ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

...І як минула субота, Марія Магдалина і Марія Якова і Саломія купили пахощів, щоб піти й намастити його (Ісуса)... (Мар. XVI. I.)

...And when the sabbath was past, Mary Magdalene, Mary the mother of James and Salome, bought spices, that they might go and anoint him (Jesus)... (Mark, XVI. I.)

УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ МІСЯЧНИК

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ТРАВЕНЬ Yorkton, Sask., Canada MAY, 1957

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор — Пр. о. М. Шудло ЧНІ.
Editor — Rev. M. Schudlo, CSsR.
Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

Адміністратор — Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.
Manager — Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Місячне Намірення Апостольства Молитви на Травень		1
З Листів до Редакції		5
Колегія Св. Володимира		10
Маріологія Майського Богослужения	о. С. Гриньох	11
Покора це підвалина християнського життя	о. М. Шудло ЧНІ.	15
Серце Христове рятує жінку	о. С. Х.	17
Унійні вигляди в Україні та слов'янському сході	о. М. Шудло ЧНІ.	18
Ювілейний Рік (Життя Св. Альфонса)		22
Брак християнського виховання це тайна сьогоднішнього зіпсуття		25
Хотів би ти знати?		29
Значення Материнства		31
Мої близнята		33
Every good through Mary		39
Re-establishment of Halych Metropolis	Rev. M. Schudlo CSSR.	41
Work forbidden on Sunday		44
Motherhood and Mothers	E. F. Miller CSSR.	46
I'd like to know		51
Catholic Action	Rev. M. Schudlo CSSR.	55
We're living off our fat	Bishop Fulton F. Sheen	57
Denial of Christian burial		58
Redemptorist Lay Brother		59
News Letter, St. Vladimir's College, Roblin, Man.		61
Holy Ghost sanctifies our souls		62

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Релігійний Місячник
Рік 29, ч. 5. ЙОРКТОН, САСК. Травень, 1957

ВІДРОДЖЕННЯ НА ПОЛІ СВ. ЛІТУРГІЇ І ЦЕРКОВНОГО МИСТЕЦТВА ПОВИННО УСПІШНО ПРИЧИНИТИСЯ ДО ВІДНОВИ ХРИСТИЯНСЬКОГО ЖИТТЯ

(Намірення для Апостольства Молитви на місяць Травень назначене й благословлене Св. Отцем)

В ЧАСІ нашої Служби Божої а також в часі інших богослужень священик часто говорить до других священиків і до вірних: ХРИСТОС ПОСЕРЕД НАС". Чому? Скільки разів священик і вірні разом сходяться, щоб брати участь в церковнім богослуженні, Христос є посеред нас. Він лучить нас в одній Церкві, що є містичним Тілом Христа. Ми творимо тоді живий організм Його містичного Тіла, св. Церкви, а Христос є невидимим Головою того організму, джерелом його життя.

Що це Літургія?

Літургія, це грецьке слово. Його уживали вже в старинній римській державі перед Христом. Грецька мова була тоді, від 300 літ перед Христом, до 400 літ по Христі,—в уживанні в цілім цивілізованім світі. Літургією звалася кожна публична служба, що її сповняли одинцем або в більших зібраннях людей для добра загалу, чи якогось згромадження. Богопочитання уважалося за найвищий і найбільше конечний обов'язок, що його мало сповняти людство. Тому релігійні жертви і публічні акти почитання так у жидів, як і у поган звалися: Літургія.

Коли апостоли стали голосити добру вість Нового Завіту, вони затримали це слово на означення Святої Жертви Служби Божої і всіх публічних актів Богопочитання і священослужіння Церкви. Св. Павло зве Христа "Літургістом" (Служителем) святині й правдивої скинії" (Євр. 8, 2). Порівнуючи богопочитання Нового Завіту зо Старим Завітом, називає новозавітнє почитання "Ліпшою літургією" (Євр. 8, 6).

У своїй енцикліці Папа Пій XII пише, що: "Св. Літургія є це публічне богопочитання, що його наш Відкупитель, Голова Церкви, приносить Небесному Отцеві; а згромадження Христових вірних складає своїому Основникові і через Нього Небесному Отцеві; коротко кажучи: це є ціле публічне богопочитання Містичного Тіла Ісуса". Літургія включає в собі Службу Божу (Безкровну Жертву), Св. Тайни, церковні богослуження, утреню, вечірню й інші всенародні відправи з нагоди свят, як Різдва, Воскресення, благословлення й освячення церковні, Часослов. Слово "публічне" не означає, що мусить бути присутнім велике число людей, ані що сама акція мусить відбуватися публічно. Слово "публічне" означає, що той акт має відбуватися в імені, властю і авторитетом Церкви. Так приміром, коли навіть тисяча людей разом зібраних проказує вервицю,—навіть з дозволом Єпископа,

—цей акт мимо того є приватним актом, а не "публічним" актом літургії в значенні Церкви. Однак, коли якась особа йде до сповіді, хоч це діється приватно, то цей сакраментальний акт є "публічним" в церковнім значенні, і тому він є актом Св. Літургії.

I. Священики і світські люди в Літургії

Літургічні акти сповняє звичайно клер, висвячені служителі Церкви. Чи світські особи можуть довершувати літургічний акт? Часом і принагідно. І так, якщо світська людина довершує важного хрещення (це буває часом в конечнім случаю), вона довершує літургічного акту. Також, коли вступають в подружий стан, молодий і молода взаїмно уділюють собі тайну, і тим літургічним актом зачинають подружий стан.

Поза тими винятковими случаями вірні займають в св. Літургії подвійне положення: вони або приймають святі дійства, або з них користають. І так вони приймають св. Тайни з рук священослужителів, або приймають церковні благословення й освячення або користають зо Служби Божої, що за них відправляється. З літургічних дій користають не тільки ті, що активно беруть участь в них, але також усі члени Церкви користають у певній мірі з благодатних наслідків Літургії, бо Церква, Містичне Тіло Христа, є живим тілом і його животворна кров доходить до кожної живої клітини. Друга точка в справі літургії, в відношенні до світських людей, це їх активне співдіяння в св. Літургії. Вправді звершування літургічних актів належить до духовенства, однак світські особи можуть лучитися з літургічною акцією і це зо свідомим зрозумінням їх значення й їх цілі можуть лучити свої молитви з молитвами цілої Церкви, користати з плодів Літургії і жертвувати публічне богопочитання в своїм імені та імені Містичного Тіла, якого вони є членами.

II. Літургічний Рух

В послідніх часах розпочався літургічний рух. Цей рух розпочав Папа Св. Пій X, а його наслідники продовжають цю акцію. Ціль руху це поглибити розуміння Літургії, заохочувати до співдіяння так сприйнятливого як і діяльного в дійствах і молитвах Літургії. Цей літургічний рух зовсім не перешкаджає в приватно-молитовнім житті вірних; навпаки побуджує і оживлює нашу особисту набожність. Бажанням літургічного руху є помагати нам і заохочувати нас над усе до любови, зрозуміння й активної участи в літургічній богослужбі, функціях. Порівнання пояснить справу: Коли ти молишся, ти подібний до музиканта, що грає на інструменті своєї побожності, славослов'ячи Бога; Бог слухає твоєї музики з приємністю і приймає її з любов'ю. Однак, коли ти береш участь в літургічних дійствах, літургічних богослуженнях, ти стаєш дійсно членом великої симфонічної оркестри, якою є Містичне Тіло Христа. Через хрещення твоя душа дістала право й привілей грати на цій оркестрі. Чи ти думаєш, що ти більше сподобаєшся Богові, стоячи здалека і терликаючи на інструменті своєї приватної набожности, підчас коли Сам Христос, через свою Церкву звершує величню симфонію, в якій ти можеш і повинен бути одним з її музикантів?

III. Як лучитися в літургічнім русі?

В житті молитви можемо мати різні улюблені набожності і вправи, що нам подобаються, в них вправлятися і так поступати під проводом Церкви в духовнім зрості. Це все дуже добре й похвальне. Однак побіч цеї, що так скажу "приватної" побожности в нашім духовнім житті, нам треба також і то дуже ясно лучитися активним способом в житті Містичного Тіла в Його літургічнім житті й молитвах. Якраз цю "офіціяльну" частину нашого релігійного життя Св. Отець бажає в наших душах розбудувати й плекати при помочі Літургічного Руху.

Першою й основною вимогою є, щоб ми розуміли природу, ціль, велич і святість літургії, її різні дійства і молитви, а заразом нашу участь в них. Це значить, що нам треба мати живе заінтересування, щоб все більше й більше виучувати й пізнавати те, що відноситься до Літургії. Це нас заохотить, щоб ми читали відносні книжки, слухали проповідей і відчитів, що займаються літургією. Над тим, що ми читали, чи чули, уважно роздумуймо і дійдемо до ліпшого пізнання величі літургічних дійств і обрядів, так щодо Служби Божої, як і що до св. Тайн, їх обрядів, церковних освячень і благословень, церковних богослужень, недільних, святочних, церковного року літургічного і т.д. Передусім треба добре зазнайомитися зо Службою Божою, її безконечною вартістю, її овочами і наслідками. Тому слід студіювати і все ліпше пізнавати, розуміти молитви Служби Божої, товаришити зо служебником (молитовником) в руках священикові, коли він відправляє Службу Божу, відповідати так на співаній Службі Божій, як і на читаній Службі Божій священикові, співаючи чи проказуючи голосно з другими те все, що в Службі Божій належить до служачого, чи до хору. Так Служба Божа буде дійсно Літургією, це є публічною Службою. Так будемо все більше розуміти дійсність літургічної акції, літургічного богопочитання, літургічної Жертви, а це буде наші серця все більше очищувати, кормити, освячувати і духовно збогачувати.

***IV.* Як беремо участь в літургії?**

Апостольська Столиця подала в послідніх часах деякі вказівки, як вірним брати участь в літургічних функціях.

1. Спосіб, в який ми звершуємо літургічні акти, або в них беремо участь, повинен висказувати значення й дійсність святих таїнств, які вони прославляють і означують.

Це правило дуже важне й вимагає сталого застосування. От приміром: Входячи до церкви, як ти береш свячену воду, робиш поклін перед Ісусом утаєнним в кивоті або як ти робиш знак св. хреста? Чи ти сповняєш ці дрібні акти з такою старанністю і пошаною, що вони "висказують значення й дійсність св. таїнств, які вони прославляють і означують"? Чи з нашого знаку хреста дійсно промінює жива віра в Пресв. Тройцю, почитання Божих Осіб, твоя любов до Розп'ятого Спасителя? Твій поклін (метанія) перед найсв. Тайнами чи дійсно є виразом твоєї глибокої віри, що там є справді присутній Христос? Це буде дуже хосенне, якщо ти будеш розважати про різні літургічні богослужби, що ти їх слухаєш, на них присутній, чи береш у них участь. Чи

твоїм актам і молитвам товаришить дух зрозуміння, побожности й пошани? Чи якщо яка особа,—що зовсім нічого не знає про християнство,—стежила б тебе, як ти заховуєшся і береш участь у літургічних актах, з самого тільки бачення тебе набрала б поняття про велич і дійсність нашої віри? Сама пересадна і чутлива побожність не робить ніколи доброго враження і нікого не переконує; навіть погани можуть здобутися на емоціяльне і чутливе захування. Те, що прославляє Бога і переконує недовірка, є об'єктивна дійсність, що мусить відбиватися в тобі і через тебе, коли береш участь, чи є присутній на літургічних функціях, діях.

2. Кожний вірний повинен бути присутній на святих чинностях, функціях, не тільки як побожний "глядач", але повинен активно в них брати участь. а) Слідкуючи за літургічними чинностями і уживаючи літургічних молитов; б) відповідаючи священикові, де тільки літургія подає такі відповіді; в) сповняючи ті дійства, що їх літургія означує чи наміряє, щоб їх сповняли вірні.

Щоб взяти на примір Службу Божу (Безкровну Жертву), св. Церква хоче, щоб вірні не тільки слухали Служби Божої, але, згідно з духом літургії, щоб вони справді жертвували її разом зо священиком. Це є найвищий акт "царського священства" (І Петро 2, 9), що кожний християнин дістав в хвилині хрещення, іменно: привілей і можність впрост приносити Святу Жертву. Вправді цього довершує сам священик, однак всі вірні, що є присутні на Службі Божій, разом зо священиком приносять цю Жертву Богові. Чи ти це коли робив свідомо і, що так скажу, урядово?

3) Великі правди і думки, що містяться в св. Літургії, повинні стати нормами, правилами нашого життя.

а) Св. Церква є містичним Тілом Ісуса Христа; б) ти є членом (клітинкою) цього Містичного Тіла; в) Освятна ласка робить тебе живою клітиною-коміркою, даючи тобі життя Христа, що оживляє ціле Тіло; г) Свята Літургія (якщо ти береш у ній участь), кормить тебе життедайною кров'ю ласки і скріпляє тебе, скріпляючи ціле тіло; г) як одиниця, ти повинен випромінювати Боже життя, що є в тобі, це значить, ти повинен бути подібний до Христа в своїх думках, словах і ділах.

4) Наше духовне життя повинно послідувати, іти за кругом літургічного року, його свят, дійств (функцій) і обрядів. Так Церква, через літургічні набоженства, формує нас у все більше звершених членів Містичного Тіла.

Це "відчування й життя" з Церквою, у тіснім і активнім контакті з літургією церковного року, виховує і усвячує наші душі основніше й скоріше, ніж це може зробити яканебудь приватна "програма" освячення. Однак таких приватних способів освячення ми не повинні цілковито занедбувати або зводити до мінімум. Часто вони є помічні, однак яко вспомагаючи середники освячення побіч головних середників солідної літургічної духовности.

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

УКРАЇНСЬКА МИТРОПОЛІЯ В КАНАДІ

о. Ван де Мале розповідає про свою подорож до Канади.

—Виїхали ми з Архиєпископом Кир Бучком з Лондону літаком і прибули до Монтреалю, де нас вустрів наш Єпископ з Югославії Кир Букатко. Після відправи Служби Божої в Монреалі, ми переїхали до Торонта, де нас зустрічали маси українців, бож Архиєпископа Бучка знають тисячі й тисячі українців, чи то Галичини, чи з тих частин Української Дивізії, що були інтерновані в Італії і якими так ревно піклувався Архиєпископ. Також особливі симпатії виявили українці Єпископові Букаткові, відчуваючи, що довелось пережити йому і всім вірним в Югославії.

—З Торонта ми переїхали до Вінніпегу, де відбулась в катедрі св. Володимира і Ольги інтронізація нового Митрополита. Як це гарно й приємно, що українська католицька катедра у Вінніпегу має назву наших святих, які прийняли разом з нашим народом християнство. Тоді християнська Церква була єдина.

—Інтронізація нового Митрополита відбулася 12 лютого 1957 року, в день Трьох Святителів. Інтронізацію провів Апостольський Делегат з Оттави, Архиєпископ Джіованні Паніко в присутності 26 архиєпископів і єпископів.

Я бачив українців, які плакали від радости й признаюсь, що й я не міг стриматися від сліз.

—У катедрі були десятки фільмових та телевізійних апаратів і всі урочистості інтронізації були сфільмовані. Признаюсь вам, що це нас европейців дещо вражало, але це вимога доби. І того самого дня у вечірніх фільмових та телевізійних авдиціях вже висвітлювали ті урочистості мільйонам глядачів.

—Другого дня, на запрошення архиєпископа Боду, я мав конференцію для французьких теологів у Ст. Боніфас, інформував їх про Україну, про нашу релігію і про сучасний стан України.

—В Канаді маю багато знайомих, бо в 1956 році я проводив візитацію наших манастирів як в Канаді, так і в ЗДА. В Анкестер і в Йорктоні маємо дві Дівочі Академії, де професорками є Сестри, що покінчили університетські студії. В Роблін (Манітоба) маємо Малу Семінарію.

—На бенкеті, в якому приймало участь біля 700 осіб, виголошено декілька промов. З промовами виступали англійці, французи, українці, як духовні, так і світські. Другого дня вся канадійська преса принесла обширні інформації, статті та світлини з цього святочного дня, при чому дуже багато писалося про Україну, про її нарід.

—На закінчення я хотів би ще подати до відома читачів "Українського Слова", що Митрополит Української Католицької Церкви—Ексцел. Йосип Сліпий перебуває і далі на засланні. Большевики хотіли його звільнити, одначе Митрополит поставив їм вимогу повороту на митрополичий престіл Галичини, в чому большевики йому відмовили. Митрополит зложив протест і відмовився прийняти звільнення його із концентраційного табору.

—Вірмо в краще майбутнє нашої Церкви і нашого народу. Вірмо, що втрачені Митрополії—Київська і Галицька будуть знову повернені нашим Церквам.

Ми подякували о. Ван де Малє за цінні інформації, які він радо передає читачам "УС".

Р.Д.

ПОМЕР ГЕТЬМАНИЧ ДМИТРО СКОРОПАДСЬКИЙ

Дня 23-го лютого ц.р. помер у Лондоні наслідник на гетьманський престол, Гетьманич Данило Скоропадський. Несподівана його смерть, причиною якої був сильний вилив крови в мозку, викликала широкий відгомін в нашій і чужомовній пресі.

Гетьманич Данило Скоропадський, що належав до давнього й визначного в історії України роду, народився 13. лютого 1904 р. в Петербурзі. Початкову освіту одержав вдома, де звертали особливу увагу на вивчення чужинецьких мов: англійської, французької, німецької і російської, а середню освіту здобув у Петербурзі, Києві та Лозанні. Університетські студії відбув у Високій Технічній Школі в Шарльотебургу коло Берліна й після цього працював в 1928-32

роках у конструктивному бюрі відомої фірми Сіменс і Гальске. В часі університетських студій брав дуже активну участь в українському студенському житті, як член Т-ва "Основа", а пізніше очолював студентське Т-во "Дніпро".

Гетьман Павло Скоропадський, з нагоди свого 60-ліття, проголосив 16. травня 1933 р. Гетьманича Данила своїм наслідником. В такому характері вів він усі гетьманські справи з доручення свого батька до часу йосо смерти, а потім самостійно.

Із важніших особистих і безпосередніх його зв'язків з українським громадянством слід відмітити його подорож і 4-місячний побут у ЗДА й Канаді в 1937-38 роках, кількатижневий побут у Німеччині при кінці 1948 р. і останній його кількатижневий побув у ЗДА й Канаді 1953 р. В часі цих побутів і поїздок Гетьманич Данило зустрічався з нашим громадянством у різних місцевостях, із церковними достойниками та державними мужами Канади й всюди з'єднав собі прихильність і симпатію.

Перед другою світовою війною виїхав Гетьманич Данило, з доручення батька, до Лондону, щоб підтримувати живий контакт в імені гетьманської організації з західнім світом. В тій цілі разом з д-ром Іваном Коростовцем видавав окремий англійський журнал. Співпрацював теж із заснованою, за його ініціятивою, Шотляндською Лігою для визволення Европи, очолюваною британським політиком М. Стюартом і віцеадміралом британської фльоти Кінгстоном. До кінця життя був почесним головою СУБ. Залишив три сестри: Марію, графиню Монтрезор, якої чоловіка розстріляли большевики в 1940 р. на Волині, Єлисавету, активну співробітницю і секретарку Гетьмана Павла Скоропадського, і Олену, одружену за швайцарського громадянина. До кінця життя залишився громадянином Української Держави, хоч міг дістати чужоземне громадянство.

Гетьманич Скоропадський—це непересічна індивідуальність, правдивий аристократ духа, джентелмен у приватному й громадському та політичному житті. Хоч сам був православного віровизнання, прихильно ставився до католицької Церкви, зокрема до українців католиків.

В смерті Гетьманича Скоропадського гетьманська організація зазнала болючої втрати, а ввесь наш український народ утратив доброго, розумного й передбачливого державного мужа. Провідником гетьманської організації тепер стала Марія Павлівна, графиня Монтрезор.

ПЕТЛЮРА, МАН.
Посмертна згадка бл. п. Василя Комаранського

Дня 7 квітня упокоївся в Бозі бл. п. Василь Комаранський, проживши 85 літ. Покійний походив з села Ожирини, Борщівського повіту. Прибув до Канади з женою 1902 року і спершу

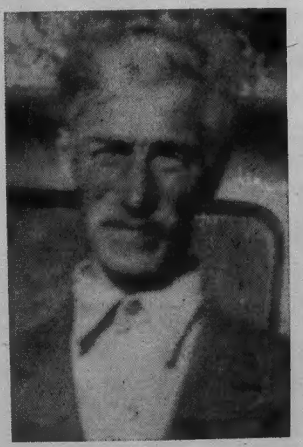

Бл. п. Василь Комаранський

замешкав коло Ольги, Манітоба, а 1928 року замешкав коло Петлюри. Тут виховав численну родину і втішався пошаною всіх. Брав участь в громадськім житті аж доки старший вік і виснаження—як наслідок тяжкої мозольної праці, не прикували до ліжка. Прийнявши Св. Тайни, старенький Василь помер в шпиталі в Вінніпегу, полишаючи в смутку 6 синів, 8 доньок, 43 внуки і 23 правнуки.

Дня 11 квітня численна родина з'їхалась і при співучасті численного здвигу людей, хоч погода і дорога були дуже несприятливі, справила дійсно "панський" похорон для свого улюбленого батька і дідуся. Похоронну відправу мав Пр. о. М. Бздель ЧНІ. із Колегії Св. Володимира, Роблин, Ман.

По похороні всі зійшлися до дому

покійного на спільний обід підчас якого Пр. о. М. Бздель попросив пана Слободжана і пана Сторожука зайнятись збіркою на добрі цілі. Збірка винесла $13.40 на пресфонд Голосу Спасителя.

Всім жертводавцям щире спасибі, а покійному Василеві "Вічна Пам'ять".

МІСІЯ В ПИТСФІЛД, МАСС.
(24-31-III)

Преп. о. М. Щудло ЧНІ. провів тижневу місію в двох мовах у нашій парафії на запрошення нашого о. пароха І. Гаврилишина. Люди дуже гарно вчащали на церковні відправи та уважно слухали проповідей. Декілька парафіян стали передплатниками Голосу Спасителя.

Парафіянка.

ПОДЯКА

Складаю сердечну подяку Пречистій Діві Марії і Пресолодкому Серцю Христовому за вислухану мою молитву і за моє виздоровлення з недуги.

А. О., МекЛавд, Алта.

Нові Книжки

"ПІСНЯ ПРО ВЕРНАДЕТУ"
Фр. Верфель
Переклад на українську мову
Григорія Голіяна
528 сторін
В твердій оправі—Ціна $4.00
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

КАЛЕНДАР
ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ
на 1957 рік

Має 192 сторін, багато знимок (фотографій). Дуже цікаві і повчаючі статті в укр. і англ. мові. Ціна 75ц.

ЦІНА—75ц.

ЗАМІТКА—При замовленні більшої скількості даємо значний опуст.

Вже вийшов МОЛИТОВНИК

"З НАМИ БОГ"

ЧЕТВЕРТЕ ВИДАННЯ — 512 СТОРІН ДРУКУ
НА ДОБРІМ КНИЖКОВІМ ПАПЕРІ, ГАРНО ОПРАВЛЕНИЙ
ЦІНА $3.00

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street,
YORKTON, SASK., CANADA

ЛИСТ ВІД СВЯЩЕНИКА-МОНАХА БУДІВНИЧОГО З КУКС КРІК, МАН.

З Хрестної Дороги "Кальварії"

Дорогі Читачі! Ще на весні 1955 р. я писав до Вас пару слів в справі отворення нового Українського Католицького Відпустового Місця в Кукс Крік, Манітоба. Відпустове Місце ("Кальварія") складається з трьох головних річей:

1) З величавої церкви т. зв. "Степової Катедри" посвяченої в честь Непорочного Зачаття Преч. Діви Марії з великим, гарно розмальованим образом Успення Божої Матері.

2) З мурованої Печери ("Гроти") Матері Божої з Люрд.

3) З Хрестної Дороги ("Кальварії") з трьох сторін печери та зверху неї. Велика відпустова церква вже давно готова й то без довгу завдяки жертвенності моїх парафіян у Кукс Крік і околиці. Кальварія і Печера Божої Матері є ще в половині роботи. Дороги не верх Кальварії є зачаті й є в Бозі надія, що в роках 1957 і 1958 головна робота Кальварії й Печери буде закінчена, але треба всіма силами працювати. Я вже замовив чотирнадцять стацій. Вони дуже гарні і мають вже бути готові при кінці весни. Трохи вони будуть коштувати, бо кожна стація около $300, а головна дванадцята стація тисячу доларів. Всі стації разом мають коштувати $4,200. Трохи мені страшно, хоча само в собі то так багато не коштує, а з другої сторони се так багато не значить на стільки тисяч українців католиків у Канаді. Бо я вірю, що знайдеться якась одна добра парафія, що закупить одну стацію, а може товариство чи якась одна щира родина офірує для терп'ячого Ісуса та Його Страдальної Матері на вічну пам'ятку одну стацію з Хрестної Дороги на Кальварії в Кукс Крік, Ман. Напевно кожний з нас і кожна з нас хотіла б собі заслужити ласку перед смертю та на страшнім суді в нашого Спасителя. Як я ходив по хатах зі свяченою водою то майже в кожній хаті я бачив телевізійний апарат, що коштує майже ті самі гроші, що одна стація Хрестної Дороги. На мою радість, а певно на велику потіху Спасителя і Матінки Божої, один робітник, що його ім'я буде пізніше проголошене взяв головну стацію—12-ту за $1000, а одна молода жінка з Торонта пише: ..."Я і мій чоловік порадилися взяти одну стацію за $300, але задля того, що мій чоловік тепер не має роботи, то однак ми напевно будемо старатися якось заплатити, як вже стація буде готова".

О Боже, Матінко Небесна, поблагословіть таких щирих людей!

А може хтось хотівби на ту ціль щось жертвувати, але не має грошей заплатити цілу стацію, то може зложити скільки може, Матінка Божа приймає і меншу офіру. Я бажав би, щоби кожна щира українська родина могла колись сказати: "О, Матінко моя люба! і я хоч не богатий(та) причинився до того святого відпустового місця своєю більшою чи меншою жертвою так, як ця бідна євангельська вдовиця. Прийми, моя Люба Ненько, і мою жертву й вислухай мої молитви, допоможи мені в терпінню та візьми мене, мою родину та цілий мій рідний край під свій омофор..."

Я зі своєї сторони буду вживати останки своїх сил, щоб це велике діло до кінця допровадити. Хоча цього літа минає мені 75 літ, то я не буду жалувати своїх старих рук ні своїх не молодих ніг, що треба коло тої роботи вічно ходити.

А Вас, дорогі Читачі, Приятелі й Добродії цього великого діла, щиро прошу допоможіть мені своїми молитвами та своїми щедрими жертвами. Ваші імена будуть записані у великій книзі та зложені в стіп Божої Матері та терп'ячого Її Сина, Ісуса. Досі вже маємо там вписано понад тисячу імен, а деякі особи є по кілька разів вписані. Зробіть так, щоби і Ваше ім'я було записано. Пришліть свою жертву на мою адресу до Кукс Крік, Манітоба.

Я також попросив би покірно Всечесніших Отців Парохів, щоби за благословенням їх Ексцеленції чийого Митрополита Кир Максима та наших Ексцеленцій Кир Ніля, Кир Ісидора та Кир Андрея—пару слів заохоти сказали своїм вірним у церкві чи при якійсь другій нагоді.

Вам щирий та вдячний

о. ФИЛИП РУ, Ч.О.

Свої щедрі жертви шліть на адресу:

Very Rev. Philip Ruh,
Cook's Creek, Man., Canada.

БУДЬТЕ

АПОСТОЛАМИ

Легко стати апостолом у вихованні майбутніх українських священиків-місіонарів. Як?

ЗБИРАЮЧИ ВЖИВАНІ ПОШТОВІ ЗНАЧКИ

Уживані поштові значки, зібрані в більшій кількості, мають певну вартість.

За поміччю різних приятелів у Канаді, в З.Д.А., і в Европі, збираємо їх на видатки виховання майбутніх священиків-місіонарів для нашого українського народу.

Чи Ви хотіли б причинитися до цього прегарного діла? Сподіємося, що так!

Тому просимо ласкаво пересилати нам всі поштові значки з усіх країв світу.

Щоб була найбільша з них користь, просимо Вас не здирати їх з коверт і пакунків, але ВІДТЯТИ їх, оставляючи довкола них досить вільного мільця, бо подерті чи роздерті поштові значки не мають вартости. Відліплені поштові значки є безвартісні. Коли пересилаєте значки через границю просимо ласкаво назначити "Used Stamps".

За труд і поміч уже тепер щиро дякуємо всім добродіям. За них будемо молитися, щоб Христос Цар і Мати Божа Неустанної Помочі благословили їх усім добром і якнайщедріше винагородили їхнє добре діло.

Поштові значки просимо пересилати до:

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ontario, Canada

ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ
висилайте до
The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

Колегія Св. Володимира

РОБЛИН, МАН., КАНАДА

Дорогі в Христі,

ЩИРЕ сердечне спасибі за Ваші щирі жертви для нашої Колегії. Нехай ласкавий Бог благословить Вас кріпким здоров'ям та нагородить стократно.

Від того часу, коли ми останній раз до Вас писали, неодна цікава подія трапилась нам. Бажаємо поділитись із Вами цими милими споминами.

Відпровадивши студентів до дому на Різдвяні вакації, Отці мали нагоду відпочати фізично від труду учительського життя й відновитись духовно через річні реколекції.

Негайно по святах ми мали щастя вітати в нашій Колегії поверх п'ятдесять студентів і студенток з університетів Манітоби й Саскачевану. Це був так званий Тиждень Католицької Акції, що відбувся саме в Колегії Св. Володимира. З цієї нагоди були спеціяльно запрошені бесідники в особах: о. Кучарика, о. Музики, і о. Гринчишина, ЧНІ., зі Саскатуну, й о. Р. Лужного із Бігар, Саск. Студенти заявили, що винесли велику користь так релігійно як інтелектуально з тих пару днів у Роблині. Отці учителі Колегії теж відчули велике задоволення, що можуть спричинитись не тільки до виховання будучих священиків, але теж до формування будучих світських апостолів.

З початком нового року відвідали нашу Колегію слідуючі достойні гості: о. Декан Гр. Теплий з Давфину; о. М. Климчак з Етелберт; о. Яр. Рудачек з Давфин; о. В. Шек з Кемсек, Саск., о. П. Романишин з Овкбурн, Ман.; пан Слободзян, Superintendent Шкіл в Давфині, пани Вілен і Пелтіє—Лицарі Колюмба із Давфину; група членів У.К.Ю. з Давфину. Всім нашим достойним гостям дякуємо за те, що загостили до нашої Колегії, що так цікавляться нашими студентами.

Найважніша подія цього семестра, безсумнівно було те, що ми, так Отці як і студенти, взяли участь в історичній хвилині інсталяції нашого дорогого Митрополита Кир Максима Германюка. Ми відбули ту подорож автобусом, що його нам подарував наш добродій Пан Марко Смерчанський із Вінніпегу. При цій нагоді бажаємо подякувати всім нашим приятелям, що так щиро приймали наших студентів та опікувались ними. Ми переконані, що спогад цієї епохальної події довго залишиться в пам'яті нас усіх.

Дня 21-го лютого, студенти брали участь в Йорктоні в академії в честь достойних гостей з Европи: ВПреосв. Арх. Кир Івана Бучка і Преосв. Кир Гавриіла Букатка.

Тут бажаємо щиро подякувати всім тим добродіям, що ласкаво відповіли на наш Різдвяний Лист. Ваші щедрі жертви значно помогли нам в сплаченні деяких довгів.

Приймаємо Ваші щирі слова заохоти й тішимось, що Ви цікавитесь нашою працею. Постановляємо далі працювати на сла-

(Докінчення на стор. 14)

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 29, ч. 5. ЙОРКТОН, САСК. Травень, 1957

Маріологія Майського Богослуження

о. С. Гриньох

ОДИН з католицьких богословів пише таке: "Якщо бажаєш більше почитати й любити Марію, то отвори золоті книги Сходу й позволь твоїй душі зрозуміти велич і багатство Божої Матері, що криється у величавих висказах на її честь в богослуженнях візантійського обряду".

І справді. У всіх літургічних книгах цього обряду впродовж церковного року немає ні одного богослуження, в якому християни східнього обряду не прославляли б безнастанно Пречистої Діви Марії, її достоїнства й усіх її Божих прикмет-привілеїв. В цих богослуженнях знаходимо вислів Божої Правди й повну науку Католицької Церкви про Неї.

Українці католики особливіше почитають Пресв. Діву в місяці травні. В Західній Україні вони його навіть називають місяцем Марії. Там нема парафії, ні церкви, вівтаря, ані ікон Божої Матері, що кожного дня місяця травня не були б прикрашені пахучими цвітами. Лиш сонце зайде і дзвони задзвонять, і вже з усіх усюдів спішаться вірні діти Марії, старші й молодші до "Жезла старости" й "Доброї Младопитательниці дівам", Цариці Мая" на майське богослуження, що зветься теж Молебнем до Божої Матери. Якщо де нема церкви, то люди самі будують вівтарі, приносять ікону Пречистої Діви, світять свічки-лямпи і сходяться щовечора на молитву, співаючи на її честь величаві молебні пісні.

І в Злучених Державах Америки і Канаді українці католики не забули релігійного звичаю своїх батьків. Якщо неможливо щовечора, то хоч кілька разів на тиждень підчас місяця травня по наших парафіях сходяться на Молебен. Це є ознакою особливішого почитання й любови Преч. Діви серед нашого народа.

Що таке молебен?

Молебен до П. Д. М. це скорочене богослуження т. зв. Паракли-

су, що походить від грецького слова "Параклесіс" і етимологічно означає те саме, що благальна молитва. Саме слово Молебен це старо-слов'янське слово й походить від дієслова "молити"; звідси й "моленіе", "мольба" й "молебен".

Молебен зачинається Началом Обичним, що складається з возгласу й вступних молитов до Св. Духа, Пресв. Трійці, Трисвятого й Господньої молитви. Слідує тропар і кондак. Їх співається на четвертий глас. Їх змістом є значення трьох імен Пресв. Діви у відношенні до Бога й людей, а саме: Богородиця (Теотокос), Владичиця (Царица) й Благословенна Заступниця. "Прийдім грішні до Божої Матері нині в покорі і в розкаянні серця просім о поміч нашу Царицю, бо хто ж інший освободить нас грішних, як не Вона, наша Заступниця..."

Священик благословить ввесь нарід, який у відповідь прокіменом четвертого гласа заявляє, що ім'я Марії згадуватиме з роду в рід: "Пом'яну ім'я Твоє во всяцім роді і роді".

Потім священик обкаджує вівтар, іконостас і людей. Кадило це символ молитви, тож в цей спосіб символічно, а то й виразними словами стихів священик взиває нарід молитись: "Господу помолімся"—хваліть Бога...

Св. Євангелія (Лк. 1, 39), що його тепер читає священик, пригадує хвилю з життя Пресв. Діви як вона відвідувала Св. Єлисавету й величала в покорі свого Господа за те, що вибрав її на Матір Спасителя.

По короткій маріологічній науці священик в імені всіх вірних звертається до неї з привітом, як колись ангол Гавриіл, співаючи: "Радуйся, Пресвята Діво Маріе...", а нарід свою просьбу: "Пресвятая Богородице, спаси нас". Всіх привітів Пречистої Діви є тут щістнадцять і стільки ж разів повторених просьб від людей. Осередком і джерелом усієї гідности, величі й привілеїв Преч. Діви є її Боже Материнство. Тому чотири перші поздоровлення зачинаються іменами: Мати Божа, Мати Христа, Мати Предвічної Любови й Мати Божої Ласки. З огляду на Боже Материнство вона є Дівою. Тому три слідуючі привіти починаються іменами: Діво, непорочно зачата, світлійша й славнійша від Херувимів і Серафимів. Інші дев'ять поздоровлень починаються іменами: **Маріе.** Вона—Марія. Голубиця нескверних, Пахучий цвіт, Покров світу, Потіха плачущих, Охорона грішників...

Те, що об'явлене в Св. Письмі (Іс. 7, 14; Мак. 1, 18-23; Лук. 1, 34...), що в Св. Переданні (Св. Ігнатій: Листи до См. 1, 1; Св. Ірицей: Проти Ер. 1, І, 10; Св. Августин: Пропов. 186, 1, І; Св. Іван Дам.: про пр. вір. 4, 16) та й що Всел. Собори (Лят. а. 649; Ефез. І. Б. 113 і т.п.) ухвалили про Преч. Діву, знаходимо теж і в слічих стихирах. Нарід, для більшої покори, тут клякає і співає їх на глас другого й восьмого Подобного. Католицький богослов Бійло каже, що святість Марії це наслідок її Божого Материнства. Тож і тут цю її святість оспівує нарід, називаючи її повною ласки, Благою, Пречистою, Чесним скиптром Царя Христа і т.д.

Привілеї душі Марії (безгрішність, вляте знання, час до часу т. зв. видіння блаженних) і її тіла (дівицтво, внебовзяття...) є теж причино, що ось в наступних стихирах нарід її величає: небесними дверями, незгараючим корчем, світлом вселенної, славою

світу, святинею Господа, спасенням, золотою рукою й небесною Царицею.

По коліноприклонній молитві ще додається Богородице Діво за Катол. Церкву, Св. Отця, єпископів, священиків, всіх вірних та ще й в інших наміреннях. По ектенії Молебен кінчиться отпустом.

П'ятдесять літ по хрещенні Руси-України 1037 р. за князя Ярослава Мудрого в "Слові" київського Митрополита Іларіона читаємо, що цей князь "Людей своїх і город віддав (в опіку) святій, всеславній... Богородиці, що їй і церкву збудував... Св. Благовіщення, щоб те саме поздоровлення, що його ангол дав Діві, продовжалось і в його народі..."

Тож на закінчення не лишається ніщо інше, як лише гаряче бажання, щоб Молебен на честь Божої Матері був продовженням ангольського привіту серед українського народу, особливо тепер в часі тяжкого досвіду, переслідування його прадідної Церкви й віри, щоб роди молитов Пречистої і нез'єднені Брати наші вернулися до одного стада й одного Пастиря, щоб в нинішне люте врем'я сповнилося бажання теперішнього верховного Пастиря по словам Його Енцикліки (Пій XII: Всі Східні Церкви): "щоб українська католицька Церква стала щоскоріше свобідною" під покровом Цариці України.

Маріе Діво, Царице Мая,
Тобі несемо в жертві любов,
А Ти заступиш всіх, Всеблагая,
Хто тільки прийде під Твій покров.

Всеблага Мати Бога живого,
Тебе благаєм в цей місяць май,
Встався за нами у Сина Свого,
За нашу Церкву, наш рідний край.

Марія рятує Бережани від пошести

За щире почитання і любов Божа Мати була завжди ласкавою Матір'ю для нашого народу.

Зарваницька ікона Божої Матері, відома по всій Україні численними чудами, нераз рятувала людей від прерізних нещасть.

Історія чудотворної ікони сягає 13-го століття, тих сумних часів, коли татарські орди нищили наш край, вбивали нарід і гнали в неволю нашу молодь.

В 13-ім столітті татари напали на столицю України, здобули місто та спалили його. З пишного міста полишилася купа руїн і гори трупів. Мало хто вирвався зо здобутого города. Між тими, що їм вдалося втекти з міста, був один чернець, що посеред замішання вирвався з улаштованого татарами пекла та подався в степ. По довгій блуканині серед холоду та голоду чернець прибув в ліси, де сьогодні стоїть Зарваниця.

Змучений і крайньо вичерпаний чернець удався до річки, обмився, напився води та, поручившись опіці Богородиці, поклався спати. В сні ввижалася йому Божа Мати, що з неба прийшла до нього. Прегарні анголи з лілеями в руках окружали Богородицю. Марія—здавалося—підняла його з землі, подала край омофора та ласкаво гляділа на нього. Анголи ласкаво всміхалися, як Небесна Цариця брала ченця під свій могутній омофор.

По відпочинку чернець почувався куди краще. Поглянув довкруги... Ліси, гаї, сріблиста річка, спів пташок... Задивлений у красу природи чернець зобачив недалеко якесь дивне мерехтіння. Підійшов ближче і зобачив Пречисту Діву з Дитятем Ісусом на руках. Ікона стояла над джерелом осяяна предивним світлом.

Повен радости чернець упав навколішки та поклонився своїй Небесній Опікунці. Згодом збудував капличку, в якій примістив чудотворну ікону Богородиці. Внедовзі слава про чудотворну ікону рознеслася по всій околиці. Прийшли інші ченці та поселилися в Зарваниці, бо таке ім'я чернець надав цій місцевості, щоб зазначити, що Пречиста Діва **зарвала**-захоронила його своїм могутнім омофором.

Зарваниця стала місцем паломництва. Побожні паломники щорічно чисельно приходили до Зарваниці благати ласк у Пречистої Діви.

В 1754 році побудовано нову муровану церкву в Зарваниці та перенесено до неї чудотворну ікону Богородиці, що дотіль зберігалася в маленькій капличці над цілющим джерелом. В 1867 ікона була врочисто укоронована посеред великого здвигу народу.

В 1772-3 роках в Бережанах вибухла морова пошесть. Люди вмирали від зарази, бо медичні засоби в тім часі були дуже слабенькі та невистачальні, щоб спинити пошесть. Застрашені мешканці Бережан звернулися до Пречистої Діви в Зарваниці. Почалися в місті публичні молитви, процесії та пости. Кожен готовився до смерти, якщо Пречиста Діва не зарадить лихові та не спинить пошести.

Надія на могутню опіку Марії не завела бідних і застрашених помором мешканців Бережан. Небесна Цариця вислухала їхні благання, обтерла сльози з очей своїх заплаканих дітей. Зараза раптом зникла з міста й люди перестали вмирати.

Ціле місто публично дякувало Пречистій Діві за рятунок. Проте вдячні мешканці Бережан бажали увіковічнити це чудо. Вони зробили дверцята зо срібної бляхи та виписали на них: "З Бережан 1773 р. дня 1 мая". Ще й сьогодні можна бачити цей напис на срібних дверцятах на кивоті, що стоїть на престолі Пречистої Діви в Зарваницькій церкві.

(Продовження з стор. 10)

ву Божу та над вихованням нашої української католицької молоді.

Запевняємо Вас, що при кожній Службі Божій згадуємо Вас та просимо для Вас Божих ласк.

Щиро дякуємо Вам цілим серцем.

ОО. РЕДЕМПТОРИСТИ
Колегія Св. Володимира,
Роблин, Ман.

P.S.—Якщо дехто із Ваших знайомих бажав би причинитись до благородного діла виховання священиків, просимо вислати нам їхні імена й адреси.

Покора це підвалина християнського життя

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ЩО вища будівля, то глибші в неї підвалини-фундамент. Християнське життя людини це найкраще життя, що вона може провадити на землі, бо християнин це Божа дитина, брат Христа, спадкоємець небесного блаженства та товариш анголів.

Покора це підвалина християнського життя. Без неї нема правдивого християнського життя й не може його бути в душі, бо хто хоче жити по-християнськи, той мусить признати, що Бог це безмежне джерело всякого добра й досконалости, а людина це тільки слабий відблиск Божих досконалостей. Сонце має власне світло, бо воно є вогняною кулею. Місяць і інші планети блистять світлом запозиченим від сонця, бо не мають власного світла. Так і жодне сотворіння не має від себе ні буття, ні досконалостей. Якщо в когось є якась добра прикмета, здібність чи досконалість, то це Божий дар, ласка й діло. Св. Іван Золотоустий твердив про себе самого, як інші подивляли його мудрість і пречудну краснорічивість: "Ось усе моє знання: відаю, що людина сама собою є нічим". Те саме потверджує Св. Павло словами: "Коли бо хтось думає, що він щось, бувши ніщо, то він обманює себе самого" (Гал. 6, 3).

1. Що ж таке покора?

Покора це щире признання, що все, що людина має, походить від Бога і є Божою власністю. Добрі прикмети це Божий дар, який Господь подав добровільно, не бувши присилуваний до цього. Покірна людина щиро каже про себе: "Не маю нічого в собі, що походило б він мене! Бог дав мені розум і може кожної хвилини забрати його. Найменше пошкодження мозгу може повернути генія в безрозумну істоту. Від себе не маю чеснот; якщо в мені є щось добре, то це діло Божої ласки. Найменша спокуса може знищити його, якщо покладатимуся на себе самого".

Отож покірна людина признає, що від себе не має нічого доброго. Аналіза себе самої та власної поведінки змушує покірну людину признати, що до первісної нічевости вона додала багато гріхів і надужиття Божих ласк та дарів. Це викликує застидження та змушує душу благати в Бога прощення.

Минулі упадки викликають у душі спасенне недовір'я до себе самої. Вона за прикладом Св. Августина мусить заявити перед собою: "Від себе я нездібна до нічого доброго. За те нема гріха, що його хтось допустився, якого я не могла б допуститися, якщо б Божа ласка не чувала надо мною".

Отож покора це признання, що ми самі від себе чисте ніщо, що всі наші добрі прикмети й діла походять від Бога та слід їх приписати Божій ласці.

Оця свідомість не забороняє людині бачити правду, бо каже

Св. Тереса Авільська, що "Покора це правда". Правда вона тому, бо показує, що від себе людина нічого доброго не має, але й заразом помагає признати, що все добро, яке в нас знаходиться це діло Божої ласки, без якої ніхто не міг би нічого доброго вчинити. Це Божа ласка допомагає людині витворювати добрі гадки, викресувати в собі добрі бажання й переводити їх у життя.

Покора не скриває доброго, що є в людині, тільки не приписує його самій собі. Вона звертає все те до Бога, признаючи Його за джерело всього, що в ній добре й шляхетне. Отож покірна людина може бачити в собі добрі прикмети й діла, але не сміє чванитися ними, наче б вони були виключно її ділами чи заслугами, бо в першу чергу це Божа ласка. Признання, що все добро походить від Бога, хоронить людину від спокуси вивищуватися понад других. Самовивищення гидке в Божих очах, бо воно походить із гордости, яка стала причиною упадку анголів і наших перших прабатьків, Адама й Єви. За те покірне й вдячне признання, що наші добрі прикмети й здібності походять від Бога, стягає на душу Боже благословення й збільшення Божих ласк, що Господь любується в покірних душах.

2. Які засоби помагають людині бути покірною?

Покора це чеснота, тому треба благати її в Бога та трудитися, щоб здобути її. Здобуття ж чесноти вимагає праці та зусилля. До праці треба засобів. Ось деякі засоби, що помагають людям ставати й проживати в почутті покори:

1. Свідомість, що ми самі від себе це ніщо. Бог міг сотворити, але й міг полишити нас у нічевості. Мільйони істот ніколи не будуть сотворені, хоч Бог міг би сотворити їх. Свідомість цього факту повинна викликати в душі вдячність Божому Провидінню за ласку сотворення, яку Св. Альфонс Ліґорій уважає першою й найбільшою ласкою, що Бог може комусь подати.

2. Пригадувати собі, що навіть найбільші злочинці могли б стати кращими християнами ніж ми, якщо б отримали такі самі ласки, що ми їх одержали від Божого милосердя.

3. Пам'ятати про минулі гріхи, якими душа заслужила собі на Божі кари й позбавлення дальших ласк за зловживання чи надужиття поданих Божих дарів, натхнень і просвічень, яких не вільно марнувати, бо це виплив Христового відкуплення.

4. Душа, що хоче проживати в покорі, повинна дивитися на себе з кута своїх гріхів і недосконалостей, а не з боку чеснот і добрих діл, що при Божій помочі доконала. За добро треба віддати Богові славу, а за зло впокоряти себе та щиро каятися.

З ближнім же слід поступати навпаки. Дивитися на нього з його добрих сторінок, примикаючи очі на темні точки в його поведінці, бо тільки один Бог бачить людські серця та годен належно судити людей.

Один, не дуже ревний монах опинився на ложі смерти. Зібралися інші ченці та стали молитися за його щасливу смерть. Чернець був дуже спокійний, хоч знав, що вкоротці відійде з цього світу. Його спокій і певність про вічне спасіння немало здивували приявних монахів.

"Ти такий спокійний", промовив один із них до вмираючого. "Чи не боїшся смерти та Божого суду?"

"Ні, не боюся!"—відказав умираючий. "Справді я не був геройським монахом. Нераз прогрішився проти монашої карности. Проте вмираю спокійно з повним довір'ям до Божого милосердя. Спаситель сказав не судити ближніх: "Не судіть і не будете суджені!" Я ж у житті ніколи не критикував, ані не осуджував других. Ось тому я певний, що ласкавий Спаситель не зважатиме на мої похибки й не осудить мене".

Покірна людина нікого не осуджує, бо знає що судити ближніх це Боже діло.

Христове Серце рятує хвору жінку

С. Х.

ЕВА Б. була доброю жінкою, шанувала свого мужа, дбала про порядок у домі, за що чоловік щиро любив її. Ева щиро почитала Пресвяту Богородицю, ходила до церкви та вірно служила Богу.

Наша приказка каже: "Кого Бог любить, того досвідчає". Ці ж досвіди, якими Бог випробовує Своїх слуг, можуть бути хвороби, невдачі, розчарування, внутрішні неспокої, тощо.

Ева Б. захворіла на серцеву хворобу. Вона так сильно докучала їй, що бідна жінка навіть не могла ходити, не говорячи вже про виповнення домашніх обов'язків. Сусіди жаліли її та говорили, сумно похитуючи головами: "Ого! Не матиме її чоловік потіхи з Еви!"

Щоправда, добрий муж намагався рятувати улюблену товаришку життя, але лікарська штука виказалася безсильною супроти її горя.

Була неділя. Евин чоловік забрав діти та пішов з ними до церкви на вечірню. Ева лишилася сама вдома. Взяла одне число "Голосу Спасителя" та стала читати статтю про доброту і ласкавість Пресвятого Христового Серця.

Читання розбудило в ній сильне бажання благати здоров'я в Христового Серця, бо пригадалась їй кровоточива жінка, яку Спаситель улічив, як тільки доторкнулася Його одежі.

"Господи Ісусе", закликала вона, падаючи навколішки перед іконою Пресвятого Серця Спасителя, "земські лікарі опустили мене так, як кровоточива жінка колись була опущена... Ти, ласкавий Лікарю, можеш мене порятувати й потішити мого зажуреного мужа. Якщо Ти не змилосердишся надо мною, то вже ніхто не вирятує мене від смерти!"

Притуливши ікону до серця, Ева гірко заплакала. Її сльози покотилися на зранене Серце Спасителя. Хвора стала цілувати Христове Серце. Відмовивши щиру молитву, Ева встала, щоб покласти ікону і тоді почула наглу пільгу. На другий день вона могла вже ходити.

На другу неділю Ева вже сама удалася до церкви, висповідалася, прийняла Св. Причастя та щиро подякувала Пресвятому Серцю Ісуса за чудесно привернене здоров'я.

Унійні вигляди в Україні та слов'янському Сході

о. Мих. Щудло ЧНІ.

СХІДНЯ Европа є в більшості православна. Вона включає такі православні країни, як Болгарію, Югославію, Румунію, Московщину й Україну. Ці країни не зірвали негайно з Римом, як тільки патр. Мих. Керулярій завершив великий розрив Церкви в 1054 р. Схизма поширилася в згаданих країнах з бігом віків під впливом грецької пропаганди.

Історики викрили багато документів, які наявно виказують, що Україна відчужилася від Риму десь на початку 13-го ст. Отож це неправда, що наша батьківщина пішла сліпо за прикладом греків, які зірвали одність Церкви в 1054 р. Знаємо, що Україна не слідувала за грецькою церковною політикою, бо в 1053 р. наперекір грекам наші владики вибрали першого митрополита українця, Іляріона. Знаємо, що українська Церква прийняла свято перенесення мощів Св. Николая до Барі в Італії, що його установив Папа Урбан II (1088-1099). Україна прийняла це свято, хоч греки відкинули його, бо було установлене Римом, від якого Царгород був уже відорвався. Якщо б українська Церква була в розриві з Римом, то вона напевно була б не прийняла цього свята.

В 1075 р. князь Ізяслав післав свого сина Ярополка до Риму і дістав корону від Папи Григорія VII. Отак Україна стала ленном Св. Петра. Якщо б вона була нез'єдинена, то Папа напевно не був би прийняв її під свою опіку.

Є й багато інших доказів, що наша Церква щойно пізніше попала в відчуження з Римом, із яким знову з'єдналася в 1595 р. Злуку з Римом проголошено в Україні, Литві і Білорусі в 1596 р.

Тому, що мало християн залишилося з колишніх східніх патріярхатів, Святіша Столиця звертає особливішу увагу на слов'янські народи, які тепер становлять масу православного населення в світі. Греки не люблять цього, бо їм здається, що Папи надто цікавляться слов'янами.

Як же ж слов'янські народи задивляються на злуку з Римом? Чи мають вони якісь особливіші рації, щоб держатися здалеку від Папів? На нашу скромну думку одна хіба Московщина становитиме найбільшу трудність у поєднанні слов'янських народів із наслідниками Св. Петра, Папами. Інші народи не мають ніяких особливіших рацій, щоб продовжати започаткований грецькими патріярхами й завершений патр. Мих. Керулярієм розрив Христової Церкви.

Чому ж Московщина мала б противитися з'єднанню всіх православних Церков із наслідниками Св. Петра в Римі? Відколи давня українська Київська Русь почала занепадати, Московщина зачала намагатися зайняти її місце й перейняти її провідну ролю не тільки на давніх землях Київської Русі, але й поміж всіма слов'янськими народами, ба й перебрати в свої руки керму усіх православних церков, які колись були в візантійській імперії.

Що більше? Москва бажала б стати лідером цілого християнського світу. Такі апетити помалу зроджувалися в москалів. Зразу їм вистачали території колишньої Русі. Згодом видвигнули теорію про "третій Рим", що ним мала б стати Москва для всього християнського світу.

Фільотей, чернець псковського монастиря, сформулував цю теорію в листі до московського князя Василя III та до урядуючого в Пскові московського дяка, Михайла Мисюра-Мухеніна. В листі з 1524 р., Філотей пише до дяка Мухеніна: "Всі християнські царства минулися й, як заповіли пророчі книги, злилися в одне царство, цебто в російське царство. БО ДВА РИМИ ВПАЛИ, А ТРЕТІЙ СТОЇТЬ, а четвертого не буде". (Історично-правне підгрунтя теорії третього Риму, Василь Гришко, Мюнхен, 1953, 5 ст.)

Рим і Візантія це два Рими, що впали, один під ударом варвар і під впливом "єресей", що ними мала "заразитися" римська Церква, як це твердили деякі греки; другий Рим цебто Візантія впала під ударом турецьких орд, що в 1453 р. завершили підбій візантійської імперії здобуттям Царгороду, який перемінили в столицю оттоманської держави. Третій Рим, що мав би перебрати на себе так завдання давнього Риму, як пізнішої Візантії, це Москва!

Московське князівство не мало багато спільного з давньою київською Руссю, бо Київ був заслабий і за коротко займав суздальські землі, щоб зевропеїзувати Московщину. Щоб якось оправдати свої претенсії до Київської Русі, Москва зачинає утотожнювати слово "московський" зо словом "Руський". Потім засвоює невластиву собі назву "Русь", змодифіковуючи її зразу на "Русію", а остаточно на "Россію".

Зайнявши Україну через помилку Богдана Хмельницького, що звернувся до московського царя за протекцією проти поляків, і через остаточний розбір Польщі, Москва починає поширювати так званий панславізм поміж слов'янськими народами. Цей панславізм це хитра московська штучка, щоб бодай дипльоматично панувати над всіма слов'янами. Опанувавши слов'ян, Москва заміряла здобути зразу Европу, а потім цілий світ. Ця мрія не здійснилася за царів. Проте московські комуністи, перебравши владу в свої руки в 1917 р., не зреклися царських мрій. Вони продовжають царську політику й приготовляються до завоювання цілого світу.

Московське православ'я це дуже вигідний засіб у руках московських можновладців, щоб панувати над тими слов'янськими народами, що належать до візантійського обряду, бо при помочі православ'я Москва легко може опанувати ті держави, які опиняться під окупацією її військ. Так Москва завжди поступала в минулому, так поступає й сьогодні, хоч комуністи це матеріялісти й вороги всякої релігії.

Як при кінці 18-го ст. Україна опинилася під московською окупацією, то на українсько-білорусько-литовських землях було около 18,000,000 католиків, між якими самих тільки українців 15,000,000. Катерина II, Микола I і Олександер II безмилосердно нищили українську католицьку Церкву, поки зовсім не знищили

ІІ. Знищення нашої Церкви в московській імперії закінчилося скасуванням останньої української католицької холмської епархії в 1875 р. за панування деспота Олександра ІІ. Москалі не завагалися вжити насилля, проливати кров наших Братів і Сестер, щоб тільки знищити нашу Церкву. Так було за царів.

Коли ж у 1905 р. диктаторський режим царів трохи злагіднів на якийсь час, 200,000 українців, які були перейшли на латинство в часі нищення холмської епархії, забажали знову вернутися до української католицької Церкви, то московський уряд їм попросту відповів: "Нема в Росії місця для греко-католиків".

Дехто думав би, що московські комуністи, вороги всякого християнства, не будуть продовжати підбою слов'янських народів при помочі московського православ'я. Ні, так воно не було. Як большевицькі війська вдруге зайняли Західню Україну, вони мечем і насиллям почали змушувати українців католиків переходити на московське православ'я. Те саме вчинили на Закарпатській Україні. Так само большевики поступили в Румунії з католиками східнього обряду. Де вступила червона армія Москви, там зараз почалося гонення й нищення католицької Церкви східнього обряду й насильне засаджування православ'я.

Яке ж із цього заключення? Наше заключення таке: Якщо Москва колись злучиться з католицькою Церквою, то вона буде послідня між усіма слов'янськими народами, бо, ставши сама католицька, Московщина мусить зректися вживати релігію як політичний засіб, щоб панувати над другими народами. Треба буде чуда, щоб змінити московську ментальність та вирвати з них жадобу панувати над іншими народами, бо воно буде нелегко для москалів зректися православ'я, що завжди було могутнім засобом московського імперіялізму так за панування царів, як і за большевиків. Проте Бог може вчинити подібне чудо, як виб'є година зазначена Його Провидінням.

Як же ж іде про інші слов'янські народи, то проблема з'єднання з Римом не повинна б представляти непереборних труднощів, бо тут церковне з'єднання з наслідниками Св. Петра в Римі має куди більші шанси. Ні Україна, ні Румунія, ні Болгарія, ні Югославія не мають ніяких особливіших рацій, щоб полишатися в розриві з Римом, якого вони не бажали, ані не доконали. Треки з політичних мотивів спричинили розрив в 1054 р. Яку рацію має Україна, щоб продовжати розрив із 1054 р. завершений патріярхом Керулярієм? Ці народи, принаймні Україна, не співдіяли з патр. Керулярієм, щоб зірвати єдність віри із Римом. Грецька пропаганда й політика помалу втягнули їх у схизму.

Рим і слов'янські народи не мають ніяких спірних інтересів, які виключали б поєднання під одним Архипастирем в одній Христовій отарі. Отож Україна й інші слов'янські народи, за винятком Московщини, що намагається панувати над Сходом при помочі казьонного православ'я, не мають ніяких рацій, щоб держатися здалека від Риму, про який философ Соловьов сказав: Рим це "осередок правдивого християнства".

Треба ще додати, що Україна завжди схилялася до поєднання з Римом, хоч політичні обставини дуже часто перепиняли здійснення цього поєднання. Коли ж Україна стала вільною в 1917 р.,

то не тільки керівники української католицької Церкви, але навіть політичні лідери, такі як Володимир Винниченко, хоч сам соціяліст, не тільки був прихильний з'єднанню України з Римом, але й виразно заявив Др. Лонгінові Цегельському, що сам український уряд, "Український Секретаріят" порішив дипльоматичною дорогою полагодити цю справу з Апостольським Престолом. Др. Л. Цегельський пише про цю справу так: "Українські державні провідники (між ними в першу чергу голова Директорії, соціял-демократ Вол. Винниченко) думали над уведенням Унії згори, з уряду, по всій Україні та над покликанням Митрополита Андрея на патріярха всеї України. Унією думали вони відгородити Україну від Москви й азійства та зблизити її до Заходу і до його культури". (Митрополит Андрей Шептицький, Лонгин Цегельський, Филядельфія 1937 р., 48 ст.).

А. Боднарук у своїй книжці про Митр. Андрея виразно наводить розмову між Винниченком і Др. Цегельським, в якій Винниченко заявив, що український уряд мав поважний плян ввійти в контакт з Ватеиканом, вчинити Митр. Шептицького патріярхом України й так раз назавжди відтяти наш край від Московщини. (Митр. Анд. Шептицький, 46 ст.).

Поки Україна залишиться православною й відлученою від Риму, вона завжди пробуватиме під впливом Москви, і через це терпітиме незалежність нашої Церкви й держави. Коли ж Україна стане католицькою, тоді своїм католицтвом замкне дорогу московським пропагандистам на наші землі. Це виразно потверджує в своїй книжці "Восточний Обряд", російський священик, К. Н. Николаев, ворог папства й української католицької Церкви: "В політичнім змислі", каже він, "вона (унія) звернена проти Росії та Польщі. Щоб було дві держави, Росія й Україна, потрібно двох народів. Малороси й Великороси можуть стати двома віддільними народами тільки під умовиною, що вони матимуть дві відмінні релігії—унію й православ'я. Тоді зродяться дві культурі—західня й східня—і так безодня витвориться між двома частинами одного народу". (Восточний Обряд, К. Н. Николаев, Париж 1950, 99 ст.).

Отож злука з Римом і встановлення українського католицького патріярхату в Києві це оборонний мур для України перед зазіханням Польщі та Москви на наші землі й панування над нашою батьківщиною. Розуміли це деякі провідники нашої держави по першій світовій війні, розуміють її численні українці сьогодні на імміграції. Ця ідея напевно поширіться поміж усіма українцями й підготовить ґрунт у вільній Україні під поєднання нашого народу з Римом і Папством. Католицька віра захоронить нас від зазіхань Моксви, а східній обряд від посягань Польщі.

Ювілейний Рік

(Життя Св. Альфонса)

ВЕНЕДИКТ XIV забажав розбудити в світі релігійну ревність і дати нагоду католикам різних країв відвідати осередок християнства, місто Рим. 5 травня 1749 р. видав буллю "Peregrinantes a Domino", якою проголосив ювілейним 1750-ий рік. Був це святий рік для всього католицтва. Булля закликала єпископів улаштовувати місії, щоб вірні підготовилися до набуття ювілейних відпустів, відновили в собі християнську ревність, позбулися лихих звичок і минулих пороків.

Єпископи неаполітанського королівства звернули очі на молодий Чин Пресв. Ізбавителя, висилаючи до Альфонса численні прохання про місії. Два повні роки Сини Альфонса невтомно трудилися по розлогих епархіях, голосячи Боже слово безчисленним душам. Нажаль мусів відмовити не одному проханню, бо не мав доволі місіонерів, щоб прийняти всі запрошення.

Хоч Альфонс мав немало прерізних справ і проповідав багато реколекцій черницям різних Чинів, всетаки взяв участь у багатьох місіях, які вінчалися небувалими наверненнями. Якийсь шляхтич, що проживав у незаконних стосунках з одною жінкою, вислухав проповідь Альфонса, побачив, як Святий публічно бичувався на проповідальниці за впертих грішників, і порішив зірвати з гріхом. Пішов до сповіді. Місіонер домагався, щоб уперед прогнав спільницю, заки дістане розгрішення. На це каянник заявив: "Я вже позбувся її. Якщо ж іде про майбутність, то як смів би я завертати на лиху дорогу, коли бачив, що цей Божий слуга плаче та бичується за мої гріхи?"

Неодин шляхтич удався до монастиря, щоб там чинити покуту за минулі гріхи, думати про спасіння душі та реформувати життя по засадам Св. Євангелії. Рішучі та тривалі навернення були наслідками місій ОО. Редемптористів.

Отці голосили місії в Авіняле, Сіеті, Капозеле, Сан Манго і Вольтурара. Альфонс узяв участь у місії в Сарно, що тоді мало 6,000 населення. Тамтешній єпископ, Франциск де Новеллїс, колишній друг Альфонса, зобачивши Святого в убогій сутанні, з зарослою бородою, отак зажартував собі: "Дон Альфонсе, не маєш кілька сотиків, щоб підголитися? Закличте голяря! Я заплачу".

Альфонс ніколи не голився. Бороду попросту стриг ножицями, яких позичав собі в Брата кравця. Надійшов голяр. Альфонс, жартуючи, заявив отцеві Де Робертіс: "Вже десять літ ніхто не голив мене".

Місія в Сарно була тяжка. Отець Маргота писав про неї: "Ми тут забиваємося, а нарід байдужий до наших проповідей". Проминуло десять днів, заки Боже слово почало добуватися до збайдужнілих сердець мешканців. Труди Альфонса та його товаришів увінчалися прегарним успіхом. Немало ворогів помирилися, нарід почав горнутися до Святих Тайн, християнське життя віджило.

По місії в Сарно місіонері удалися до оцих місцевостей: Поджджомаріно, Стріяно, Піскопія, Сан Валентіно, Сан Марцано, Сараняно, Коверкія, Лянгузі, що належали до салернітанської епархії. Потім Отці дали місію в Авлетта, що належала до епархії Конца.

По Великодні 1750 р. Отці голосили місії в Санта Марія Маджджор, Сан Еджідію і Корбара. Місія в Мельфі найкраще вдалася. Альфонс почав проповіддю про Боже милосердя та важливість спасіння душі. Потім перейшов до трьох головних гріхів, яким провинялися мешканці Мельфі: нечистота, богохульство і несправедливість. Альфонс особливіше натиснув на погубні наслідки згіршення. Не вистачає ганити грішників. Святий пригадав приклад блудного сина та ласкавість Небесного Отця для розкаяних. Вказав на сповідь, як засіб примирення з Богом.

Опісля розвинув споконвічні правди святої віри: смерть, суд, пекло й вічність. Проповідь про заступництво Пресвятої Богородиці мала викликати в розкаяних душах надію на Боже прощення, а надія вічного щастя в небі запалити в них бажання змагатися з власними пристрастями та дияволом, щоб спасти душу. Молитва ж це запорука витривалости в Божій ласці та християнськім житті, бо вона виєднює людям поміч, щоб зберігати заповіді та служити Богові.

Отак психологічно зорганізована та зручно проведена місія крушила навіть найбільше закам'янілі серця та приводила їх до покаяння, усувала згіршення, змушувала покидати гріх і привертала спокій сумління безчисленним душам.

Велике одушевлення в народі викликала місія в Неаполі. Славний місіонер, дон Йосип Йоріо, отак заохочував населення вчащати на місію, що голосив Альфонс: "Ідіть до церкви Св. Духа. Там проповідає Святий".

Приклад Альфонса мав незвичайну силу зворушувати слухачів. Один очевидець свідчить: "Ревність Альфонса та його повне саможертви життя були докором для лихих і заохотою для всіх".

Святість і вплив Альфонса були такі великі, що деякі єпископи вимагали, щоб він доконче бував на місіях, які голосили ОО. Редемптористи. Преосв. Августин Джанніні, єпископ Леттере, отак 23 квітня 1750 р. писав до Альфонса в справі місії в Граняно, найбільшім місті його епархії:

"Чую, що Ви рішилися особисто не брати участи в місії. Якщо будете триматися свого рішення, то це значить, що місія не вдасться. Співчуваю Вам, бо знаю, що минулі місії зовсім вичерпали Ваші сили. Проте маємо на це лік: нам вистачає, щоб Ви тут були приявні для потіхи всього населення, хоч не будете трудитися... Отож сподіюся, що не позбавите мене приємности і прибудете до нас".

Місія в Граняно виявилася великим успіхом Божого милосердя над грішною людністю. Біограф Альфонса, Антоній Танноя, каже:

"Було стільки великих навернень, що перед іконою Преч. Діви виросла гора зложена з ножів, револьверів і забороненої зброї, що розкаяні грішники склали у стіп Богородиці".

Навернений розбишака, Климент Сервіллло, узяв на себе тяжкий хрест у часі процесії мужчин. Населення дивувалося, як зобачило його розкаяння. Климент закликав: "Позвольте мені нести хрест і плакати, бо цілу Голгофу відчуваю на своїх плечах".

Альфонс щодня проповідав вечірню місійну проповідь. Нарід горнувся до церкви, бо сам його вид зворушував і навертав закам'янілих грішників.

Серце Альфонса та його товаришів слушно раділо, як при кінці ювілейного року поглянули на успіхи своїх місійних праць. За той час сіяли Боже слово в оцих епархіях: Салерно, Ночера, Конца, Авелліно, Монтемарано, Беневенто, Мельфі, Асколі, Леттере, Скаля, Лячедонія, Бовіно та Кава. Крім цього місіонарі мали немало замовлень на 1751 рік.

14. Зріст покликань

Успіх місіонерів Альфонса притягнув до Чину багато нових кандидатів.

Між ними були: священик **Франциск Пентіміллі,** калябріець. Приятелі на деякий час припинили його вступлення до Чину, заявляючи: "Бог не хоче, щоб ти трудився в далекій винниці, коли твоя калябрійська потребує робітника".

Вступивши до Чину, прожив у ньому 10 літ як ревний і прикладний чернець. В 46 році життя відійшов по вічну нагороду до свого Творця, якому ревно служив на землі.

Отець **Ангело Лятесса,** канонік, ректор семінарії й апостол молоді, мав 63 роки, як вступив до Чину. Альфонс радо прийняв його, заявляючи: "Якщо не зможе бути місіонарем, то будуватиме нас у монастирі".

В третім місяці новіціяту смертельно захворів. Висповідався й приготовлявся до смерти, кличучи зо Св. Павлом: "Бажаю померти та бути з Христом" (Фил. 1, 23).

Альфонс довідався про його хворобу та закликав: "Дон Ангело не помре. Господь іще збереже його для Своєї більшої слави". І взявши перо, написав до нього, щоб позбувся горячки та виздоровів.

Хворий новик прочитав листа та промовив до лікаря: "Що мені чинити? Треба слухати архимандрита". Бог поблагословив монаший послух. Від тої хвилини став краще почуватися та вкоротці зовсім видужав.

До них долучилися 50-літній парох із Чорані, отець **Карло Гаяно,** і семінарист **Фабрикій Чіміно.** Фабрикій стрінув Альфонса в Граняно й так сильно захопився ним, що негайно подався до Чорані, де вступив до новіціяту.

Священик **Франциск дель Корпо** мав 24 роки, як вступив до Чину. Мав тільки середні здібності, але визначався великими чеснотами. Альфонс радо прийняв його, заявляючи: "Хоча не дістанемо великого місіонеря, проте матимемо Святого".

Пасхаль Бонассізі, юнак із Делічето, і адвокат **Гаспар Кайоне, Петро Ангело Піконе, Ігнатій Фіоре** і **Йосип Мелькіонна** збільшили число новиків. Піконе помер по двох роках монастирського життя, а Мелькіонна будував усіх ревністю та прив'язанням до Чину, цілуючи часто монашу рясу та мури своєї чернечої кімнати. Нераз заявляв, що волів би померти ніж покинути монастир.

В жовтні 1752 р. Альфонс передав керму новіціяту отцеві Антоніеві Таннoя, людині солідного внутрішнього життя, яка потрапила натхнути новиків палкою любов'ю до Бога, навчила їх гаряче почитати Пресв. Богородицю, покровительку Чину, та наслідувати Спасителя, що є ідеалом кожного доброго Редемптористa.

Брак християнського виховання— це тайна сьогоднішнього зіпсуття

о. С. Х.

ЯКЩО родина нездорова, то нездорові будуть і діти, бо неможливо їм вирости на прикладних християн і сумлінних громадян в затроєній домашній атмосфері. Сьогоднішня молодь не розуміє, що завтра вона стане провідником товариства, переберe в свої руки керму громад і держави. Ось тому хлопці й дівчата повинні розвивати всі свої духовні та моральні прикмети, щоб належно підготовитися до цієї почесної ролі.

1. Батьки

Хто ж поможе їм у цьому важному завданні? Батьки це перші та найбільше впливові виховники дітей. Їх не заступить ні школа, ні Церква, бо батьки мають найкращу спромогу формувати й школити розум, серце й волю власної дитини. Хіба Маркс, комуністичний теоретик, не твердив: "Я не журився б, хто буде далі виховувати дитину, якщо я виховував її до шостого року життя!"

Якщо батьки виповнять своє почесне завдання, то діти напевно стануть розумними й зрівноваженими громадянами. Оттому Наполеон І, славний французький король, твердив, що вперед треба виховувати батьків, щоб можна було сподіватися, що вони якслід виховають дітей.

Батьки п'яниці не можуть сподіватися, що їх діти будуть кращими від них. Зобачивши, як батьки розтрачують на пияцтво своє майно й гроші, як вони не шанують земського дорібку, дитина теж не матиме пошани ні до хати, ні до гроша, який батьки так легкодушно розтрачують на всякі вибрики. Не дивниця, що пошана до власности заникає в очах численної молоді, яка потрапить по варварськи бити чужі вікна, нищити крамниці, торощити крісла й столи по школах, тощо.

Розсварені батьки, що проживають у вічній незгоді чи колотнечі, лихо впливають на дітей. Діти чують, що батьки це представники Бога на землі. Якщо вони негідно проживають, дитина стратить пошану не тільки до власних батьків, але й до того Бога, що його батьки так негідно представляють.

Негідний батько дискредитує в очах своїх дочок усіх мужчин так, як негідна мати стягає п'ятно неслави на всіх жінок, бо дитина думає, що всі жінки й мужчини мусять бути такі як їх батько й мати. Крім цього негідні батьки підривають в дітях довір'я до Бога, якого так негідно обезображують дітям своїм лихим поведенням. Не дивниця, що бувають молоді злочинці між молоддю, які сміються з Бога та всякої релігії.

Якщо батьки не шанують Божих і державних законів, то дитина навчиться від них не шанувати взагалі ніяких законів, ні Божих, ні людських, бо вони своїм лихим прикладом вчать власних дітей, що не варто заховувати ніяких законів...

Це не буяння уяви... Це гірка правда та щоденний досвід. Статистика виказує, що злочинці походять саме із таких домів і родин, про які повище згадано. Приловлені на злочинах молоді злочинці часто скаржуться суддям, що їх батьки не цікавилися тим, що діти чинили, куди ходили, з ким приставали...

Інші нарікають, що їхні батьки пиячили, тому не мали часу займатися їхнім вихованням. Ще інші приписують свою злочинність сваркам і незгоді, що панували в їх родинах. Найгірше ж лихо, це розведені батьки, коли дитина мусить жити з батьком чи матір'ю чи ділити свій час між обидвох.

Якщо діти затрачують пошану для закону, держави й влади, то це тільки наслідок затрати поваги до всякого авторитету по родинах... Як можна сподіватися, що молодь буде шанувати й збе-рігати закони держави, коли вона не має пошани до приказів своїх батьків, які через лихий приклад і негідне життя затратили в очах дітей той престіж, що викликує пошану й святий страх?

Педагог Ушинський заявив, що: "Зерно людської істоти це безсмертній дух, що вимагає відповідної поживи, щоб розвиватися. Якщо ж не має цієї поживи, то він нудиться, а то й зовсім полишає людину її фізичному існуванню.

2. Громадянство

Громадянство це другий чинник виховання. Діти не ростуть на самоті. Сьогодні дитина має спромогу все знати, що діється в громадянстві при помочі радія, часописей і телевізії. Молоді хлопці знають про шахрайства в бізнесах, про газардові гри, в яких брала участь поліція, що саме повинна ліквідувати подібні гри; відомі їм крадежі по банках, зіпсуття між місцевими урядовцями, про безчисленні розводи, тощо. Чи дивниця, що нещасна молодь згодом зачинає сумніватися, чи взагалі виплачується бути доброю, коли всякі злочинці, розпусники й розвідники та розвідниці втішаються посеред громадянства більшою пошаною, або принаймні ширшою популярністю ніж добрі, чесні й сумлінні громадяни. Згодом у молодого хлопця чи дівчини може зродитися сумнів, коли вони стануть питати самих себе: Чи варто бути чесною людиною, коли всі інші є злочинцями?

Даремно держави будуть встановляти комісії, щоб прослідкувати злочинність між молоддю. Марна справа! Треба улічити вперед атмосферу, посеред якої живе й зростає молодь. Якщо ця атмосфера затроєна безвірством, браком морального змислу, вихвалюванням розводів, спопуляризованням вибриків акторів і акторок, то не поможуть ніякі дослідні комітети, не поможе поліція, суди та в'язниці... Як можна сподіватися, щоб добра рослина виросла на лихім грунті?... Громадянство це те поле, на якому зростає молодь. Лихе поле—лиха молодь, і навпаки.

Здається ж, що атмосфера громадянства постійно погіршується. Колись люди грішили, як і сьогодні грішать, проте грішник відчував, що грішачи, він лихо поступав, тому й крився зо своїм гріхом. Сьогодні гріх здобув "право прилюдности й громадянства". Велика частина людей перестали стидатися гріха. Вони навіть потраплять ним хвалитися.

Куди ж гірше поступає громадянство. Замість мовчати про злочини й п'ятнувати їх як нарушення Божого й людського закону, всякі часописі розголошують й описують їх, не висловлюючи ні обурення, ні осуду. Таким чином витворюють у молоді поняття, що всякі розводи, морди, неморальність не є злом, бо інакше часописі осуджували б їх. Отак затирається в сумлінні молоді поняття про добро й зло та заникає різниця між моралю й неморальністю.

Отож сьогоднішне громадянство зо своєю розводненою моралю в значній мірі відповідає за зіпсуття молоді. Якщо б моральні закони були в пошанівку посеред громадянства по родинах і публичних урядах, молодь навчалася б ненавидіти зло й любити добро, й так змалку привикала б уникати зло й чинити добро.

Не вистачить заналізувати зло, подати число злочинців і юнацьких вибриків по різних містах. Треба винайти причину лиха й застосувати відповідні засоби, щоб усунути його, замість нарікати й сумовито, розпучливо похитувати головами, кажучи: "Нема надії! Молодь уже пішла задалеко по злій дорозі. Хто годен опам'ятати її!"

Лік же на лихо це відновлене поняття про християнську мораль, що має рядити приватним і публичним життя одиниць і народів. Два роки по підписанні незалежности Америки Веніямин Франклин писав до французького уряду: "Відновить обличчя землі той, хто введе засади первісного християнства в публичне життя народу".

Засади Христової Євангелії висловлюють Божу правду, що є незмінною й вільною від примх анархічних одиниць. Люди, особливо молодь, повинні зрозуміти, що не вільно застосовувати Божої правди до власних примх і пристрастей, але треба керувати своїми вчинками так, щоб вони згоджувалися з засадами Христового навчання. Слід всюди демаскувати в очах молоді фальшиві засади, що подобають на правду, але в дійсності є тільки бренячими й підступними висловами хитрих обманців, що безскрупулятно ширять заколот, бо самі стали агентами зла.

Треба співпраці всього громадянства, щоб відновити почуття моралі спертої на засадах Євангелії, а не на видумках тих, що самі йдуть на загибіль і других тягнуть у руїну. Кожен громадянин може дещо вчинити, щоб перемогти зло в громадянстві, поширюючи всюди добрі, християнські засади в своїм оточенні, спертi на Божій правді. Не слід бездільно сидіти, плакати й критикувати. Треба братися до діла, кидаючи в душі ближніх зерна Христової Євангелії й поборюючи обманливі засади, що ліходії ширять в ім'я фальшивої модерної цивілізації.

Треба заохочувати добрих людей, що з природи бояться наражати собі злих, щоб вони кидалися в вир публичного громадянського життя, займали пости в уряді, вихованні, журналістиці, політиці, економії, робітничім питанні, громадянській діяльності й своїм трудом надавали життю народу християнський тон. Треба, щоб християни вирвали безбожникам і масонам із рук виховання молоді, часописі, кіна, радія, бо саме цими засобами агенти диявола поширюють в світі царство сатани, яке спирається на безбожності чи байдужності в справах релігії, на неморальності, розводах, перепиненні народин, незгоді соціяльних класів громадянства, тощо.

Байдужність християн відповідає за лихо, що шириться в світі, за занік християнського духа по родинах і громадах, бо вони не виповнили Христового приказу: "Ви сіль землі. Коли сіль звітріє, то чим насолити її?" (Мт. 5, 13). Католики це те духовне, надприродне дріжджа, що повинно заквашувати людство Христовим духом. Якщо католики не виповняють свого завдання, то вони відповідають за зіпсуття й злочин, що поширюються в світі. Скоріше чи пізніше самі ці кволі католики будуть покутувати за своє безділля, а може й Церква немало потерпить через їхню кволість, що лихо вихована молодь зроджує ненависників усякої релігії та гонителів Церкви.

3. Завдання школи

Школа доповняє домашнє виховання дитини. Якщо те домашнє виховання лихе, то школа повинна направити лихо й зарадити нещастю, бо учитель має доповняти те, чого батьки не дали дитині.

Перше завдання виховання це моральний й релігійний вишкіл дітвори. Св. Августин каже: "Хтонебудь висловлює правду, той висловлює її при помочі того, що є самою Правдою".

Без релігії нема справжнього виховання. Досвід доказує, що знаменито "вишколені" без релігії осібняки здібні на всякі злочини, бо брак їм моральних засад у житті. Тільки християнське виховання поверне хлопців і дівчат у добрих громадян і вчинить із них прикладних членів Церкви. Навчання без моральних засад легко витворює зрадників і злочинців. Тільки християнське виховання є запорукою правдивої демократії, яка вимагає, щоб громадяни панували над своїми пристрастями й свобідно виповняли обов'язки супроти ближнього й батьківщини. Що можна сподіватися від лихо й безрелігійно вихованих дітей?

Як можуть вони уникати зло й чинити добро, коли не знають, чому саме треба так поступати, особливо, як зло стане принадне й пристрасті нагально домагаються задоволення? Тільки свідомість, що всемогутній і всюдиприсутній Бог наказує чинити добро й уникати зло, може допомогти молоді панувати над своїми зростаючими пристрастями й приборкувати гони.

Християнське виховання навчає людину, що Бог усе бачить. Він буде нагороджувати за кожне добре діло й карати за кожен злочин. Його не можна обманити. Кара ж за злочини це не п'ятьлітня вигідна тюрма, а вічне пекло, де вогонь палить грішника, але ніколи не спалює. Нагорода ж це вічне небо, де людина вповні щаслива навіки. Тільки таке запевнення годне допомогти молодій людині поступати так, як каже Христос у Своїй Євангелії.

1) Чи треба хреститися в ресторанах?

Це питання вимагає розрізнення. Якщо б молитва чи навіть самий знак Святого хреста мали викликати глузливі усмішки чи зневагу релігії з боку тих, що не вірять у подібні речі, то слід пропустити молитву або краще відмовити її потиху, щоб ніхто не завважив цього.

Якщо ж це християнський ресторан, то воно куди краще бодай перехреститися перед їдою й відмовити коротку молитву, хоча б не всі присутні були християнами чи католиками. Не треба звертати уваги на одного чи другого нехристиянина.

Добрий приклад має благородний вплив навіть на тих, що вірою різняться від нас. В музулманських країнах, от хоча б у Єгипті, навіть по трамваях можна бачити мужчин, які публично, не криючись, відмовляють магометанські вервиці. Чому б тоді християни мали стидатися виявляти, де треба і второпно, свої релігійні почування й вірування?

2) Маю старий хрестик, де образ Ісуса Христа такий витертий, що ледве його видно. Чи там є ще відпуст?

Сумніваємося, бо Пій IX заявив, благословляючи медалики та хрестики: "Не маю наміру благословляти та надавати відпустів хрестикам, на яких образ Христа майже зовсім затерся!"

3) Моя дочка хоче вступити до манастиря. Чи маю позволити їй на це?

Якщо ваша дочка має дійсне покликання бути монахинею, так не тільки можете, але й повинні позволити, бо йнакше ви згрішили б, противлячись Божій волі. Якщо ваша дочка має обов'язок іти за Божим покликом, так ви маєте обов'язок позволити їй на це.—Якщо ж ви противитеся, то ваша дочка може вступити до манастиря навіть проти вашої волі, бо треба більше слухати Бога ніж людей. — Христос виразно сказав: "Хто любить отця, матір більше ніж Мене, той негідний Мене!" (Мт. 19, 29).

Ви повинні тішитися, що Бог кличе вашу дочку до манастиря. Вона буде колись вашою славою в небі та добрим анголом для цілої вашої родини. Бог особливо благословляє ті родини, що віддали сина чи дочку Йому на службу.

4) Мій син хоче бути священиком-місіонарем. Що маю робити? Кому маю поручити його?

Нехай ваш син скінчить 7-му клясу. Опісля пішліть його до Роблину до колегії ОО. Редемптористів. Там він покінчить науку, вступить на богословські студії та буде священиком-місіонарем.—Велика це Божа ласка для родини мати сина священиком.— Кожна українська родина повинна благати в Бога подібної ласки!

5) Хто така Св. Ріта?

Св. Ріта (†1447), італійка. 17 літ прожила в подружому житті, а решту в монастирі Сестер Августинок, до яких вступила по смерті свого мужа. Життя її було одним хрестом. Муж варварський бив і знущався над нею. Своєю терпеливістю та чеснотами навернула його.—Вступивши до манастиря, переживала муки Спасителя. Мала страшну рану на чолі.—Померла опущена всіма.

Свята Ріта це опікунка тосеред терпінь, особливо в подружжім житті.

6) Хто такий кардинал? Скільки є в Церкві кардиналів?

Кардинал це князь католицької Церкви, найвищий дорадник Святішого Отця.

Папа Сикст V 1586 року уставив число кардиналів на 70. Між ними є 6 кардиналів єпископів, 50 кардиналів священиків і 14 кардиналів дияконів.

7) Що значить розважання й як робиться воно?

Розважання це глибше та довше роздумування про якусь правду нашої віри чи таємницю з життя Спасителя або Пречистої Діви.

Беремо якусь правду або читаємо про неї з книжки, застановляємося над нею, робимо акт любови до Бога й якусь відповідну до роздумуваної правди постанову.

Розважання конечне в християнськім житті. Св. Тереса каже: "Якщо б християни розважали щоденно чверть годинки, то ніхто не був би проклятий!"

Молитва Матерей

Маріє! Маріє!
Рятуй нас як мати!
Ти наша надіє,
не дай нашим дітям у тьмі пропадати,
хай сонце над ними ясніє!
Маріє! Маріє!
Ти наша відрадо!
Поглянь на ті діти, хисткі як лелії,
не дай на-загладу!
Тобі ми над ними звіряємо владу!
Прийми серця жертву,
прийми і моління:
зверни наші діти на шлях просвітління.
Маріє! Маріє!
Їх темінь убити не сміє!

Не сміє і ворог знущатись лукаво,
лиш Бог і край рідний до них має право!
Нехай же ростуть всі на славу!
Хай сонце над ними ясніє!
Від зради, від зависти, страсти
спасай їх як мати ласкаво,
не дай їм упасти
у сіти ворожі.
Хай будуть собою,
як квіти ті Божі...

Любов твоя чиста, огненна
і поміч твоя все спасенна.
хай сонцем над ними ясніє...
Тебе за покров твій благаєм,
єдина і благословенна
Маріє!

Приказки

Хто відважний, той здобуває, а хто боягуз, той пропадає.
Хоч ми собі брати, але наші кишені не сестри.
Як їдеш в гостину, то бери хліба в торбину.
Брехунові не вірять, хоч і правду скаже. Брехун—гірше злодія.
Маєш брехати, ліпше німим стати!
І у мові не сполочеш брудного сумління.
В білих рукавицях можуть бути брудні руки.
Легше руйнувати ніж будувати.
Як не поможе гук, то поможе бук. Або добути або вдома не бути.
Не буде нас, то будуть інші по нас.
Що має бути, того не минути.
Без одного Василя обійдеться весілля.

Значення Материнства

ЖИВЕМО в часах творення ріжних свят. Кожний американець знає про "Свято Незалежности", "Свято Героїв" (меморіял дей), "День Праці", "День Подяки". Кожне з цих свят вказує на значення й обовязки американського горожанина до своєї держави чи до Бога. Серед тих народних свят "Свято Матері" є теж важне, бо матері дають народові оборонців, героїв, працівників і провідників.

Щоб піднести велике значення матері у суспільнім житті, зродилась думка на американській землі, щоб прилюдно пошанувати рідну матір. Ця благородна думка скоро обхопила молодь цілого світу. Друга неділя травня є посвячена матерям. Хоч це свято мало почин у Сполучених Державах, а Американський Конґрес проголосив другу неділю травня, як "День Матері", то воно своїм змістом є таке давне, як давне людство на землі. Сам Всевишній Творець проголосив пропам'ятну заповідь: "Шануй вітця і матір..." З приходом християнства пошана матерей набрала ще більшої ваги і значення.

Жінка-мати це душа і життя родини. Родина це перша складова частина народного організму. Жінка-мати це перша вчителька, яка оформлює ніжне серце свого потомства на славу Бога, добра батьківщини і особистого щастя своїх дітей. Діяльність батька є звичайно поза домом, а сам дім є царством матері зо своїми дітьми. Дитина теж відчуває нерозривний зв'язок зо своєю матер'ю. В часі першої і другої світової війни ствердженo многократно, що відважні герої, вмираючи на полі битви, кликали благально: "Мамо!" І якщо у місяці травні клонимо наші голови, то передовсім перед тими матер'ями, що виховали гарно своїх дітей для Бога, Церкви і народу. Свято Матері пригадує кожній жінці-матері, що на неї дивиться Бог, Церква і держава. Господь словами Св. Письма каже до неї: "Возьми дитя, виховай його, Я ж дам тобі заплату" (Ісх. 2, 9). Всевишній п'ятою заповіддю: "Не убий", забороняє матер'ям в якийнебудь спосіб перешкоджати дітям приходити на цей світ. Католицька Церква, як добра духовна мати, бере в опіку і оборону маленьких діточок і вказує матер'ям, що діти це перша ціль подружжя. Велику вагу на материнство звертає американська суспільність. Вона бачить, що брак материнства через обмеження потомства заповідає велику шкоду американському народові. Тому п'ятнує тих, що ширять убійчу руку проти ненароджених діточок.

"Свято Матері" повинно пригадати на святий обов'язок материнства жінкам-матер'ям українського походження. Якщо жінки-матері будуть занедбувати материнство, то самі запропастять нашу будучність і нашу Церкву в Спол. Державах і Канаді.

Мамо, католичко, в цей день Твойого свята дивиться на Тебе небо і земля! Будь доброю християнкою, дай небу святих і праведників! Будь доброю патріоткою, дай суспільності численних дітей!

("Ковчег")

* * *

Це діялося двісті літ перед народженям Ісуса Христа, тоді, як предки сучасних італійців-римлян, народ дуже хоробрий, вели за право першенства довгі й завзяті війни з великим і могутнім містом Картаґіною, яке лежало на північному побережжі Африки.

Із римських вождів, що вели ці війни, придбав собі найбільшу славу полководець Сципіон Африканський Молодший. Він потрапив зовсім знищити Картаґіну, а місце, де вона стояла, велів заорати. Саме з цього часу, коли то він здобував Картаґіну—наше оповідання.

Уже сім днів валилася і горіла Картаґіна. Тисячі хоробрих картаґінців укрили побоевища густим трупом, а сьомого дня ввечорі решта їх, 50 тисяч, піддалася гордому Спиціонові з проханням дарувати їм життя.

Єдиним оборонцем руїн Картаґіни був її воджь Газдрубаль, що зо своєю жінкою, двома синками та героїчною горсткою вояків зачинився у святині Ескуляпа. Та опівночі цього дня і він, вождь Газдрубаль, утік потайки зо святині й, упавши навколішки перед Сципіоном, благав пощади.

Та враз вибігає зо святині Газдрубалева жінка, Софонісба, вбрана пишно й багато, неначе на весілля, а біля неї обидва її синки.

Поважом підійшла вона до Сципіона і, глянувши з погордою на свого чоловіка Газдрубаля, стала голосно і звучно казати:

—Не на тебе, гордий Сципіоне, взиваю помсти богів, бо ти мені чужий, а на негідного зрадника, який зрадив батьківщину, її святині, військо, мене й дітей. Хай його досягне помста і гнів богів, заки ще ти його покараєш!

І востаннє повернула голову свою горду та пишну до чоловіка й викрикнула:

"Ти найбільший зраднику, боягузе, негіднику! За хвилину стане мені похоронним світлом вогонь, що спалить мене й моїх дітей. Але що буде прикрасою твоєї підлої смерти, картаґенський воджю?"

Нараз вихопила Софонісба з-під білої, обшитої пурпурою туніки короткий меч і так само швидко, як говорила, вбила його в груди однієї й другої дитини та з обома дитячими трупами пішла поволі сходами до палаючої святині. Не оглядаючись, ввійшла туди, і за нею зачинилися чорні ворота диму.

Так спокійно, гордо і з гідністю загинула на очах Газдрубаля і Сципіона—жінка переможеного вождя, неустрашима дочка Картаґени, героїчна мати Софонісба.

УКРАЇНСЬКІ ПРИКАЗКИ ПРО МАТІР

Без батька—півсирота, без матері—вся сирота.
Чого мати навчить, того батько не перевчить.
У дитини заболить пальчик, а в матері серце.
На світі все знайдеш, крім рідної неньки.
Матір не купити, ні заслужити.
Як мати рідненька, то й сорочка біленька.
Мати одною рукою б'є, а другою гладить.
Сиротою жити—сльози лити.

Мої близнята

м. щ.

ДИВНЕ почування сповняло моє серце, як Андрій, мій муж, відвозив мене до шпиталю. "Наталко", говорив він, "не бійся! Бог добрий. Усе буде гаразд. За два чи три дні будемо мати синка або донечку. Твій старенький дядько буде тішитися. Він тяжко хворий. Останне його бажання це побачити внука чи внучку, заки повернеться до свого Творця".

Підсвідомий страх перед шпиталем опанував мене, бо нагадував смерть незабутньої матері. Мала я десять років, як там побожна мати віддала Богу духа. Не забуду її останніх слів: "Господь кличе мене до Себе. Я—Його дитина. Радо вертаюся, щоб отримати батьківське благословення. Нехай діється Божа воля! Колись Христос приверне життя, що смерть забирає від мене! Будь добра, Наталко. Не забувай маминого навчання!"

Мій добросердний дядько Данило жив на селі недалеко Перемишля. По смерті матері забрав мене до себе. На моє ридання відповідав: "Не плач, доню! Ніхто негоден опертися смерті. "Рішено людям раз умирати," каже Христовий апостол, Св. Павло (Євр. 9, 27). Жий по-божому й не лякатимешся смерти. Для добрих християн смерть є дорогим приятелем, що переводить людей із долини сліз і страждань до небесних радощів, які Творець зготував Своїм дітям: "Око не бачило, ухо не чуло про те, що Бог приготовив для тих, що люблять Його" (І Кор. 2, 3). Не забувай, що смерть—не кінець, а початок нового, пречудного життя в небі для добрих людей".

Не могла ще тоді зрозуміти, як можна любити смерть, що забрала мою люблячу матір. Згодом Господь просвітив і показав мені, що смерть це двері до вічного життя.

В селі проживала при дядькові. Замкнулася в собі немов мушля в шкаралущі, не здаючи собі справи, що подібне відокремлення від світу й людей не лікує туги та не поменшує горя.

По кількох роках штучної та нудної самітности прийшов до села Андрій, механік з Перемишля. Зайшов до дядька, щоб направити попсовану молотільницю.

Дядько представив мене йому: "Це Наталка Л., моя внучка. Прибула до нас по смерті своєї матері в Перемишлі". Андрій подав руку та промовив: "Приємно запізнатися з вами". Лукава усмішка заграла в кутках його уст.

Кров бризнула мені до голови, покриваючи рум'янцем обличчя. Його привіт немов електричний струм пробіг моєю істотою. Дивлячись на мою реакцію, дядько Данило щиро засміявся. "Ну, Андрію, берися до роботи. Жнива надходять. Потребуватиму машини, щоб молотити збіжжя!"

Отак зачалося моє знайомство з Андрієм, що згодом перетворилося в приязнь, яка по кількох місяцях повернулася в справжню любов, бо відтоді Андрій зчаста з'являвся в нашім домі, щоб "направляти" молотільницю, кірат чи млинок.

Дядько бачив, що Андрій щораз більше цікавився мною, тому раз отверто заявив йому: "Пощо ви обманюєте одно одного? Кожен бачить, що ви пропадаєте за собою..."

Ми заручилися по жнивах. Серце сповнилося мріями про власний дім, численні діточки, родинне тепло й подружу любов. Андрій був добрим і побожним юнаком. Його побожність найбільш тішила мене, бо добачувала в ній запоруку майбутньої подружої вірности. "Наталко", Андрій нераз повторяв, "нема щасливого подружжя без Божого благословення. Подружа любов має бути вицвітом любови до Бога. Якщо подруги люблять ся в Бозі, то легко вдасться їм влаштувати життя в родині так, щоб там панували згода та взаємна вирозумілість, без яких гармонійність неможлива. Правдива любов допомагає подругам мирно проживати, бо злагіднює контрасти, вирівнює розбіжність поглядів, потушує гнів і контролює дражливість у партнерах".

В оттакім настрою ми приготовлялися до подружжя. По Різдві побралися, бо дядько натискав, щоб я щоскоріше вийшла заміж. Хотів бачити запевненою мою майбутність, бо мовляв: "Мої дні почислені. Господь унедовзі покличе мене до Себе".

Справді життя його наближалося до кінця. Мав невилічимі сухоти. Ніяке лікарство не помагало. Дядько знав це, тому по-християнськи підготовлявся до стрічі зо своїм Творцем.

По весіллі ми перебраився до Перемишля, бо я й так не любила села через те, що з дитинства привикла до міста.

Не було в нас сварок і непорозумінь, які огірчують і розбивають неодне подружжя. Не було спорів про подружі права, приятелів і фінанси. Ми жили скромно, але щасливо. Щоправда інколи траплялися суперечки, і деколи я вибухала гнівом. Проте вистачав один усміх Андрія, щоб розброїти злість і змусити мене пригорнутися до нього та прохати прощення за брак контролі над своїми нервами.

Я старалася завжди задовольняти мужа, пам'ятаючи про слова Св. Павла: "Жінка не володіє своїм тілом, але чоловік. Таксамо і чоловік не володіє своїм тілом, але жінка" (I Кор. 7, 4).

Якщо ж часом ми обидвоє водночас розлостилися, то я витягала вервичку й ми разом відмовляли її. Інколи вистачало відмовити дві чи три "Богородице Діво", щоб успокоїтися. Часом приходилося відмовити цілу десятку, а деколи то й цілу вервичку. Це вже залежало від кількости та напруги гніву, який розбурхав наші серця. Проживаючи разом посеред щоденних журб і клопотів, ми пересвідчилися, що молитва це найкращий лік на гнів, непорозуміння та всякі жалі.

По кількох місяцях я зайшла в тяж. Звістка про мою вагітність викликала небувалу радість у моїм чоловіці. Він щиро пригорнув мене до серця й ніжно поцілував, дякуючи Богові, що так скоро послав нам дитинку. Андрій ставав щораз більше ласкавий і ніжний, як наближався мій час.

У шпиталі дали мені якийсь усипляючий порошок. Я не чула ніяких болів. Андрій був при мені, як пробудилася зо штучного сну.

"Де моя дитинка?"—спиталася мужа. Андрій змішався. Його обличчя виглядало змучене та засмучене.

"Наталко", відказав, "тішуся, що ти добре почуваєшся". Схилився над ліжко та вдячно поцілував мене в чоло.

"Де моя дитинка?"—я повторила. Андрій відвернувся від мене. Його вигляд немов гостра стріла болем прошив моє серце.

Надійшов лікар. Я повторила своє домагання: "Що сталося? Чи дитина померла?"

Муж і лікар обмінялися значучим поглядом. "Пане Д.", промовив лікар, "годі скривати перед нею. Ваша жінка має право знати..."

"Що знати?"—я закликала поденервовано. "Що ховаєте?"

Андрій сумовито поглянув на мене: "Наталко, ти породила близнята". Його руки звисали безладно вздовж тіла. На обличчі малювалося огірчення.

"Чого сумуєш?" я скрикнула з радости. "Горджуся... Мої шкільні товаришки мають діти, але жадна негодна похвалитися близнятами..."

"Я теж був би щасливий", перебив муж, "але нажаль твої два сини приросли один до другого".

Я перелякано дивилася на нього... "Ні, ні", шепотіли уста. "Мої діточки це Сіямські близнята! Ах, Боже! Чому так сталося? Покажіть мені їх. Хочу їх бачити!"

Лікар звелів задовольнити моє домагання. За хвилинку інфірмерка прикотила візочок з близнятами. Я плакала. Всетаки підняла покривало й поглянула на діточки. В очах потемніло від болю. Якийсь дивний звук видобувся з горла. Інфірмерка дала мені застрик, що спричинив штучний сон.

Не знаю, як довго спала. В кімнаті було пусто. Пригадалися близнята. "Господи Святий!"—подумала. "Мої любі діточки!... Що зробите в житті? Погорджуватиме й насміхатиметься з вас світ..."

Перед очима станули мої материнські обов'язки. Прийдеться багато трудитися для них, оточувати їх любов'ю й захищати перед кпинами немилосердних ровесників.

Попередне сирітське життя призвичаїло мене до невигід і самовідречення та вчинило здібною до боротьби з тим, чого не можна уникнути.

"Отче наш, що єси на небі... Нехай діється Твоя воля... Поможи мені прийняти цей хрест і нести його на Твою славу..." —шепотіла посеред сліз розчарування.

Нараз відчинилися двері. Добряча інфірмерка закликала від дверей: "Добридень, Пані Д., як почуваєтеся?"

"Хочу бачити своїх синів",—відказала я й сльози ще дужче полили по моїм поблідлім обличчі.

Сльози зворушили її. За яких 15 мінут привезла їх до кімнати. Серце сповнилося любов'ю, як поглянула на них. Виглядали немов два анголятка. Лежали біля себе, бо їх головки приросли одна до одної.

Внутрі відчувала дивне замішання. "Люблю свої діточки. Ніхто не буде кривдити їх!"—шепотіли мої уста.

Близнята виглядали здорові та сильні. Їхні п'ястучки були затиснені, як намагалися віддалитися один від одного. Що за пречудні синки, якщо б були вони нормальні!...

Інфірмерка обсервувала моє зворушення. "Пані Д.", промовила по хвилині, "не турбуйтеся. Лікар жде на спеціяліста зо Львова. Сподіється, що операція потрапить відділити їх".

"Милосердний Спасителю!"—закликала я з захватом. "Аби тільки вдалася операція!"

На другий день прийшов наш священик і похрестив їх. Одного назвала я Борисом, другого Гліб, на честь наших святих князів.

Хоч піддалася Божій волі, всетаки серце щеміло від болю на згадку про майбутність моїх діточок. "Ану ж спеціяліст не схоче провести операції?... Тоді що буде? Мої діти мусітимуть жити разом... Скільки наруг зазнають від жорстокого та глумливого світу!"—думала й дрижала серцем. "Ну, ні, не слід тратити надії... Операція зарадить лихові... Ось така буде відповідь Творця на жарт химерної природи!... О, Божа Мати, поглянь на мої діточки та змилосердися над ними!"

За кілька днів прибув спеціяліст і відвідав мене. Мій лікар представив мене. "Ми мали нараду, щоб розлучити близнята", —промовив.

"Ну, і що?" спиталася я. "Чи така операція можлива? Чи вона вдасться?"

"Можлива", відказав лікар, "але треба уперед виявити стан ваших дітей. Борис напевно нічого не потерпить, бо по його стороні є більша частина артерій, якими кров кружляє в близнятах. По операції Гліб дістане меншу частину циркуляційної системи. Обидва мають добрий шанс стати нормальними дітьми. Проте могла б зайти комлікація й Гліб помре. Тут ви й ваш муж мусите рішитися... Без вашої згоди не беремося до делікатної операції. Порадьтеся й дайте нам знати"...

Лікарі вийшли. Я залишилася з мужем. Андрій був за операцією. Я противилася їй, бо мені здавалося, що це убийство. Наша розмова не довела до ніякого висновку. Ми порішили спитатися отця пароха. Він пояснив, що тут не буде ніякого убийства, бо операція не вбила б прямо нікотрого з немовлят. Якщо б Гліб і помер, то це був би тільки припадок. Ні лікар, ні ми не мали б гріха перед Богом.

Хоч Христовий слуга запевнив, що там не було б ніякого гріха, всетаки для мого серця ціла справа видавалася мордом. "Я ж їхня мати... Люблю їх обидвох. Як година брати на себе навіть найменший шанс стратити одного з них? Нехай зростають радше каліками ніж мав би котрийсь із них померти. Зрештою нехай уперед підростуть... Тоді самі вирішать власну долю!"

"Наталко", муж любляче погласкав мене по голові, "лікарі кажуть, що з операцією не можна довго ждати. Треба її провести за тиждень або щонайдалі за місяць, як тільки діти будуть доволі сильні, щоб піддатись їй!"

Я понуро мовчала, бо відчувала, що любов до синків скріплялася з кожним днем у матернім серці.

Андрій зрозумів мої почування. "Добраніч", промовив на прощання, "маємо час думати про це..." Поцілував у чоло та вийшов із кімнати.

Для мене ніч зовсім не була добра. Зразу не могла заснути. Якщо ж здрімалася, то в сні бачила лікарів, інфірмерок і смерть біля Гліба.

На другий день покинула шпиталь. Лікарі затримали мої близнята, поки не повідомимо їх про наше рішення.

Наші розмови зводилися до близнят. Андрій змальовував їхню сумну долю, якщо не погоджуся на операцію. "Подумай, Наталко, яке прикре життя матимуть наші діти... Як вони зможуть бігати, бавитися з другими дітьми, коли їхні головки зрослися?... Все те буде неможливе для них... Це не життя, а мізерне животіння... Якщо обидвоє мають поважний шанс стати щасливими, нормальними дітьми, то чому не хочеш погодитися на операцію?"

Мій розум бачив, що муж мав рацію, але серце не хотіло погодитися, тому й відложила рішення на пізніше. В міжчасі багато молилася та благала світла в Матері Божої, покровительки засмучених.

Три дні пізніше наспіла телеграма, що дядько Данило вмирає та бажає бачити наших близнюків. Я зразу опиралася, але згодом погодилася, бо щиро любила його за колишню доброзичливість.

Шпитальний амбулянс відвіз нас усіх на село до дядька, бо лікар добре знав веселого й добродушного Данила. Наші близнята спокійно лежали в спеціяльнім кошичку та весело бавилися гейби були зовсім нормальними.

Стояла пречудна весна заквітчана в зелень і квіття. При дорозі цвіли яблуні, здалека виднілися розквітлі сади овочевих дерев, пишалися розлогі лани зодягнені зеленою пшеницею, житом і вівсом... Але в мені виринув образ жнив... Уся ця весняна слава й буйність це тільки приготування до смерти... Прийде осінь... Все те буде вже мертве... Настане сувора зима, прожене жайворонків, повиганяє крилатих співаків і заморозить усяке життя.

Амбулянс затримався під дядьковою хатою. Андрій узяв кошик. Дядько Данило дуже зрадів, як зобачив унуків. Щаслива усмішка заграла на його блідім обличчі.

"Гратулюю тобі, Наталко", промовив задоволено. "Можеш бути горда на свої сини, що привела на світ".

Сльози бризнули мені з очей; хлипаючи з болю, сіла на кріслі біля його ліжка.

"Чого плачеш, дитино?"—промовив конаючий дядько. "Як довго проживає людина на землі? Коротке її туземне життя в порівнянні до вічности, для якої Бог сотворив нас усіх..."

"Ах, дядю", притулившись до його зимних рук, закликала я, "чому ласкавий Бог позволив на таке нещастя?"

"Тут нема жадного нещастя", відказав дядько. "Якщо операція вдасться, мої внуки стануть нормальними хлопцями".

"А якщо не вдасться?" відрубала я. "Що тоді буде? Одне з моїх діточок помре".

"Наталко", тягнув дядько Данило слабим голосом. Пригадуєш собі, як я показував тобі в полі метеликів, яких ціле життя триває всього дві години?'

Перед моїми очима виринула давноминула сцена. Мала я тоді 14 років. Дядько взяв мене над беріг потічка. Це було тепле

літо. У прибережному буряні були купки маленьких яєчок. Я бачила, як за пів дня ці яєчка повертались в пестрі метелики, які складали свої яєчка, жили дві години та навіки вмирали...

"Пригадуєш собі?"—спитався дядько. "Бог дав їм тільки двогодинне життя... Одним сотворінням Він дає дві години життя, другим 100 років. Бачиш тут якусь несправедливість? Хіба Він не Пан життя й смерти?"

Я мовчки дивилася на вмираючого дядька. "Не журися!"—тягнув він, "Бог дав мені 80 років життя, а Глібові може декілька днів. Чи Він не має права так поступати зо Своїми сотвореннями? Не лякайся смерти! Всі ми зачинаємо вмирати, як родимося... Всяке живе сотворіння родиться, щоб умерти... Слід дякувати Богові, що призначив нас до вічного життя в небі..."

Я перестала плакати, бо відчула, що життя людей це невпинний рух між народженням і смертю, яка провадить добрих людей до Небесного Батька. "Отче наш, що на небі... Нехай буде Твоя воля!"... прошепотіли мої уста. "Боже, довіряю Тобі, хоч не розумію Твоїх премудрих планів. Ти знаєш, чому воно так, а не інакше сталося".

Дядько Данило вполслідне поблагословив нас, промовляючи ледве чутним голосом: "Любіть Бога та зберігайте Його святі заповіді! До побачення в небі!"

Всі мовчали... Смерть пригорнула дядька до свого лона. На обличчі малювалася весела усмішка немов дядько бажав запевнити нас, що в другім світі знайшов усе те, про що говорив нам.

Я рішилася дозволити на операцію. Гліб не пережив її. Ми поховали його біля дядька Данила. За те Борис росте на здорового юнака. Нема в ньому слідів каліцтва.

Смерть Гліба навчила мене, що людське життя не має кінця, бо смерть не нищить, а вдосконалює його. Це помагає мені спокійно приймати життеві хрести і страждання, бо свято вірю, що Бог має якийсь плян для кожного сотворіння.

Максим Рильський

Марія

Єсть ім'я жіноче, м'яке і ясне,
В йому і любов, і журба, і надія,
Воно як зітхання бринить весняте:
Марія.

Як запах фіялки в осінній імлі,
Як пісня дівоча в снігах і завії
Зорею сіяє над смутком землі:
Марія.

Нехай я у серці святе погашу,
Нехай упаду в беззмістовній борні я,—
Та слово останне, що я напишу:
Марія.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

MAY, 1957

EVERY GOOD THROUGH MARY

I am the mother of fair love, and of fear, and of knowledge, and of holy hope. In me is all grace of the way... (Eccl. 24. 24).

Yes, May is Mary's month — and a beautiful month it is, too! Throughout the world, all Mary's true children are, with increased fervor, laying their garlands of rosaries at the feet of their heavenly Queen and Mother. The countless, unceasing "Aves" are so many human hymns of praise, love and petition to the fairest of God's creatures. Finally, on the last day of the month, as though forced by the loving prayers of her children, the Church recognizes the universality of Mary's intercession with Almighty God.

On May 31st, through the voice of her sacred liturgy in many dioceases and religious congregations, she acknowledges and honors the Blessed Virgin as the Mediatress of all graces. And the office for that day tells us, in part, at least, what that beautiful title means.

Every good comes to us through Mary. So it is with good reason that we do our best to honor her this month. Listen to what she says at the beginning of her feast on the closing day of May: *"Behold my Lord has delivered all things to me, there is nothing which is not in my power or that He will not give me."* (Mag. Ant. 1st Vesp.)

And how do we obtain these goods from her to whom they have been entrusted? We need only go to her as children to a Mother when they are hungry or thirsty. All of us are spiritually poor; the vast majority are in need of temporal assistance, too. But we need not fear, for our kind Mother says: "All you that thirst, come to the waters: and you that have no money make haste, buy, and eat." What better words could be used to bolster our trust in our heavenly Mother, the dispenser of all God's graces?

"Come, let us adore Christ the Redeemer, Who has willed us to have all good things through Mary." The night office for the feast of Mary, Mediatress of All Graces, is begun with this act of adoration to Almighty God, our Lord and Savior, Who has deigned to choose a creature as the guardian of His infinite Mercies. How fitting it is that we adore with real joy the Divine Will that has raised Mary, the Immaculate, to so exalted a position!

The hymn that immediately follows that exultant invitation is almost a commentary on it, telling us the circumstances under which the Blessed Virgin became our Mediatress. All mankind was dead in sin, barred from entering into eternal life ever since Adam and Eve had sinned in the Garden of Eden. But Christ, taking pity on our misery, begot us to a new supernatural life by His death. The blood that He shed in dying for us was a sea of inexhaustible good, healing the wounds of our sins. But every sea must have a channel through

which to flow, so Christ, mindful of this as He hung on the Cross, gave this duty to His Mother as she bravely witnessed Mis supreme Sacrifice. With the words: "Woman, behold thy son; behold thy Mother," He imposed upon Mary the task of determining the course of His Redeeming Blood. Then and there she became the Mediatress of All Graces.

The whole office for this feast is a veritable gold mine of praises to Almighty God as we pay tribute to our Blessed Mother. Or we could say that it is like a beautiful spring song, inspiring our hearts with love and confidence towards our Heavenly Mother. It is difficult to select the most outstanding part of the office, but there is one passage, taken from St. Paul's epistles and applied to Our Lady, that seems to sum up perfectly what our attitude should be to Mary as Mediatress of All Graces:

"Let us go therefore with confidence to the throne of grace: that we may obtain mercy, and find grace in seasonable aid." (Heb. 4. 16).

Who is that throne of grace but Mary? The King of kings, the Son of God Himself, chose her as His dwelling for nine months when He became Man; she thereby became the throne from which the Source of all grace reigned supreme. And even before she became the Mother of God, she was hailed by God's messenger as "full of grace." Hence we can go to her trustfully for help at all times (she is always our Mother of Perpetual Help!), but more especially for "seasonable aid"—when we are in most need of her assistance.

Then, after we have begged our loving Mother, our Mediatress, for her gifts, the office tells us that she will turn to God and plead on our behalf, knowing that He will not refuse her petition, since she is still "full of grace." She says: *"If I have found grace in Thy eyes, O King, give me my people, for whom I am entreating."* And we, too, know that He will give us again to her, as we continually remind Him of His favorite daughter: "Hail Mary, full of grace..."

Small wonder, then, that we close this office by confiding our souls to Mary's maternal care with these hopeful words: *"Our salvation is in thy hand; only look on us, and we will gladly serve the Lord King."*

Mother wanted to spend Saturday downtown, and father (who was a statistician) reluctanly agreed to give up his golf and spend the afternoon with the children. On return of the mother, he handed her the following report of the afternoon:

Dried tears—9 times.
Tied shoes—13 times.
Toy balloons purchased—3 per child.
Average life of a balloon—13 seconds.
Cautioned children not to cross street—21 times.
Children crossed street—21 times.
Number of Saturdays I will do this again—0.

Re-Establishment of Halych Metropolis in 1807

After the first partition of Poland, a large part of the Ukrainian Catholic Church, that is the dioceses of Lviv and most of the Kholm land (without its episcopal see of the same name) passed under Austrian rule. Besides the territories of West Ukraine, there was another Ukrainian diocese of Mukachiv in the Austrian empire. In 1774 Andrew Bachynsky, the Mukachiv bishop (1773-1809) sent a petition to Maria Teresa, asking the noble Austrian Queen to establish the Halych metropolis. All the Uniates of the Austrian empire, i.e., the dioceses of Lviv and Peremysl in Western Ukraine, Mukachiv in Transcarpathian Rus and the Uniate diocese of Semihorod were to form the great Halych metropolis. The Austrian government was willing to approev Bachynsky's proposal, but the Magyars, under whose domain Mukachiv fell, opposed the plan. The Magyars preferred to keep Transcarpathian Ukraine separated from Galicia in order to magyarize it, therefore, Bachynsky's entire plan was delayed. [1])

In 1779, the bishop of Lviv, Leo Sheptytsky, turned again to Vienna for re-establishment of the Halych metropolis for the whole Austro-Hungarian empire. The Austrian government refused this petition because of the stubborn Magyar opposition. [2])

In 1803, the Uniate bishops of Western Ukraine renewed their efforts to re-establish the Halych metropolis. The assembled Ukrainian bishops of Lviv, Kholm and Peremysl sent Michael Harasiewicz, general vicar of Lviv, to Vienna with a commission to urge the restoration of the Halych metropolis. [3])

1.*Reasons for the restoration of metropolis*

The Ukrainian bishops substantiated their demand for restitution of the Halych metropolis with the following arguments which ultimately brought the whole affair to a successful completion after long negotiations with the Holy See of Rome and the Austrian government.

1) Prestige of the Ukrainian Catholic Church in the Austrian-Hungarian empire required that the Halych metropolis be restored for all the Uniates living under Austrian rule. Unless this was done, the Uniates would live under conditions worse than the dissidents who had their own archbishops and metropolitans. [4])

2) The Ukrainian Catholics of the Austrian empire still commemorated Rostotsky in their liturgical services although Catherine II abolished his office in Russia in 1795. Since Rostotsky no longer exercised jurisdiction from his dwelling place in Petersburg, his name should have been withdrawn. But this would have scandalized our people. Therefore, the best solution to this problem would be the restoration of the old Halych metropolis.

3) From 1795, Theodosius Ros-

---

[1]) N. Chubaty, Ibid., p. 100.
[2]) A. M. Ammann, Ibid., p. 638.
[3]) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 753.
[4]) Ibid., p. 762.

totsky was no longer recognized as metropolitan by the Russian government. Since that time the deposed metropolitan did nothing for the Western Ukrainian dioceses in Austria which still considered him their superior. In 1798, the three Uniate bishops asked him to delegate his jurisdiction to one of them, but he did not reply. The same bishops turned again to Metropolitan Rostotsky in 1803, asking him to appoint a coadjutor who would function in Austria as his substitute, but they received only an evasive reply. [5]) The bishops proposed Porphirius Wazynsky, bishop of Kholm as a possible metropolitan's coadjutor. Bishop Wazynsky was a zealous, learned man with great influence in Vienna and Rome where he had completed his theological studies. [6]). It is unkown, however, why Rostosky refused to name a coadjutor for the Austrian empire which was separated from Russia. Even if Theodosius Rostotsky still functioned as metropolitan it was always difficult to contact him. The only means of communication was the diplomatic way, i.e., through the Austrian ambassador of Petersburg. After the 3rd partition however, Catherine II rendered impossible any communication between the metropolitan, residing in Petersburg, and the Western Ukrainian bishops of the Austrian empire. [7]) Thus our Church in the Austrian empire was practically without a head. Each bishop ruled over his diocese in his own way. Metropolitan Rostotsky was not free to make any move at his residence in Petersburg after the abolition of the Kievan Catholic metropolis in 1795 by Catherine II. By abolishing the Ukrainian Catholic metropolis of Kiev, Catherine II destroyed the glorious institution which for two centuries (1595-1795) symbolized and maintained the unity of faith of our Church with the Holy See of Rome.

4) The restitution of the Halych metropolis would help reinstate the Uniate hierarchy in the Russian empire with the exception of the Polotsk diocese. The restored Halych metropolis would enhance the prestige of our Church, and with the passing of time under different political circumstances may become once again the center of attraction for those who had fallen away from the Union. This prospect would evade if the Uniates were deprived of their metropolitan. [8])

5) On May 30, 1790, the Ukrainian Catholic bishops of Lviv and Peremysl sent a petition to the Austrian emperor, Francis II, asking him to divide the Western Ukrainian territories into three bishoprics. The third bishopric would become the see of the new metropolitan, if the Halych metropolinate were restored for the Greek Catholics living in Western Ukraine. The two existing bishoprics were not enough for the number of parishes inhabited by Uniates of the Western Ukrainian territories. The Latin metropolis of Galicia had fewer parishes in 1803 than the Ukrainian Catholic bishoprics, which numbered 2,159 parishes. The Ukrainian Catholics should have their own metropolitan and enjoy the same respect as the Poles of the Latin Rite. [9])

6) So long as the Ukrainian Catholic territories were not politically divided among different states, there was always hope that the Uniate metropolitan of Kiev might establish his see at Kiev, thus uniting all the Uniates in one metropolis. This hope no longer existed, since Catherine II set up her state apparatus to destroy the Uniate Church in the Muscovite empire. Furthermore, the dissident metropolitans of Kiev had set their pretensions to Galicia after Rostotsky's death. The restored Halych metropolis would blow up the pretensions of the Kievan dissident metropolitan, as well as of the Polish metropolitan of Lviv, who was trying to subdue the Ukrainian Catholics of Galicia under his jurisdiction. Besides, the new Ukrainian Catholic metropolis would continue the memory of the Berest Union of 1596 by which Ukraine had been reunited with the Holy See of Rome.

[5]) A. M. Ammann, Ibid., p. 638.
[6]) M. Harasiewicz, Ibid., p. 679.
[7]) Analecta OSBM, p. 242.
[8]) Ibid., pp. 762-763.
[9]) Ibidem, p. 640; 768.

ST. JOSAPHAT WARNS HIS BITTER ENEMY

Jesus Christ knew that ungrateful Judas was plotting against His life. Our Lord tried to save him from this crime and eternal damnation. Likewise St. Josaphat employed his admirable power of eloquence and love to save Naim Vovk, a magistrate of the city of Vitebsk who was constantly plotting against our Saint. Just four days before his death, St. Josaphat invited this obstinate city official to dinner in his house.

Naim Vovk came and they had dinner together, but unfortunately he remained obstinate in his hatred for the Saint and the Catholic Church. Then the Saint looked at him and with a deep sorrow in his voice prophesied that if he would not make peace with God in a short time he would die a violent death.

But Naim would not pay attention to the salutary warning of the Saint. It is a sad habit of all haughty characters to become still more obstinate when they are treated with kindness and respect. They neither know the truth nor care to learn it, being afraid of consequences if they found out the truth.

The prophesy of St. Josaphat Kuntsevych was fulfilled in a couple of weeks afterwards. Naim Vovk, one of the most "zealous" propagandists and agitators took an active part in the murder of St. Josaphat. He was tried by the royal court and finished his life beneath the executioner's axe.

Although he was so impertinent in his hatred towards St. Josaphat Kuntsevych during the life, he was much unwilling to bear the consequences of his brutal action. His face streamed with tears when ascended the scaffold, he entreated the executioners to spare his life, but all this was in vain. He had to pay with his life for the crime he had committed.

The blood circulates through your body at the approximate rate of five quarts per minute—7,200 quarts every 24 hours. Arteries are living and feeling muscular tubes into which blood enters from the heart in surging gushes and flows through your body as a smooth-flowing stream.

Work Forbidden on Sunday Clearly Shown by Church

BY THE Third Commandment of God all unnecessary servile work on Sunday is forbidden.

Servile work is that which requires labor of body rather than of mind.

Farming ,mechanical and industrial labor, and business transactions are forbidden even though one does them for pleasure and without any gain. Reading, writing, typewriting, studying, drawing, painting embroidering, playing music, traveling, hunting, fishing, and the like are not servile works even though they may require considerable bodily exertion.

The obligation to avoid servile work on Sunday is grave, and, therefore, its violation is a mortal sin if one works for a notable time (more than two hours).

Servile work is allowed on Sunday when the honor of God, our own need, or that of our neighbor requires it.

It is permissable on Sunday to do work directly concerned with divine worship; to perform necessary household duties that cannot conveniently be anticipated or deferred; to take personal care of the sick; and to do work required for the common good or necessary for one's own livelihood.

Works Permitted on Sunday

Permitted on Sunday are:

1. Every so-called liberal work; such as reading, writing, teaching, music, drawing, and painting (art);

2. Common works; such, for example, as traveling, hunting, and fishing;

3. Certain works that appear servile, but of daily necessity; such, for example, as cooking, sweeping, the care of domestic animals, and similar offices which we either can not or are not accustomed to postpone or anticipate. So also, the buying or selling of houses, horses, etc., provided these transactions take place between private individuals;

Causes that justify servile work on Sunday are dispensation, custom, piety, charity, and public or private necessity.

The power of dispensing from Sunday rest belongs to the Pope throughout the whole Church, to the Bishop in his diocese, and, in particular cases, to the pastor in his parish. It is not necessary for a person to ask for a dispensation when, in the opinion of his confessor, he has a sufficient reason to work without committing sin.

Work is allowed on Sunday when *custom,* either general or particular, has been legally introduced, that is, without opposition on the part of the Church. It authorizes certain exceptions to the law of Sunday rest. Thus it is by virtue of such custom that trains or planes or busses operate on Sundays, and their offices keep open for ticket sales, etc.

Piety, or the service of the sanctuary, authorizes all works having immediate relation to divine service, provided that they could not have been performed in advance; such, for instance, as sweeping the church, adorning altars, preparing repositories, etc.; but not building or repairing a church unless it cannot be helped.

Charity permits us: 1. To do everything that is necessary for the care of the sick; 2. To dig a grave for burying the dead; 3. To work for some poor person to whom such work would be permitted for reasons of grave necessity.

Servile works authorized by *public necessity* include: 1. All those which have for aim to check or prevent disaster, such as a flood or conflagration; 2. A pressing necessity to repair bridges, or highways; 3. Battles during war; 4. The delivery and sale of Sunday newspapers; 5. Urgent preparations for a solemn public rejoicing, such as the celebration of a victory, the reception of the head of the nation, etc.

May Work to Prevent Crop Loss

The *private necessity* of one's neighbor, excuses some Sunday workers; for instance, farm hands who are obligated to save a crop in danger of being ruined; those who cannot, without meeting with serious loss, or without depriving themselves of some considerable advantage, interrupt their work; as, for example, when it is a question of keeping a blast furnace going, or of profiting by a favorable opportunity of commercially catching fish, etc.

But those should be severely blamed, who too often work on Sunday morning under the pretext of necessity, though they themselves have voluntarily created it, either by accepting more work than they are capable of performing, or by wasting their time, or by not employing a sufficient number of hands during the week.

Conditions arise in some industries that demand Sunday work, such as on newspapers that must go to press then.

There are often Puritanical people who make a great ado about this sort of thing in case there are Catholics in charge of the work; but we notice that these troublemakers have no compunction about stopping at a gasoline filling station, or taking a train or plane on Sunday. The ideal is always to omit work when it is possible on Sunday; but there is no sin when the work is necessary, any more than there is in having ushers to help seat people at Mass.

Daily Prayers

St. Alphonsus de Liguori, the most zealous Doctor of the Catholic Church says: "He who prays, will be saved, and he who does not pray, will not be saved. We must, therefore, pray in the morning and at night, before and after meals, and especially in the times of temptation and suffering.

Prayer is the lifting of our minds and hearts to God. We lift them to our Lord and Creator to adore Him, to thank Him for His infinite benefits bestowed upon us, to ask His pardon of our daily sins and failings and to beg for His continuous graces in order to lead a good Christian life and secure our eternal salvation. Our Blessed Lord, knowing natural weaknesses to do good, exhorted us: "We ought always to pray." (Luke 18, 1). Saint Paul experienced in spiritual fights with his own concupiscence urges all Christians: "Pray without ceasing." (1 Thess. 5, 17). Thus we must always pray, because prayer is our daily necessity. We never cease to depend on God. Both in body and soul we live in a state of continual need of God and His aid which according to St. Augustine must be asked for to be obtained.

MOTHERHOOD AND MOTHERS
Partners with God

By ERNEST F. MILLER

EVERY WOMAN in the world is given a certain number of years to live. Then she dies. Her body (no matter how beautiful) goes into the ground, temporarily becomes very ugly, finally turns into dust. Her soul goes before God.

During the years that she is allowed (and they are not very many even at the most) before she dies, she has to do something with her time. She cannot just vegetate like a cabbage in a truck garden; nor coast like a wagon going downhill; nor float like a stick caught in the current of a stream. She has to do something. If she does nothing, she will die before her time. That is the way she is made. That is the way all creatures are made by the Creator.

There are many things that a woman can do. She can become a career woman in the sense in which the world uses the word career, centering her life around a business office, the stage, an athletic field like a golf course or a tennis court, a classroom, a factory. Or she can spend the fruitful years of her life being a mother.

All the careers that women follow have their points. None of them, provided they are honorable, should be depreciated or derided. There are reasons, often cogent, for some women following one career rather than another. Perhaps they do not like the career that has been thrust upon them. But there is no escape. It is their vocation.

Objectively, however, one career can be balanced against the other. One career can be found to be more

sublime, more worth-while than another career. Motherhood is such a career. Motherhood is the greatest of all careers, barring only one—the career of a sister in a convent. And one of the reasons (amongst many others) for the nun's career being greater than the mother's career lies in this that the nun gives up so much and makes so tremendous a sacrifice in voluntarily surrendering the privilege of being a mother. No richer kingdom can be abdicated, no finer honor refused. Only the direct love and service of God are towering enough to render the sacrifice of motherhood more sublime than the acceptance of motherhood.

The career of motherhood is an extraordinary career because each time a woman becomes a mother she enters into an immediate partnership with God. Only God should have the power to create. Only God *does* have the power to create. But for reasons known fully only to Himself He wants His creatures to share in that power. He wants His creatures to be His assistants—to prepare the materials and to set up the form that will be a fit

and proper subject for the application of His divine breath which is life.

The mother is the first member of this partnership. It is she who is the workshop wherein is carried out this incredible operation. It is within her that God takes up His residence so that He can be near her at all times to help in the molding and the fashioning. His hands are never absent. The new life rests securely on them, growing slowly at their nudge, taking on the marks and notes of a human being at their skilful manipulation. God and mother work together in the miracle of the making of a man.

Some people make furniture; others make machinery; still others make automobiles and airplanes. A few make beautiful pictures and statues. But all these things are perishable. They last for a while; and they are enjoyed while they last. But no matter how durable the material out of which they are constructed; no matter how much care is exercised in their preservation, in the end they crumble into dust.

Not so with what a mother, in conjunction with God, makes. In her womb are the seeds of immortality. Her product never dies, that is, never *really* dies. Someday it will throw off its outer garment for a time, the way a walnut sheds its shell after it falls from the tree upon the ground. But the *person* whom a mother begets will last as long as God. A million atomic bombs cannot stop the flow of its existence; nor persecution, nor sickness, nor poverty, nor concentration camps, nor physical dissolution. A hundred million years will pass, and her son or her daughter will still be calling her mother.

Should the mother envy, then, her sister, the worldly actress on the stage whose career is only acting, and who makes nothing more than faces and gestures to denote emotion, and who leaves behind her when she goes only a shadowy memory of the imaginary world in which she played a part? Should the mother envy her sister, the executive in an office whose career is only business, and who makes nothing more than figures in a ledger or decision involving money, and who leaves behind her when she goes only the dubious compliment that she competed well with men?

These women may be wonderful, in their personal perfection, and very close and dear to God. They may be blessed in this that they can dress well, that they do not have to see their figure enlarged out of all proportion by the expanding body of a baby. They may be able to live comfortably and to do what they want because no new life depends upon them.

But no matter how free they are, and important, and well-dressed, and well-paid as a result of the career that they are following they are in a different class from that of mother. Mothers make eternal things; these latter, only temporal. Mothers have God as their partner in fulfilling the demands of their career; these latter, only the world. A mother should never envy her sisters who are not bound by the responsibility of motherhood. Her sisters should envy her if envy there must be.

The career of mother is in a class all by itself because motherhood means the forging of golden chains of love, each new child causing the mother's heart to expand to proportions vast enough to hold any sacrifice, any pain, any hardship that may come upon her in the bearing and raising of that child, and yet not moving her to complain or count the cost because the acceptance of trouble and trials is

only the proof of her love.

True love is a reflection of God, for God not only has love but is perfect love Himself. His love is like the sun casting out its rays The rays are a sort of reflection of the sun. A mother's love for a child is a reflection of God. Here again a mother is very close to God. It is difficult for a woman to love a typewriter or golf club or a movie set. It is instinctive, divinely instinctive, for a mother to love her child.

Of course, when motherhood is spoken of as a career, it is not meant that a wife becomes a mother once or twice, say, when she is in her early twenties, and that is the end of it. A career suggests at least a number of years. For a woman whose career is motherhood, it suggests the years during which God found it wise to make her fruitful. If the plan of nature was that her motherhood was to stop after the second child, nature would have seen to it that her ability to have children after the second child would have stopped too. But this is not the case. Motherhood is possible well into the years of middle age.

Selfish and fearful women find this hard to understand and accept. They fail to realize that the joy of helping God create, like all precious and invaluable things, has a price. This price is mentioned in the Bible in the words that God addressed to Eve: "I will multiply thy sorrows and conceptions. In sorrow shalt thou bring forth children." Sorrow and pain are the price of the power of procreation. But how small a price when it is remembered how great a treasure it buys.

Selfish and fearful women are reluctant to allow the career of motherhood to be the full-time job of their married life because they do not want the inconvenience that is attached to new responsibilities; because they are afraid that repeated conceptions may be a drain upon their health (as though the possibility of repeated conceptions were not the invention and the will of God); because they desire the toys that the world can give, like all the gadgets of comfort and ease for home and personal use, that are out of the question if the house is full of children who must be supported; because they refuse to accept the embarrassment of a swollen and misshapen body, which embarrassment was so great at the time they carried their first baby that they hesitated even to go to Mass on Sunday lest people see them; because they lack the confidence in God that assures them that both they and their family will be taken care of in the years that lie ahead even though poverty and crowded quarters and sickness and unceasing work are the only current insurance that they have that everything will turn out well in the future.

Many wives forget that a new baby is just as much an object of interest to God as it is to themselves. It is God's baby as much as it is theirs. It is God who breathes the life into the inert matter supplied by mother and father. It is God who is not so much concerned about the baby's someday having an automobile of its own, a university education and a superabundance of material things that will accompany it only to the grave and no further.

God creates over and over again (with the mother as His most important helper) primarily for heaven and not for earth. He wants people millions of people, in heaven so that He can fill them with an unheard of and unbelievable amount of happiness. He understands that they may have to go without automobiles and a new suit or dress

every year; that they may even have to be dreadfully poor during most of the years of their life; that they may be laughed at by those mothers who confined their conceptions to the convenient one or two. But that does not change His plan of action. He still wants people for heaven. And He still wants wives to give Him those people through the great privilege and power of motherhood.

And if a mother dies while operating as a partner of God, does she have anything to worry about? Does God abandon His own? Is death the end of everything or only the beginning? Will her children be left without someone to take care of them when God is everywhere, even in the home of children who have lost their mother, and who counts those orphaned children as His very own? Does a mother have her children only for time? Will she never see them and love them and throw her arms around them and kiss them in eternity and for all eternity?

People give up their lives for a variety of causes. They die in wars, in the laboritories of science, while serving those infected with dread disease. If their death was the result of love of country or of fellowmen, they are not considered inglorious by those who survive. The death of a mother is like the death of a martyr. It is a death suffered in the name of and for the cause of God. Nothing could be more wonderful to one who has the gift of faith.

However, no wife need fear death in the act of becoming a mother. She has more chance of meeting death on a busy street corner or while riding on a train or in a plane. The best doctors in the country will tell her this. If she is hesitant to assume the joy of motherhood because she is afraid that she will die, the death she so fears, ninety-nine times out of a hundred, is only a death in anticipation and not in reality. Neither let her fear too much the pain that may accompany the birth of her child. It may be terrible pain; or it may not be terrible at all. Whatever it is, millions, indeed billions of women have endured it before her and not only lived to tell the tale but forgot the pain in the joy that they experienced in the knowledge that they brought a man into the world.

It is too bad that there is so diabolical a conspiracy against the career of motherhood amongst the people of the twentieth century. This conspiracy has gone through society like a miasma polluting the atmosphere above a swamp. It is almost taken for granted that intelligent wives do not become mothers too often. As was said before, once or twice is quite enough. The impression is given that no modern woman can take care of more than one or two and "give the child (or children) what it (or they) deserve to have as it (or they) grows up".

The family portrayed on television as the ideal American famliy seldom has more than two children. The families portrayed in the comic strips seldom have more than two children. When an advertisement in a magazine shows a family making merry over the purchase of the article boomed in the advertisement, the family invariably is made up of mother and father and two children. So it is with the majority of the stories in books and secular magazines. So it is in almost everything that touches the size of the family.

One would be inclined to imagine that most American women had become sterile after the birth of their second child. Of course that is not true. But the abdication of motherhood at the very time in life when nature suggests that it be assumed is a bad sign. It is a sign that the

lasting things, the really worthwhile things in life no longer count; at least they don't count for long—only for the first couple of years of married life; or only once in a rare while during married life.

They are unnatural wives who are not interested in a prolonged partnership with God that has for its purpose the creation of new life. It seems strange that they should not be interested in making as often as they can that which is immortal, that which can be their joy in life and will be their crown in eternity. But no. They are content with the minimum; they have no inspirations beyond the mediocre. And to remain within the realm of the minimum and the mediocre they sometimes commit horrible crimes. They create and destroy at the same time. They take God's hand in their own and then spit upon it and throw it aside as though they wanted it and did not want it, as though they needed it and did not need it at all.

Michelangelo the great sculptor made statues so lifelike that they almost breathed and spoke. He was still making statues that almost breathed and spoke on the day he died. Young wives? Middle-aged wives? They do not make *statues* that *almost* breathe and speak. They have the power of making human being that are the very image of God and the heirs to heaven. Why then do they hesitate after so short a time? Why are they afraid?

The mothers who found it a privilege to associate so closely with God in the work of creation as long and as often as God wanted and allowed them to create are the fortunate ones in the long run. They have no shadows pursuing them when they get only, no empty cradles to mock them, no wasted years to haunt them. They were not a tree of life on which hung but one piece of fruit. Their years were full and all the tears they shed and the poverty they suffered and the comforts they sacrificed at last seem to be as nothing. Their married life was lived in close association with God.

And God is waiting anxiously for them to come home that He might press them to His heart and fold them in His arms. After the greeting and the welcome are over, He will point out their children, living and dead, and they will see them. "Do you mean to say," He will exclaim, "that all these are yours?" He will shake His head. "Well," He will add, "they are Mine too. Maybe you did not realize it. But I was with you doing My part, every minute that you carried these children of yours under your heart. And believe Me! We're going to enjoy *our* children from now on. Throw away any handkerchiefs you may have brought along. You don't need them in this place to dry away the tears. Tears are a thing of the past. But first of all let Me show you around heaven."

These are the mothers that we salute on Mothers' Day.

And all those other women whom God did not choose to grant the gift of motherhood, those wonderful girls and ladies who love God so much and lead such a valient and self-sacrificing life, we salute also. It may be that because it was not their vocation to have children here on earth, God will give them children in eternity, children by the hundreds—all the ones they helped with charity, all the ones they would have had if God had wanted it so. They too will hear the glorious cry of "Mother!" And it will be directed toward them, as their children crowd about them. Nor shall the echo of its music stop forever

I'D LIKE TO KNOW...

1. *How can we picture God in a human form?*

God is a pure spirit. He cannot be pictured in human form, because he has no human form. Can you picture a cow in a human form? No! Because a cow is not a human being.

God is a Supreme Being, all-wise, all-powerful and eternal. He has no human body, no human soul which compose a man. Therefore He cannot be pictured as a man.

Our soul is the living picture of God in whose image and likeness is has been created: "And God created man in His own image" (Gen. 1, 27). But here again we run into a difficulty. How should we picture our own soul? We can't, because it is a spirit.

We should pray to God, our loving Maker, without trying to humanize Him. Since we are corporal, we cannot understand God as He is in Himself. We'll know Him when we see Him in heaven.

2) *Why did not the Ukrainian Catholic Church accept the new Gregorian Calendar at the time of the Union of Berest in 1596, as all other Catholics did.. Now we would not have so much trouble now in putting it over?* (T.C.)

When the Union of Berest Litowsky was concluded, our Bishops did not want to exite our people by introducing the novelties. They thought that this question would solve itself in time.

Calendar has nothing to do with the faith. The Greeks, although Orthodox, have adopted the Gregorian Calendar without becoming Catholics.

The Gregorian Calendar was not introduced at once. England accepted it in 1751, because it came from the Pope.

This thing should be explained to the people who mistakenly identify Calendar with our Rite and customs.

The old Julian Calendar is behind the real solar Calendar. Now it is 13 days behind.

In the old country the old Calendar was kept as a bulwark against polonization. In the United States Canada there is no danger of polonization. Therefore the Calendar can be changed without causing any damage to our Rite and national customs.

Some old people keep the old Calendar because they got used to it and therefore they call it "ours". Onc they get used to the new Calendar, the latter will become "ours".

1. *I used to be very devout, loved church , accept the Bible daily, and so on. But now my faith is getting colder and colder. I still go to church, but I don't get much out of it, and I'm not interested in reading the Bible any more. What's happened to me? How can I win back my old, strong faith?*

Part of your difficulty may be found in your own phrase: "I don't get much out of it." Are you looking at religion mainly as something to serve you? To give you emotion-

al satisfaction? Religion is not designed to serve us. Religion is our service to God. Public worship, prayer, Bible reading, are acts you owe to the God Who made you. Ask yourself, "What is God getting out of me?"

Again you "go" to church, but do you really participate in it? The church was never meant to be simply a weekly performance for the benefit of an audience; it is rather a community of people working together to build a Christian life and a Christian world. Have you taken part in your church's projects or societies? A person gets out of an activity just about what he puts into it. If you merely occupy pew space on Sunday, it is not surprising that you get little from the church.

Ask yourself if the growth of your faith has lagged behind your development in other fields. We take pains to keep abreast of new knowledge in science and medicine and politics, but in religion many of us think that simple piety is enough. How many good books about religion have you read in the last few years? How many discussions of faith and morals, worship, have you had with fellow Christians? Your faith, to be green and fresh, must grow with each passing year. We are told in the Bible to love the Lord our God "with all our minds." But if the mind stops growing in religion, it is no wonder that faith grows weak and cold.

2. *If you are sorry for your sins and confess them as well as you can but the priest misunderstands what you say, are these sins forgiven by his Absolution?*

Yes. If your Confession is sincere and contrite, the Absolution is valid and all your sins are forgiven, even though the priest misunderstand your words.

3. *By whom should purificators be laundered?*

Purificators which have been used at Mass must first be washed by a priest. After this first washing they may be laundered by others.

4. *I am in love with an Orthodox boy. His parents oppose our marriage, unless we get married in my boyfriend's church. Since it's hard to find a Catholic man in our place, I'm willing to get married in his church. What's your advice? Am I right-*

Marriage is a holy union of man and woman in order to bring forth children into this world. This union has been sanctified by God and raised by Christ to the dignity of Sacrament.

The Church law says that Catholics, whether both partners or one of them is a member of the Catholic Church, cannot validly get married outside the Catholic Church. Consequently you would not get married in the Orthodox Church of your prospective husband.

You would be also excommunicated, forbidden to receive the Sacraments and deprived of the Catholic burial if you tried to bypass the law and get married in the Orthodox Church. Besides, you would be living in the state of mortal sin. In the sight of God your marriage would not be a real marriage, but mere concubinage.

Would you pay such a high price for a marriage which would not really be a marriage? *What does it profit a man if he gain the whole world, but suffer the loss of his soul?* (Matt. 16, 26).

If you died in such a marriage, without repenting for it, you would go straight to hell. Would you dare to take such a risk?

Besides, how about your children? You're responsible for their Catholic education. Do you thing you can raise them as good Catholics, while their father is a non-Catholic?

This is our advice: Try to have your boy friend interested in the Catholic faith. Take him to your pastor. Marriage is a business between you and him. If your boy friend cares more for his parents than for you, he won't be a good husband, otherwise he would not induce you to get married outside your Catholic Church, which he knows is wrong for you to do. If he refuses, tell him no. It's better to retain God and His grace than to have a man without God's blessing.

5. *How do we know that the Church's doctrine is unchanged?*

St. Paul insists repeatedly on the unchanging character of the Church: "Even if we or an angel from heaven should preach a gospel to you other than that which we have preached to you, let him be anathema. As we have said before, so now I say again: If anyone preach a gospel to you other than that which you have received, let him be anathema" (Gal. 1, 6-10) And again he declared: "Hold to the form of sound teaching which thou hast heard from me, in faith and love, which are in Christ Jesus. Guard the good trust through the Holy Spirit, who dwells in us" (II Tim. 1, 13-15).

The Vatican Council declared: "For the Holy Spirit was not promised to the successors of Peter that by His revelation they might make known NEW doctrine, but that by His assistance they might inviolably keep and faithfully expound the revelation or deposit of faith delivered through the Apostles."

6. *If a confessor tells a person that he may receive Comunion several times during the month without returning to confession, so long as he does not commit a mortal sin, must that person make a thorough examination of conscience before Communion? I know that if I were to try to make such an examination, I would have many doubts, and it would take me a long time.*

No long or minute examination of conscience is necessary for one who has been told by a confessor to receive Communion often during the month, and who is trying to lead a good life. Any real mortal sins would come to mind at once, for such a person, before Communion. You are very probably inclined to be scrupulous, and it was to reassure you that your confessor told you to receive often without worry.

7. *What is the Divine Liturgy (Mass)? How many parts does it have?*

The Divine Liturgy is a Sacrifice. The essential parts of that sacrifice are the Consecration and Holy Communion. When Christ celebrated the First Liturgy He used these two parts.

In the course of the centuries the Church added many other parts to enhance in the eyes of the faithful the value and the importance of this Divine Sacrifice in which the Body and Blood of Our Lord Jesus Christ is offered to God. Thus was added the first part to the sacrifice, the Proskomedia or Preparation during which the bread and wine are prepared.

Since the Divine Liturgy is the most sacred treasure of the Church only good or perfect christians among the followers of Christ were permitted to assist through the entire sacrifice. Thus public sinners and catechumens (those preparing themselves for Baptism) were permitted to take part only in the Proskomedja and the Liturgy of the Catechumens, which begins with the "Blahosloveno Tsarstvo Ottsa i Syna..." Blessed be the kingdom of the Father and of the Son and of the Holy Ghost..." and ends with the exclamation of the priest "Yelitsy ohlashenii izidite!" "All ye Catechumens depart!"

The third part of the Liturgy is

called "The Liturgy of the Faithful", because good and examplary christians alone were admitted to assist at the Consecration and Communion. All public sinners and catechumens had to leave the Church when the Liturgy of the catechumens was completed.

YOU DON'T HAVE TO BE LONELY

Maybe you're new in town. Maybe your friends are too busy with their homes and children to spend much time with you. Maybe you've just broken up with your boy friend—or your husband. Whatever your reason for loneliness may be, remember, you don't have to be lonely, Here are seven ways to make new contacts and change those lonely hours to happy ones.

Take advantage of the civic and social attractions offered free in almost any community. There are dances, games, and clubs of all sorts, classes to attend no matter what one's age, open-to-the-public doings to suit any taste. They can't come in and get you. You have to go out and offer your friendship. And if you do, you'll find a whole new world of activity and people opened to you.

Reciprocate friendliness—that is, whenever any sign of friendship is offered to you, go out of your way to return the interest. Respond to friendly overtures by making some of your own—remember birthdays and special days, invite people to accompany you somewhere, show your pleasure in their company.

Become really interested in others, really anxious to help them—even if only in little ways. Find out the heartaches, the anxieties, the tribulations of those you know and earnestly try to do something for them, and you'll have more friends than you'll know what to do with.

Present a cheerful, pleasant countenance to the world. Listen to the troubles of others, but keep your own in the background. Cheerfulness is a great magnet for friends. They'll flock around you.

Learn to do any special thing extra well. Whether it's in the sports, games, or artistic line, you'll be in demand if you become proficient at it. Good bridge players, excellent dancers, good musicians, etc., find that their talent becomes an "open sesame" for them.

Become an interesting conversationalist—and anyone can become one with a little reading. Try to retain some fascinating lore or facts that have intrigued you, and let them color your next chat. There are two types of people, those who want to be amused and those who want to learn. You'll have both of them seeking you if you are a delightful and interesting conversationalist.

Play the friendship game. Gossip unmaliciously only, keep confidences carefully, be free with consolation but sparing with advice—and seek others as you would like to be sought.

CATHOLIC ACTION

Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

THE Catholic Action initiated by the immortal Pope Pius XI and so insistently promoted by the present Pope Pius XII is but a realization of that injunction.

What is CATHOLIC ACTION? We may define it as: *Participation of the Laity in the Hierarchical Apostolate of the Church.*

Catholic Action is an apostolate of the laity i.e., that men and women of all states of life must become apostles of Christ in their environment. The body of the Catholic Action is, therefore, the laity—clerics and religious—exercise their apostolate within the Church in other ways and measures.

The Catholic Church has a two-fold apostolate: that of the Hierarchy, which is the principal and strictly so-called apostolate: and that of the laity, which is secondary and auxiliary to the former. Thus the laity participates and collaborates with the Hierarchy, being subordinate to its directives and advices. Christ entrusted to the Apostles and their lawful successors alone the fulfillment of the strict apostolate. It is, therefore, that the laity mush exercise its apostolate in dependence upon the Pope, bishops and priests.

Since the Catholic Action is an enlargement of the Hierarchic apostolate, the end and the aims of both are the same—the triumph of Christ's Kingdom the world over in all phases of individual, family and social life, so that Christ may be better known, loved and served by men. What can the Church ever desire, if not that Christ may reign in each soul, in each family, in communities, and in society at large, bringing peace, happiness to all?

All Christians should be eager to help out Christ to conquer the entire globe and enlighten those poor wretches that prefer darkness to the true light. How can followers of Christ slumber in their luggishness while the Christian civilization is at stake, while many old provinces abandon Christ and pass over to Satan?

No past failures, no list of heresies, no lamentation over the dullness and petty jealousies of the Christian nations—nothing can alter the fact that the Savior of mankind is Omnipotent, that He still wants to save the erring humanity, and that He opens His Church to the whole human race.

All the followers of Christ build on optimism, for in spite of all present. Satan and his champions are doomed to the final failure and defeat: *And the gates of hell shall not prevail against it* (Mat. 16, 18).

It looks like utopia. No, it is not. Men and nations need not be fools forever. They have already learned much by the past world disaster. All human endeavors have failed to secure peace and prosperity to the world. There is no other way out than Christianity, a pure Catholic Christianity, undiluted Christianity of the Catholic Church. Such Christianity will become the source for the disillusioned and afflicted humanity.

The modern Christophers must bring such pure and undiluted Catholic Christianity to their fellow men. How can they do it? No one can produce any magic formula to Christianize the world. Jesus

did not intend it that way. All He asks us is to bring His Gospel and its blessings to "every creature" by the ways and with the means at our disposal. The recipe of the Truth is made by the Master. We don't need to manifacture the remedy as those in error are doing. Our task is to distribute it to those who need it. Being Christ's servants we must bear witness of the truth to our fellow men with whom we come in contact.

Christians are responsible that after twenty centuries two thirds of mankind have never heard that the Redeemer was born, lived and died for their salvation. Is it not a shame that Christians of today have less missionaries of the Gospel among pagans than the Communists?

How can we quicken the return of the world to Christ? A wishful thinking is not enough. The number of missionaries, both clerical and laical must be increased if the world it to become Christian once more.

The material assistance to the apostolates exercised by most of the laity will not much improve the general situation. Each and everyone of us must personally, actively and individaully participate in that apostolate by helping the priests to bring Christ to all non-Christians within their range. All believers in Christ must sacrifice at least a part of their time, talent, energy and money to the things of God rather than the things that are of this world. All Christians should be equally soldiers of Christ in Christ's army with priests and religious. They cannot be mere camp followers that stay idle while the others are fighting for Christ and His reign in the human souls. Their front may range from living a solitary life of prayer and penance in the Sahara desert to joining the Knights of Columbus. Somewhere between these two extremes lies the field of their lay apostolate.

Such a missionary sense is almost non-existing among the great majority of the Catholics today. Until it will be developed and nurtured in the hearts of all Ukrainian Catholics, there will be little hope of an active participation of the Ukrainians in the world-wide missionary objectives of the Church.

On the other hand, if that apostolic fire can be kindled in the hearts of the Ukrainian Catholics, our parishes will become really Christian, we won't have parishioners that just twice a year go to church wondering "Why should the priest always bless water or Easter bread when they come"? We must do everything possible to stir up zeal among our Catholics for the souls which live in virtual paganism. Good Catholics should not be less active in promoting Christ than Communists in propagating the false maxims of Karl Marx. Our Lord warned us not to hide our light "under a bushel." We must form the thought of our surrounding in the way of Christ, exhorting and teaching all with whom we are somehow in contact to know, love and to serve Christ outside of whom there is no salvation for men.

We're Living Off Our Fat

By BISHOP FULTON J. SHEEN

OUR WESTERN world has been living on its moral fat for the last few centuries, and has now reached a point of spiritual debility. The moral capital that we have abandoned or repuriated we now call "myths," as if to deny the very existence of that which gave us life. Not being willing to make the sacrifices necessary to recapture the lost loves and the first passions, we compensate for it by labelling truths as "unreal."

There is no reason, however, for despair, for there exist untapped resevoirs of power. Sunlight exists but we need only open the blinds to bathe in its luminous waves; symphonies and wisdom float through the air, but we need only tune them in to be educated or refined; the free air surrounds us as something given, but we need only breathe it to live.

It is remarkable how many things in this life are given for our acceptance; but we must will to receive them. What comes from outside us strengthens us, like food for the stomach, and truth for the mind. We overdo the business of making our own ideals, for they are not only the strength that comes from ourselves; they cannot endow us with a power which we do not have. All human ideals, codes and systems treat man as a self-contained being, whose highest potentialities exist within his own nature. To love them is like breathing in the same air that we breathe out, or never listening to any other words than those we ourselves speak.

In the natural biological order, nothing more quickly leads to degeneration than in-breeding. Humanism, when it means living solely on that which is human, can be equally disastrous for the soul of man.

The gift from the outside is expressed in the words of the Savior: "Knock and it shall be opened unto you." The image expresses the tenderness and patience of Divinity Who condescends to sue for entrance into every human heart. Knocking also implies a degree of importunity. "If any man will open the door, I will come in and sup with him, and he with Me." Their response to the invitation implies the conferring of strength and power. A challenge is hurled to the seeker to open his heart to something that is free, gratis, and hence is called grace.

Grace is not a pious emotion; it is a light and a power; a light to the mind to perceive certain truths which exceed our reason; it is even more to the mind that an X-ray is to the eye. The added power strengthens our weak wills, as the light brightens our darkened intellects. Without it we are very much like a percolator that tries to heat the coffee without the current. The current is given to the percolator, and power is given to us, provided we want it and fulfill the conditions. Knocking implies an undivided conviction that there is accessible a reservoir of energy.

The amount of heavenly grace a person receives depends upon his desires. The stretch of the jaws determines the size of the portion that is put into them. The limitless fulness of God's grace is bounded only by what we wish to take. It is not He Who puts the limits;

we assign them by our unwillingness to surrender those bagatelles and barnacles of egotism that still cling to us. Even when given new clothes, there is sometimes a reluctance to put away old rags. The garrets of every house are full of the remnants of other days which we are unwilling to part with utterly and completely. This excess of old apputenances makes difficult the moving of a great portion of the furniture of grace. There is really only one reason in the world why we are not happier in our souls ...and that is because we do not will to be. Grace is therefore pursued with tepidity but the things of earth with eagerness. But let us not say that we do not want grace of God because it is free. It costs something...it costs everything...it costs the life of Life.

Denial of Christian Burial

Objection: I have noticed in the newspapers recently accounts of two cases in which the Catholic Church has refused to hold rites at the burial of her members. One concerned the French writer, Collette. The other was President Vargas of Brazil. Isn't it rather vindictive to try to punish someone after he dies?

Answer: The attitude of the Catholic Church in the matter of Christian burial is that it is or should be the natural consequence of having lived a practical Christian life. To one who has, while professing the name of Christian, caused public scandal, or has fallen away from the practice of the faith altogether, and in either case shows no sign of repentance at the end, it hardly seems appropriate to give, after death, the rites of the Church for which he had no regard in life. In withholding Christian burial, the Church is only acceding to the implied intention of the person involved. During life he wished to have nothing to do with the laws of the Church or her ritual. Surely it is in keeping with his own intention not to impose such laws and ritual on him after death.

The two instances cited by our objector are practical cases in point. Collette was a French woman writer who had married and divorced several times, and had for years previously given up the outward practice of her faith. Apparently she died without external evidence of a change of mind or heart.

President Getulio Vargas was a suicide, and as far as can be judged committed that great crime in full possession of his mental faculties. It should be noted that, where there are clear signs of mental unbalance, the Church will bury a suicide. But she cannot do so when everything points to a cold, calculated act of self-destruction.

Christian burial in itself does not guarantee eternal salvation, nor does the deprivation of Christian burial mean that the Church consigns the deceased to hell. Only God is the Judge of souls, and, with perfect pustice, He weighs all souls in the balance. But the Church in practical matters can act only on the basis of the evidence before her. If the sinner repents, even at the eleventh hour, she is glad to welcome him home. If seemingly he dies unrepentant, she considers it a mockery to pray over him with rites and ceremonies which during life he despised and scorned.

Redemptorist Lay Brother

THE Congregation of the Most Holy Redeemer was founded in 1732 by Saint Alphonsus Liguori. This Congregation consists of two classes of members: those who are Priests or are studying to be Priests, and those who are not Priests and do not intend to become Priests. These latter are called Lay Brothers. Both Priests and Brothers are Redemptorists in the full sense of the word.

Are the Lay Brothers True Religious?

Yes. They bind themselves by the vows of Poverty, Chastitiy, and Obedience. They share the community life with the Priests, wear the same kind of habit (with the exception of the collar) and, excepting the Mass and the Office, they follow the same religious exercises. They partake of the same meals in the same dining room and are treated in the same manner as the Priests except in the work they do.

Why Do the Brothers Take Vows?

To follow in the footsteps of the Holy Redeemer and thus make a complete sacrifice of themselves as Jesus Christ did. The vows remove the chief obstacles to a holy life and give valuable assistance in working out one's salvation and sanctification. The vows bind them to a common life and facilitate their efforts in the imitation of the Holy Redeemer.

What Are the Advantages of Being a Redemptorist?

Saint Alphonsus promised that everyone following the Redemptorist Rule to the best of his ability, cooperating with God's grace and persevering in the Congregation until death would receive from his Divine Redeemer the crown of Eternal Life.

The Brothers share in all the spiritual privileges, indulgences and blessings of the Congregation of the Most Holy Redeemer.

While the vow of Poverty binds each member to use nothing of his own, all receive maintenance such as the Congregation can assure them; and, as a kind mother, she watches over each one as her son, in health and in sickness even unto extreme old age.

When death comes, one hundred Masses are offered for the repose of the Brother's soul, and in every house of the Province to which he is attached, the Divine Office and a High Mass with Libera are offered on the first convenient day after the receipt of the news of his death. Besides this, the Psalm, *De Profundis* together with three Hail Marys is recited in every Redemptorist House throughout the world. Then, too, in the House of the Province to which he was attached, all the prayers, communions, labors and occupations are offered for the repose of his soul during eight consecutive days.

How often do we not see that the world and relatives forget their loved ones! But the Congregation, as a tender Mother, follows her sons beyond the grave and offers two High Masses each year during the Octave of the Poor Souls for her departed children.

Truly the Brother leads a happy peaceful, contented life, free from all the responsibilities of his priestly confreres. How easily can he sanctify his soul, by offering all his labors to Christ. How many souls have been brought to the feet of Christ by the prayers, mortifications and labors of the humble Lay Brother!

Who Can Be Accepted as Can-

didates for the Redemptorist Brotherhood?

Any man between the ages of sixteen and forty-five, who is in good health, without any physical defects and who can be recommended by his Pastor as morally and spiritually fit to lead the life of a Redemptorist.

Is any Money Required of a Candidate?

No. He should however bring a sufficient supply of clothing for six months and his return fare where it is possible. No charge for stationery or use of books nor for medicine or physician services except in extraordinary cases; such as, operations, hospital treatment, etc. Whatever else the postulent needs after entrance will be furnished free.

In what Works are the Lay Brothers Engaged?

They assist the Priests in their Apostolic Labors, by taking on themselves the care of temporal concerns. The Redemptorist Brothers are employed as sacristans, stewards, cooks, bakers, tailors, carpenters, painters, masons, engineers, gardeners, and in clerical work. Some of those who show special fitness may go with the Priests on foreign missions where they labor in the field afar out of love for God.

What Kind of Life Does the Redemptorist Brother Lead?

It is a hidden life of work and prayer with such relaxation as will help him to preserve his health and strength. In the morning he has his half hour of mental prayer with the priestly members. This is followed by Mass and Holy Communion. During the day his rule maps out for him the various hours for prayer, work and relaxation. After dinner and supper there are periods of recreation. From time to time feast days add to the variety of the course.

How Should a Man Apply to Become a Redemptorist Brother?

Anyone desiring to become a Redemptorist Brother and who lives in the neighborhood of a Redemptorist parish should consult one of the Father for further details on the life. Those who do not live near a Redemptorist parish should write to the Reverend Father Master, Ukrainian Catholic Mission, Yorkton, Sask., Canada. On receipt of the application the Director will send a questionaire, which the applicant should fill out and mail to the Master. With this reply the applicant must send his certificates of Baptism and Confirmation, a testimonial letter from his Pastor or Spiritual Director, and a certificate of good health from a reputable physician. The certificate of his parents' marriage must also be sent.

Young Man, Is God Calling You to Such a Life?

"The harvest is indeed great, but the laborers are few." "Come, follow me." says Jesus Christ. Answer the call today.

Circulation of the blood through your body has two responsibilities. Arterial blood carries a mixed cargo to the cells: amido acids for tissue repair, sugar for energy, vitamins and minerals, oxygen and hormones.

On the return trip through the veins, blood carts off carbon dioxide (a compound consisting of one atom of metal and two atoms of oXygen) from combustion that has occurred in the cells, excess water, debris from proton metabolism. (Metabolism is the final process by which nutritive matter is absorbed into the substance of cells or is prepared for eXcretion.

ST. VLADIMIR'S COLLEGE, ROBLIN, MAN.

NEWS LETTER

Dear Friends and Benefactors:

This is your second NEWS LETTER from St. Vladimir's College. We sincerely hope it finds you in good health, happiness, and in God's holy grace.

Since our first NEWS LETTER, we can report the following interesting activities here at the College... With the boys away for Christmas vacations, the members of the staff were able to enjoy a few days of peace and quiet. This is the ideal time for the Fathers to make their annual retreat. Then we had the pleasure and the honour of being host, for several days, to a group of 51 Ukrainian Catholic University Students from Winnipeg and Saskatoon. The occasion was a Catholic Action Week-end. The whole venture evolved into several days of truly spiritual, intellectual, and social satisfaction. It also proved to us that the facilities of St. Vlad's can be used, not only for the education of future priests, but also for the formation of future lay leaders. Actively participating in the C. A. Week-end were the following members of the clergy: Fr. C. Kucharek, Fr. A. Muzyka, and Fr. M. Hrynchyshyn, C.Ss.R.—all three from Saskatoon, and Fr. R. Luzney of Biggar, Sask. May God reward them for their generous work, and kindly interest!

Our honored guests since Christmas were: Fr. G. Teply, Dean of Dauphin; Fr. M. Klymchak, Ethelbert; Fr. Y. Rudachek, Dauphin; Fr. V. Shek, Kamsack, Sask.; Fr. P. Romanyshyn, Oakburn—(Father has two boys from his parish attending St. Vlad's); Mr. J. Slobozian, Superintendent of the Lower Schools of Dauphin; Mr. A. Whelan and Mr. B. Pelletier, K of C's from Dauphin; and a group of U.C.Y. members from Dauphin. To these guests we again extend a sincere "thank you" for visiting us, and give assurance that St. Vlad's is anxious to welcome them again in the future.

The big event for the students was the trip to Winnipeg for the installation ceremonies of our first Ukrainian Catholic Metropolitan of Canada. They travelled in the school bus donated by Mr. M. G. Smerchanski of Winnipeg. We are most grateful to all our kind friends in Winnipeg who so kindly helped out with the accomodations. We are certain that the memories of this trip will be cherished by the boys for the rest of their lives. The students also took an active part in the official welcoming, to Yorkton, Sask., of Bishops Buchko and Bukatko from Europe.

Now we would like to express our sincerest gratitude to all our dear friends who responded to our Christmas NEWS LETTER. We received answers from over fifty percent of our benefactors, who sent in the contents of their plastic altars. Your very kind donations enabled us to meet with a substantial part of our financial obligations for the past year. And so we were able to start off the new year without the burden of any serious debts.

Your kindly words of interest and encouragement mean a great deal to the Fathers of the teaching staff. May your kindness and thoughtfulness be rewarded an hundredfold! The Fathers and students remember you daily,—officially and personally—in their prayers and good works.

In closing we assure you of our prayers.

Most gratefully yours,

The Ukrainian Redemptorist Fathers,
St. Vladimir's College,
Roblin, Man., Canada.

P.S.—We will gladly send our plastic altars to any of your friends who would like to participate in this good work. Just send us their names and addresses.

Holy Ghost Sanctifies Our Souls Through Gift of Grace Christ Won

THE Holy Ghost dwells in the Church as the source of its life and sanctifies souls through the gift that Christ won for us in His Passion and death on the cross.

Although the sanctification of mankind, like all other outward works of God, is performed by all three Persons of the Blessed Trinity, it is attributed to the Holy Ghost, the third Person.

The sanctification of mankind is attributed to the Holy Ghost because He is the love of the Father and the Son and because the sanctification of man by grace shows forth God's boundless love.

Man cannot attain eternal life by powers that are merely natural. He must be elevated to a supernatural plane through grace; and he constantly needs the impulse of God to merit eternal life.

"And He (Christ) said, 'This is why I have said to you, "No one can come to Me unless he is enabled to do so by My Father"'" (John vi, 66).

"But by the grace of God I (Paul) am what I am, and His grace in me has not been fruitless —in fact I have labored more than any of them, yet not I, but the grace of God with me" (I Cor. xi, 10).

There are two kinds of grace: Santifying and actual grace.

Sanctifying grace is that grace which confers on our souls a new life, that is, a sharing in the life of God Himself.

Sanctifying grace is also called habitual grace because we possess this divine gift as a habit of the soul, that is, as something permanent.

Sanctifying grace is lost only through mortal sin.

"...through which He has granted us the very great and precious promises, so that through them you may become partakers of the divine nature, having escaped from the corruption of that lust which is in the world" (II Peter i, 4).

Chief Effects of Sanctifying Grace

The chief effects of sanctifying grace are: *First,* it makes us holy and pleasing to God; *second,* it makes us adopted children of God; *third,* it makes us temples of the Holy Ghost; *fourth,* it gives us the right to heaven.

"Jesus answered and said to him: 'If anyone love Me, he will keep My word, and My Father will love him, and We will come to him and make Our abode with him'" (John xlv, 23).

"For whoever are led by the Spirit of God, they are the sons of God. Now you have not received a spirit of bondage so as to be again in fear, but you have received a spirit of adoption as sons, by virtue of which we cry, 'Abba! Father!'

"The Spirit Himself gives testimony to our spirit that we are sons of God. But if we are sons, we are heirs also: Heirs indeed of God and joint heirs with Christ, provided, however, we suffer with Him that we may also be glorified with Him" (Romans viii, 14-17).

"Or do you not know that your members are the temple of the Holy Spirit, who is in you, whom you have from God, and that you are not your own? For you have been bought at a great price. Glorify God and bear Him in your body" (I Cor. vi, 19-20).

"Therefore, since we receive a kingdom that cannot be shaken, we have grace, through which we may offer pleasing service to God with

fear and reverence" (Heb. xii, 28).

"Behold what manner of love the Father has bestowed upon us, that we should be called children of God; and such we are" (I John iii, 1).

Actual grace is a supernatural help of God which enlightens our mind and strengthens our will to do good and to avoid evil.

Unlike sanctifying grace, actual grace is not a habit dwelling in the soul but a divine impulse moving a person to perform acts above his natural powers. Sanctifying grace is like life in us; actual grace is like power. Both this life and power are in the supernatural order.

A true Christian should view all his life in the light of grace. Under the general term of grace fall all the gifts that God freely bestows on man for his eternal salvation. For example, such external graces as a good mother and father, a Christian home, and even sickness and trials must be accepted as ordained or permitted by Divine Providence for man's salvation.

Actual Grace Helps Defeat Mortal Sin

Persons in mortal sin cannot gain sanctifying grace without the help of actual grace.

Christ, by His death, merited sufficient graces for all men to be saved. How much we are dependent on grace is shown by these texts:

"I am the vine, you are the branches. He who abides in Me, and I in him, he bears much fruit; for without Me you can do nothing" (John xv, 5).

"For it is God who of His good pleasure works in you both the will and the performance" (Philippians ii, 13).

We can resist the grace of God, for our will is free, and God does not force us to accept His grace.

Although God wishes the salvation of all men, those who have attained the use of reason can be saved only by cooperating freely with the grace of God.

Those who do not have the use of reason cannot choose to co-operate with God's grace. They can, however, be saved through Baptism.

Sanctifying Grace Necessary for Heaven

Sanctifying grace is necessary for salvation because it is the supernatural life, which alone enables us to attain the supernatural happiness of heaven.

Without sanctifying grace, the soul is unworthy to see God face to face. If the soul is in the state of mortal sin, it deserves eternal punishment.

Actual grace is necessary to all who have attained the use of reason, because without it they cannot long resist the powers of temptation or perform other actions which merit a reward in heaven.

The possession of sanctifying grace is also necessary in order to resist temptation for a long time.

"As the branch cannot bear fruit of itself unless it remain on the vine, so neither can you unless you abide in Me. I am the vine, you are the branches. He who abides in Me, and I in him, he bears much fruit; for without Me you can do nothing" (John xv, 4-5).

"God is faithful and will not permit you to be tempted beyond your strength, but with the temptation will also give you a way out that you may be able to bear it" (I Cor. x, 13).

"Not that we are sufficient of ourselves to think anything, as from ourselves, but our sufficiency is from God" (II Cor. iii, 5).

The principal ways of obtaining grace are prayer and the sacraments especially Holy Eucharist.

The sacraments of Baptism and Penance were instituted to give grace to those who do not posses it; the other sacraments, to increase

it in those who are already in the state of grace. (If we go to Confession when already in the state of grace, we increase our grace).

We can make our most ordinary action merit a heavenly reward by doing them for the love of God and by keeping ourselves in the state of grace.

Supernatural merit is the right to a heavenly reward given to us by God for good actions in the supernatural order, provided we are in the state of grace.

We can merit in this life only when we are in the state of sanctifying grace and perform good works freely.

After death merit cannot be gained in heaven, in hell, or in purgatory.

By mortal sin a person loses the merit of his good actions but this is restored when he repents and gets back into the state of grace.

"Therefore, whether you eat or drink, or do anything else, do all for the glory of God" (I Cor. x, 31).

HOLY MISSION IN AUBURN, N.Y.
(March 31—April 7)

At the invitation of our beloved Pastor, B. Ostash, Fr. Michael Schudlo CSSR. held one week mission in our church in Auburn, N.Y. The church was crowded every evening. The mission was conducted both in English and Ukrainian.

There were three general Holy Communions for various intentions. Mrs. Mryglot and Mrs. Regets got 39 subscriptions for the Redeemer's Voice, for which the Pastor heartily congratulated the good ladies.

A Parishioner.

HOLY MISSION IN LYNDORA, PA.
(April 7—14)

Rev. Fr. Schudlo CSSR. held a holy mission in our church April 7-14. It's his third mission in Lyndora, Pa. The mission was well prepared by our beloved Pastor, Dr. P. Oleksiw.

The missionary preached in two languages.

Miss D. Kosar and S. Mucha got a few subscriptions for the Redeemer's Voice.

A Committee-man.

The Eastern Redemptorist Fathers

INVITE YOU TO JOIN

THE HOLY LEGION OF MISSIONARIES

AND WORK FOR THE SALVATION
OF THE MOST ABANDONED SOULS

EITHER AS A

priest or lay-brother

For further information please apply to:

REVEREND FATHER MASTER OF NOVICES
Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

MICHAEL F. STADNYK
OPTOMETRIST (Eyesight Specialist)
МИХАЙЛО Ф. СТАДНИК—Оптометрист
Отвирає власну канцелярію
307 AVENUE BUILDING — SASKATOON, SASK.
(Opposite Eatons — South Building)
Оглядання Очей — Поради — Повна Оптична Обслуга
For appointment write, or Phone 28656 Office Hours 9 a.m. to 5 p.m

МОЛИТОВНИКИ

З Нами Бог—четверте видання, 512 стор. друку, на добрім книжковім папері, гарно оправлений. В Чорній опр. $3.00
в білій оправі $3.50
в шкірі $4.00

Прийдіть до Мене—в укр. і англ. мові, 128 стор., дуже гарно оправлений. Ціна $1.00

Дорога до Неба—молитовник, має 136 сторін, тільки в англ. мові, та англ. буквами укр. вираз. Гарно оправлений в тверде полотно. Ціна, в чорній оправі $1.25
в білій оправі $1.40

При замовленні в більшій скількості, даємо опуст.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1485 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

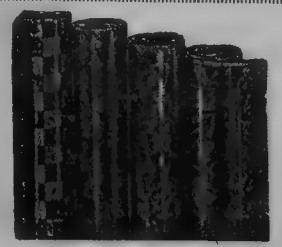

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton -- Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Від Сяну по Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Вибрані Твори, Г. Квітка-Основяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дорога Спасення—Місія в Образах. Має багато гарних образків	.50
Дух Страху, дивні пригоди в Африці	.40
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Винниці	.25
Золоті Ворота, читанка	2.50
"З НАМИ БОГ" молитовник, 512 сторін, оправлений в полотно	3.00
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України, І. Холмський	4.00
Історія України для дітей	1.00
Католицька Церква в минулому і сучасному Україні	1.00
Католицьке Християнство,—о. Г. Ротт Т.І., перекл. д-р М. Тимків	1.00
Квіти Св. Франциска з Ассизі	2.50
Книга Чудес Св. Антонія з Падви, о. П. Ананевич, Ч.Б.М.	.65
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Києво-Печерський Манастир і його подвижники	.50
Ліки під нотами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Любіть Україну, фотоальбом	12.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Пісня про Бернадету, Ф. Верфел, оправлена	4.00
Потолочені Хліба, І. Стецький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання Укр...ни, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.50
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. П. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Співаник Ліра-Сурма, поверх 500 пісень під нотами, гарно оправлений	5.00
Тайна Пресв. Євхаристії, Архиєп. Йосиф Сліпий	1.00
Тернистий Шлях, о. Є. Мацелюх	1.00
Хіба Ривуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Ціла Наука Католицької Церкви у коротких проповідях, о. Й. Ананевич	5.00
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Шлях Велитня, життя Т. Шевченка	3.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00
Eastern Rite Catholics, by Father M. Schudlo CSsR., 64 p., illustrated	.15

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

...І явилися їм розділені язики, неначе огнені і сів над кожним з них. І наповнилися всі Духом святим і почали говорити ріжними мовами, як їм Дух давав промовляти...— (Діян. Ап. II. 3, 4)

...And there appeared to them parted tongues as of fire, which settled upon each of them: And they were all filled with Holy Spirit and began to speak in foreign tongues, even as the Holy Spirit prompted them to speak... (Acts, II. 3, 4).

УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ МІСЯЧНИК

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ЧЕРВЕНЬ Yorkton, Sask., Canada JUNE, 1957

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.

Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шилінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Приписи Євхаристійного Посту ---- 1
З Листів до Редакції ---- 2
Предтеча і Хреститель Іван ---- 3
Боротьба з янсенізмом ---- 7
Я не хотіла пробачити власному батькові ---- М.Щ. 12
Проблема поєднання між Сходом і Заходом ---- о. Мих. Щудло ЧНІ. 17
Хотів би ти знати? ---- 21
Хто такий Бен-Гуріон? ---- 22
Чин Братів Менших Францісканців візантійсько-слов. обряду ---- 24
Вітаємо Вас до Колегії Св. Володимира ---- 26

Devotion to the Sacred Heart in Ukraine ---- 60
I'd like to know ---- 62
Scientists lead us to God ---- 64

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 29, ч. 6. ЙОРКТОН, САСК. Червень, 1957

Приписи Євхаристійного Посту

Пій XII знову полегшив приписи посту перед прийняттям Св. Причастя, бо бажає, щоб християни щонайчастіше приймали цю превелику тайну Христової любови та скріпляли свої душі Тілом і Кров'ю Божого Сина.

19 березня 1957 р. сам найвищий Архиерей Христової Церкви на землі видав оттакі розпорядки, що заторкують піст перед прийняттям Св. Причастя та перед відправою Служби Божої:

1. "Єпископи ординарії можуть позволити відправляти щодня пополудні Службу Божу, якщо воно корисне для значнішого числа вірних. Генеральні вікарії не можуть вділяти подібного позволення, хібащо мають особливіші уповажнення".

З цього позволення можна користати в часі місій, триднівок, перших п'ятниць, тощо, й так влегшити робітникам можливість вислухати Службу Божу ввечорі, якої негодні були вислухати врано.

2. "Священики перед відправою Служби Божої, а вірні перед прийняттям Св. Причастя мають здержатися від твердих страв і алькогольних напитків три години, а одну годину від неалькогольних напитків. Вода не ламає посту".

Цей припис відноситься так до ранньої, як і вечірньої Служби Божої. Пій XII скасував попереднє обмеження, що брало під увагу важку працю, далеку дорогу, старший вік, тощо.

3. "Припис про піст під числом 2 зобов'язує тих, що відправляють Службу Божу або приймають Св. Причастя опівночі чи в перших годинах дня".

Цей припис заторкує Служби Божі, які правляться опівночі, наприклад на Різдво. Священик, що відправляє Службу Божу опівночі, і вірні, що тоді приступають до Св. Причастя, мусять стриматися від твердих страв і алькогольних напитків бодай три години перед Службою Божою або прийняттям Св. Причастя. Отож не вистачає стримуватися від них від півночі.

4. "Хворі, хоча б і не приковані до ложа болів, можуть перед Сл. Божою і Св. Причастям уживати напитків і всяку дійсну медицину, чи вона в плинному чи ціпкому стані. Тут нема вже ніякого обмеження".

Тепер хворі вже не потребують позволення сповідника, щоб перед Св. Причастям брати лікарства.

Проте Церква бажає, щоб християни по можності зберігали давні приписи про євхаристійний піст перед Службою Божою та Св. Причастям.

Ось слова Пія: "Ми дуже сильно напоминаємо священиків і вірних, щоб по можності зберігали давню та похвальну практику євхаристійного посту перед Св. Літургією і Св. Причастям. Всі ж ті, що користають із цих полегш, повинні надолужити за це добрим прикладом християнського життя і передовсім ділами покути та милостині."

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

ГОЛОВНА УПРАВА ОБ'ЄДНАННЯ УКР. КАТОЛ. ПРЕСИ

—повідомляє, що другі звичайні ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Об'єднання Української Католицької Преси відбудуться в суботу 29-го червня 1957 в Торонто, в залі Церкви Св. Николая при вул. 770 Квін Захід, і в неділю 30-го червня. Початок Загальних Зборів у год. 2-ій пополудні.

В наміренні Об'єднання Укр. Катол. Преси буде відслужена Св. Літургія в церкві св. о. Николая дня 30-го червня в год. 9-ій рано.

Після Служби Божої буде продовження Загальних Зборів. У Загальних Зборах члени ОУКП мають право брати участь: а) особисто, б) через заступство, передавши на письмі повновласть приявному членові на Загальних Зборах, в) кореспонденційним способом.

Головна Управа ОУКП прохає всіх тих членів ОУКП, що не зможуть особисто прибути на Загальні Збори ОУКП, слати письма в справах, зв'язаних цими Загальними Зборами, свої завваги й побажання, як теж критичні завваги та конкретні пропозиції на адресу:

Dr. A. Barylewych,
45 Hepbourne St., Toronto, Ont.

МАЇВКИ

(під проводом о. М. Щудла ЧНІ.)

1. Вилодбрук, Саск. (1-5-V)
2. Фовм Лейк, Саск. (9-12-V)
3. Тафнел, Саск. (16-19-V)
4. Модельфарм, Саск. (23-26-V)
5. Бенкенд, Саск. (26-30-V)
6. Винярд, Саск. (30-V-2-VI)

МІТПАРК, САСК.
Похорон бл. п. Томка Труби

В 73 році життя 20 мая ц.р. в лікарні Св. Родини в Принс Альберт відійшов у вічність бл. п. Т. Труба. До Канади приїхав в р. 1910 з села Курник, пов. Яворів. 43 роки прожив в Мітпарк, де фармерував. Належить він до піонірів цієї околиці.

Полишив в смутку жінку Марію з р. Приндюк, двох синів Юрка і Івана, чотири доньки. Похорон відбувся 23. мая в Мітпарк. Хоронив Всеч. о. Пасічняк з Принс Альберт. Дякував П. Гр. Свінтенький.

Підчас обіду переведено збірку на укр. пресу, з чого на "Г. С." призначено $2.00.

Жертводавцям щира подяка, а бл. п. Т. Трубі "Вічная Пам'ять."

ВРОКСТОН, САСК.
Похорон бл. п. Катерини Перепелюк

В п'ятницю, 26. квітня померла бл. п. Катерина Перепелюк. Прожила 69 літ. До Канади приїхала 1905 р. Слідуючого року віддалася. Прожила в Врокстоні 51 літ. Це одна з піонерок тутейшої околиці.

Мала 9 дітей: 5 хлопців і 4 дівчині.

Похоронні відправи відслужив Всеч. о. Василишин в церкві Св. Володимира і Ольги в Врокстоні, а спільний обід відбувся у галі під церквою Св. Петра і Павла в Врокстоні містечку.

З тієї нагоди зібрано $20.00. З того 10.00 на пресовий фонд Гол. Спасителя, а 10.00 на радіопередачу.

Щире спасибі всім жертводавцям, а бл. п. Катерині Вічная Пам'ять!

ПОДЯКИ

Складаю прилюдну подяку Серцю Христовому і Матері Божій Неуст. Помочі, Св. Альфонсові, Св. Свящ. Йосафатові, Св. Терені від Дитятка Ісус і всім Святим за вислухані молитви і за дві великі ласки та ріжні благодаті, які колинебудь отримала.

Складаю щиру подяку за вислухані молитви.

ОС. Еміліянна СПНДМ.

Цим складаю публично подяку Пресвятому Серцю Христовому за вислухання моїх молитов і вилічення з тяжкої хвороби.

Вол. Стефаник, Елфрос.

Запрошуємо всіх наших Читачів і Читачок приїхати на ВІДПУСТ до ЙОРКТОНУ на 7-го ЛИПНЯ

Предтеча і Хреститель Іван

ПРЕВЕЛИКИМ Святим у Бога і людей є Предтеча і Хреститель Св. Іван. Він був анголом у людськім тілі і дивний своїм життям. Чудесне було його зачаття і чудесне освячення. Він

найперше проголосив світові Відкупителя людського роду, він у Йордані охрестив Його і нам того Агнця Божого, що взяв на себе гріхи світу, він перший показав. Тому і Св. Дух казав записати його в Євангелії, казав кожному Євангелистові описати його життя, казав розтолкувати перед усіми людьми ті дивні дива і чуда, які Бог для нього зділав. І Спаситель наш виставив Іванові найкраще свідоцтво. У Св. Матея Він понад усіх Святих його виносить і каже, що не явився між народженими більший над Івана Хрестителя.

Католицька Церков узнала ту його надзвичайну гідність. Кожного Святого загально почитає вона ізза праведної смерти, і один тільки день призначує вірним для обходження його пам'яти. Та Св. Івана почитає вона ціле життя. Святкує його зачаття 23 вересня і його рождество 24 червня, і його смерть, або усікновення глави 29 серпня. Що більше, не забуває присвятити і той день, в котрім віднайдено його чесну голову, і еще той другий, в котрім перші християни збиралися в храмах Божих для віддання почести цьому Святому.

Батько Івана був священиком і звався Захарія, а мати Єлисавета походила з роду Аронового. Обоє були праведні, безпорочні і до пізної старости бездітні. Скільки не намолилися Богу, щоб їм бодай одно дитятко прислав. Бог вислухав їх молитву. Дав їм на старість дитятко, як анголика чисте і праведне. Св. Письмо отак пише про його народження:

За часів юдейського царя Ірода трапилося, що священик Захарія, після своєї черги, відправляв в Єрусалимськім храмі богослуження. Обкаджував жертівник. Тоді з'явився йому ангол Гавриїл і так промовив до нього: "Вислухана вже твоя молитва, Захаріе! Жінка твоя Єлисавета вродить тобі сина і його назвеш Іваном. Він буде втіхою тобі і не лише тобі, але і другим чужим людям. Він буде великим перед Господом Богом. Вина і

міцного напитку він не буде пити, а Духом Святим перейметься в утробі матері своєї. Многих він наверне до Бога і як той Ілля сильний на дусі, так він приготовлялиме серця батьків і дітей на прихід Спасителя".—Став сумніватися старий Захарія. Не міг зрозуміти, як Господь Бог може більше зробити, як сотворена природа, як може йому на старість зіслати потіху—ще і таку велику, як Св. Іван. За те його ангол зганив. "Онімієш, сказав він —і не говоритимеш, аж по день, в якім станеться те все. Онімієш, бо не повірив моїм словам." І так сталося. Онімів. Вийшов зза престола на церкву, але не міг був вже промовити до народу, не міг був розтолкувати їм свого видіння. Єлисавета зачала дитину і у свій час привела її на світ. Вродилося хлоп'я і після одного тижня занесли його до святині обрізати. Тоді скінчилася покута Захарії. Він отворив уста, зажадав, щоб дитині дали ім'я Іван, а опісля натхнений пророчим Духом став так казати: Благословенний Ти, Боже Ізраїльський, за те, що згадав про Свій завіт святий і на Свою клятву, що клявся перед Авраамом отцем нашим і навідав Свій нарід, післав йому спасення, визволив його від ворога та поміг йому в святості і праведності служити Богу.

Восьмий рік минав Іванові при родичах. Гослос небесний взивав його до великого діла, до підготовлення усіх людей на науку і спасення Христове. Тому просить своїх родичів, щоб відлучили його від світу і не боронили йому жити на пустині. Вони ж не противилися тому. Знали добре, що з ласки його дістали на старість, знали і те, що лучшим станеться дитя, як з під їх земської опіки перейде під опіку Божу.

Покинув Іван світ, покинув розкоші, покинув богатство, достаток, вигоду і подався далеко між гори, в пустиню. Не злякався ані голоду, ані самоти, ані диких звірів і охотно піддався тяжкому, твердому життю. А як він там ще постити мусів на тій пустині! Родичі не полегшували йому жажди, голоду, тай Бог не кормив його, як кормив колись Іллю пророка. Збирав сам собі росоньку із квітів і нею звогчував засохлий від спеки язик. Споживав корінці і сарану і так проживав, що сам Дух Святий каже в Євангелії, що майже нічого він не їв, ані не пив.

І одежі не носив він тоненької, вигідної. З твердої верблюжої шерсти уткав собі пояс, ним стискав своє невинне, чисте тіло. Його мешканням була камінна печера, що заховалася ненарушено до тепер, його постіллю була земля, а подушкою твердий камінь. Двадцять кілька літ пережив він таким життям анголькким на пустині.

Коли в тридцятім році життя Ісус Господь постановив розпочати велике діло спасення роду людського, Іван Хреститель, Духом Божим навчений, переходив надйорданські околиці і взивав людей до покути: "Покайтеся", кликав він, "бо вже приблизилося царство Боже". А люди тиснулися до його науки, і на знак, що хотять за гріхи покутувати, давалися йорданською водою хрестити. Іван учив і хрестив. Одного дня побачив, що серед народу стояв Господь Ісус Христос.

Заясніло радістю лице Св. Хрестителя. Серце йому ударило живійше в грудях і голосом піднесеним він закликав: "От бачу Ягнятко Боже, що приходить взяти на себе гріхи світу". Застрашився Іван і задрижав, бо побачив, що Ісус наближився до нього самого, вступив в ріку Йордан і зажав, щоб Іван охрестив Його. "Господи", закликав тремтячим голосом Ученик, "Господи мені треба хреститися від Тебе, а не Тобі від мене. Я негідний ремінців розв'язати у ніг Твоїх, а Ти хочеш у мене хреститися? Я виджу, як небо отвирається і Дух Святий ступає на Голову Твою, Господи!"— "Остави", відповів йому Ісус,—"годиться нам виповнити всяку правду". І Іван послухав розказу свого Пана. Він пізнав, що Ісус не за себе хрестився, бо Він сам найсвятіший і гріху не міг мати, як Син Божий. Він знав також і те, що Христос приймав на Себе наші гріхи і за ті гріхи прийшов в покорі покутувати, тому і охрестив Його. Тоді заясніло небо, Дух Святий спочив в виді чистого, невинного голуба на Його Голові, задрижав воздух і рознісся голос Небесного Отця: "Се Мій Син возлюблений, в Якому Я вподобав Собі".

Охрестив Іван Ісуса Христа та не перестав дальше научати. Голосив Божество Спасителя, мягчив серця грішників, накликував їх до покути і грозив гнівом Божим. Чутка про нього неслася далеко і широко по цілій Юдеї так, що многі вірили, що він Мессія, а другі говорили, що він Ілля, який повернувся з неба на землю. Та не вбило це в гордість Івана. Як рання зоря перед сонцем, так він скривав свою славу перед безконечною славою Христа. Ставив себе нище Іллі, нище пророка і казав, що є лиш голосом, який накликує людські серця до праведного життя.

Вкоротці прийшла хвилина, щоб Св. Іван прославив Бога своєю смертю. Ось так воно було: По смерті безчесного Ірода Великого, того, що вимордував немовлята в Вифлеємі і власного сина свого казав мечем убити, став королем в Галилеї його син, Ірод Антипа. Лихо і в нім сиділо, бо Бога не боявся. Жінку свою прогнав, і жив на віру з Іродиядою, жінкою свого брата Филипа. Гіршило це жидів, злий його примір з кожним днем приносив більше Божої образи, гріху. І ніхто не смів виступити проти короля, кожний боявся його гніву. Та не злякався його Іван Предтеча. Солодким, ангольським словом пробував улічити грішну душу Ірода, а коли просьби не помагали, тоді явно перед цілим двором сказав, "Як людей не стидаєшся, то бійся принаймснше Бога. Не годиться тобі жити з жінкою свого брата".

Запалав люттю Ірод через такий докір, запалала ще більшим гнівом Іродияда. Свого добродія, що бажав їм Божої ласки і хотів їх урятувати від вічної загибелі, вкинули до в'язниці. Та на цім не скінчилося. Іродияда шукала нагоди, щоб смертю на Івані піместитися, а нагода для неї скоро трапилася. В день своїх уродин Ірод справив бенкет. Поспрошував гостей, поплило струями вино, заграли музики, понісся спів бідних невільників. Серед того з'явилася розкішно прибрана дочка Іродияди, стала гуляти та припала до вподоби Іродові. Він п'яний, не тямлючи себе, заклявся вголос, що дасть їй все, чого вона лиш захоче. Зла дочка порадилася злої матері. Іродияда пізнала, що прийшла її хвилина. Порадила дочці, щоб зажадала голови Івана Хрестителя.

Поблід Ірод, коли почув таку жорстоку просьбу. Йому жаль було Івана, бо вірив, що він є Пророком. Та дарма. Задля сти-

ду не хотів змінити свого слова, допустився найбільшого злочину. Дав приказ слугам убити Івана. По хвилині злочин сповнено і на золотій мисці поставлено перед дочкою Іродияди невинну, бліду голову Предтечі.

Як свічечка у честь Божу запалена висвічується і тасне, так і життя Івана невинне, гостре, повне покути мученичою смертю закінчилося. В терпінні не жалувався на тверду руку Божу, що його провадила. Противно, бажав винищити себе до останку; жив, щоб терпіти з любови до Христа. Знав добре, що Ісус, предвічний Бог, не пожалує для нього і для всіх людей Своїх мук, тому і він своїх не жалував.

УКРАЇНСЬКІ ПРИКАЗКИ ПРО ПОДРУГІВ

Жінка чоловікові—подруга, а не прислуга.
Жінка держить дім за три угли, а муж за четвертий.
Без господаря двір плаче, а без жінки хата.
Хата з дітьми це базар, а без дітей—цвинтар.
Учи дітей не страшкою, а ласкою.
Хто дітям потаче, той сам потім плаче.
Не шукай красоти, а шукай доброти.
В кого жінка не вмирала, в того горя не бувало.
Добра жінка мужеві своєму вінець, а зла кінець.

"Молитовник Першого Св. Причастя"

ДЛЯ МАЛЕНЬКИХ ДІТЕЙ!

Вже появився молитовник для дітей: **"Ісусе, люблю Тебе"** о. Мих. Щудла ЧНІ. Цей молитовник друкований дуже великими буквами та в двох кольорах: червоний і чорний. Цей молитовник друкований у двох мовах, українській і англійській.

Молитовник "Ісусе, люблю Тебе" має білу та чорну оправу. В середині є дві стяжки, щоб значити сторінки.

Оправа молитовника люксусова.

В молитовнику відразу виясснене значення рубрик і церемоній так, як вони приходять у Службі Божій. Оттому цей молитовник дуже помічний для тих хлопців, що служать до Служби Божої.

Спішіться та негайно замовляйте цей молитовник, щоб часом не було запізно. Не зможемо послужити Вам, як хтось інший закупить, а Вам вже ніщо не лишиться.

Молитовник коштує тільки $2.00.

Замовте його ще сьогодні для своєї дитини!

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Боротьба з янсенізмом

(Життя Св. Альфонса)

ЯНСЕНІЗМ це єресь, яку—здається недобровільно—започаткував Корнелій Янсен (1585-1638), єпископ міста Іпрес. Ця єресь представляла Бога як строгого можновладця, що не має милосердя для Своїх людських сотворінь і їх природних слабостей. Єретики твердили, що Спаситель не помер за все людство, а тільки за частину його вибранців, тому змальовували Його з вузько-розпростертими руками на хресті.

Янсенізм визначався строгістю та суворістю. Не дозволяв вірним наближатися до Святих Тайн, хібащо були дуже святі. Віддаляв людей від Пресвятої Евхаристії, яка була застережена тільки для "святих".

Янсеністи твердили, що ласка непотрібна до збирання заслуг і виконування добрих діл. Деякі заповіді затрудні, щоб людина могла зберігати їх. Люди не вспли опертися Божій ласці. Одні люди призначені до неба, а другі до пекла. Нема в світі таких гідних душ, що б могли часто приступати до Св. Причастя. Сповідники мають відмовляти розгрішення, поки грішник уповні не надолужить за свій гріх. Божа Мати не має ніякої сили, щоб помагати тим, хто благає в неї помочі та вдається до її заступництва. Врешті єретики сливе зовсім заперечували авторитет Папи.

Ясно, що подібні навчання морозили в душах християнське життя та вчили їх пересадно боятися Бога. Хоч Папи, Урбан VIII в 1642 і Іннокентій X в 1653 рр. осудили янсенізм, єресь всетаки ширилася між вірними, монашими душами та богословами.

Альфонс, вірний син католицької Церкви, щирий почитатель Пресв. Богородиці, ревний чемпіон Христового Серця, не міг спокійно дивитися на погубний вплив янсеністів, які вимагали сливе ангельської чистоти від тих, що бажали наблизитися до Св. Причастя. Боротьба з янсеністами не була легка, бо вони вдавали побожних і добрих християн, тому й некожен потрапив добачити їх обман. Наш Святий постановив спараліжувати діяльність янсеністів в Італії, де нарід має вже традиційну любов до Папства, довір'я до Божої Матері, почитання Христа Спасителя та ніжну набожність, яка характеризує правдивих християн, бо Альфонс займався не тільки найбільше опущеними душами, але й слідив за проблемами, що нуртували в світі, розсліджував філософічні та моральні системи свого часу і провірював, які наслідки матимуть для спасіння безсмертних душ. Дивні були це часи, про які філософ Йосип де Местр (1753-1821) писав отак:

"Теперішне покоління є свідком одного з найдивніших видовищ, яке колинебудь люди бачили: боротьба між християнством і філософією. Два табори вже ясно скристалізувалися, противники борються, а цілий світ дивиться!"

Щоправда, це не була правдива філософія, яка повстала проти Церкви та її навчання. Була це псевдофілософія французьких енциклопедистів, вихованків Вольвера (1694-1778) і Русса (1712-1778). В 1751 р. появився перший том сумнозвісної безбожниць-

кої **Енциклъопедії,** яка поборювала всякий людський і Божий авторитет, оклевечувала Папство і підривала релігійні правди, бо руководилася гаслом Вольвера: "Знищ ганьбу" цебто християнство.

17. Книжка "Величі Марії"

Янсеністи боялися надужить у почитанні Пресв. Богородиці. Вчений італійський священик, Людвик Антоній Мураторі, написав книжку "De Ingeniorum Moderatione", яка мала відділити "кукіль від доброго зерна" в набожності до Божої Матері. Говорячи про почитання Пресв. Богородиці, ставляє стільки застережень, що попросту знеохочує людей почитати Божу Матір і заперечує її загальне посередництво між Богом і людьми.

Довголітній досвід, що Альфонс здобув на місіях, підтвердив його переконання про могутність молитов Пресвятої Богородиці перед троном Всевишнього. Тисячі закам'янілих грішників помирилися з Богом і поправили лихе життя тому, що удалися до Божої Матері та покірно благали в неї помочі.

Альфонс рішився написати обширну, популярну книжку, яка доказала б, що треба почитати та шанувати Матір Спасителя і водночас заохотила б душі плекати в собі правдиву набожність до Пресв. Богородиці.

Ця книжка, яку Альфонс назвав "Le Glorie di Maria"—**Величі Марії,** забрала йому багато часу та праці. Треба було прочитати безчисленні писання Святих Отців Церкви та провірити їхні вислови про Божу Матір і її ролю в відкупленні та спасінні людства. Треба було так уложити розділи книжки, щоб збити всі закиди ворогів і ясно виложили рації почитання Богоматері.

Автор користувався послугами своїх співбратів у збиранні потрібних матеріялів і цитат. Самих же цитат у цій двотомовій книжці було около 10,000.

Альфонс взяв молитву **"Радуйся Царице, Мати милосердя"** за тему для своєї книжки. Вчинив це навмисне, бо вороги Пресв. Діви особливіше накидалися на цю молитву та її прошення. Лютер назвав цю молитву "збіркою блудів і безбожности". Один сучасний Альфонсові письменник отак висловився про цю прегарну молитву: "Тільки сліпа пошана та впертість одної партії затримують титули, що **"Радуйся, Царице"** приписує Марії".

Альфонс був свято переконаний і незбито доказав у своїй книжці твердження Св. Вернарда: "Бог хоче, щоб усі ласки переходили через руки Марії". Така Божа воля, бо Марія подала нам Автора ласки, Ісуса Христа.

Книжка Альфонса про Марію аналізує цілу молитву "Радуйся, Царице". Автор бере речення за реченням на заголовки розділів книжки і доказує, що загальне посередництво Марії в ділі відкуплення та спасіння не є пересадою, але Божою волею, бо "Бог хоче, щоб усі ласки розділялися за посередництвом Марії. Ця правда дуже потішає душі, які люблять небесну Царицю, і бідних грішників, що потребують навернення".

Заразом виказав, що почитання Пресв. Богородиці не зменшає почитання, яке належиться Божественному Спасителеві. Сам він отак звертається до Пречистої Діви:

"По Ісусі Христі, я склав у твої руки всю надію на своє спасіння, бо знаю, що від Тебе отримав прерізні добра: навернення, покликання до монашого життя та всякі інші добра, що Господь уділив мені".

Доказавши, що почитання Богородиці не противиться почитанню Спасителя, посередника між Богом і людьми—"Один бо є Бог і один між Богом і людьми Посередник,—чоловік Христос Ісус" (І Тим. 2, 5), Альфонс, сам повний любови до Марії, намагається різними прикладами, цитатами Св. Отців і розумовими доказами заохотити всіх людей гаряче любити та ніжно почитати могутню Матір Спасителя та нашу ласкаву Матір Марію. В книжці зове її Провідницею, Царицею, Зорею надії, Взірцем до наслідування, Співвідкупителькою та Матір'ю душ, бо Пресв. Діва Марія це духовний водопровід усіх ласк, що з неба спливають на світ. Віра Альфонса в загальне посередництво Марії вміщається в цих його словах:

"Якщо певне воно,—і я не сумніваюся про це—що всі ласки переходять через руки Марії та що за її посередництвом спасаються всі ті, що спасаються, то треба доконче виголошувати проповіді про Марію та збуджувати в душах довір'я до її заступництва, від якого залежить спасіння нас всіх".

В голошенні слави Божої Матері не хотів бути одинокий, бо дальше пише: "Я хотів зібрати багато матеріялу для священиків, щоб могли вживати його в проповідях для розбудження набожности до Божої Матері". Ядро ж цілої книжки це **доброта й могутність** Пресв. Богородиці. Могутність і доброта Марії проявляються в тім, що вона Цариця милосердя, Мати всіх людей, Надія найбільше опущених грішників, запорука витривалости, помічниця в небезпеках і спокусах, брама до неба, визволителька з чистилища та захистниця перед пеклом.

Сам Альфонс у передмові до книжки найкраще окреслив ціль свого твору "Величі Марії". Ось його слова:

"Я бачив прерізні книжки, що обговорюють величі Марії, але одні з них можна було рідко подибати, другі були надто обширні або не мали того, про що я мріяв. Ось тому я старався зібрати вислови якнайчисленніших авторів, вибрати цитати з творів Отців і богословів і уложити їх в одну книжку, щоб кожна побожна душа легко й без клопоту могла розбуджувати в собі любов до Марії... Є люди, які люблять Марію, але рідко говорять про неї та ще рідше намагаються побудити других любити її. Їхня любов не може бути велика. Не так поступають ті, що дійсно люблять її. Вони завжди та всюди балакають про неї та стараються, щоб усі любили її. 'Радуйся, душе'—кличе Св. Бонавентура—'і тішся Марією, бо багато пречудних ласк зготовано тим, що прославляють її'. Отож стараймося завжди серцем і устами прославляти цю славну Матір, щоб вона запровадила нас до вічного царства в небі".

Альфонс висвітлює духовне материнство Марії, її превелике милосердя для грішників, могутність її молитов перед троном Всевишнього, готовість помагати навіть найдужчим проступникам і її вірність для тих, що щиро й правдиво почитають її. Водночас рішуче перестерігає всіх тих сантиментальних почитателів, які не мають правдивої набожности, а тільки мрячний сантименталізм, який є пародією (малпуванням) правдивої набожности. Фальшива набожність і рутинні бездушні практики, якими дехто намагається запевнити собі заступництво Божої Матері, не врятують душі від вічного прокляття. Фальшиво ж набожна є та душа, яка молиться до Пресв. Богородиці, але при тім не

хоче зірвати з гріхами та не старається поправитися з лихих звичок і панувати над своїми пристрастями.

Дехто з противників старався послабити докази, якими Альфонс виказував потребу почитати та любити Божу Матір. Альфонс відповів на закиди та ще краще висвітлив тезу, що "Марія це скарбниця та роздільниця всіх Божих ласк".

Так священики, як загал народу одушевлено прийняли твір Альфонса "Величі Марії". Вже за його життя 10 разів передруковано його. Згодом перекладено книжку сливе на всі мови світу. Вчений і великий маріолог, отець Дюблянші, пише:

"Від славної Альфонсової перемоги (над янсеністами) загальне посередництво Марії не стрічає ніякого спротиву. Воно дістало одобрення Церкви через Папів Лева XIII, Пія X і Венедикта XV".

Перша частина книжки обговорює набожність до Пречистої Діви та вичисляє безчисленні користі, що правдива набожність до Пресв. Богородиці запевняє душам за життя, в годині смерти та по смерті.

Друга частина вияснює головні марійські свята, подає сім розважань про сім болів Богородиці, заохочує читача наслідувати чесноти Божої Матері та вичисляє побожні практики, якими можна вшановувати Пречисту Діву, Царицю неба та землі.

Обидві частини прикрашені численними прикладами з життя Святих Божих угодників і чудами, що чинять твір Альфонса надзвичайно легким до читання та цікавим. На однім примірнику якийсь невідомий автор написав оці слова: "Дайте мені якого хочете затверділого грішника і покладіть йому в руки цю книжку. Якщо прочитає її, то зачне любити Божу Матір і стане святим".

Не могло б бути більшої похвали ніж слова невідомого автора для книжки Св. Альфонса та для її впливу на душі. Маріолог Роскіні зве "Величі Марії" **Марійською Енциклопедією** та додає: "Слушно Св. Альфонс зачисляється до князів Маріології". А Лаврентій ді Фонцо писав на початку нашого століття: "Книжка (Альфонса) визначається євангельською простотою та серафимською любов'ю... Вона включає в собі навчання маріологів і подає Церкві зміст 18-ох століть маріології".

Ця незабутня книжка появилася в 1750 р. Альфонс написав її тоді, як думав, що його життя наближалося до кінця, бо каже у вступі: "Літа мої минають, здоров'я послаблюється... Здається, що моя земська подорож наближається до кінця. Мій вступ до вічности вже недалекий".

Боже Провидіння інакше зарядило. Святий прожив іще тридцять сім літ, трудячись для Божої слави та спасіння душ. Його ж книжка про Богородицю розбудила в безчисленних душах ніжну любов і гаряче почитання Божої Матері, могутньої заступниці християн перед троном Всевишнього. Цей твір до сьогодні залишається одною з найкращих перлин католицької літератури про Пресв. Богородицю. Кардинал і примат Бельгії, Віктор Дешамп (1810-1883), звав цю книжку своїм духовним термометром. —Скільки разів, казав він, чуюся пригноблений і духовно послаблений, беру цю книжку до рук і читаю її. Вистачає одна сторінка, щоб розбудити мого прибитого духа!

18. "Розважання про Страсті"

Для Альфонса, як теж для всіх правдивих християн набожність до Пресв. Богородиці це тільки засіб, щоб краще пізнати та полюбити Господа нашого Ісуса Христа, про якого кожна душа може сказати зо Св. Павлом: "Полюбив мене і видав Себе Самого за мене" (Гал. 2, 20). Божа Мати не бере собі похвал, що люди звертають до неї, а віддає їх своєму Синові Ісусові.

Набожність до Христа Спасителя абсолютно потрібна всім, хто хоче спастися, бо не дістанеться до неба, хто не почитає та не любить Його. "Якщо хтось не любить Господа, нехай буде проклятий!" (І Кор. 16, 22).

Альфонс сам ніжно любив Спасителя та намагався защепити цю любов в серцях народу. Ось тому написав книжку **"Розважання про Страсті"**, щоб розбуджувати в душах набожність і любов до Господа Ісуса. Сам він подає рацію, чому написав цей твір про муки і Страсті Божого Сина:

"Любім Ісуса Христа, що є нашим Спасителем, нашим Богом і найвищим добром. Ось тому благаю вас поглянути на Його Страсті. В них знайдете всі аргументи, щоб надіятися на вічне життя та любити Бога. Тут саме лежить наше спасіння".

Ніщо більше ніж Страсті Спасителя не викликує в душах ненависти до гріха та любови до Бога. Христос помер за гріхи людей. Його смерть це запорука відкуплення та спасіння. Хто ж не любив би того Спасителя, що так ніжно та великодушно полюбив нас і смертю на хресті підтвердив цю любов, щоб ніхто не міг сумніватися, що вона правдива.

Якщо ж Божий Син помер на хресті за спасіння людей, то як могли б вони сумніватися, що Господь бажає бачити їх у небі? Розп'ятий на хресті Христос—це запорука вічного спасіння для всіх тих, що користають з Його Крови та відкуплення.

Виказуючи любов Спасителя до людей, Альфонс завдав єресі янсеністів смертельний удар. Янсеністи твердили, що Спаситель не бажав спасти всіх людей. Як же ж міг би вмирати за їх спасіння, якщо б не бажав спасти їх? "Так бо Бог полюбив світ, що дав Свого однородного Сина, щоб кожен, хто вірує в Нього, не погибнув, а мав життя вічне" (Ів. 3, 16). Отож набожність до Божої Матері не тільки не противиться почитанню та любові Божого Сина, а навпаки скріпляє їх, бо ніхто сильніше не бажає, щоб відкуплені душі любили Христа ніж Його Мати Марія.

ІСУСЕ, РАДОСТЕ МОЯ...

Ісусе, радосте моя,
До Тебе прибігаю
В терпіннях мойого життя
І руки простягаю:

Дозволь, Ісусе преблагий,
У стіп Твоїх спочити,
Та весь тягар терпінь важких
У жертві тут зложити.

Ти Ангелів святих пішли,
Щоби охороняли
Мене від зла, та берегли
Від всіх спокус лукавих.

У цім життю, Ісусе, дай
Усе з Тобою бути,
А в хвилі смерти вічний рай
У Тебе осягнути.

Володимир Яценків.

Я не хотіла пробачити власному батькові

М.Щ.

Як то легко критикувати й осуджувати других за їхні помилки! Які ми немилосердні для тих ближніх, що в хвилині спокуси заломилися та допустилися злочину, хоч Спаситель виразно заборонив осуджувати других: **"Не судіть, щоб вас не суджено. Бо яким судом судите, таким судитимуть і вас й якою мірою міряєте й вам відміриться подібною мірою. Чому дивитися за скалкою в оці свого брата, а поліна в своїм оці не чуєш?"** (Мт. 7, 1-3).

Господь нерідко дозволяє, щоб ті, які других осуджують, допускалися таких самих або подібних провин. Отак Він опам'ятує їх і навчає бути вирозумілими для слабостей і немощів своїх братів.

Мій приклад наявно доказує, що тільки упадок опам'ятує деякі особи. Може цей приклад надто яскравий, бо тут ішло не про звичайного ближнього, а про рідного батька, якого кожна дитина повинна любити й шанувати, не зважаючи на його браки та хиби, як велить Спаситель: **"Шануй батька і матір"**! (Мт. 19, 19).

Мій батько був адміністратором-керманичем асекураційної компанії. До п'ятнадцятого року життя я не знала, що таке клопіт чи журба. Батько мав добру посаду. Ми мешкали в гарнім домі на передмісті Ч. В родині панували згода та любов. Спільна вечірня молитва підтримувала в нас довір'я до Бога та Його Провидіння. В нас були одне серце й одна душа. Не пригадую собі, щоб між батьками зайшла будьяка поважна суперечка. На поденервування матері батько всміхнено гласкав її по плечах, говорячи: "Успокійся, моя голубко, гнів не розв'язує ніяких проблем".

Мати любила Церкву й присвячувала немало часу парафіяльним підприйняттям, за що отець М., наш місцевий український парох, ставляв її за взірець іншим. Нарід, самозрозуміло, любив і шанував нас. Не дивниця, що я почувалася щаслива та вдоволена.

Аж тут немов грім із ясного неба стид і ганьба спали на наш дім. Світ закрутився мені в очах. Я почулася приголомшена, бо не ворог, а таки мій коханий татко спричинив це нещастя та сливе зруйнував у мені віру, що людина може піднятися з упадку й направити лихо.

Кінські перегони були завжди його улюбленим спортом і розривкою. Інколи брав нас і я бачила його зворушення та захоплення цим ризиковним спортом. Спочатку не любила, але згодом він став цікавити мене.

На ім'янини дістала від тітки Олі $10.00. Захопившись перегонами, я хотіла поставити ці гроші, сподіючись виграти $100.00, але батько сильно скартав мене: "Не роби цього, Галинко. Якщо програєш, то не матимеш нічого. Ніхто не повинен заставляти більше гроша ніж може програти, не виставлячи себе чи других на скруту. Ніколи не забудь цього!"

Так, я не забула, але ще рік не минув, як він забув про свої слова та програв у нещасних перегонах наше добре ймення, щастя й майбутність.

Пристрасть до нещасних перегонів завела його до гріха крадежі. Батько заставляв більше гроша ніж міг "програти". Задовжився на $1000.00. Стидався виявити "свою тайну" матері та приятелям, які були б допомогли йому сплатити непотрібний довг.

Християнське сумління заглухло в ньому на хвилину. Взяв потайки з компанії потрібні гроші, сподіючись внедовзі віддати їх. Крадіж викрилася перед часом. Поліція заарештувала, суддя засудив його на шість місяців тюрми.

Заплакана мати ласкаво докоряла батькові: "Павле, чому ти не звірився мені? Я була б отримала гроші від брата..."

"Я стидався... Не хотів турбувати тебе. Я не бажав зневажати Бога, бо заміряв щоскоріше віддати їх,"—відказав засмучений батько.

"Всетаки Бог покарав тебе за крадіж. Чужим добром ніхто не доробився!"... тягнула мати.

"Тепер бачу це й щиро каюся. Сподіюся, що ласкавий Господь пробачить мій гріх. Прикро мені, що я так одчайдушно все зруйнував", промовив і сльози щирого жалю потекли по його поблідлім обличчі.

"Не все, Павле", тягнула мати. "Наша любов залишається ненарушеною. В хвилині шлюбу ми присягли її собі... Нема в світі сили, що знищила б її в моїм серці".

Батько відотхнув із полегшою. "Дякую Богу за таку подругу. Нехай Христос і Його Пресвята Мати чувають над тобою й Галиною, поки не вийду з тюрми. Приймаю тюрму як покуту за гріх: "Не кради"!

Я дивилася й слухала, але все, що діялося кругом, видавалося кошмарним сном. Ні, не сон. Це була жорстока дійсність, яку відчула день пізніше, як пішла до школи.

В ранішнім часописі на першій сторінці була знимка батька з кричучим написом: "Покараний за крадіж у компанії".

Зобачивши цю знимку, я почулася хворою й не хотіла йти до школи. Мати не спала цілу ніч. Під очима створилися в неї чорні смужки від безсоння та гризоти.

"Дитино", погласкала мене по плечах, "іди до школи. Ніщо не поможе тікати від понурої дійсности. Це нелегко. Молися. Бог не опустить тебе".

Пішла я до школи. Хлопці та дівчата мовчки дивилися на мене й злорадно переморгувалися. Дехто з них у руках мав злощасну витинку з часопису. Незугарний і грубий Микита тицьнув мені витинку під ніс: "Як воно приємно мати тата в цюпі!" Ціла кляса зареготалася.

Я вибігла з кляси. Христина Ч. пішла за мною: "Не плач, Галино. Ти невинна... Діти не відповідають за промахи батьків..."

Христина була єдиною розрадою в цих понурих днях, як това-

ариші й товаришки уникали мене немов прокажену. Ніхто не запрошував мене на забави. Дмитро, сусідський хлопець, з яким я часто верталася зо школи додому, бо ми з дитинства разом почали ходити до школи, відвернувся від мене: "Галино, я не маю проти тебе нічого, але татко каже, що я повинен..." Замнявся бідняга й не докінчив того, що й так було мені надто ясне. Батьки заборонили дітям товаришувати зо мною... —Ах, Господи милосердний, чому маю каратися за не свій гріх...

Була я головою шкільного товариства. Керівник школи закликав мене та звелів зректися цього уряду, бо "деякі матері думають, що ти неповинна представляти нашу школу. Знаєш, що сталося..."

Ледве притяглася додому зо школи. "Мамцю", хлипала я, спершись об її груди, "забираймося з цього міста... Я негодна тут дальше жити!"

"Дитино", мати голубила мене, хоч сама потребувала розради й потіхи, "нам невільно тікати від страждання, бо люди думали б, що ми всі були в змові. Треба вміти відважно приймати життєві хрести, від яких тільки боягузи тікають. Бог знає, що ми невинні. Свідоцтво сумління важніше ніж осуд людей".

"Але ж усі відвертаються від нас!"—закликала я. "Не всі", відказала мати, "бо досвід виказує, хто дійсний приятель".

Всетаки я страшно терпіла, як бачила, що всі виминали мене... В моїм серці накипала відраза до власного батька. "Це він, це він винен!"—гомоніло в моїх ушах. Жаль немов їдовитий гад ранив моє серце й нищив у ньому дитинну любов, якої батько саме тоді найбільше потребував, щоб не заламатися під життєвим ударом. Я була самолюбом. Думала тільки про себе, забуваючи про батькове горе та добродійства, що дотіль був учинив мені.

Мати продала наш новий автомобіль, щоб заплатити компанії. За решту купила стареньке авто, яке нерідко було тяжко пустити в рух.

Гроша не було в нас. Мати пішла до роботи. Двічі кожного місяця їздила відвідувати батька. Я відмовлялася товаришити їй, бо мала "виготовляти шкільні задачі". Бідна й перепрацьована нераз благала мене їхати з нею: "Доню, батько потребує твоєї любови... Ходи зо мною. Що скажу йому, як спитається про тебе?"

"Скажи, що я стидаюся його й не хочу більше бачити його!"—відрубала я.

Мати зайшлася в сльозах: "Гріх таке казати. Твоя зранена амбіція промовляє з тебе. Ти страждаєш, бо зранена твоя гордість. Батько куди більше терпить. Саме тепер найсильніше потребує нашої любови та вирозумілости, щоб не попасти в зневіру..."

"Я не дбаю про нього, як він не дбав про нас, крадучи несвої гроші!"—закричала я гістерично.

"Бідна, засліплена Галино",—докоряла мати, "твій батько був завжди чесним чоловіком і добрим християнином. Чи негодна пробачити йому одніської помилки? Хто з людей бодай інколи не блудить? Хіба Спаситель не звелів нам бути вирозумілими для чужих—тимбільше власного батька—похибок: "Будьте милосерні, як і Отець ваш милосердний!" (Лк. 6, 36). Правдива

любов потрапить бути вирозумілою для людських немочей, замість осуджувати, вона помагає упалій людині піднестися з упадку та направити помилку".

Раз вона попрохала мене написати листа до батька, бо "твоя мовчанка викликує в ньому враження, що ти не хочеш пробачити йому. Пам'ятай, що батько покутує за свій злочин. Не карай його ще більше. Якщо любиш особу, мусиш простити її провини".

Я відмовилася та втекла до своєї кімнати, заливаючись гіркими сльозами на згадку неслави та впокорення, що спричинив власній родині.

Тиждень пізніше я відчула на власній шкурі, що таке мати батька, який сплямив ім'я родини. Школярі зробили збірку на сироти—жертви другої світової війни. Гроші стояли на учительській катедрі. Хтось украв їх у часі рекреації. Ціла кляса була приголомшена. Наша учителька спиталася: "Хто забрав гроші?"

Зразу школярі поспускали голови та понуро мовчали. Згодом почали споглядати на мене. Єлисавета, що завжди була заздрісна на мою популярність, сказала: "Пані професорко, може Галина знає... Справді вона не відповідає за свої вчинки... Злодійкуватість правдоподібно це спадщина її родини..."

Я вискочила немов опарена з лавки, немов зранена левиця кинулася на зухвалу школярку та стала драпати її й бити по голові. Учителька й два хлопці розлучили нас. Управитель прогнав мене зо школи за те, що я взяла закон у свої руки.

Йдучи додому, почувалася невимовно огірчена. Бажала смерти. Відраза до батька стократно збільшилася в моїм серці, бо вважала, що він був причиною всього лиха.

Як тільки прийшла додому, управитель школи закликав мене телефоном і повідомив, що гроші знайдено в кишені Адама Р. Хоч зганив за вибух гніву та жалюгідний поступок, усетаки звелів вертатися до школи.

Посеред сліз розповіла матері про свій учинок, благаючи простити мені. "Так, Галинко, прощаю", промовила, "бо прощення це частина любови". Ми перепросилися з Єлисаветою й наша бійка пішла в забуття.

Стояв чудовий червень. Одної суботи батько вернувся з тюрми. Щиро привітався з матір'ю: "Як то гарно бути знову вдома". Вечеря проминула в мовчанці, бо я негодна була нічого сказати. На другий день ми пішли до церкви. Батько приступив до сповіді та Св. Причастя, щоб прилюдно направити дане згіршення. Мати товаришила йому до Господньої Трапези.

По обіді сусіди почали приходити до нас, щоб привітатися з батьком. В їхніх словах і поведінці не було й сліду відрази до нього. Це викликало в мені гіркий докір: "Чужі пробачили йому, а ти, його улюблена дочка, не хочеш!"

Минали дні. Я замкнулася в понурій мовчанці, хоч бачила, як сильно смутила вона бідного батька. Мати ганила мене за впертість, але я не слухала її розумних порад.

Бог відчинив мої очі та виказав мій нерозум. Я верталася зо школи. Христина Ч., єдина приятелька, що не зрадила мене, надїхала автом свого батька. Попрохала мене до себе. В дорозі

спиталася, чи хочу навчитися їздити автом. "Так", відповіла я, "але не маю позволення".

"Це ніщо", відказала товаришка, "поїдемо вправлятися на таку вулицю, де нікого нема".—Зразу все йшло добре. Моє зворушення зростало. Здавалось, що вже вмію їздити. Раптом хтось над'їхав ізза вугла. "Стань на гамулець!"—крикнула Христина. Замість гамульця я натиснула на газоліну. "Бух!"—і два авта зударилися.

Я пробудилася в шпиталі посеред страшного болю. Тяжко приходилося дихати. При ліжку стояли засмучені батько та мати. "В тебе три ребра поламані, але все буде гаразд!"—промовив батько.

"А Христина?"—закликала я. "Вона сильно побита. Шкло геть поранило її лице. Треба буде провести пластичну операцію, щоб не було шрамів і близн",—сказав батько.

Передо мною станула жахлива картина: тяжко поранена приятелька, кошта за шпиталь, журба батьків... "Татку, прости мені... Я сильно провинилася!—закликала посеред хлипання.

Батько пригорнув мене до себе, хоч я стільки прикрости вчинила йому. "Не журися! Все буде гаразд!"

Бог позволив на катастрофальний випадок, щоб опам'ятати мене та навчити, що пробачення це частина любови. Слава Тобі, Господи!

"Хто хоче йти вслід за Мною, хай зречеться себе самого (своїх пристрастей і похотей) і хай візьме свій хрест та йде за Мною! Бо хто хоче зберегти своє життя, той погубить його. А хто згубить своє життя ради Мене та Євангелії, той збереже його. Яка ж користь людині, що здобуде цілий світ, а душу свою занапастить? Або що дасть чоловік узаміну за свою душу? Бо хто буде соромитися Мене та Моїх слів у роді цім перелюбнім і грішнім, того посоромиться також і Син Чоловічий, як прийде у славі Свого Вітця з анголами святими" (Мар. 8, 34-8). Отак Христос упоминає нас дбати про спасіння душі.

ЗАПРОШЕННЯ

Запрошуємо всіх наших Читачів і Читачок прибути до Модельфарм, Саск. на 18-го серпня ц.р.

Парафія в Модельфарм святує 50-літній ювілей свого існування. З цієї нагоди Парафіяни під проводом о. Мих. Щудла ЧНІ. порішили збудувати новий іконостас, який виконав пан Т. Баран із Саскатуну.

Це найкращий іконостас на цілу околицю. Прохаємо батьків привезти дітей, щоб побачили, як повинна виглядати українська церква!

Архиерейська Служба Божа зачнеться о год. 10 врано. В Преос. Кир А. Роборецький відправить Службу Божу. По Сл. Божій буде посвячення іконостасу, канонічна візитація, обід у парафіяльній залі і маленький концерт у часі обіду.

Запросіть теж своїх сусідів і знайомих узяти участь у цьому небуденному торжестві, якого ніколи не забудете.

Проблема поєднання між Сходом і Заходом

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ДЕЯКІ з православних письменників, ба й навіть деякі католицькі історики, от хоча б Амман і Дюмас, твердять, що розрив Церков "правдоподібно не буде ніколи поєднаний" (Op. cit. 152 ст.). Проте римські Папи й так католицькі, як православні унійні діячі не стратили надії на поєднання наших православних братів із Католицькою Церквою. Папа Лев XIII заявив: "Не вважаймо утопійною цієї надії, бо це була б негідне християн. Обітниця Господа мусить сповнитися: **"И буде одна отара й один Пастир!"** (Ів. 10, 16).

Немає ніякого сумніву, що так католики, як бодай деякі некатолики сумують над поділом Христової Церкви та уважають розрив 1054 р. за велике нещастя, що спало на все християнство. Автор оцієї розвідки мав нагоду розмовляти з різними православними діячами в часі своєї подорожі по різних країнах близького Сходу в 1954 р. Жаден із них не виявляв ніякого задоволення з теперішнього розділу, який панує між католицькою й православною Церквою. Навпаки, помітний смуток був у їх словах, як ішла розмова про цю тему.

Сливе всі бажають одности Христової Церкви. Проте заходить трудність, як перевести цю мрію в дійсність. Для католиків дорога до одности ясна, бо вона одинока. Так східні нез'єднані з Римом християни, як усякі протестанти, що бажають усунути розрив між християнами, повинні повернутися до тих часів, коли в Христовій Церкві панувала одність під проводом одного найвищого Архипастиря, наслідника Св. Петра, бо тільки Петро та його законні наслідники становлять поміж християнами живий осередок християнської одности. В Римі знаходиться безперервне християнське передання передане Церкві Апостолами й неперервний тяг священства та юрисдикції від апостольських часів.

Отож слід завернути до тих часів, коли одність віри й проводу панувала в християнськім світі, щоб відтворити церковну свідомість у модерному, на різні секти й церкви пошматованому, людстві. Треба спитати себе, як виглядала первісна Христова Церква, хто був її найвищим Головою, хто рішав спори, тощо. Історія допоможе людям витворити собі докладне поняття про устрій первісної Христової Церкви й укаже дорогу до привернення тої єдности в християнськім світі, яка панувала поки повстали роздори за патр. Мих. Керулярія (1954), Мартина Лютра (1519) і Генриха VIII (1534).

Наші православні брати назагал мають соборове поняття про Христову Церкву. На їх думку кожен єпископ має таку саму владу. Проте слідуючи за 34-им апостольським каноном, перший єпископ кожного народу повинен уходити за князя й голову, без якого не вільно нічого робити.

Ніхто не перечить, що єпископи всі рівні в своїх правах і владі. Проте так Св. Письмо; як Св. Отці й життя Церкви в перших століттях по Христі доказують, що Христос вирізнив Петра й його наслідників, повіряючи їм найвищий уряд наглядати й берегти Його об'явлення й рядити відкупленими душами.

Видимий заступник Христа на землі, який виконує найвищу владу над цілою Церквою, не є зневагою для Христа, бо він не рядить нею в своїм іменні, але силою й в іменні самого Христа Спасителя.

Нема сумніву, що з'єднання Сходу з Заходом по стількох століттях розлуки й частого ворогування представляє немало труднощей. Проте не слід тратити надії, бо що диявол при помочі людей потрапив знищити, те добрі при Божій помочі зможуть направити цебто привернути поміж християнами давню любов і одність віри. Теперішне положення світу й питання поєднання подобають на гордійський вузол. Не вільно його розрубувати. Його треба розв'язати. Тут очевидно мусить увійти дух Христа цебто дух вирозумілости й взаємної, дійсно християнської любови, яка характеризувала первісних християн, між якими національна приналежність грала підрядну ролю: **"Де нема ні грека, ні юдея... варвара, скита, невільника, вільного, але все та в усьому Христос"** (Кол. 3, 11). Треба взаємного вирозуміння й духа уступчивости в дискусіях про церковне поєднання в тих справах, що не заторкують віри й моралі, бо неможливо розв'язати вузла, якщо кожна сторона тягне шнурок до себе.

Сьогодні обставини, в яких доконався розрив 1954 р., сильно змінилися або попросту не існують. Могутня візантійська імперія зникла з лиця землі й перейшла як спомин до підручників історії. Східні могутні патріярхати, які пішли за прикладом Царгороду, сливе зовсім розплилися в магометанськім морю. Слов'янські народи зайняли їхне місце. Без них православ'я в світі представлялося б хіба як залишок колишньої православної Церкви, що її очолював патр. Мих. Керулярій.

Латинська Церква тимчасом під проводом Папів, не зважаючи на величезні втрати в часах псевдореформ 16-го століття, розрослася по всьому світу й численністю своїх членів (около 400,000,000) значно перевищує колишню Східню Церкву. Папський престиж досягнув таких висот у нашому столітті, про який не снилося минулим поколінням. Тимчасом славні колись олександрійський, царгородський і антіохійський патріярхати затримали собі хіба колишні титули.

Якщо ж не стало царгородців, що зо своїми патріярхами немало причинилися до поділу Церкви Христової не ради віри, але політичних вирахувань, то нема причини, щоб цей фатальний розрив продовжався в світі, бо він сильно принижує Христа та Його навчання в очах нехристиянських народів світу. Який інтерес мають українці, румуни чи болгари, щоб продовжати розрив Керулярія в своїх країнах? Ніякого! Розрив триває тому, що схизма так застарілася, що стала попросту традицією згаданих церков по стількох століттях розлуки й відчуження від Апостольського Престолу в Римі. Так воно було за моїх предків, каже неодин, то чому так і надалі не мало б бути?

Видний рух у християнськім світі до з'єднання й привернення одности поміж Христовими визнавцями. Унійні працівники намагаються пізнати речі, що наближають одних до других. Багато непереборних досіль пересудів починають зникати з сердець християн. Відчувається потреба краще пізнати Схід.

Римські Папи щиро цікавляться Сходом. Наші грецькі православні брати не накидаються на Папство, як це чинять досіль українські автокефалісти в Канаді й Америці. Тижневик "Гагіос Андреас", офіційний тижневик царгородського патріярхату, подав цікаву звістку 22 грудня 1954 р., що патріярхальний синод прийняв до відома, що делегати вислані синодом зложили візиту Апостольському візитаторові в Царгороді з причини хвороби Його Святости Пія XII.

Цей сам тижневик подав 12 грудня 1954 р.:

"При кінці засідання синоду сам патр. Атенагорас предложив компетентним єпископам синоду, щоб телеграмою повідомили Пія XII про свою симпатію й про співчуття православної Церкви для хворого Папи й патріярха давнього Риму. По дискусії предложення уповажнено великого канцлера, щоб у товаристві підсекретаря Синоду удався до Апостольської Делегатури в Царгороді в причини заінтересування станом здоров'я Папи й водночас, щоб зложив кондоленції патріярха і Церкви".

Різні Папи публично заявляли, що всі обряди є рівні в очах Апостольської Столиці й що з'єднання з Римом не потягає за собою ніякої небезпеки для східніх обрядів і звичаїв. Отак самі Папи усунули притенсії деяких латинників, що твердили ніби латинський обряд вищий і ліпший аніж східні, бо це обряд Папи. Різні з'їзди католиків і православних відбуваються в дусі християнської любови. На цих з'їздах богослови з обидвох сторін мирно продискутовують спірні точки. Різні журнали поширюють між католиками й православними ностальгію за церковною злукою. Молитви ж і дев'ятниці, які щороку відбуваються по різних краях, напевно виєднають розділеним християнам ласку змагати до церковної єдности, щоб сповнилася Христова обітниця про одного Архипастиря в Його Церкві. Отак світогляд католицького й православного світу скеровуються до майбутньої єдности пірваної від 900 літ. Зникають гнів і відраза, а зроджуються любов і пошана, що промощують дорогу до церковного з'єднання.

Поєднання з Апостольською Столицею це конечність сьогоднішніх часів для Православної Церкви. Православне християнство поділене на дна блоки: московсько-комуністичний і грекоправославний. Поневолена большевиками православна Церква за залізною заслоною не має ніякої свободи рухів. Дуже часто вона приневолена голосити засади незгідні з навчанням Св. Євангелії, бо комуністи змушують її до цього.

З другої сторони існує православна Церква поза засягом комуністичного насилля цебто на недалекому Сході чи в інших частинах світу. Ця православна Церква, особливо в Греції, старається назагал поборювати комунізм, але Москва зо своїм казьонним православ'ям поважно загрожує її існуванню. Ця частина православної Церкви є змушена шукати наближення до Риму, щоб боронитися від комунізму. Чи наближиться вона до Апостольсь-

кої Столиці так сильно, щоб настала одність віри й режиму під проводом Папів? Якщо вона не наближиться до католицької Церкви, то правдоподібно підпаде під влив комунізму, бо сьогоднішня боротьба не так ведеться між Москвою й Америкою, як між правдивим, неоязводненим християнством Риму й грубим матеріялізмом Москви.

Православні Церкви світу не мають вибору. Царгород не спасе їх. Патр. Атенагорас зразив собі інших патріярхів Сходу своїм надмірним "турецьким патріотизмом", з якого навіть турки насміхаються. З другої сторони його прихильність до Америки,— він був донедавна американським громадянином—не дозволяє йому впливати на країни поза залізною заслоною. Зрештою його постава супроти комунізму не є надто рішуча, чим зразив собі греків і американців, хоч з засади царгородський патріярх повинен бути невмолимим противником московського патріярха, бо він намагається вирвати провід у православному світі від представника "другого Риму".

Москва виразно виявила, що вона не числиться з Царгородом. В 1948 р. московський патріярх Алексій скликав до Москви всеправославний синод, не питаючись дозволу царгородського патріярху. По другій світовій війні Москва скасувала українську православну автокефалію в Польщі, що Царгород був апробував в 1924 р. Царгородський патріярх протестував проти примусового прилучення укр. автокефальної церкви до московської, але Москва попросту знехтувала царгородські протести, бо в своїй політиці має виразне попертя московського уряду, який при помочі православ'я намагається закріпити своє панування в поневолених православних країнах.

Всетаки не можна сказати, що між Москвою й Царгородом панує явна ворожнеча. Як Рим при помочі Св. Офіція публично осудив комунізм у 1949 р., царгородський журнал (17 липня 1949 р.) поґратулював Папі за його рішучу поставу супроти комунізму й виявив надію, що й патр. Атенагорас займе таке саме становище. Нажаль Атенагорас ніколи цього не вчинив, бо не хоче тратити симпатії посеред провідників комуністичного бльоку, сподіючись відзискати втрачений авторитет над церквами східнього бльоку. Так толкує двозначне поступування патр. Атенагораса грецький атенський журнал **"То Віма** цебто Трибуна" в статті "Росія і вселенський патріярхат" в числі з 6 березня 1950 р. Марні ж сподівання патр. Атенагораса. Москва не зречеться своїх притенсій до головного проводу в православнім світі, бо вона куди сильніша ніж занепалий царгородський патріярхат.

Таксамо й олександрійський патріярх Христофор надто лагідно поступає з комунізмом, бо хоче "відділяти релігію від політики" та не бажає, щоб православні церкви були ворогами Москви. За те грецька Церква в Греції рішуче поборює комунізм і осуджує безбожницький матеріялізм Москви.

Нажаль антіохійський патріярх Олександер III сповні співпрацює з московським патр. Алексієм. Він сам заявив на інтервю одному журналістові в серпні 1952 р.: "Байдуже воно, чи Росія є комуністична чи ні. Ми не займаємося політикою". **(Куль-Шай,** Бейрут, 3 серпня 1952 р.). Він одинокий із усіх східніх патріярхів брав участь у конференції миру в Москві 1951 р., оголосив заяву миру та осудив американців як агресорів у Кореї. За те дістав від Москви 20,000 долярів як поміч для своєї церкви, хоч він особисто осуджує комунізм і не криється з цим, заявляючи, що давні взаємини в'яжуть московську з антіохійською церквою. За те єпископи й священики його патріярхату рішуче осуджують советофільську політику свого патріярха.

Покійний Єрусалимський патр. Тимотей іще більше схилявся до Москви. Його патріярхат має грецьку ерархію й арабське нище духовенство та нарід. Число вірних невелике, тому матеріяльна скрута панує в його патріярхаті. Сам він прохав московського патр. Алексія в 1950 р., щоб фінансово допоміг йому. За поміч Алексій наказав патр. Тимотеєві зірвати з російськими імігрантами в Палестині за те, що вони не хотіли підчинитися Москві. Патр. Тимотей послухав і заборонив російським священикам відправляти богослуження в святих місцях Єрусалиму.

1) Я згубила свою вервицю. Заки купила другу, то молилася на пальцях. Чи можна так молитися?

Можна, але за "таке відмовлювання вервиці" не зискуєте ніяких відпустів. До зискання відпустів не вистачає молитися на вервиці. Треба, щоб священик поблагословив її. Не кожен священик може надавати відпусти вервиці. До цього потрібний особливий привілей від Святішої Столиці.

2) Відвідуючи своїх далеких знайомих, я завважив на їх бюрку фотографію їх цілком нагого маленького синка. Чи це не гріх робити та тримати вдома подібні знимки?

Сама знимка новонародженої дитини не є гріхом, якщо ця знимка не є неприлично виконана та не гіршить других. Проте дійсно християнські родини не любуються в подібних знимках і не тримають їх по своїх домах.

3) Одна старенька бабця сливе кожного дня приступає до Св. Причастя, але при тім страшно нарікає на тих, що в них мешкала. Кому попаде, розповідає вдіяні їй кривди. Чи вона не грішить? Я вже кілька разів упоминала її, але це ніщо не помагає.

Якщо бабаця здає собі справу з того, що робить, і при тім розповідає про свої кривди тим, що цього не знають і неповинні знати, то напевно допускається гріха обмови. Якщо ж люди знають про це, то буде звичайне собі нарікання.

Якщо при оповіданні злоститься, клене і бажає їм зла, то напевно грішить.

Радимо вам лишити старушку в спокою, звернути розмову на іншу тему, бо в її віку ваші упімнення й так не поможуть нічого. Моліться та поручайте її душу милосердному Богові.

4) В нас у парафіяльній залі одна родина справляла поминки і запросила священика на перекуску. Людей було мало і всі сиділи при тім самім столі. Дві жінки послуговували. Почали подавати потрави не від отця пароха, але отак від кого попало. Це не подобалося отцеві парохові і він не крився зо своїм невдоволенням. Чи то добре?

Подібний брак доброго виховання трапляється не тільки в вас, але й по інших парафіях. Деякі наші люди, запрошуючи до себе священика, не вміють пошанувати його.

Якщо запрошуєте священика до власного дому чи парафіяльної залі, то не забудьте пошанувати його. Якщо при цій нагоді подають перекуску, то треба зачинати від священика. Так належиться поступати зо священиком, що є духовним батьком парафії та заступником Ісуса Христа.

5) При похороні наш священик збирає добровільні датки на Служби Божі за душу помершого парафіянина. Ця практика декому не подобається.

Якщо б Церква зважала на все, що деяким людям не подобається, то мусіла б сливе все покасувати, бо завжди хтось знайдеться, що йому щось у Христовій Церкві не до вподоби.

Практика збирати добровільні датки за душу покійного парафіянина дуже добра. Її треба б запровадити по всіх наших парафіях, бо таким чином помагаємо душам парафіянів. Одне бо певне: цих Служб Божих за упокійного взагалі не було б, якщо б не було подібних збірок при похоронах.

Померші нічого не потребують хіба наших молитов. Найкраща ж молитва це Служба Божа, безкровна Жертва, в якій Спаситель жертвується за спасіння людей, живих і померших.

6) Хто такі масони? Чи християнин може належати до масонських льожів?

Початки масонерії до сьогодні невияснені. Є різні теорії про повстання масонерії.

Одна частина масонів, от хоча б англійські масони вірять у Бога, найвище Єство всесвіту. Друга частина, от хоча б французькі масони взагалі не вірять у Бога.

Ніякий християнин, чи він католик чи некатолик, не може належати до масонерії, бо масонерія не має нічого спільного з Христом і Його навчанням, яке масони поборюють.

Хто таний Бен-Ґуріон?

БЕН-Ґуріон, теперішній ізраїльський премієр, народився в Польщі. Колись він звався Давид Ґрін. Бен-Ґуріон був сином славного жидівського лікаря.

Його батько та дід були запеклими сіоністами, мрійниками про відбудову ізраїльської держави в Палестині. Замолоду прожив у тій частині Польщі, що належала до Росії. За соціялізм царська поліція арештувала його. В 1906 р. вийшов із тюрми та виїхав до Палестини.

В Палестині поселився в маленькій жидівській громаді, де зорганізував жидівську боївку, яка мала обороняти поселенців перед арабськими нападами. Сам нераз стояв на сторожі.

Водночас почав організувати жидівську робітничу партію, що пізніше стала хребтом його політичної сили та впливу. Організовані ж ним жидівські боївки перетворилися в армію-військо, знане як **Гаганаг.**

Тоді Палестина була частиною турецької імперії. Бен-Ґуріон вибрався до Царгороду, де студіював в університеті турецьке право.

З початком І світової війни вернувся до Палестини. Туреччина була злучена в війні з Центральними державами. Бен-Ґуріон був переконаний, що тільки англосакси допоможуть йому здійснити мрії сіоністів. Виїхав до Америки, де зорганізував сіоністичний рух.

З Америки переїхав до Канади, де вписався до англ. армії. З нею переїхав до Палестини, як британський вояк. Тоді саме англійці видали відозву "Болфор декларацію", якою заявили, що треба створити жидівську державу. Декларація закликала жидів усього світу вертатися до Палестини, в якій тоді було всього 7% жидів, 17% християн і 73% музулманів.

З початком II світової війни англійці припинили жидівську імміграцію до Палестини, щоб не дразнити арабів. По закінченні І світової війни Англія перебрала Палестину від Турків і мала мандат над нею.

Між двома війнами Бен-Ґуріон подорожував по різних країнах світу, шукаючи приятелів для свого сіонізму і створення жидівської держави.

По 2-ій світовій війні англійці передали Палестину під юрисдикцію Об'єднаних Націй, які поділили її на дві частини, зазначуючи приморську її частину з модерною частиною Єрусалиму на жидівську державу. Англійці мали забратися 15 травня 1948 р.

14 травня 1948 р. Бен-Ґуріон відчитав у Тел Авів декларацію виготовлену жидівською національною Централею, проголошуючи Ізраїль незалежною державою. Президент Трумен негайно визнав її.

Як Об'єднані Нації ділили Палестину, в ній було 600,000 жидів, імігрантів з різних країв, 1,200,000 християн і музулманів. Жиди тоді займали всього 7% території, а всетаки Об'єднані Нації признали їм 55% всієї території, віддаючи найкращу частину країни жидам.

Сусідні арабські держави: Єгипет, Сирія, Йорданія і Ливан заатакували жидів. Жидівська армія відважно билася з ними. В лютім 1949 р. Об'єднані Нації наложили перемиря воюючим сторонам.

За час війни з арабами жиди поширили свою територію, займаючи 70% країни.

Бен-Ґуріон став премієром і міністром оборони. Приплив нової імміграції стало зростав. Сьогодні в Ізраїлії є 1,900,000 жидів; 100,000 арабів.

В 1953 р. повстали клопоти з іншими провідниками, які бажали вчинити Ізраїль теократичною країною. Бен-Ґуріон зрікся і пішов в пустиню фармувати, бо не хотів теократії в Палестині.

Тоді Нассер виплив на горизонт. Бен-Ґуріон вернувся з пустині до давнього уряду, щоб боронити Ізраїль. Він проголосив політику негайної відплати за арабські напади на Ізраїль. В 1956 р. заатакував Єгипет і був би легко дійшов до Суезу та повалив уряд Насера, але американці стримали похід жид. армій, щоб не дразнити арабського світу та не пхати арабів в медвежі обійми "старшого брата".

Політика Ізраїля походить з проводу його вождя Бен-Ґуріона та його співпрацівників. Дух народу випливає з духа його вождів, а дух вождів із містичних праджерел даного народу.

Йосип Аслоп отак описує Бен-Ґуріона: "Бен-Ґуріон гострий,

іноді безцеремонний. Він був зовсім готовий сакрифікувати бідне арабське селянство Палестини, щоб створити ізраїльську державу, так як зробив старозавітній Неемія з арабами і аммонітами. Кожний західній політик, а навіть арабський вождь повинен з великою увагою студіювати Старий Завіт, бо нема іншого способу пізнати духа Давида Бен-Ґуріона, що в великім ступені є й духом його народу".

Сам Бен-Ґуріон живе по-спартанськи в кількох кімнатах. Його жінка варить для нього потрави та направляє одежу.

Його невеличка канцелярія має стіни покриті мапами, між якими є велика мапа арабського світу, що окружає маленьку ізраїльську державу.

Преміер любується книжками та Біблією. Він знає різні мови, в яких читає книжки про фісолофію та богослов'я, як теж цікавиться науковими проблемами.

Між книжками є велика Біблія і конкорданція, бо Бен-Ґуріон часто розчитується в Біблії та часто цитує винятки з книг Старого Завіту.

Мало має приятелів, бо не любить товариства. Нема в нього часу на гумор, бо вся його енергія іде в працю. Легко вибухає гнівом на противників. В дебатах шорсткий. Часто сам бере важні державні рішення. Окружений арабським 50-мільйоновим світом, бачить загрозу для Ізраїля, але водночас є він рішений завзято боронити її.

Ось такий то Бен-Ґуріон, лідер модерного Ізраїля.

Редактор Гол. Спасителя.

Чин Братів Менших Францісканців візантійсько-слов'янського обряду

ЗАПОЧАТКУВАВ його в 1945 р. Кир Константин Богачевський, екзарх українців католиків в Америці. Інструментом до цього послужив світський священик, о. Омелян Ананевич, який, будучи місіонарем для українців в Аргентині і Бразилії від 1911 р., приїхав в 1938 р. з Бразилії до Америки, запрошений Кир Константином, щоб помогти в душпастирській праці; мав він на це відпустку від епископа з Бразилії на два роки. Працюючи в 1939-1940 рр. в семінарії в Стемфорді, відвідав він Отців Францісканців в Ню Йорку і там висказав перед консультором провінції, о. Матеєм Фавстом, що ще в Бразилії бажав вступити до Чину ОО. Францісканців, однак тамошні Отці не були зацікавлені східнім обрядом. Через війну, яка тоді розгорілась, уряд бразилійський відмовив йому позволення вертатися до Бразилії. Три роки пізніше о. Матей Фавст, зіставши назначений Делеґатом Ґенерала Чину для Америки, приїхав до Стемфорду шукати за о. Ананевичем. Перед ним він висказав бажання розпочати організацію францісканського Чину в візантійському обряді та предложив о. Ананевичеві, щоб цей вступив до Чину. Отець Ананевич заявив свою готовість, якщо дістане на це згоду й благословення Кир Константина. ВПреосв. Кир Константин бачився в Ню Йорку з отцем Матеєм Фавстом і зіставши захоплений цілим цим проектом. Обіцяв о. Ананевичеві своє благословенсня і поміч. В 1944 р. о. Ананевич вступив до Чину, принимаючи ім'я Йосафата. По новіціяті, при матеріяльній помочі наших Владик Кир Константина і Кир Амвросія, оо. Францісканці набули значну фарму в Пенсильванії, близько Ґейзелтону, у Сайбертсвил, там упорядкували все на монастир, а пізніше розпочали будову більшого дому на новіціят. До приготовування цієї галузки Чину призначив о. Маттей Фавст кількох священиків охотників з англійської провінції Ню Йорку та зо словацької провінції. Однак ці священики, по кількарічній пробі, вернулися до латинського обряду. Все ж таки діло зростало. В 1948 р. набули ОО. Францісканці гарну посілість в Ню Кейнен, де зачали дім студій. Зразу мали своїх новиків у новіціяті латинського обряду, а від 1955 р. розпочали власний новіціят, тимчасово в Ню Кейнен, а водночас зачали будову сталого новіціяту в Сейбертсвил, Па. Настало з латинського обряду полишилися Провінціял о. Алойсій Морен і о. Йосиф Кривеллі. Ще є три латинського обряду, але тільки тимчасово: З наших священиків маємо крім о. Ананевича ще о. Маріяна Рудакевича. З молодих, вже тут вихованих священиків, маємо п'ятьох: о. Теодора Винника, о. Кирила Дроздяка, о. Франциска Лукачика, о. Антонія Скурля і о. Павла Ґутія. Останній походить з латинського обряду. Братів маємо шістьох, один з нашого обряду, а п'ятьох з латинського. На Богословії маємо трьох; вони мешкають в Ню Кейнен і щоденно їздять до поблизького дому студії Отців Св. Духа в Ферндел, Конн. В новіціяті маємо в цім році двох священиків, чотирьох богословів і двох Братів.

Досі маємо монастирів 2, священиків 12, братів 7, богословів 3; в новіціяті маємо 2 священиків, студентів 4, і братів 2.

Подали о. Франциск Лукачик, ЧБМ.
о. Антоній Скурля ЧБМ.

Максим Рильський

ВЗАБРІД

Я з батьком—ще малий—у вітряному лісі
Ішов стежиною (казали ми: взабрід).
Прозора височінь здавалася як лід,
Та мов живі листки в височині вилися.
Як ніжно, дружньо ми за руки узялися,
Як обрій, що уже од приморозку зблід,
Далекий провіщав і радісний похід!
В які мережива тонкі гілки плилися!
Я ще не знав тоді, що над його чолом,
Неначе шуляк, смерть поблискує крилом
І кігті випуска, рокуючи на муку...
Чому ж, чому не став я на безумний бій?
Чом не міцніше я в своїй руці малій
Держав його стару, гарячу й мудру руку?

ВІТАЄМО ВАС

В

КОЛЕГІЇ СВ. ВОЛОДИМИРА

В

Роблині, Ман.

WELCOME TO

ST. VLADIMIR'S COLLEGE

Roblin, Manitoba, Canada

ВЕЛИКЕ ПИТАННЯ

Який нарід ніколи не загине?

ЦЕЙ, ЩО ОСТАНЕ внутрішно сильний, морально здоровий, а це залежить від його релігійности.

Даремні побіди над зовнішними ворогами, марні здобутки землі країв... наколи нарід дасть себе знищити внутрішними ворогами, що розтовчуть його опорольні сили. Тими внутрішними ворогами, стократно небезпечнішими від зовнішних, це безбожність, брак моральности, одним словом—нерелігійність.

Щоб нарід був релігійний, віруючий, мусить мати відповідне число священиків. Св. Павло питається: "Як повірять тому, котрого не чули?" (Рим. 10, 15).

Нема релігії там, де нема священиків. Чим більше ревних священиків, там більше віри, більше релігійности. Щасливий нарід, блажений край, де є багато Христових священиків.

Наш український нарід має замало своїх священиків. Тому багато нашої молоді пропадає. Тому є багато нерелігійних українців між нами. В Канаді нам треба якнайбільше молодих, рухливих, невсипущих, святих українських священиків—тоді нарід не пропаде.

Щоб улекшити для української молоді приготовання до священичого стану є Колегія, Мала Семінарія Св. Володимира, де приймають хлопців, що бажають бути священиками.

Де є Колегія Св. Володимира?

ЦЯ ШКОЛА міститься в новім великім, мурованім будинку з північної сторони міста Роблин. Будівля ця положена в прекрасній околиці Західної Манітоби. Уладження модерне, гарна каплиця, ясні наукові залі, літом забавова площа, зимою ховзанка.

Наука в Колегії

ПЛЯН НАУКИ школи відповідає плянові наук у Вищих Школах Канади, з особливішим узглядненням будучого звання молодців. Наука релігії, українознавство (українська література, українська історія) грає дуже важну ролю. Молодці пізнають тут наше Богослуження, наш гарний обряд і спів.

Навчають молоді, кваліфіковані Отці Редемптористи. Попри науку дістають тут солідне виховання на характерних юнаків, сильних духом, здорових тілом, свідомих українців католиків, будучих священиків.

Хто може вписатись до Колегії Малої Семінарії Св. Володимира?

ТІ ЮНАКИ, що бажають стати священиками або місіонарями. Вони мусять бути з чесної родини, українського обряду. Вони повинні мати скінчений принаймі 7-ий ґрейд.

УМОВИНИ ПРИЙНЯТТЯ

МІСЯЧНА ОПЛАТА виносить $40.00. Ця оплата покриває: помешкання, харч, прання й науку. Якщо родичі не зможуть заплатити все самі, Отці подбають, щоб хтось із добродіїв Колегії поміг їм.

При поданні треба залучити:

(а) Метрику хрещення.
(б) Свідоцтво лікаря, що молодець здоровий.
(в) Свідоцтво моральности від свого о. Пароха.
(г) Шкільне свідоцтво із останого ґрейду.

Дорогі Родичі

Коли маєте сина, що має охоту вчитись в Колегії Св. Володимира не бороніть йому. Заохотіть його, моліться за нього. Ви ніколи цего не пожалуйте. Якщо Христос покличе його до Своєї служби, це буде особливий знак Його любови. Щаслива родина з якої вийшов Христовий Священик.

Батьки! Поможіть свому синові стати апостолом Христа й провідниками рідного народу.

По всякі інформації треба звертатись на адресу:

FATHER DIRECTOR
St. Vladimir's College
Roblin, Manitoba, Canada

☞ Студенти з'їзджаються до Роблину

ROBLIN—gateway to dreams

ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕННИЙ КИР МАКСИМ ГЕРМАНЮК, ЧНІ.
Перший Український Митрополит у Канаді

ВИСОКОПРЕОСВЯЩЕНИЙ МИТРОПОЛИТ

про Колегію, Малу Семінарію, Св. Володимира

"...Я бажав би підкреслити виїмкове значіння тієї інституції для нашої Церкви та заохотити всіх наших Отців духовних, представників різних наших католицьких організацій, та взагалі всіх наших вірних глибоко нею зацікавитись та активно й успішно її піддержувати.

Бо тут розходиться про першу українську католицьку вищу школу в Канаді, де, попри програму канадійського "каледжу" й українське католицьке виховання—,вибрані сини наших добрих родин матимуть окрему нагоду пізнати велич Христового священства, так монашого як діецезального й переконатись, чи Господь їх кличе до тієї взнеслої Своєї служби. Ті з них, що відчують Божий поклик і підуть за ним, стануть Христовими апостолами в Христовому священстві, а ті, що не відчують такого поклику й залишуться в світі, стануть в проводі нашого українського католицького життя в Канаді. Але для одних і других, побут і формація в цій школі стануть найбільшим багацтвом, що його можуть дати їм їхні родичі. Тому обов'язком так родичів, як і всіх наших інституцій, а зокрема парохій, є піддержати цю школу й наповнити її наліпшими синами нашого народу..."

Що пишуть родичі студентів Колегії Св. Володимира

Шол Лейк, Ман.,
4-го березня, 1957 р.

Слава Ісусу Христу!

Дорогі Отці:

Посилаємо Вам на Службу Божу за всіх Ваших студентів, щоб Бог благословив їх іспити.

Бажаємо запевнити Вас, що ми дуже горді того, що наш син є учеником Колегії Св. Володимира. Не можемо описати Вам які щасливі ми чулись коли ми мали те велике щастя відвідати Колегію минулої неділі. Як приємно було послухати як студенти так уміло співали Службу Божу, як який давний хор. Ми були дуже зворушені коли студенти так побожно відмовляли вервицю. Ми не могли ухам повірити, що вони промовляли молитви теж і в інших мовах. Як то наука скоро змінює дитину.

Вам, дорогі Отці, подяка за те, що Ви посвятили своє молоде життя для такої великої ціли. У своїх молитвах ми все згадуємо про Вас і просимо Бога, щоб Вас благословив.

Ваші приятелі,

Катерина й Володирим
Михалчишин

Каплиця Малої Семінарії — College Chapel

Що пишуть студенти про Колегію, Малу Семінарію Св. Володимира

"Коли хлопець іде до української католицької Колегії, він може багато скористати й навчитися. В Колегії Св. Володимира я багато навчився із того, що я не мав в інших школах—релігії й рідної мови, як також і ті речі, що помагають хлопцеві вести краще життя. І я хочу сказати, що в Колегії я навчився два чи три рази більше як коли я ходив до школи в дома."

Йосип Михалчишин,
Шол Лейк, Ман.

"Колегія Св. Володимира є знаменита школа. Я тут дістаю дуже добре навчання. Я також тут виробляю свій характер під добрим проводом своїх Отців учителів. Тут я навчився любити український нарід, свою рідну мову і цінити свою святу віру."

Никола Івасенко
Вест Бенд, Саск.

"Кожний студент Колегії Св. Володимира є гордий зі своєї школи. Крім всіх інших предметів звичайного "гай скул" ми дістаємо гарне українське католицьке виховання. Я пізнав тут, що це священство. Я переконався, що нема кращого життя. Якщо Бог дасть мені щастя й здоров'я бути священиком я буду дуже щасливий."

Іван Паньо
Айтуна, Саск.

"Я вірю, що час в Колегії Св. Володимира був найважнійший час цілого мойого життя. Я навчився провадити добре католицьке життя. Я навчився про свою святу віру, про свою рідну мову і про всі ті предмети, що мені треба на будуче життя. Я також навчився про духовне життя."

Василь Левчишин,
Віннярд, Саск.

До всіх тих, що бажають причинитись до виховання Українських Католицьких Священників

Дорогі в Христі,

Чи Ви коли бажали вчинити щось великого для слави Божої і добра своєї рідної Української Католицької Церкви?

Ви напевно молитесь за свою Церкву і за свій нарід. Ви ходите до своєї церкви і піддержуете її.

Ви любите своїх священиків і місіонарів, що голосять Вам Боже Слово. Ви напевно обзнайомлені з Отцями Редемптористами і може нераз бували на їх місіях, з яких немало скористали для добра своєї душі.

Минулого року Отці Редемптористи відчинили Колегію (Малу Семінарію) в Роблин, Манітоба, під покровом Св. Володимира, щоб виховати молодих священиків.

Виховання священика вимагає багато жертв—ну й немало гроша. Студентам—юнакам треба дати все потрібне, цебто книжки, науку, розривкові можливості... а все те так багато коштує.

Ось тому, Шановні Добродії, і Добродійки, звертаємось до Вас з проханням допомогти нам доконати це корисне діло для добра нашої Церкви й народу.

Є добрі українські католицькі родичі, що бажали б післати свого сина до Колегії Св. Володимира, але не мають звідки. Ви їм можете помогти. Це Вас не буде коштувати багато грошей. Будемо вдячні якщо кожного дня відложите на цю ціль п'ять центів. Цих п'ять центів треба буде вложити у осібний вівтарик, який ми готові вислати Вам, якщо Ви згодитесь стати нашим добродієм (кою).

За Вашу ласкаву поміч і жертву, так Отці Професори як і студенти Колегії, будуть за Вас щиро молитися до нашого Божественного Спасителя і до Матері Божої Неустанної Помочі.

Щиро віддані Вам в Христі Господі,
Отці учителі
з Колегії Св. Володимира.

Дорогі Отці:

Я бажаю причинитися до виховання молодих священиків. Прошу вислати мені маленький вівтарик і я зобов'язуюсь вложити в него кожного дня п'ять центів на цю прегарну ціль.

Імя .....

Адреса .....

.....

"Я йду до Колегії Св. Володимира"

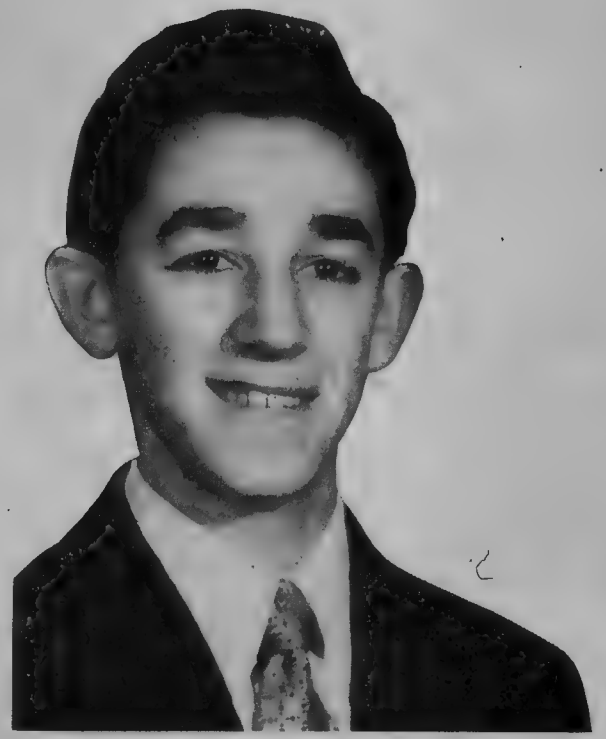

"I'm going to St. Vlad's"

ST. VLADIMIR'S COLLEGE

ST. VLADIMIR'S COLLEGE is situated on spacious grounds in Roblin, a small town in the rolling hills of Western Manitoba, some sixty miles west of Dauphin. The Canadian National Railways and the Greyhound Bus Lines will take you there.

Boys come to St. Vlad's with stars in their eyes and a great dream in their hearts, but down deep they are something more than poets and dreamers. They are very practical explorers in search of the real happiness which was promised one day by Our Blessed Savior when He said: "AND EVERYONE THAT HAS LEFT HOUSE, OR BROTHERS, OR SISTERS, OR FATHER, OR MOTHER ..., FOR MY NAME'S SAKE, SHALL RECEIVE A HUNDREDFOLD, AND SHALL POSSESS LIFE EVERLASTING." (Mat. 19, 27, 29).

Happily, in the plans of our Ukrainian Catholic boys, there is still ample space among their dreams for the best and most fabulous dream of all, the Priesthood. How many grown men have recalled, that somewhere in their growing years, they were completely captivated by the desire to stand one day at the altar and repeat the words of The Most Holy Redeemer: "This is My Body"—"This is My Blood." The dream was not always realized, of course. Sometimes it melted away like the morning mist before the sun of more burning desires. Sometimes it was laid aside gently as a precious garment a bit too lovely to be worn. But the dream has been a recurrent dream among young men and there have always been explorers, so to speak, on the road.

If you are one of those fortunate boys, if the thought of becoming a priest has ever entered your mind and you are not sure of what you must do, St. Vlad's is an answer to your prayers, the fulfillment of a dream.

Отець Директор вітає студентів

Welcome to St. Vlad's

WHY ST. VLAD'S?

BECAUSE THE COLLEGE has as its chief aim the fostering of priestly and religious vocations. It helps boys WHO want to become priests, and it helps boys TO want to become priests. It works on the belief that vocations are GOD-GIVEN but must, to a great extent, be discovered and fostered by MEN.

Life at St. Vlad's bursts out into a feverish flow of activity every morning at an early hour, by the ringing of the first of the day's series of bells. It runs with restless energy up and down stairways and down corridors from dormitory to washroom to chapel, from refectory to study hall to classroom. Each year witnesses the shuffle of worn shoes on the stairs, the thump of youthful knees on the chapel floor, the frightened gurgling of half-whispered excuse before class, the violent uproar in the refectory at the announcement of a free day. That's life at St. Vlad's. Dull? Not for a moment! Twenty minutes after you jump out of bed, you are in the chapel for morning prayers. Then, you have the privilege of hearing Mass and receiving Holy Communion. You are in the study hall for a half hour before breakfast. After breakfast, you attend four classes, after which you slip into the chapel for a short visit with Our Lord. You are ready, by now, to enjoy a hearty meal and a spell of recreation. In the afternoon, you attend three more classes, and free time 'till five o'clock. After a study period from five to six you are in the refectory again for supper. A pause for relaxation, and again to the study hall, in order to prepare your classes for the following day. Just before you go to bed, there is another visit to the chapel for Benediction of the Blessed Sacrament and night prayers. With the final blessing of Father Prefect still fresh upon you, you climb the stairs to the dormitory to rest up for the next day of PRAYER, STUDY, WORK, RECREATION.

Наука—щоденний хліб студентів.

"And they shall grow in wisdom and knowledge"

На спочинку...

...laid to rest are the cares of the day...

Хлопці миють начення

Even this can be fun

PRAYER

ST. VLADIMIR'S COLLEGE is essentially a spiritual place. The many prayers and the frequent visits of the boys to the chapel tell you, in an instant, that there is something sacred here and you are not long in discovering that this Something is Oúr Lord in the Blessed Sacrament. This is the heart of St. Vlad's. To find it is to find the key to the spirit of the place. For around the sacramental presence of Christ upon the altar, the whole little world of St. Vlad's revolves.

STUDY

EVERY BOY, WHO COMES TO ST. VLAD'S, is expected to apply himself most diligently to his studies, remembering all the while that it is the will of God for him, that it is his honest duty as a student. So, the applicant to the College should be an average student and must be ready for hard work. The subjects taken here are those offered at any High School in the province of Manitoba, with the additional subjects of Ukrainian and Religion. The student at St. Vlad's is taught to know and respect his cultural background, the language of his parents, his rite and religious traditions.

WORK

EVERY BOY AT ST. VLAD'S is expected to make his own bed. Each student has also a small household job to do after breakfast each day, such as, for example, the cleaning of a class room or the chapel. Also, the students have a work period on one afternoon a week to keep the house and grounds in order.

"Що нового?"

"Anything new?"

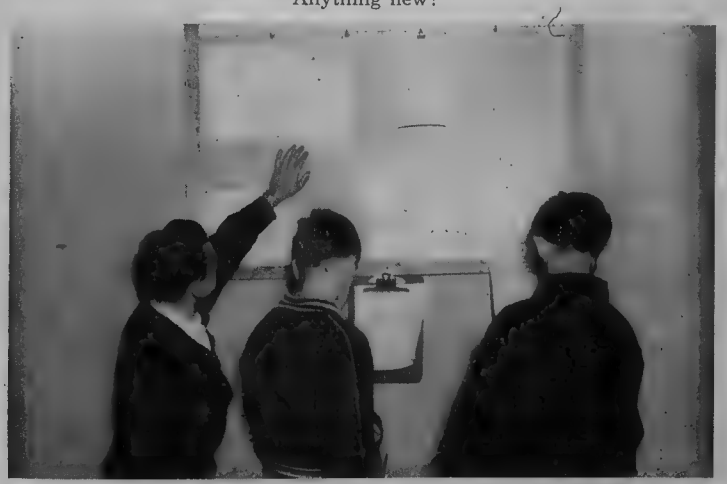

Є що їсти

Food aplenty—and well prepared

Кожний тішиться листом з дому

No thrill quite like a letter from home

RECREATION

YOU LIKE SPORTS? Then you will like St. Vlad's. There will be more fellows with whom to enjoy your sports and more things to play at in St. Vlad's than in your own neighborhood. You'll get a chance to get on more teams made up of boys about your own age and ability. In the spring and fall there is a baseball or softball diamond at your disposal. During the warmer seasons, you are taken on trips to the lake in the college bus. In the winter, there is basketball, volleyball, and the hockey rink next to the buildings is the centre of sport interest. You also go tobboganning and skiing in the picturesque Assiniboine Valley. As you see again, never a dull moment.

Should you come to St. Vlad's Minor Seminary?

PERHAPS YOU ARE NOT particularly holy and no one would call you a saint, and maybe you do not always get "A" in conduct, but you do try to be good. Sometimes you lose your temper in a ball game, and get your share of lickings from the parental rod of authority. You are just the ordinary fellow; but sometimes, during a TV show or while you are devouring an maple-nut sundae, or dropping off to sleep at night, the thought comes to your head: I think I would like to become a priest. It scares you a little, this idea. And you wonder what you should do. We suggest that you come to St. Vlad's.

"Шах-мат"

"Check!"

Любителі зими

Lovers of the outdoor life

Other requirements for admittance to St. Vlad's

Good Health.

YOU DON'T NEED good looks or the physique of a weight lifter. But you do need good health that can withstand the life at the school. If you have mumps, measles or the occasional colds, that can be taken care of when it comes. If the family doctor thinks you're fit, we'll take his word for it.

Good Marks.

HOW DO YOUR REPORT CARDS READ? We don't expect you to be a wizard, of course, but if you are the class dunce, we'll have to draw the line. You have long years of hard study ahead at St. Vlad's. You're a plugger? We prefer that type to the all-around genius!.. Let us decide your ability by seeing your report cards.

Good Sport.

NOT AN ATHLETE, necessarily! By a "good sport" we mean a good mixer... Can you lose a game without losing your head? Can you take a joke in good part?... Are you a "lone ranger"—always by yourself? That's all right for a hermit's life, but boys at St. Vlad's must live and work together...

Good Spirit.

YOU MAY BE NO SAINT—yet! You may never win gold medals for good conduct. But, if you want to try to become a saint,—though it will take a life time of trying; if you're earnest about your prayers, about going to confession frequently, you can be sure that you have the right spirit for St. Vlad's. Come right along!

Хор студентів

The choir

Є чим забавлятись—навіть коли дощ паде

Favourite pastimes when it rains

"Remember now..."

Ховзанка

College rink

OUR MADONNA

BOYS away from home still need a mother to listen to all their day's achievements and mishaps, to be on hand in any emergency, to buoy them up, to comfort and encourage them. It doesn't take long for the student at St. Vlad's to find just such a Mother in the Madonna of Perpetual Help. Her picture is in their chapel. They will find Her there always. Whenever things go wrong—a bout of homesickness, a low mark in class, a setback in sports, a temptation to give up their priestly dream—a boy can turn to Our Lady and find Her waiting to help.

Здійснення мрії
Boyhood dream come true

"It isn't so very hard – honest!"

IT MAY SEEM HARD to give up your home to come to St. Vlad's. Before you do it, it seems pretty hard. But it isn't so very hard after all. How could a place thronging with fine boys be a difficult place to live in? You'll find plenty of good company here. Don't forget too, that you will be home for the long summer vacation. You'll be home for Christmas and Easter too. Besides vacation periods, your parents will be coming to see you on Sundays, if you happen to live close by.

You'll still be giving up plenty if you decide to give St. Vlad's a try. But when you stop to think about what you are going to receive for what you give up because of the priesthood, you'll wonder why you ever thought you might not be able to put up with the hardships involved. REMEMBER, what Our Lord said: "And everyone that has left house, or brethren, or sisters, or father, or mother..., for my name's sake, shall receive a hundredfold, and shall possess life everlasting." (Matt. 19, 27, 29).

Come, Follow Me!

YOU REMEMBER THE STORY—how Christ asked the rich young man to become His disciple, and the young man turned away and made Christ sad. The young man thought it would be too hard for him. He wouldn't even give it a try...

Christ is giving the same invitation to you. Sure, it's going to be hard. You're going to have to live away from home, you're not going to be free to do a lot of things your present classmates are going to be able to do. You're going to have to study harder than they do.

But recall for WHAT you are making the sacrifice, and for WHOM you are making it. For Christ, for the honor of the Priesthood! Because of what you give up, you are going to be able to take bread into your hands and say: "This is My Body." And you will then hold Christ's body in your hands. Because of what you give up you are going to be able to raise your hand in absolution, and wash sin from the souls of sinners. Because of you, souls will be saved, men will be blessed, evil will be overcome.

What are YOU going to say to Christ as He invites you: "Come, follow Me!"

ARE YOU WILLING...

TO ANSWER THE CALL OF GOD? He will send no angel to invite you to be a priest. You will hear no voice speaking from the Tabernacle. But when your heart seems to yearn for something higher, for a more devout life—though you may not be sure—will you give it a try—

TO PRAY each night and morning to Our Blessed Lady, begging her to enlighten you, seeking her help that you find your appointed place in life? And more important, will you continue to pray, no matter what temptations or obstacles lie in your chosen way.

TO LEAVE your Dad and Mother in order to begin your studies? (Many boys get homesick, you know!) . . . To forgo your own room at the school, to do without bacon and eggs for breakfast? To mix with boys from all parts of Canada and the States?

TO SPEND long hours in the study of Latin?... To sit in class with fellow students for all the other high school subjects besides?... To buckle down to the steady routine of college life, a bell marking off each phase of your day? ANSWER FOR YOURSELF. Nobody says it's going to be easy. THE DECISION IS YOURS!

"All Aboard!"

Власний автобус—це велика вигода.

WHAT TO BRING

Clothing

—A Sunday suit (if you have to buy a new suit, get a dark blue blazer and grey trousers), overcoat, hat or cap for the winter, shirts, ties, socks, bedroom slippers, running shoes, black boots or shoes for work and hiking.
—One quilt or two blankets.
—Four sheets, two pillow cases, three towels.

All clothing should have your name or number on it for laundry purposes.

Books

—A prayer book.
—Dictionaries: Wester's Collegiate Dictionary or American S.D.
—Cassel's Latin Dictionary.
—Any other reference books or dictionaries you may have on hand.

Equipment

—If you type, a typewriter will be handy.
—A watch will be useful.
—Any athletic equipment you may have, as for example, a baseball glove, skates, skiis, etc.
—Any musical instrument you may have.

Documents

—Official marks of previous grade.
—A certificate of health from a medical doctor should be mailed to the College together with the health sheet filled in and signed by the applicant's parent.
—Baptismal certificate, and a letter of recommendation from your parish priest.

Expenses

The student pays $40.00 a month. This includes tuition, board, residence and laundry. Special adjustments can be made in individual cases.

You will be expected to pay for personal expenses, such as medical bills, toilet articles, clothing etc.

You will not be allowed to keep money in your possession here. What you bring for personal expenses and transportation will be kept in an account for you. You will be given from that account what you need for specific purposes, and the balance will be returned to you when you return home.

A small supply store is run at the College, by the students themselves, for such toilet articles as will be needed. For other necessary purchases the students go into town.

Arrangements for Students

A local physician is available for the students when the need arises. The health nurse visits the school periodically.

The meals are prepared by an experienced woman cook.

What Boys Say About St. Vladimir's College

"I would say that St. Vlad's is about the best school in Canada for boys who want to learn something about school and sports. The boys present at this College now would all probably say that they have never learned so much in one year in any other school."

Orest Dubnyk, Toronto

"I think that St. Vlad's is an ideal place for boys who want to receive a good Catholic education. St. Vlad's provides many wonderful opportunities that cannot be provided by any other High School.

Walter Petryshyn, Mozart, Sask.

"I like St. Vlad's because it is an ideal school for young boys who have an intention of entering the priesthood and receiving a satisfactory education."

Harry Oliynek, Komarno, Man.

"In my opinion St. Vlad's is a college where a boy can really buckle down to serious study. Here a boy gets his full training to become a good Canadian citizen and he learns to lead a good spiritual life."

Willie Galbecka, Manlonton, Man.

СТУДЕНТСЬКА РАДА

STUDENT COUNCIL

ST. VLAD'S is proud of its Honour System. It is up to the Student Council to make sure that the rules of the College are observed. Its principal objective is to engender a closer relationship between faculty and student body.

When a student is charged with a demerit, a Student Council Trial is held in which penalties, such as washing dishes, deprivations of certain privileges, are dealt out but not without first having heard the excuse offered by the "culprit".

However, their wishes are not to be relentless tyrants. They endeavor to be, as it were, ambassadors of good will from the student body to the faculty, especially Father Director. They ask for things of benefit or relate to Father suggestions made by others.

Lastly, and most imperative, is that good example be shown at all times.

Thus the Student Council proves itself an effective instrument in making life at the College more enjoyable.

☜ Наша будучність
Boys with stars in their eyes

SUGGESTIONS

1. **MAKE YOUR DECISION.** If you feel you may like to be a priest, talk it over with your parents. Most important, talk it over with God during Mass and prayer. Then make your decision. Don't postpone it

2. **FILL IN THE APPLICATION FORM.** Get the documents mentioned, then mail everything to Father Director as soon as possible

3. **YOUR LAUNDRY NUMBER.** When you are officially accepted, you will be sent a number for your laundry. See that all clothes you intend to bring with you are plainly marked with this number, which will remain unchanged while you are here.

4. **INSURE YOUR TRUNK.** If you are bringing a trunk with you, have it shipped on your train or bus ticket; also have it insured and clearly marked with your full name, home address and the College address. We'll pick it up the day it arrives. When purchasing a train ticket inquire about the special students' rates for boarding schools.

5. **ONE FINAL THOUGHT.** Is something still puzzling you? Write to Father Director for the information or advice you wish. And every day, now and always, say three Hail Mary's for enlightment and help in your vocation.

Address all correspondence to:

FATHER DIRECTOR

ST. VLADIMIR'S COLLEGE

ROBLIN, MAN., CANADA

Пр. о. Нестор Годований, ЧНІ.
Директор

Rev. Father Nestor Hodowany,
C.Ss.R., B.A., B. Paed.
Director.

Application Form

NAME (Print) .....

HOME ADDRESS .....

.....

PARENT'S NAME .....

FATHER'S OCCUPATION .....

DATE OF BIRTH: MONTH..... DAY..... 19.....

SCHOOL LAST ATTENDED .....

.....

GRADE LAST COMPLETED .....

Innoculations

I have been innoculated against the following diseases:

Diphteria (Yes or No) .....Year.....

Scarlet Fever .....Year.....

Small Pox .....Year.....

Any others .....Year.....

.....Year.....

.....Year.....

Signed.....
Student

Parent's Authorization

I hereby authorize the Director of St. Vladimir's College:

1. To have my son protected against communicable diseases as prescribed by the Medical Health Officer.

2. To sign "Parental Consent Forms" on my behalf as prescribed by the Doctor, should an emergency arise in the health of my son.

Parent's signature.....

Parents please note

To avoid any communicable disease or skin infection from being brought into the College, we insist that your son obtain a letter from your family doctor indicating his freedom from communicable diseases and skin trouble.

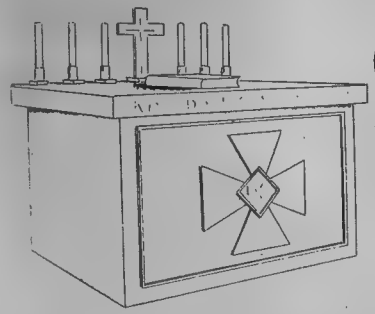

Open Letter To All Ukrainian Catholics

ST. VLADIMIR'S COLLEGE
Roblin, Manitoba, Canada

Dear Friend,

In Los Angeles not too long ago, a priest walked into the office of a wealthy merchant and asked the man to help him build a church. After a short discussion with the priest the merchant wrote a cheque for one million dollars, handed it to the Father and said: "If you need more, Father, come back!" The merchant wanted to do something special for God in thanksgiving for all the temporal blessings he had received.

You, dear friend, may not be rich, and you may not be in a position to hand out a large sum of money. But we are sure that you have often wanted to do something special for God, in your own little way. This letter is a suggestion how you can make little sacrifices for God's greater honor and glory.

You are well aware of the fact that we Ukrainians are sadly in need of priests. We need young men to devote their lives to the spreading of God's truths and to the teaching of Christ's love to our Ukrainian people. And yet in Canada we have but ONE minor seminary where boys of High School age can prepare themselves for the seminary and eventually for the priesthood.

The Ukrainian Redemptorist Fathers conduct such a College in Roblin, Manitoba. It will be a difficult task, extremely difficult, financially speaking. We do not have any rich people we can have recourse to. But you, dear friend, can help us by your daily sacrifices.

At the top of this letter you see a picture of a little altar. We will send you a beautiful plastic altar like it if you promise to deposit at least ONE NICKEL each day. Each time you put in your nickel make that giving be your ACT OF LOVE to God. Surely this isn't asking too much—it isn't even the price of a coke—and God, Who will never be outdone in generosity will reward you as only He knows how.

If you want to help us, if you wish to do your part in helping to educate young Ukrainian priests, fill in the form you find below and send it to us. In return for your co-operation, you will be mentioned in a special way in the Holy Masses, the prayers, mortification and good works of the Redemptorist Fathers.

It is our humble prayer that Christ and His Blessed Mother love and protect you and yours—always. As Christ's priests, we bless you with all our hearts.

Ukrainian Redemptorist Fathers of
St. Vladimir's College

Dear Fathers:

I wish to do my share to help educate future Ukrainian Catholic priests. Please send me one of your little altars and I promise to deposit in it, every day, five cents towards this wonderful work.

Name (please print) .....

Address .....

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JUNE, 1957

Devotion to the Sacred Heart in Ukraine

LOOKING into the liturgical books of the Eastern Church we see that the Byzantine Rite Christians honor and venerate the Sacred Heart of Jesus more during their church services than the followers of any other Rite. The appeals are being continuously made to the love of the Son of God on the pages of the litergical books. His precious wounds, His pierced side and even the spear have a prominent place in the adoration of the incarnate Son of God.

Does, however, the Ukrainian Catholic Church expresly adore the Sacred Heart of Jesus as such? Yes, it does, and it does it more frequently than any other Rite of the Catholic Church.

Devotion to the Sacred Heart of Jesus is a natural evolution of the veneration of His wounds, His pierced Side and the spear which inflicted the wound upon Jesus' Heart. With the passing of time special church services have been composed and spread throughout Ukraine, in honor of the loving Heart of Jesus.

We mention just two of them: the Akathistos and the Moleben.

(a) *Akathistos in honor of the Sacred Heart of Jesus.*

This church office lasts about half an hour. It is sung standing. It is composed of 12 Ikoses and 13 Kondaks. *Ikos* and *Kondak* are church songs which explain the meaning of the feast or glorify the merits and virtues of a Saint. They differ from each other, because the ikos more extensively and the kondak more shortly explains or glorifies the same event.

All kondaks of this akathistos make an express reference to the Sacred Heart of Jesus. Here we relate the translation of the kondak 6: "Before Thou went to your Passion Thou hast earnestly desired to eat last Passover of the law with us that Thou might make us partakers of a better Passover in the kingdom of Thy Father, us who sing "Alleluia" to the unutterable love of Thy Heart."

The ikoses instead glorify the bounties and love of Jesus with innumerable praises illustrating this love from various points. We relate the English translation of the first ikos to illustrate our statement.

"Since Thy conception in the womb of Thy most pure Mother, O Jesus, Thou hast offered the first affections (feelings) of Thy most blessed Heart for our salvation. Ever since Thou hast prepared Thy most blessed Heart for our salvation Ever since Thou hast prepared Thy God bearing body as a sacrifice for our sins on Golgota, saying to Thy heavenly Father: "Sacrifices and offerings Thou didst not desire, but a body Thou hast framed for Me. Then said I: Lo, I come!' Therefore, while Thou like an immaculate Lamb still rests in the ever virginal womb and yet already desires to take away the sins of the world, we come to Thee, and with the Cherubim and Seraphim humble adore Thee, expressing

the feelings of Thy everblessed Mother, whereby we greet Thee: Rejoice, O Heart of Jesus which loves us more than the Angels. Rejoice, O Heart of Jesus, which has imputed to Himself our iniquities. Rejoice, O Heart of Jesus, spreading the fragrance of the holy love over us. Rejoice, O Heart of Jesus, burning with love for us." (Ikos I).

Although the contents of the ikos may vary, the ending of all of them is always the same: "Rejoice, O Heart of Jesus, burning with love for us."

This akathistos to the Most Sacred Heart of Jesus was composed by the end of the 19th century and spread all over the Ukraine and to other countries where the Catholic Ukrainians live. Its author is Rev. Isidore Dolnytsky, (1830-1924), a Ukrainian Catholic priest of the Western Ukrian.

(b) *Moleben to the Most Sacred Heart of Jesus.*

Moleben is a church office composed of a special antiphons, tropars, kondaks and invocations with one ekteny whereby it ends. This moleben was also composed by Rev. Isidore Dolnytsky, spreading rapidly among the Catholic Ukrainians no matter in what country they live It is used on Fridays, for the evening service and during the month of June.

We must note that these two public devotional church services, i.e. the Akathistos and the Moleben, both in their content and form, are mostly built upon the pattern of the Eastern Rite Liturgy. They retain the old Slavonic litergical language. The new prayers and invocations are composed after the models of the ektenies or litanies of the Mass, Matins or Vespers. They consist of a sort of dialogue between the priest and his congregation. This church service in honor of the Most Sacred Heart of Jesus is surely no slavish and blind imitation of the Latin Rite devotions to the Sacred Heart. Although they are relatively new, yet they are fully consonant with the spirit of the Eastern Rite.

The Moleben (a powerful office) is very beautiful and really inspiring. The ferver and joy with which the people participate in this office is a certain token and proof that the devotion to the Most Sacred Heart of Jesus is not foreign to their litergical spirit.

We quote a few prayers and praises contained in the Moleben to the Sacred Heart of Jesus:

Before the reading of the Gospel the people sing: "We exalt Thee, O Christ the life-giver, for Thou hast deigned to make us partakers of the bounties of Thy Most Sacred Heart."

After the reading of the Gospel the priest starts 12 invocations, to which the congregation replies with an enthusiastic refrain: "O Most Sacred Heart of Jesus, have mercy on us." In these invocations the Heart of Jesus is called "the joy of my heart", "the help of those who labor", "most resplendent beauty," "invincible power," "ineffable love", "chastity of virgins", "protector of my life", "hope in my death", and "consolation at judgment",

The closing ektenia contains prayers for the Pope, the bishops, the faithful devotees of the Sacred Heart of Jesus, etc. The whole service closes in the typically Byzantine way with the blessing of the priest and the otpust or liturgical dismissal.

Besides attending the Molebens in honor of the Most Sacred Heart of Jesus, the Ukrainian Catholic faithful receive Holy Communion on the first Fridays of the month—this pious custom is widely spread in our parishes, make the hour of

adoration in reparation for the offences caused to the Heart of their Savior. pay visit to the Blessed Sacrament, honors the pictures of this loving Heart wherewith the Ukrainian homes are adorned.

I'D LIKE TO KNOW...

1. *I read in the Redeemer's Voice that we cannot picture God. Then we cannot know Him. If we do not know Him, how can we serve and love Him?*

"We do not know God" you say. If you mean that we do not know God, because we cannot see Him with our eyes, you're correct. God is a Spirit. A Spirit cannot be seen with eyes, because eyes are a material organ.

You say, "We cannot know God," because we do not see Him is incorrect. Although we cannot see Him with our eyes, we can see Him with our mind. The Holy Bible tells us a great deal about God and His divine attributes. He is all-good, all-powerful, all-loving.

He sent His only begotten Son, a living and human picture of God, Who gives us a good idea what God the Father must be. Jesus said to Philip: "He who sees Me, sees also the Father." (John: 14, 9).

Looking at Jesus, we can say: "Our heavenly Father must be something like that." Consequently, the more we know Jesus and His perfections, the more we know our Heavenly Father.

2. *May school children play in the church yard during the recesses?*

Yes, if the priest permits it and no damage is being done to the church property and people are not disturbed when they visit the church.

3. *What is the rule for mourning for father and mother, brother and sister, aunt and uncle, grandparents, niece or nephew?*

It is a pious custom to avoid dances and parties when one's parent or relative passes away. It's just a custom. It's not a law. There is no sin when a person does not keep this custom.

According to this custom a person keeps mourning for a year after the death of his parents, half a year after that of a brother or sister, or grandparents.

The custom does not say anything about keeping mourning after the death of a niece or nephew.

4. *Where can I get a little prayerbook in Ukrainian and English for my little son who is going to receive his first Holy Communion?*

You can get it from the Redeemer's Voice. We have just printed such a prayerbook in black and red to make it easier for children to follow the Mass.

The text of the Mass is printed with very big letters so it will be easy for the child to read it. There are also nice pictures illustrating the text of the Mass.

There are short prayers before and after Holy Communion. The prayerbook is nicely bound. So write and ask for the prayerbook: "Jesus, I love you", by M. Schudlo C.Ss.R., Yorkton, Sask., Canada.

5. *Is it true that the Bibles were chained in the Middle Ages to prevent lay-people from reading the Holy Scriptures?*

No. Before the invention of printing, copies of the Bible were scarce and costly. To make a copy of the whole Bible by hand on parchment took about three years. Usually each church possessed a single copy; and this was often chained to a reading-desk, in order that it might be available to readers but guarded from the danger of theft.

6. *What are some other ways of doing penance besides fasting and abstinence?*

We can do penance by suffering patiently, by enduring heat and cold without complaining, by refraining occasionally from indulging in legitimate pleasures, and by giving alms.

7. *I'm marrying a non-Catholic. I have heard that a woman must follow her man. So we decided that after the marriage ceremony which will take place in my Catholic Church, I will join my husband's non-Catholic Church and raise my children in it. Am I right?*

You're absolutely wrong. A woman should follow her husband as far as the Rite is concerned. It means that a Latin Rite girl may become an Eastern Rite Catholic when she marries a man of the Eastern Rite

This rule does not apply to the mixed marriages in which one partner is a Catholic and another a non-Catholic. In such cases no Catholic priest can bless such marriages unless the couple gives a written assurance that the Catholic partner will remain Catholic and that all children, boys and girls, will be Catholic.

If you join his church, you will be excommunicated from the Catholic Church, forbidden to receive the Sacraments and deprived of the Catholic funeral.

Besides it is a very big mortal sin to leave the Catholic Church which is the only true Church of Christ.

If you died without repenting for it, you would be forced to say good-bye to heaven forever.

MARY—STAR OF THE SEA

As the stars lead sailors to the harbor, so Mary leads her servants to the haven of eternal happiness. No wonder that the Church calls her "the Star of the Sea". Our earthy life is a stormed sea. We cannot cross it safely without Mary's help whose kindness and compassion enlighten the souls, save them from the fury of the waves and conduct them to heaven.

"O thou, whosoever thou art," exclaims St. Bernard, "that knowest thyself to be here not so much walking upon firm ground, as battered to and fro by the gales and storms of this life's ocean, if thou wouldst not be overwhelmed by the tempest, keep thy eyes fixed upon this Star's clear shining, and *call upon Mary!* If the hurricanes of temptation rise against thee, or thou art running upon the rocks of trouble, look to this Star, and *call upon Mary!*

If men were guided and sustained by the Blessed Virgin in their journey toward eternity, they would certainly and without excessive difficulties reach the haven of salvation.

Scientists Lead Us To God

"I DON'T believe in God. I interpret the world scientifically." Of all the silly things to say this is the silliest.

First of all, your great scientists would not agree with you. Secondly, such a faith doesn't explain or square with the facts. It is too naive and unthinking. Thirdly, materialism doesn't work. It destroys society. It destroys virtue. Communists believe materialism leads to Communism, that Communism and materialism are separate sides of the same shield.

Professor Carl Miller, professor of physics at Brown University, says that for some time scientists did hope to gain from scientific methods a complete knowledge of human life. But he says that twentieth century science has not only discarded this faith, but has discovered fundamental principles that forbid it.

Chester Martin, professor of anatomy at McGill, one of the most brilliant scientific minds that Canada ever had, says, "Science has not demonstrated any fact or series of facts that is incompatible with Christianity." He also blames materialism for the present sorry state of the world. We live in a world, he maintains, rich in material gain and technical progress, a world of mechanical luxury, but we are "poor and rich and sad at heart for want of love and happiness and that deep inward peace of God that passeth understanding".

Every discovery of science only further increases the mystery of the world. Every scientific fact also leaves unanswered the question, "How did it come to be?" Science does not explain the conservation by nature of mass and energy. Science does not explain love and loyalty, beauty and brotherhood, sacrifice and service.

To say that science is based on facts and religion on faith, disregards such facts as a scientist like Alexis Carrel presents as unassailable evidence. Further, religion is based on such facts as the testimony of experience, the facts of history, and the fact of the Church and the Bible. Moreover faith in God survives the pragmatic test which materialism does not—it works! It works both socially and individaully.

To say that faith in God is mere "wishfulfilment" is to overlook the fact that most people don't want to believe in God. They want to live irresponsible, selfish lives without the judgment of a Supreme Being. So denial of God may be a "wishfulfilment"!

Perhaps Churchill's words will weigh with us now: "Without an equal growth of Mercy, Pity, Peace and Love, Science herself may destroy all that makes life majestic and tolerable." Or shall we just say with Augustine, "God is food for the full-grown"?

MICHAEL F. STADNYK
OPTOMETRIST (Eyesight Specialist)
МИХАЙЛО Ф. СТАДНИК—Оптометрист
Отвирає власну канцелярію
307 AVENUE BUILDING — SASKATOON, SASK.
(Opposite Eatons — South Building)
Оглядання Очей — Порада — Повна Оптична Обслуга
For appointment write, or Phone 28656 Office Hours 9 a.m. to 5 p.m.

МОЛИТОВНИКИ

З Нами Бог—четверте видання, 512 стор. друку, на добрім книжковім папері, гарно оправлений. В чорній опр. $3.00
в білій оправі $3.50
в шкірі $4.00

Прийдіть до Мене—в укр. і англ. мові, 128 стор., дуже гарно оправлений. Ціна $1.00

Дорога до Неба—молитовник, має 136 сторін, тільки в англ. мові, та англ. буквами укр. вираз. Гарно оправлений в тверде полотно. Ціна, в чорній оправі $1.25
в білій оправі $1.40

При замовленні в більшій скількості, даємо опуст.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1485 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

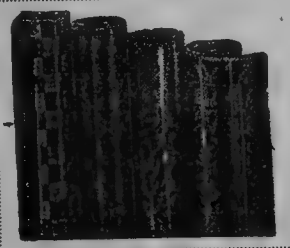

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton - Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Від Сяну по Крим, М. С. Чарторийський	1.50
Вибрані Твори, Г. Квітка-Основяненко	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Дух Страху, дивні пригоди в Африці	.40
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
Злочин Москви у Виннці	.25
Золоті Ворота, читанка	2.50
"З НАМИ БОГ" молитовник, 512 сторін, оправлений в полотно	3.00
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України, І. Холмський	4.00
Історія України для дітей	1.00
Католицька Церква в минулому і сучасному Україні	1.00
Католицьке Християнство,—о. Г. Ротг Т.І., перекл. д-р М. Тимків	1.00
Квіти Св. Франциска з Ассисі	2.50
Книга Чудес Св. Антонія з Падви, о. Й. Ананевич, Ч.Б.М.	.65
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Києво-Печерський Манастир і його подвижники	.50
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Любіть Україну, фотоальбом	12.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Марко Проклятий, оповідання. О. Стороженко	1.00
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Пісня про Бернадету, Ф. Верфел, оправлена	4.00
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Похід Карла XII на Україну. Д. Донцов	.35
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Ворогай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Співаник Ліра-Сурма, поверх 500 пісень під нотами, гарно оправлений	5.00
Тайна Пресв. Євхаристії, Архиєп. Йосиф Сліпий	1.00
Тернистий Шлях, о. Є. Мацелюх	1.00
Хіба Ревуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Ціла Наука Католицької Церкви у коротких проповідях, о. Й. Ананевич	5.00
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шляхи до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Шлях Велитня, життя Т. Шевченка	3.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00
Eastern Rite Catholics, by Father M. Schudlo CSsR., 64 p., Illustrated ..	.15

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

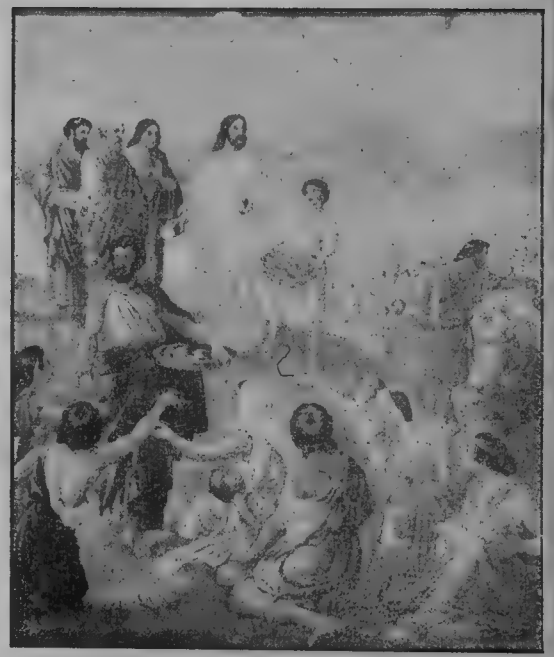

...Ісус звелів народові сісти на траві, взяв п'ять хлібів і дві рибі..., поблагословив і переломивши дав учням, а учні народові. І їли всі і наситилися... А тих, що їли було п'ять тисяч, крім жінок і дітей... Мат. XIV, 19-21.

...Jesus commanded the multitude to sit down upon the grass, he took the five loaves and the two fishes..., blessed and broke and gave the loaves to the disciples and the disciples to the multitude. And all ate and were satisfied... And the number of them that did eat, was five thousand men, besides women and children... Matt. XIV, 19-21.

УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ МІСЯЧНИК

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ Yorkton, Sask. JULY-AUGUST, 1957

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.

Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

Адміністратор
Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.

Manager
Rev. S. J. Shawel, CSsR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Добра сповідь прощає вічну кару		1
З Листів до Редакції		2
Бог і дочасне щастя людини	о. М. Щудло ЧНІ.	17
Церемонії Українсько-Візантійської Літургії	Сестра Б-на	20
Старання про королівське одобрення		23
Хотів би ти знати?		27
Номінаційна Буля Митроп. Кир Максима Германюка		29
Нема запевнення хіба в Бозі	М. Щ.	31
Dormition of the Blessed Virgin Mary		39
Obstacles to the restoration of Halych Metropolis	Rev. M. Schudlo	41
Who is this St. Alphonsus	Wm. P. Ryan CSSR.	44
I'd like to know		46
Let's put the Catechism into Child Care	June Johnson	49
An abundance of Vocations—a scarcity of Priests		52
The Church is the house of spiritual vigor	Rev. M. Schudlo CSSR.	56
Primitive man	E. A. Mangan	59
Fathers are parents too		60
Canadian Elections		62
Commencement Exercises, Yorkton, Sask.		63
Laying of the Cornerstone of the new Sacred Heart Academy, Yorkton		63

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Релігійний Місячник

Рік 29, ч. 7-8 ЙОРКТОН, САСК. Липень-Серпень, 1957

ДОБРА СПОВІДЬ ПРОЩАЄ ВІЧНУ КАРУ ТА СКОРОЧУЄ ДОЧАСНУ

НЕМА такого нерозумного чоловіка, що сам себе засуджував би на вічні муки. Це робить тільки грішник, що допускається смертельного гріха. Він видає на себе присуд вічної смерти.

Тільки добра сповідь може скасувати цей фатальний присуд смерти й увільнити грішника від мук у пеклі, бо людина, що добре висповідалася й помирилася з Богом, знищила цей вирок вічної смерти, що тяжким гріхом видала на себе саму. Св. Павло каже: "Отож тепер нема жадного осуду для тих, що ходять у Христі Ісусі не по тілу, а по духу" (Рим. 8, 1).

Історія лонгобардського царства в Італії подає, що один вельможа замотався в заговір проти царя Дезидерія. Змову викрито й по державним законам вельможі мали відтяти голову як зрадникові.

Розкаяний засудженець кидається цареві до ніг і кличе з плачем: "Царю, прости мені мою провину! Одне твоє слово може врятувати мене від ганебної смерти". Цар зворушується благанням, простягає руку та дарує йому життя. Крім цього привертає йому давні почесті на царському дворі. З того часу вдячний вельможа аж до смерти вірно служить цареві.

Чи Христос не милує грішника в сповіді та не дарує йому життя й рятує від вічної смерти, що куди гірша ніж смерть тіла? Так, ласкавий Господь милує кожного, що щиро покається й визнає свій гріх.

Касіодор (490-583), що зразу був міністром і консулем царя Теодориха, каже: "Христос не суддя, але оборонець для тих, що сповіддю осудили себе".

Св. Вернард додає: "Сповідь це життя для грішника і слава для праведника".

Сповідь застосовує душі заслуги Ісуса Христа не раз, а 77 разів. Через сповідь заблукана вівця вертається до Христа, свого законного пастиря, від якого віддалилася через гріх і заключила союз із Люципером, найбільшим ворогом своєї душі.

Крім цього добра сповідь до певної міри скорочує дочасну кару за гріх, що душа має відбути в цім або в другім світі, щоб сплатити довг Божій справедливості за вчинену зневагу. Що кращі розположення-жаль, постанову поправи і покору—душа має при сповіді, то більше дочасної кари відпускається їй. Якщо ж ці розположення досконалі, то сповідь може простити цілу дочасну кару. Якщо б така душа померла, то пішла б просто до неба.

Розбійник, що висів по правиці Христа, був допустився немало провин. Він прийняв спокійно заслужену кару та щиро покаявся. За те удостоївся почути від умираючого Спасителя: "Поправді кажу тобі, ще сьогодні будеш зо Мною в раю". (Лк. 23, 43).

— З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

ПОСВЯЧЕННЯ І ВІДКРИТТЯ УКРАЇНСЬКОГО СТАРЕЧОГО ДОМУ У ВІННІПЕГУ

День 26 травня 1957 р. став дійсно історичною датою в житті українських поселенців у Канаді. В цьому дні посвячено перший великий Український Дім для старших віком людей під покровом Пресвятої Родини. Біля Дому Пресвятої Родини на просторому подвір'ї зібралося понад дві тисячі людей мимо неспрятливої холодної погоди. Чину благословення Дому довершив Високопреосвященний Митрополит, Кир Максим Германюк ЧНІ., ініціятор і основоположник цієї добродійної інституції. Біля Митрополита в асисті станули: о. прелат Др. В. Кушнір, о. ігумен А. Винник, ЧСВВ., о. й. Денищук ЧНІ., о. декан й. Пуляк, о. парох З. Золотий, о. М. Олешко і о. І. Кристалович. Капеляном був о. П. Даревич. Решта священників в числі 20 сиділи в приготованих місцях і співали хорово Чин благословення.

Промова Митрополита

По довершенім акті благословення, Високопреосв. Митрополит Кир Максим виголосив знаменну промову про значення Дому Пресвятої Родини.

... "Відкриваємо цю добродійну інституцію для всіх українців старших віком, не дивлячися на їхні релігійні чи політичні переконання. Це велике діло соціяльно-суспільного характеру для всього нашого громадянства. Досі наші сивоглаві піонери мусіли тинятися по чужих старечих домах, де вони не розуміли ні мови, ані не мали духовної опіки. А тут у Домі Пресвятої Родини наші піонери знайдуть свою віру, мову, традицію і своє середовище. В цьому Домі наші старші громадяни під материнською опікою Сестер Служебниць знайдуть дійсно свою другу рідну хату..."

Акт відкриття Дому

Дост. міністер здоров'я Манітобської провінції, Р. В. Бенд, перетяв ленту, а президент Дорадчого Комітету п. Марко Смеречанський відслонив пам'яткову плиту.

У вступному слові господар програми п. Др. Б. Дима між іншим сказав: ... "У 65-ліття поселення українців у Канаді закуплено цей Дім як пам'ятник піонерам. Це Старечий Дім це символ нашого змагання здійснити в житті фундаментальну християнську філософічну думку про любов ближнього. Дім Пресвятої Родини буде існувати на все-українській основі. Це буде дійсно українська соборність у практиці. Тому належиться подяка в першій мірі Високопреосв. Митр. Кир Максимові за ініціятиву закупу цієї інституції. Візія і творча ініціятива нашого Митрополита виявила себе тут у небуденній блискучій формі. Це завдяки Митрополитові здійснилася шляхетна думка про Дім для українських піонерів у нашому місті. В другій черзі наша подяка відноситься до Сестер Служебниць за те, що перебрали цей Дім під свою опіку. Їх християнська скромність і тиха муравлина праця в нинішних умовинах незбалянсованого життя, коли матеріялізм і техніка заглушують голос людського серця, є справжнім християнським героїзмом. Отже ці Сестри будуть дійсно з самопосвятою працювати в цьому домі для добра тих стареньких наших батьків. Вкінці сердечна подяка належиться голові Дорадчого Комітету п. Маркові Смеречанському, який вложив поважну суму свого гроша, а тепер вкладає свою працю в цю інституцію..."

Промови Достойників

Глибокого змісту промову виголосив дост. Д. Кемпбел, премієр провінції Манітоби. Привіт в імені премієра Канади, Дост. Люї Сент Лорана зложив дост. міністер Теодор Гелліер з Оттави. Привіт зложив також римокатолицький Архиєпископ Вінніпегу, Високопреосв. Кир Филип Покок.

Дуже гарну промову в англійській та українській мові виголосив посадник міста Вінніпегу, дост. Степан Дзюба. Між іншим він сказав по-українськи: "Тішуся, що наші українські піонери будуть мати свою рідну хату, бо писав колись Тарас Шевченко, що тільки в своїй хаті своя правда і сила і воля"... В імені Департаменту Суспільної Опіки та міністерства здоров'я, виголосив привіт дост. міністер Р. В. Бенд.

Кінцеве слово виголосив голова Дорадчого Комітету, п. Марко Смеречанський. Він подав до відома, що членами Дорадчого Комітету Дому Пресвятої Родини є такі особи: Всеч. о. прелат Др. В. Кушнір, духовний провідник, Марко Смеречанський, голова, Д. Ваврикoв, перший заступник, І. Новосад, перший секретар, В. Г. Коман, другий секретар, о. Семен Іжик, пресовий референт та члени: Др. Б. Дима, В. Дубецький, адв. М. Дженджера, Др. П. Касіян, В. Т. Колтек, І. М. Козоріз, Ф. Кузик, І. Максимович, адв. Павло Парохін, алд. Славко Ребчук, В. Стефанців, сенатор Василь Вад, А. Яблецький, І. Жаровський, і Стефан Зелінський. У своїй промові п. Марко Смеречанський подякував Провінціяльній Настоятельці Мати Бернадеті з Торонта та Сестрі Настоятельці Матеї, яка найбільше труду поклала при закупі колишнього Дитячого Шпиталю під теперішній Український Старечий Дім. Дякував також архитектові п. В. А. Ничакові та контракторам братам Дударам за солідно переведений ремонт. На закінчення закликав голова Комітету до щедрої жертвенности. На повне влаштування Дому Пресвятої Родини потрібно ще около $175,000.00. Вірю, що український загал напевно не відмовить своїх лепт на так благородну ціль.

Опісля всі приявні мали нагоду оглядати модерно влаштовані кімнати, в яких вже є приміщені старші віком наші люди. Окремий більший будинок, в якому жили колись медсестри ("Нирсінг гавз"), є призначений на Дівочу Академію Пренепорочного Серця Марії, яка буде відкрита з початком місяця вересня ц.р.

о. С. Іжик—прес. кореспондент

МІСІЯ УКРАЇНИ

Появився новий журнал, двомісячник МІСІЯ УКРАЇНИ, що його видає Орган Гол. Управи спілки визволення України.

Журнал має 24 сторінки друку. Подає цікаву характеристику повстання на Мадярщині. Є теж цікава стаття про **Месіянізм** з насвітленням дій України.

Тон журналу понадконфесійний. Нехай він і надалі залишиться такий самий, щоб єднати, а не розсварювати Українців.

З національних журналів треба виключити все те, що роз'єднює наш нарід, бо ми маємо багато більше факторів, що нас єднають, аніж тих, що роз'єднюють нас.

Бажаємо видавцям благодаті Божої в їх праці над визволенням батьківщини.

Редактор Гол. Спасителя.

25-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ СВЯЩЕНСТВА ВСЧ. о. ДЕКАНА Р. ДОБРЯНСЬКОГО

В неділю 19 травня ц.р. в містечку Селкирк біля Вінніпегу відбулося небуденне свято в честь Всч. о. декана Романа Добрянського з нагоди 25-ліття його священства. В парафіяльній церкві на Ість Селкирк відслужено Соборний Молебен у наміренні Отця Ювілята. Гарну проповідь про священичі покликання виголосив Всч. о. Захар Золотий з Вінніпегу. Ювілейний бенкет відбувся о годині 6-ій вечора у великій міській авдиторії, де господарем програми був вйт п. Максим Дубас. Гратуляційний привіт від Високопреосв. Митрополита Кир Максима прочитав канцлер Всч. о. Дмитро Шевчук. Головну промову виголосив Всч. о. проф. Степан Тарнавецький, парох з Брендон, шкільний приятель Отця Ювілята. Бесідник подав деякі важніші дати з життя і праці Всч. о. Романа Добрянського.

З цього довідуємося, що ювілят врожений в селі Чернилиці, повіт Городенка в Західній Україні в домі священичої родини. Теологічні студії з відзначенням закінчив у Станиславові і дня 15 травня 1932 р. одержав єрейські свячення з рук бл. п. єпископа Кир Григорія Хомишина. Як у гімназійній лавці так у Семінарії відзначався великими здібностями та добротою серця. З початку був призначений сотрудником і катехитою в місті Чорткові, а опісля став парохом місцевости над рікою Дністром у Заліщиках. Тут у повноті блиснув його талант і здібності, як на полі релігійнім так і національнім. Будує великий Католицький Дім. а в 1941 р. будує величаву церкву. Всч. о. Р. Добрянський стає організатором читалень, дитячих садків на цілу округу, а також ізза дару проповідництва єпископ Григорій Хомишин іменує його Дієцезальним місіонарем-проповідником. За релігійну і національну працю большевицькі окупанти хотіли о. Р. Добрянського арештувати та заслати на Сибір, одначе це їм не вдалося. При допомозі українських партизанів перейшов о. Р. Добрянський на захід. На весні 1948 року прибув він до Канади й одержав парафію в Альвена, Саск. Тут він поставив собі за ціль спішити з допомогою залишенцям в Европі. Понад 120 родин спровадив Всч. о. Роман Добрянський до Канади. В 1950 році одержує о. Роман парафію в Селкирк, Манітоба. Тут він виявив свої здібності, як будівничого. В протязі кількох літ потрапив збудувати гарну церкву на Ість Селкирк, муровану резиденцію для священика та зараз викінчує будову гарної церкви на Вест Селкирк. В 1954 році Єпископський Ординаріят іменує о. Романа совітником Консисторії і деканом округи Селкирк. Рівнож велику свою фізичну працю вложив о. Роман в "Український Парк", літню оселю над озером Вінніпег.

Всеч. о. декан Р. Добрянський

Ювілят Р. Добрянський дякував всім за чисельну участь своїм парафіянам, що влаштували таке добре прийняття та солідно підготовили програмуму Ювілею.

На закінчення відспівано Многоліття цьому доброму й ревному священикові Романові Добрянському, щоб Господь давав йому сили дальше так щиро працювати в Христовому винограднику для добра Українського Народу.

о. С. Іжик.

ПРИКАЗ ПАПИ

Американський журнал Newsweek подав під датою 17 червня, що мадярський комуністичний уряд тогодився звільнити кард. Міндсентого, якщо він забереться з Мадярщини.

Рим наказав кардиналові лишитися в краю, як символ спротиву проти насилля червоних катів.

Так уже в війні поступили укр. католицькі єпископи в Зах. Україні. Вони всі полишилися на своїх місцях при своїй отарі, бо чули в сумлінні, що такий їх обов'язок наложений Христом: "Я—Пастир добрий. Пастир добрий кладе власне життя за вівці.—А наймит, що він не пастир, що йому вівці не свої, бачить, що вовк наближається, то кидає вівці та тікає..." (Ів. 10, 11-12).

Деякі українські некатолицькі "архипастирі" повинні призадуматися над цими Христовими словами. Може вони допоможуть їм увійти в власне сумління, призадуматися над своїм минулим і зачати інакше поступати з укр. катол. Церквою замість накидатися на неї та на її Архипастирів, негідною християн писаниною.

ПОСВЯЧЕННЯ ІКОНОСТАСУ В МОДЕЛЬФАРМ

Запрошуємо всіх наших близьких і далеких знайомих, приятелів і взагалі всіх українців на велике свято, що відбудеться в МОДЕЛЬФАРМ на 18 серпня.

В цей пропам'ятний день їх Ексц. Кир А. Роборецький посвятить новий прегарний іконостас, що ревні парафіяни з Модельфарм збудували собі з нагоди Золотого Ювілею парафії.

Святкування Ювілею буде попереджене чотиродневою від 15-18 серпня.

Архиєрейська Служба Божа зачнеться о 10 год. вранці на 18 серпня. По Сл. Божій буде посвячення іконостасу. По посвяченні—обід у парафіяльній залі. В часі обіду буде гарний концерт.

ЗАПРОШУЄМО ВСІХ прибути до Модельфарм на 18 серпня...

КАНАДІЙСЬКІ ВИБОРИ

Вислід канадійських виборів, які відбулися 10 червня, здивував водночас переможних Поступових Консерватів і переможених Лібералів, бо перші не сподівалися здобути стільки послів, а останні не мріяли про таку сильну поразку.

Ліберальна Партія програла вибори по 22 роках панування. Різні причини склалися на програну Лібералів. Задовге панування викликує почуття самопевности та не дозволяє числитися з домаганнями народних мас.

Вислід виборів: Поступові Консервати 111 послів, Ліберали 103, ССФ 25, Соціяльні Кредитовці 19. Є теж декілька з інших партій. Всіх послів у федеральнім парляменті в Оттаві є 265.

Канадійська преса назагал твердить, що успіх Консерватів в немалій мірі слід завдячувати динамічному провідникові, Іванові Діфенбекерові.

Іван Діфенбекер, провідник Прогресивних Консерватів, ур. в Онтаріо. Батько його був учителем. В 1903 р. родина перебралася до Саскачевану. Іван Діфенбекер є побожним баптистом. Він має тепер 61 рік. Його предки це голяндці і шотлянді.

В новім парляменті є 6 українців: 3 ПК., 2 СК. і 1 ССФ. В попереднім парляменті було тільки 4 українців.

ПОМЕР СВЯЩЕНИК ВАСИЛЬ ХИМИНЕЦЬ

В четвер дня 27-го червня 1957 р. в шпиталі Ст. Боніфас, біля Вінніпегу переставився бити серце молодого, бо тільки 38-літнього священика української католицької парафії в Флин Флон, Манітоба, о. Василя Воловидима Химинця.

Походив він родом з Карпатської України. Народився дня 11 березня 1919 р. в селі Підгорянах біля Мукачева. Початкову школу кінчив у Мукачеві в ОО. Василіян, а гімназію в Ужгороді. Богословські студії побирав в Ужгороді, одначе воєнні події на Карпатській Україні перервали ці студії. Молодий богослов В. Химинець брав активну участь в творенні молодої Української Держави, як член Карпатської Січи. Йому припоручено було боронити кордону від напаму мадярських партизан. Він попав у полон і переніс тяжкі знущання в мадярській тюрмі. З тюрми йому вдалося вирватися та перейти на Словаччину до Братислави, а звідтам забрали його німці на примусові роботи до Гановеру і Бравншвайгу. Тяжка фізична праця в голоді підриває його здоров'я. В 1940 році переходить до Страховець. За допомогу своїм друзям гестапо його арештує та в нелюдський спосіб його тортурує і призна-

чує на розстріл, за однісіньку ніч страшних переживань він лисився. Майже чудом вдалося йому втікти з тюрми та під прибраним призвіщем Зориславича скриватися на Словаччині та Австрії. В 1943 році гестапо його ловить та всаджує на два роки до тюрми у Відні. По закінченні війни продовжує свої богословські студії у Мюнхені та Гіршбергу. В дні 20 грудня 1948 році приїжджає до Канади, а дня 14 січня 1949 року приймає єрейські свячення з рук Архиепископа Кир Василія Ладики в катедрі св. Володимира і Ольги в місті Вінніпегу. Першу парафію одержує в Поплярфілді, Манітоба. Тут розгортає широку працю, як релігійну так і національну. За його стараннями там понабудовано пам'ятник в честь піонерів для відзначення 60-ліття нашого поселення в Канаді. Участь в цих торжествах взяли найвищі достойники церковні та урядові. Це було перше святкування в цілій Канаді. Опісля одержав бл. п. о. Василь Химинець парафію в Сарто, недалеко Вінніпегу, а вкінці найдальше висунену парафію на північ в Манітоби в робітничому копальняному місті Флин Флон і Ди Па. Тут ревно працював три роки. Допомагав в будові церкви та священичої резиденції. Позискав собі любов і пошану між робітництвом. Полюбили його також Словаки, члени нашої парафії. Він був всім для всіх. Вже від року часу дошкулював йому біль. Кілька разів лежав у шпиталі, а останньо від місяця травня захворів смертельно. Хвороба невилічима, лікарі твердили, що це наслідки тюремних знущань. І так у восьму річницю священства помер в тяжких болях.

Похорон цього молодого священика відбувся величаво в середу дня 3-го липня в катедральному храмі св. Володимира і Ольги. Участь у похоронних відправах взяв самий Митрополит ВПреосв. Кир Максим, в сослуженні чисельного духовенства з Вінніпегу та околиці. Зворушливу проповідь виголосив о. Семен Іжик.

На похорон прибув рідний брат Др. Юліян Химинець та багато бувших парафіян з Попларфілду, Сарто і Флин Флон і Ди Па. Тіло спочило на цвинтарі Всіх Святих у Вінніпегу. На могилу зложено кілька вінків, а між ними замітний вінок від Братства Карпатських Січовиків. Смерть о. Василя Химинця це велика втрата, це добрий священик та щирий український патріот. Це один з кращих синів Срібної Землі. Хай пам'ять про нього живе вічно, а канадійська земля хай буде йому пером.

о. С. Іжик.

МАЛА СЕМІНАРІЯ В РОБЛИНІ

Колегія Св. Володимира в Роблині або Мала Духовна Семінарія, положена в гарній околиці між Давфином а Йорктоном. Студентів має 25. Професорами є молоді священики-еромонахи Чину Найсв. Ізбавителя під проводом Впр. о. Директора Нестора Годованого. В понеділок 3-го червня відбулося врочисте закінчення шкільного року. Участь взяв особисто Високопреосвященний Митрополит Кир Максим Германюк, ініціятор цієї колегії—Малої Семінарії ім Св. Володимира. В просторій парафіяльній залі зібралися батьки студентів, доокодичні священики та велике число гостей. Хор студентів під диригентурою Впр. о. Ярослава Дибки ЧНІ. відспівав низку українських патріотичних і народних пісень. Привітальне слово виголосив Впр. о. Директор Нестор Годований, ЧНІ.

Доповідь про священичі покликання виголосив Всч. о. Семен Іжик, редактор журналу "Мій Приятель" з Вінніпегу. Про значення Малої Семінарії говорив Впр. М. Гринчишин ЧНІ., директор Інституту Шептицького в Саскатуні. Прекрасне слово від студентів чистою українською мовою виголосив Роман Черчак. Привіт від Єпархіяльної Управи БУК зложив голова п. Д. Вавриков з Вінніпегу, а від ЛУКР, пані Марія Вавриков. Цінним було слово шкільного інспектора п. Гіпсона, який сказав, що Колегія Св. Володимира є найкращою і взірцевою колегією. Студенти одержали найвищі марки.

За пильність в науці нагороди-стипендії одержали слідуючі студенти:

Володимир Петришин, Іван Паньо, Василь Левчишин, Мирослав Міско, Роман Герчак, Григорій Олійник, Йосиф Михальчишин, Едвард Моткалюк, Нестор Шулар.

Тут треба згадати, що Єпархіяльна Управа ЛУКЖ вручила $400 на стипендійний фонд.

Кінцеве слово виголосив ВПреосв. Митрополит Кир Максим висказуючи своє велика зодушевлення з успішного розвою Малої Семінарії. В Канаді зараз відчувається великий брак священиків, замало покликань до монашого та духовного життя. Мала Семінарія Св. Володимира в Роблині повинна бути цією кузнею священичих покликань. В цій Колегії студенти одержують найкраще релігійне та національне виховання. Батьки повинні своїх хлопців посилати тільки до Колегії Св. Володимира в Роблині, бо напевно будуть мати батьки велику потіху зі своїх дітей, а Церква наша та нарід у Канаді буде мати користь і славу.

о. С. Іжик.

ЗУСТРІЧ

дітей українських парохіяльних шкіл міста Вінніпегу і округи

Вже третий раз із черги, мали ми нагоду приглядатися виступам нашої дітвори на сцені авдиторії св. о. Миколая.

В неділю 2. червня, около 300 дітей і стільки ж дорослих заповнили залю, де заходом Окружного Відділу БУК кожня школа виконала одну, або дві точки програми на сцені. Мило було слухати співу, деклямацій наших найменших, любо було дивитись на них, як вони виконували українські танці чи вправи. Участь у зустрічі взяло вісім вечірних шкіл і цілоденна школа Св. о. Миколая.

Рівночасно заходом тогож Окружного Відділу БУК відбувався в школі Св. о. Миколая контест представників цих шкіл в перекладенні задачі з англійської на українську мову, з матеріялу 2-3 кляси. У контесті взяли участь 25 дітей. П'ятеро із них здобули осяги вище 90%. Вони одержали нагороди від п'ятьох Відділів БУК. П'ятьом слідуючим (нище 90%) заплачено одноріную передплату діточого журналу "Мій Приятель".

Контест був дуже добре підготований, а переводили його П-на А. Смігель, та пп. М. Міхневич і І. Паркасевич.

Після концерту вгощувано дітей холодними напитками і морозивом. На кінці була спільна знимка.

Належить заохотити Вінніпеґський Окружний БУК, що цю так важну працю над вихованням нашої дітвори у Вінніпегу провадив дальше і допоміг наладнати рідно-шкільні проблеми. А їх є так багато.

Рівночасно, наше громадянство чимраз менше здає собі справу з критичного стану Рідних Шкіл взагалі. А що найгірше, багато родичів навіть не хочуть дати своїм дітям нагоду учитись української мови. Цією дорогою, хочемо заапелювати до всіх батьків, що мають дітей у шкільному віці—посилайте своїх дітей до Рідних Шкіл, не відкладайте з року на рік, бо досвід показує, що дуже легко приходить дитині вивчати рідну мову в віці 7-10 літ, а дуже тяжку проблему мають учителі з дітьми, що приходять до Рідної Школи щойно пізніше, маючи понад 10 літ. Тому требаби закликати не тільки БУК, але всіх заінтересованих, батьків, учителів, педагогів, священиків—всі на фронт Рідної Школи, бо тут відбувається бій за душі наших дітей і за нашу майбутність.

Омелян Каліцинський,
Шкільний Реф. Окруж. БУК.
Вінніпег.

УКРАЇНСЬКО-МОСКОВСЬКА ВІЙНА (1917-1919)

Оця брошура Петра Мірчука змальовує короткий перебіг війни між Московщиною й Україною в 1917-19 рр. Видала її Головна Управа Ліги Визволення України. Брошука має 80 сторінок і коштує 50ц. Брошуру можна набути в: LVU, 140 Bathurst St., Toronto, Ont., Canada.

Хоч об'ємом невелика, всетаки ця брошура дуже цінна висвітленням ситуації, що заіснувала в Україні по розвалі царської імперії. Маленькі народи, от хоча б литовці чи фінляндці, потрапили збудувати власну державу, а великий 45-мільйоновий нарід став підніжком червоної Москви, не менше імперіялістичної ніж білогвардійська-царська.

Яка ж була причина нашої невдачі в відбудові незалежної України? Назагал вчені та невчені "історики" твердять, що московський наступ на Україну розвіяв наші мрії про незалежність.

Петро Мірчук слушно твердить, що не червона Армія, яка начисляла всього 30,000 салдатів, повалила Україну, але брак рішучости, зор'єнтованости та охоти будувати незалежну Україну в наших "соціялістичних вождів", з Винниченком на чолі.

Тоді, як червоні салдати сунули на Україну, соціялістичний український уряд наказав повну демобілізацію українських збройних сил!... Чому ж так поступив тодішній уряд? Бо не хотів самостійної України. Численні українські військові частини "зсоціялізовані" таки українським урядом, заявили "невтральність" супроти большевицьких наїздників!

Коли ж Гетьман перебрав владу в Україні, він сперся на російських "неділимцях", які явно та славно нама-

галися відбудувати Росію, висміваючи українську мову та її намагання стати незалежною державою.

Проголошення гетьманом федерації з Росією викликало повстання українських самостійників. Повстання повалило владу гетьмана. Гетьман зрікся і владу перебрала новостворена Директорія.

Червона та біла московська армія повалила владу Директорії та знищила укр. самостійну державу.

ПОДЯКА

Складаємо щиру подяку Пресв. Серцю Ісуса Христа та Матері Божій Неустанної Помочі за безчисленні ласки та всесторонню поміч в часі нашого 13-літнього життя на скитальщині. Як вияв вдячности залучуємо 5 дол. на потреби друкарні ОО. Редемптористів.

Павліна і Др. Яр. Левицькі
Трентон, Н.Дж.

МІСІЯ В РАМІ, САСК.

В нас відбулася місія, яку на запрошення нашого Впр. о. Пароха, Мих. Решетухи, провів о. Мих. Щудло ЧНІ. від 16-23 червня ц.р.

Місія гарно вдалася. Щоденно церква була набита слухачами не тільки з Рами, але й з дооколишніх колоній. Дуже багато поляків із Рами щоденно приходили на місію. Їх парох,— Впр. о. Сила, Облят, заохотив своїх парафіян узяти участь у св. місії.

В часі місії 325 людей приступили до сповіді. Починаючи від середи, багато людей щоденно приступали до Св. Причастя. Щодня було чотири проповіді, дві рано, дві ввечорі. Крім сього мужчини, жінка та молодь мали по одній становій конференції.

Панна Джойс Бродзяк зібрала 20 нових передплат для Голосу Спасителя.

Щиро дякуємо Впр. о. Парохові та о. місіонареві за те, що дали нам нагоду духовно обновитися в часі місії.

Комітетовий.

ПРОПАМ'ЯТНИЙ ДЕНЬ В ШІГО, САСК.

Від 27-30 червня ц.р. відбулася в нас чотириднівка на честь Пресв. Ісусового Серця в Церкві Христа Царя в Шіго, Саск.—Проповідник, о. М. Щудло ЧНІ., врано мав Службу Божу і гомілію, а ввечорі молебен до Христового Серця, проповідь і суплікацію.

В суботу пополудні була година катехизації дітей і сповідь. Ввечорі відспівано Литію. В часі чотириднівки було 113 Св. Причастій.

В неділю була читана і співана Сл. Божа. По спів. Сл. Божій був обхід із запрестольною іконою Христа Царя, яку замовили панство В. Пиндус, а намалював наш відомий артист, Т. Баран.

Чудова ікона Христа Царя виконана в візантійськім стилю, всім дуже подобалася. По останній проповіді о. Проповідник уділив всім учасникам чотириднівки папське благословення та повний відпуст усім тим, що вислухали чотири проповіді, приступили до сповіді та бодай раз прийняли Св. Причастя.

По відправі нарід удався до церковної залі, де Товариство Пань зготовило смачний обід. Отець Проповідник провів молитву та поблагословив їжу. Кожен приступав до заставлених столів і сам брав собі те, що бажав (селф сервіс).

Церковний Комітет дякує отцеві Проповідникові за проповіді та складає щиру подяку Панові та Пані Пиндус за гарну ікону, яку вони зафундували для укр. катол. церкви Христа Царя в Шіго місті.

Комітетовий.

50-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ УКР. КАТОЛ. ПАРАФІЇ СВ. ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В НЮАРКУ, Н. ДЖ.

Велика укр. катол. парафія Св. Івана Хрестителя відсвяткувала 26 березня 1957 р. 59-річний ювілей свого існування.

Ювілей складався з Архиєрейської Служби Божої Кир Йосифа Шмондюка, єпископа помічника Філядельфійського Екзарханду, в асисті Впр. оо. Ор. Засійбіди ЧСВВ. у заступстві відсутнього Протоігумена Николая Когута, що був тоді в Римі, і Вол. Маланчука, Протоігумена ЧНІ. Преосв. Архиєрей виголосив при цій нагоді дві проповіді, одну в укр. мові, а другу в англійській, видвигаючи значення такого ювілею, особливо для українців католиків в Америці. На Богослуженні й бенкеті брали теж участь представники сусідніх лат. епархій. Пополудні в Моск Театрі відбувся величавий бенкет при численній участі гостей. Бенкет був переплітаний співами концерту, виконаного хором "Боян" під проводом проф. Теод.

Каськова, деклямаціями п. Валі Калик та промовами п. Анни Панько. П. Іванна Канонів відспівала чуттєво "Верховино", при фортепіяновому супроводі п. Г. Клим. Бенкетом проводив п. Іван Бурда. Тости підносив Всесв. о. Ярослав Габро, парох з Перт Амбой, Н. Дж. Промовляли достойні Роберт Мейнер, губернатор Штейту Ню Джерсі, Дональд Фокс, сенатор з Есекс, конгресовець Гю Й. Адоніцю, Лев Карлин, майор міста Нюарк. Від Стемфордського екзархату зложив побажання Парохії Всесв. о. Монсіґнор Ник. Бабак. Дальше слідувала при участі п. губернатора і прочих заслужених осіб значуча церемонія палення моргеджу в знак сплачення великої позички на будову Парафіяльної Школи. Парох Впр. о. Вол. Краєвський, ЧНІ., дякуючи всім за участь в бенкеті, особливо Отцям Помічникам, Преп. Сестрам ЧСВВ. і Дорогим Парафіянам за ревну співпрацю підкреслив жертвенність Парафіян, які радо помагали своїми щедрими жертвами при сплачуванні довгу за Школу, і то тим радніше, чим менше наставалося на їх жертвенність. На його та на заохоту попередніх бесідників парафіяни складали прилюдно нові значні жертви на будову нової заплянованої церкви в Нюарку, яка, за благословенням ВПреосв. Кир Константина повинна стати гордощами рідної культури в Філядельфійській єпархії та матірнім храмом неодної дочерної церкви довкруги Города Нюарку.

Промови сенатора і майора (посадника) відзначалися глибоким релігійним змислом. П. Ігнатій Брик, і укр. піонери города Нюарку і парафії в теплих словах пригадали публиці трудні початки і вклад праці укр. громадян і організацій в розбудову парафії Св. Івана Хрестителя. Щирі желання принесли від своїх Отців Впр. оо. Вол. Маланчук, протоігумен ЧНІ., Ор. Засійбіда від Чину ОО. Василіян, Монсіґнор Г. Батца від світського духовенства. о. Вол. Маланчук передав теж поздоровлення й благословення для парафіян від ВПреосв. Митрополита з Вінніпегу, Максима Германюка, та додав на похвалу парафій, під грясні оплески, що Отці не проміняли б парафії Св. Івана Хрестителя в Нюарку за жадну іншу в Америці. П. Вас. Пасічняк палко промовляв в імені новоприбулих до Нюарку та заохочував до жертв на будову нової церкви.

Преосв. Владика Йосиф Шмондюк мусів нажаль, з причини пізної години полишити бенкетову залю перед закінченням концерту й бенкету, щоб перед північчю ще заїхати автом на свою резиденцію в Філядельфії.

Треба висловити признання всім організаторам цього історичного Ювілею: парохові, о. Сем. Іваночкові, панам Ів. Бурді, містоголові, Павлові Заблоцькому, Степанові Кацапирові, инж., М. Семанишинові, пп. Т. Каськові і М. Добошові, Парані Самілі, Іванові Самілі і прочим. Теж всій комісії, яка випустила при тій нагоді гарно видану Ювілейну Книгу, належиться повне признання.

Учасник.

НОВИЙ ПРОФЕСІОНАЛІСТ

Др. Михайло Крочак, M.D.

Поверх 500 студентів Саскачеванського Університету в Саскатуні отримали свої грамоти підчас величавої церемонії в гімназійній залі Університету в п'ятницю 10 травня. Між ними був студент медицини др. Михайло Крочак, M.D.

Др. М. Крочак є сином бл. п. Василя й Анни з роду Кацюк. Він родився7 квітня, 1931 р. в Сторновей, Саск. Нищу школу побирав в Оттон і Врокстон, Саск. Середню освіту скінчив з успіхом в Колегії Св. Йосифа в Йорктоні. До Університету в Саскатуні вступив в осені 1950 р.

Др. М. Крочак був активним членом

Обнови, українського католицького товариства університетської молоді, якого головою він був через довший час. Він є приємної й веселої вдачі й великим любителем природи й організаційної праці.

Через три роки перебував у Бурсі ім. Митр. Шептецького в Саскатуні. Опісля його мати перебралася до Саскатуну й він перенісся до свого нового дому.

Він має 2-ох братів: Николу в Монтреалі й Йосифа в Шіго, Саск. Також має дві сестрі: Стефанію замужною за Геролд Едвард в Саскатуні й Єлисавету замужною за Андрієм Татарином в Брокстон, Саск.

Молодий лікар буде працювати в Грей Нонс Шпиталі в Ріджайні.

Редакція Гол. Сп. гратулює докторові Крочакові за новий осяг й желає йому кріпкого здоров'я й Божого благословення в його важливій праці.

ЙОРКТОН, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Івана Когута

В понеділок 3 червня відбувся величавий похорон бл. п. Івана Когута, літ 47, який згинув був трагічною

Бл. п. Іван Когут

смертю працюючи на дорозі коло Вейбурн, Саск. Він походив з села Зарівенці, п. Бучач. До Канади прибув з своїми родичами 1923 р. і замешкав в околиці Паркервю, Саск. В 1950 р. ціла родина перенеслася до Йорктону.

Покійний Іван був глибоко релігійним чоловіком. Завжди був жертвенний на церковні й народні цілі. Брав живу участь в хорі, в товаристві БУК-а, в представленнях і в концертах. Визначався великою любов'ю до всіх, особливо до своєї старенької мами, яку старанно доглядав до своєї смерти.

Бл. п. Іван був самотний. Оставив свою маму й 1 брата Йосифа в Оттаві, Онт. Його величавий похорон відбувся 3 червня з церкви М.Б.Н.П. в Йорктоні. Заупокійну Сл. Божу відправив Впр. о. Іван Бала, ЧНІ., парох, і виголосив прощальне слово. Дияконували Пр. оо. П. Малюга ЧНІ., і Мих. Ференц. Тлінні останки зложено на міському цвинтарі.

На поминальному обіді, що відбувся в парохіяльній залі, гості зложили $44.88, з чого призначено половину на прес фонд Голосу Спасителя, а половину на укр. радіопрограму.

Всім добродіям щира подяка, а покійному Іванові вічна пам'ять!

Присутній.

НОРКВЕЙ, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Николи Черевик

В середу 24 квітня помер в йорктонській лічниці бл. п. Николай Черевик у 69 році життя. У світлий Понеділок, як гостив у свого шваґра п. Андрусяка в Йорктоні, дістав удар параліжу й після короткої недуги помер.

Покійний родився 14. XI. 1888 р. в селі Бордяківець, п. Борщів. До Канади прибув 1908 р. і замешкав зразу в Донвел, Саск. Опісля фармерував в околицях Форт Пеллі й Норквей. 1951 р. перебрався на відпочинок до містечка Норквей.

Бл. п. Николай одружився з Параскевією Андрусяк 1911 року. Вони разом жили собі спокійно й примірно і виховали 9 дітей.

Він оставив у смутку свою дружину Параскевію, 2 синів—Стефана й Андрея в Норквею; 7 доньок: Сестру Онисифору, СПНДМ. у Мондер, Алта., Ольгу замужню за Вас. Свистуна у Беррі, Онт., Марію замужню за Мих. Стечишина в Арран, Саск., Ангелину замужню за Вас. Мекмилон у Трансконі, Ман., Магдалину замужню за Семка Кибу в Вінніпегу, Юлію замужню за Йосифа Лаверн у Сакраменто, Каліф., й Наталію замужню за Д. Рокман в Кемсеку. Рівнож 3-ох братів:

Вас. і Онуфрея в Норквей, Мих. у Вінніпегу; 2 сестри: паню Т. Коваль в Норквею й паню В. Павлюх у Вінніпегу.

Покійний Николай був примірним парафіянином, старшим братом через 35 років у церкві Пресв. Тройці в

Бл. п. Никола Черевик

Норквею на фармах, як свідчить його величавий похорон, що відбувся в неділю 28 квітня пополудні з тої ж церкви.

Заупокійну службу відправили Всч. оо. Вол. Фляк, парох, П. Криворучка з Канори; Ник. Чорній з Прісвил, П. Малюга ЧНІ., свояк померш ого, з Йорктону. Прощальне слово виголосив Всеч. о. Парох Фляк.

Після похорону відбулась спільна вечеря в домі найстаршого сина Стефана, підчас котрої присутні зложили $32.20 на добрі цілі. З тої суми вділено 12.00 на прес фонд Гол. Сп.

Всім жертводавцям щира подяка, а покійному Николі нехай буде вічна пам'ять!

Присутній.

ФЕНВУД, САСК.
Похорон бл. п. Дм. Гнатюка

Дня 3 червня, 1951, р. помер у Саскатуні Дмитро Гнатюк. Хорував на серце. Прожив 67 літ. Уродився 1890 року в Зах. Україні. До Канади приїхав 1908 р. і яко форман CNR компанії працює в Андора, Саск. до 1913 р. Того року він оженився з Марією Колікович і разом господарують в Фенвуд, Саск., до 1930 року. Відтак замешкав у Гудів, і тут прожив до смерти.

Бл. п. Дм. Гнатюк

Був добрий парохіянин і ревний католик, щедрий на релігійні й народні потреби. Через довгі літа був канцлером. Виховав гарно велику родину: 10 синів і 6 доньок.

Похорон відправив Пр. о. І. Сирота ЧНІ., в церкві Св. Петра й Павла в Фенвуд, де взяло участь багато людей. Підчас спільного обіду п. А. Тимків зібрав на катол. пресу і радіопередачу $20.00.

Всім жертводавцям спасибіг, а бл. п. Дмитрові "Вічная пам'ять!"

ТОРОНТО, ОНТ.
Помертна згадка

В Великодну П'ятницю 19 квітня, 1957 р. помер Іван Допко, проживши 57 літ. Полишив жінку Катерину, двох синів, одну дочку та шість унуків.

Покійний нар. у Ляшках, пов. Ярослав. В 1910 приїхав до Канади. Прожив із дружиною тяжкі роки на фармі біля Джедбург. Згодом вибрався до Торонта, продавши фарму.

Працював у Торонто довгі роки.

Захворів на рака. Покійний прийняв Св. Тайни. Хворобу зносив терпеливо. Похорон відбувся в Світлий понеділок.

Отець Хабурський відправив похо-

Бл. п. Іван Допко

рон, в якім багато знайомих узяли участь. По похороні син Йосип запросив приявних до залі на перекуску. Марія Допко зайнялася збіркою, з чого 20 дол. призначено на Г. Сп. і 12.50 на радіопрограму в Йорктоні. Офірували: По 5.00: П-во Мих. Федик, П-во Г. Май. По 2.00: П-во Едді Горчинські, П-во Ник. Ганнас, П-во Вас. Добко, пані Анна Стан, пані Марія Заболцька, пані В. Шавела, Ів. Пастерник, Приятель. По 1.00: П-во Колінс, пані М. Комінко, пані Гарбар, пані М. Добрін, Катерина Жмуд, Ник. Довгань. По 50ц.: Пані А. Лукавий, пані Должко, П-во Кузик.

Дружина покійного та його діти дякують всім учасникам. Вічна йому пам'ять!

Н. Ганас.

ДЖЕДБУРГ, САСК.
Похорон бл. п. Теодора Кіца

Дня 2 січня помер у шпиталі в Йорктоні Теодор Кіц, тяжко покалічений кіньми. Небіжчик уродився 1882 р. в Зах. Україні. До Канади приїхав 1907 р. і поселився в околиці Джедбург, Саск., де прожив решту свого життя.

В році 1911 одружився. Його родина мала 11 дітей: 6 синів і 5 доньок. Всі живуть. Оставив жену та 19 правнуків. Спочатку належав до парафії Бівердейл, потім до Джедбург.

Похоронні богослуження відправив Впр. о. І. Бала, ЧНІ., в церкві М.Б.Н.П. в Йорктоні. Опісля в парафіяльнім домі відбувся спільний обід, де був присутній Пр. о. Л. Боский ЧНІ. При тій нагоді пані Ю. Кіц і П. Домша зібрали на катол. пресу і радіопрограму $27.82.

Всім жертводавцям спасибіг, а бл. п. Теодорові нехай Г. Бог уділить царство небесне.

ВІДПУСТ В ЙОРКТОНІ

Цьогорічний відпуст в Йорктоні (7 липня) відбувся велично. Здвиг народу був більший аніж минулого року. Впр. о. Магістер, П. Малюга ЧНІ. був проповідником у часі відпусту і виголосив на різні теми 11 гарних проповідей. 700 людей приступило до сповіді і 1085 до Св. Причастя.

Відправи почалися 4 липня ввечорі і закінчилися врочистою Сл. Божою 8 липня вранці.

Численні Отці невпинно слухали сповідей і роздавали вірним Св. Причастя в часі Служб Божих.

Погода була гарна, тому багато людей змогло прибути на відпуст. Впр. о. Ів. Бала, парох, відправив недільну врочисту Сл. Божу. Преп. диякон Роман Мартинюк ЧНІ. дияконував.

По відправі в неділю Пані-Сестриці виаштували для народу обід у парафіяльній залі.

Привний.

ЙОРКТОН, САСК.
Піонерський День

В понеділок 20 травня відбувся т. зв. Піонерський День в укр. катол. парафії в Йорктоні, в котрому взяло участь около 65 піонерів, з нагоди їх 50-ліття перебування в Канаді.

До комітету, що занимався приготуванням цього ювілею належали п. Ник. Завада, голова; Іван Панчук, касієр; Ст. Н. Шордій, секр., і членкині жіночого товариства.

Вранці 10.00 Пр. о. П. Малюга ЧНІ. відправив співану Сл. Божу й виго-

лосив відповідну проповідь про початки наших поселенців в Канаді й про їхні релігійні та культурні здобутки.

Після відправи в церкві, відбувся бенкет у честь укр. піонерів, в укр. катол. парафіяльній залі. Господарем бенкету був п. Ник. Завада. Коли всі зайняли призначені місця коло стола п. господар попросив Впр. о. Пароха, о. Балу, відмовити молитву. В часі бенкету наступні особи були покликані до слова: Ів. Панчук, Ст. Шордій старший, Гр. Баран, Йосиф Спасник, Ник. Явний, пані Вас. Ковальчук, С. Яремович, Гр. Сніданко, адв. Ю. Петришин, представник місцевого відділу БУК-а. Пані Анастазія Шордій і Олекса Черевик відспівали пару піонерських пісень.

В часі своєї промови п. Ник. Явний підніс гадку, котру всі приявні щиро поперли, щоб всі піонери, котрі беруть пенсію, відложили 10.00 з наступного чека що дістануть і пожертвують ВПреосв. Кир Максимові на виховавчі цілі, як на пр. на виховання молодих священиків. Після своєї промови він перший дав всім добрий приклад і доручив 10.00 на ту ціль в руки Впр. о. Бали ЧНІ.

Впр. о. Ів. Бала ЧНІ., який в Канаді працює як місіонер поверх 35 років, сказав кінцеве слово. В своїй промові Впр. о. Бала оповідав про свої переживання в Канаді й замітив, який величезний поступ зробили наші поселенці в Канаді в кожній ділянці життя. Наші поселенці поклали тверду основу. Тепер лишається молодій генерації розвинути й зберегти нашу культуру й в той спосіб причинитися до повнішого розвою канадійської культури.

При цій нагоді не забули наші піонери про укр. пресу й радіопрограму, й зложили 3.00 на прес фонд Г. Сп. й 8.00 на укр. радіеву передачу в Йорктоні. Всім жертводавцям щира подяка а українським піонерам многая літа!

ВРОКСТОН, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Дмитра Мацика

В середу 15 травня рознеслася сумна вістка про смерть бл. п. Дмитра Мацика, який прожив був 61 років і помер у йорктонському шпиталі.

Покійний прибув до Канади 1904 р. зі села Яблунова, п. Гусятин. 1923 р. одружився з Марією Мисляпка й Господь Бог поблагословив їх 4 синами: Іван, Стах, Бронько й Франко.

Його похорон відбувся в Йорктоні в суботу 18 травня. Похоронну відправу відслужив Пр. о. П. Малюга, ЧНІ., який підчас Сл. Божої виголосив також прощальне слово.

Після похорону всі гості прибули до парафіяльної залі на спільну перекуску. На заклик Пр. о. Малюги ЧНІ. переведено збірку на добрі цілі, що винесла 32.00. З тої суми призначено половину на укр. радіопрограму, а другу половину на прес фонд Г. Сп.

Всім добродіям щира подяка, а покійному Дмитрові нехай канадійська земля буде пером!

Присутній.

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

В неділю 19 травня величаво відбулася церемонія градуації абсольвентів наших католицьких інституцій в Йорктоні. Між визначними гостями, що взяли участь в тій церемонії цього року були ВПреосв. Кир Максим Германюк ЧНІ., Митрополит українців католиків з Вінніпегу, Преосв. Кир Андрей Роборецький, єпископ Саскатуну, ВПов. Сенатор В. Валл, з Вінніпегу.

В год. 8.30 вранці Преосв. Кир Андрей відправив Св. Літургію для молоді. Всі абсольвентки й абсольвенти були одягнені в білих і чорних строях і гарно рядом машерували до церкви у супроводі своїх учителів і шкільних товаришів. На Сл. Божій вся молодь приступила до Св. Причастя й після відправи ВПреосв. Кир Максим виголосив змістову проповідь.

В год. 10.00 почалася друга архиерейська Сл. Божа, яку відправив ВПреосв. Кир Максим Германюк ЧНІ. в асисті ВПр. о. Вол. Маланчука ЧНІ., Протоігумена ОО. Редемптористів, Пр. о. Мих. Ференца. Проповідь виголосив Преосв. Кир Андрей Роборецький.

В год. 3-ій пополудні почалась церемонія "градуації". Привіт до всіх гостей зложив студент Вол. Дуткевич. Слідували відтак пісні, що їх відспівали хором студентки з Академії Преосв. Серця. Опісля роздавано грамоти всім абсольвентам. Всіх абсольвенток було 28, абсольвентів 35.

Головну промову до всіх приявних, а зокрема до абсольвентів, виголосив Впов. Сенатор Вас. Валл з Вінніпегу.

Студенти з Колегії відспівали відтак хором дві пісні й сейчас потім роздавано шкільні нагороди за успіх в науці.

Прощальну промову в імені абсоль-

венток виголосила панночка Олена Кивалюк, а п. Вас. Слободзян в імені абсольвентів. На закінчення відспівано канадійський гимн.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД Голосу Спасителя

Щиро дякуємо за надіслані жертви. Нехай Господь заплатить стократно!

Стефанюк Володимир, Елфрос	1.00
Січкарук Ілія, Чілівек	1.00
Воробець Юстин, Саскатун	.50
Малюта С., Глендон	.50
Шевчук Пані В., Йорктон	1.00
Логур Василь, Парма	3.00
Рубас Григ., Ансонія	1.00
З похорону бл. п. Н. Черевика, Норквей	12.00
З похорону бл. п. Д. Мацика, Врокстон	16.00
З ювілею піонерів, Йорктон	16.40
З похорону бл. п. Ів. Добко, Торонто	20.00
З похорону бл. п. Т. Труби, Мітпарк	2.00
З похорону Івана Когута, Йорктон	22.44
З похорону бл. п. В. Левицької, Габбард	10.00
Рибак Юрій, Вінніпег	1.00
Хруник Юліян, Саскатун	5.00
З похорону бл. п. Д. Гнатюка, Фенвуд	10.00
Левко Г., Принс Альберт	1.00
З похорону Анни Добко Н., Йорктон	19.35
З похорону бл. п. Е. Прибильської, Йорктон	18.60
Стрілецька Іванна, Дітройт	1.00
Дідух В., Торонто	2.00
Лівен Олекса, Вінніпег	3.00
Квасниця К., Рочестер	1.00
Кочанська Текля, Стемфорд	1.00
Рубас Н., Ансонія	1.00
Заруха Анна, Клівленд	1.00
Довбуш Марія, Бріджпорт	1.00
Жукевич Антоній, Де Па	1.00
Камінський Іван, Гадамокс	1.00
Василецький Вол., Овкбурн	1.00
Михальчук Юліян	1.00
Гулявський Семен, Гемтремк	1.00
Вавришин М., Торонто	1.00
Прийняття для Агафії Бень, Бенкенд	7.00
Садовий Мих., Давфин	1.00
Габа Я., Вінніпег	1.00
Пальцат Петро, Ст. Майкел	1.00
Сікорський Данил, Бетлегем	2.00
Мельник Іван, Гемтремк	1.00
Дбуховська Анна, МеКлавд	1.00
Зеленюк Стефан, Клівленд	1.00
Пирожинська Лідія, Бруклин	1.00
З похорону бл. п. Катерини Перепелюк, Врокстон	10.00
ОС. Емілияна, Вінніпегу	2.00
З ювілею подружжа Ів. й Анни Тесляків, Гудів	15.00
З похорону бл. п. Анни Тріщ	18.60
З ювілею подружжя П-ва Н. Домбровських, Йорктон	8.75
Павлина і Др. Яр. Левицькі, Торонто	5.26
Кравчук Р., Ріджайна	3.00
З похорону бл. п. Теод. Мадараш, Бюкенен	5.00

НА НОВУ МАШИНУ—

Качмар пані Анна,, Вудкрест	2.00
Гілевич Я., Янов	1.00
Величний І. Пані, Монтреал	1.00

ПОСВЯЧЕННЯ УГОЛЬНОГО КАМЕНЯ НОВОЇ АКАДЕМІЇ ПРЕСВ. СЕРЦЯ В ЙОРКТОНІ

В неділю 2-го червня ц.р. урочисто відбулось посвячення угольного каменя під будову нової Академії Пресв. Серця в Йорктоні. Преосв. Кир Андрей Роборецький, в асисті Впр. о. Ів. Бали, ЧНІ., Всч. о. Вол. Фляка, Пр. оо. П. Малюги й Яр. Дибки ЧНІ., відправив молебен до Серця Христового й виголосив коротку проповідь. Опісля відбулось торжественне посвячення угольного каменя.

Церемоніярем був Впов. адв. А. М. Кіндред, який коротко пояснив значення торжества. Опісля покликав до слова дост. майора міста, В. Е. Фічнера, який зложив Преп. Сестрам побажання від міста Йорктону. Опісля говорив п. К. Талант, інспектор вищих шкіл із Ріджайни й коротко представив історію й розвій Академії Пресв. Серця, й значення угольного каменя.

В часі церемонії прочитано грамоти в українській і англійській мові й спис деяких більших жертводавців та вложено їх до мідяної трубки разом із ріжними дописами про Академію, що знаходилися в сучасній прасі. До трубки вложено також ріжні медалики й срібні монети.

На закінчення студентки відспівали хором пісню "Господи благослови наш Дім" і канадійський Гимн.

Ввечері відбувся бенкет в парафіяльній залі. В часі бенкету промовляли Пр. о. П. Малюа ЧНІ., Впр. о. І. Спайсер ЧНІ., Пр. Бр. Альойзій ЧБХШ., пані др. Ст. Потоцька, Олена Кивалюк в імені студенток й Преосв. Кир Андрей Роборецький.

БЕНКЕНД, САСК. Діямантовий Ювілей п. Агафії Бень

В Квітню Неділю цього року Панство Бені з Бенкенд відзначили гідно Вісімдесятьріччя уродин їхньої гідної матері Агафії. Майже всі діти вже поженені й повіддавані—(а привела вона на світ 12 діточок—з чого двоє померло малими, двох синів і 8 дочок—окрім одної в Англії), поспішили звеличати свою матір в день її так гарного ювілею. о. Вол. Маланчук, Протоігумен ОО. Редемптористів, відслужив в той день співану Службу Божу в наміренні п. Агафії Ювілятки та й її рідні. По Сл. Божій діти зійшлися до готелю—власности п. Вол. Беня, сина Ювілятки, на спільний обід і вечерю. Підчас обіду о. Маланчук видвигнув заслуги Ювілятки та пожелав їй від Отців дальшого кріпкого здоров'я, зазначуючи, що хто безпечно досягнув 80 років, може з довір'ям глядіти на сотку років життя. Підчас обіду вручено Ювілятці прегарний хрест металевий ручної роботи, яким пані Бень дуже втішилася. Численна рідня з Бенкед, Келегер і Лерос пробула на веселій гутірці та й при співах в товаристві своєї любленої й шанованої матері й бабки.—Перед відходом заспівали Ювілятці грімке многоліття та зложили дар на Голос Спасителя і радіеву укр. передачу в Йорктоні в сумі $17.00.

П. Агафія Бень, дочка Івана Булич і Марії, род. в Кобильниці, пов. Яворів. 1905 р. прибула з чоловіком Теодором Бень до Канади, поселилася в Джасмін, Саск., де перебула 18 років. Потім рідня Бенів переселилися до Келегер, Саск., де прожили 19 років. 1945 року перенеслися до Бенкенд. Тут син Володимир, що пібрався з Анною Малиновською, набув статочний готель. При тому сині живе теж Ювілятка. Другий син Петро, нежонатий в раз з невідданою сестрою ревно працюють коло новозбудованої церкви в Бенкенд, він як містоголова, а вона як старша сестриця.

Учасник.

ГУДІВ, САСК. Золотий Ювілей П-ва Івана й Анни Тесляк

В неділю 23-го червня була велика радість для родини Тесляків у Гудів, Саск., бо того дня п-во Іван і Анна Тесляк обходили свій золотий ювілей подружого життя.

В год. 4.00 пополудні Впр. о. Ст. Бахталовський ЧНІ., парох, відправив співану Сл. Божу в церкві Пресв. Тройці на фармах і виголосив відповідне слово. Складаючи щирі побажання ювілятам Впр. о. Парох сказав, як шановні ювілята по приміру Заха-

П-во Іван і Анна Тесляк

рії й Єлисавети, повиправдувалися все Богу й своєю праведністю посвятили своє життя для виховання християнської родини. Господь Бог поблагословив їх подружнє життя 12 дітьми: 5 синів: Михайла, Івана, Николу, Григорія й Петра; та 7 дочок: Марію, Катерину, Розалію, Єву, Анну, Анастазію й Софію, які всі з'їхалися на це урочисте родинне свято.

По Сл. Божій відбулось торжественне благословення ювілятів. Опісля всі присутні удалися до їхнього дому, де приготовано смачну вечерю.

П-во Ів. і Анна Тесляки були все добрими членами укр. катол. парафії Пресв. Тройці на Гудів. Примірно й гідно виховали всіх своїх дітей.

В часі вечері промовляли Впр. о. Парох і п. Спасник. З тієї нагоди переведено збірку на добрі цілі, яка винесла $45.00, з чого призначено 15.00 на прес фонд Голосу Спасителя.

Всім жертводавцям щира подяка, а шановним ювілятам многая літа!

Мих. Длугонь

Золотий Ювілей

ПАРАФІЇ В МОДЕЛЬФАРМ, САСК.

(18. VIII. 1957)

Парафія Пресвятої Покрови Божої Матері в Модельфарм, Саск., дочекалася свого золотого ювілею. Минула історія п'ятдесятьліття сповняє радістю серця всіх членів примірної громади, якою була завжди парафія в Модельфарм.

1) Історія парафії

Перші піонери парафії в Модельфарм це українські іміганти з села Ляшки, пов. Ярослав, які прибули до Канади в 1904-5 рр. і поселилися в околиці Модельфарм.

Прибувши в вільну, лісами покриту Канаду, наші побожні піонери, хоч дуже часто в крайній фінансовій скруті, принесли з собою живу віру в Боже Провидіння, любов до Христа Спасителя та дитинне довір'я до Божої Матері.

Ставши жителями нової країни, забажали стягнути на себе Боже благословення, тому удалися до Впр. о. Ахіля Деляре, ЧНІ. і попрохали зайнятися їхніми душевними справами. Ревний Редемптоpист радо згодився і 1 квітня 1907 р. відправив їм першу Службу Божу в хаті пок. Івана Войтаса.

По відправі відбулися перші збори, на яких рішено зорганізувати парафію та взятися до будови власної церкви. На зборах вибрано перший церковний комітет, до якого війшли:

Олекса Федірко, заступник голови; Іван Войтас, касієр; і Гнат Блазейко, який єдиний дочекався святкування золотого ювілею парафії.

При цій нагоді оці особи вписалися в члени парафії: Олекса Федірко, Гнат Блазейко, Іван Войтас, Василь Середа, Іван Середа, Яків Середа, Матвій Хруник, Вас. Гадевич, Ів. Брикса, Ів. Федірко, Григ. Попик, Вас. Новак, Анд. Добровний, Павло Климашко, Яким Климашко, Вас. Хруник, Григ. Іванюх, Павло Назар, Степан Сірий, Ів. Назар, Теодор Шпот, Іван Лукій, Матвій Лащук і Роман Хруник.

Іван Войтас подарував три акри землі під будову церкви. Впр. о. А. Деляре посвятив площу в 1906 р. і люди відразу почали звозити матеріяли на будову церкви. Будова церкви закінчилася в 1909 р. і в тому році відправлено в ній першу Службу Божу, бо до того часу богослуження правлено в приватних хатах.

Андрій Добровний побудував першу церкву, яка служила за дім Божий 24 роки. — В 1914 р. Отці Редемптористи, а саме Впр .о. Бульс і Тішер, дали там першу місію. Нарід дуже ревно вчащав на цю місію, яка духовно обновила його.—Того самого року Преосв. Кир Н. Будка завітав до Модельфарм на канонічну візитацію. Це була перша канонічна візитація.

Крім церкви нарід подбав про читальню Просвіти, щоб освіта ширилася між парафіянами. В 1915 р. основано читальню під іменем Тараса Шевченка. Побудовано народний дім і помешкання для священика, яке було злучене з народнім домом. Народний дім коштував 880 дол. Це була велика сума гроша на ці давні часи, але піонери не щадили гроша, щоб тільки освіта ширилася між населенням. В 1920 р. прибудовано театральну залю, в якій постійно відбувалися представлення. В 1920 р. закуплено дзвін за 678 дол.

В 1924 р. відбулася друга місія під проводом ОО. Редемптористів. Нарід узяв численну участь у цій місії.

В 1927 р. побудовано дзвінницю за 207 дол і стайню, щоб в зимі було де тримати коні в часі відправ чи інших сходин народу.

Піонери дбали, щоб церква мала все потрібне до богослужень. І так у 1914 р. закуплено гарну Євангелію (62 дол.), яка служить до сьогодні. В 1929 р. засновано парафіяльний хор, який вишколив Іван Михальчук. Андрій Войтас 20 років провадив цим хором, що був знаний на цілу околицю.

Не зважаючи на прикрі часи та загальну кризу, нарід узявся в 1932 р. до будови нової прегарної церкви, яку викінчено в 1933 р. Церкву побудовано на горбочку, тому її здалека видно. Викінчуючи церкву, водночас помальовано її. Пан Тихоліс був майстром при будові. Церкву посвятив Преосв. Кир Вас. Ладика ЧСВВ. 14 жовтня 1933 р. при великім здвизі народу.

В 1936 р. закуплено для церкви піч за 645 дол. В 1935 заложено на церкві громовізд, який коштував 150 дол. Кошти будови, викінчення та помальовання церкви винесли 7,000 дол. Великодушні парафіяни жертвенно покрили ці кошти, хоч часи були доволі тяжкі.

Будівельний комітет нової церкви складався в оцих парафіян: Панько Хруник, Мих. Войтас, Вас. Шкільник, Панько Середа і Теодор Глубіш.

(Докінчення на стор. 22)

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 29, ч. 7-8 ЙОРКТОН, САСК. Липень-Серпень, 1957

Бог і дочасне щастя людини

о. Мих. Щудло ЧНІ.

БОГ сотворив людину та поставив її в земському раю цебто в прегарнім саді, де Адам і його товаришка Єва разом із їхніми нащадками, людьми, мали роскошуватися не тільки надприродним Божим благословенням, але й дочасними земськими добрами. Життя первісної людини в раю було вільне від смерти та від усяких страждань. Особливо ж було воно вільне від економічної скрути, біди та нужди, бо в раю було доволі всякого добра, що потрібне до життя людині сотвореній на Божий образ.

Хоч Святе Письмо запевняє нас, що сотворений світ був чудовий: "І бачив Бог, що все, що Він сотворив, було дуже добре" (Бут. 1, 31), всетаки модерна людина почала дуже часто сумніватися, ба й попросто перечити, що всемогутній і предобрий Бог міг сотворити світ, бо сьогоднішній світ зо своїми недосконалостями, браками, нуждою, хворобами являється радше невдачею ніж виявом Божої премудрости та доброти.

Люди, для яких віра не є щоденним хлібом, а тільки смачненьким тортом для спеціяльних "оказій", негодні зрозуміти, як той предобрий Бог, що підніс людину до надприродного стану та приобіцяв вічне блаженство в оглядянні Божої істоти, може дозволити цій самій людині коротати життя тут на землі посеред стільки горя та нужди. Якщо Бог—кажуть вони—обітре колись сльози із очей людей, то чому Він тепер дозволяє, щоб вона проливала стільки сліз, заки дістанеться до неба?

Хоч знаємо, що первородний гріх спричинив велику руїну людства, проте й знаємо, що Христос направив цю руїну та подав людству більше дібр аніж воно затратило через упадок свого прабатька, Адама. Всетаки навіть по відкупленні людського роду багато горя спадає на людей. Вони бувають переслідувані, хвороби навіщують їх, злі люди чинять їм пакості, ба й відбирають життя. Для людей слабої віри це такі великі та трудні тайни, що нераз годні зовсім захитати їх в упованні на Бога та розвіяти надію на вічні радощі по смерті.

Проблема лиха та нужди в світі є така очевидна, що вже перші християни цікавилися нею й Святі Отці Церкви намагалися вияснювати її Христовим визнавцям. Отож ця трудність не нова в сьогоднішніх часах. Проте сьогодні являється вона в трохи новій формі. Комуністи накинулися на всяку релігію, особливо на католицьку, та оскаржують християнство, що воно навчає людей забувати про земські інтереси, щоб краще займатися своєю майбутньою долею по смерті. Католицькі полеміcти намагаються доказати, що Христова Євангелія не бере під увагу тільки душу людини, але цілу людину, що складається з душі та тіла. Вказу-

ють на основника християнства, Божого Сина, що поруч душ займався і дочасними потребами Своїх слухачів і нераз чинив чуда, щоб заспокоїти їх голод, улічити з недуги, привернути зір чи слух. Христова Євангелія може запевнити світові добробут, поліпшити долю одниць, громад і людства взагалі, якщо люди приймуть її та сумлінно введуть у приватне, родинне та громадянське життя засади Христового навчання.

Чому ж християнство не запевнило ледству дочасного добробуту та не усунуло з лиця землі нужди? Чому Святий Дух не допоміг відкупленим Христом людям заложити земського "раю" подібного до того, в якім Адам і Єва проживали?

Нема сумніву, що часом буває трудно відповісти на всі питання, що заторкують дочасний добробут людини на землі. Проте Свята Євангелія та католицька релігія подають вистачальне та задовільне вияснення цієї проблеми.

Поперше треба відкинути плятонічне вияснення недолі людства. Плятон, грецький філософ, що жив перед приходом Христа (427-347), твердив, що людина це упалий дух, бо погружений у матерії. Людина буде поти нещаслива, поки не звільниться із нещасної матерії цебто тіла.

Це вияснення не є християнське. Матерія цебто тіло людини не є нічим злим. Біблія виразно зазначує, що сам Бог сотворив людину із тіла та безсмертнього духа. Бог теж сотворив землю та захопився нею: "І бачив Бог, що добре те, що сотворив" (Бут. 1, 10). Отож матеріяльна земля не є злом, ані не може бути причиною зла на світі. Все, що виходить із Божих рук, мусить бути добре, бо ніщо лихе не може походити від доброго Бога. Воскресення Христа та Його Матері Марії і їхнє пробування в небі з тілом і душею, як теж і майбутне воскресення і прославлення всіх добрих людей наявно доказують, що людське тіло не є ніяким злом.

Проте людина; навіть піднесена до надприродного стану по відкупленні Христовою кров'ю, затримує багато недосконалостей і пристрастей, які деколи огірчують нам життя на землі. Не слід цьому дивуватися. Ми пробуваємо в стані "подорожі до вічности". В вічності цебто в небі не буде більше ні нужди, ні страждань. Небо це нагорода, що Бог подає Своїм вірним слугам. Нагорода ж не дістається задармо. Треба собі здобути її трудами та працею над собою. Заки побачимо Бога в блаженнім, вічнім видінні, треба перейти пробу віри, що має тайни цебто речі незрозумілі для слабого людського розуму.

В часі подорожі до вічности люди є Божими дітьми та приятелями, але ця приязнь і Боже дитинство ще не дійшло до свого завершення та повної досконалости. Це станеться в хвилині нашого вступу до блаженної, небесної батьківщини. Там зникне віра, непевності, неясності. Там буде все вияснене Божим дітям і нащадкам небесного щастя. Тут на землі віра має нас просвічувати, любов до Бога підтримувати в часі проб і життєвих досвідів, а підчинення Божій волі успокоювати нашого пригнобленого духа, бо ж знаємо, що Бог любить нас і все, що в світі діється, походить від люблячого Божого Провидіння, що чуває над кожним сотворінням краще ніж мати над дитиною.

Стан людини на землі вияснює всякі труднощі

Хоч відомо нам, що стан подорожування до вічности вимагає від нас, щоб ми виявилися гідними вічної нагороди, всетаки це не є повна відповідь, чому стільки горя в світі.

Чому ж стільки болю та нужди в світі? Слід пам'ятати, що біль не є завжди нещастям, як це звичайно люди думають. Віра виявляє нам, що наше спасіння доконалося стражданням Божого Сина. Він страждав, помер, був розп'ятий.

Так не було воно в початках людства. Адам і Єва були вільні від пристрастей, страху смерти та хвороб. Людський рід мав щасливо проживати в світі. Святе життя людства на землі мало довести людей до такої високої досконалости, що вони були б сталися здібні перейти без смерти до вічного блаженства в небі.

На нещастя Адам спроневірився та затратив цей привілей для себе та для всіх своїх нащадків. Христос направив його помилку Своїми страстями. Проте відкуплення від гріха та прокляття не привернуло людям первісного блаженства наших прабатьків у раю.

Христос, прославлений сьогодні в небі, зове до Себе та помагає всім людям дійти до блаженства, але не звільняє їх від страждань. Не чинить цього тому, що любується в стражданнях людей, але тому, що хоче, щоб люди вподібнялися до Нього так у стражданнях, як колись уподібняться до Нього в вічній славі. Бог любить брати людей Собі за співпрацівників. Міг творити людські істоти безпосередньо так, як сотворив Адама та Єву. Він не хотів так учинити, бо бажав, щоб люди були Його помічниками у творенні людей.

Приказки

Ліпше бути вдовою як жити з бідою.
Дівчина та верба прийметься денебудь. Веселість проганяє тугу.
Веселість це половина здоров'я.
Якби не ти й я, то й не було б весілля.
Болить голівка, добра вимівка.
Не винна доля, а винна воля.
Хто держить міх, той таксамо винен як і той, хто краде з нього.
І найліпше вино може скваснiти. (Найліпший може зіпсуватися)
По нитці до клубка.—Хто вівтарю служить, той і з вівтаря жити мусить.
Хто з себе робить вівцю, того вовк з'їсть.
Де відвага, там і щастя.
До відваги треба й розваги.
Три речі скоро минають: Луна, дуга та жіноча краса.
Відкладай на чорну годину.
Носив вовк, понесли й вовка. Катюзі по заслузі.
Як війна шаліє, то закон німіє. Без проводу й військо гине.
І в моє віконце засвітить ще сонце.
Яка віра, така й офіра. —Хто сіє вітер, збирає бурю.

Церемонії Українсько-Візантійської Літургії

Сестра Б-на ЧСВВ.

БОЖЕСТВЕННА Літургія є одною та тою самою жертвою в усіх обрядах, але спосіб її жертвування є відмінний у різних обрядах. Це спричинила історія, світогляд, звичаї та виховання відмінних народів. Деякі народи люблять більше, деякі менше символізму у приставанні з Богом. Східні християни любуються в символізмах. Тому не дивниця, що східні Отці, укладаючи церемонії Божественної Літургії, уживали багато символізму, щоб пригадати вірним різні події з життя Спасителя, щоб так учинити живішою в очах і серцях вірних віднову Христових Страстей.

Кожна церемонія українсько-візантійської Літургії має своє власне значення, бо вона пригадує якусь подію з життя Спасителя. Вірні повинні знати значення всіх церемоній, щоб брати діяльну участь у приношенні жертви та в відновi Страстей і смерти Спасителя Ісуса. Церемонії відтворюють ціле життя Спасителя перед очима вірних. Нарід, дивлячись на церемонії з належним зрозумінням, приглядається до життя Ісуса Христа. Отак їхня участь у Божественній Літургії буває діяльна та вельми заслужлива.

1. Що таке церемонія (обряд)?

Церемонія це літургійна дія, що збільшає велич Божественної Літургії та пригадує нам важніші події з життя Спасителя.

2. Які найважніші події сталися в житті Ісуса Христа?

Ось найважніші події життя Ісуса Христа: Його народження в Вифлеємі, три роки публичного, апостольського життя, Страсті, воскресення і вознесення до неба.

3. Як візантійсько-українська Літургія пригадує нам ці події з життя Ісуса Христа?

Візантійсько-українська Літургія пригадує нам всі ці події з життя Ісуса Христа літургійними церемоніями чи обрядами.

4. Які є головні церемонії візантійсько-української літургії?

Он головні церемонії візантійсько-української Літургії:

1. Знак хреста, що священик робить Святою Євангелією, як зачинає літургію Оглашенних словами: "Благословенно царство Отца і Сина і Св. Духа..."
2. Малий вхід, що його священик з Євангелією в руках відбуває довкола престола, як два служачі ідуть перед ним зо свічками.
3. Читання Євангелії.
4. Великий Вхід, як священик переносить Святі Дари з проскомидийника на головний престіл.
5. Відмовлювання чи спів Символу Віри, як священик підносить "воздух" і тримає його перед очима.
6. Підношення освяченого хліба та вина зараз по освяченні.
7. Піднесення рук, як нарід і священик відмовлять "Отче наш".
8. Сполука Пресвятого Тіла Христового з Його Кров'ю, як священик ламає Агнця на чотири частини і одну з них кидає до чаші.
3. Благословення народу Пресвятими Тайнами по Св. Причасті.
10. Перенесення Пресвятих Дарів по Св. Причасті із головного на бічний престіл цебто на проскомидийник.

5. Чому священик робить знак хреста на початку Служби Божої?

Священик робить знак хреста на початку Служби Божої, щоб пригадати нам, що Служба Божа (Літургія) це віднова Страстей і смерти Господа нашого Ісуса Христа.

6. Що означає Малий Вхід?

Малий Вхід означає похід Ісуса до Св. Івана Хрестителя, що пробував над берегом ріки Йордану, та започаткування публичного життя Спасителя.

7. Що пригадує нам читання Св. Євангелії?

Читання Св. Євангелії пригадує нам навчання Божественного Спасителя в часі Його трирічного, публичного життя.

8. Що означає Великий Вхід?

Великий Вхід означає в'їзд Ісуса до Єрусалиму перед Його Страстями.

9. Чому священик підносить "воздух" і держить його перед очима, як нарід відмовляє "Символ Віри?"

Священик держить "воздух" перед своїми очима, щоб нам пригадати, що ми негодні вповні зрозуміти правд своєї віри, як довго проживаємо на землі, бо вони будуть завжди трохи неясні для нас, як довго подорожуємо до неба, де все нам відкриється.

10. Що означає піднесення Святих Дарів по освяченні?

Піднесення Святих Дарів по освяченні пригадує нам, що Спаситель пожертвувався на хресті за спасіння всіх людей.

11. Чому священик підносить руки в часі "Отче наш"?

Священик підносить руки в часі "Отче наш", щоб показати нам, як ревно він молиться до Бога.

12. Чому священик кидає частину переломаного Агнця до чаші?

Священик кидає частину переломаного Агнця до чаші, щоб злучити пресвяте Тіло і Кров Спасителя й так пригадати нам Христове воскресіння, коли Спасителева душа знову злучилася з Його прославленим Тілом.

13. Чому священик благословить нарід Пресвятими Тайнами по розданні Святого Причастя?

Священик благословляє нарід Пресвятими Тайнами по розданні Святого Причастя, щоб пригадати нам те благословення, що Христос уділив Своїм апостолам і учням, заки відійшов до неба.

14. Що означає віднесення Пресвятих Дарів з головного престола на проскомидийник?

Віднесення Пресвятих Дарів з головного престола на проскомидийник пригадує нам вознесення Господа Ісуса до неба.

Золотий Ювілей

Парафії в Модельфарм, Саск.

(Продовження з стор. 16)

13 серпня 1939 р. парафія врочисто відсвяткувала 950-літній ювілей хрещення України. З цієї нагоди побудовано прегарний пам'ятник, що досіль є прикрасою церковної площі. Прегарний тризуб пишається на пам'ятнику. Вранці була врочиста Служба Божа, яку відправили три Отці Редемптористи (Впр. ОО. Краєвський, Гр. Шавель і Н. Коп'яківський). Здвиг учасників був дуже великий. По обіді відбулася святочна академія, яку зорганізував пан А. Войтас і його добре вишколений хор. До модельфармського хору був долучився хор із Пленвю, яким диригував пан Багрій.

В 1946 р. побудовано особну резиденцію для священика, яка має три прегарні кімнати. Будова резиденції коштувала 986 дол.—В 1947 р. закуплено для церкви лавки за суму 1,702 дол.

Новий народний дім побудовано в 1944 р. В ньому є гарна сцена, щоб грати представлення. Теперішній комітет народного дому вложив багато труду, щоб направити підлогу в народнім домі та запровадити електрику. Це сталося в 1957 р.

Від 29 липня до 5 серпня 1956 р. відбулася третя місія під проводом о. Мих. Щудла ЧНІ. Місія була благословенна Богом, бо принесла гарні навернення. В часі місії Впр. о. Фр. Боский ЧНІ. допомагав о. місіонерові. Побожні парафіяни зложили 260 дол. на закуплення прегарної часі та дискоса із підставкою, клячника і інших потрібних до церкви речей.—Вже в 1950 р. енергійне товариство Пань-Сестриць закупило для церкви прегарний шовковий фелон за 250 дол. на заклик о. М. Щудла ЧНІ. з нагоди ювілейного року. Це фелон Христа Царя.

2 грудня 1956 р. відбувся пропам'ятний мітінг під проводом о. М. Щудла ЧНІ., на якім рішено врочисто відсвяткувати ювілей 50-ліття існування парафії та запровадити електрику до церкви, резиденції священика та до народного дому. Святкування ж ювілею має бути закріплене побудованням артистичного іконостасу. Мітінг рішив будувати іконостас за суму 3,000 дол. 1 лютня 1957 р. о. М. Щудло і комітет підписали контракт із артистом Теодором Бараном у справі будови іконостасу. Крім о. Мих. Щудла, теперішнього душпастиря в Модельфарм, оці панове комітетові підписали контракт: Д. Климашко, Мих. Длугонь і Д. Дрібненький. Перша збірка на іконостас в часі відвідування людей зо свяченою водою принесла 1000 дол., яку переслано Т. Баранові як першу рату.

18 серпня 1957 р. це день святкування золотого ювілею парафії, яка дала нашій Церкві 14 ревних Сестер Служебниць, одного свящ. місіонеря, о. Г. Новака ЧНІ., і 2 Бартів монахів.

Праця ревних отців-душпастирів, які доїжджали до Модельфарм, принесла обильні плоди ревности посеред парафіян, які визначаються любов'ю до своєї Церкви, обряду та українського народу. Ось імена декотрих отців Редемптористів, що обслуговували цю взірцеву парафію: Впр. о. А. Деляре, Яків, Й. Гекіре, св. Бала, Ст. Бахталовський, В. Краєвський, В. Корба, Гр. Шишкович, Гр. Шавель, С. І. Шавель С. С. Шавель, С. Іваночко, Ст. Масло, Ст. Гарванко і М. Щудло.

ІІ) Ціль ювілею

Ось потрійна ціль ювілею: 1) Подякувати Богу і Преч. Діві Марії за безчисленні ласки, благословення та добродійства, що небо подало парафії та її ревним парафіянам. 2) Обновитися духовно, щоб іще краще служити Богові, провадити ревніше християнське життя і змагати до християнської досконалости. 3) Розбудити в собі непохитну постанову дальше працювати та трудитися, наслідуючи перших піонерів, для яких церква була дійсно домом нашого Небесного Вітця.

Старання про королівське одобрення

(Життя Св. Альфонса)

ОДОБРЕННЯ Чину сталося переломовою подією в житті Альфонса та його співбратів, бо запевняло йому опіку та защиту Найвищого Архиєрея Христової Церкви. Папське **breve** лежало в архивах Чину від березня 1749 р. Треба було дістати королівське одобрення, щоб це breve мало право закону в неаполітанськім королівстві.

Здавалося, що справа одобрення Чину королівською владою не представляла ніякої трудности, бо 2-ий артикул тайного конкордату між Святішою Столицею та неаполітанським королівством, який заключено в 1741 р., запевняв, що король проголосить в цілім королівстві "всі буллі, breve і рескрипти Святішої Столиці та її трибуналів".

Так воно було на папері. В дійсности цей артикул конкордату залишився мертвою буквою, бо ні король, якого конкордат хвалив за "побожність і релігійність", ані його міністри зовсім не журилися папськими рішеннями та не числилися з ними. Альфонс клопотався цією невідрадною ситуацією, бо хотів, щоб Чин мав запевнене існування.

Не легко було дістати королівське проголошення папського breve, бо сливе всі міністри, від яких король Карло III залежав, були ряними регалістами, ворогами монаших Чинів і Папства. Крім цього масонська ложа, основана в Неаполі, теж ширила немало антиклерикалізму в королівстві, поки король не розв'язав її в 1751 р.

Успіхи ювілейного року признання для Чину від єпископів і парохів за численні місії ОО. Редемптористів і здавлення масонерії заохотили Альфонса старатися про королівське одобрення. Саме тоді трапився припадок, що сливе викликав гонення ОО. Редемптористів.

Молодий король любувався в ловах і риболовлі. В 1751 р. вибрався в околицю Делічето. Зобачивши монастир ОО. Редемптористів, спитався: "Чий це дім?" На це один із дворян брехливо відказав: "Це монастир ОО. Редемптористів. Мають щастя, бо недавно дістали спадщину вартости 60,000 дукатів (около 60,000 дол.)". Король скипів від обурення, що таке велике багатство перейшло на власність Чину. "То ці місіонері такі самі, як усі інші", закликав гнівно. "Заледве повстав їх Чин, а вже ганяються за багатствами."

Карло наказав прослідити цілу справу місцевій і провінціяльній комісії. Альфонс знав, що брехливе оскарження могло причинити немало клопоту. Всетаки затримав спокій духа, бо був певний, що Боже Провидіння не дозволить скривдити його духовних синів. Дехто з них поважно затривожився за долю Чину. Альфонс успокоїв усіх, пишучи:

"Вже заздалегідь Бог випробовує наш Чин не королівською поміччю, а по-

гордою, вбогістю та переслідуванням. Тішмося, як тішився Св. Ігнатій, коли противності та клопоти спадали на його молодий Чин".

Святі визначаються незвичайним довірям до Божого Провидіння, але водночас не занедбують людських засобів, щоб захищати добрі діла. Альфонс наказав улаштувати молитви, пости, покути та милостині по всіх монастирях, щоб ласкавий Господь відвернув гонення від невинно турбованого Чину. Крім цього вислав справоздання до короля, в якому подав кількість доходів кожного монастиря. Дім у Делічето мав річно 300 дукатів доходу, з яких мусів сплачувати поважні зобов'язання злучені з доходами. Дім у Чорані мав 500 і стільки само дім у Матердоміні. Монастир у Пагані не мав жадних доходів. Взагалі доходи цілого Чину не виносили більше ніж платня, яку побирав міністер Тануччі.

Фальшиве оскарження вийшло наяв, але правда не закінчила клопотів для Альфонса та його Чину. Альфонс слідкував за королівською політикою супроти монаших Чинів. В осені 1751 р. перенісся з Чорані до Пагані, щоб бути ближче Неаполю, куди в разі потреби було б легше дістатися з Пагані ніж з Чорані. Отак монастир у Пагані став новою резиденцією Альфонса аж до його займенування на єпископа в Санта Агата деї Готі.

В початках 1752 р. міністер Бранконе, приятель Чину ОО. Редемптористів, повідомив Альфонса, що представив королеві справу одобрення Чину в неаполітанському королівстві. Попрохав його прибути до Неаполю та привезти Правила, бо король бажав **прослідити** їх, заки дасть своє **exequator,** (одобрення), що надасть Правилам сили закону в королівстві.

Не без тривоги за долю Чину вибрався Альфонс до Неаполю. Вороги монаших Чинів не спали. Королівські дворяни бунтували монарха та ворожо настроювали його до ченців. Здавалося, що Чин засуджений на знищення, бо й сам король отверто заявився проти нього. Королівський Трибунал, протиримська інституція, являвся найбільшим ворогом духовенства та ченців. Маркіз де Фраджанні був головою цього трибуналу, який видавав розпорядки прелатам королівства та вживав репресій, якщо вони не корилися волі короля.

Альфонс удався до цього автократа, сподіючись з'єднати його прихильність для Чину. "Не плетіть мені нісенітниць!" перервав маркіз. "Такі речі можете говорити бабкам". Альфонс спокійно відповів на зневагу: "Пане, поручаю вам справу Ісуса Христа". На це міністер відрубав: "Ісус Христос не вносить справ до трибуналу".

Альфонс звернувся до Преосв. Люччі, приятеля Фраджанні. Єпископ заторкнув справу ОО. Редемптористів. Тут маркіз виявив свої пересуди: "Вони (Редемптористи) такі самі, як Ісусовці. Зачинають від малих речей, але незабаром рватимуться до багатств".

Святий основатель подрішив звернутися до самого короля, висилаючи йому оце справоздання:

"Вже 19 літ Альфонс Лігорій, неаполітанський священик, і його товариші, місіонері Чину Пресвятого Ізбавителя, трудяться для найбільше опущених душ. Вони працюють по горах поміж пастухами і по селах, що найбільше позбавлені духовної обслуги. Місіями, катехизаціями та духовними вправами учать цей бідний нарід. Зараз дають 40 місій в протязі дев'ятьох місяців. Дуже багато добра чинять місіонері в різних областях королівства".

Бранконе, міністер віровизнання, щосили помагав Альфонсові, але не був спроможний проломати спротиву короля та його дорадників. Втомлений і пригноблений Альфонс отак 23 вересня 1752 р. писав із Неаполю до своїх затривожених співбратів:

"Я мушу ще з тиждень тут почекати. В четвер займуться нашою справою. Благаймо Бога, щоб бодай дозволили нам затримати доми, бо маркіз Бранконе натякнув, що може прийдеться опустити два з них. Якщо полишуть нам самі доми, то в справі доходів треба буде здатися на Божю волю, бо настали лихі часи. Якщо б не мали Бранконе, то може в цій хвилині нас уже не було б. На останнім засіданні король сильно виступив проти нас".

Скромні вимоги, що Альфонс згадав у поданні, не повинні були лякати короля та його міністрів, бо Святий отак писав: "Не бажаю маєтків. Доволі 60 сотиків на день для прожитку місіонеря".

Сума 60 сотиків була смішною в порівнянні з виставним життям, яке вели король і його міністри, будуючи пишні віллі, бавлячись по бенкетах і проводячи немало часу на ловах і забавах. Не дивниця, що монарх закликав: "Це замало!"

Треба було знайти якийсь компроміс. Маркіс Бранконе врятував Чин мудрою порадою, яка запевняла існування Чину й одночасно заспокоювала "сумління міністрів", яке "лякалося", щоб монаші Чини не кривдили королівства та не зубожували населення накопиченням маєтків.

Компроміс запевняв існування Чину, але позбавляв його всяких матеріяльних засобів потрібних для щоденного прожитку його членів. Чин міг дальше існувати та продовжати працю поміж опущеними душами, але не смів набувати ніяких посілостей і маєтків. Що більше! Практично обдерто його навіть із тих доходів, які досіль мав.

Рішення королівської ради забрало від Альфонса контролю над доходами монастирів і передало її місцевим єпископам. Єпископи мали збирати монастирські доходи, видавати певну кількість на вдержання місіонерів, а решту розділяти бідним. Отак місцеві єпископи сталися адміністраторами скромних дібр, що їх посідав Чин Альфонса. Королівський декрет мав осьтаке закінчення:

"На цих, а не інших умовинах Король позволяє згаданим священикам проживати в домах у Чорані, Капозеле (Матердоміні), Делічето і Пагані (Ночера), а не в інших. Вони мають жити як світські священики, підлягати місцевим єпископам, бо король не вважає їх домів за монастирі".

Осьтак католицький король поступив із Чином, що його вже був одобрив Найвищий Архиєрей Христової Церкви. Це були попросту кпини з папської апробати. Проте Альфонс мусів мовчати й прийняти це рішення, бо інакше неаполітанські реґалісти були б розв'язали Чин і зовсім перепинили працю для духовного добра безчисленних душ. Альфонс покірно схилив голову перед зарядженням Божого Провидіння та рішився ждати на догідний

час, щоб виєднати королівське одобрення для свого Чину. Дякував Богові, що його співбраття бодай зможуть продовжати місійну працю між улюбленим простолюддям, що було подібне до овець без пастирів. Господь випробовував Свого ревного слугу

Альфонс звернувся до енергійного Папи Венедикта XIV і благав його заступитися за Чином перед королем. На це Найвищий Архиєрей відписав:

"В справі Вашого Чину Ми негодні вчинити нічого іншого хіба молитися за нього, бо він дуже корисний для Божої слави".

Венедикт XIV натискав на неаполітанського амбасадора в Римі, князя де Черісано, але ніщо не вийшло з його заходів, бо в тих смутних часах навіть "католицькі" королі нерідко безскрупулятно нехтували найвищим авторитетом Христової Церкви.

Цей великий Папа надав молодому Чинові численні відпусти та привілей уділяти повний відпуст на кожній місії всім учасникам місій, чим сильно полегшив працю ОО. Місіонерів.

Альфонс не здавався, як ішло про добро Чину та запевнення йому законного існування в неаполітанськім королівстві. В 1756 р. знову відновив у Неаполі заходи, щоб отримати королівське одобрення, але безуспішно. Остання відмова мабуть знеохотила Святого, бо чверть століття не робив ніяких старань, щоб отримати бажане **екзекватур.** Кинувся в вир місіонерської праці. Проповідав місії та духовні вправи, писав аскетичні книжки та випрацьовував свою славну **"Моральну",** яка заєднала йому славу найбільшого католицького мораліста. Альфонс помер у 1787 р., але не дочекався королівського одобрення Чину. Проте сміло можна твердити, що душі, які його духовні Сини своїми невпинними трудами привели до Бога, немало причинилися, що ласкавий Господь у **Своїм** часі подав і цю ласку Чинові Св. Альфонса, запевнюючи йому законне існування в неаполітанськім королівстві.

ДИЯВОЛ ЗАВЖДИ ПЕРЕШКАДЖАЄ БОГОВІ

Старинна українська легенда каже, що як Бог творив світ, то диявол ходив за Ним і завжди намагався робити Йому наперекір. Бог сотворив для людей вівцю, а диявол козу, Бог пса, щоб служив людині, а диявол вовка, щоб шкодив їй. Бог збудував церкву, щоб люди молилися в ній, а диявол зараз таки коло неї поставив коршму, щоб там пиячили та грішили.

1) Чому католицька Церква забороняє католикам читати Св. Письмо видане чи переложене некатоликами? Чи Новий Завіт виданий ОО. Василіянами, який переложив о. Др. Яр. Левицький, є добрий для католиків?

Церква забороняє католикам читати Св. Письмо видане чи перекладене некатоликами, бо **поперше:** некатолики не мають всіх книг Св. Письма. Вони відкидають деякі книги Св. Письма, бо в них є правди, що не подобаються некатоликам. Отак Книги Макавеїв говорять про чистилище і про молитву за померших. Протестанти відкидають їх, бо не вірять у чистилище. Для протестантів існує тільки небо й пекло.

Подруге: протестанти й некатолики подекуди неточно перекладають Св. Письмо, бо хочуть нагнути його до своїх еретицьких навчань.

Ось тому Церква забороняє католикам читати Св. Письмо видане чи переложене некатоликами. Крім цього некатолицькі видання Св. Письма назагал не мають коротеньких пояснень під текстом, тому й дуже тяжко розумміти Св. Письмо тим, що не студіювали його.

Книги Нового Завіту переложені о. Др. Яр. Левицьким є належно переложені і одобрені католицькою Церквою, тому вірні можуть читати цей переклад.

Маємо відомості, що ще цього року має появитися український католицький переклад цілого Св. Письма, яке переложив Др. Хоменко. Дай Боже, щоб наші сподівання сповнилися.

2) Чи є ще на світі якась інша Церква крім нашої католицької, що має нежонатих священників?

Латинська католицька Церква має нежонатих священників. Грецька православна і інші православні Церкви мають багато нежонатих священників, бо тільки нежонаті священики в згаданих церквах можуть бути єпископами, хоч целебат не є обов'язковий в цих церквах.

Целебат це церковний закон. Церква завела його, щоб священики мали більше часу та змоги працювати для добра душ аніж займатися власними родинами.

Св. Павло, священик, єпископ і апостол Христа, каже: "Нежонатий про речі Господні клопочеться, як догодити Господеві, а жонатий про життєві речі клопочеться, як догодити жінці, і він поділений" (1 Кор. 7, 32-34).

Отож бачимо, що Св. Письмо заохочує служителів Церкви бути безженними для добра вірних. Церква нікого не силує бути священиком, тому й нікому не робить кривди. Хто хоче бути священиком, той добровільно приймає на себе обов'язки целебату.

3) Я взяла цивільний шлюб. Минулого року мій чоловік покинув мене. Чи я можу знову вийти заміж?

Наперед треба щиро покаятися і перепросити Бога за смертельний гріх, яким ви Його образили. Це ж смертельний гріх для католика брати шлюб поза католицькою Церквою. Це ж зрештою не був дійсний шлюб, а звичайне проживання в гріху нечистоти.

Відбувши добру сповідь, підіть до свого пароха. Від виєднає вам уневажнення цивільного шлюбу. Тоді зможете брати дійсний шлюб у церкві та мати Боже благословення.

4) Чи Святе Письмо десь виразно згадує про чистилище?

Розуміється, що згадує. Ось одна цитата: "Тоді (Юда) наказав зробити збірку. Збірка виносила 12,000 срібних речей. Він вислав це до Єрусалиму, щоб принесли там жертву за

провини померлих товаришів... Бо це побожна та добра гадка молитися за померших, щоб простилися їхні провини" (2 Мак. 12, 43-46).

Протестанти відкидають книги Макавеїв, бо там є виразна згадка про чистилище, але негодні в добрій вірі заперечити його існування, бо й у Новім Завіті є виразні натяки на існування чистилища.

Спаситель каже: "Як хтось скаже слово на Сина чоловічого, то воно проститься йому; а коли скаже на Св. Духа, то не проститься ані в цім світі, ані в майбутнім" (Мт. 12, 32). З цього виходить, що в другім світі прощаються деякі гріхи. Де? Не в пеклі, бо там ніщо не прощаються. Час покаяння минув для проклятих. Не в небі, бо ті, що в небі, не мають нічого, що треба б прощати, інакше не були б у небі. Отож єдине місце, де деякі гріхи в другім світі можуть бути прощені, це чистилище, як подає ціле християнське передання від початку християнства.

Св. Павло пише про померлого друга Онисофора: "Хай Господь подасть йому милість... у той день" (2 Тим. 1, 18).

Онисофор був уже помер. Мусів бути в чистилищі, щоб Господь міг змилуватися й помогти йому по смерті.

"Буде виявлене діло кожного... Коли ж діло згорить, той матиме шкоду, та сам він спасеться, але так, як через вогонь. (1 Кор. 3, 13 і 15).

Слід проте пам'ятати, що головний доказ існування чистилища знаходиться в християнськім переданні, яке так у Східній, як Західній Церкві твердить, що чистилище існує.

Дальше Церква навчає, що чистилище існує. Знаємо, що Церква непомильна в справах віри та моралі, бо Святий Дух береже її від заблуджень. Добрі католики слухають навчання Церкви, знаючи, що вона не заведе їх на манівці.

Всякі ж протестанти та біблійники зійшли на манівці, бо не мали непомильного проводу Церкви.

ХТО ВИНАЙШОВ ЛІТАКА?

ВЖЕ здавен давна люди мріяли про те, щоб літати. Старинні єгиптяни малювали людей і звірят з крилами. Знаємо випадки около 1,000 р., що дехто пробував літати, причепивши собі крила. Не вдалося, бо мускули людини не мають сили птахів, щоб маневрувати крилами. Птахи мають величезну силу в мускулах, якої брак людським рукам. Всяка машина подібна до пташених крил затяжка, щоб людина могла нею маневрувати в леті.

Аж у 18-ім ст., а саме 5 червня 1783 р. потрапили збудувати бальон, наповнити його теплим повітрям і впустити в гору. 21 листопада перший чоловік полетів бальоном угору.

Ліліенталь збудував перший літак. Він згинув катастрофально 9 серпня 1896 р., бо випав з літака, стративши рівновагу. Проте йому вдалося пролетіти 900 стіп.

Англієць Пилчер і американці Ченут і браття Врайт удосконалили літак Ліліенталя. Врайт збудував літака подібного до сьогоднішніх. Його літак важив 116 фунтів. В вересні 1903 р. вставив мотор у свій літак.

Отак мрія людства здійснилася. Літак став звичайним засобом перевозу та комунікації.

В 1927 р. Карло Линдберґ перший сам перелетів літаком Атлянтійський океан з Америки до Парижа.

1919 року перший раз перелетіли через Атлянтик з Ірляндії до Нюфавндленд два англійці: Елкок і Бравн.

НОМІНАЦІЙНА БУЛЯ МИТРОПОЛИТА КИР МАКСИМА ГЕРМАНЮКА

(Переклад із латинської мови)

ПІЙ ЄПИСКОП, СЛУГА БОЖИХ СЛУГ

ВСЕЧЕСНОМУ Братові Максимові Германюкові, дотепер титулярному єпископові Синненському й Апостольському Адміністраторові Вінніпеґського Екзархату, Митрополитові Номінатові того ж місця, привіт і апостольське благословення.

Ми, що з розпорядження Божої волі одежали до виконування той самий уряд, що його виконував блаженний Начальник Апостолів, ведені тою самою печаливістю, щоб якнайкраще повести християнську родину, Нашим письмом із печаттю "Ганк Апостолікам" з цього самого дня, піднесли Вінніпеґський Екзархат до ступня і гідности Митрополичої Столиці і їй, як першій церкві, підчиняємо Екзархати: Едмонтонський, Торонтонський і Саскатунський, перетворивши їх в єпархії.

Зараз же бажаючи надати цій столиці такого настоятеля, що потрапив би повести її розумним проводом, з великою користю для душ, Ми узнали вказаним покликати до цього уряду Тебе, що не тільки проявляєш блискучий талан, але також визначаєшся у веденні справ і людей, тому що тут сповняв обов'язки Коадютора та виконував уряд Апостольського Адміністратора.

Тим то, заслухавши поради Священної Конґрегації для Східньої Церкви, Нашою найвищою, апостольською властю звільняємо Тебе від зв'язку з Синненською церквою, що досі тривав, і настановляємо Тебе Митрополитом у Вінніпеґській Митрополичій Столиці для вірних українців візантійського обряду, що живуть у Канаді.

Водночас доручаємо Тобі керування й адміністрування так справами релігійними, як і дочасними добрами; наділюємо правами й почестями, що прислуговують Твоїй гідності та накладаємо тягарі й обов'язки, що звичайно йдуть у парі з таким достоїнством. Що ж відноситься до визнання віри й присяги на вірність супроти Нас і цієї Петрової Столиці, Тебе від них звільняємо. Щодо інших того роду справ, зберігатимеш вповні приписи й звичаї прийняті Східньою Церквою.

А Достойних Братів Єпископів, підчинених Тобі, усильно закликаємо, щоб не тільки мали Тебе в великій пошані з огляду на Твоє Достоїнство, але також щоб повинувались тим розпорядженням, які, по Твоїй думці, будуть більш відповідним для зміцнення католицької віри у Вашій країні.

Також наказуємо улюбленим синам із духовенства й мірян Він-

ніпеґської Митрополії, щоб Тебе, якого вже пізнали як ревного Апостольського Адміністратора, тепер уважали й шанували як Батька свого й Пастиря, бо ніщо більше не причинюється до щастя вірних як жива віра й глибока релігійність та щира любов і пошана до настоятеля.

Бажаємо далі, щоб згідно зо звичаєм Східньої Церкви, це Наше письмо чим скоріш після одержання було прочитане так духовенству, як і вірним. А втім, Всечесний Брате, бажаємо Тобі успіху, а водночас шлемо за Тебе мольби, щоб Ти, що сьогодні наділений новою і такою великою гідністю, вдивлений у страсті Христа, який у служінні Божому народові хотів терпіти й вмерти, щоб і Ти також, за Його взором, зносив усі труднощі та радо терпів усе, що прийдеться понести.

Дано в замку Ґандулфа, біля Риму, дня третього місяця листопада, року Божого тисяча дев'ятсот п'ятдесят шостого, вісімнадцятого року Нашого Понтифікату.

Кардинал ЦЕЛЬСІЙ КОСТАНІНІ,
Канцлер Святої Церкви Риму.
АМЛЕТІЙ ТОНДІНІ,
Управитель Апост. Канцелярії.
ФРАНЦ ҐАННІБАЛЬ ФЕРРЕТТІ,
Протонотарій Апост.
ЦЕЗАР ФЕДЕРІЧІ,
Протонотарій Апост.

"Шукайте ж найперше Божого Царства та правди Його, а все те додасться вам. Отож не журіться за завтрішній день, бо завтра за себе само клопочеться. Кожний день має досить своєї турботи" (Мт. 6, 33-34). Спасіння душі—перша справа.

Хто проживає так, як Бог наказує, той справляє велику радість Небесному Отцеві. "Розумний син веселить свого батька" (Прит. 15, 20), "а безумний син викликує гнів батька та жаль у матері, що зродила його" (Прит. 17, 25).

"Він був душогуб ізпочатку, і в правді не стоявся, бо правди нема в ньому. Як говорить неправду, то говорить зо свого, бо він неправдомовець і батько неправді" (Ів. 8, 44). Отож не вільно ніколи вірити дияволові, бо завжди обманює людей.

"Ніхто не може служити двом панам, бо або одного зненавидить, а другого буде любити, або буде держатися одного, а другого знехтує. Не можете служити Богу і мамоні" (Мт. 6, 24). Не вільно йти на компроміси з Богом.

Нема запевнення хіба в Бозі

М. Щ.

СКІЛЬКИ людей трудяться, щоб запевнити собі майбутність, сподіючись знайти спокій і запевнення вигідного та безпечного життя в грошах, поплатних роботах, фармах чи бизнесах.

Й я колись так думала, бо не розуміла Христових слів: "Не турбуйтеся і не кажіть: Що будемо їсти, або що будемо пити, або в що зодягнемося. Бо за тим усім побиваються погани. Та ж Отець ваш небесний знає, що того всього вам треба. Шукайте ж першзавсе Божого царства та його справедливости, і все те додасться вам. Тому не журіться про завтра, бо завтра саме за себе буде клопотатися. Доволі дневі його лиха" (Мт. 6, 31-34).

Я переконалася на собі самій, що тільки в Бозі можна подибати запевнення майбутности, бо людські зусилля та второпність супроти припадків і непевности туземного життя дуже часто бувають безсильні.

* * *

Батько й я проживали на краю маленького сільця при головнім гостинці біля Клівленду. Він працював на фармі, я помагала йому на полі. Крім цього тримала маленький ресторан для подорожніх.

Родина Басовських була нашим найблищим сусідом. Лев, найстарший їх син, і я приятелювали з дитинства, бо разом ходили до школи. Нераз їздила з Басовськими до нашої української католицької церкви до Клівленду, бо так вони, як і ми були католиками.

Моя мати померла на рака, як була я ще маленькою. Я гірко плакала, як вона, пригорнувши мене до серця, промовила при відході на другий світ: "Олесю, Бог кличе мене до Себе. Відходжу до свого Творця. Нехай діється Божа воля! Прошу тебе, моя донечкою, будь доброю християнкою. Ніколи не ображай Господа ніяким гріхом. Люби Ісуса та Його Матір Марію, й Вони дбатимуть про тебе, поки не зустрінемося в небі, де нема вже болів, смерти та розлуки, а саме щастя й вічне раювання".

Зростала сиротою, але чулася щаслива, бо батько щиро любив мене. Лев став моїм приятелем. Так батько, як і Левова родина були певні, що ми колись поберемося й заложимо на фармі

власну родину. Може було б так і сталося, бо Лев був спокійний і працьовитий юнак. Любив фарму і це подобалося мені, бо видавалося, що фарма подає людині найкраще забезпечення в житті.

Рільник залежить від одного Бога, втішається свободою, не лякається наставників, що женуть до праці робітника, не стоїть у ласку працедавця, бо він сам собі пан на власній землі.

Не так воно склалося, як сподівалися наші родини. Одної весняної днини під вечір зайшов до гостинниці Володимир К., здоровий, кремезний, стрункий юнак. Був шофером тягарового авта. Розвозив ярину.

"Добрий вечір", промовив, як переступив поріг. "Чи не можу дістати добру вечерю. Я голодний і змучений".

"Чого бажаєте?"—спиталася я, не знаючи, що відповісти. Між подорожніми бувають різні люди, католики, протестанти, жиди...

"Сьогодні п'ятниця",—тягнув він, "м'яса їсти не вільно. Зладьте мені добру яєшницю, печену бараболю та принесіть буханець разового хліба".

"Католик!"—блиснула в мені думка. "Цікаво, чи українець?"—Починаючи їсти, він перехрестився, хоч за столиками сиділи незнайомі йому люди.

"Католик, і то добрий!"—промовила до себе. "Мусить бути українець, бо хреститься по-нашому".

По вечері витягнув здорового куба й сповнив цілу кімнату ароматним димом. "Вибачте", промовив до мене, "люблю курити по вечері, щоб трохи відпочати. Ну, а як вам на ім'я?"

Його сині очі спочили на мені, палаючи дивним вогнем і викликуючи на обличчі непотрібний рум'янець. На мою мовчанку тягнув дальше: "Я звуся Володимир К. Походжу з Бостону, а працюю по всій Америці".

"Я—Олеся Козаренко", нарешті здобулася на відповідь. "Г-м -м, то ви українка? Я теж українець, і до того ще католик!"—додав він. На підтвердження свого католицтва витягнув з кишені вервицю. "Ось моя охорона!"—промовив, усміхаючись, і сховав її до кишені.

Запала ніч і Володимир заночував у нашім домі, бо ми мали декілька кімнат для пасажерів. Уранці поснідав і щиро попрощався зо мною гейби ми були давно знайомі: "До побачення! Поступлю до вас, як проїжджатиму біля ресторану". Скочив на величезне авто й тільки гуркіт автомашини понісся за ним.

"Дивний чоловік!" думала я. "Мудрий, чемний, второпний, пристійний... Але пощо волочитися по світі? Чому не осісти на однім місці та жити немов людина?"

В уяві станув спокійний, прив'язаний до ріллі Лев і буйний Володимир. Його поведінка, мова і постава дивно чарували уяву, притемнюючи добрі прикмети Лева. Мені було це прикре, тому відкинула згадку про Володимира: "От звичайний собі волокита! Що доброго можна сподіватися від нього?"

Легше воно сказати ніж зробити. Я привикла до спокійного життя... "І чому мало б зворушувати мене волокитство якогось зайди з далекого Бостону?"—питалася себе, але відповіді не знаходила ніякої. "От за два чи три дні забуду його!"—промовила та взялася мити начення.

Не так сталося. Він не забув про нас і я негодна була забути про нього. Через місяць Володимир знову загостив до ресторану.

Батько відразу вподобав собі його. Дивлячись, як він направляв автомашину, промовив до нього: "Бачу, що з тебе добрий механік. Мій приятель має тут гараж. Поплатна робота. Ти міг би стати його помічником. Стале місце й спокійне життя!"

Отак ми намовили Володимира працювати в поблизькім гаражу. Роботи було повно, бо гостинцем котилася постійна валка авт, тягарових і пасажирських. Володимир мешкав у винаймленій біля гаражу кімнатці, а віхтувався в нас.

Наша приязнь почала зростати. Власні почування дивували мене. Лев, приятель юних літ, поволі відходив у забуття. Його місце займав чужинець, що тимчасово осівся в нашім сельці.

Лев, який закоренився на ріллі, любив землю, був для мене символом життєвого запевнення, бо сильно запустив коріння в святу землицю, на якій господарювали його заможні батьки. Ну, і з вигляду не був поганий. Його повільність була всім відома. Але що це кому шкодить? Хіба наша приказка не каже: "Хто йде поволі, той іде певно".

Аж тут з'явився Володимир, людина буйна, загониста та без "коріння". Відразу ввійшов у мій вимріяний світ і розігнав його спокійну монотонію.

На поверхні ніщо не змінилося, але в серці настала колосальна переміна. Лев завважив усе та старався привернути до себе мої почування. Запізно! Вони вже вповні належали до Володимира.

Хоч був "без коріння", всетаки сподівалася "освоїти" та прикути його до одного місця... Постійна робота в гаражу запевняла сталий приплив гроша потрібного до ведення родини.

Не так сталося. Одного ранку Володимир повідомив, що покидає гараж і наймається в великій компанії, яка розвозить ярину й овочі по всій Америці. Шофери, з якими стрічався в гаражу, розбудили в ньому тугу за великими тягаровими автами. Сподівався придбати трохи гроша та купити власну тягарову автомашину...

Я гейби остовпіла. Обурення й тривога опанували мене. Прийшовши до себе, накинулася на нього: "Володку, чому кидаєш сталу й добру роботу, промінюючи її за волокитство?"

Він пригорнув мене до себе: "Не лякайся, голубко. Все буде гаразд. На весні візьмемо шлюб і будемо щасливі!"

Я замовкла. "За два три місяці йому збридиться бездомне життя. Вернеться до давньої роботи в гаражу й усе знову влаштується", вмовляла себе.

Проминали місяці, але мій наречений зовсім не виявляв бажання вертатися до гаражу. Це денервувало мене: "Яке життя матиму з чоловіком, що залюбився в циганське життя? Все в руху... Ніколи на однім місці..."

Отак назрівало рішення кинути карти на стіл і поставити Володимира перед вибором: Стала робота на однім місці або зірвати

наші заручини! Нехай рішається та вибирає: "Я або велика тягарова автомашина".

Ще того самого дня він задержався на нічліг у нашій місцевості. По вечері я заявила йому: "Владку, як вийду замуж, то хочу мати спокійне, нормальне життя. Бажаю, щоб чоловік пробував удома і не волочився по світі. Люблю діти. Сподіюся, що Бог обдарить мене численними діточками. Як змогла б дати їм добре виховання, коли їх батько постійно в дорозі? Мрію про родинне вогнище, а не про готель, в якім з'являтимешся раз чи двічі на місяць!"

Володимир намагався вспокоїти мене: "Олесю, чи думаєш, що дім нічого не значить для мене? Яка це радість для чоловіка вертатися додому, де жінка та діти ждуть на нього?"

"Якщо вернешся!"—відрубала я. "Що ж робитиму сама довгими днями, ба й тижнями?... Самітність і журба за тобою стануть моїм щоденним хлібом... Ні, Владку, я хочу запевнення в житті... Бажаю нормального життя подібного до того, що ведуть мої товаришки, яких чоловіки працюють на місці! Хочу певного життя для себе та для тебе!"

"Бог є всюди. Його Провидіння чуває над добрими християнами. Без Його волі ніщо не діється на світі. Послухай, що каже Спаситель"—витягнув маленьку Біблію з кишені та став читати:—"Чи не продають два горобці за асарія? І ні один не впаде на землю без Отця вашого. А в вас і волосся на голові все почислене. Тому не бійтеся!" (Мт. 10, 29-31). Не лякайся! Без Божої волі мені ніщо лихе не станеться! Я люблю свою теперішню працю й сподіюся, що Бог буде зо мною так на гостинцях, як з тобою на затишній фармі", закінчив свій аргумент.

Сльози стали котитися мені з очей: "Я хочу запевнення для нашої майбутньої родини!"

"Таке запевнення може прийти тільки від Бога. Бог є однаково на фармах, як і на гостинцях!"—додав Володимир. "Якщо бажаєш жити на затишній фармі, то вертайся до Лева! Він має "коріння". Ніколи не був більше ніж 50 миль від свого дому! Смерть може заскочити нас навіть удома!"

"Ні!" промовила я посеред хлипання. "Я хочу запевнення в житті!"

Володимир співчутливо поглянув на мене та вийшов із кухні зо словами: "Прощай, Олесю. Нехай Христос і Його Пресв. Мати нагородять тебе за все, що вчинила для мене за час нашого знайомства".

Заскрипіли двері, загудів мотор автомашини й мій наречений покинув мене. Я опустилася на софу й поринула в ласкаве задеревіння: "Все скінчилося між нами!"

Проминули осінні місяці. Настала зима й сніг покрив святу землицю. Гостинцем проїжджали автомашини. Я намагалася забути про Володимира. Неможливо. Гуркіт машин удень і в ночі нагадував його.

Знала, що він нераз проїжджав біля нашого дому, навіть ночував у сільці, скуповував помідори, гарбузи та всяку іншу ярину від сусідніх фармарів, але не показувався на нашій фармі, хоч

знав, що батько був найкращим продуцентом подібних товарів у цілій околиці.

Це смутило й лютило мене. Я молилася за нього, була готова піти на компроміс, але він повинен був перший простягнути руку до згоди. Чулася розчарована й огірчена на життя, яке не давало мені вдоволення, хоч "запустила коріння" в фарму та ресторан.

Страшний ураган, що навістив околицю переконав мене, що ніде в світі нема запевнення перед припадками та нещастями.

Нагальний вітер, що зірвався пополудні, не віщував нічого доброго. Радіо перестерігало людей,, заповідаючи бурю. Батько й я кінчали вечерю, як наглий удар вітру вирвав із корінням старезний клен, який десятками літ стояв перед нашим вікном. Другий удар повалив цегляний комин. Частина цегли пробила дах, стелю та впала на поміст біля кухні. Горнятка з кавою вихопилися нам з рук і, вдарившись об підлогу, розлетілися на дребезги. Буря зірвала паркан і кинула його на столітнього дуба, що стояв за хатою.

"Олесю", закликав батько, "побіжу до хліва та випущу худобу, бо як буревій завалить хлів, то поб'є її!" Вибіг із хати й подався до хліва.

Я дивилася крізь вікно, як батько вбіг до хліва. Знову вдарив ураган, зірвав дах зо стайні, пірвав у повітря, а саму стайню повалив на землю.

Я задеревіла від жаху. Вже більше не бачила батька. Навіть на похороні не відкрито домовини. Отець парох виголосив похоронну промову про марноту життя та про непевність смерти. Нагадалися мені Володимирові слова: "Смерть може заскочити нас навіть удома!"

Який тиждень по похороні стала приходити до себе. Мешкала з тіткою кілька миль від дому, бо лякалася сама проживати в напів зруйнованій хаті.

Одного пополудня взяла тітчин автомобіль і поїхала подивитися на свою фарму. Старезний клен лежав на подвір'ї. Його грубезне коріння стирчало в повітря. "Коріння", подумала я, "яка користь із нього, коли припадкова буря годна вирвати його з землі?"

Пройшла подвір'ям, оглядаючи зруйновану хату, поломаний паркан, завалену обору... Сльози спочуття станули мені в очах: "Бідний батько... Завжди мріяв про забезпечення в житті... Був такий уважний, щоб нічим не ризикувати... Як він цупко тримався землі, вбачаючи в ній захорону перед небезпеками життя... Ну і що сталося? Зірвався буревій, над яким людина не має жадної контролі... Батько стратив усе, навіть життя..."

Це наявно переконало мене, що в житті нема певности й захорони перед нещастями хіба в Бозі. Я витягнула з кишені Св. Євангелію й попала на слова: Спасителя: "Всякий, хто приходить до Мене і слухає Мої слова та виконує їх, скажу вам до кого він подібний. Подібний він до чоловіка, що, будуючи дім, викопав глибоко та поставив фундамент на камені. Як же надійшла повінь і води вдарили на цей дім, то не змогли зрушити його, бо був побудований на камені.

"А хто слухає, але не робить, той подібний до чоловіка, що побудував свій дім на землі без фундаменту. І як тільки води вдарили на нього, він зараз завалився; і руїна того дому була велика" (Лк. 6, 46-9).

Яка це велика життєва правда! "Володимир мав рацію!"—промовила до себе. Я помилилася. Непогамоване бажання мати запевнення в житті позбавило мене доброго мужа. "Нехай діється Божа воля!"—шептали уста. "Либонь так воно мало бути. Бог нерідко використовує помилки, щоб навчати людей розуму".

Йдучи дальше, подибала великий гарбуз. Буревій вирвав із города та викинув на зелену траву, зовсім не ушкодивши його. Я знала, що Володимир скуповує ярину в фармерів, бо була осінь. "Ех, що тут думати!... Він напевно не прийде по мої гарбузи!" —подумала й пішла далі.

Дороговою котився великий тягаровий автомобіль. Затримався перед нашою повваленою хатою. Висів Володимир, і став прямувати до мене. Моє серце забилося від радости.

"Олесю", прошив мене голубими очима, "проїжджаючи гостинцем, зобачив тебе на полі. Чи ти ще злосна на мене? Хотів прийти скоріше, як довідався про трагедію батька, але не знав, чи приймеш мене. Я ніколи не забув про тебе".

Я хотіла кинутися йому в обійми, але опанувала себе. "Владку",—заявила, здавлюючи химерні сльози, "я багато навчилася, відколи ми розсталися. Я була винна, що ми розійшлися".

Його обличчя заясніло немов небосхил, на який раптом блиснуло блискуче сонце. "Голубко моя", скрикнув він, беручи мене за обидві руки. "Якщо фарма така дорога тобі, то я так усе влаштую, щоб ми могли разом проживати".

"Ні, Владку",—відказала я, "зовсім не хочу жити на фармі, в якій сподівалася знайти запевнення в житті... Я помилилася... Дивися на поломаний паркан, повиривані з корінням старезні дерева... Марне люди пошукують забезпеки перед нещастями в грошах, добрих посадах, приятелях і фармах... Нема запевнення хіба в Бозі... Не розчарується та не заломиться в житті, хто покладається на Бога, як каже Св. Петро: "Покладіть на Нього всю вашу журбу, бо Він опікується вами" (I Пет. 5, 7).

Ось де правдива захорона перед припадками та непевностями, як яких невільне життя ніякої людини, поки живе на землі! Це єдине запевнення, що переживає життєві бурі. Довір'я до Бога двигає людину з глибини нещасть і помагає будувати нове життя, не зважаючи на минулі нещастя й невдачі".

Володимир захоплено слухав моїх слів. "Слава тобі, Господи," промовив і ніжно пригорнув мене до серця, "саме такої дружини мені треба. Не тратьмо дорогого часу. Ходім до нашого доброго отця Всеволода, щоб улаштувати все потрібне до шлюбу..."

Повні радости та держачись за руки ми попрямували до нашого українського католицького пароха Всеволода...

БУЛЯ ЕРЕКЦІЇ ВІННІПЕҐСЬКОЇ МИТРОПОЛІЇ

(Переклад із латинської мови)

ПІЙ ЄПИСКОП, СЛУГА БОЖИХ СЛУГ, НА ПОВСЯКЧАСНУ ПАМ'ЯТЬ

ЗАГАЛЬНО відомо, що ця Апостольська Римська Столиця завжди огортала материнською опікою тих вірних, що залишивши рідний край, виемігрували в інші країни. Коли ж йдеться про українців, які живуть у Канаді, то є багато рішень і актів Римських Архиєреїв, що є наглядним доказом цього роду старання. Бо коли Найвищий Святий Архиєрей Пій X, Наш Попередник, з винятковою передбачливістю, року тисяча дев'ятсот дванадцятого оснував так званий Ординаріят для тих вірних, щоб дбав про них в їхньому власному обряді; і коли справи гарно розвивались, року тисяча дев'ятсот сорок восьмого Ми розділили його на три Екзархати, а року тисяча дев'ятсот п'ятдесят першого на чотири, з тою саме думкою, щоб збільшеній пастві відповідало рівне й достаточне число Архиєреїв.

Коли ж ті Настоятелі, вже від часу оснування Екзархатів, домагались, щоб утворено з їхніх Церков окрему церковну провінцію, а через те, щоб і сили об'єднати та краще зарадити потребам вірних християн, Священна Конґреґація для Східньої Церкви, після вислухання Всечесного Брата Джіованні Паніко, титулярного Архиєпископа Юстиніяненського, Апостольського Делеґата в Канаді, і після зрілої застанови, узнала відповідним прихилитись до того прохання, тим більше, що Львівська Провінція, з якої походять українці, терпить надто тяжке й жорстоке переслідування, а самий Митрополит і прочі Владики за Христову віру й вірність супроти Апостольської Столиці мучені часто аж до смерти.

Цю пропозицію Священної Конґреґації вповні одобрюючи та йдучи назустріч бажанням тих, що мають певне право в цьому ділі, Нашою найвищою властю постановляємо й приказуємо, що слідує: В країні Канаді встановляємо нову церковну провінцію для вірних українців візантійського обряду, що там живуть. Вона обіймає ці столиці: Вінніпеґську, Едмонтонську, Торонтонську і Саскатунську, дотепер Апостольські Екзархати. З тих церков, Вінніпеґську підносимо до ступня й гідности Митрополичої Столиці, а прочим надаємо форму єпархій, наділюючи правами й привілеями відповідними для кожної з них, з захованням приписів і правних звичаїв властивих Східній Церкві. А на Настоятелів, яким доручається провід названих Єпархій, накладаємо також тягар й обов'язки, відповідно до гідности кожного. Крім

того Єпархії підчиняємо Вінніпеґській Митрополичій Столиці, якій вони, як помічні, винні послух. Це саме постановляємо відносно їхніх Єпархів: Хай вони підчиняються своїому митрополитові. А втім це Наше Письмо хай переведе в діло Всечесний Брат Апостольський Делеґат у Канаді; Йому надаємо всю владу подрібну до переведення цієї справи. Він, як вважає, може їх відпоручити комусь другому, щоб тільки той був у церковній гідності. А скоро тільки діло буде довершене, він накаже виготовити документи, яких відписи, читким письмом, хай негайно відішле до Священної Конґрегації для Східньої Церкви. А якщо б таке сталось, що в тому часі, в якому справа повинна бути переведена, був би настановлений інший у цій самій Делеґатурі в Канаді, то хай він переведе в діло наше доручення. Хочемо, щоб це Наше Письмо мало силу тепер і на будуче, і то так, щоб те, що ним порішено, було заховуване з пошаною тими, про кого йдеться і так, щоб залишалось правосильним.

Успішності цього письма не можуть стати на перешкоді ніякі будь-якого роду противні рішення, бо цим письмом Ми їх усіх відкликаємо. Тому, коли б хтось, будь-якою властю наділений, свідомо, або несвідомо, поступав противно, як Ми рішили, приказуємо вважати це за цілком неважне й неіснуюче.

Крім того хай нікому не буде вільно цього документу нашої волі ні дерти, ні нищити. За те відписам цього письма і частинам, виконаним будьто друком, будьто рукою, заосмотреним печаткою мужа поставленого в церковній гідності, а заразом підписаним публічним нотарем, належить оказувати таке довір'я, яке показали б цьому оригіналові.

Якщо б хтось будь-яке з цих наших рішень легковажив або відкидав, хай знає, що стягне на себе кари, законно встановлені на тих, що не виконали розпоряджень Найвищих Архиєреїв.

Дано в замку Ґандулфа, біля Риму, дня третього місяця листопада, року Божого тисяча дев'ятсот п'ятдесят шостого, вісімнадцятого року Нашого Понтифікату.

Кардинал ЦЕЛЬСІЙ КОСТАНТІНІ,
Канцлер Святої Церкви Риму.
АМЛЕТІЙ ТОНДІНІ,
Управитель Апост. Канцелярії.
Кардинал ЄВҐЕНІЙ ТІССЕРАН,
Секретар Свящ. Конґреґ. для Східньої Церкви.
ФРАНЦ ҐАННІБАЛЬ ФЕРРЕТТІ,
Протонотарій Апост.
ЦЕЗАР ФЕДЕРІЧІ,
Протонотарій Апост.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

JULY-AUGUST, 1957

Dormition of the Blessed Virgin Mary

IN THE HISTORY of the liturgical feasts few have been designated under as many names as the Assumption of the Blessed Virgin. Even now the feast is known as the Dormition (Sleeping, or Falling Asleep) in the Eastern Rites, and as Assumption in the Latin Rite. Under whatever title it may have been known, the Assumption was a commemoration of three distinct truths, namely, the death of the Blessed Mother, her resurrection after death, and her assumption into heaven.

Sacred Scriptures give no account of the death of the Blessed Virgin. The place and date of her death are unknown to us. Only centuries later do we find testimonies placing the date between 41 and 48 A.D. Some even assign a still later date. As for the place, one tradition asserts that the Blessed Mother died in Ephesus, another in Jerusalem.

The tradition for Ephesus is based on the relation that St. Cyril, at the time of the Council of Ephesus (431) delivered a sermon in a church dedicated to the Blessed Virgin. The very fact that the church was dedicated to the Blessed Mother favors the probability that she was buried in that place. This presumption can be made since the churches of antiquity were erected on the tomb, or at least some relic of the saint in whose honor they were dedicated.

The tradition for Jerusalem as the place of her death, if founded on the apocryphal writings, which are valuable for their antiquity and unanimity. It is also based on later accounts of pilgrimages. St. John Damascene, who with the greatest reverence and detail extols the praises and favors of the Blessed Virgin, relates with hesitation and reserve the traditions concerning the time and place of her death.

The fact, however, of her death, her resurrection, and her bodily assumption into heaven are held without doubt. Truly it was fitting that the Virgin, immaculately conceived without original sin, should not submit to the penalty of death. It is equally proper that her all-pure body should not suffer corruption. But in conformity to her Divine Son, the Blessed Virgin suffered death. In like manner, through the special grace of God, she was resurrected from the dead. Her bodily assumption into heaven was a necessary complement to all the favors which God had bestowed upon her.

St. John Damascene, known as the Doctor of the Assumption, extends many reasons for the bodily assumption of the Blessed Virgin. He explains that the source of Life and Light could not remain long in death and darkness, that corruption could not approach the body which received Life, that corruption is repugnant to all-pure nature of the Virgin's body, that her virginity remained intact during childbirth, is kept incorrupt and transferred to a new life, but especially because it was the positive will of her Divine Son. The Kondak for the feast

praises the Assumption by the saying, that "the grave and death did not conquer the Mother of God, since being the Mother of Life, she was assumed into life by Him who dwelt within her perpetually virgin womb.

The feast of the Assumption probably originated by pilgrimages to the place honored as her tomb. It was celebrated in Aughst in some churches, in others in January or May. Only in the sixth century was the date set for August 15 by Emperor Maurice in the East and Pope Gregory in the West. In the ninth century the feast became more solemn when Pope Leo 1V gave it an Octave, celebrated in both the East and West. In the Eastern Rite August 14 is commemorated as the "Pre-feast" of the Assumption. Also in preparation for the feast, a fast (known as the "Spasivka" in the Slav-Byzantine Rite) is kept from August 1 to 14. This fact is already mentioned by Pope Nicholas, in the ninth century in a leter to the Bulgarians.

The ancient custom of bringing flowers to church to be blessed and then placed in the home is still retained by the faithful. These flowers are blessed with appropriate prayers at the close of the Liturgy. The custom probably arose from the tradition that flowers were said to have been found in the tomb of Mary after her Assumption into heaven.

Rev. Emil Manastersky.
(from The Ark)

TROPAR

O Mother of God, in giving birth (to Christ) thou hast preserved thy virginity, and after thy falling-asleep (Assumption) thou hast not left the world; thou hast past away to life, being thyself mother of life (Christ); whereupon thou savest our souls from death by thy prayers.

KONDAK

O Mother of God, thou art a perpetual help by prayer, and an infallible hope of refuge. The tomb and death could not detain thee, for He who became man in the ever-virginal womb transferred to life her who was the mother of Life (Christ)

Looking at the assumption of the Most Pure (Virgin Mary), the angels were astonished as to how the Virgin came to heaven from earth.

O pure Virgin, the laws of nature are suspended in thee: in giving birth (to Christ) thou remaineth a virgin, and in thee life overcomes death: after the birth (of Christ) thou remaineth a virgin and after death thou continue to live.

O Mother of God, thou does always save thine inheritance.

George Elliot: "Character is not cut in marble. It is not something solid and unadulterable. It is something living and changing, and may become deceased as our bodies do."

Syrus: "Many receive advise, only the wise profit by it."

Syrus: "Advise your friends privately, but praise them publicly."

Carlyle: "Affectation is the product of falsehood."

Obstacles to the restoration of the Halych Metropolis

Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

ALTHOUGH the welfare and progress of our Church in Western Ukraine demanded an immediate restoration of the Halych metropolis and the Austrian government was favorable to it, there were, however, three big obstacles which caused its delay for some 30 years.

(1) The Magyar government opposed the re-establishment of the Halych metropolis because it feared that the Transcarpathian Uniate diocese of Mukachiv would be included. Since the union of the Mukachiv diocese with Western Ukraine would hinder the magyarization of our population in Transcarpathian Rus, it is evident that the Magyar patriots were unwilling to see the restoration of the Halych metropolis.

(2) The Poles also opposed the re-establishment of the Halych metropolis for similar nationalistic reasons. The Polish archbishops of Lviv, Sierakowski and Kicki, did not forget the times of the the Polish kingdom when the Uniates of Galicia were subject to the jurisdiction of the Polish archbishop by a decree of King Sigismond I in 1509. ([10] Thus the Polish archbishops of Lviv pretended to rule our Church in Galicia. They hesitated to comply with the papal decrees forbiding Ukrainian Catholics from passing over to the Latin Rite. They hoped to continue the same denationalizing policy under Austrian rule until Pope Pius VII stopped it on June 13, 1802, by renewing the decrees of his predecessors forbidding such transits. ([11] When the Ukrainian hierarchy took serious measures for the restoration of the Ukrainian Catholic metropolis in Galicia, the Polish patriots sought to arouse the suspicion of emperor Francis concerning the lack of allegiance to the Austrian dynasty among the Ukrainians whom the Poles represented as Russophiles.([12]

In 1800, after bishop Wazynsky's death, the poles worked to suppress the Kholm Uniate diocese. Our bishops of Lviv and Peremysl protested against the Polish machinations and thus saved the Kholm diocese. ([13] In 1803, when the Austrian government took serious steps for the restoration of the Halych metropolis, the Polish bishops of Lviv and Peremysl tried to induce the government to suppress the Ukrainian Catholic bishoprics in Galicia and to place the Greek Catholics under the jurisdiction of the Latin Rite Polish bishops. The Polish hierarchy had considerable influence in the Galician government. Our bishops, however, did not relent. They sent an envoy, Michael Harasiewicz, to Vienna to defend

10) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 93-94
11) A. M. Ammann, Ibid., pp. 640-641.
12) Edward Winter, Op. cit., p. 144.
13) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 679-680.

the interests of our Church at the imperial court of Austria against the Magyar and Polish manoeuvers. The successful restoration of the Ukrainian Catholic metropolis in the Austrian empire is chiefly due to the indefatigable zeal of this skillful prelate.

(3) So long as metropolitan Theodosius Rostotsky lived at Petersburg, the Holy See recognized him as the only real metropolitan of the Kievan metropolis and was unwilling to separate Western Ukraine with its bishoprics from his jurisdiction, even though he had been deposed by Catherine II in 1795 after the abolition of the Kievan metropolis in the Russian empire. All efforts of the Western Ukrainian bishops to obtain from Rostotsky a coadjutor for Galicia proved unsuccessful. On February 16, 1804, Theodosius Rostotsky replied to the Galician bishops that negotiations with the Russian government concerning the re-establishment of the Kievan metropolis were under way. Therefore, it would be imprudent to decide upon the matter before the results of these negotiations became known. [14]

After Metropolitan Rostotsky's death in 1805, the restoration of the Halych metropolis became real again. Upon his death, the main obstacle for the creation of the Galician metropolis had been removed.

The Galician bishops renewed their petitions at Rome and Vienna. The Polish archbishop of Lviv, Ignatius Kicki (1783-1812), and the Polish administration of Galicia continued to oppose the erection of the Ukrainian metropolis, demanding the abolition of the Lviv and Peremysl bishoprics. [15] As a result of representations made to the Austrian emperor by canon Michael Harasevych, Francis I accepted the petition of our bishops and turned to Pope Pius VII (1800-1823) on September II, 1806 asking the Vicar of Christ to re-establish the Halych metropolis for the Western Ukrainian population. [16] The emperor was persuaded to take this step by a memorial sent to him by bishop Anthony Anhelovych who explained to the monarch that the restoration of the metropolis was necessary, because: (a) It was needed to shield our church from outside influence. (b) the Ukrainian clergy and people wanted it. (c) There was no obstacle whatsoever since Metropolitan Rostotsky's death. [17]

Asking for the restoration of the Halych metropolis, Francis I proposed Anthony Anhelovych, bishop of Peremysl, as a future metropolitan.

The Holy See accepted the emperor's petition and the bull of the restoration was drawn up by the Roman Curia. In the meantime news of the re-establishment of the Uniate metropolis in the Russian empire by Alexander I in July of 1806 reached Rome. Heraclius Lisowsky had been nominated "Metropolitan of the Uniate Church in Russia," by the Tsar. The event that occurred in Russia altered the plan concerning the restoration of the Halych metropolis. The Holy See did not publish the bull of the erection of the Halych metropolis. Pope Pius VII hesitated for a while as to what should be done. Should a new metropolis in Western Ukraine be established under the jurisdiction of the Kievan metropolitan or should Heraclius Lisowsky

[14]) Analecta OSBM., p. 243.
[15]) A. M. Ammann, Ibid., p. 639.
[16]) Analecta OSBM., p. 243.
[17]) M. Harasiewicz, Ibid., p. 779.

be confirmed as metropolitan of the Uniate Church in Austria, Russia and to drop the restoration of the Halych metropolis. The enemies of our Church were also against the restoration of the Halych metropolis and its first candidate Anhelovych "whose promotion did not please them." [18])

Whereupon, the Holy See dropped the whole affair by answering: a) There were never two metropolitans in the Ukrainian Church. b) Archbishop of Polosk, Lisowsky, had been nominated metropolitan by the Russian emperor. c) Lviv already has a Latin Rite metropolitan and custom does not permit two metropolitans in the same province and in the same city. d) The Basilian monks and their protoarchimandrite would be offended. "Such a declaration was made, although the restoration of the Halych metropolis and the nomination of Anhelovych had already been decreed." [19])

The Austrian government, however, continued to urge the creation of the Halych metropolis.

The Holy See proposed that Western Ukrainian bishops break away from the Kievan metropolis and subordinate themselves directly to the Holy See of Rome. Thus the restoration of the Halych metropolis would be unnecessary. [20]) The Austrian government opposed the proposed solution of the agitated problem and continued to insist upon the re-establishment of the metropolis. In May 1808, the Holy See softened its attitude and consented to the restoration of the Halych metropolis. The papal bull contained a clause that the administrator of the Kievan metropolis, Heraclius Lisowsky, should be notified of the erection of the Halych metropolis. The Austrian nuncio Serevoli had been authorized to notify Lisowsky of the decision of the Holy See, asking the administrator to renounce his rights to the Halych ecclesiastical province. The Austrian government rejected the clause and denied its "regium placet" to the papal bull. Jordon Mytskevych, the plenipotenitary of the Western Ukrainian bishops protested this clause also, because the consent of Lisowsky was by no means necessary. The latter was neither nominated for Western Ukraine nor confirmed as metropolitan by the Holy See. Nuncio Severoli accepted the opinion of Mytskevych and informed the Roman Congregation that the erection should be postponed any longer. [21])

The Holy See had its choice between the provisions taken by two emperors: Alexander I of Russia and Francis I of Austria. Pope Pius VII preferred Francis I to Alexander I. The Austrian emperor in spite of his shortcomings was a Catholic monarch, and Austria was a Catholic monarchy. Russia with its Tsars was a dissident country hostile to Catholicism. Besides Alexander I re-established the Uniates metropolis without consulting the Pope and without asking the Holy See for its confirmation. This was the reason why Heraclius Lisowsky was never confirmed by the Pope in his new dignity of metropolitan for the Uniate Church in Russia. He remained "administrator of the Kievan metropolis" until his death in 1809.

[18]) Ibid., p. 781.
[19]) Ibid., p. 782.
[20]) Ibid., p. 783.
[21]) Ibid., p. 784-785.

Who is this St. Alphonsus?

Wm. P. Ryan, C.SS.R.

Alphonsus Maria de Liguori is the ideal saint to guide you in devotion to Mary of Perpetual Help. He was born in Marianella, a suburb of Naples, Italy, September 2th, 1696, and proved a very affectionate and intelligent child. His temper was quick, his pride fiery and the struggle between his father, Don Joseph, and young Alphonsus was a contest of two fiercely determined wills. The father's disipline and the grace of God prevailed and the young genius was made a doctor of civil and canon law at the incredibly early age of sixteen!

A brilliant career was before him as an outstanding lawyer throughout all of Italy. But God had His own plans for Alphonsus. One seemingly insignificent clause that he had read twenty times in a legal paper, evidence in a trial involving millions of dollars, was overlooked by the amazing young barrister. Though he had never been defeated in any case he tried, he lost this all important trial because of his failure to realize the meaning of these few words in the legal document.

This stunning humiliation became the turning point of his life. It made him kneel before a shrine of Mary, place his sword on her altar, and vowed to serve her only and always. It was at this moment that his book "The Glories of Mary," his masterpiece of information and motivation in love for God's Mother, was born in his heart. This classic, with ten thousand quotations from authors of all the ages, was to be a beautiful mosiac that he painstakingly fashioned in years of loving, exhaustive research. The result? The most complete picture of Mary and her personality as it affects you and your needs that the world has ever seen.

Just a few months ago our beloved Pontiff, Pope Pius XII, named St. Alphonsus, the Patron of all confessors. Why this honor for Alphonsus? Because he spent his genius and energy lavishly in the project of making it easy for you to go to Confession and thus to grow in God's love and friendship.

Really, he anticipated the findings of sound psychology by nearly two hundred years. The four huge volumes he wrote on Moral Theology were to make him a Doctor of the Church, *the Most Zealous Doctor*, as he is called. This great Moral Theology served as the inexhaustible source upon which all succeeding authors writing on moral theology, or the science and the art of hearing confessions kindly and skillfully have drawn during the intervening years. They even head their books with the words, "According to the mind of St. Alphonsus."

The theme of his life might well be summed up in the words of the *"Hail Holy Queen* — "Our life, our sweetness, and our hope." His books and pamphlets number sixty four. (Some have been published in two hundred editions and thirty two languages for millions and millions of Catholics from his day to ours.) They insist that, "No true client of Mary is ever lost." Every sermon he preached contained the name of Mary. She was the Refuge of Sinners for the souls for whom he worked so viligently that he made and kept a vow never to lose a moment of time.

As a young priest he drew about himself a group of priests, whom he was to form into new religious order. They were called 'Redemptorists' — their purpose was to be outlined for them by their young leader, to labor for the salvation of the 'most abandoned souls' by the conducting of missions.

But Alphonsus was not to be satisfied with merely organizing a group of men. He gave them a spirit —his men were to work with and for Mary. She was to keep them together; she was to be the inspiration of every sermon they preached.

His magnificent mission system brought the sinner to Mary for consecration at its close, confident that persevering love for her meant not only heaven eventually, but its beginning here and now in the inexpressible joy of a serene conscience in love with God. Ninety one years as priest, missionary, founder of the Redemptorist Fathers and Brothers and the Redemptoristine contemplative sisters, author, bishop — all this ceaseless display of zeal he centered in Mary, Our Mother.

How delightfully apt, then, was the arrangement that the miraculous image of Mary of Perpetual Help to Via Merulana in Rome and to the church dedicated to St. Alphonsus Maria de Liguori, her champion! The picture was lost in the near oblivion of a monastery chapel from 1798 to 1866. Pius IX, who had a tender personal devotion to Our Blessed Mother under this title, respected Mary's own wish to have the miraculous image placed in the church between St. John Lateran and St. Mary Major. And since old St. Matthew's Church had been destroyed by the armies of Napoleon and St. Alphonsus Church built on nearly the same site, the Redemptorists were given charge of the sacred picture. You can almost see Mary smiling over this posthumous award to one who loved her so dearly and brought her, through his books, his preaching, and the writings and sermons of his spiritual sons, to millions.

(from *"Perpetual Help"*)

It is remarkable how much trouble there is left in the world with so many people going around looking for it.

I'D LIKE TO KNOW...

1. *"I know a non-Catholic. He is a fine man. I would like to marry him. Unfortunately he is divorced. His wife deserted him. He is willing to become a Catholic. What can be done about it?"*

Nothing can de done about it as far as you are concerned. You cannot marry him, because a marriage of two non-Catholics is valid and lawful in the eyes of the Church, unless there is some natural or legal impediment.

He can become a Catholic, if he wants, but this will not make him able to marry again, until his wife dies. Marriage indissolubility has been proclaimed by Christ, and no one can dissolve it except death. "Whoever puts away his wife and marries another, commits adultery; and if the wife puts away her husband and maries another, she commits adultery." (Mark: I0, 12).

2. *"The Lord said 'Keep holy the Sabbath!' How come that the Church changed it?"*

The Sabbath commemorated the rescue of the Jewish people from the slavery of Egypt and the protection of the Jewish first-born through the blood of the sacrificed lamb.

Sunday commemorates our Lord's resurrection and His triumph over death, sin and the devil.

Jesus Christ implicitly chose Sunday as the holyday of the New Law. It was on a Sunday that He rose from the dead. It was also on Sunday that the Holy Ghost descended upon the infant Church and its ministers, the apostles.

The celebration of the Mass and the distribution of Holy Communion has always been attached to Sunday: "On the first day of the week, when we met for the breaking of bread..." (Acts: 20, 7). Thus the observence of Sunday included attendance at Mass and Holy Communion. Under the Christian emperors the pagan holydays were abolished and Sunday took their place. A law was issued in the sixth century binding Chritians to abstain from servile work on Sundays. Man sets aside a certain amount of time for each necessary need, such as sleep, rest, eating, and so forth. Should he not set aside a portion of his time for God and his own spiritual refreshment, thereby recognizing full dependance on his Maker. Man must always worship God. Sunday provides him with a spiritual reserve that should tide him over the trials and temptations of the coming week.

3. *Our school usually holds dances on Friday, at which chicken or weiners are served, although half the students are Catholics. Our principal is a Catholic, but he does not say anything."*

If the majority of the students are Catholics, they should see to it that no meat is served on Friday during such dances. Since 1956 dancing on Friday (except during Lent and Advent) is not forbidden in the dioceses of Manitoba, Saskatchewan and Ontario. Thus if you live in one of these dioceses you may take part in such dances. If you live in the Ukrainian exarchate of Philadelphia or in the diocese of Edmonton, you cannot participate, unless you get a special permission from your local pastor. Although permission for dancing can be obtained in some cases, eating meat is still severely forbidden. Steps must be taken by the principal and students that no meat is to be served to Catholics at such gatherings.

4. *Is it sinful to have your fortune told? And how do fortune-tellers predict future happenings, some of which actually come to pass?*

If you yourself or the fortune-teller place any credence in the revelation about the future made by the latter, you are guilty of a sin against the first commandment. Only God can know and reveal the hidden future, and to go to someone else for such knowledge is to put that person in the place of God. It is not a sin for someone to pretend to read a person's fortune in tea leaves or cards just for amusement, if all concerned realize that it is only a joke. It is a sin to pay money to a professional fortune-teller for a glimpse at the future, both because you do not usually hand out money without believing that you are getting something for it, and because you are promoting superstition by supporting the fortune-teller. Professional fortune- tellers have many clever ways of fooling you into believing they can tell your future. If you believe them you are both committing a sin and making a fool of yourself.

5. *"Why are priests necessary?"*

The very definition of a priest shows the necessity. A priest is a sacred minister who, by reception of the Sacrament of Orders, receives the power to offer Mass, to administer the sacraments, to preach, and to bless.

St. Thomas teaches that the proper office of a priest is to be an intercessor between God and man, inasmuch as he is the representative of the people with God, offering to Him their sacrifices and prayers, and the representative of God with the people, bringing them in return for their gifts and sacrifices both pardon for sin and other blessings.

6. *"Who was the first priest?"*

Christ is the first priest of the Christian dispensation. The Jewish priesthood was founded by God when He chose Aaron and his sons to minister to Him in the sanctuary. With the coming of the New Dispensation the Jewish priesthood was no longer needed.

The Person most fitted for the priesthood was, of course, Christ, the God-man. As the Son of God He is the natural representative of God with man, and as the Son of Man and Head of the human race, He is also the acceptable representative of sinful man with God. Chsist was anointed High Priest and remains "a priest for ever" (Heb. v, 5-6) and the "one Mediator of God and man, the man Christ Jesus" (I Tim. ii, 5).

7. *"Can Scripture be interpreted privately?"*

You must understand first of all, that no prophecy of Scripture is made by private interpretation. For not by the will of man was prophecy brought at any time; but holy men of God spoke as they were moved by the Holy Spirit. (I Peter i, 20-21).

8. *"Why does the Church define dogma if it does not add new doctrine?"*

Defination of dogma does not mean that the doctrine has been changed. The Church does not create a new teaching. She simply declares as infallible that this belief is part of the original revelation taught by

Christ and the Apostles. Before this official declaration the doctrine was recognized, though perhaps not so explicitly as later. Now it is explicitly believed and defined, and to doubt it is heresy.

A gradual better understanding or development of doctrine was taught by Our Lord in the parable of the mustard seed (Matt. xiii, 3) and in His teaching about the guidance of the Holy Spirit: "These things I have spoken to you while yet dwelling with you. But the Advocate, the Holy Spirit, whom the Father will send in My name, He will teach you all things, and bring to your mind whatever I have said to you." (John xiv, 26).

This development of doctrine might be compared to an astronomer who discovers a new planet in the heavens with the aid of a new and powerful telescope. He did not create the planet. He simply added a new fact to the general stock of astronomical knowledge. Before the discovery, some might have questioned the existance of the planet; now they are no longer free to deny it.

The Church is a divine, infallible witness of God's revelation. She is a living Church, and guided by the Holy Spirit she is always able to settle any question about the Gospel of Christ.

Ukr. proverb: "When wealth is lost, nothing is lost.
When health is lost, something is lost.
When character is lost, everything is lost."

The Eastern Redemptorist Fathers
INVITE YOU TO JOIN
THE HOLY LEGION OF MISSIONARIES
AND WORK FOR THE SALVATION
OF THE MOST ABANDONED SOULS
EITHER AS A
priest or lay-brother
For further information please apply to:
REVEREND FATHER MASTER OF NOVICES
Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

Let's put the Catechism into Child Care

By June Johnson

MORE THAN 100 high-school students caused so much damage on a Brooklyn subway train a few days before last Christmas that four cars had to be taken out of service.

Besides terrorizing passengers, the boys removed light bulbs from the train, broke windows, bent fans, tore seats, ripped advertizing signs and pulled emergency cords.

An on the scene spokesman for the subway lines said that no financial estimate of the damage could be made. But he added that similar vandalism costs the taxpayers hundreds of thousands of dollars each year.

While the growing display of lawlessness among teen-agers involves only a small proportion of young people, the trend is still very much in the wrong direction.

Many proposals are made to correct this abuse. All have some merit. But little of lasting value will result until the Ten Comandments and the rest of God's law is known, understood and reverenced by all boys and girls. They are all capable of great good if they recognize both their rights and responsibilities before God. They are likewise capable of great harm if they know nothing of Him.

"All thy children shall be taught of the Lord: and great shall be the peace of thy children." (Is. 54:13.)

We parents are inclined to feel, rather bitterly, that the public schools are so secular that their teachers are afraid to mention the name of God. And yet, we are too apt to make religion a thing apart. Our own childcare methods are almost completely secular.

Mary Ryan (we'll call her) met this problem at a time when most parents might have failed even to recognize it.

Mary's six-year-old son had survived both illness and an accident, but these scars were now causing him a period of emotional and mental upset. He was unhappy in school, had trouble on the playground, had begun to lie, steal and cheat, and was, in short, a "problem."

Mary took young Harry out of school for some days, until with the aid of a psychiatric doctor she had started him back on what she prayerfully hoped was the road to satisfactory social adjustment. For some time affairs ran smoothly and Harry began to enjoy school.

Then one day Harry pulled a prank that was purely small boy behavior. When the teacher asked sternly, *"Who did this?"* Harry, aware that he was a reformed man, admitted his fault. And here, the teacher, who knew all about his problems, missed her cue.

Even a well-adjusted child deserves credit for honesty. With Harry it was vital. This teacher might have said, "You are naughty, but because you were brave enough to admit it, I'll not punish you so much." Instead she said icily, "You will get an F in deportment for the day."

For the first time since his return to school, Harry arrived home mad at the world. I'll never tell the truth again," he stormed. "I hate her. Johnny always does that, but he lies and *he's* not caught."

There are lots of methods Mary

might have adopted, as she saw their slow build-up crumble. She could have condemned the teacher, in Harry's presence, thereby starting him along the futile road of boy against teacher. This would have caused a lifelong school problem and broken the Fourth Commandment as well. She could have ignored Harry's problem, which would solve nothing, and leave him with the idea that lying paid. She might even have condemned Harry along the teacher's line of reasoning, thereby causing Harry to lose faith in his mother's understanding love—a fatal step, especially in this case.

Mary very wisely used the only really practical approach. She appealed to religion. She knew that, "fair" or not, good deeds are frequently not rewarded in this world, and so she gave Harry what was probably his first real lesson in philosophy.

By means of a story, she told about how his Guardian Angel daily recorded all that he did, and explained that when a lie *seemed* to get us by, it was only making things worse for us on our Eternal Scroll.

Mary helped soothe Harry by other means also. Without his knowledge she had a heart-to-heart talk with his teacher, hearing her side and enlisting her aid. But her real way of fighting seeming injustice remained her religious approach. This led Harry into many future explanations, with the object of making him a happy, well-adjusted adult.

Mary knew, you see, that one out of five families face the problem of mental illness, and this starts with minor unsatisfactory adjustments *from infancy on*. Moreover, it is unfortunitly true that many of the cases in the mental hospitals are due to religious difficulties, something Mary was determined to prevent.

Says one psychiatrist, "Religious cases are the hardest of all to treat." A tragically large number of these were at one time very devout individuals who developed persecution complexes: God is against them, they feel, because He doesn't answer their prayers, and therefore they turn bitterly from Him.

Young Harry is learning, through many casual talks as the occasion arises, a few of the facts that those mental cases never quite grasped:

That life is a vale of tears. That we all have crosses. That the more we bear *cheerfully* on earth the greater will be our heavenly reward. And that God *does* answer our prayers, but that He sometimes says *no*. Mary has not made the mistake of adopting a morbid or doleful attitude, but she is getting across to Harry the understanding that virtue must be its own reward.

In what other way can we develop the proper religious philosophy in our children along with their budding social and civic philosophies? The Christopher records on sex education point the way in their field.

These records suggest that a parent, in explaining to a very small child (and only after a leading question, of course), how he came to be inside his mother, might say that God planted the seed. As the child grows and needs a more scientific answer, the records tell just how this more exact explanation can be given, while at the same time the youngster is told how God wants us to maintain purity as a protection for our gift of procreation. How many parents have thought to tie religion to morals, as the records suggest? Most of us have failed to explain it all as God's plan.

Religion can become part of a child's breathing existance if it is used in daily training. Here are just a few examples of cases where we so often fail to take a practical religious approach:

1. Little Sandra has bit your Sally, and Sally bit back. ("But, Mommie, she bit me first.") We discipline Sandra, but we also explain to Sally that while we can defend ourselves,we may not do something injurous--ever. That's as far as most of us go.

We could so easily tell both children that once there was a rule of "An eye for an eye and a tooth for a tooth," but that when Jesus walked the earth He taught a new rule—the Golden Rule, that we must do unto others as we would have them do unto us.

2. Jimmy has a new trike, and Bobby who has none wants to ride it. It's the eternal problem of sharing. We say to Bobby, "You must ask Jimmy if you may have it when he's through." And to Jimmy we add, "We don't want to be selfish. We must take turns." Once more, this is where we stop.

We could so easily continue, to both of them, "Did you know that one of God's greatest Commandments tells us that we must love our neighbors? A very brief explanation of how that applies, and we've made religion part of living.

3. Four-year-old-Tommy says defiantly, "I'm going to ride down to the corner even if you say I can't." We must of course enforce obedience not by fear but by explanation and love. But why not add that God has commanded us to honor our father and our mother because He knows that children need someone to care for them?

We miss so many chances to teach our youngsters their youngsters their wonderful faith! If children grew up really understanding that we don't steal because it is God's command—that He "catches" us even when we seem to get by—if children understood this, perhaps the large company that ran a secret test on stealing when their employees thought they could get away with it, would not have had the shocking report of 75% who took a chance. That 75% grew up without realizing, really, that "God" sees and knows everything."

Similarly, we could try to make our children understand that God permits unhappiness because He has granted us free will, but also because we are not in this world for material gain or personal happiness but to "love, honor, and serve Him in this world," so that we may "be happy with Him forever in the next."

We would have no atheists in the world, if when pointing out to our small children the wonders of nature —we went on to explain that "nature" is directed by God.

All this, and much more, is in the catechism, between the lines. We patiently listen to our children's lessons, until they are letter-perfect, forgetting that rote religious training, like all other rote learning, does not teach *values*.

If religion is to be a deep inner spring for our children, a well of strength in a time of trouble, we must not merely teach them to prate, "A sacrament is an outward sign, instituted by Christ to give grace." We must also inspire them with a real understanding of God's laws.

(St. Joseph Magazine)

An abundance of Vocations – a scarcity of Priests

WHAT IS THE EXPLANATION?

Talk given to Serra Clubs, 9, V. 1957, Winnipeg, Man., by His Grace Archbishop M. Hermaniuk, C.SS.R.

In these crucial times the world is experiencing a scarcity of priests. This is an indisputable fact. The Catholic Press is constantly reminding us of this disquietening spiritual condition. We are uncomfortably aware of the scarcity of priests in every phase of Catholic life. We have not enough priests to sustain the spiritual life of the faithful; we have not enough priests to preach the Gospel to those who have forsaken God's Church; we have not enough apostles to carry the Teachings of Christ to countless millions of unfortunate pagans, who, even two thousand years after the Coming of the Messiah, still have not heard His Divine Word and have not become members of His Mystical Body.

Each and every one of us is bitterly aware of this scarcity of priests and surely we have all asked ourselves this question: What are the reasons for this spiritual affliction, and what are the remedies?

In order to answer the question we must first of all emphasize the fact that, even though there are too few priests in the world to-day, it is not because of any lack of vocations to the priesthood. On the contrary! There is definitely a sufficiency of vocations, and it is impossible that there should ever be an insufficiency, because God in His Providence provides for everything and therefore provides all that the Church needs for the fulfillment of its Divine Mission which is the leading of man to God, and God provides for the Church at all times and in all circumstances. It would be incompatible with the Justice and Wisdom of God to make the Church responsible for the salvation of souls, and at the same time to withold the means which are vitally necessary for so great a task. The Holy Spirit, the One Who guides the Church and endues it with supernatural life, always imparts His gifts to us superabundantly and at all times and in all circumstances gives the Church everything She needs to fulfil Her Divine Mission.

Accordingly, God in His Providence has decreed that in the world to-day there be a great multitude of young men who, naturally and supernaturaly, have all the qualifications to become good priests.

However, God did not create "ready-made" priests who are able to enter His service immediately. Rather, He imparts to our children those natural and supernatural gifts which are necessary for the priesthood. The rest is up to us. In this case, as in every other work of salvation, He demands our co-operation. He gives Sanctifying Grace in Baptism if water is poured on the head of the infant and the proper form is said. He forgives us our sins if we sincerely confess them before a priest and if the priest gives us absolution. He comes down upon our altars if there is offered the gift of bread and wine which the priest pronounces the words of consecration. Even so, He bestows the Holy Priesthood on those whom we bring to His holy altar.

Therefore, in the holy task of calling priests to the altar of God we have the obligation of:

1. Seeking out those whom Christ calls to the Priesthood.
2. Helping those whom we have sought out, to respond to the invitation of Christ and enter His service.

I. To find young men who naturally and supernaturally have all those qualities which are needed by them to be holy priests is relatively easy to do. God is most generous in His endowments and does not hide His gifts in darkness. He said to His apostles: "You are the light of the world..... A city set on a mountain cannot be hidden..... Neither do men light a lamp and put it under the measure, but upon the lamp-stand, so as to give light to all in the house." (Matthew,5, I4-I5) Hence, when God gives someone the grace of a vocation to the priesthood, God does not hide that person from the Church; on the contrary, God shows him to the Church in the full light of day. And we are in duty bound to open wide our eyes in order to clearly recognize this gift of God.

We are all too aware of the fact that often we have been in contact with fine, religious young men who have all the attributes necessary to become worthy priests. We can tell merely by looking at them that they have a vocation, and spontaneously the thought arises that "he would make a good priest."

It is unfortunate that with such good thoughts there ends our co-operation in the work of fostering vocations. This is the prime reason for the meager number of priests in our day: we terminate our co-operation with the Holy Spirit just where it should really begin. The bringing to light of a vocation to the priesthood can be compared to the procurement of wheat and grapes which, in the Holy Sacrifice of the Mass, shall become the Body and Blood of Christ. Before the wheat and grapes can undergo transubstantiation at the altar, the wheat must become true bread and the grapes must become pure wine. Even so, the youth who has a vocation to the priesthood must begin to become like unto Christ in order to finally become another Christ through the Sacrament of Holy Orders.

2. This is the principal point at which our obligation begins: to help those who are called to the priesthood to bring to full growth the seed of God's invitation and to acquire these qualities which the chosen of God need to become other Christs.

Consequently, this question presents itself— exactly what must we do to develop the seed of uncounted vocations which God, in His infinite goodness, has so beneficently implanted in the hearts of our finest children?

Our co-operation in the fostering of priestly vocations should be twofold:

A. Individual;
B. Social;

A. *As individuals,* we ought:

a. To enkindle the holy fire of the desire to enter God's service in those who have the gift of a vocation, but who are not aware of their priceless treasure; they must be made conscious of the fact of their vocation and must be prompted to think about it and meditate on it.

b. To encourage those who are aware of their vocation, but who are afraid to declare themselves before the world; these must be strengthened.

c. To reassure those who, impressed by the dignity of the priestly state, have not the courage to accept its responsibilities.

Who should do this work of awak-

ening, encouraging, reassuring those who have been blessed with a vocation? The answer is: parents, priests, teachers educators.

B. *As social beings*, we ought to work as a social entity to foster vocations. Social action to cultivate vocations was always considered to be of singular importance throughout the history of the Church, but to-day it is of even greater moment, for now social action —the action of the group or community- — has a commanding influence on the success of the quest for vocations. The social structure of to-day has become so intricately interwoven a complexus, that all problems and all ideals have value in the light of the common social good. Moreover, when we take stock of the social ideals of our age and note that they are very often almost one hundred percent materialistic and have almost no place in their purpose for anything but this earthly life, it is not difficult to see the reason why our age is retrogressive in its understanding of the priestly ideal and progressive in its effacement of this priestly ideal from our system of human values. This spiritual blindness of the masses has degraded them to such an extent that to-day a multitude of Christians - and amongst those, many Catholics - look upon the priesthood as an unprofitable career; to which they could not have the hardness of heart to direct their fine and talented children.

Moreover, it is an indisputable fact that nowadays the average individual thinks very little. The majority of the people live, in the main, according to the ideals which are presented to them by the all-powerful press, by the never-silent household radio, by the vivid colors of the cinema and television which impress our children by their increasing perfection.

The social pressure of this materialistic ideology which concerns itself only with the earthly life of an individual has become so strong that many Christians - and amongst them many Catholics - have, for all practical purposes, forgotten about their eternal end and, in conformity with the principles of this earthly ideology, think only of that good, which is material.

In this situation, it is very difficult for the youth who hear the Voice of God calling him to the priesthood to defend his holy ideal before the world and to run counter to the corruption of this world. It is of the utmost necessity to help such a youth, and it is here that our aid must take on a social character. Concretely speaking, we must:

I. Strive to create an environment that is morally suitable for those vocations which have manifested themselves and begun to grow. This morally suitable environment must first be created in the home and family where the vocation was born. And that is the reason, it is so very necessary even in pre-nuptial instructions, which prepares a young couple for married life, to speak frankly of the holy obligation of parents to search for signs of a priestly vocation in their children, and, in the event that there are such signs, to create in the home an atmosphere that will be conductive to the development of that vocation.

This same atmosphere for the sustaining and fortifying of vocations must be assured these youths in the class-room, in their social relations, in their recreation, in their reading material. .....From this follow the obligation of parents, of the Church, of Catholic organizations to assure these youths of such an environment in the home, school and social relations, so that these vocations could be cultivated in a normal way. In this respect, sound advise, sincere encouragement and financial help can do an enormous amount of good.

2. A different form of social aid must be given those vocations which have encountered some grave hindrance. Such an impediment may be the opposition of parents, the ridicule of those with which one has contact or the hostility of public opinion.

In such cases, we should strive to influence public opinion, and action in this regard should be planned and constant. Therefore, we should:

a. Place more emphasis on the explanation of the priestly ideal in the actual work of a priest for our material and eternal well-being and, at the same time, stress the fact that our temporal life is only a preparation for eternal and perfect life.

b. Further, in the work of explaining the truths of our faith to the public-at-large, as, for example, the Apologetic action of the Knights of Columbus, emphatically elucidate the meaning of the Catholic priesthood which, in God's Providence, is that medium through which He sends down His grace upon us all — for without priests, there would be no confession, no Mass, no Holy Eucharist.....

c. Distribute constructive literature about distinguished priests; publish their biographies; describe in literature their many-sided idealism; to point out their work for their own countries, for the arts and sciences, for the progress of mankind, for the civilization of all nations. It goes without saying that all this must be done in a popular manner by the distribution of pamphlets, broshures and documentary films; by public speeches, by the use of the legitimate stage ....

It is singularly pleasing for us to know that in Winnipeg there exists an organization— your organization— which has as its purpose the utilation of all those means which are necessary to help the Church in the cultivation of priestly vocations. We are certain that your generous endeavours have given the Church more than one zealous priest whose influence on immoral souls we can know only in eternity. We are certain that you shall continue to labour as sincerely, as generously as you have done in the past. I would feel most fortunate if this short talk of mine helped you in your apostolic endeavours.

Let us harken to the words of St. Theresa of Lisieux: "I feel that Jesus is asking us to slake His thirst by giving Him souls, above all the souls of priests. This always the same thing I have to tell you. Let us pray for priests. My heart is indeed breaking, but how can we complain when Our Lord Himself was considered as one struck by God and afflicted? In this heavy sorrow let us forget ourselves and pray for priests. Let our life be consecrated to them."

Carlyle: "It is more profitable to reckon up our defects than to boast of our achievements."

Cervantes: "Everybody is as God made him, and so often a great deal worst."

The Church is the house of spiritual vigor and – health

Rev. M. Schudlo C.SS.R.

Without God and religion man is not man, as his Maker intended him to be: *God created men to His own image* (Gen.I, 27). Being composed of body and soul, man is not just a part of the clay upon which he rests his feet or walks. He is also a spiritual creature which needs God, because it is His living picture and image.

Health and strength of the body are not sufficent to make man a perfect being. Man is neither tiger or lion which are mere animals. Man is a creature ruled by laws of moral righteousness and the Commandments given him by His Maker.

Without moral standards man turns into an animal, nay a cruel beast; the family loses its beauty and sacredness and is violated by unfaithfulness and divorce. Without religion the society is bowed to barbarism and ruin.

Whence, then do morals come? Morals are acts of the free will with which God endowed men. The intellect enlightened by faith proposes the principles which guide and influence the will without forcing it. The will freely yields assent to them. No force from without is able to control the soul in its interior decisions and life where lies the root of morality. Decrees of tyrants and persecutors can never create morals, although at times they may impede the will from exterior manifestations of its intents.

Human principles of general welfare and respectability cannot create real and stable morals. They are idle theories, vain and futile barriers to the fierce passions that burn with volcanic fury in the bosom of humanity. Virtue without God is a fake, for to the eye fevered with passion virtue loses radiance and evil puts on a dazzling glow.

The theories of human morals without God invented by men with no religion are formulas without weight in the practical solution of the world's problems.

Real morals come from God. Men must communicate with God, if they wish to be moral. Creating man, God made him subject to law, to physical law in his physical being, to moral law in his moral being. The Creator is a God of law, because He rewards them to follow law, and punishes them who break it.

The principles upon which the morals lie, are taught in church by Christ's priests. Without the church and its priests, men would not know God. Christ's teachings and the moral standards according to which they should live in private and public life. Thus we may see why men build churches and frequent them.

The church is the school of divine truth and grace. The truth shows us the way we must follow and the grace makes us strong to follow it.

In the church Jesus speaks to those who are willing to listen with a sincere heart, as He spoke once along the shores of the lake of Genesareth. He speaks through His priests, bishops and Popes whom He commissioned to teach all nations: *Go into the whole world and preach the Gospel to every creature. He who believes and is baptized shall be saved, but he who does not believe shall be condemned.* (*Mark*:16, 15-16).

The church teaches men that their lot in eternity is conditioned upon their conduct and behavior in the present life. In the church the priest explains the moral law, as it is written upon the human conscience. The principles of supernatural revelation are expounded to the hearers, so that no uncertainty is left as to its meaning or application in their daily life and work. Catholics know which is black and which is white, what is good and what is bad, which is right and which is wrong.

In church and through the church the vivifying waters of grace trickle down from the Cross upon suffering and sick humanity, restoring it its lost vigor and enthusiasm for good and right, inspiring men to fight for the hard good against the easy wrong.

The church is the shrine of divine grace, because it perpetuates the sacrifice of the cross and applies to men Christ's merits. Through the church the sacramental fountains of sanctifying grace are widely open that they who are thirsty may drink abundantly, because Christ came into this world that souls may have divine life and have it abundantly.

The sacrament of Confession heals the spiritual paralitics that duly approach it. In each good confession Christ repeats what He once said to the paralytic of Capharnaum: *Take courage, son; thy sins are forgiven thee.* (Mt. 9, 2).

Every mortal sin is a moral wall that separates the soul from its Maker: *Your iniquities have divided between you and your God, and your sins have hid His face from you that He should not hear.* (Is.59,2). After each good confession God says of the repentent sinner:*My son was dead, and has come to life again; he was lost, and is found.* (Luke: 15,24)

In the sacrament of the Holy Eucharist the Body and Blood of the Son of God became man's spiritual food, refreshing and invigorating his soul with the nectar of heaven. It is called the food of angels because it makes men pure and strong like the angels of heaven. Did not our Lord say: *My Flesh is food indeed, and My Blood is drink indeed?* (John: 6, 56).

The Blessed Sacrament is the chief source of grace. Therefore the Church considers frequent Communion a most effective way of deepening the spiritual life of her children.

The Holy Father Pope Pius XII twice modified the rules concerning the Eucharistic fasting. Why? The purpose of this change was to make it easier for Catholics to receive grace, or supernatural help from this divine source to lead a Godly life.

It is generally known that where the religious and spiritual life is strong, there morals reach their highest level. That some men who go to church fall a prey to sin is no argument against the usefulness of the church and her teachings. Man will always remain free, because God so made him. Due conditions in using God's help and profiting by the Church's spiritual treasures, and in shunning the occasions of evil and temptation are not always duly and earnestly observed by the people.

The question is- what is the rule, not what is the exception? And the rule is: If a man uses all Church's help and listens to the instructions of its pastors he will have enough strength to resist the devil, curb his own passions and remain in God's grace. It is not enough to believe to be strong. Men must do what they are taught in church. *What will it profit, my brethren,* says St. James, *if a man says he has faith, but does not have works? Can the faith save him?* (Jam. 2, 14)

If a man does not profit by the

means of grace and neglects the warnings of the Church, his moral weakness and passions prevail over him, and defeat in moral warfare strews the battleground with wreckage and moral death.

The Church gives her children strength and courage to shun the world with its insidiousness, which leads numerous souls away from God and eternal salvation. *Do you not know,* exclaims St. James, *that the friendship of this world is enmity wishes to be a friend of this world becomes an enemy of God.* (Jam. 4, 4).

The world and its champions do do not want Christ, although there is a guestion which confronts every human in history since the day when the Roman governor of Palestine Pontius Pilate asked the Jewish people: *Which of the two you wish that I release to you. And they said: Barabbas!* (Mt. 27, 21).

The mob spurned their greatest benefector who healed thousands of its sick brethren and chose Barabbas who was a murderer condemned to death. Pilate must have felt shocked by the request of the enraged mob: Give us Barabbas! Release the murderer! Set free the gangster!

Being utterly uneasy and confused he asked the mob: *What shall I then do with Jesus who is called Christ?* The mob replied seeking to send Jesus to His death: *"Let Him be crucified!* (Mt. 27, 22-23). Pilate tried to reason with the mob, saying: *Why, what evil has He done?* But how could he hope to reason and convince a mob instigated by its leaders? *They kept crying out the more, Let Him be crucified!* (Mt. 27, 23).

Everyone must answer this important question: *What shall I then do with Jesus?* Many answers to this question have been already given in the course of the centuries: The Jewish people replied when Pilate asked it of the crowds: Crucify Him!

Judas, the unfaithful apostle, said Sell Him out for thirty pieces of silver! *What are you willing to give me for delivering Him to you? They assigned him thirty pieces of silver.* (Mt. 26, 15). Thus Judas answered this important question it by denying Him, when the maid by betraying Jesus. Peter answered asked him: *Art thou also one of this man's disciple?* Peter lost his heart in front of a Jewish maid: *I am not!* (John: 18, 17). Such was Peter who had just a few hours before declared to Our Lord and his companions at the last supper: *I will lay down my life for Thee!* (John: 13, 37). It seems strange what fear could do to a man's courage: *I do not know this Man you are talking about.* (Mark: 14, 71). His best and beloved friends the Apostles, whom he trained to be heroes for the three long years, forsook Him, leaving their Master in the hands of His merciless enemies: *Then all His disciples left Him and fled.* (Mark: 14, 50), although they also had promised Him to remain faithful even at the cost of their very life.

Pilate washed his hands of Jesus in the sight of the crowd, saying: *I am innocent of the blood of this just man. See to it yourself!* (Mt. 27, 24).

What answer are you giving to this all-important question? When Sunday comes anr your conscience tells you to go to Mass, what answer do you give to the question: "What shall I do with Jesus?" Do you ignore Him by your preoccupation for material things while you forget spiritual needs of your own soul? How do you dare to call yourself a Christian if your life shows no evidence of Christ's spirit guiding your conduct? Credulity saves no one. Or, do you ignore Him, consoling yourself that at some later date you will still have a decision to make about Jesus? Tomorrow may be too late. Does not the Scripture warn you: *Today if you hear His voice, do not harken to your hearts!* (Hebr: 4, 7). May our answer always be: "I will love Jesus with my whole heart and faithfully serve Him, because Christ does not like divided hearts. There should not be in our life the unholy attempt to *serve God and Mammon.* (Luke: 16, 13). Christ is such a King that must have all or nothing from those who follow Him. Christians must learn that they cannot serve two masters.

Primitive Man

E. A. Mangan

According to Catholic doctrine, the first man was created in a state of perfection and endowment with knowledge and later fell to an inferior mode of existence and gradually sank into idolatory and paganism. Modern science, however, insists that man began in a low estate of barbarism and became civilized only after many centuries. What is the truth?

Answers

1. It is not correct, speaking precisely, to assert that modern science teaches the slow emergence of civilization from the barbarism of the first man. Science, worthy of the name, would not dare assert such a thing because as yet science knows precisely nothing of the first man.

2. Some so called scientists may assert such nonsense if they assume without proof that evolution in all its phases explains man's beginning and his physical, spiritual and cultural development.

3. All men after Adam and Eve descended from Adam and Eve by generation. All sciences point inevitably to this truth and the more science learns about man the more clearly will it illustrate the point. The truth itself of the descent of mankind from Adam is taught clearly in divine revelation, and true science can never contradict revelation.

4. If science ever probes to the beginning of mankind it will find traces of belief in the one and only, unique, true God, and of a civilization and culture that was far more befitting man's noble heritage than that decsribed by one of our pseudo-scientists, who pictures the first man according to his own wild imaginings in the following quote: "A miserable, half-starved, naked wretch, just emerged from the bestial condition, torn with fierce passions, and fighting his way among his compeers with low-brow cunning, who has not even a glimmer of a right knowledge of God."

5. If true science ever discovers a mankind in such low estate it will be mankind at an age when he had degenerated into such barbarism because of disagreeable climate, the sterility of the earth, and forced separation from the centres of a better civilization, plus a terrible moral corruption which had lasted for some time.

6. Primitive man, as science pictures him, is not and cannot be primitive in the sense that it is the very first of the human species. We shall wait for further probing, certain while waiting that true science will never contradict the Bible story of the original high estate and a later degeneration of man. We may find a digest of St. Paul's meditation on this point in Chapter I of Romans.

(*from the Liguorian*)

Fathers are parents too

JUST A WEEK before Dotty went to the hospital to have our second baby, we had a bang-up fight. It started with Dotty saying, "I just don't think you're being a good father to Norman."

I blew my top. "Oh great! I leave the house at seven every morning, and I work till six at night. When I get home I'm dog tired. What am I supposed to do? Look, I'm a good provider."

"Oh, I know you are Ben." She wiped at her eyes. "But there's more to providing for a son than earning money."

Well, the squabble went on, and it made me prety sore. Then, as if to top it, a letter came from Dotty's mother the next day. She was supposed to come and stay to take care of Norman and me while Dot was in the hospital. But she had fallen and broken her ankle. She'd be laid up for a month!

After the shock had worn off, and we had called and found out that she was all right, Dotty realized what the letter meant. "Ben, what are we going to do?"

I had been thinking hard. "Don't worry. I'll stay home for a couple of weeks. I've a vacation coming up next month, and I can take it early. Things at the machine shop are slow."

"You?" She just stared at me. "You take care of Norman and the apartment?" And then she started crying again.

No sooner had I calmed her down than her labor pains started. I bundled Norman up—at four he slept like a rock, and I put him in the car, rolled in a blanket. Then I drove Dotty to the hospital.

"Now don't worry," I told her. "Just don't worry about a thing."

But I could see, by the sick look in her eyes, that she was worried stiff. I stayed with her until she made me hurry back to check on Norman in the back of the car. Well, my gosh, what's so rugged about taking care of an appartment and one kid? My mother raised six of us, and did her own baking and washing, without a machine, and it wasn't so tough on her. Today's women are just spoiled, I decided.

How little I knew! Early next morning, Dotty gave birth to our little daughter Ellen. The birth was normal, and Dotty would be home in five days, or maybe four. It took me two days to throw up my hands in despair. I had never dreamed a small apartment was so hard to clean, or what trouble it was to do dishes and make meals, to dress a small boy for the out of doors and supervise him and the house as well. How did Dot ever do it?

"Don't worry about the house," she told me when I went to see her. "Just take care of Norman. He needs you."

Well, it's a funny thing, but, in the week Dotty was away, I found that I needed Norman too. I began to get a terrific kick out of the way he'd imitate everything I did. "Some day I'll be a daddy," he told me confidently, "just like you."

Just like you! I felt such pride in those words. He was looking up to me, and it gave me the greatest feeling. I began, for the first time since he had been born, to really notice him, to take time to play with him and talk to him, to explore the wonderful kids' world he lived in.

I came to realize that I, as a father, was setting an example for Norman, a blueprint of what a man

and father should be. Let me tell you, it made me sit up and notice myself!

I realized too that Norman's understanding of the world around him filtered down through me. He accepted my explanation of things, and I began to watch myself, to make sure I gave the right slant on everything.

We'd take little walks, down to the railroad tracks, over to the firehouse or the park. We both enjoyed them. He'd watch me shave in the morning, and I'd put some lather on his face too. He'd even help me with the dishes and meals and confide "I knew you could cook too, Daddy!"

Such overwhelming confidence! In those days, while Dot was gone and Norman and I were alone, I learned an important lesson. It isn't enough for a father to be just a provider, in the physical sense of the word, to provide clothing, a house, and food for his family. He must provide for the emotional development of his child. He must provide an example for his boys, a pattern of masculinity, and, for his girls, the kind of a man they'll some day love. It's a big job, sure, but it pays off in satisfaction!

Now, with Dotty home, not only do I have a solid respect and appreciation for her job, as she has for mine, but also I have found a son.

Norman and I have a swell time together and I *make* time for us to be together. We get up before Dot and the baby, Norman and I do, and we wash together and make breakfast. He tells me his problems, what he did during his day of play, and I advise him on whether it's right to hit girls, even if they're bigger, whether or not he can cross a street alone, whether God is all around us, and just what a star is. I talk to him and broaden his world.

I like it. It makes me pretty proud to know I'm number one guy in his life—a real father. We even spend time together at night, no matter how late I come in and how tired I am. I always put him to bed and read to him—I pick out his books too.

Our little baby girl, Ellen, is only six months now, but let me tell you, I've started in already being a real father to her. I'm going to be a father she can be proud of, the kind of a man she'll want to marry some day.

NO HARDSHIPS FOR JOSAPHAT

St. Josaphat Kuntsevych knew of no hardships when the salvation of his fellow-men was at stake. Once he came to visit a poor sick man who was dying of gangrene. In his small hut was such a stench that Josaphat's companion was unable to tolerate it, and left the house. But Josaphat took his hand and led him back to the poor man's hut, with these words: "It is easier to stand this human stench for a few minutes here on earth, than the eternal burning stench of hell."

Longfellow: Lives of great men all remind us we can make our lives sublime, and, departing, leave behind us footprints on the sands of time.

Chinese proverb: "Blessings never come in pairs; misfortune never comes alone."

Canadian Elections

A few weeks ago the Canadian press in general was sure that the powerful governmental machinery would secure a victory to the Liberal Party in Canada. But "the impossible" did happen. After holding the power for 22 years since 1935, the Liberal Government in Canada has been defeated by the Progressive Conservatives under the dynamic leadership of John Diefenbaker on June 10th. The results of the elections are: Progressive Conservatives 111 seats, the Liberals 103, the CCF 24, and the Social Credit 18. Other seats went to other insignificant parties. There are 265 seats in all.

The Conservatives "put out of business" nine Liberal cabinet ministers who were "too sure" of themselves and their positions. The astonished Canadians ask themselves how could this have happened that the Liberal Party was smashed from 171 seats to 103 despite general prosperity (albeit a high-cost prosperity)?

"Saskatoon-Star Phoenix" says: "Souring costs, falling prices and the perennial wheat surplus have so far defied solution. For another thing, the government so long in office and backed by such a seemingly majority, has tended more and more to become high-handed in and out of parliament . . . And possibly, worst of all, government ministers were wholly unrepentant. They were too sure of themselves, too lacking in humility, too unwilling to admit that they could never err." (June 11).

"The Winnipeg Tribune" says: "It was a combination of reasons - contempt of Parliament, over-taxation farm policies, the treatment of old-age pensioners, secrecy in defence and other matters, reckless spending and the autocratic arrogance that went with power held too long." (June 11).

The Liberals lost everywhere except in Quebec. The worst defeat befell the Liberals in Manitoba where in spite of the provincial Liberal government they elected only one candidate. In Ontario also the Liberals suffered a smashing defeat where the Progressive Concervatives piched up 60 out of 85 seats.

The leader of the Progressive Conservatives, Mr. John Diefenbaker, is a Baptist. He refused to campaign on Sunday. He was born in Ontario's Grey County to a family of Liberal leanings. Now John is 61 years old. His father was a school-teacher. In 1903 the family moved to Saskatchewan. In his life he suffered four political defeats during various election campaigns, although he was victorious in 1945, 1949 and 1952. His ancestry is fourth - generation Canadian. His paternal great grand-father was Dutch and his maternal great grandfather Scotch.

No one at this time knows how long will the conservatives swing the power. They have no majority needed to form a strictly Conservative government. It is most probable that this fall or next year new elections will be held in Canada.

Among the successful candidates are six Ukrainians, 3 P.C., 2 S.C., and 1 CCF. In the former Parliment there were only four.

Sophocles: "Chance never helps those who do not help themselves."

Carlyle: "The stars shine as soon as it is dark enough."

Aeschylus: "It is always in season for the old men to learn."

Commencement Exercises – Yorkton, Sask.

The spacious Dr. D. J. Brass Auditorium at the Yorkton Colligiate was crowded on Sunday afternoon of May 19, when 35 students from St. Joseph's College and 28 from Sacred Heart Academy, were graduated. His Grace, Archbishop M. Hermaniuk, C.Ss.R., D.D, who recently was enthroned as Metropolitan for Canada, paid his first visit to Yorkton and presided. His Excellency, Bishop A. Roborecki, D.D., of Saskatoon, and many priests from Yorkton and the surrounding district attended. Sister Frances, superior of Sacred Heart Academy, and Brother Justin, director of St. Josep's College, assisted His Grace with the presentation of diplomas.

The stage was decorated with baskets of snapdragons and fern and the banners of Sacred Heart Academy and St. Joseph's College. The Army Cadets of St. Joseph's College acted as ushers, wearing their smart uniforms, and also assisted as attendants. The dignified entrance of the graduates—the young ladies of Sacred Heart wearing cream robes and mortarboards and the young men black robes and mortarboards—was impressively executed with Cynthia Sakundiak playing Sir Edgar Elgar's famous "Land of Hope and Glory" on the piano.

The salutatory was effectively presented by W. Dutkiewicz, who welcomed Archbishop M. Hermaniuk, Metropolitan for Canada, Wpg., Bishop A. Roborecki of Saskatoon, the Priests the Sisters, the Brothers, parents brothers, sisters and friends of the graduates and a very special welcome to Senator W. M. Wall, the distinguished educationalist from Winnipeg, who was to address the graduates.

The Sacred Heart Academy chorus delighted the audience with three numbers, Reichner's "If You Know the Lord," Hayvoronsky's "Mother of Our Lord" in Ukrainian, and Taylor-Brahe's ever popular "Bless This House." E. A. Crosthwaite served as director.

His Grace and the directors of the two schools then took their places on the stage for the presentation of diplomas. As the graduates of Sacred Heart were called by Sister Frances, two girls from the Academy handed the diplomas from a tray to Brother Justin who in turn gave them to His Grace for presentation. Later two Army Cadets passed diplomas to Sister Frances as Brother Justin called the St. Joseph's graduates and Sister Superior gave the diplomas to the Metropolitan.

The splendid address by Senator Wall, was then presented.

The chorus from St. Joseph's College then, under the direction of J. Leslie Poynter, presented Harris-Willan's "We sing a song to Canada," Dunhill's "The Mermaid," and in Ukrainian Leontovich's "Mother of Pochaiv," and all selections were much enjoyed.

The presentation of awards followed, with the various donors making the presentations if they were present and if not, His Grace, His Excellency, members of the clergy, Sisters or friends made the presentations which were to follow. Sister Bohdana, principal of Sacred Heart, and Brother Justin of St. Joseph's announced the awards.

Laying of the Cornerstone of the New Sacred Heart Academy, Yorkton

Sunday, June 2, was a memorable day for the Sisters Servants of Mary Immaculate in Yorkton. It was a day in which hard work, objectives and dreams combined culminated in the laying of the cornerstone for the new $600,000 Sacred Heart Academy. Parishioners and invited guests were present for the cornerstone laying ceremonies conducted by the Most Reverend Andrew Roborecki, D.D., Bishop of Saskatoon, who officiated, assisted by Rev. J. Bala, C.Ss.R., parish priest of St. Mary's Church, Yorkton; Rev. P. Maluga, C.Ss.R., assistant parish priest, and the Rev. R. Dybka, C.Ss.R., St. Vladimir's College, Roblin, Man.

The six altar boys were Walter Komaryk, Julian Koziak, Nick Olynyk, Bohdan Kotyk, Jerry Komaryk and Paul Zazula, all of St. Joseph's Col-

lege. Attending the impressive "milestone of educational progress" event were the Reverend Mother Bernadette, Toronto, Provincial Superior of the Sisters Servants of Mary Immaculate, and Sisters from Regina, Saskatoon, Prince Albert, Ituna, and Dauphin, a total of 35 in all.

Following the religious ceremonials various religious medals were placed into a copper tube, to be inserted in the cornerstone as a record for prosperity by Rev. Mother Bernadete, Provincial Superior; Rev. Sister Cornelia, assistant to Mother Provincial; Rev. Sister Frances, Superior of Sacred Heart Academy; Rev. Sister Bohdana, principal of Sacred Heart Academy; Rev. Sister Mechtilde, a principal of Sacred Heart Academy for 11 years; and Rev. Sister Claudia, commercial and social studies teacher.

A. M. Kindred, Yorkton barrister of note, acted as chairman for the non-religious part of the event and Mayor W. E. Fichtner brought greetings and congratulations of the city of Yorkton. Mayor Fichner stated it was his pleasure to take part in the ceremony and dedication of this school of learning. "The Sisters have carried on a noble work for many years and have won for themselves a very enviable record in the field of learning throughout this province and the dominion."

"Here today to lay the cornerstone of this new building, may this stone ever be a reminder to all who come after, of the work, the sacrifice and the intent to which this building is erected. I wish you God's speed on its completion. The city of Yorkton is proud to have such a fine institute in its environs." Mayor Fichtner asserted.

Into the copper tube was placed also the school pin by Helen Kiwaluk, president of the Student's Representative Council; the school paper, The Torch, by editor Audrey Wrubleski; school bulletins and Sisters' publications by Librarian Rev. Sister Judith. A microfilmed copy of the May 13, 1957, issue of Newsweek; a May 28, 1957, copy of Ukrainian News; a May copy of The Redeemer's Voice were deposited by Brother Justin of St. Joseph's College. A copy of the Yorkton Enterprise, carrying the complete story of the Sacred Heart Academy expansion program, was deposited by Ken Mayhew. And finally, coins of all denominations were dropped into the tube by A. M. Kindred, master of ceremonies, before sealing for encasement in the cornerstone.

The cornerstone was set in place by Olaf Johnson, job superintendent, and H. Kosch, foreman of the bricklayers, employed by the contractors constructing the magnificent edifice, Piggott & Sons, Saskatoon.

Sacred Heart Academy students as a choir under the direction of E. A. Crosthwaite, sang for the parishioners and guests in their sweet young voices "Bless This Home."

Guest speaker for the occasion was Clive Tallant, inspector of high school Regina, who reviewed the present and past history of the Sacred Heart Academy and the labor of love of the Sisters Servants of Mary Immaculate who had begun a work here years ago, developed it to a high school for young ladies in 1932, and had progressed to the point where, today the cornerstone is being laid for a new and grand institution well recognized in the educational world.

In the evening a banquet was prepared by the junior branch of the U.C.W.L., Yorkton, and served in St. Mary's Parish Hall. Speakers at the banquet were; Rev. P. Maluga, St. Mary's Church; Rev. J. Spicer, C.Ss.R, St. Gerard's Parish; Rev. Bro. Aloysius, St. Joseph's College; Dr Stephanie Potoski; Helen Kiwaluk, Sacred Heart Academy, and His Excellency, Bishop Andrew Roborecki. D.D.

L'Estrange: "We mistake the gratitious blessings of heaven for the fruits of our industry."

Daniel Webster: "Whatever makes men good Christians, makes them good citizens."

MICHAEL F. STADNYK
OPTOMETRIST (Eyesight Specialist)
МИХАЙЛО Ф. СТАДНИК—Оптометрист
Отвирає власну канцелярію
307 AVENUE BUILDING — SASKATOON, SASK.
(Opposite Eatons — South Building)
Оглядання Очей — Поради — Повна Оптична Обслуга
For appointment write, or Phone 28656 Office Hours 9 a.m. to 5 p.m.

МОЛИТОВНИКИ
З Нами Бог—четверте видання, 512 стор. друку, на добрім книжковім папері, гарно оправлений. В Чорній опр. $3.00
в білій оправі $3.50
в шкірі $4.00
Прийдіть до Мене—в укр. і англ. мові, 128 стор., дуже гарно оправлений. Ціна $1.00
Дорога до Неба—молитовник, має 136 сторін, тільки в англ. мові, та англ. буквами укр. вираз. Гарно оправлений в тверде полотно. Ціна, в чорній оправі $1.25
в білій оправі $1.40
При замовленні в більшій скількості, даємо опуст.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.
ЮРІЙ ПЕТРИШИН
АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР
6 Dunlop Block
Phones: Office 1485 — Res. 1895 YORKTON, SASK.

MACKAY'S PAINT SHOP
PAINTS — WALLPAPERS
LINOLEUMS
Phone 836
Yorkton - Sask.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

...І приступив до Ісуса один молодець і сказав йому: "Учителю, що маю доброго робити, щоб мати життя вічне..." А Ісус сказав: "Не вбивай, не перелюбодій, не кради, не свідчи ложно. Шануй батька і матір і люби ближнього як себе самого..." Мат. XIX, 16-19.

...And a certain man came to Jesus and said: "Good master, what good shall I do that I may have life everlasting?..." And Jesus said: "Thou shalt not kill, thou shalt not commit adultery, thou shalt not steal, thou shalt not bear false witness. Honour thy father and mother, and thou shalt love thy neighbor as thyself..." Mat. XIX, 16-19.

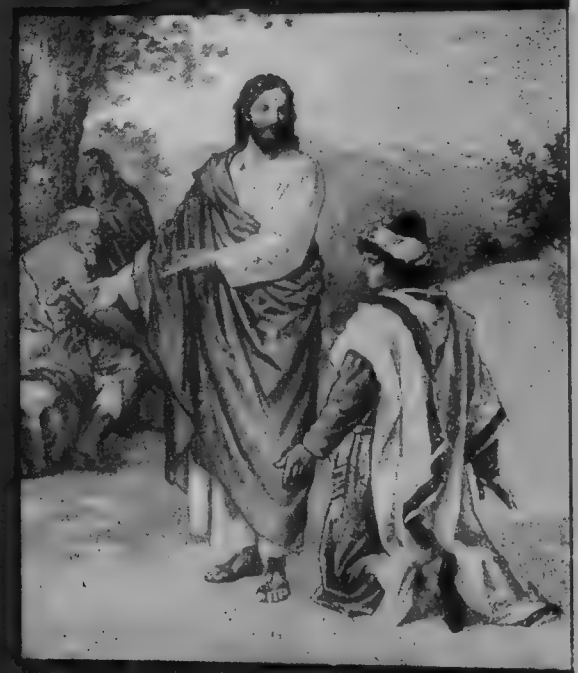

УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ МІСЯЧНИК

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

ВЕРЕСЕНЬ Yorkton, Susk., Canada SEPTEMBER, 1957

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор — Пр. о. М. Шудло ЧНІ.
Editor — Rev. M. Schudlo, CSsR.
Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

Адміністратор — Пр. о. С. І. Шавель, ЧНІ.
Manager — Rev. S. J. Shawel, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автора.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Божа кара за зневагу Хреста	о. М. Куницький	1
З Листів до Редакції		3
Народження Пречистої Діви	С. М.	17
Проблема Поєднання	о. М. Шудло ЧНІ.	21
Духовна Фізіономія Альфонса		25
Католицькі Школи	о. М. Шудло ЧНІ.	29
Хотів би ти знати?		32
Для батька ангол—для матері чортик	М. Щ.	34
Exaltation of the Holy Cross		39
The Important Event of Restoration		41
Golden Jubilee of the Parish		44
Shall I Be a Nun?	Rev. M. Schudlo CSSR.	47
Crimes that invalidate Marriage	Donald F. Miller	49
I'd like to know		50
How to choose a School for your children	Donald F. Miller	52
Golden Harvest (Eventful day at Modelfarm, Sask.)		57
How to better your husband	Rev. Hugh Calkins, O.S.M.	58
What do you know about Angels?	M. J. Huber	60

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Релігійний Місячник
Рік 29, ч. 9 — ЙОРКТОН, САСК. — Вересень, 1957

Божа кара за зневагу Хреста

(Правдива Подія)

о. М. Куницький, парох

НА границі двох гуцульських сіл, при гостинці, що веде з Татарова до Яблониці, а там дальше на Закарпатську Україну, стояв з-давен-давна закопаний, камінний хрест. Хто його жертвував на Божу славу, закопавши при битому шляху, ніхто з гуцулів не міг про це сказати. Був він різьблений з одностайного каменя рукою простого гуцульського різьбаря і походив мабуть з каменелому поблизького села Ямного.

Стояв собі спокійно від непам'ятних часів, увесь оброслий зеленим мохом і був предметом почитання переходячих чи переїжджаючих гуцулів. Кожний з них ставав перед ним, відшептав коротеньку молитву й прямував дальше до своєї хати. І довго стояв би був хрест цілий—ненарушений пригадуючи побожним християнам відкуплення на ньому людського роду, як би не знайшлась була святократська рука, що його збезчестила...

Жив собі в Полянці Поповичівській, яка сусідує з Яблоницею чоловік, що називався Василь Щербанюк. Перенявшись за молодих літ радикальними книгами, стратив віру в Бога, зненавидів Св. Церкву і її слуг, священиків. Не ходив на богослуження, не позволяв ходити теж своїй жінці й дітям. Та ці останні часто поза очима свого батька викрадалися з дому й верхами в товаристві своїх ровесників спішили до парафіяльної церкви в Яблонці. З цього приводу бували в хаті авантури, що кінчалися втечею жінки й дітей з дому і ночуванням по бурянах. Василь Щербанюк був бідний, бо звісно, що Бог праці такої людини, якою був Василь ніколи не благословить. Жінка Василя нераз дорікала йому, що в наслідок його безбожности ціла родина позбавлена була Божого благословення. Але Василь у своїх переконаннях був завзятий і неуступливий.

Натомість до окупаційної польської влади ставився Василь архильояльно, ба навіть завзанзував на пост громадського поліцая. Чванився перед громадою, коли міг показатися перед нею в польській "роґатуфці" і шпадою при боці, що були "символом влади". Людям стидно було за такого односельчанина й вони мовчки кивали головами. Та не лиш ролю сільського поліцая сповняв Василь. Він був і доносщиком до польських властей та видавав у руки польської поліції українську молодь, що в час критич-

ної ситуації для Закарпатської України, пробиралася з Галичини на Закарпаття боронити його перед нападом мадярів.

Коли ж по розгромі Польщі німцями нашу Батьківщину окупували московські большевики, Василь зразу пішов служити новим панам. У тиждень по їх приході, став він громадським міліціонером і доносчиком. Вертаючись одного січневого дня 1940 р. з волосного управління в Татарові в товаристві большевицького енкавудиста, наткнувся на згаданий вгорі хрест і почав з нього насміхатися. Вийняв з торби нагала і прицілився до хреста.

"Да брось Вася етіі шутки, пусть ето, да стоіть себя. Ано тебя не мешает",—упоминав енкавудист. Василь не послухав большевика, натиснув пальця на курок і вистрілив... Куля поцілила в ліве рамя Розпяття і вищербила його. Цього було замало "героєві". Вистрілив вдруге й поцілив в ліву грудь. Перехвалюючись перед енкавудистом своїми влучними стрілами, вернувся Василь до-дому.

Положившись до ліжка, почав скаржитись на сильний біль голови. Коло 12-ої в ночі почув Василь голос, що кликав його на двір. Вийшов і не вертався. Жінка запримітивши, що Василь довго не вертається, вийшла, щоб завести його до хати. Як же ж сильно зжахнулась вона, коли за порогом місто свого чоловіка знайшла його трупа.

Лежав на взнак з висолопленим язиком і отвореними очима на снігу. На тілі не було ані знаку якогось морду, не було ані одної ранки, що вказувала б на якесь підступне убійство. Міра Божої образи виповнилась і Він покарав непоправного святокрадця. Не було на його похороні священика, ані сусідів. Грабар викопав гріб і закопав Василя як тварину на розі цвинтаря.

Так карає Бог тих, що з Його насміхаються. На його гробі сказав енкавудист закопати стовпа з червоною зіркою в заслугу за вірну службу безбожницькій, большевицькій владі.—Зійшов Василь Щербанюк із цього світу з тавром зрадника Бога й свого народу. А покалічений кам'яний хрест стояв далі і кожний прохожий вичитував на ньому ту неоспориму правду, що не може бути добрим патріотом той, що ненавидить Бога.

Перше Св. Причастя дітей Рідної Школи при парафії Пресв. Евхаристії в місті Іст Кілдонен, Манітоба, біля Вінніпегу. По середині Всеч. о. парох, Ігор Шпитковський. Перше Св. Причастя прийняло 45 дітей.

— З ЛИСТІВ ПО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

Тетяна Душенко

БАЖАННЯ

Хочеться бачити героїв,
Відважних, гордих лицарів,
Як захищають правду свою
І вимір рідних берегів.
Хочеться буть таким же воєм,
Що смерти не боявсь ні раз,
Що із рокованим спокоєм
Попереджав: "Іду на Вас".
Хочеться бачити Христових
І праведників і Святих,
Що носять в собі світ любови,
Надії й віри мов третіх.
Хочеться буть не тільки тілом,
А радше втіленням душі,
Щоб серце горем споважніле
Співало Творцеві пісні.

ПОЯВИЛАСЯ ДРУКОМ ДОКУМЕНТАЛЬНА КНИГА ПРО УКР. КАТОЛ. МИТРОПОЛІЮ В КАНАДІ

Цими днями вийшла з друку Документальна Книга під назвою: "ПЕРША УКРАЇНСЬКО - КАТОЛИЦЬКА МИТРОПОЛІЯ В КАНАДІ", сторін 186 більшого формату. Видання дійсно люксусове на гарному блискучому папері з чисельними ілюстраціями. На зміст цього Збірника складаються ось такі матеріяли: Офіціяльні документи, цебто п'ять Папських Буль про створення Митрополії та Єпархій в Канаді. Привіти та телеграми від найвищих церковних і урядових чинників. Чисельні привіти від різних релігійних, національних організацій та установ з Канади, Америки та Европи. Подано в цій книзі теж докладний опис торжеств Ерекції Митрополії та Інтронізації першого Митрополита Кир Максима Германюка. Повний текст проповідей Апостольського Делегата, Архиепископів, Єпископів та представників уряду. Є також напрестольна промова новопоставленого Митрополита Кир Максима в українській, англійській та французьких мовах.

Опеціяльний відділ у книзі займають чисельний відгук преси, а вкінці є поміщений повний текст Спільного Послання всієї нашої церковної єрархії у вільному світі. Цю книжку зредагував о. Семен Жик. Видано накладом Митрополичого Ординаріяту з друкарні "Новий Шлях" у Вінніпегу.

Ціна книжки з опакуванням та поштовою пересилкою виносить $2.00 Хто замовляє більше ніж 10 примірників одержує по 1.50 за книжку, а хто замовить до масового поширення понад 100 примірників, то платить тільки по 1.00. Гроші мусять бути зложені згори при замовленні. Прохаємо спішитися з замовленням, бо наклад не великий. Замовлення враз з грішми висилайте на адресу:

UKRAINIAN CATHOLIC COUNCIL
49 Kennedy Street,
WINNIPEG 1, Man., Canada

ШЛЯХ НЕВІДОМОГО

"Дніпрова Хвиля" видала книжку "Шлях Невідомого", яку написав Ігор Качуровський. Книжка змальовує напад нацистів на Совітський Союз і сподівання українців, що та війна принесе волю укр. народові.

Нажаль, німці почали по-варварськи поводитися з населенням, чим вразили собі нарід.

Проте головна тема книжки це поворот Сергія до рідного села та стріча з матір'ю по 20-літній розлуці. Розлучили ж їх большевики, як завоювали комуну та відбирали людям їх майно. Син думав, що мати померла, а мати думала, що син помер. Їхня стріча зворушлива, бо хоч ця жінка вичерпана та поблідла, всетаки вона мати для Сергія.

Стиль книжки гарний і цікавий. Подекуди вражають певні вислови і сцени, що їх краще було пропустити.

Редактор Гол. Спас.

ЖАЛІБНЕ ЗАСІДАННЯ З НАГОДИ СМЕРТИ ПРОФ. ОГЛОБЛИНА

НТШ відбуло 6 липня ц.р. жалібне засідання з нагоди передчасної смерти відомого науковця проф. Оглоблина-Глобенка.

Цей наш науковець ур. 19. XII. 1902 р. в Східній Україні. Був сином православного священика. Хоч дуже здібний, всетаки большевики зразу не допускали його до вищих студій, бо батько був священиком. Всетаки його праця увінчалася успіхом, бо на-

решті большевики дозволили йому покінчити історично-філософічний факультет у Харкові.

Покійний любив писати та викладати укр. мову по різних вищих школах. По війні опинився на імміграції в Мінхені в Німеччині. В 1950 р. став дійсним членом НТШ і в 1951 р. переїхав до Франції до Сарсель і став заступником Редактора Енциклопедії Українознавства. Помер 20-V-1957 р.

Був він здібним науковцем, педагогом і редактором. Його науковість грунтовно збивала большевицькі перекручення нашої історії та літератури.

Помер наш славний професор, але полишив свої цінні твори, які продовжатимуть його працю між укр. народом.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за слідуючі жертви на прес фонд Голосу Спасителя.

Вас. Сторожук, Шіго	1.00
Пані Марія Черіба, Дітройт	5.00
З 25-ліття подружжя п-ва Головків, Йорктон	13.39
Іван Буярський, Торонто	8.00
П-і Кат. Бендина, Філядельфія	1.00
Н. Мацик, Калдер	5.00
Наталія Балицька, Шікаго	1.00
В. Семенович, Ошава	1.00
З нагоди поминального богослужения п. Тимофій, Інсінгер	10.85
Вінчання Вол. Лазорка і Олександри Петришин, Банкенд	12.23
Йосиф Ганчар, Келігер	5.00
Срібний ювілей п-ва Дм. і Катер. Козіцьких, Кіндерслей	10.00
З похорону бл. п. Н. Козакевич, Айтуна	10.00
З нагоди першої Сл. Б. Пр. о. Р. Мартинюка, Норквей	10.17
З похорону М. Баранюк, Інсінгер	4.00
З похорону Григ. Демчук, Пеллі	10.00
Д. Балазюк, Бетлегем	2.00
А. Ничка, Пассаїк	2.00
З гостини в п-тва Седловича, Фенвуд	7.00
Нелі Мандзюк, Рочестер	1.00

"ВІТАМІНИ"

Юліян Середяк видав дуже цінну книжку фейлетонів Миколи Понеділка "ВІТАМІНИ". Книжка має 318 сторінок. Поодинокі фейлетони дуже смішні та цікаві. Автор підбирає теми з життя деяких скитальців, Фальшивих патріотів, большевиків, родинного подружого життя та дуже комічно витворює смішні ситуації, в яких повно тумору.

Вітаємо появу цієї книжки, як вклад в українську літературу тумору. Ця книжка завжди розвеселить читача своїми оригінальними дотепами.

Цю книжку можна дістати від:
Julian Serediak,
Casilla de Correo 7,
Sucursal 7, Buenos Aires, Argentina.

ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ

Дякую Найсвятішому Серцю Христовому і Божій Матері за успішний перебіг операції любого батька.

Д. Балазюк.

Складаю щиру подяку Найсвятішому Серцю Ісуса і Пречистій Діві Марії за вислухані молитви і оздоровлення моєї похресниці Любки Кос.

Олександер Ничка

Складаю щиру подяку Пресв. Серцю Христовому, Матері Божій Неуст. Помочі, Св. Анні, бл. п. о. А. Дельфоржу і душам в чистилищі за одержання одної ласки.

Анна Библів.

БЮКЕНЕН-ОЛЕША, САСК.

Похорон бл. п. Теодозії Мадараш

В п'ятницю 14 червня, 1957 р. при великій участі вірних відбувся в Олеші похорон старенької піонірки Теодозії Мадараш. Похоронні богослужения співслужили Всеч. Отці: Теофіл Гурко (колишній парох бюкененської округи) і Степан Гарванко (теперішній парох цієї ж округи).

Теодозія ввесь час була примірною парафіянкою. Народилася в листопаді 1878 року в селі Ковалівка (пов. Бучача) Західньої України. Одружена з Матеєм Мадарашем, виїхала в 1902 р. до Канади і поселилися в Олеші коло Бюкенен, де фармерували ціле своє життя.

Бл. п. Теодозія все життя відзначалася працьовитістю, терпеливістю і чеснотами. Вона вміла по-християнськи виховати свої діти так, що вони тепер добрими членами Церкви. Вони й ніколи богослужень не опускають. Разом з донькою Марією і сином Іваном, покійна оставила 12 внуків і 20 правнуків.

Щоб утревалити пам'ять своєї доброї матері, бабуні й тромадянки, рідня і знайомі підчас похоронного обіду склали жертви на добрі цілі. В часі цього ж обіду старенький 90-літній брат покійної, Яків Черкавський, згадав колишні тяжкі піонерські часи. Відтак п. Петро Гадубяк пішов за збіркою. Зо збірки $5.00 призначено на Голос Спасителя.

Всім жертводавцям щире спасибі, а покійній Теодозії дай, Господи, Царство небесне.

СВЯТКУВАННЯ ЗОЛОТОГО ЮВІЛЕЮ

(Модельфарм, Саск., 18. VIII. 1957)

Чотириднівка (15. 18. VIII), яку проповідували ОО. Г. Шишкович і М. Щудло ЧНІ., підготовили парафіяни церкви Покрови Пресв. Богородиці до врочистого святкування Золотого Ювілею. Пр. о. Фр. Боский ЧНІ., допомагав проповідникам.

Ревні парафіяни взяли участь у ювілею, приступаючи до Св. Тайн. Немало з них тричі прийняли Св. Причастя в часі чотириднівки.

В неділю (18. VIII) було чотири Сл. Божі. На архиерейській Службі Божій церква була вщерть виповнена гістьми з близьких і далеких парафій. Дуже багато людей прибуло на цей ювілей. Начисляють їх понад 1,000 осіб, між якими видно було багато наших православних братів і протестантів, бо цей ювілей був розголошений в укр. і англ. пресі та на йорктонському радію.

О год. 10 перед полуднем у сам день Ювілею кінна бандерія зложена з їздців вибралася по їх Екс. Кир Андрея Роборецького, що разом із Пр. о. Г. Шишковичем ЧНІ. замешкав у домі пані Анастасії Хруник.

Спеціяльний повіз із двома прибраними кріслами заїхав перед дім. Їх Ексселенція вийшов із хати в супроводі теперішнього отця Мих. Щудла ЧНІ. Обидва засіли на повозі, над яким був побудований бальдахим. Пані парафіянки гарно прибрали повіз. Пан Микола Блажейко був візником. В місті повно народу чекали на похід. При церковній брамі, на якій побудовано тріюмфальний синьо-жовтий лук прикрашений укр., канад. і папськими прапором, Пр. о. Фр. Боский ЧНІ. передав мантію Їх Ексселенції.

Пр. отці Шишкович, Боский і Щудло асистували в часі Божеств. Літургії. Впр. о. Шишкович виголосив коротку проповідь по Св. Євангелії, а Їх Ексселенція при кінці Служби Божої.

По проповіді Їх Ексселенція поблагословив іконостас і реставровану запрестольну ікону Покрова Пресв. Богородиці.

Потім Їх Ексселенція вділив всім учасникам папське благословення, що його виєднав у Східній Конгрегації теперішній парох церкви.

По благословенні приявний нарід приступив до Ексселенції, поцілував арх. перстень і отримав образець-пам'ятку від о. Мих. Щудла ЧНІ.

І так закінчилося святкування Ювілею в церкві. Негайно потім учасники подалися до парафіяльної залі, де Пані парафіянки погостили їх смачним обідом.

В часі обіду Парафіяльний і діточий хор відспівав оці пісні: "Возвеселися", "Торжественний день", "Почаївська Божа Мати" і "Боже, послухай благання". Тереса Середа віддеклямувала поезію "Привіт Владиці", а Лілія Войтас "Золотий Ювілей".

В часі обіду промовляли Їх Ексселенція, і пани Гопко та А. Гадєвич.

Пан А. Войтас підготовив парафіяльний, а пані Ольга Попик діточий хор.

Отак закінчився Золотий Ювілей парафії в Модельфарм, для якого стільки натрудилися всі парафіяни, особливо церковний комітет і Жіноче Товариство.

Слід подякувати п. артистові Т. Баранові, що намалював чудові східні ікони для іконостасу та п. В. Моздієві, що прегарно виробив цей артистичний іконостас, який коштує $3,000.00. Це небагато, коли візьмемо під увагу, що сам матеріял цебто саме дерево коштувало около $600.00.

Іконостас має дібрішній ряд образів (Св. Николай, Св. Степан, Пр. Діва, чотири Євангелисти на Царських Дверях, Христос, Св. Роман і Св. Йосафат), 12 празничних на початку лука, 6 образів 12 апостолів (2 апостоли на одній образі), і пречудний образ Христа Царя, композиції самого маляра Т. Барана.—Шкода, що пан артист не друкує своїх творів, між якими—здається—найкращі Христос Цар і Св. Покрова. Іконостас так побудований, що видно престіл і запрестольний образ.

Подяка належиться прикладному церк. Комітетові (панам Д. Климашкові, М. Длугановi, М. Дрібненькому і І. Хруникові), які дуже активно співпрацювали з о. М. Щудлом, щоб побудувати цей артистичний іконостас. Треба подякувати ревним парафіянам, що зложили великодушні датки на іконостас, от хоча б панству М. Гопкові ($200.00), Павлині Попик ($100.),

Ги. Блазейкові ($120.), П. Середа ($100.) і всім іншим, що дали менші датки, бо без співпраці парафіян будова іконостасу була б неможлива.

За цей минулий рік до церкви заведено електричне світло, закуплено прегарну різьблену чашу во східнім дискосом ($220.), клячник ($27.), літургійні книги видані в Римі (служебник і Апостол), справлено 2 колірові стихарі (синій і червоний), які вшила пані Катер. Чирська зо Шіго, артистично вишивану сукенку на дарохранительницю, ручний напрестольний хрест, гарне кропило, заведено електрику до помешкання священика і церк. залі, поправлено підлогу в параф. залі, Пані помалювали помешкання для отця Пароха, закуплено радіо для отця Пароха, тощо. Все те вимагало багато труду та гроша, але добрі парафіяни радо покрили ці видатки з любови до Бога і церкви.

Подяка належиться всім Паням парафіянкам, особливо проводові Жіночого Товариства, а саме пані Ользі Попик, Софії Верклин, Софії Влязейко і Софії Климашко.

Прегарна погода, за яку Парафіяни публично довго молилися до Іс. Хр. і Преч. Діви, допомогла дуже численним гостям прибути на Ювілей до Мольфарм. Ми певні, що вони підуть за нашим прикладом і прикрашать свої церкви артистичними іконостасами, бо всі дуже подивляли наш іконостас.

Найбільша ж подяка належиться всемогучому Богу, нашому люблячому Спасителеві та ласкавій Покровительці нашої парафії, Преч. Діві Марії, яка виказалася дійсною Матір'ю для наших піонерів і дальше посилає обильні Божі благословення нам усім.

Оттому церковний Комітет попрохав о. М. Щудла ЧНІ. відправити дві Служби Божі, одну, щоб подякувати Божественному Спасителеві, другу в честь Преч. Діви, яка виєднала чудову погоду на день ювілею.

ЙОРКТОН, САСК.

25-літній ювілей подружжя Василя й Йосифи Головка

Вечором дня 9. VII. 1957 зібралося в парафіяльній залі доволі багато парафіян з нагоди 25-літнього ювілею п-ства Василя і Йосифи Головків, яким 17. липня 1932 р. Впр. о. А. Делярій дав шлюб у церкві М.Б.Н.П.

Прожили цілий час коло Йорктону в парафії Ярослав, де все були добрими членами. Пан Василь Головка зо своїм сином обслугували підчас Служби Божої, а вона яко членкиня Жін. Тов. ніколи не жалувала ні часу, ні труду, щоб в церкві було чисто. Мають двоє старших дітей.

Підчас гостини господарем-председником був Василь Козакевич. З отців були присутні Пр. о. Л. Боский і о. С. І. Шавель ЧНІ. Бесідники згадали про їх життя, поґратулювали та пожелали щастя. Діти та свояки вложили дарунки, а опісля була смачна спільна гостина, на якій зібрано на оголошення про цей ювілей в радію і в пресі— $23.39.

Всім жертводавцям щире спасибіг а ювілятам нехай Г. Бог в здоровлі та щасті дасть прожити ще многі літа.

Присутній.

ГОЛОВА БУК МАНІТОБИ

Дмитро Вавриков

В дні 22 червня 1957 р. на Ювілейному З'їзді Братства Українців Католиків Манітоби вибрано п. Дмитра Ваврикова головою БУК на провінцію Манітобу цебто на терен діяння Вінніпегської Архієпархії. П. Д. Вавриков належить до Українського Відділу Лицарів Коломба ім. Св. Йосафата. Є він у церковному комітеті парафії Св. Йосипа на Вест Кілдонен біля Вінніпегу. Його дружина адвокатка пані Марія Вавриков є головою ЛУКЖ на Манітобу.

НОМІНАЦІЇ НАСТОЯТЕЛІВ ЙОРКТОНСЬКОЇ ВІЦЕПРОВІНЦІЇ

23 серпня проголошено листу настоятелів для укр. віцепровінції ОО. Редемптористів в Америці та Канаді:

Протоігумен: Впр. о. Др. Вол. Маланчук.

Ігумен у Йорктоні: Впр. о. Ст. І. Шавель.

Парох Йорктонської церкви: Впр. о. Павло Малюга.

Магістер новиків: Впр. о. Фр. Боский.

Ігумен в Айтуні: Впр. о. Іван Сирота.

Ігумен в Роблині: Впр. о. Ст. Бахталовський.

Ігумен в Нюарку: Впр. о. Д. Лаптута.

Ігумен в Торонті: Впр. о. Вол. Краєвський.

Ігумен семінарії в Медовейл: Впр. о. Мих. Гриндишин.

Ігумен в Вінніпегу: Впр. о. Гр. Шишкович.

Резиденція Протоігумена буде в новозбудованім прегарнім домі в Вінніпегу.

Редакція й Адміністрація Голосу Спасителя складають щирі побажання новоіменованим Настоятелям.

ШІГО, САСК.

Похорон бл. п. Николи Баранюк

Дня 6-го липня, ц.р. відійшов до вічности бл. п. Никола Баранюк в 70-ім році життя. Покійний належав до перших та визначніших піонерів околиці Шіго. До Канади приїхав зі села Ольховець, Галичина 1903 р., маючи ледви 17 літ. Кілька літ пізніше одружився з Марією Волошин і поселився на стало в цій околиці.

Покійний Никола Баранюк відзначався погідною вдачею, витревалістю у праці й розвагою; був добрим подругом та гідним батьком. Полишив жінку й семеро дітей. Три сини: Іван, Василь і Яків наймолодший господарують в родимій околиці Шіго. Дві доньки, Олена Стахів і Юстина Савицка, як також четвертий син Томко замешкали в Порт Артур, Онт. Всі діти й багато внуків були на похороні.

Рано, 11-го липня тіло в дорогій дубовій трумні було спроваджено з похоронного заведення у Фом Лейк до хати. Відправлено Панахиду; священик висказав слова пращання і почався жалібний похід до церкви Св. Апостолів Петра й Павла. Цілу похоронну Службу відправив Пр. о. Степан Олійник ЧНІ. в Йорктону. Співом проводив пан Михайло Савчук. Чотири сини покійного несли домовину на цвинтар біля церкви. Тут слуга Бо-

Бл. п. Никола Баранюк

жий запечатав гріб до другого приходу Христового.

Вічна Пам'ять Покійному!

ПЕЛЛІ, САСК.

Бл. п. Григорій Демчук

В середу 23 липня несподівано через удар серця відійшов до вічности Григорій Демчук. Прожив всього 58 літ. Був одружений з Юлією з дому Філіповичів, мали гарну родину: дві донечки і два сини. Колись фармерували на Аррані, а від 1942 р. вели успішний "бизнес" склеп залізних товарів та "Месі-Гарис" агенцію в Пеллі, Саск.

Григорій походив зо села Цигани, пов. Борщів. Приїхав до Канади ще хлопцем у 1914 р. А вже в рік як доброволець записався до канадійської армії. Так, що відбув першу світову війну в затяжних боях у Франції. Повернувши до Канади, осідає в околиці Аррану. Тут працював, потім одружився і фармерував аж до 1940 р.

Господь обдарив їх добрими розумними дітьми. То був їх найдорожчий

скарб. Та вже ззарання, з родинного дому віщляють в них, що найкраще бажали і мріяли для своїх дітей: любов до свойого рідного слова, пісні, віри, любов до своєї Церкви. Коли діти покінчили народню школу в себе в дома, на вищі студії посилають дівчат Віру й Гелену до Академії Пресв. Серця в Йорктоні, а синів Едварда і Тараса до Колегії Св. Йосифа. Там всі четверо дали добрий доказ своєї працьовитости, пильности, успішно всі покінчили гай-скул.

Його похорон був прямо масовий, величавий здвиг-маніфест. Були майже всі отці, що обслугували Арран й околиці: о.о. П. Криворучка, Н. Сірий, Я. Ляшкевич, І. Ворона, зо сусідних о.о. В. Шек, В. Фляк. Наша церков на Пелей не могла помістити всіх тих учасників похорону, які прислухувалися до відправ та зворушливих слів о. М. Курила, пароха, та в англійській мові о. В. Шека.

На поминальнім обіді ще висказав гарне слово посол Й. Р. Вері. Учасники похорону, що були на обіді, склали жертву $39.10, що порозділюване на У. Вісті, Голос Спас., Світло.

За його чесне, примірне життя, нехай земля буде йому легкою, а небеса його вічною нагородою.

П. К.

КІНДЕРСЛЕЙ, САСК.

Срібний Ювілей П-ва Дмитра і Катерини Козіцьких

Дня 23 червня п-во Дмитро і Катерина Козіцькі обходили свій срібний ювілей у своїм домі на фармі коло церкви, бо церковця побудована на їх фармі.

Була відправа і панство Козіцькі приступили до сповіді і Св. Причастя. Отець парох, Рудольф Лужний уділив їм благословення на дальшу дорогу їхнього життя. По богослуженні переїхали до дому ювілятів на спільний обід, де діти і родина та всі знайомі зложили їм гарні даруночки на спомини.

При цій нагоді також гості не забули про жертви на добрі цілі. Пани Паславський і Л. Лученко занялись збіркою, котра принесла $21.50. Збірку розділено для Голосу Спасителя 10.00, а решту на церковні видатки.

Жертвуючим щира подяка, а п-ству Козіцьким много літ прожити аж до золотого ювілею!

Присутній.

ВАЙСЕНД, САСК.

Посмертна згадка бл. п. Анни Тріщ

В середу 12 червня померла нагло на удар серця бл. п. Анна Тріщ у 75-ім році життя. Покійна походила з села Лецівка, п. Долина. До Канади прибула 1912 і вийшла заміж за Олексу Спільчена. Її перший муж помер 1921 року. В 1926 році вийшла заміж другий раз за М. Тріща.

Вона оставила свого мужа Михайла, 2 синів: Василя й Николу; 7 дочок: Магду, Марію, Катерину, Донну, Параскевію, Анастазію й Олену. Всі дочки замужні.

Бл. п. Анна Тріщ

Її величавий похорон відбувся у суботу 15 червня з церкви Покрова М. Божої у Вайтсенд, Саск. Заупокійну Службу Божу відправив Пр. о. П. Малюга ЧНІ. з Йорктону й виголосив пращальне слово. Тлінні останки спочивають на цвинтарі біля церкви.

На поминальному обіді, що відбувся після похорону в парохіяльному домі присутні зложили 17.50, з чого половина призначена на прес фонд Голосу Спасителя, а друга половина на українську радіо програму в Йорктоні.

Всім жертводавцям щирий Спасибі а покійній Анні нехай канадійська земля буде легкою!

Присутній.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В ЕДМОНТОНІ

Трудолюбні та ревні Отці Василіяни вчинили велике діло, відчиняючи український музей в Едмонтоні, щоб у Канаді зберігати бодай деякі цінності української культури. Директор музею—Впр. о. Орест Купранець ЧСВВ.

Музей має багато цінних пам'яток нашої культури, от як рукописі з XV і XVI ст., острожську Біблію, тощо. Музей має около 12 різних відділів, хоч не всі матеріяли покищо впорядковані через брак часу та відповідного приміщення.

Впр. о. Вол. Шевчук, Протоігумен Чину Св. Вас. в Канаді відслужив Бож. Літургію з нагоди відкриття музею 28 липня ц.р., а Впр. о. Максим Марків ЧСВВ. виголосив патріотичну проповідь. При відкритті музею були високі провінційні урядовці.

По обіді відбувся гарний концерт. З нагоди відкриття музею отець Директор отримав багато конгратуляційних депеш. —Бажаємо успіхів Отцям Василіянам у веденні та організованні цього цінного музею для збереження та розповсюднення укр. культури в Канаді.

Редактор Гол. Спас.

При кінці місяця червня 1957 р. священики Вінніпегської Архиєпархії відбули свої річні реколекції у власній вакаційній оселі "Український Парк" з участю ВПреосв. Митрополита Кир Максима, під проводом знаного місіонера Впр. о. Т. Шишковича ЧНІ.

Сидять зліва до права: о. Слабий, о. канонік А. Луговий, о. пралат Др. В. Кушнір, ВПреосв. Митрополит Кир Максим Германюк, Впр. о. місіонер Т. Шишкович ЧНІ., о. Й. Малицький та о. декан Й. Пуляк.

Перший ряд стоять: о. І. Кристалович, о. В. Лучків, о. С. Кулак, о. декан Р. Закревський, о. М. Мельник, о. А. Заяць, о. С. Іжик, о. Е. Пільків, о. Й. Каменецький, о. П. Даревич, о. декан Р. Добрянський.

Другий і третий ряд стоять: о. М. Романчук, о. І. Шпитковський, о. декан П. Романишин, о. М. Климчак, о. Д. Шевчук, о. К. Гаврилів, о. Я. Головатий, о. Й. Форнальчик, о. Г. Олійник, о. Я. Рудачек, о. Е. Рудачек, о. В. Олач, о. І. Шолдак, о. декан І. Іванчук, о. декан Т. Овчарик, о. декан С. Борис, о. В. Панчишин, о. А. Фик, о. Й. Кормило, о. Л. Куссий, о. І. Мак, о. декан А. Лящинський, о. З. Золотий та о. І. Легкий. Фотографував о. В. Божик.

СТОРНОВЕЙ, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Катерини Миськo

В суботу 13 липня відійшла до вічности бл. п. Катерина Миська, проживши 83 роки. Покійна хворувала довший час у йорктонському шпиталі, де й померла, заосмотрена послідними Тайнами.

Бл. п. Катерина Миська прибула до Канади зі своїм мужем Тимком 19. червня, 1902 р., зі села Требухівці, п. Гусятень. Зразу замешкали обидвоє в Шол Лейк, Ман. 1903 р. перенеслись на фарму в околиці Сторновей, Саск. Її муж помер 10 вересня 1920 року.

Покійна оставила 3 синів: Николу, Михайла й Василя і 5 дочок: Анну, Марію, Юську, Теклю й Франціску. Вона визначалася милою вдачею до всіх. Дуже терпеливо зносила свою недугу до останку.

Її величавий похорон відбувся з церкви Св. Свящ. Йосафата в Сторновий, Саск., у вівторок, 16 липня. Похоронні богослужения відправили Пр. оо. Малюга ЧНІ., й Василишин. Пращальне слово виголосив Пр. о. П. Малюга ЧНІ.

Після похорону відбулась спільна перекуска в залі під церквою. На заклик Всеч. о. Василишина переведено збірку на добрі цілі яка принесла 33.15, з чого половину уділено на прес фонд Г.С., а половину на укр. радіопередачу в Йорктоні.

Всім жертводавцям щира подяка, а покійній Катерині нехай канадійська земля буде легкою!

Присутній.

Перше Св. Причастя в парафії Христа-Царя, Вінніпег, Ман.

Новий Священик

о. Роман Мартинюк ЧНІ., син Юрія і Василини з роду Ромашенко, родився 16. грудня 1929 р. в Норквей, Саскачеван. Його батьки, що походять з села Бабинець, борщівського повіту, Галичина, приїхали до Канади 1903 р. Тут подружились і стали членами ос-

о. Роман Мартинюк, ЧНІ.

новниками українських католицьких парафій: Пресв. Тройці та Пресв. Серця Христового в Норквей.

Роман покінчив початкову школу в Норт Вилов Гров; Гай-скул розпочав в містечку Норквей, а покінчив у Колегії ОО. Редемптористів у Роблині, Манітоба в 1946-49 роках. В липні 1949 р. вступив до новіціяту ОО. Редемптористів у Йорктоні, і тут на свято Преображення ГНІХ. 19-го серпня 1950 р. зложив монаші обіти. В 1950-57 роках покінчив три річні філософічні й чотири річні богословські студії в Семінарії Божої Матері в Ватерфорді та Медовейллі, Онтаріо.

Преосв. Кир Ісидор Борецький, торонтонський єпископ, дав йому нижчі чини й піддияконат 7-го березня 1957 р. в Семінарії Матері Божої в Медовейлі, а дияконат в Торонті в церкві Пресв. Евхаристії 9-го березня ц.р. ВПреосв. Митрополит Кир Максим Германюк рукоположив його на священика в Йорктоні в церкві Матері Божої Неустанної Помочі 14-го липня ц.р.

Новорукоположеному єромонахові Романові Мартинюкові, ЧНІ., бажаємо Божого благословення і найкращих успіхів у Христовому винограднику.

НОРКВЕЙ, САСК.
Приміція Пр. о. Р. Мартинюка ЧНІ.

Дня 21 липня ц.р. в містечку Норквей, Саск., відбулося рідке торжество. Пр. о. Р. Мартинюк ЧНІ. відправив торжественну Службу Божу в церкві Пресв. Серця Христового.

За стараннем Всеч. о. Пароха Вол. Фляка процесійний похід і богослужения дуже гарно відбулися. При цій нагоді Преп. о. М. Кучмяк, ЧНІ., виголосив коротку проповідь. По Сл. Божій був обхід довкола церкви і неопресвітер дав благословення Н. Тайнами. Потім слідували стискання голов і роздача образків. Це була велика радість для стареньких родичів Юрія і Василини Мартинюк, бо одержали Св. Причаста та перше благословення в рук свого сина, о. Романа.

По відправі відбувся обід в парафіяльній залі. Його приготовили членкині парафії Пресв. Серця Христового. Господарем бенкету був Всеч. о. Вол. Фляк і підчас бенкету покликав різних людей до слова. Сам він переповів деякі гумористичні факти зо своєї душпастирської праці.

Вечером у Панства Мартинюк було родинне прийняття для ближчої й дальшої рідні. На заклик п. Онуфрія Черевик переведено збірку на католицьку пресу. Збіркою зайнялись п. Онуфрій Черевик та п. Король Лукій. Збірка принесла $20,34, з чого 10.17 приділено на Прес Фонд Голосу Спасителя, а решту на Укр. Вісті.

Всім жертводавцям щире спасибі, а Пр. о. Романові Мартинюкові "Многая Літа!"

Учасник.

СВЯТІ МІСІЇ

(1) Від 14-21-VII відбулася свята місія в церкві на Молящих біля Келегер. Це перша місія в новозбудованій церкві.

Люди прегарно ввечері та вранці приходили на місію. В часі місії добрі парафіяни позамовляли для церкви різні речі, от як пушку, хрести, свічники, тощо.

(2) Від 21-28-VII відбулася місія на Бекенгем, Саск. Люди слабше прихо-

дили на місію, хоч майже всі члени парафії бодай частинно скористали з місійних наук.

І тут теж один парафіянин замовив хрест для церкви.

(З) Віднова місії в Гудів, Саск. відбулася від 1-4 серпня. Люди прегарно приходили на цю місійну чотириднівку.

Всі ці три місії провів о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ЙОРКТОН, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Єви Прибильський

Дня 8 червня відійшла до вічности бл. п. Єва Прибильська прожившн 76 років.

До Канади приїхала 1901 р. зі села Ляшків, п. Ярослав. 1904 р. вийшла заміж за Івана Прибильського. У своєму подружньому житті вони дочекалися 3 синів: Василя, Михайла й Петра й 6 дочок: Марії, Анни, Катерини, Євгенії, Розалії, Едит.

Бл. п. Єва Прибильська

Покійна перебувала останніми роками в Едмонтоні, де й померла. Тлінні останки спроваджено до Йорктону, де знаходяться майже всі її кревні й знакомі.

Заупокійну Сл. Божу відправив Пр. о. П. Малюга, ЧНІ. Прощальне слово виголосив Впр. о. Іван Бала, ЧНІ.

Після похорону відбулася спільна перекуска в парафіяльній залі на якій вложено $37.20 на добрі цілі. З тієї збірки передано 18.60 на прес фонд Г. С. а решта на українську радієву передачу в Йорктоні.

Всім жертводавцям щира подяка а покійній Єві вічна пам'ять!

ЙОРКТОН, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Анни Добко

В п'ятницю 14 червня померла на удар серця бл. п. Анна Добко з Йорктону. Покійна прибула до Канади 1912 р. з села Макавіско, п. Ярослав. Того самого року вийшла замуж за Луку Добко. У своєму подружжю житті вони дочекалися 2 синів: Теодора й Андрія й 6 дочок: Катерину

Бл. п. Анна Добко

замужну з Василя Яремко в Йорктоні; Єву, замужну за Олексу Бакаляр у Барвас, Саск., Анастазію замужну за Альфонса Бугая в Оттон, Саск., Розалію замужну за Стефана Благого в Салтковц, Саск., і Анну замужну за Р. Короташ у Ст. Катеринс, Онт.

Бл. п. Анна Добко оставила свого мужа, 2 синів, 6 дочок і 25 внуків і 1 правнуку. Через довший час замешкали обидвоє з мужем на фармі коло Ярослав. 1952 року перебрались до Йорктону на відпочинок. Вона належала також до ЛУКЖ при парафії М.Б.Н.П. в Йорктоні.

Похоронну відправу мав Пр. о. П. Малюга ЧНІ у понеділок 17 червня. Після похорону відбувся спільний обід у парафіяльній залі. На заклик Пр. о. Малюги переведено збірку на пресу й українську радіопрограму, яка принесла 39.75. З тої суми половина пішла на прес фонд Голосу Спасителя, а половина на українську радіопрограму в Йорктоні.

Всім жертводавцям щира подяка, а покійній Анні Добко вічна пам'ять!

Присутній.

ЙОРКТОН, САСК.
Срібний ювілей п-тва Николи й Анни Домбровських

В понеділок 15 червня прибуло поверх 450 гостей до української католицької парафіяльної залі в Йорктоні, щоб вшанувати п-тво Николу й Анну Домбровських з нагоди 25-річчя їхнього подружнього життя. Крім з міста Йорктону прибули також гості з Врокстону, Калдер, Бреденбері, Сторновей, Кемсеку, Ріджайни, Гарленд і Флин Флон, Ман.

Господарем вечірка був п. Василь Козакевич. На початку він коротко привітав дорогих ювілят і всіх гостей і попросив до слова Пр. о. П. Малюги, ЧНІ. Опісля промовляли п. С. Яремович, Впов. п. адв. Юрій Петришин ЛЛ.Б., голова БУК-а в Йорктоні, й пані Марія Медвик, сестра ювілятки. При кінці промовляв Впр. о. Іван Бала, ЧНІ. Потім доручено дорогоцінні дарунки від сина Романа, від родини й парафії.

Панство Ник. і Анна Домбровський отримали Тайну Подружжя з рук Всеч. о. В. Осадця в церкві М.Б.Н.П. в Йорктоні. З нагоди їх срібного ювілею Всеч. о. Осадець, який тепер перебуває в Альвені, Саск., переслав їм свої святочні побажання телеграмою.

Дружбою був п. Николай Деренівський; дружкою була пані Анна Рутко.

П. Никола Домбровський родом походить з околиці Сторновей, Саск. Пані А. Домбровська походить з роду Фиків з Калдер, Саск. Зразу замешкали вони на Сторновей, а 1945 р. перенеслися на сталий осідок до Йорктону. П-во Никола й Анна Домбровський є примірними парафіянами. Вони мають одного сина Романа, який тепер побирає гай школу. П. Никола Домбровський є членом БУК-а, а його дружина є членкинею ЛУКЖ. З родичів живуть ще старенький батько Никита Фик, якому тепер 87 років, і мама Марія Домбровська, яка має 78 років.

П-во Никола й Анна Домбровські

З нагоди цього ювілею переведено збірку на добрі цілі, яка винесла 27.38. З тої суми половину передано на прес фонд Голосу Спасителя, а половину на українську радіопередачу.

Всім жертводавцям щира подяка, а дорогим ювілятам многі літа!

Присутній.

КРАСНЕ, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Йосифа Зака

То була зворушаюча хвиля для численних людей в парафії у Красне, коли вранці 22-го липня приїхав похоронний караван з далекого Едмонтону й зупинився коло церкви Св. Івана Богослова. Вийшов священик в жалібному почоті: прочитав воскресну Євангелію і впровадив померлого перед престіл просторої церкви.

Отворили віко коштовної трумни і численні присутні пізнали свіже молодече лице 28-літнього юнака.

Пізнали його заплакана мати й батько, брати й сестри, хлопці й дівчата що ходили з ним до школи та ріжні молодечі забави, всі, що були в церкві, бо знали його з малої дитини.

Того ранку у зворушаючім настрою відбувся похорон покійного Йосифа

Зака, найстаршого сина Івана й Марії, з парафії Красне.

Йосиф від'їхав з дому півтора року тому і став до роботи до оливної індустрії біля Едмонтону. Одного літнього дня втомлений хлопець дістав сонячний удар. Амбулянс, що віз йо-

Бл. п. Йосиф Зак

го до шпиталю з'їхав у глибокий яр, з якихсь дивних причин. В наслідок цього випадку Йосиф був тяжко побитий і спараліжований. Пролежав у шпиталі в Едмонтоні один рік серед невимовних мук, і смерть визволила його 18-го липня 1957 р.

Віруємо, що Господь угляднить обильні сльози, молитви та щедрі офіри доброї матері й скоро впровадить його там де нема ні смутку, ні терпінь, ні журби, тільки радість безконечна.

20-ЛІТТЯ СВЯЩЕНСТВА ДЕКАНА РОМАНА ЗАКРЕВСЬКОГО

В неділю 30. VI. парафія Вайта в Манітобі святкувала 20-літній ювілей священства свого улюбленого пароха Всеч. о. декана, Романа Закревського. На співану ранішню Службу Божу прибув хор церкви св. Андрея з Вінніпегу під диригентурою п. Василя Матвіїва. О год. 7 вечора врочистий Молебен відправив о. Ювілят в асисті о. Л. Куссого та о. С. Іжика з Вінніпегу. Принагідну проповідь ви-

Всеч. о. Роман Закревський

голосив Всеч. о. Михайло Романчук, парох зі Сарто. Ювілейний бенкет в честь о. декана Р. Закревського відбувся в новому Народному Домі в місті Вайта. Простора заля була вщерть переповнена гістьми з Вайти і околиці. Напочатку відбулася концертова програма. Господар бенкету був п. Колісник, місцевий учитель. Він прочитав ґратуляційне письмо від ВПреосв. Митрополита Кир Максима для о. ювілята Р. Закревського. Про життєвий шлях о. Романа Закревського говорив Всеч. о. С. Кулак, парох з Рози. "о. Роман є сином нашого Поділля зі села Вірки Великі. По закінченні середньої школи вступив до Духовної Семінарії в Станиславові. Перша його парафія була в Монастирських біля Бучача, а опісля в Кутах над Черемошем на Гуцульщині. До Канади прибув 19 жовтня 1947 р. Тут перша його парафія була в Енґусвил, а опісля в Гилберт Плейнс, а вже сьомий рік у Вайта. Його засадою є задержати в громаді любов, згоду та єдність між всіма українцями.

На окрему увагу заслуговує слово від голови Народного Дому, п. Петра Подольського, який між іншим сказав: "Я є 45 літ у Вайті, я є самий православний, але віддаю честь і признання для о. декана Закревського, бо це взірцевий священик, який з'єднує людей і ніколи не бажає роздору. Таких священиків, як о. Закревський найбільше потрібно Україні".

Кінцеве слово виголосив Всеч. о. декан Роман Закревський. Він подякував всім за чисельну участь та за вияви любови й пошани для нього. Всі присутні повною грудю відспівали доброму і ревному о. ювілятові Многая і благая літа!

о. С. Іжик.

АЙТУНА, САСК.
Похорон бл. п. Николи Козакевич

Дня 1-го серпня 1957 відбувся похорон бл. п. Николи Козакевич, який помер нагло в ночі з суботи на неділю 28-го липня ц.р., проживши 48 років. 35 років свого життя перебув у лічниці, хворував на недугу від дитинства. Похоронні богослуження відправив ігумен Пр. о. С. Бахталовський ЧНІ. З нагоди похорону відбувся обід в домі брата покійного, п-ва Михаїла Козакевича в Айтуні, де з'їхалися близька родина та знайомі. На заклик п. Тимкова, переведено збірку, яка принесла $28.50. Жертвували слідуючі: По 2.00: Гр. Козакевич, Ів. Козакевич, Вас. Козакевич. По 1.00: Анд. Тимко, Іван Бучко, С. Турчак, Р. Середа, Гавр. Козакевич, Теод. Козакевич, Н. Голдун, Анд. Ольховий, Павліна Корчинська, Ів. Мацуляк, С. Козуй, Ів. Войцеско, Вас. Байталан, Ол. Щебель, Мих. Козакевич, Марія Федор, Н. Попик, Марія Рошко, Гр. Козакевич, Люд. Булич, Теод. Бучко, Март. Кінг. Анна Грицевич 50ц.

З зібраної суми вділено на Голос Спасителя 13.50, на Укр. Вісті 5.00 та на укр. радіопрограму 10.00.

Жертводавцям щира подяка, а покійному—Вічная Пам'ять!

Присутній.

Michael F. Stadnyk
ОПТОМЕТРИСТ
Михайло Ф. Стадник
(Оглядання очей)
307 Avenue Bldg., Ph. 28656
Saskatoon, Sask.

Важне Оголошення

Появилася нова КНИЖКА о. Мих. Щудла ЧНІ., яка зветься

ЛЮБІМ МАРІЮ

Ця книжка має 32 розділи, які дуже гарно надаються для духовного читання та для проповідей на місяць травень.

Книжка порушує дуже актуальні теми. Кожен розділ трактує якусь іншу тему. Стиль книжки легкий і приступний для вчених і менше вчених читачів.

Книжка в твердій оправі коштує 3.00
Книжка в м'якій оправі коштує 2.00

Ця цінна книжка має 448 сторінок.

Вона є друкована на двоякім папері, люксусовім і таншім. Отож спішіться і щонайскоріше замовте собі цю корисну книжку, яка допоможе вам краще пізнати духа Марії, нашої Небесної Матері. Хто ж знає і любить Божу Матір, той любитиме її Божого Сина Ісуса.

Шліть замовлення на адресу:

The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada

ЗАКЛИК

БАТЬКИ та матері, посилайте своїх синів на місіонерів до Чину Пресв. Ізбавителя. Український нарід потребує численних і ревних провідників Божого слова. Христос бажає спасти всіх людей, за яких помер на хресті, **бо нема різниці між юдеем і греком, бо той же Господь усіх, багатий для всіх, що кличуть Його. Кожен, хто покличе Господне ім'я, буде спасенний. Але як покличуть Того, що в Нього не ввірували? А як увірують у Того, що про Нього не чули? А як почують без проповідника?** (Рим. 10, 12-14).

Щасливий той юнак, якого Христос кличе до Чину Пресв. Ізбавителя, бо його члени займаються продовженням тієї самої місії спасіння, яку Спаситель розпочав на землі: **Блаженний той, кого Ти вибрав і прийняв до Себе!** (Пс. 64, 5). В Чині Пресв. Ізбавителя він може стати спасителем безчисленних душ, яким голоситиме святі місії: **Оце ми посланці Христа, ніби Бог благає через нас; благаємо замість Христа: примиріться з Богом!** (2 Кор. 5, 20)

Господь каже про кожного ченця як колись сказав про Якова: **Ти мій!** (Іс. 43, 1). Кожен юнак повинен чутися щасливий, як Господь кличе його на Свого співпрацівника в відкупленні людських душ. Слід відповісти на Божий поклик і за прикладом митника Матвія податися за Христом на підбій світу для Бога. Христос промовив до Матвія, що сидів на митниці: **Йди за Мною!—І покинувши все, той устав і пішов вслід за Ним.** (Лк. 5, 27-8).

Батьки повинні заохочувати своїх синів ставати борцями за Божу правду під прапором хреста. Це гріх відмовляти чи противитися чернечому покликанню дітей. Якщо ж вони противляться, то юнак може всупереч волі батьків стати ченцем, заявляючи їм з апостолом Петром: **Треба більше слухати Бога ніж людей** (Дії: 5, 29), хоча б ці люди були його рідними батьками.

Христос щедро винагородить великодушне зречення земських витязів: **Кожен, хто за Моє імя покине дім, чи братів, чи сестер, або батька та матір, або жінку чи діти, або землі, той усотеро одержить і наслідить вічне життя.** (Мт. 19, 20).

ПРИВІТ ВЛАДИЦІ

Чи це сонце золотеє
В нас сьогодні сяє?
Ні! Достойний наш Владика
В Моделфарм вітає.
В наших серцях повно щастя
Мов на весні квітів,
О Владико, прийміть від нас
Цей букет привітів.
Ваша ревність наче граніт
Мов Дніпра Пороги,
Ви за душі не боїтесь
Трудної дороги.
Тішся й радуйсь, Україно,
У дні Ювілею,
Нехай радість з сердець лине:
"Честь, Архиєрею!"

Веселися, наш народе,
Із Батька такого,
Який віддав усі сили
Для поступу твого.
Золотий день Ювілею—
Це радість велика,
Тішся, радуйся, народе,
Бо це твій Владика.
Чи це сонце золотеє
В нас сьогодні сяє?
Ні! Достойний наш Владика
В Моделфарм вітає.

(З нагоди Зол. Ювілею парафії Пресв. Богородиці в Модельфарм, Саск., панна Т. Середа віддеклямувала цю поезію в часі бенкету в парафільній залі).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 29, ч. 9 ЙОРКТОН, САСК. Вересень, 1957

Народження Пречистої Діви

С. М.

СВ. ІВАН Дамаскин (676-770), світило Східньої Церкви, найбільший богослов Сходу і великий почитатель Пресвятої Богородиці, каже: "День народження Богородиці є святом всесвітньої радости, бо Пресвята Богородиця обновила весь людський рід і печаль Єви перемінила в радість".

Святий же Андрей Критський (650-740), творець церковних пісень-канонів додає: "Різдво Богородиці це початок всіх свят, бо воно є дверми до благодати та правди".

Велика радість сповняє родину, як родиться дитина, особливо коли це первенець цебто перша дитина. Приятелі та знайомі складають щирі побажання щасливим батькам і тішаться з ними. Хоч люди на землі тішаться та радіють народженням малого немовляти, то всетаки не радіє небо, не ликують анголи та Бог, бо бачать у душі дитини пляму первородного гріха.

Зовсім інакше було при народженні Марії. Раділа земля цебто щасливі батьки Марії, старенький Йоаким і Анна, раділи їхні приятелі та знайомі, але куди більше радів сам Бог і тішилися святі Анголи в небі.

Раділи батьки Марії, бо її народження було вислідом довголітніх молитов, милостинь і жертов, що вони приносили Богові, благаючи в Нього дитини.

Святий Єроним (340-420), монах слов'янин, подає давнє передання, яке твердить, що Йоаким і Анна, батьки Марії, проживали побожно та ревно служили Богові, роздавали численні милостині, відвідували єрусалимську святиню, приймали й гостили подорожніх. Бог благословив їх земськими добрами, але чомусь не давав їм того добра, за яким вони найбільше тужили та якого благали в Бога. Вони були бездітні. Це ж був великий сором у жидів бути бездітніми. Ізраїльтяни дивилися на бездітність як на Боже прокляття, тому й бездітні подруги зазнавали багато сорому. Отак батьки Марії прожили в подружжі 20 років посеред страждань і пониження. Навіть найвищий священик у Єрусалимі сильно застидав Св. Йоакима в присутності його рідні. Йоаким вибрався до Єрусалиму й там у святині бажав зложити свою жертву. Священик відтрунув його жертву, бо вважав, що Йоаким проклятий Богом за те, що не мав дітей.

Засумований Йоаким усунувся на самоту та став гірко плакати, благаючи Бога потішити його та його засумовану подругу Анну. Господь споглянув на печаль і страждання свого вірного слуги та послав до нього ангола, що приніс йому оцю щасливу новинку: "Не лякайся! Я ангол-посланець Божий. Господь послав мене повідомити тебе, що твої молитви вислухані, бо твоя подруга Анна зачне й породить тобі дочку, що її ти назвеш Марією. Її ім'ям утішиться вся земля. Згідно з твоїм обітом— Йоаким і Анна були прирекли присвятити Богові дитину, що народиться їм—вона від дитинства присвятиться Господеві і вже в лоні своєї матері сповниться Святим Духом".

Розрадований Йоаким передав своїй жінці щасливу новинку, яка внедовзі дослівно справдилася, бо побожним батькам народилася донечка, яку назвали **Марією,** що в еврейській мові означає: **володарка й надія.**

Не тільки батьки зраділи народженням Марії, але й радістю вповнився весь світ і ціле небо, ангели та сам Господь Бог, твобець Марії, який зобачив, що з Його рук вийшло найкраще сотворіння, що колинебудь з'явилося в світі.

Чому ж радіє земля й небо, дивлячись на народження Марії? Погляньмо, яке значення мало народження Марії для світу, для Бога та для Христової Церкви, що з віками щораз більше почитає й прославляє Марію.

1. Значення Маріеного народження для старинного світу

Старинний світ ділився на чисто поганський і ізраїльський: поганські народи затратили віру в Бога та стали покланятися божкам. Малощо їм залишилося з давнього первісного об'явлення, а те, що залишилося, було попереплітане з легендами та людськими видумками, що сливе зовсім притемнили блиск Божої правди. За те (жиди) ізраїльтяни потрапили при особливішій Божій помочі та невпинним чуванні пророків зберегти вповні Боже об'явлення.

Хоч погани затратили повноту первісного об'явлення, всетаки дещо з нього залишилося, пригадуючи світові на майбутнє спасіння, що Бог мав доконати при помочі Пречистої Діви та її Сина Ісуса. Пречиста Діва була для до-християнського світу **ранньою зорею,** що звіщала прихід майбутньої Месії, бо Божа обітниця

дана Адамові та Єві в раю ніколи вповні не зникла з лиця землі: **Положу ворожнечу між тобою й жінкою... і вона розчавить тобі голову! (Бут. 3, 14).** Людство, так погани, як ізраїльтяни, з тугою ждали на прихід того часу, коли мала з'явитися обіцяна жена, що розчавила б голову дияволові та знищила б його панування в світі. Навіть посеред темряви поганства, безвір'я, недовіря й забобонів не згас **промінчик Божого світла** в світі, що підтримував у людях надію на майбутнє відкуплення. Марія була цим промінчиком Божого світла, що сяло в світі, поки не з'явився Христос.

Поганські греки та римляни приписували обіцяній жінці (Марії) важну ролю в майбутній відбудові світу. Ждали вони на Спасителя, що його мала породити та виховати якась славна жінка. Старинні єгиптяни вірили, що жінка породить сина, що розгромить злого духа Тифона, який мучив людей різними нещастями. Індійці, перси та китайці звали **чистою дівою** ту, що з неї мав народитися спаситель світу. Отак поганський світ споглядав на майбутню Марію, як матір спасителя людства. Вона становила надію людства погруженого в безнадії та пітьмі поганства.

Ізраїльтяни, що були вибраним Божим народом, мали куди краще поняття про майбутнього Месію та Його Матір Марію. З наближенням рождества Месії постать Марії стає щораз ясніша в писаннях ізраїльських пророків. Ісая, що був покликаний у 738 р. до пророчого уряду, виразно говорить про Марію. Він згадує про неї та її Сина як про важливий знак, що Бог подасть світові, хоч уже Соломон у пророчому світлі бачив **жінку,** що входила до неба. Захоплений її красою й могутністю, не знаючи хто вона така, наймудріший ізраїльський цар кликав у захопленні: **Хто ж вона така, що підноситься догори, гарна немов місяць, ясна як сонце та грізна немов військо ушиковане до бою?** (Пісні: 6, 10).

Премудрий Соломон не знав, хто вона така. Сьогодні ж кожна католицька дитина знає, що це Марія, мати Спасителя світу, це той знак, що його Ісая пророк подав безбожному юдейському цареві Ахазові, щоб він покладався на Бога в часі облоги Єрусалиму сирійськими й ізраїльськими військами, а не на асирійського короля Теглятфазара, до якого обложений Ахаз звернувся за поміччю. **Сам Бог дасть вам знак,** промовив обурений на безвірство царя пророк Ісая, **Ось невинна дівиця зачне і породить сина, і дадуть ім'я йому Еммануїл** (цебто з нами Бог). (Іс. 7, 14).

Отут Марія виступає разом зо своїм сином Ісусом, бо вона Його Мати та помічниця у відкупленні людського роду. Це новітні Адам і Єва. Те, що Адам і Єва знищили в земському раю, те Ісус і Марія направлять під деревом хреста.

Господь Бог бажав, щоб пам'ять про Марію не затрачувалася в світі, тому пригадував її людям різними праобразами. Чи земський рай, в якому росло дерево життя, що мало підтримувати в людях тілесну безсмертність, не було праобразом Марії, що з неї народився Христос, який подає людям життя вічне, плід Своїх страждань і смерти на хресті.

Чи ковчег Завіта, в якім переховувалася манна та палиця Мойсея, не був праобразом Марії, в якій дев'ять місяців перебував

Спаситель світу, небесна манна душ, що запевнює їм вічне життя?

Св. Письмо подає, що в часі своєї подорожі до Мезопотамії, Яків пристанув на нічліг під голим небом. **І бачив сон, і ось поставлено драбину на землі, якої вершок сягав аж до неба, і анголи Божі сходили та виходили по ній. Господь же стояв на ній.** (Бут. 28, 12-13). Хіба Марія не є цією небесною драбиною, по якій Божий Син зійшов з неба на землю та стався чоловіком, щоб Своїми страстями поєднати людей із анголами?

Ще краще представляють Марію старозавітні героїні, про яких згадує Св. Письмо, бо вони були живими праобразами Марії. Рахиля, що породила Йосипа, який володів цілим Єгиптом і врятував світ від голодової смерти, є праобразом Марії, що породила Ісуса, який вирятував людей від духовної смерти гріха.

Девора та Юдита, що врятували ізраїльський нарід від поневолення сирійців і асирійців, це праобрази Марії, що перемогла сатану, пекельного Олоферна та розчавила йому горду голову.

Покірна та скромна Руть, що покинула своїх поганських батьків і стала ізраїльтянкою й так знайшла ласку в багатого Вооза, це теж праобраз Марії, що своєю глибокою покорою знайшла ласку в Бога та сталася гідною Божою Матірю.

Естер, що з'єднавши собі ласку в царя Агасвера, врятувала жидівський нарід від різні мстивого міністра Амана, що ненавидів ізраїльтян, теж представляє Марію, яка врятувала й далі рятує мільйони грішників від пімсти Люципера та заслужених Божих кар.

Ресфа, бідна ізраїльська мати, якій гаваоніти з пімсти розп'яли двох синів, (2 Ц. 21, 7-9), стояла під хрестом умираючих дітей, поки вони не віддали Богу духа, чи вона не пригадує нам Марії, яка по-геройськи стояла на Голгофі під хрестом, на якім Спаситель вмирав за спасіння світу?

Ізраїльсяни, вижидаючи приходу Спасителя Месії, мусіли часто думати й про Його Матір Марію, що мала стати знаряддям воплочення Божого Слова та подивляти її, кличучи так, як бпісля кликала розрадувана Єлисавета: **Благословенна Ти між жінками і благословенний плід твого лона!** (Лк. 1, 42). Так, як одна з жінок, що слухала слів Спасителя, так ізраїльтяни мусіли подивляти та тішитися народженням Марії, повторяючи одушевлений привіт евангельської жінки, що захопилася проповіддю Спасителя: **Блаженна утроба, що носила Тебе, і груди, що Ти ссав.** (Лк. 11, 27).

Нажаль жидівські провідники, фарисеї та книжники, звели ізраїльський нарід і відвернули його від Спасителя, на який ждали довгі століття. Відвертаючись від Месії, ізраїльтяни відвернулися і від Його Матері, що привела Його на світ. Ми ж християни повинні направити цю кривду, що жиди вчинили Марії. Ми мусимо щирою набожністю та гарячою любов'ю надолужити їй за рівнодушність і холод, з якими сьогоднішні жиди ставляться до тої благословенної Жінки, на яку з тугою ждали патріярхи та пророки Ізраїля, бо Марія де рання зоря та віщунка відкуплення людського роду.

Проблема Поєднання

о. М. Щудло ЧНІ.

НАТИСК московського казьонного православ'я на східню православну Церкву повинен наблизити Схід до Заходу цебто до Папства, що сьогодні являється наймогутнішим моральним і духовним противником червоної Москви й її прислужника казьонного православ'я. Не йде тут про повне церковне з'єднання й признання папського примату, бо до цього треба вперед приготовити грунт, усуваючи прерізні пересуди й вияснюючи правдиву суть і засяг папської юрисдикції над вселенською Церквою, але корисне було б воно для Православної Церкви наблизитися до Римської й практично співпрацювати з нею у поборюванні комунізму й обороні засад Св. Євангелії, що їх намагаються знищити комуністи.

Царгородський патріярх Атенагорас назагал добре ставиться до Папи, бо в своїй інтронізаційній промові назвав Рим "Пошани гідним Римом", слова, що рідко можна почути з уст царг. патріярхів. При інших нагодах теж виявив свою пошану для Папства, хоч деколи нагально накинувся на нього. 7 березня 1950 р. заявив швайцарському журналістові: "Православна Церква готова до переговорів. Грецька Церква радо привітає всяку католицьку ініціятиву до наближення. Комуністична небезпека, що всім загрожує, змушує нас забути давні спори. Але не слід вимагати від грецької Церкви неможливої підляглости". (Gazette de Lausanne, 7-III-1950).

Патр. Атенагорас виявив пошану для Риму турецькому журналістові: "Десять століть ми були разом. Маю велику пошану для Риму". (Istambul, 12-II-1949).

Слід зазначити, що прихильність патріярха Атенагораса для Папства не є ще гарантією, щоб всі греки бажали б піти за його прикладом, якщо б він признав римський папський примат. До цього потрібна мозольна праця, щоб східні народи підготовилися до цього, инакше був би бунт проти патріярха й його унійно настроєного духовенства. З різних заяв патріярха видно, що він не бачить непереможних перепон у наближенні до Риму в догматичних і всіх інших труднощах, навіть у папськім приматі. Отак Царгород покищо готовий співпрацювати з Римом і станути одним спільним фронтом проти комуністичного матеріялізму. Патріярх Атанагорас вислав свої побажання Піеві XII з нагоди його десятилітньої коронації. Журнал **Фос** з задоволенням згадує про ці побажання, пишучи в квітневім числі 1949 р.: "Це не тільки жест чемности. Це вислів почувань вільної Східньої православної Церкви супроти своєї старшої Сестри (Риму). Між ними (цими двома Сестрами, Римом і Царгородом) існують догматичні й інші різниці. Але вони мають теж багато спільних речей: традицію, боротьби і небезпеки. Ми вітаємо цей жест як знак добрих взаємин і щирої співпраці".

Апостольський делеґат сам подякував за побажання й особисто відвідав патр. Атенаґораса. При цій нагоді передав йому медаль Матері Божої (Успення). Патріярх прийняв медаль і поцілував його, дякуючи Папі за дар. Згодом патр. Атенаґорас зложив свою візиту Апостольському Делеґатові в Царгороді. Все те вказує на приятельські стосунки між Римом і Фанаром, осідком царг. патріярха Атенаґораса.

Грецький уряд в Атенах прихильно ставиться до Риму, бо бачить у ньому найкраще забороло проти комунізму, що так страшно знищив Грецію в часі цивільної війни. Цей уряд бажав заключити конкордат з Ватиканом, але цьому оперлися деякі релігійні провідники, хоч і між ними багато хто бажає співпраці з Ватиканом проти комунізму. "Ця співпраця—каже А. Алівізатос, визначний професор канонічного права в атенськім університеті,—доведе до спільної перемоги над ворогами християнства й може статися початком перемоги над перепонами, що ділять Церкви, й бути вступом (прелюдією) правдивої єдности поміж християнами... Останні Папи, особливо Пій XII, виказали добру волю супроти нашої Церкви". (Журнал **Віма,** I-VII-1956).

За те олександрійський патріярх Христофор, якого патріярхат складається головно з грецьких імігрантів до Єгипту, є ворожо наставлений до Папства. Автор цієї розвідки мав нагоду особисто відвідати цього патріярха, що тоді пробував у шпиталі в Атенах. Він заявив, що примат Папи це головна перепона поєднання. Патр. Христофор в часі своїх відвідин у Греції виступив проти конкордату з Ватиканом і підбурив проти нього грецьку публичну опінію.

Дуже лихо ставиться до Риму антіохійський патріярх Олександер III, приятель совітів. За те більше обережний у своїх висловах про Рим був єрусалимський патріярх Тимотей, який недавно помер.

Нашим східнім нез'єдиненим Браттям трудно зрозуміти, що папський примат це не притекст до імперіялізму, як не один думає поміж ними. Папа не мішається в політику як таку, бо це не його справа. Папа провадить Божу політику цебто навчає всіх, що завжди і всюди так треба поступати, щоб Господь був удоволений із нас. Хто признає папський примат, той не стає рабом, не тратить своїх традицій і звичаїв. Навпаки він стає вільним від можливости блудити в справах віри й моралі, бо слухає непомильного провідника. Слухаючи видимого заступника Спасителя на землі, людина стає дійсно вільна, бо слухає самого Христа. Хто ж іде за Христом і Його навчанням, цей не раб, а справді вільна людина.

Наші нез'єдинені Браття привикли до поділу та може й дехто з них думає, що Христові все одно, чи люди належать до основаної Ним Церкви, чи до різних церковних організацій, що їх зорганізували деякі лідери, які відорвалися від правдивої Церкви. Це мильне переконання треба доконче усунути з ментальности східніх християн і доказати їм, що Христос основав тільки одну Церкву, тому й між усіма церквами, що існують у світі, **одна тільки є правдива,** бо тільки вона є **дійсно Христова.**

З цього виходить, що інші церкви, які заложив Мартин Лютер

чи Генрих VIII, чи Цвінґлі, чи Кальвин, не є правдивими церквами, бо ж хто дав їм право основувати церкви та змінять навчання Христа? Протестанти повикидали багато дечого з навчання Ісуса. Як же ж церкви, які поперекручували чи повикидали правди голошені Христом, можуть бути правдиві? З цього виходить, що тільки та Церква правдива, яка вірно зберігає Христове навчання. Та ж церква чи церкви, що це навчання Христа Спасителя перекручують або змінюють, не є ніякими Христовими Церквами, але звичайними людськими організаціями релігійного характеру.

Хоч католик не може твердити, що некатолицькі церкви є правдиві, проте він має шанувати своїх некатолицьких ближніх і любити їх як себе самого, бо ж це виразний приказ Христа Господа. Любов же до ближнього не означає, що католик, люблячи свого некатолицького ближнього, тимсамим має або може одобрювати його релігійні вірування й твердити, що вони правдиві. Католик має шанувати релігійні переконання своїх некатолицьких ближніх, але це не значить, що він із любови до ближнього може брати **активну участь** у релігійних відправах, що на них ходить його некатолицький ближній. Чи Св. Павло не каже: **Людину єретика, по першім та другім напімненні, УНИКАЙ!** (Тит. 3, 10).

Що ж дивного, що Христова Церква цебто католицька, бо вона одна своїм існуванням сягає апостольських часів і одна вповні зберегла Христове навчання, велить своїм дітям уникати людей **єретиків** у **релігійних** справах, бо приставання з ними в релігійних справах і активна участь у їх відправах це те саме, що допускати, що крім тієї Церкви, яку установив Христос, й інші церкви теж добрі та правдиві. Це ж противоріччість, бо дві Церкві, які мають відмінне навчання, не можуть бути правдиві і Христові.

Дехто з некатоликів твердить: "Моя хата і сусідова—це окремі хати, до себе неподібні, але чи розумно казати, що лише моя хата є дійсна хата, а сусідова ні? Чи я маю з сусідом ворогувати?"

Слід зазначити, що Христова Церква це не село чи містечко, в якому повно різних хат, і ці хати, хоч неподібні до себе, всетаки творять одне місто чи село. Христос, основник Церкви, надав Своїй Церкві одність і властиву їй структуру. Христова Церква це не збір різних місцевих чи національних громад з більш менш таким самим чи подібним навчанням спертім на Св. Євангелії. Ні, Христова Церква це не збір різних "церков", що мають таку саму вартість перед Богом, як та єдина Церква, яку основав Ісус Христос.

Христова Церква складається (це її структура) з вірних і єрархії, з вірних і наставників (священиків, єпископів і Папи); Христова Церква це живий організм. Кожен організм складається з живих клітин і принципу одности, що тримає цей організм разом і робить його спроможним до праці й життя. Кожен християнин це клітина Христової Церкви, якщо він злучений з принципом єдности цебто єрархією, яку Христос установив, щоб у Його іменні управляла всіма тими, що приймуть Христову Євангелію.

Апостольські Дії виразно зазначують, що початкова Церква це

були вірні злучені з апостолами: **І вони пробували в апостольській науці.** (Дії: 2, 42).

Так як у домі не всі частини будівлі сповняють ту саму функцію, бо дах має інше завдання від завдання, що його виконує фундамент, так і в Христовій Церкві не всі члени Церкви рівні: одні є звичайними вірними, другі їх провідниками, бо заступають апостолів і продовжують їх місію в світі для спасіння душ.

Отож апостоли, цебто колегія, зложена з дванадцятьох апостолів, становили початкову єрархію Христової Церкви. Вірні були підчинені цій єрархії та слухали її. Проте, хоч усі 12 були апостолами, один тільки Петро став СКЕЛЕЮ, на якій Христос побудував Свою Церкву: **І на цій скелі Я побудую Свою Церкву.** (Мат. 16, 18). Тільки Петро отримав загальне поручення займатися всією Христовою отарою цебто всіма вірними розсіяними по всьому світі: **Паси Мої вівці!** (Ів. 21, 16). Тільки Петро отримав від Христа ключі від небесного Царства (Мат. 16, 19).

Отож хто не є злучений із Головою Христової Церкви цебто з Петром, який був видимим заступником Христа на землі, та хто не хоче покоритися законним наслідникам Петра, той не може належатй до Христової Церкви. Член, що відривається від тіла, перестає належати до організму. Те саме із тими, що не належать до Христової Церкви.

Це не значить, що такі люди будуть прокляті або що вони вороги Христа. Люди, які не з власної вини опинилися поза католицькою Церквою, як це буває з протестантами, які народилися поза катол. Церквою, в подавляючій більшості пробувають у добрій вірі, й тому можуть щиро любити Бога й йти до неба. Що вони винні, що хтось у їх родині згасив світло правдивої віри тому 200, 300 чи 400 років? Ніхто не буде караний за те, що він народився поза католицькою Церквою та несвідомо проживав і помер поза нею.

Тільки ті будуть карані, що народилися в правдивій Церкві, а опісля покинули її! Такі люди відповідатимуть за зраду Христової Церкви та відчують наслідки зради віри й Христа.

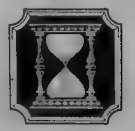

"Якщо рука твоя гіршить тебе, відітни її, бо краще тобі увійти в життя з одною рукою ніж із двома руками увійти до геєнни.

"І коли нога твоя гіршить тебе, відітни її, бо краще тобі увійти в життя з одною ногою ніж із двома ногами бути вкиненому до геєнни.

І коли око твоє гіршить тебе, вибери його, бо краще тобі ввійти в Царство Боже з одним оком аніж із двома бути вкиненим до геєнни, де їхній черв'як не вмирає й вогонь не гасне" (Мар. 9, 43-48). Отак треба уникати грішні нагоди.

ДЕВ'ЯТИЙ РОЗДІЛ

Духовна фізіономія Альфонса

(1743-1753)

АЛЬФОНС піднявся епохальної праці над моральним богослов'ям, бо беззастережно любив Ісуса Христа та душі, за які Божий Син віддав життя на хресті. Любов до Спасителя викликувала в ньому непотушне бажання спасати душі. Твір **"Моральне Богослов'я"** мав бути засобом, щоб вишколювати власних місіонерів і взагалі сповідників для Христової Церкви. Добрий місіонер і сповідник мусить бути якслід обзнайомлений із засадами богослов'я, бо йнакше не потрапить належно провадити душі до Бога. Він легко попаде в невторопну поблажливість або відганятиме душі непоміркованою строгістю. Одну й другу крайність Альфонс безскрупулятно осудив, хоч його противники безмилосердно накинулися на нього та його моральну систему. Альфонс спокійно відповів: "Мені байдуже, що світ думає про мене, бо не пошукую власної слави, але Божої".

Альфонсіянське моральне богослов'я—витвір небувалої трудолюбности, второпности, людяної вирозумілости та безмежної любови до людей і Бога—навчає сповідників і духовних провідників, що Господь подав упалому людству закони та тайни для їх спасіння, а не для загибелі. Оттому треба розумно користуватися ними. Альфонсів твір про моральне богослов'я пречудно вказує, як має виглядати це розумне користування Божими дарами. Сповідники та духовні провідники мають обов'язок дбати про спасіння безсмертніх душ, але не сміють намагатися вести їх до неба ламанням Божих і церковних законів.

Говорячи про грішників, наказує ласкаво поступати з ними в сповідальниці. Не вільно без поважної причини відмовляти їм розгрішення, як це чинили янсеністи й інші ригористи, які відганяли людей від тайни покути непоміркованою строгістю. При тім слід пам'ятати, що не вільно вділяти розгрішення тим, які не хочуть поправитися, полишити грішної нагоди та не дають жадного практичного доказу щирої волі полишити гріх.

Всі християни—каже наш Святий—можуть свобідно бодай раз на тиждень або й частіше наближатися до Св. Причаста, якщо зберігають Божі заповіді та намагаються уникати принаймні смертельних гріхів, хоч негодні рішитися викорінювати повсденні прогріхи. Св. Причастя подасть їм силу опиратися спокусам, двигатися з упадків і поволі вдосконалювати життя за прикладом Ісуса, про якого Отець сказав: **Це—Мій Син улюблений, що Я вподобав Його. Слухайте Його!** (Мт. 17, 5).

Доплив Божої ласки через часте принимання тайн покути та Пресв. Евхаристії допоможе душі отрястися з оспалости, змагатися з лихими схильностями та звичками й остаточно здобути той ступінь досконалости, до якого Бог покликав її: **Будьте досконалі, як досконалий ваш Отець небесний!** (Мт. 5, 48).

Якщо ж душа щиро змагає до досконалости і пильно силкується запанувати надо своїми пристрастями, то Святий дозволяє їй щоденно приступати до Св. Тайн, бо щоденне принимання Пресв. Евхаристії це найкращий засіб, щоб запалити душу любов'ю до Бога.

Ясно, що подібне навчання про часте принимання Св. Причастя сильно не подобалося янсенїстам, які вимагали "надзвичайного" приготування від тих, що хотіли приступити до Св. Тайн. Альфонс спокійно, але рішуче відповідав на їхні напасті. Водночас ширив свої засади між простолюддям по місіях і наказав своїм співбраттям таксамо чинити.

Часте принимання Св. Тайн, щоденна молитва, набожність до Божої Матері, сповідь і розважання стали обов'язковими темами всіх місій. Люди почали горнутися до Св. Тайн, набожність до Пресв. Евхаристії та Богородиці оживилася між народами, вервиця поширилася по парафіях, крізь які пройшли Сини Альфонса, та християнське життя обновилося в безчисленних душах. Можна сміло сказати, що Альфонс має великий вплив на розвій сьогоднішньої набожности до Пресв. Евхаристії та Преч. Діви Марії, Матері невинного Ягняти, в Якім Отець **полюбив нас і послав Свого Сина як ублагання** (надолуження) за наші гріхи. (І Ів. 4, 10).

Три книги Альфонса, "Моральне Богослов'я", в якім обширно та ядерно з'ясовані засади католицького богослов'я, "Розважання про Страсті" Господа нашого Ісуса Христа, і "Величі Марії" це три вогненні стріли, які завдали смертельний удар янсенізмові, риторизмові та ляксизмові, скріпляючи в богословах і звичайних вірних правдиво-християнське життя по засадам Святої Євангелії.

І. Вишкіл власної душі

Любов вливає в душу бажання трудитися для Божої слави та спонукувати других любити Бога. Хто дійсно любить Бога, той уникає гріх, зберігає Божі та церковні заповіді, обминає лихі нагоди та зчаста приступає до сповіді і Св. Причастя. Отак душа змагається за своє спасіння з власними пристрастями, дияволом і лихим світом, про який Св. Іван каже: **Світ цілий лежить у злобі.** (1 Ів. 5, 19).

Вже від семінарійних літ Альфонс бачив, що світ потребує відважних місіонерів, геральдів Євангелії. Але звідкіля взяти їх? Звідкіля дістати мужів повних ревности, що зірвуть із духом світу та його лихими засадами? Нарід потребує провідників, щоб іти дорогою досконалости та спастися. Ці ж провідники душ мусять бути святі та досконалі, йнакше самі не зайдуть до досконалости, ані других не запровадять до неї.

2. Духовний провідник

Ось тому Альфонс найперше намагався всіма силами вдосконалити власну душу, щоб вчинити її гідним носієм Божого слова та Христових ідеалів. В змаганні до монашої досконалости Альфонс пробував під умілим проводом еп. Томи Фалької. По його смерті вибрав собі отця Павла Кафаро за духовного провідника (1743-1753). Вже сам вибір отця Кафара на духовного провідника вказує, що Альфонс поважно змагав до досконалости, бо цей

ревний Божий слуга не жартував з тими, що піддавалися під його духовний провід. Отець Ювенале передав нам оцю цікаву характеристику отця Кафара: "Отець Кафаро казав нам і факти це підтвердили, що мало хто витримує під його духовним проводом, бо він тільки тих приймав за духовних учнів, що рішилися дати себе пошматувати, щоб здобути досконалість".

Альфонс був вражливий на скрупули. Отець Кафаро вмів розігнати його безпідставні побоювання. Борючись зо скрупулами, Альфонс набрав стільки досвіду, що написав книжечку для бідних скрупулятних душ: **"Успокоєння скрупулятних душ при помочі послуху духовному провідникові".** В цій книжечці Святий розслідив причини скрупулів і подав різні засоби, щоб позбутися їх, зазначуючи водночас, що сліпий послух духовному провідникові це найкращий спосіб боротьби зо скрупулами.

Отець Кафаро дбав про здоров'я Святого, як сам свідчить у свому дневнику: "Отець Павло (Кафаро) заборонив мені обіт постити в суботу на потраву з ярини та овочі та пів години духовного читання".

Були такі, що докоряли йому за те, що відмовляв вервицю, бо це ніби новість у католицькій Церкві. Альфонс зобов'язався обітом щоденно відмовляти вервицю на честь Пресв. Богородиці, носив вервицю на шиї або за поясом, щоб усі бачили і наслідували його довір'я та набожність до Божої Матері. "Бідні були б ми, говорив, якщо б не мали цієї могутньої заступниці, яка помагає нам здобувати небо". Нерідко повторяв у розмовах: "Одне Богородице Діво має більшу вартість аніж цілий світ".

3) Три набожності

В Альфонсі гармонійно лучилися три набожності: набожність до Пресв. Евхаристії, до Божої Матері та Христових Страстей. Страсті Спасителя були улюбленою темою його розмов, розважань і проповідей у Великім Пості, особливо в Страснім тижні.

Хрест із розп'ятим Спасителем, що висів над його бюрком, був предметом його особливішої любови. У стіп хреста виписав власною кров'ю: "Ісусе, хочу бути вповні Твій". Нераз, входячи до його монашої кімнати, співбраття чули, як Святий люляче повторяв оцю стрілисту молитовку: "Мій Ісусе, люблю Тебе. Господи Ісусе Христе, віддаю Тобі всю свою любов".

Не тільки хрест піднімав серце Альфонса до Бога. Погляд на природу, краєвиди, сотворіння, ліси та гори, дерева і квіти підносив його душу до всемогутнього Творця всесвіту. В 1753 р. написав книжечку, якої зміст виявляє його невпинну пам'ять на Божу присутність: **"Як можна невпинно та довірочно розмовляти з Богом?"**

4) Підчинення Божій волі

Духовні вправи, розважання, молитва, принимання Св. Тайн, духовне читання мають одну спільну ціль: підготовити душу до підчинення Божій волі, бо тут саме лежить ядро християнської досконалости. Повне та всесторонне підчинення Божій волі лучить душу з Богом. Досконалість же це ніщо інше тільки повна та любляча злука з Богом.

Підчинення Божій волі це трудна чеснота, бо вимагає невпинних зусиль, самозречення, терпеливости, довір'я до Божого Про-

видіння та готовости все принимати з Божих рук. Альфонс пише про цю чесноту:

"Щасливий ти, читачу, якщо так поступатимеш. Напевно станеш святий, проживатимеш щасливо та ще щасливіше помреш!"

Навчав інших підчинятися Божій волі та власним прикладом підтверджував своє навчання. 13 серпня 1753 р. помер його 46-літній духовний провідник, о. Павло Кафаро. Звістка про смерть цього ревного Редемпториста мечем болю прошила серце Основника Чину Пресв. Ізбавителя. Отець Кайоне описує Альфонсову реакцію на смерть о. Кафаро:

"Удався до каплиці, упав навколішки та закликав: Господи, нехай так буде, бо так Тобі подобається! Нехай благословляється Твоя свята воля'!"

Хтось скаржився, що зо смертю о. Кафаро Чин потерпів велику втрату. Альфонс відповів: "Яку втрату? Чин не наш, а Божий. Господь направить втрату!" Так і сталося, бо саме того самого дня отець Павло Блязуччі, геройський чернець і довголітній архимандрит Чину, зложив чернечі обіти.

Хоч підчинився Божій волі, всетаки відчував гострий біль, бо був людиною з людським серцем. Лист до міністра в Матердомі виявляє його почування з нагоди смерти о. Кафаро:

"Нехай завжди благословиться Божа воля! Треба приймати те, що Господь посилає нам. Отець Павло (Кафаро) більше помагатиме нам із неба ніж міг би це чинити на землі. Ніхто так, як я не відчув його втрати..."

Альфонс щиро любив і подивляв покійного Кафаро. По його смерті написав життя цього геройського Редемпториста, щоб інші могли наслідувати його надзвичайні чесноти. Прив'язання до о. Кафаро виявляє ніжну душу Альфонса. Не забув про нього, поки жив. Вже й у старості згадуючи про нього, кликав із захопленням: "Ах, дон Павле! Дон Павле!"

Бог бажає спасти всіх людей. На це Він сотворив їх. Коли ж люди затратили через первородний гріх право до неба, то Бог послав Свого Сина Ісуса, "щоб кожен, хто увірує в Нього, мав вічне життя" (Ів. 6, 40).

"Вернися, Ізраїлю, до Господа Бога твого, бо ти впав через безбожність твою!" (Осія: 14, 2).

Бог домагається від людей співпраці, щоб на засадах Святої Євангелії "обновити все в Христі, що на небі і що на землі". (Еф. 1, 10).

Католицькі Школи

о. М. Щудло ЧНІ.

ШКОЛА займає надзвичайно важне місце в житті народів, бо за винятком родини нема другої інституції, що так сильно формувала б світогляд людей як школа. Шкільні діти пробувають більше в школі ніж із батьками вдома. Учителі мають їх ум, серце та душу в своїх руках. Шкільні діти це той свіжий віск, з якого можна витопити статую Святого чи диявола. Душа дитини надзвичайно податлива так на добрі впливи, як і на злі. Дитина приймає все безкритично, бо не в силі провірити сама навчання та тверджень своїх учителів.

Якщо учителі сумлінні та добрі, так вони виховуватимуть діти на добрих громадян і християн. За те яке страшне спустошення по школах, яке безмилосердне ламання невинних душ, яке жахливе викривлювання характерів і накидування поганських світоглядів, невинним дітям по тих школах, де учителі безвірки, розпусники, вороги клеру та церкви! Он тому Христові Намісники, римські Папи, невпинно накликають всіх католиків будувати власні школи, без яких годі сподіватися розвою церкви та поступу католицтва.

Школа це заступниця родини, церкви та держави. Ці три інституції повіряють школі все найкраще та найцінніше, що мають цебто дітвору, надію та підпору батьків, церкви та батьківщини.

Лев XIII сказав до одного американського єпископа: "Марне будете будувати церкви, давати місії. Якщо не матимете своїх власних шкіл, так усе піде на ніщо".

Вороги християнства розуміють надзвичайну вагу школи. Он тому вони негайно перебирають школи в свої руки, настановляють своїх учителів, накидають свої підручники, змушують викладати та вивчати свій світогляд, виключають все, що противиться їхньому світоглядові, проганяють зо шкіл священиків і католицьких учителів... Коротко, увесь шкільний апарат мусить бути зорганізований по лінії партії, що захопила владу в свої руки. Таке було в фашистівській Італії, нацистській Німеччині, таке відбувається в червоній большевії... Диктаторські партії не дуже дбають про старе покоління. Вони намагаються перевиховати по

власним світоглядам молодих хлопців і дівчат, бо молодь становить майбутність народу й держави.

Католицька Акція повинна займатися та змагати до того, щоб школи стануть заборолом здорового, християнського виховання дітвори та молоді. Легко воно критикувати та нарікати на брак католицького виховання по школах. Легко воно стояти збоку та приглядатися до браків у праці других. За те куди корисніше воно взятися до роботи та намагатися, щоб Христос дістався до шкіл. Бог завжди благословляє тих, що намагаються трудитися для добра людства та силкуються подати світові цінності Христової Євангелії. За те Господь рідко благословляє тих, що нічого не хочуть чинити хіба приглядатися до роботи других і критикувати. Не слід зважати на критику тих, що самі не хотять узятися до праці. Альберт Габерд сказав: "Є тільки один спосіб уникнути критику: Нічого не роби, нічого не говори, нічим не будь!"

Члени Католицької Акції добре знають із досвіду, що всякий благородний почин спричиняє критику, обмову, підозріння та осуджування, ба й часом явне переслідування. Це ж умовина та заплата, що треба складати за те, що маємо нагоду брати активну участь у житті наших часів.

Не слід журитися голословною критикою лінюхів і мудрагелів. Христос наказує членам Католицької Акції нести Його духа та засади всюди, де люди потребують їх. Не забуваймо про старинну перську пословицю: "Люди кидають патики та каміння тільки на такі дерева, що родять добрі овочі".

Якщо маємо добрий намір у праці над обновою людства в Христі, то не слід надто лякатися навіть власних похибок, бо каже Св. Августин: "Бог вміє писати просто кривими руками". Одна американська компанія була винайшла новий газовий огрівальник. Шеф компанії звелів своїй секретарці вислати до різних клієнтів пропагандивні листки, щоб звернути їхню увагу на новий винахід. Секретарка була новоприбула, недосвідчена дівчина. В нервовості поадресувала ковертки та вислала до клієнтів, але майже всі її листи були порожні без оголошення, бо забула вложити до них листок із оголошенням. Ніхто не завважив помилки. По кількох днях стали засипати компанію цікаві запити клієнтів, що мало бути в порожніх ковертах. Шеф прослідив справу. Виявилося, що секретарка забула вложити оголошення до листів. Проте бізнес компанії зовсім не потерпів на помилці та незручності секретарки, бо її помилка викликала більше зацікавлення ніж саме оголошення. Шеф був задоволений вислідом цієї справи та зазначив секретарці нагороду.

Члени Католицької Акції не повинні занадто лякатися похибок, якщо вони мають у своїй праці добрий намір служити Христові та своїм ближнім і притім намагаються щонайкраще виконати свій замір. Кожен із нас нераз помиляється в житті. Христос надгородить тих, що помиляються, якщо був у них добрий намір, бо Він може використати наші помилки й уломності, щоб поширити Свою славу в світі: **Ми всі провиняємося в дечому.** (Як. 3, 2).

Перший крок у християнізації шкіл це не дозволити, щоб Христові вороги здобули для себе шкільний монополь. Треба подбати, щоб вороги Церкви не втискалися до шкіл, що урядово мають бути християнські. В краях же, де релігія виключена законом із публичних, державних шкіл, от хоча б в Канаді та Америці, католицькі учителі та учительки повинні по-змозі займати всі важніші пости, щоб не дозволити Христовим ворогам ширити нехристиянські засади та теорії під покришкою, що закон забороняє навчання релігії в публичних школах.

Крім цього члени Католицької Акції по наших парафіях повинні співпрацювати з нашими парохами, щоб в кожній українській, католицькій парафії в Канаді чи Америці була власна українська, католицька школа. Школа це запорука життя та розвою наших парафій. Якщо не матимемо власних парафіяльних шкіл, то наші парафії занидіють, бо молодь розійдеться по латинських церквах, або по протестантських сектах. Не можемо сподіватися затримати дітвору та молодь при наших церквах, клюбах, товариствах і організаціях, коли не матимемо в кожній, навіть найменшій парафії власної, бодай вечірньої, школи.

Наші люди, особливо старше покоління, слабо розуміють важність власної парафіяльної школи. Один наш парох з огірченням оповів авторові оцього артикулу оцей кумедно-сумний факт. Цей ревний священик намагався збудувати школу для парафіяльної дітвори. Скликав він насамперед Сестриці Апостольства Молитви, щоб переконати їх про потребу школи. Сестриці мали опісля повести пропаганду поміж мужчинами та рештою парафіян... Он устає священик і каже: "Дуже погано воно виглядає, що наша парафія така велика, але нема в нас парафіяльної школи. Та ж хоч як мало в нашім містечку словаків, а всетаки вони мають власну школу!" Священик думав, що так напевно вже переконав сестриці, а тут устає предсідателька Сестрицтва та каже: "Отче Парох, не завидуйте тим словакам... Нехай собі мають свою школу! Ми досіль обходилися без власної школи, так пощо нам тратити гроші на парафіяльну школу! Хіба публична школа не навчить наших дітей читати та писати?"

Он брак зрозуміння потреби власної школи. Школа не має вчити дитину тільки писати та читати. Школа має виховати дитину. Школа це продовження дому. Учителі мають заступати батьків у часі, як дитина пробуває в школі. Вони мають школити характер дитини та приготовляти її до життя, вироблюючи з неї на доброго громадянина та християнина.

Члени Католицької Акції повинні доложити всіх зусиль, щоб кожна українська громада мала свою власну школу та щоб усі українські діти вчащали до неї. Не можна сподіватися, щоб латинська школа виплекала любов, прив'язання та вірність нашій Церкві й обрядові в наших дітях, що ходять до латинських шкіл. Ці діти звичайно бувають стрчені для нашої Церкви та обряду.

Школа має школити не тільки розум дітвори, але й виховувати волю людини. Отож навчання мусить бути релігійно-моральне, бо навчання не сміє бути відлучене від виховання. Навчання без релігії це радіше викривлювання душ, аніж виховання. Як можна виховати людину, не згадуючи їй про Творця людського роду?

Католицька Акція має дбати, щоб публичні школи не нищили

душі дітвори, бо ж всі ми відповідаємо за своїх ближніх. Коли програми публичних шкіл не можуть конституційно бути релігійні в Америці та Канаді, то треба подбати, щоб вони принаймні не були протирелігійні та безбожні чи неморальні. Це завдання Католицької Акції чувати над небезпеками, що можуть часом загрожувати дітям у публичних школах.

Українські парафіяльні школи мають виховувати наші діти на добрих патріотів Канади чи Америки, але й заразом мають завдання вчинити з них вірних синів і дочок свого українського народу та нашої українсько-католицької Церкви. Це головне завдання наших парафіяльних шкіл, що його наші вчителі та учительки повинні не тратити ніколи зпереду очей. Владика Константин Богачевський, організатор українських парафіяльних шкіл, безнастанно настає на основування власних шкіл, бо це єдиний засіб вдержати при наших церквах і інституціях наше молоде покоління, що вже народилося в Америці чи Канаді. Якщо не будемо мати своїх власних шкіл і не потрапимо стягнути до них всіх наших дітей, то сумна майбутність чекає нашу Церкву в Америці та Канаді. Отож отаке повинне бути гасло наших активістів і активісток по всіх клітинах Католицької Акції, Організації Українсько-американської Молоді та взагалі всіх заінтересованих одиниць в житті та розвою нашого народу: "КОЖНА ПАРАФІЯ ПОВИННА МАТИ СВОЮ ВЛАСНУ ШКОЛУ! ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ПОВИННІ ХОДИТИ ТІЛЬКИ ДО СВОЄЇ ПАРАФІЯЛЬНОЇ ШКОЛИ!"

Гріш і труд, що ідуть на оснування та піддержку рідних парафіяльних шкіл, це найкраще зужитий гріш, бо він приносить розвій нашому народові. Школа запевнює розвій Божому Царству на землі, тому й християни не повинні жалувати гроша на розбудову та поширення католицьких шкіл.

1) Я дуже люблю Католицьку Церкву, хоч зроду не був католиком, бо мої батьки були відпали від Церкви перед моїм народженням. Ставши католиком, я щиро полюбив Святу Церкву. Чому всі люди не люблять її?

Чому всі люди не люблять католицької Церкви? Ось питання, на яке відповімо іншим питанням: Чому люди не люблять Бога, який сотворив їх? Чому не люблять Христа, що помер за їх спасіння?

Людина це створіння наділене свобідною волею, тому годне опертися

навіть Божій волі. Бог це великий джентельмен. Він нікого не силує любити Його, бо не бажає Собі рабів. Хоче, щоб люди свобідно та добровільно служили та любили Його!

Не дивіться на те, що дехто не любить Католицької Церкви. Є люди, що мають "свої рації", щоб і Бога самого не любити.

Католицька Церква це скарбниця Божих ласк, Божа улюбленця та пречудний твір Божої любови до людей. В неоднім краю поборюють Церкву. Неодин "католик" покинув її, бо мав "якісь рації". Не треба дивуватися. Переслідування та відступництва це щоденна історія Католицької Церкви. Люди не люблять правди, тому й ненавидять Христову Церкву, що голосить їм Божу правду. Переслідування Церкви й відступництва повинні викликати в нас іще більшу любов і прив'язання до Церкви.

2) Чи добра жінка має слухати лихого чоловіка, от хоча б пияка чи скупаря?

Жінка має слухати свого чоловіка, не зважаючи на його добрі чи лихі прикмети, бо ж вона в дні шлюбу обіцяла йому вірність, любов і послух.

За те жінка не може слухати свого чоловіка, коли він намовляє її до гріха, от хоча б до практикування штучного перепинення народин, спричиняти аборт чи надуживати подружжя в неприродний спосіб. Треба більше слухати Бога ніж чоловіка, хоча б цей чоловік мав бути мужем жінки.

3) Коли повстала східня православна Церква?

Остаточний поділ між Сходом і Заходом зайшов 1054 р., коли патріярх Царгороду, Михайло Керулярій, зірвав із Римським Папством. Цей розрив помалу закріпився по всім Сході. Україна не мала нічого спільного зо схизмою патр. Мих. Керулярія, бо вона була виєлідом особистих порахунків між греками і римлянами, в яких наші предки не мали ніякої участи.

Схизма поширилася в Україні десь в початку 13-го століття.

4) Я подорожувала багато по Канаді і Америці. Чому в церкві в часі Служби Божої одні священики вимовляють "Рцем вси", а другі "Рцім всі", одні кажуть "Твоя от Твоїх Тебі приносим...", а другі "Тебі приносяще"?

В 1942 р. Святіша Римська Конгрегація для Східньої Церкви видала новий служебник, який трошки різниться від старого, що був дотіль в ужитку. Різниці походять із того, що одні священики правлять Службу Божу з нового, а другі зо старого служебника.

5) Я розвелася зо своїм чоловіком, хоч ми брали шлюб у католицькій Церкві. Чи я зможу колись вийти заміж?

Зможете, але аж тоді, як помре ваш чоловік.

6) Скільки частин має українська-візантійська Літургія?

Українсько-візантійська Літургія має три части: Проскомидія (приготовання), Літургія Оглашенних і Літургія Вірних.

7) Що кожна частина Божественної Літургія пригадує нам?

Кожна частина Божественної Літургії пригадує нам якийсь період із життя Спасителя.

8) Що пригадує нам Проскомидія цебто приготовання?

Проскомидія (приготовання) пригадує нам народження Спасителя та Його укрите життя в Назареті, що тривало тридцять літ.

9) Що пригадує нам Літургія Оглашенних?

Літургія Оглашенних пригадує нам публичне, апостольське життя Спасителя, що почалося Його хрещенням і покінчилося тріюмфальним в'їздом до Єрусалиму на Квітну Неділю. Цей період Спасителевого життя тривав три роки.

10) Що пригадує нам Літургія Вірних?

Літургія Вірних пригадує нам Страсті, смерть, воскресення та вознесення Спасителя, Ісуса Христа.

Для батька—ангол, для матері—чортик

М. Щ.

ТВОРЯЧИ світ, Бог на самий кінець сотворив чоловіка. Це значить, що людина є завершенням сотворення та найкращим сотворінням у видимім світі.

Діти це завершення родини та найкращий плід подружжя. Дитина різниться не тільки душею від нерозумних звірят, але й тим, що потребує довголітньої опіки батька та матері, заки зможе дбати про власне життя та давати собі раду в світі. Дитина потребує батька та матері, щоб могла нормально розвиватися. Вона потребує не тільки дому, в якім зростає, але й прикладу батьків, щоб знати, як слід поводитися з іншими людьми. Якщо в домі панує домашня війна між батьками, то діти не зможуть вирости на добрих громадян і прикладних християн. Щасливі та добрі батьки це найкращі вчителі власних дітей.

Ось тому кожна християнська жінка повинна бути вдячна Богові, якщо Він посилає їй діточки. Це виразний доказ, що Бог благословить її подружу любов, бо повіряє її опіці нові людські сотворіння та чинить її сторожем нового покоління, яке продовжає існування людства на землі. Отак родина та дім стають осередком людського життя й дійсним джерелом щастя.

— — —

Я вийшла заміж за Дмитра, бо змалку любила діти, співчуваючи з тими самолюбними жінками, які вважають тягарем численні діточки.

Вже в першім році нашого подружжя Господь поблагословив нас гарною донечною, яку ми назвали Ольгою. Оля зростала і з нею росло моє щастя, але за останні два роки донечка стала моїм катом.

Мені здавалося, що Оля намагалася при всякій нагоді грати на моїх нервах, хоч їй було ледве п'ять років. Як часто вона розливала молоко по підлозі, розсипала цукер по столі та все робила мені наперекір! Я нераз карала її, викрикуючи в гніві: "Яка ти погана та недобра дитина! Хіба нема в мене іншої роботи ніж робити за тобою порядок?"

Життя в хаті видавалося безперервним боєм між мною та п'ятилітньою дочкою. Вона виправляла різні збитки, денервувала мене, а я злостилася, била її та каялася, що вийшла заміж.

Мій чоловік не розумів причини клопотів між мною та дочкою, яка для нього була анголом, а для мене чортиком, бо Оля була пестункою Дмитра. Він завжди ганив мене, як я скаржилася чи карала дочку: "Ти не вмієш обходитися з нею! Не бий її! Вона добра немов анголик!"

Таке поступування чоловіка щораз більше роззухвалювало Олю. Хоч була ще маленька, всетаки відчула, що між батьками нема одного спільного фронту. Ох, як вона чудово вміла пускати нас одного на другого!

Одного ранку я вдарила Олю в лице за те, що порозливала молоко по столі та підлозі. Вона тільки скривилася та вибігла на подвір'я. Я не журилася... Нехай побігає по подвір'ю! Сама вернеться до хати.

Час минав, а дочки не було. Я вийшла на подвір'я, кликала її, заглянула до гаражу, але Олі не було. Спиталася сусідки, але ніхто не бачив її. Гнів зростав у душі: "Де вона ділася! Куди пішла?"

Я удалася до публичного парку, але й там не було її. Страх обхопив мене. Пішла до поліції та замельдувала, що Оля десь зникла. Поліція стала шукати її, а я вернулась додому та ждала.

"Боже, мій Боже, що скаже Дмитро, як вернеться з роботи, а Олі не буде? Напевно буде кричати на мене та скаже, що я всьому винна!—Як приємно тій жінці, що має вирозумілого чоловіка, який у прикрих хвилинах уміє потішити та розрадити! А мій Дмитро тільки знає ганити мене!" Оттакі гадки мучили мене, як поліція шукала за дочкою по місті.

За яку годину два поліцаї привели до хати Олю. Вона не хотіла навіть дивитися на мене, кличучи: "Я хочу татка! Я хочу татка!"

Поліцай пішов до телефону і покликав мужа. Я сіла на софу і бездільно сиділа, чекаючи, поки прийде Дмитро. З поліцаями Оля дуже гарно поводилася, роблячи враження, що вона ангол. Це лютило мене, бо ніхто не повірив би, як вона допікала власній матері.

Колись повна згода і любов панували між мною та мужем, поки власна донечка не порізнила нас. Її хитрість і примхи викликали незгоду між нами, бо Дмитро завжди обороняв Олю і ганив мене.

Муж увійшов до хати. Гнів кипів на його побілілім обличчі. Взяв Олю на руки та почав пестити її. Оля любляче тулилася до нього, кличучи: "Татку, таточку..."

Поліцаї вийшли з хати. Муж заніс дочку до спальні, нагодував і поклав спати.

Вернувшись до їдальні, сів на софу та гнівно промовив до мене: "Слухай, Ірено, я не дозволю тобі кривдити моєї дитини".

"Ти ніколи не бачиш того, що вона виробляє, як вийдеш із хати!"—відпалила я. "Ти завжди бороніш її вибрики!"

"Я нікого не бороню!"—відказав муж. "Але скажи мені, чи ти любиш Олю?"

Я скипіла від гніву: "Як її любити, коли вона невпинно грає мені на нервах? Ти кличеш її "анголом". Для мене це правдивий чортик із пекла!"

Моя заувага викликала бурю. Муж став дорікати мені на всі лади, що я не вміє обходитися з власною дитиною, що не розумію її...

"А ти розумієш?" скрикнула я... Зобачивши, що сварка не розв'яже нашого клопоту, я вийшла з їдальні. В нашій спальні на стіні висіла ікона Божої Матері. Припала навколішки перед нею та закликала: "Маріе, ласкава потішительно засмучених, порадь мені, що робити"... Сльози потекли мені по обличчі.

Двері кімнати легко відчинилися. Вступив муж. Зворушення заволоділо ним. Приступив і ніжно поцілував мене в голову. "Іренко, прости... Я роззлостився... Ходи, обговоримо цю прикру справу!..."

Гнів на мужа раптом зник. Я сама дивувалася, як легко жінка годна пробачити мужеві навіть найтяжчі зневаги.

Дискусія тривала до пізньої ночі. Ми переконалися, що самі не розв'яжемо справи. Вранці я удалася до отця пароха, який знав мене змалку. Виложила йому цілу справу. Старенький душпастир, що охрестив мене, сумно похитав головою: "Ірено, Ірено, біда в тому, що ти була одиначка. Твої батьки занадто пестили тебе. Ти вийшла заміж не підготована до подружжя..."

"Отче", закликала я немов проголомшена. "Та ж мої батьки були дуже добрі для мене! Вони мені ніколи нічого не відмовили!..."

"Отут саме сук!"—тягнув спокійний душпастир. "Життя це не забава. Без самозречення нема характеру, а без характеру нема людини... Пещена лялька не дасть собі ради в житті!"

Я мовчала, бо що ж мала відповісти? Священик знав нашу родину. Він мав повну рацію, хоч мені було тяжко признати її.

Священик попрохав мене щераз прийти з чоловіком. Два дні пізніше ми знову сиділи в парафіяльній канцелярії. Отець парох ласкаво привітав мого мужа: "Тішуся, що ви прийшли. Кожен має якусь проблему. Воно краще розв'язати проблеми аніж тікати від них... Часом воно тяжко і прикро дивитися правді в очі, але опісля чуємося вдоволені, що не примикали очей на прикрі справи..."

Розмова тривала більше ніж годину. При кінці зрозуміли, що ми обидвоє були однаково винні. З браку досвіду я не дозволяла дочці нормально розвиватися, бо замість учити її давати собі раду в житті, я все робила за неї: вбирала її, взувала, мила... Мій муж провинявся тим, що завжди боронив дочку, а ганив мене.

Отець парох дав нам оцю пораду: "Нехай Оля сама вбирається, взувається і миється!—Якщо прийде скаржитися на мене до мужа, то муж не сміє боронити її, але нехай спитається, "Олю, а за що мамця покарала тебе?"

Від цього пропам'ятного вечора муж і я держали спільний фронт. Я перестала лаяти дочку, а муж мене. Коли Оля прийшла до мене, щоб я взула чи вбрала її, то я лагідно питалася її: "А чому ти сама не взуєшся? Ти вже велика дівчинка. Ану попробуй!" Те саме було з їдженням і вбиранням. Колись я годувала і вбирала її. Тепер вона сама мусіла це робити. Зразу мучилася, робила все незграбно, але згодом привикла, хоч спочатку скаржилася Дмитрові.

Муж стояв при мені. Помалу ми спільно направляли минулі помилки. Її пинявість і незручність денервували нас, але ми не піддавалися: "Нехай сама дає собі раду!"

По кількох місяцях Оля зовсім змінилася. Вміла сама вбиратися, взуватися, їсти. Це значно полегшило мою працю в хаті. Я стала менше перетяжена, ну й мої нерви успокоїлися.

Оля мусіла багато змінитися. Не тільки навчилася дбати про себе, але мусіла позбутися лихої звички в їді. Перед тим годі було їй догодити. Тепер мусіла їсти те, що ми давали їй або лишалася без їжі. Коли ж вона стала плакати, муж спокійно казав їй забиратися до своєї кімнатки і не виходити з неї, поки не покличе її. Вона плакала, кидалася на підлогу, але ні я, ні муж не звертали на це уваги. По кількох подібних вибухах Оля вспокоїлася, бо ми вдавали, що не цікавилися нею.

Два чи три рази муж покарав її за те, що вперлася та не хотіла слухати. Це остаточно переконало Олю, що вона не є царицею родини, а тільки нашою дитиною.

Відтоді Оля почала змінятися. Вона навіть зачала помагати мені мити начиння. Я делікатно поправляла її помилки та хвалила те, що вона добре зробила. Ох, треба б бачити, як світилися очка моєї донечки! Вона була горда з того, що теж потрапить щось доброго вчинити, і старалася бути щораз ліпшою.

Ми рішили ніколи не обіцювати нічого своїй дочці, якщо не мали заміру дотримати обітниці, бо недотримані обітниці розчаровують дитину та викликають у ній замішання. В короткому часі Оля переконалася, що нам можна вірити. Це вчинило її уважною на наші вказівки й упімнення. За непослух Оля була карана, за добру поведінку діставала від нас обіцяну нагороду.

Ми уложили деякі правила для дочки і пояснили їй, чому треба придержуватися їх. Оля випробовувала ці правила кілька тижнів, але зобачила, що для неї не було виходу. Як надходив обід, вона бусіла бути при столі. Ввечері йшла спати в 8-ій годині. Кілька разів намагалася плачем змусити нас, щоб ми уступили, але ми обидвоє не поступилися. Вона зрозуміла, що не виграє з нами, і піддалася.

Я помагала дочці давати собі раду в житті. Оля любила розкидати забавки по всій кімнаті. Я зволіла їй збирати забавки перед спанням і класти їх до шафи. Оля дуже часто забувала це вчинити. Тоді я помагала їй привести її спальню до порядку. Я складала ляльки до шафи, а вона збирала порозкидані папірці.

Таксамо я поступала з нею в інших справах, вияснюючи дочці, чому треба було так, а не інакше поступати. Вона розуміла, чому треба слухати батьків і це влегшувало їй послух.

В разі непослуху я карала Олю. Вона відчувала, що провинилася, тому й не бунтувалася, ані не гнівалася на мене, як це передтим чинила.

По році наша дочка змінилася до непізнання. Не кажу, що була вільна від дитячих примх. Ні! Діти є завжди дітьми і тому не годиться вимагати, щоб поводилися немов дорослі. Це було б неприроднм і не довело б до нічого доброго. Навпаки, така поведінка викривила б душу і характер дитини. Діти повинні поводитися як діти і батьки мають їх трактувати як таких.

Водночас діти мусять навчитися шанувати авторитет батьків і слухати їх. Це легко вдасться їм, якщо батьки дають дітям добрий приклад і шанують одне одного. Розуміється, релігійний дух у родині це найкраще підложжя, на якому зростають добрі та слухняні діти. Якщо батьки шанують і люблять Бога, то діти любитимуть і шануватимуть батьків, які представляють Бога.

Тепер наша Оля є доброю дитиною. Вона однаково любить матір і батька. Нераз Дмитро і я згадуємо давні часи, коли здавалося, що наша родина розпадеться. Бачимо, що сварка та лайки не розв'язують ніяких трудностей, і сміємося з власного нерозуму.

Дякуємо Христові, що подав світові священиків, які є знаменитими дорадниками для тих, що опинилися в клопоті і не знають, як з нього вийти.

Українські матері, я описала вам свій клопіт, щоб помогти вам виховувати власні діточки, що Господь послав вам.—Якщо маєте клопіт з дітьми, то старайтеся знайти причину, чому ваші діти так, а не інакше поступають. Діти є теж людьми, тому мають якусь рацію в усьому тому, що роблять. Якщо вони лихі, то знайдіть причину їхньої лихої поведінки й усуньте її. Крик, сварка, бійка і нарікання не вилічать вашої дитини.

Дивіться на свою дитину, як на найбільший Божий дар. Пригадуйте дитині, що Бог любить її і тішиться, якщо вона добре поводиться.

Не дивуйтеся, що діти роблять галас, бігають і скачуть, всім цікавлуться, ставляють вам різні питання. Вони ростуть, тому потребують руху. Їх розум розвивається, тому ставляють вам різні питання. Ніколи не обманюйте дітей, бо стратять довір'я до вас.

Якщо забороняєте дитині щось робити, то поясніть, чому цього не вільно робити. Отак дитина навчиться панувати над собою. Дитина, яка є добра тому, що боїться кари, подібна до людини, що не важиться нападати на банк, бо перед банком стоїть озброєний сторож.

За те діти, які навчилися змалку чинити добро й уникати зло тому, що з неба дивиться на них Небесний Отець, будуть завжди добрі, не зважаючи на це, чи вони самі чи в товаристві. Жива віра в Бога та вишколений характер дитини це найкраща запорука для батьків, що їхні діти будуть добрими громадянами та прикладними християнами в цьому земському житті, яке є тільки підготовкою до вічного життя в небі.

"Не говори: Як він мені вчинив, таксамо я вчиню йому". "Я", каже Господь, " відплачу чоловікові по його вчинкам" (Прит. 24, 29).

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

SEPTEMBER, 1957

Exaltation of the Holy Cross

And I, if I be lifted from the earth, will draw all things to Myself (John, 12:32).

Blessed Eymard:

WHEN Jesus Christ died on the Cross, His enemies congratulated themselves on their triumph.

A sorry victory, bought at the price of so many crimes-! And it was a short-lived victory, for the death of our Saviour inaugurated His eternal triumphs. His divine victory began right on Calvary. His executioners, through the lips of the centurion, paid homage to His divinity. And the guards at His tomb became witnesses to His resurrection. In a few weeks, on Pentecost, Jesus Christ would be acknowledged by Jerusalem, and soon He would be honored throughout the world by an evergrowing number of converts.

This has been going on for eighteen centuries. His reign has spread over men's hearts. No one has been adored, no one has been loved as He has been by great men and by great saints. He alone is recognized as the Saviour-God. His words have been magnificently fulfilled. When He was lifted from the earth upon the Cross, He drew all men to Himself by His love.

On this beautiful day, let us understand this divine truth: if the love of Jesus Christ is to rule in men's souls, it must reign supreme. And let us call to mind the ways by which this love does become supreme within us.

Love makes the man. As a man loves, so does he live.

If a child's love has only a natural ideal, it inspires only servile imitation of his parents' behavior. He will be fortunate if he finds virtues intead of vices to imitate.

If a man's love is disordered, then his life will be disordered, too, e.g., Solomon. But if his love is divine, then there is great elevation, great holiness of life. Love of Jesus Christ crowds out self-love and becomes the principle of life that spiritualizes man and all that is earthly in him: his thoughts, his desires, his

affections. His love becomes as it were the prolongation in him of the life of Jesus Christ. Hence the famous saying: A Christian is another Christ. That is the definition of a Christian, and it must also be the story of his life.

Saint Paul expressed this transformation admirably. After saying that he was henceforth nailed to the Cross of Jesus Christ because he had renounced the Law so as to live for God, he added: "It is no longer I that live, but Christ lives in me."

But how does the love of Jesus Christ hold sway in a man and sanctify him? This love becomes supreme by three means: it dominates all othe loves; it regulates all other loves; and it overcomes all its enemies.

1. The love of Jesus Christ dominates all other loves. It wants all the affections to be subject to it, it wants to be their king. These are the conditions for its very existence...

2. Love of Jesus Christ regulates all other affections...Only the man who loves Jesus Christ with his whole heart possesses the secret of true tenderness and the noblest sentiments of love of neighbor. For it is in the Heart of Jesus that he learns to know these sentiments and to practice them.

3. The love of Jesus Christ makes us overcome all our enemies...A faithful Christian is a warrior whose enemies are the enemies of Christ, but whose supreme love of his divine Head always leads him to victory over the devil and the world and over his passions...

Do you, too, want to triumph, to be happy? Love Jesus Christ. Love Him more than yourselves. You will soon be a consoling and glorious conquest of His love.

Dryden: "Beware of the fury of a patient man."

Eugene Field: "Some statesmen go to Congress and some go to jail. It is the same thing, after all."

UKRAINIAN CATHOLIC PARISH IN HILLSIDE, N.J.

Rev. Fr. Myron Sozansky C.Ss.R., started a fund-raising campaign for the newly established Ukrainian Catholic parish church in Hillside, N.J. Mr. Frank J. Rizzo presented a $1,000.00 contribution toward the new church dedicated to the Immaculate Conception of the Blessed Virgin Mary.

Fr. Sozansky hopes to start construction of the new church within the year. The plan for the new church was drawn up by Mr. Orest Yackiw, parishioner of St. John's church in Newark, N. J.

The Immaculate Conception parish was officially established on May 15, 1957. Fr. Sozansky holds the church services at the Hillside Elk Club for the time being. A nice crowd is coming to Mass every Sunday.

Congratulations to Fr. M. Sozansky and his ingenious co-workers for the wonderful undertaking which will assemble all Ukrainian Catholics living in Hillside and Union...!

The Important Event of Restoration

AFTER LONG negotiations between the Holy See and the Austrian government, the restoration of the Halych metropolis was proclaimed on August 11, 1808 by the publication of the papal bull "In universalis Ecclesiae regimine." The Papal bull of erection of March 8, 1807 recalled the Union of Berest Lytovsky, the rights of the Kievan Metropolitans and the Zamost Synod. The Pope mentioned the difficultties of the Lviv and Peremysl Ukrainian bishops to contact the Kievan Metropolitan and the endeavors of the emperor Francis I on behalf of a separate metropolis for the Ukrainians of Galicia. [22]) The imperial "placet" said: "Since there is nothing contrary to the imperial orders and privilages, We grant the Placetum Regium to this Roman document." [23]) This "Placetum" confirmed the re-establishment of the Ukrainian Catholic metropolis in Western Ukraine and permitted the proclamation of the papal bull. On September 25, 1808 Anthony Anhelovych, the Ukrainian bishop of Peremysl, was solemnly enthroned at Lviv as the first metropolitan of the restored Halych metropolis among huge throngs of joyful Ukrainian Catholics. [24])

The new Halych metropolis had two suffragans, the bishop of Peremysl and of Kholm. The Kholm diocese, however, soon became separated from the new metropolis by the Holy See and subordinated directly to the Sacred Congregation of Rome. [25]) The new Halych metropolis had the same rights as those enjoyed by the metropolitan of Kiev. The papal bull says that the Halych metropolitans have the right "to wear pallium and cross of the archbishops and enjoy other privileges, prerogatives, honors and rights which are due to other archbishops. "We give them full authority to do everything which belongs to their office by right, usage or custom. We desire that the Halych metropolitan and bishops of Kholm and Peremysl, observe all decisions of the glorious Zamost Synod which had been confirmed by the Holy See." [26])

On September 25, 1808, i.e., the very day of his enthronement in the Lvovian cathedral of St. George, metropolitan Anthony Anhelovych published a pastoral letter to the faithful of his newly erected metropolis. "The old Halych Metropolis which ceased to exist in this country for five centuries had once again risen to life," says the pastoral letter. The new metropolitan expressed his gratitude to Pope Pius VII and to the Austrian emperor Francis I for their benevolence toward the Ukrainian people. Then he exhorted his faithful to pray for Pius VII, the Austrian monarch and for him "that he receive from God grace and strength to carry on the burdens of the metropolitan dignity." [27])

[22]) De Martinis, J. P., P. I, V. IV, pp. 493-7—Documenta Pontificum Romanorum..., A. Velykyj, OSBM., Vol. II, pp. 313-19.
[23]) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 799.
[24]) Ibid., p. 786.
[25]) Julian Pelesz, Ibid., p. 875.
[26]) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 794-797.
[27]) Ibid., pp. 787-790.

The re-establishment of the Halych metropolis had many beneficial effects upon the further development of our Catholic Byzantine Rite Church. "Now our Church," says Nicholas Chubaty, "begins to equal in some respects, in fact to supercede the Latin Rite Polish Church". [28]) Jesuit Ammann agrees with Nicholas Chubaty. He says: "The restoration of the Halych metropolis was of the greatest importance to the whole Uniate Church. While the Uniate Church was destroyed in Russia, it maintained itself in Galicia and continued to make progress in the world." [29])

1) The restoration of the Halych metropolis constituted a self- existent Ukrainian popular Church. The Ukrainian metropolitans depended only from the Holy See. Although the Austrian emperors were granted the privilege to name the candidates for the Halych metropolitan dignity, the candidates were to be confirmed by the Pope. This provision was clearly stated in the papal bull when the Halych metropolis was re-established. [30])

The Ukrainian Catholic Church was freed from Polish encroachments for it had been placed on the same ecclesiastical level as the Polish Latin Rite Church in Galicia. The Polish archbishops of Lviv, first Sierakowski, then Ignatius Kicki pretended to meddle into the affairs of our Church as if it were under their jurisdiction. The bishops were forced to defend our Church against the pretensions of the Polish bishops. [31]) Michael Harasiewicz says: "The new referent, Zeisl was nominated by Polish archbishop Kicki dean of the chapter. He tried to exercise such authority over the Greek Catholic clergy as if he were a patriarch. The resolutions of the government in which the Poles had their partisans savored disregard and contempt. The subordinate clergy was purposely incited against its ecclesiastical Greek Catholic superiors, the most just projects and proposals of the Greek Catholic consistory were arbitrarily rejected. It was well known that the Polish clergy endeavored to oppress the Ukrainian clergy and rite." [32]) Restoration of the Halych metropolis halted the Polish intrigues and frustrated their efforts to dominate our Church.

The new Halych metropolitan had the right to name and consecrate his suffragan bishops without prior permission of the Holy See. The Halych metropolitan obtained the same right enjoyed by the Kievan metropolitans of Clement VIII's bull of February 23, 1956. [33])

2) The equalization of our Church with the Latin in Western Ukraine produced a marked turn westward within our Church. The Austrian and German cultures began to penetrate the Ukrainian people and Church. As the Ukrainian were hesitant to accept the Polish culture because of Polish hostility, so they were willing to adopt the Austrian culture, for they knew it would not endanger our Church and people.

In a relatively short time, the Eastern twig of the Catholic Church had been permeated by Western European culture. Never before had the Ukrainian Church approached so closely to the West as during

[28]) Nicholas Chubaty, Ibid., p. 107.
[29]) A. M. Ammann, Ibid., p. 640.
[30]) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 796.
[31]) A. M. Ammann, Op. cit., p. 640.
[32]) M. Harasiewicz, p. 769.
[33]) A. M. Amman, Ibid., p. 640.

the Austrian rule in the 19th century. In a few decades the mentality of the Galician Ukrainians had been greatly modified by Western ideas which produced a difference between them and their conationals living in the Russian empire. Little by little Western Ukraine became the leader of the Ukrainian people in their struggle for freedom and independence. All the national and political life of the Ukrainian nation centered in Western Ukraine while Russia was doing its utmost to assimilate the Ukrainians living in the Muscovite empire.

3) Finally the re-establishment of the Halych metropolis and erection of a self-existent Ukrainian ecclesiastical province in the Austrian empire created favorable conditions for the splendid future development of the Ukrainian Church and people. "The Uniate clergy in Galicia, says the Orthodox historian, Demetrius Doroshenko, occupied and maintained for a long time a privileged position forming the leading class which played an especially important part in the national revival of the 19th century." [34]) It goes without saying that much more could have been achieved under the constitutional rule of Austria had there been no strife within the Ukrainian society itself between the so-called "Narodovtsi" (Nationalists) and the Russophils.

After the restoration of the Halych metropolis, our Church became a living ecclesiastical body under the protection of the Holy See and the Austrian constitutional government which treated all Catholic Rites with equal respect, for it had no reasons for denationalizing the Ukrainian population such as had been practiced by the old Polish state.

[34]) D. Doroshenko, Ibid., p. 527.

IT is the Christopher thesis that there is hope for the world—that little people, with God's help, can do big things, can help put us on the highroad to peace. No matter who or what you are, you can do something to change the world for the better. You are important. You count!

Sitting on the sidelines, bemoaning conditions, avails little. Believing it is "better to light one candle than to curse the darkness", Christophers get into the thick of things. There is the positive, constructive outlook of St. Paul: "Be not overcome by evil, but overcome evil by good". (Romans 12: 21)

It's the old story: the best way to get rid of darkness is to bring light. As soon as there are more sincerely and generously working to save the world than there are those trying to wreck it, only then will things change for the better.

One per cent of humanity is spreading most of the tragedy we see over the world. Surely another 1 per cent of normal, decent citizens can be found to work as Christophers, bringing into the mainstream of life the divine truth and human integrity that the other 1 per cent strive furiously to eliminate.

"Now we that are stronger, ought to bear the infirmities of the weak, and not to please ourselves". (Romans 15:1).

Golden Jubilee of the Parish

How lovely are Thy tabernacles, O Lord of hosts! My soul longs and faints for the courts of the Lord...Blessed are they who dwell in Thy house, O Lord; they praise Thee continually. (Ps. 83, 1-5).

FIFTY YEARS have elapsed since the first pioneers from Ukraine conceived the idea and resolved themselves to set at work to bring it to completion. The great idea was to build a Ukrainian Catholic Church, a place for worshipping God in their own Ukrainian Catholic Rite.

What a memorable time! Fifty years of soul-servive and soul-life! It is well that the fiftieth anniversary be marked by a special jubilee by the parisioners of the church in which we thank God for the abundant harvest of divine love and innumerous graces bestowed upon our people during those long years.

A solemn "Tebe Boha khvalym"—*We praise Thee, O God*—should rise from every heart to the throne of the Almighty as an expression of its gratitude for the immense benefits which we received from our Maker since this church was built. It must also be a public declaration that the harvest of the future will not be unequal to that of the past in our generosity to serve God in our beautiful Rite and Church.

Why are churches built?

Why should the churches be built with so many sacrifices of work and money? Did not our blessed Lord declare to the Samaritan woman that God should be praised everywhere: *Woman, believe Me, the hour is coming when neither on this mountain* (of Garizim where the Samaritans worshipped God), *nor in Jerusalem* (where the Jews offered sacrifices to the Almighty in their splendid sanctuary) *will you worship the Father...The hour is coming, and is here now, when the true worshipper will worship the Father in spirit and in truth. For the Father also seeks such to worship Him. God is Spirit, and they who worship Him must worship in spirit and truth.* (John: 4, 21-24).

If God is a Spirit, present everywhere, what for do we need churches? Of what value are they? What good do they bring to men?

We are living in an age of positivism. Things are valued by their results and prized for their goods and advantages they secure to men. Don't we ask a saleman: "What the things you intend to sell can do for me?" If they can satisfy our needs, we buy them. If they can't, we reject them as useless...

What, then, is the value of churches? We know that schools, hospitals, factories, banks, homes and shops are needed, because they serve our material needs, and they serve them well.

Can a man, however, be satisfied with material things and comforts alone? Doesn't our very being, every fiber of our human heart make demands which no amount of material goods can satisfy and make us happy? Aren't we composed of body and soul? The body is made of matter, whence material things can fulfill its cravings. But the soul is a spirit. No amount of material enjoyments can stifle its craving for something more than food and drink. It is written in man's nature that *not on bread alone does man live, but by every word that comes forth from the mouth of God.* (Mt. 4, 4).

The soul hungers for spiritual food which comes from on high. This celestial food is necessary for the hungering souls which would die without God and His continuous flow of graces. This is the reason why men get together and build temples to the religion of the Most High. No man can do it alone, because an ancient philosopher, Titus Plautus (254-184 B.C.) wisely said: "No man alone is wise enough".

Church and temples are built throughout the world to serve the spiritual needs of mankind, because man is more a spirit than an animal. If we need factories, houses, banks and stores, all the more we need churches in which men can receive their food for their well-being.

What is a church?

The church is the most important building of a place, or at least it should be such. Why? Because:

(1) *The church is a house of prayer.*

Prayer is an action wherewith the soul rises to God in adoration, praise, thanksgiving and petition. As a seed imprisoned in subterranean darkness of the earth speeds towards the rays of the sun its restless buds and as a tiny child extends its little hands to its mother, invoking her help and love, so every soul by natural law seeks God, because it needs Him and His fatherly help to grow into the perfect image of God's Son, Jesus, our beloved Redeemer. *Those whom He has foreknown He has also predestined to become conformed to the image of His Son, that He should be the firstborn among many brethren.* (Rom. 8, 29).

Religion or the rising—soaring of the soul towards God is a natural instinct of humanity, for this religious instinct manifests itself among all nations and at all times. Never was there a people or a tribe without religion, although it is the first commandment "Thou shalt have no other gods before Me" that is most frequently broken. If men do refuse to worship the true God, they will set up a golden calf and worship it as the faithless Israelites did in the desert. It's true that modern men do not bow before idols, but which of them has not, at some time, worshipped a god of gold or a god of flesh or a god of ambition more than they have worshipped God Himself?

God gave men life and His laws to live by. They are *commandments.* The same God gave them freedom, for He wants the service of free men, not slaves. The first Commandment is the greatest. If men keep that, there will be much less difficulty keeping the other nine, and if they live by God's words, they shall find out that life is worth living. Men who are void of religious instinct, are not normal parts of legitimate humanity, as the sun of the firmament would not be a sun, if the power were not in it to give light and heat to our solar system.

In prayer the soul rises to God by soaring, thanking and praising Him. In return, it takes back into itself the Infinite something of God's own life and bliss. By approaching God, the soul is in the immediate presence of eternal Truth, Beauty and Goodness, from which she inhales the life of the Divine.

God's truth illuminates its understanding, His goodnes tempers its will, and His beauty sheds splendor and radiance over its whole countenence. Thus the praying soul is transformed into a new being which resembles its Maker. While still moving upon the earth, it dominates and transforms it, it purifies its neighbors' aspirations and lifts other souls toward heaven.

History knows persons like Moses and the Apostles of Christ, stripped of every treasure they valued, with nothing left but God, who triumphed magnificently in superb service to humanity. God is not only a refuge to those who believe and trust Him, but He is their trength as well. *God is refuge and our strength,* exclaims the Psalmist; *He has proved Himself greatly a helper in time of trouble. Therefore we do not fear, while the land is overturned, and the mountains sink into the midst of the sea. Let its waters roar and foam, let the mountains quake with its violence: The Lord of Hosts is with us. Our secure fortress is God.* (Ps. 45, 2-4).

Can't we say that God's strength has always fortified us whenever we turned to Him in prayer, whispering lovingly: "Our Father Who art in heaven"?

Did we not feel God's help when amidst trials and temptations we cried out to Him: "O dear God, help me!" When did we depart from the church, God's house on earth, without a new vigor to battle with sin and the devil, without a new decision to serve our Maker more faithfully and, for God's sake, our fellow-men?

It's our daily experience that whenever we speak to God, especially in church, God listens and replies with love and benevolence.

The place where heaven comes nearest to earth, where the divine breathings meet in closest contact the spiritual breathings of the praying soul, is the church, the "Lord's house", the "house of prayer", as Our Lord called the temple of Jerusalem.

God assured the Jewish people that He will dwell among His chosen people of Israel. The Holy Scripture relates that *the majesty of the Lord filled the house* (2 Par. 7, 1), when the temple of Jerusalem was completed and selemnly dedicated to the Lord. He set there a special throne of grace, whence to give generous answer to sacrifices and prayers that the priests and people addressed to Him.

If this was true of the temple of Solomon, how much more it is true of the Christian church where Jesus, the Son of God dwells in the Holy Eucharist upon our altars? In every church God embraces the poor, trembling and suffering humanity, brings it closer to Himself and bestows upon it the richness and the glory of the divinity. Of this we must be sure, because our loving Redeemer said to all His followers: *Behold, I am with you all days, even unto the consummation of the world.* (Mt. 28, 20).

SHALL I BE A NUN?

Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

Can you become a nun or a sister?

WHOM does our Lord, Jesus Christ ask to become His brides? To whom does He offer His divine hand and a large share in His redeeming work? This much is sure—Christ makes His offer to hundreds more than accept it. Our Ukrainian Catholic Church in Canada and the U.S. needs numerous Sisters and Nuns to carry on Christ's work among our pious people and children. Unfortunately vocation to the religious life among our Ukrainian Catholic girls are scarce. The number of our Nuns and Sisters is far inadequate to the needs of our Church and people.

Why is it so? Do we not have enough girls? No, we do. There is plenty of them in every parish. Are they not fit to be good Nuns or Sisters? No, they have all the necessary qualifications for being wonderful Nuns or Sisters.

"Miss Pearl, you would be a good Sister!" Pearl looked stupified and exclaimed: "Oh, Father Missionary, do you think so?" "Yes, I do. You are good, pious, generous and healthy. I do not see any reason why you could not be a good Sister." "But Father, I do not have a vocation. I do not feel any urge to become a Sister, nor do I have any special inclination to the religious life."

Pearl's reasoning typifies more or less the mentality of 99 per cent of the Ukrainian Catholic girls. They confuse extraordinary vocation with an ordinary one. We have already seen that an ordinary vocation is sufficient to become a Nun or a Sister. We have also stated that every girl, free from legal impediments, that is from such obstacles which would seriously hinder her from being a good Sister, endowed with the necessary qualifications and accepted by the lawful superiors, may become a Nun or a Sister.

Now we are going to prove our statement with the Holy Scripture, the teaching of the Holy Fathers and theologians.

(I) *Religious Vocation in the Holy Scripture*

Our Divine Lord once said: "There are eunuchs who were born so from their mother's womb; and there are eunuchs who have made themselves so for the sake of the kingdom of heaven. Let him accept it who can" (Matt. 19, 12).

The learned Knabenbauer says apropos of this text: "To take means not only to undestand, but also to approve and to relish in such a manner is to embrace this state." Nay more, some of the best interpreters of the Holy Scripture think that God bestows this gift on all who pray." These words: "Not all can accept this teaching" Matt. 19, 11) do not mean that God gives this gift of grace (of religious vocation) to some and denies it to others. It (religious vocation and perfect continence as it is practiced by the religious) is offered to all, and can be obtained by all who pray for it as they should," says Beelen.

St. Paul says: "I would (like) that you all were as I am myselft ...I say to the unmarried and wi-

dows, it is good for them if they so remain, even as I. (St. Paul was a celibate). But if they do not have self-control, let them marry, for it is better to marry than to burn" (with concupiscence). (1 Cor. 7, 7-9). If the Apostle wishes that all imitate him, it must be possible for all to lead a life of continence. It is, however, too hard for some individuals, if they are not only d i s t u r b e d by temptations from which no one is completely free, but if they are so violently harassed by impure temptations that sin can be forseen, then it is better for them to get married than to be overcome by impure temptations. Incidentally, to those who feel that they would be unable to practice continence because of a lack of inclination on the part of the individual, the Apostle gives the advice rather to marry than to sin or to endeavor to bear a yoke to which their strength is unequal. The general principle that with the grace of God, continence is possible for all, if they wish to observe it, still stands, otherwise the expression of the Apostle: *I would that you all were as I am myself* would have no sense.

"Every one who has left house, or brothers, or sisters, or father, or mother, or wife, or children, or lands for my name's sake...shall possess life everlasting." (Matt. 19, 29). Wherefore it is quite plain from the Holy Scripture that every girl may become a Nun or a Sister. If she chooses the religious life as more perfect, she may consider herself as doing a thing very acceptable to God.

(II) *Religious Vocation according to the Fathers*

We can sum up the teaching of the Fathers on religious vocation in the following propositions:

(a) *The path of the evangelical counsels* (religious state of life) *is in itself open to all and may be urged upon all.*

St. Basil of Caesarea, one of the greatest Doctors of the Eastern Church (329-379) says: "It is the privilege of everyone to embrace the evangelical mode of life." (Epis. 173).

St. John Chrysostom (347-407), whose Divine Liturgy is used by the Eastern Rite Catholics, says a propos of the text *"Not all men can accept this teaching; but those to whom it has been given"* (Matt. 19, 11): "It is given to them who freely choose it. He said this to show that we have need of help from on high. This help is ready for all of us who wish to come forth victorious from this struggle." The same Eastern Doctor shows that continence is not one of the gifts beyond our power; and he urges the counsel of the Apostle: "I would that you all were as I am myself" (On Virginity, Ch. 36).

St. Jerome, Doctor of the Latin Church (340-420), says: "Let no one suppose that by this passage *'Not all men...'* either fate or chance is meant; that those are virgins whom God has made so, or those who came to be such by chance. On the contrary, it has been given to those who asked it, to those who wished it, to those who strove to obtain it. For every one that asketh receiveth, he that seeketh findeth, and to him who knocketh it shall be opened" (Comm. in Matt. 19, 11).

St. Augustine of Hippo (354-430) the greatest of the Doctors of the Western Church adds: "But I know some who may complain: If all men wished to refrain from all cohabitation, how would the human race survive? Would that all might wish this, but *'in charity from a pure heart, and an unfeigned faith'* (1 Tim. 1, 5). The city of God would be filled the sooner, and the end of time hastened. For what else does the Apostle advise?" (De bono Conjug., 10).

The Holy Doctors of both Eastern and Western Church are clear in stating that the religious life is open to all who wish to embrace it for a right and pure motive.

Crimes That Invalidate Marriage

By Donald F. Miller

Problem: I read that certain crimes against marriage such as adultery combined with a promise of marriage, and adultery combined with an attempted marriage, constitute an invalidating impediment to the sinning partners involved. Can you give me more information about these impediments of which I have been almost totally ignorant till I read your article?

Solution: The Catholic Church has been entrusted with the obligation of both administering the seven sacraments to the end of time, and protecting them from dishonor and abuse. In conformity with this mandate, she has made certain crimes against the sacrament of marriage, which strike directly at the unity and indissolubility of marriage, an invalidating impediment to marriage for those who commit them. These crimes against sacramental marriage are of three kinds:

1. If a validly married Catholic commits adultery, and promises to marry his partner in sin, or attempts to marry that partner in any way, with his true spouse still living, then a diriment or invalidating impediment arises between the two adulterers. This means that even if the true spouse of the married person subsequently dies, the latter cannot validly marry his partner in sin without a dispensation from the impediment, granted by the proper authority in the Church.

2. If a validly married Catholic commits adultery, and either he or his partner in sin murders the true spouse of the married one, the two sinners cannot validly marry without a dispensation from the impediment they have incurred.

3. If a validly married Catholic conspires with a paramour to kill his lawful spouse, then, even though they have never committed adultery, they cannot validly marry without the proper dispensation from the impediment they have incurred.

The first of these three kinds of crime is the one that might quite easily occur. A man, for example, has a sickly wife, or a nagging wife, or even a wife who has left him. He neglects the sacraments and prayer, and so becomes spiritually flabby in the face of temptation. He meets a girl who seems very sympathetic to his problems or his loneliness. He fall in the sin of adultery and promises to marry the girl when his wife dies, or attempts to marry her while his wife is still living. By his terrible crime against the unity of marriage, this man has incurred the impediment that makes marriage to his forbidden lover invalid, even after his wife dies. Only by humble confession, contrition, absolution, and a petition for a dispensation from the impediment, could he marry the girl validly.

(From *The Liguorian*)

I'D LIKE TO KNOW...

1. *I notice that some books say we can commit the sin of gluttony by the manner of eating as well as by the amount of food. Would you please explain that? ... ...*

Gluttony can be committed if pleasure alone is the object of eating or drinking to the extension of every other rational end. Pope Innocent XI condemned the following statement: "To eat and drink to repletion for pleasure alone is not a sin, provided no harm is done to health, for one may lawfully enjoy the acts of natural appetite." (Pope Innocent XI pr. d. 8).

2. *Is Marriage indissoluble by the Natural as Well as the Positive Law of God?*

Some Pharisees coming up asked Him, testing Him, "Is it lawful for a man to put away his wife?" But He answered and said to them, "What did Moses command you?"

They said, "Moses permitted us to write a notice of dismissal, and to put her away."

But Jesus said to them, "By reason of the hardness of your heart he wrote you that commandment. But from the beginning of creation God made them male and female. 'For this cause a man shall leave his father and mother, and cleave to his wife, and the two shall become one flesh.' Therefore now they are no longer two, but one flesh. What therefore God has joined together, let no man put asunder."

And in the house, His disciples again asked Him concerning this. And He said to them: "Whoever puts away his wife and marries another commits adultery against her; and if the wife puts away her husband, and marries another, she commits adultery" (Mark X, 2-12).

3. *You see some people going to Mass on Sunday and receiving Communion who have refused for years to speak to someone else, and who are constantly making nasty remarks about others, half of which are untrue. Are they not receiving the sacraments unworthily?*

The bad example of Catholics has been a stumbling-block to their neighbors from the beginning of Christianity. The right attitude to take toward them is one of charity, in the form of praying for them, and, if one has any influence over them, of trying to help them renounce their bad habits. Good Catholics should be moved by the bad example of some Catholics to try to be all the better themselves. They should also remember that it is wrong for them to judge their neighbors (as if they were God) and to be constantly gossiping about those who give bad example.

4. *When was the Christian priesthood established?*

Our Lord established a Church for the salvation of mankind. It was necessary that His priesthood be exercised visibly and externally by a body of ministers appointed by Him and acting in His name. And so at the Last Supper He ordained the Apostles priests and gave them power to ordain others in their turn and thus keep alive the Christian priesthood.

The mission of the priest is beautifully shown in the realization of Our Lord's promise to Nathanael: "Amen, amen, I say to you, you shall see heaven opened and the angels of God ascending and descending upon the Son of Man" (John 1, 50-51).

Heaven has been reopened to men by the Cross of Christ. Our Lord as the Mediator hangs on that Cross stretched between heaven ann earth. The ministers of Christ, the priests, ascend "upon the Son of Man" (that is, by the ladder of the Cross of Christ) to heaven, bearing with them the gifts and sacrifices in reparation for sins; they descend from heaven by the same ladder, bringing as the gift of God for mankind the sacraments and other graces they need. The priest, therefore, is necessary to carry on the mediatorship of Christ through the offering of the Sacrifice of the Mass.

5. *Can a young couple who have acted as godparents at a Catholic baptism marry each other?*

Yes, provided there are no impediments to their marriage. The godparents incur no relationship between themselves which would constitute an impediment to marriage. Spiritual relationship (and a consequent marriage impediment) is incurred at a Baptism only between the godparents and the person baptized.

6. *Into how many parts is the Byzantine Rite Liturgy divided?*

The byzantine Rite Liturgy is divided into three parts: Proskomedia (Preparation), Liturgy of the Catechumens and Liturgy of the Faithful.

7. *What does each part of the Byzantine Liturgy remind us?*

Each part of the Divine Liturgy reminds us of some special period of Our Lord's life.

8. *What does the Proskomedia or the Preparation recall to our mind?*

The Proskomedia or the Preparation recalls to our mind the birth of Our Lord in Bethlehem and His hidden life in Nazareth which lasted thirty years.

9. What does the Liturgy of the Catechumens symbolize?

The Liturgy of the Catechumens symbolizes the public apostolic life of Our Lord which began with His baptism and ended with the triumphant entry into Jerusalem on Palm Sunday. This period of the apostolic life of Our Lord lasted three years.

10. *What does the Liturgy of the Faithful recall to our mind?*

The Liturgy of the Faithful recalls to our mind the passion, death resurrection and ascension of Our Lord, Jesus Christ.

William Penn: "To be like Christ is to be Christian."

How to Choose a School for Your Children

By Donald F. Miller

THIS IS written for Catholics. It is written for Catholic parents who have to make a decision these days about the kind of school to which they will send their children in September. It applies with almost equal force to those who have children ready for grade school, for high school, or even for college or university.

It is assumed that the parents considered in this study have a choice of schools to which they may send their children, specifically a choice between Catholic and, in any sense, non-Catholic schools. what will be set down here is the result of an informal analysis of the reasons that have influenced Catholic parents in the past to choose between the two alternatives of a Catholic or a non-Catholic school.

Many Catholic parents with an open choice before them, have chosen to send their children to something other than a Catholic school. In each case there was a decisive reason for the choice. There may have been other reasons too, but one was the clincher, the one that actually settled the issue.

Such decisive reasons that have influenced Catholics to send their children to other than Catholic schools may be reduced in a general way to five in number. We are not here considering the kind of reasons for such action that would readily be approved by a pastor or the bishop of a diocese, who have authority to permit exceptions to the general law of the Church for good and weighty reasons. We are considering those parents who have taken the matter into their own hands and decided on their own authority to disobey the clear law of the Church to which they profess allegiance as the representative of Christ Himself.

The purpose of this study is not to hold anybody up to scorn, even though it is impossible to describe or exemplify instances of breaking universal law of the Church without revealing weakness of character or subjeition to unworthy motives. The purpose, however, is to help those who are wavering in this matter to see how foolish it would be to permit any worldly or unworthy motive to turn them away from obedience to God, which is the same as obedience to His Church.

Here then are the five major reasons for which Catholics deliberately choose to disobey the Church in the matter of schooling their children. At the end we shall sum up the powerful reasons that induce loyal Catholics not to disobey.

1.

Wealth decides.

We have it on Our Lord's own authority that it is hard (to put it mildly) to be wealthy and to do all that is necessary to save one's soul. Experience bears out His words. It is a notorious fact, and one that cannot help receiving wide publicity because the doings of the wealthy are always considered news by the daily papers, that many

Catholic wealthy people do send their children to other than Catholic schools.

There are many prominent Catholic people in the United States who have never been inside a Catholic classroom; many more who saw the last of Catholic classrooms when they finished grade school. We pass no judgement on the genuineness of the faith of these Catholics; but it is no rash judgment to say that their parents did a grave wrong by depriving them of a Catholic education from grade school through college or university.

How did they argue themselves into such disobedience to the law of the Church? They did so by assuming that their wealth in some way set them apart from the ordinary run of Catholics. Our survey brought out these bland explanations from the lips of such Catholics.

"We naturally want the best education possible for our children. The best education is that which costs most. Private but non-Catholic schools are the most expensive. Since we can afford it, we have a right to patronize these expensive private schools."

"Our children must become acquainted early with the type of people they will mingle with in later life, which will be people who are wealthy like ourselves. The only place they can meet such persons early in life is in expensive private but non-Catholic schools."

"Sending a son to Harvard or a daughter to Vassar is much more in line with the custom of wealthy families in America than sending them to St. John's or St. Mary's or Notre Dame. It gives them the kind of standing in society they are entitled to."

Let it be stated emphatically that not all wealthy parents have succumbed to such arguments. But entirely too many have, without giving one moment's consideration either to the command of the Church that they were breaking, or to the supreme importance (especially for the wealthy) of an education that teaches a child its right relationship to God.

2.

Greed decides.

The wealthy often throw away money in giving the wrong kind of education to their children; the greedy are concerned mainly with *saving* money in the process of educating their children. All the arguments of the greedy against sending their children to Catholic schools come back to this: "It costs too much."

Some start out using the argument even when their small children are ready for kindergarten or grade school; some make use of it only in regard to the high school education of their children; and some convince themselves of its validity at least when it comes to sending their children to college.

Now there is such a thing as poverty and a lack of material resources that would make any extra expenditures on the education of children a real hardship, in the sense of depriving the family of other real necessities. In such cases the proper thing is for needy parents to talk over the situation with their pastor. In most cases he will have a solution that will still not deprive Catholic children of a Catholic education.

But we are speaking here of parents who do not talk things over with their pastor, who are not living in great poverty, but who let their greed for money, and their fear of a little sacrifice decide the whole question. This is how they speak:

"It is just a waste of good money to send our children to a Catholic school. They have to pay for so

many things we can get free in the public school. Besides, the Sisters keep asking them to bring money for this and money for that until there is no end to it. We can use all that extra money for ourselves."

"We sent our children to Catholic grade school, but we draw the line at high school. We can buy a new car almost every year for what it would cost to send our three children through Catholic high school. That is why they are going to public school."

Thus the greed for money, and for the things that money can buy often speaks louder than faith, and the realization that no material sacrifice is too great to insure the salvation of the souls of one's children.

3.

Secularism decides.

Secularism is the spiritual disease that makes people look upon the visible world around them as the only one that is real, and therefore also makes them seek out the best things that the visible world has to offer them. It is hard to understand how a person can be a Catholic and at the same time a secularist. A Catholic is essentially one who believes in everlasting heaven and hell as the alternatives between which he must choose by his life on earth. Yet there are many who pretend to believe this, and yet live as if their whole purpose in life is to get the best out of the present world, no matter what happens to them in eternity.

The secularistic Catholic picks a school for his children on the basis of the material comforts, conveniences, opportunities and pleasures that schools have to offer. Most public schools are far more magnificent, endowed with far more facilities and conveniences than Catholic schools. So this kind of Catholic says:

"The public school has a swimming pool; the Catholic school does not. The public school has a manual training workshop; the Catholic does not. The public school has a limited number of children per classroom; the Catholic school has crowded classrooms. The public school is new and beautiful; the Catholic school is old and ugly. Besides, I'm paying for the public school by my taxes, and I don't have to give anything to support the Catholic school unless I want to. Therefore it's easy for me to decide where my children will go to school. They will go to the school that has everything, except religion."

This is not, let it be said here, an argument against public schools for Americans who do not consider religion a necessary part of a school curriculum. It is not a suggestion that they should be one bit less beautiful and completely equipped than they are. But a Catholic is one who believes that it is more important to save his soul than to gain the whole world. If he is a parent, he believes that it is more important for his children to be educated in a school that teaches them how to save their souls, than in the most beautiful building in the world.

4.

The child decides

It is often being repeated these days that the chief cause of juvenile deliquency is parental delinquency. Parental delinquency can take many forms, but one of its forms is that of renouncing authority over children and letting them make their own decisions, both in the important and unimportant affairs of their lives.

According to the law of nature it is primarily the parent's obligation to educate their children. Naturally they have to delegate the the fulfillment of some of the obligation to other, i.e., to schools. But it is strictly the obligation of the parents to decide on what kind of a school their children should attend. And this must be decided with reference to their own adult knowledge of what is best for their children.

In many cases, however, even Catholic parents renounce their authority in this respect and leave the decision up to their children. This happens particularly in the matter of choosing high schools and colleges. The parents say:

"We would prefer to have our Joey go to the Catholic high school (or colege). But he would not hear of it. He has many neighborhood pals at City High (or State U). He wants to play football and be a great star, and he wouldn't have much chance at the Catholic school. Besides he says he has learned enough about his religion in the grade school and doesn't need any more classes in that. We just had to let him have his way."

Such parents have usually let their children have their way so long before this great decision is made that most of the harm is already done. Indeed, any parent whose choice of a high school for a child meets with violent arguments and refusals to go on the part of the child, may thereby take note that he began failing in his duty as a parent long before this crisis arose.

5.

Pride decides.

The wild clamors for freedom from the so-called domination of the heirarchy of the Church, which fill the pamphlets and books put out by the firebrand type of anti-Catholic, have not been without their effect on some individuals who call themselves Catholics.

They have been tricked by propaganda into making a distinction between the Church, which they profess to love, and the laws that have been enacted by the Church through the instrumentality of the human successors of the apostles. To the intelligent and loyal Catholic, of course, the Church is Christ's authority handed down through a succession of human representatives, who are protected from error by Christ Himself in teaching matters of faith and declaring laws to be observed.

It is in the very matter of choosing schools for their children that some Catholics permit pride to rule them instead of the laws made by the Church. This pride is made up of two elements: 1) an overconfidence in their own ability, without help from any school, to train and teach their children to be good Catholics; 2) outright rebellion against the positive law of the Church which says that Catholic children must be sent to Catholic schools if this is possible and if the parents have no permission from their bishop to do otherwise. It has often been explained in this fashion:

"We know we are bound to teach our children the true religion. But we do not need any special kind of school to help us do this. In fact we prefer to have our children mingle with children of all religious and no religion so that they will learn to be tolerant of the beliefs of others. You say the Church commands us to send our children to Catholic schools? Oh, that just a human law of some Pope. We don't consider ourselves bound by it."

This is clearly flying into the face of the direct fords of Christ Himself in the very founding of His Church, He said to the apostles and their successors: "Whatsoever you shall bind on earth, will be bound in heaven; whatsoever you shall loose upon earth, shall be

loosed in heaven." The rebels say to Christ: "I will not be bound."

6.

Faith decides.

The genuine Catholic recognizes the weakness and unworthiness of all five of the reasons described above for deliberately disobeying the command of the Church in regard to the schooling of his children. He knows what the law of the Church is; he knows why it is seriously binding upon him; he knows something of the reasons for the law; he knows when an exception to the law may be considered, a dispensation from it applied for, and to whom such application must be made.

He knows the law. It is stated in Canon 1374 of the Canon Law of the Church as follows: "Catholic children shall not attend non-Catholic schools, neutral schools or mixed schools, i.e., schools that are also open to non-Catholics. Only the local ordinary (bishop) is competent to determine, in accordance with the norm of the instructions of the Holy See, in what circumstances and with what safeguards to overcome the danger of perversion, attendance at such schools may be tolerated." Pope Pius XI, in his encyclical on education, made it clear that this law is binding under pain of serious sin on all Catholic parents.

He knows why it is seriously binding on him. This is simply because the essence of being a good Catholic consists in obedience to the authority Christ gave to His Church, not only by the words quoted above, but also by the statement of Christ to the apostles: "He that heareth you heareth Me; he that despiseth you despiseth Me."

He knows something of the reasons for the law. Pope Pius XI explained these reasons sufficiently when he said that the only true education of a child is that which is deeply and constantly concerned with leading it to its ultimate goal with God. Education that is solely concerned with preparing a child for success in business, or a happy marriage, or a worldly career, is not true or complete education at all. Every human being is a creature of two worlds, the natural and supernatural, the temporal and eternal. It must indeed be prepared for both world, but primarily for the latter.

He knows when a dispensation from the law may reasonably be applied for, and to whom application must be made.

The Church never demands the impossible or the unreasonable from her children. If the Catholic school is too far away, or crowded beyond the capacity to take more children, or if a child needs special training (because of some physical defect) that can be given only in a non-Catholic school, Catholic parents need never hesitate to ask their pastor, and through him their bishop, for a dispensation from the universal law. But the dispensation would be invalid unless they were to take special measures to make up for the lack of religious instruction and training in the public or private but non-Catholic school to which they send their child.

Golden Harvest

Eventful day at Modelfarm, Sask.

THE DAY of Aug. 18 will always be remembered by the parishioners of the Blessed Virgin's Protection church in Modelfarm, (West Bend), Sask.

It was a sunny day for which the zealous parishioners were praying a long time. Before 9 a.m., numerous guests from other parishes began arriving at the church, some from Yorkton, some from Plainview, etc.

Among the crowd which amounted to 1,000, were numerous Orthodox and Protestants who came to participate in the eventful ceremony.

The celebration of the Golden Jubilee (1907-1957) was preceded by a four-day retreat preached by Rev. Frs. G. Shykowich C.Ss.R., and M. Schudlo, the present pastor.

Numerous parishioners received the Sacraments of confession and Holy Communion, most of them appraoched the altar three times. On Sunday, August 18, four Masses were celebrated in the church.

At 10 a.m. His Excellency A. Roborecki, accompanied by Fr. M. Schudlo was taken from his residence to the church. He drove in a special carriage drawn by two horses. A Guard of honor composed of nine horsemen led the parade. The carriage was adorned with artificial flowers and paper ribbons. The ladies and girls of the parish were quite ingenious in preparing it. Mr. N. Blazeyko was the driver.

Two adorned chairs were set in the carriage, one for His Excellency, another for the pastor. Both were in the canopy. A colored arc adorned with the Canadian, the Papal and the Ukrainian flags was set over the main gate. Fr. R. Bosky C.Ss.R., met His Excellency at the gate and handed over the episcopal mantle.

10.30 His Excellency was as-shrdl

The Pontifical Mass started at 10. 30. His Excellancy was assisted by three priests. After the reading of the Gospel Fr. M. Schudlo read the papal greetings to the congregation of Modelfarm and extended his welcome to all guests, especially the Orthodox and Protestants.

Fr. G. Shyshkowich delivered a short sermon and the Mass continued till the end. Several rows of people received Holy Communion during the Pontifical Mass.

The artistic iconastis was blessed after the Mass. Then His Excellency delivered a sermon to the people. The ceremony closed with papal benediction imparted by the Bishop and distribution of souvenirs by Fr. M. Schudlo, C.Ss.R.

At the parish hall an exquisite dinner was served by the ladies of the parish. A few speakers addressed the people in the hall. The church choir and the children's choir sang a few songs, while Lilly Woitas and Teresa Sereda recited two poems. Mr. A. Woitas and Mrs. O. Popik directed the choirs.

The parish of the Protection of the Blessed Virgin in Modelfarm is an exemplary parish. Religion and love of God run high in the hearts of its members. They deserve special credit for their generosity. The iconostaisi itself costs $3,000.00. Besides there were many other expenses, such as the wiring of the church, the hall and priest's residence, the repair of the parish hall, an artistic chalice was purchased for $222.00, and several

[illegible] were acquired for the church during the past year. There also were some little expenses which totalled a considerable amount.

The church committee: Fr. M. [illegible], Mr. I. Kumasko, M. [illegible], [illegible] and J. P. [illegible], and ladies committee (Mrs. O. [illegible], [illegible], S. Blazeyko and [illegible] Kumasko did not spare their time and labor to cope with the expenses of the Jubilee.

Thus the Modelfarm Ukrainian Catholic parish became a real model for all neighboring parishes, for which gratitude is due to the Almighty God and the Blessed Virgin Mary, Patroness of this wonderful parish, for so many blessings bestowed upon its parishioners.

How to better your husband?

Rev. Hugh Calkins, O.S.M.

I [illegible] a lot of in[illegible] husbands [illegible] other. [illegible] with this [illegible] a Cana [illegible] Our [illegible] in Gali[illegible] round[illegible] after that [illegible] be in[illegible] in my [illegible] dis[illegible]

[illegible] your con[illegible] of only [illegible] the mis[illegible] Husbands [illegible] at times sur[illegible] what wives shou[illegible] Wives are sometimes [illegible] good home [illegible] mothers that [illegible] task of being [illegible]

Maybe you're not guilty, but many wives disturb husbands by being too emotional. Two out of three husbands, in national surveys, [illegible] wives are hot-headed, ir[illegible] easily hurt, nervous or [illegible] out of control. Maybe [illegible] an aftermath of war, [illegible] the housing shortage with cramped living quarters [illegible] upon couples; maybe it's the nerve-wracking job of making [illegible] budget pay the big bills [illegible]—whatever the cause, husbands find too emotional wives hard work as partners.

Missionary Wives

I guess we've all heard complaints about nagging wives. But it surprised me to find husbands [illegible] much more bothered by "missionary wives." I mean wives who are ruggedly determined to improve their husbands. So many husbands are sad and upset because too many wives are knee-deep in projects to improve them. They like to be helped and inspired by wives, but they like to be allowed to live and be themselves too.

May I suggest as a missionary priest, that wise wives do the improving gently and subtly, without making their husbands too aware of it. They lead their husbands into desired patterns of behavior through a clever use of praise. It is only when husbands are made uncomfortably aware of reform attempts that their hair bristles.

Women are so used to dealing with children, they forget that men

very strongly resent being treated like children. Wives so often scold about details that mean little to men. They correct husbands about comparitive trifles like ashes upon a carpet, towels hanging askew in a bathroom, in much the same way they correct youngsters. That hurts a man's vanity.

Housekeeping Fanatics

When thoughts lead us naturally to housekeeping fanatics. Many wives, determined to show other women how neat and clean they are, drive their husbands to distraction—taking a long walk, or a long drink—because they are too fussy about housekeeping.

Homes are not supposed to be neat as hospital wards. They are supposed to be restful havens for families to enjoy in a relaxed mood. Wives ought to consider how *livable* their homes really are, not worry too much about what women neighbors think. It's really amazing how such fanatic fussiness can upset domestic peace.

One husband tossed a question at me this way: "Father, you talked about marriage being a union of soul as well as body. Doesn't that imply that a wife should try to share the mental interest of her husband? And shouldn't she keep herself intellectually keen so she can exchange ideas with her husband?"

Well, that led into much talk about how wives can get in mental ruts. Even though many of them are well educated, they get so all they talk about boils down to food, clothes, babies, neighbors. Obviously,God intended wives to be concerned primarily with domestic affairs; that's their domain supreme. But they do not need to stagnate mentally. With proper schedule planning, they can find time to sharpen up the dull edges in their minds and in their conversations.

Money Matters

Perhaps husbands will always think wives are extravagent in the way they handle money matters in the home. Far be it from me to take sides in this eternal argument. But I would suggest to wives a very good method of proving you are not extravagant. I'd suggest you follow three practices.

First build up a cushion of savings of some sort so your little extravagances won't loom so large.

Second—put your family on a budget. This will tend to curb his and your unessential spending.

Third—have a financial conference with your husband at least once a month. These conferences will give you a chance to teach him the facts of living cost today and may convince him you're doing your best under trying burdens.

These three practices—a cushion of savings, a budget, regular conferences — may change your husband's mind about the extravagance he suspects.

Someone has said that an ideal marriage binds two persons together like an elastic band. That means that they must be flexible in their attitude about personal habits. Even people deeply in love say and do many things which annoy each other. Wives so often complain that the men forget to give compliments about their meals, appearance, homemaking. All to often it's true. Yet husbands, much more than most wives realize, are hurt that wives are not more interested in their husband's work.

A husband wants to be complimented about his triumphs, his decisions, his shrewdness in dealing with associates. When his wife does not show interest in his work, he begins to wonder if all the struggle is really worthwhile.

Since Eve first invited Adam to eat the forbidden fruit, husbands have accused wives of talking too much. We all know that the gabbiness of wives often arises from the

fact of being alone so much during the day, or at least being away from fellow-adults. But even then, what husbands object to in this talkativeness is talking that distracts them from something they wish to do more than listen, or when the talk is an [illegible] monologue. Too many wives [illegible] make their talk [illegible]. [illegible] tell what happened [illegible] to you and the children, [illegible] spend so much time on what the dressmaker, milkman, grocer had to say.

Long ago, Joseph Conrad, the novelist, remarked that women have a very difficult life, since most of it is spent trying to please men. Be that as it may, if wives wish to have happy homes they should work hard to be understanding and adult companions to their husbands. Treating them as important individuals pays rich dividends.

What do you know about Angels?

M. J. Huber

SOME PEOPLE do not believe in angels. Their reason for not believing in angels may be that they have never seen an angel. They might just as reasonably refuse to believe in their uncle in Kansas City, Missouri, because they have never seen him, even though they receive a [illegible] and a five dollar [illegible] from their Missouri uncle every year at Christmas. They may have other reasons as they call them for not believing in angels; [illegible] reasons they may have, we are not interested to knock down [illegible] in angels but to built up knowledge about the angels in the minds of the people who believe in them.

Nobody has ever seen an angel; not in the way in which we see things as human beings, with our eyes as we see a [illegible], a star, a [illegible], a star a sun, a mountain, a cloud, or a flash of light. Even the angels do not see each other as we do, but they certainly believe in each other, just as we believe in each other when we are all together in the same bus. And there is no reason why we cannot believe in the angels in the same way when we are on the bus, because no matter how crowded the bus may be, there are at least as many angels on the bus as there are men, women and children, and they do not take up a bit of room.

After all, there is no need to string out finespun arguments to prove that angels exist. Enough for us to know that God told us that there are angels. God tells us about the angels again and again in the pages of the Bible, and the Bible is God's word to us. At the entrance of the Garden of Eden an angel stood guard with a red-hot sword. When Abraham's arm was raised to sacrifice his son, the angel's arm was stronger. Tobias was guided to fortune and marriage by an angel. The Blessed Virgin spoke with an angel; Joseph was warned by an angel and Our Lord accepted the services of an angel after His fast of fourty days and nights and during His agony in the garden.

All these points are set down merely as reminders. It is time to proceed to the points which we want to learn about the angels. For example: How many angels are there? What does an angel look like?

Well, there's a good point for a beginning: What does an angel look like? The answer is simply that an angel does not look like anything, not even like an angel. To look like an angel is a trick that not even an angel can do, because angels have no looks. When we think of an angel, it is probable that some vague image takes shape in our memory because of statues or pictures of angels we have seen in Church or on a Christmas card, dressed in long robes of pink, blue or white, with wings of various shapes and structure, which might never help anybody to fly if put to the test, and certainly not angels, because angels do not fly. An angel has no more need of wings, than he has of a mustache; and no angel ever needed a mustache, since any angel you nominate is no more a man than he is a woman. There is no such thing as a division of sexes among the angels and perhaps that is why pictures and statues of angels are a cross between the manly and the womanly ideal of beauty and a combination of the form and feature of both sexes of the human race. From this absence of sex division among the angels it follows that Michael is a name that can be given to either a boy or a girl, without the need of flavoring it with a feminine twist when it is given to a girl. Also, because there is no division of sexes among the angels, we say that an innocent soul is pure as an angel; and our Lord, when He wanted to find a comparison for the pure of heart, turned His thoughts and words to the angels.

When we say that someone looks like an angel we mean that someone looks like what we think an angel ought to look like. Sometimes we may picture an angel like a ball of vapor or fog or mist rolling around in the clouds from one end of the world to the other, or like the beam of a searchlight we have seen touching, with its bright finger, the ceiling of heaven. But an angel, to come back to the point, does not look like anything. He has no looks, no appearance; no body; no front nor back, nor top or bottom, nor sides; nothing inside, nothing outside. An angel is a spirit. And that expresses, in one technical term, all that has been said above about the make-up of an angel.

It is true that angels, when they spoke to human beings, appeared in a form that resembled the human body. Just how closely these angelic bodies approach the perfection of the human body we do not know. Even the great theologians are at a loss when they try to tell where or how the angels got those bodies, or of what they are made. So real did these bodies seem to the eyes of men that the angel could say to Tobias, "I seemed to eat and to drink . ." Just as we may put on a costume and make-up to take the part of an historical character in a play upon the stage, so the angels used these bodies to make an appearance in the part God gave them to play in some event upon this earth; and by coming in visible form they were able to fulfill their mission more successfully or deliver their message more effectively.

We could spend hours in thinking and speaking about these bodies the angels used, asking many questions, such as: Were they complete bodies, with all parts and organs or only shells of skin or something that looked like skin? There is no need to settle that. But we do know that these bodies were not living bodies like ours, which are alive because they are united with a soul. Therefore these angel bodies did not need food because they could not digest and change it into nourishment, even though, as the angel said, they seemed to eat. These bodies of the angels, unlike ours, never felt fatigue nor got out of breath;

they could not feel pain or heat or cold; and so the angels who appeared in human form never had to worry about sitting in a draft or getting their feet wet or getting to bed on time; they had no dinner checks or doctor's fees to pay and no thought of ever slowing up and growing old or having a nervous breakdown.

No doubt it would be quite a surprise for us to see an angel in any visible form, but it can be more educational to learn that no two angels are alike, in spite of the fact that there are so many angels that we cannot count them according to our way of counting up even to the most staggering sums. It would not take one angel very long to count all the people now living upon the earth, but all the people in the world, working together, could never count up all the angels. This fact adds to our difficulty in understanding the statement that no two angels are alike. All human beings are alike just because they are human beings made up of body and soul. But if you look at all the angels just two at a time and compare each one of them with every other angel, you will find that there are no two angels alike. Every angel is as much different from every other angel as any man is different from a fish. Every angel just because he is an angel, that is, a pure spirit, is in a class by himself, if we may put an angelic meaning into one of our human ways of saying things.

Surely no one can say that we are getting off the track if we swing our thoughts, for a moment, to the devils; because devils are angels: fallen angels; angels who have sinned. Nevertheless we can truly say that devils, also, are *pure* spirits, because that expression, *pure,* means that they are spirits and spirits only, and nothing else. It does not mean *without sin. Pure spirits* mean that they have no body, that they are not made up of anything that can be divided into parts or broken down in any way. And all this is true of the devils as well as of the angels; and so the devils are correctly called *pure* spirits.

Knowing that an angel is a pure spirit, without body or parts, without anything that we can touch, or see, or weigh, or measure, we ought not be surprised if we find it a bit trying to picture to ourselves just where an angel is located at any given moment. Our guardian angel, for example. At our right side or our left? Above us? All around us like a cloud? And we may end up by asking, "Can an angel be in any place at all?" Choose any place you wish. That place can be measured, located, pointed out, marked off in our human way of doing all these things. But an angel, as long as he does not use a body as some angels did on occasion, cannot be touched, or seen, or pointed out or marked off or measured or put into a place as you can put your hand into a glove You cannot say that an angel is standing in a doorway and blocking it or sitting in a rocker or leaning against the corner of the building at State and Madison in Chicago, just waiting for another angel to keep an appointment. Angels are not in a place as we are in a place, because they have no body to put in a place as we have. Nevertheless, angels can be and are in a place according to an angel's way of being in a place. What is that way?

We can get an idea of the angel's way of being in a place by digging up the bones of an old skeleton that has been buried many times and dug up again just as often, namely, the old question so often incorrectly quoted as a part of the writings of St. Thomas Aquinas: "How many angels can sit on the point of a pin?" Perhaps it is better to put a new suit on the old skeleton and ask: How many angels can stand

on their hands on the point of a pin? Put in that form the question is easier to answer because it is easier and more understandable to say, "An angel has no hands," than to say, "An angel has not wherewith to sit." And because an angel has no hands, not even one angel can stand on his hands on the point of a pin, nor can he stand on his hands on the soft rug on the floor of a living room or on the high soft clouds of heaven.

But let us get away from the point of the pin and ask: How many angels can polish up the *head* of a pin at the same time? That question is very sensible and it will help us answer the question: How is an angel in a place?

There is no limit to the number of angels that can polish the head of a pin at the same time. If one angel is polishing the entire head of the pin, then that particular angel would be present all over the head of the pin, because an angel is in the place where he is working. More than that, no other angel could share the work with him, not because they would crowd each other as we do when we work together in a small space, but simply because two angels cannot work in the same place at the same time.

This is how it works out: If one angel polishes just a most tiny point on the head of the pin, then other angels, and very many, can polish up other points on the head of the pin; and as long as there are points to be polished, no matter how microscopically small, more and more angels can always go to work on the job of polishing. But never will any two angels be polishing the same point at the same time. To sum it up: an angel is where he works, and no two angels can work in the same place at the same time.

If this sounds confusing, remember that we are used to being in a place by occupying space whether we are working or sound asleep; an angel does not occupy or fill up space because of his bulk as we do, — he is in a place because he is working there, and he is present by his work only at the place or point where he is applying his angelic power. And since he must always be in a place, it is a safe conclusion to say that an angel is always doing some kind of work; which is another remarkable difference between us and the angels.

When we work in one spot we cannot work in another. For example, a housewife cannot stand at the sink washing dishes and be at the kitchen table peeling potatoes at the same time, but it would be a simple task for an angel. No man, however clever, can paint a solid wall, from top to bottom on both sides, at the same time. An angel can because he is where he works and he can work on both sides of a wall at the same time and so be present on both sides of the wall at the same time. Don't try to figure it out the next time you paint a wall. It is better to paint one side at a time as a human being must, because if you sit idly, trying to find out how the angels do it, neither side of the wall will be painted. Remember, you're not an angel.

Furthermore, we human beings shall never be able to move from place to place as speedily as an angel. Top speed for planes has now been pushed over or close to the thousand mile an hour mark. Evan if men succeed in travelling a thousand miles a minute, they will still be groping their way along behind the angels in a cloud of heavenly dust. For an angel can move from New York to San Francisco more quickly than you can make a wild guess at the distance between those cities. If the angel has taken a body, then he moves as his body moves, or more correctly, he moves at the speed with which he moves

the body.

If the thought of this speed of movement possessed by the angels leaves us somewhat out of breath, let us be consoled. We can move almost as quickly or perhaps just as speedily by the very easy operation of thinking now of one place and just a fraction of a moment later of another place thousands of miles away. And being able to think like that ought to help us put ourselves into our proper place and keep us there, which is between the brute animals and the angels where God wants us to be. But it does take us far above the beasts and very close to the angels to remember that the Son of God took upon Himself not the angelic, but our human nature and shared with us, as He did with the angels, His own life by the gift of sanctifying grace.

from the Liguorian.

On a bombing raid over Germany during the war, one plane had a piece of unscheduled cargo in the person of an army chaplain who had gone aboard "for the ride." Anti-aircraft fire and emeny planes were all around and, thinking he would try to calm the men, the chaplain got on the "intercom" and said quietly: "It's all right, men. Have no fear. God is with you."

Immediately the tail gunner shouted back: "He may be with you guys up front, but He's not back here!" Seconds later a shell burst through the bottom of the turret and passed on the top without exploding. There was a moment of stunned silence, and then the tail gunner hastily added: "Corection, please. God just walked in!"

Many people feel that unless there is some immediate physical manifestation of God's presence He is not there. Yet, whether we realize it or not, God is always watching over mankind. Wars, bloodshed, the enslavement of millions of human beings, and numerous other ills all add up to the fact that the world has failed God, not that God has failed the world. Fortunately, however, this trend can be changed once those who are for God show as much daring and enterprise as those against Him.

"The Lord is the protector of my life: of whom shall I be afraid?" (Psalm 26:1)

THE OLDEST PICTURE OF MARY

The Catacombs of Priscilla open off the Salerian Way, which winds out from Rome in a north-easterly direction. Here are to be found inscriptions and painting, whose authenticity no one can deny, which prove that St. Peter himself ministered to his Roman flock in these underground shelters. Here also is to be found the oldest extant picture of God's Mother. It is painted on the walls of the catacombs. Here in the depths of the catacombs was formed the first "underground" of Our Lady.

To symbolize the deathlessness of the Church, and to encourage the "underground" behind the Iron Curtain, a group of Roman students recently carried an urn of the sacred soil of the Catacombs of Priscilla, on the banks of the Tiber, to the Church of St. Stephen on the banks of the Danube. Yes, Mary's "underground" will rise again victorious over persecutors once more!

КОЛЯДИ і ЩЕДРІВКИ

КОЛЯДИ (162), з нотами, стр. 288, Й. Когут 2.00
КОЛЯДИ (162), без нот, стр. 192, Й. Когут 1.00
ЦЕРКОВНІ КОЛЯДИ (вид. ОО. Редемптористів) .. .25
KOLADY i SCHEDRIVKY—писані англ. буквами (латинкою) -- .25

При замовленні більшої скількости опуст 10%, 20%

THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada

МОЛИТОВНИКИ

З Нами Бог—четверте видання, 512 стор. друку, на добрім книжковім папері, гарно оправлений. В Чорній опр. $3.00
в білій оправі ---------- $3.50
в шкірі ---------- $4.00

Прийдіть до Мене—в укр. і англ. мові, 128 стор., дуже гарно оправлений. Ціна -------- $1.00

Дорога до Неба—молитовник, має 136 сторін, тільки в англ. мові, та англ. буквами укр. вираз. Гарно оправлений в тверде полотно. Ціна, в чорній оправі ---------- $1.25
в білій оправі ---------- $1.40

При замовленні в більшій скількості, даємо опуст.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

GEORGE PATRICIAN, B.A., LL.B.

ЮРІЙ ПЕТРИШИН

АДВОКАТ, ПОВНОВЛАСНИК І НОТАР

6 Dunlop Block

Phones: Office 1485 — Res. 1895 **YORKTON, SASK.**

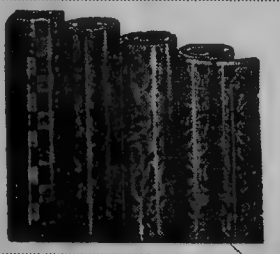

MACKAY'S PAINT SHOP

PAINTS — WALLPAPERS

LINOLEUMS

Phone 836

Yorkton - Sask.

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Дух Страху, дивні пригоди в Африці	.40
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
"З НАМИ БОГ", молитовник, 512 сторін, в чорній оправі (полотні)	3.00
Оправлений в біле полотно	3.50
Оправлений в білій або чорній скірі	4.00
Оправлений в м'якій скірі, позолоченими берегами, з касеткою	5.00
Оправлений в білій перловій оправі	6.50
Золоті Ворота, читанка	2.50
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України, І. Холмський	4.00
Історія України для дітей	1.00
ІСУСЕ, ЛЮБЛЮ ТЕБЕ (Jesus, I Love You), молитовник Першого Св. Причастя, в чорній або білій оправі, друкована великими буквами	2.00
Католицька Церква в минулому і сучасному Україні	1.00
Католицьке Християнство,—о. Г. Ротг Т.І., перекл. д-р М. Тимків	1.00
Квіти Св. Франциска з Ассизі	2.50
Книга Чудес Св. Антонія з Падви, о. Й. Ананевич, Ч.Б.М.	.65
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Ліки під нотами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Любіть Україну, фотоальбом	12.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Пісня про Бернадету, Ф. Верфел, оправлена	4.00
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Співаник Ліра-Сурма, поверх 500 пісень під нотами, гарно оправлений	5.00
Тайна Пресв. Євхаристії, Архиєп. Йосиф Сліпий	1.00
Тернистий Шлях, о. Є. Мацелюх	1.00
Хіба Ревуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Ціла Наука Католицької Церкви у коротких проповідях, о. Й. Ананевич	5.00
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Шлях Велитня, життя Т. Шевченка	3.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00
Eastern Rite Catholics, by Father M. Schudlo CSsR., 64 p., illustrated	.15

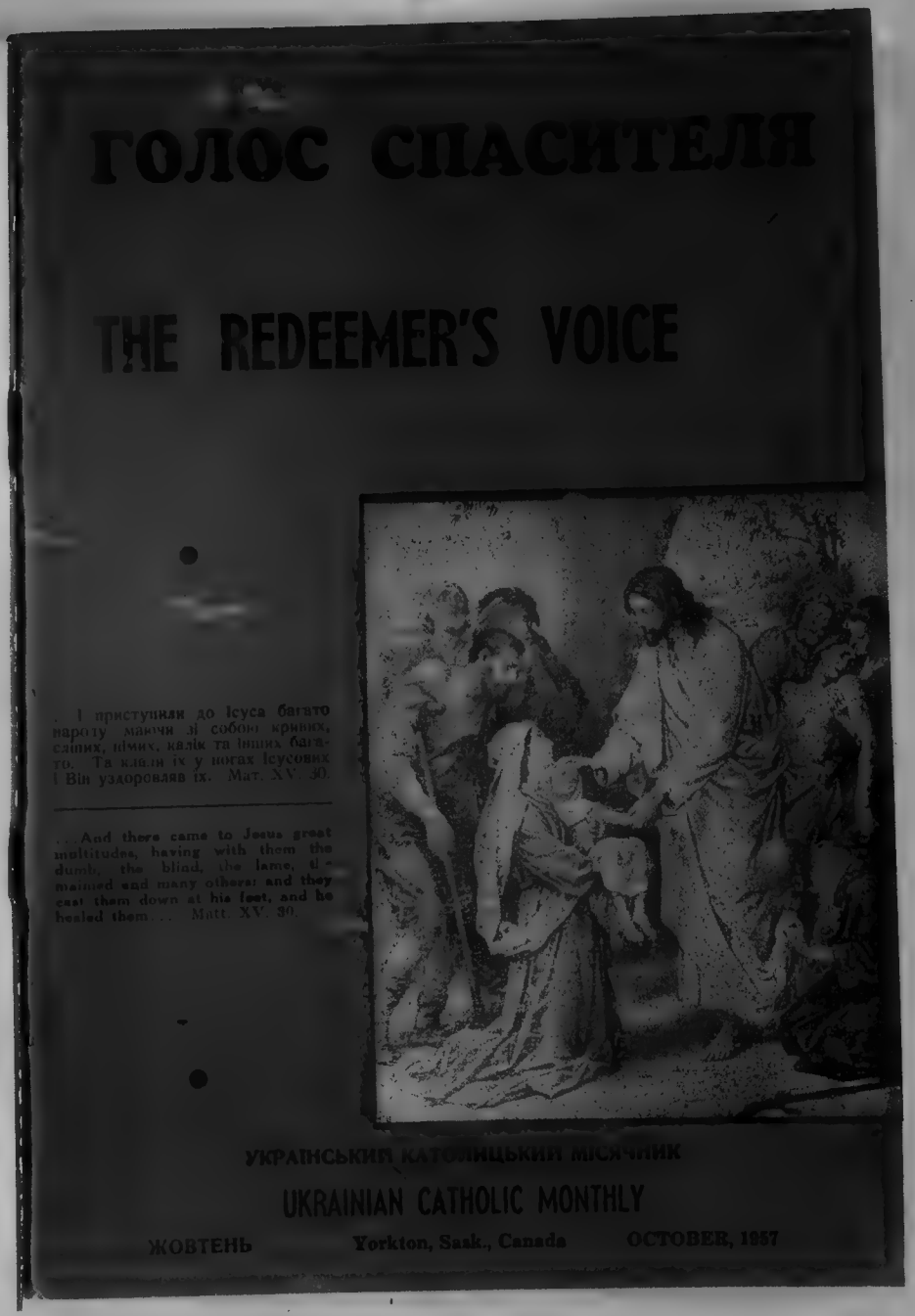

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Чи Ви вже маєте оці книжки?

ЛЮБІМ МАРІЮ—443 сторінки,—о. М. Щудло ЧНІ. Оправлена в полотно: $3.00; — в паперову окладинку: $2.00

ІСУСЕ, ЛЮБЛЮ ТЕБЕ—молитовник для дітей, в укр. і англ. мовах, червоними та чорними буквами; букви дуже великі, так що дітям легко слідувати Службу Божу. Молитовник має білу та чорну оправу. Ціна молитовника: $2.00

ВЕЛИКИЙ МУЧЕНИК ЗА УНІЮ—маленька книжечка про Св. Йосафата, нашого брата по крові, що віддав життя за святу віру. Це життя написане в укр. і англ. мовах. Ціна: 50ц.

З НАМИ БОГ—четверте видання відомого вам уже молитовника. Мова справлена, окладинки люксусові. Цей молитовник має різні оправи:

Чорна звичайна окладинка	3.00
Біла тверда люксусова окладинка	3.50
Біла тверда шкіряна окладинка	4.00
Чорна люксусова бельгійська шкір. оправа	4.50
Люксусова перлямутова окладинка. Цей молитовник можна пожертвувати як пригарний спомин на день шлюбу, першого Св. Причастя чи при інших спеціяльних нагодах	6.50

UKRAINIAN CATHOLICS—Ця книжечка написана в англ. мові для нашої молоді та для латинників, що цікавляться нашим обрядом. Там є наша історія, приписи про обряд, пояснення Сл. Б. .50

Всі ці книжки замовляйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ПРОЩІ до ЕВРОПИ в 1958

1) 11-го лютого—Люрд. 2) Великдень—в Римі. 3) В травні-червні—до різних европейських святинь. 4) В липні-серпні—спеціяльні поїздки для шкільної молоді і учителів. Про інформації пишіть до:

SINFONIA CATHOLIC PILGRIMAGE TOURS
245—3rd Ave. South, Glengarry Block, SASKATOON, Sask.
Phone 20434

Провірте дату скінчення передплати подану при Вашій адресі на обгортці.

Check your address label for expiry date

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 29, ч. 10 ЙОРКТОН, САСК. Жовтень, 1957

Як деякі "добрі" люди руйнують парафії та товариства?

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ПОДАЄМО десять засобів, якими можна дуже легко руйнувати та параліжувати працю по парафіях і товариствах, задержуючи вигляд і поставу розумної та мудрої людини. Кожен член парафії чи товариства повинен призадуматися над цими засобами і спитати себе самого: "До якої категорії членів я належу: до будівничих чи до руйників."

Десять засобів руйництва:

1. Не ходи на мітінги. Якщо ходиш, то приходи запізно, щоб всі бачили, що ти важна й необхідна особа, без якої нічого доброго не можна в світі зробити. Якщо погода чи гумор не допису́ють тобі, то взагалі не йди на мітінг чи сходини.

2. Якщо ти прийшов на сходини, то старайся вишукувати промахи і браки в праці парафіян і провідників, бо вони в твоїй опінії не надаються до згаданої праці, яку треба зовсім інакше провадити, щоб був успіх.

3. Ніколи не дай себе вибрати до управи товариства чи комітету, бо воно багато легше критикувати ніж працювати. Отож будь розумний і обережний, щоб громада чи товариство не запрягли до праці і не використали тебе.

4. Не крийся зо своїм невдоволенням перед другими, якщо тебе не вибрали до комітету або до управи товариства. Якщо ж тебе вибрали, то не ходи на мітінги, критикуй своїх співтоваришів і не допускай, щоб пляновані ними речі перейшли в життя, якщо їхні пляни не перейшли через твій непомильний осуд і не дістали твого одобрення.

5. Не плати наложеної статутом вкладки, а як платиш, то зазначи, що робиш прислугу товариству, за що всі повинні бути вдячні та при всякій нагоді заявляти, що ти добродій парафії чи товариства, бо ж ти пан своїх грошей і можеш робити з ними, що тобі подобається. Ніхто негоден змусити тебе до нічого, бо Канада чи Америка це вільний край. Кожен може поступати так, як подобається йому.

6. Якщо ти є приявний на мітінгу і предсідник товариства питається тебе, яка твоя гадка про дану річ чи плян, то не відповідай нічого, або заяви йому, що не маєш що говорити.—По сходинах скажи всім, що рішення сходин нерозумні, пляни недоцільні, бо треба було так чи інакше зробити.

7. Тримайся здалека від усякої праці в парафії та товариствах, бо легше казати: "Нехай інші трудяться" ніж самому мучитися. Якщо ж інші трудяться, то поясни людям, що це робить тільки кліка; ну й ця кліка мусить мати якийсь інтерес у праці, бо ж задармо ніхто не працює.

8. Якщо належиш до католицької парафії, то трактуй священика,пароха, як собі рівного, бо ж парафіяни платять йому, тому він має їх слухати. Зрештою так поступають автокефали зо своїми батюшками, і їм не зле, то чому б ми католики мали слухати священиків?

9. Старайся ширити замішання між парафіянами чи членами товариства. Вишукуй блуди в провідниках і розголошуй їх.— Бунтуй членів проти проводу, парафіян проти священиків-парохів, бо вони не радяться тебе та не слухають твоїх указівок, як треба рядити парафією.

10. Якщо в парафії чи товаристві якась справа не вдалася, або неможливо було виконати якийсь плян, то смійся в кулак і каже всім: "Я казав, що воно так буде! Треба було інакше братися до праці і іншими засобами переводити плян у життя!", хоч ти мовчав, коли опрацьовувано плян або взагалі не прийшов на сходини (мітінг), на яких члени обговорювали та обраджували цю справу чи плян.

Якщо ж плян удався і справу виконано, то старайся завжди знайти якийсь блуд чи помилку. Не бійся, тобі це завжди вдасться, бо навіть на сонці можна знайти плями, коли хтось шукає за ними.

Важне Оголошення

Появилася нова КНИЖКА о. Мих. Щудла ЧНІ., яка зветься

ЛЮБІМ МАРІЮ

Ця книжка має 32 розділи, які дуже гарно надаються для духовного читання та для проповідей на місяць травень.

Книжка порушує дуже актуальні теми. Кожен розділ трактує якусь іншу тему. Стиль книжки легкий і приступний для вчених і менше вчених читачів.

Книжка в твердій оправі коштує 3.00

Книжка в м'якій оправі коштує 2.00

Ця цінна книжка має 448 сторінок.

Вона є друкована на двоякім папері, люксусовім і таншім. Отож спішіться і щонайскоріше замовте собі цю корисну книжку, яка допоможе вам краще пізнати духа Марії, нашої Небесної Матері. Хто ж знає і любить Божу Матір, той любитиме її Божого Сина Ісуса.

Шліть замовлення на адресу:

The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada

— З ЛИСТІВ ПО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

"ЗА ЯКУ РЕВОЛЮЦІЮ?"

ЛВУ видала розвідку Д. Донцова "За яку Революцію". Розвідка має 79 сторінок і добрий папір.

Автор розбирає причину невдачі нашої революції по упадку царату в 1917 р.

Зразу змальовує діяльність Антихриста, який діє в світі при помочі московського комунізму. Комунізмові допомагають усі темні сили "цього світу", які змагають обдерти людину з усього надприродного щебто з віри в Бога та вищих ідеалів, щоб так повернути людство в бездушну отару, яка покірно виконує прикази безскрупулятного диктатора пролетаріяту, що гнобить і погорджує пролетаріятом.

Нещастя та неуспіх нашого національного зриву були в тому, що керму цього руху захопили не ідейні українські патріоти, а прихильники Москви щебто українські соціялісти, для яких незалежність України являлася ересією в соціялістичному "Вірую". Це були вихованці Драгоманова та його школи, які ненавиділи укр. націоналізм і відділення України від Росії, яку вони подивляли та любили куди більше ніж Україну, свою рідну батьківщину. Такі людці не хотіли та не могли бути провідниками революції, що була б запевнила свободу Україні.

Майбутня революція, що приверне свободу Україні, не може бути ділом демократів, які дають таку свободу своїм громадянам, що ці громадяни можуть безкарно руйнувати свій власний край. Це не демократія, а радше **демонкратія**, де людина, забувши про свою Божу гідність, ганяється тільки за тлотськими похотями.

Автор твердить, що тільки люди просвічені високими релігійними та моральними ідеалами та навіяні любов'ю до старих укр. традицій, вороги всяких федерацій із Москвою, потраплять відбудувати незалежність України та запевнити лад і порядок державі, в якій громадяни будуть дійсно свобідними людьми й уряд не буде гнобителем, але опікуном справедливости спертої на засадах Св. Євангелії.

Поручаємо читачам Гол. Спасителя цю цінну розвідку п. Д. Донцова, яка коштує 75с. Її можна дістати від:

LVU, 140 Bathurst St.,
Toronto, Ont., Canada.

Редактор Гол. Спасителя

ГЕТЬМАН ПИЛИП ОРЛИК

"Дніпрова Хвиля" видала дуже цікаву 78-сторінкову розвідку Бориса Крупницького "Гетьман Пилип Орлик".—Книжка дуже гарно оброблена та цікаво написана. Автор добре обзнайомлений із історичним підложжям діяльности гетьмана Орлика.

Читач знайде в ній багато інформацій про цього великого нашого гетьмана, який усі сили свої віддав для послуг України та для здобуття її незалежности по програній під Полтавою в 1709 р.

Гетьман Орлик виходить у брошурі як невтомний діяч нашої поневоленої батьківщини, для якої жив і трудився до самої смерті. Поручаємо нашим читачам цю цікаву розвідку, яка так гарно відтворює положення України в інтернаціональній ситуації в першій половині 18 стол.

Проте цікаво чому Автор, що так подрібно описує смерть Орлика, не зазначив, що гетьман Орлик помер католиком? Про це писав Голос Спасителя, Число: Жовтень 1956 р., передруковуючи допись пана Г. Скегара з "Кан. Фармара". Гетьман Орлик став католиком у 1721 р., як виходить із дневника самого гетьмана.—Чи Автор боявся, щоб "дехто" не відмовив Орликові українського патріотизму, ба й права звати себе українцем тому, що він став католиком?

Редактор Голосу Спасителя.

УКРАЇНСЬКА ВОЄННА ДОКТРИНА

Тов. К. Вояків УПА в Канаді видало 62-сторінкову брошуру п. Мих. Колодзінського "Українська воєнна доктрина". В цій брошурі Автор сильним стилем змальовує різні роди воювання, які практикувалися в світі між народами, зазначуючи, що українці споконвіку від початків свого існування мали

всенародню доктрину про війну цебто в війнах, що вела Русь-Україна, був заангажований ввесь наш нарід.

Водночас Автор розглядає, хоч побіжно, причини невдач цебто чому українці досіль не створили незалежної держави. Слушно твердить, що не посторонні чинники (наші вороги) повалили чи не дозволили відбудувати незалежність України, але наші крамольники, хаотики та "безчисленні" отамани, які не любили України, а себе самих і власні вигоди.

Справді зрив Хмельницького був великим ділом, проте слід зазначити, що Хмельницький учинив три **колосальні** помилки: перша помилка це та, що розбудив і поширив між укр. народом релігійну боротьбу цебто спричинив страшну різню українців католиків розбурханим шумовинням. Друга помилка це брак скристалізованого поняття про створення незал. України, бодай у початках повстання. Третя помилка це злука з Москвою проти поради козацьких старшин, ба й навіть самої вищої єрархії тодішньої укр. православної Церкви, яка не бажала московського протекторату, бо знала хитрість і зрадливість москалів.

Книжка М. Колодзінського навіяна патріотизмом і поривчістю. Нажаль цей патріотизм не спирається на гранітній скелі Христової Євангелії, яка велить любити батьків і **батьківщину,** але не "свідомості крови" (39 ст.), отож не на християнській любові до рідного краю, але на **зові крови,** щось подібне як голосив Гітлер і його нацисти. Досвід виказує, що зов крови не дає сталих і безкорисних працівників, бо оживлені зовом крови патріоти так довго трудяться для батьківщини, як довго зов крови має своє задоволення та приносить користь. Зовом крови руководилися Тетері, Брюховецькі, які ішли на службу москалям, бо цар давав нагороди. Наші молоді націоналісти повинні пам'ятати в праці над відбудовою батьківщини, що тільки Христос і Його Церква є тою непохитною скелею, на якій можна побудувати вільну Україну: **Якщо Господь не побудує дому, даремно трудяться при ньому будівничі.** (Пс. 126, 1).

Нажаль у брошурі пана Колодзінського нема ні словечка про християнський патріотизм, ба й не знайдете в ній навіть згадки про Христа. Гітлер будував "тисячолітнє царство" без Христа, а що сталося?

Мусоліні хотів обійтися без Христа, а де він і його фашисти опинилися? Москалі забажали без Христа збудувати земський рай, а створили земське пекло!

Для наших молодих працівників повищі приклади повинні бути повчальною пересторогою, що тільки дійсно християнський світогляд цебто віра в Бога та вірність Його законові потрапить загнуздати в людині анархічні гони, притушити самолюбство та виплекати правдиву любов до України, бо пошана до Бога велить любити батьків і батьківщину більше ніж власне приватне чи родинне добро та боронити батьківщину навіть із нарадженням власного життя. Якщо б таким патріотизмом були оживлені наші князі та козацькі старшини, то насамперед Україна не була б ніколи затратила своєї незалежности, бо не було б між нами "татарських людей", або в кожному випадку, по затраті незалежности ми були б давно відзискали її, бо Україна має доволі енергій, щоб віджити до незалежности. Треба тільки виплекати правдивий патріотизм, який стлумить самолюбство в українця і навчить цінити загальне добро більше ніж приватне чи партійне. Це ж може зробити тільки християнський патріотизм, а не сліпий і хаотичний зов крови, бо **ніхто не може покласти іншої основи крім положеної, а вона—Ісус Христос.** (1 Кор. 3, 11).

Редактор Голосу Спасителя.

НОВЕ СХІДНЄ КАНОНІЧНЕ ПРАВО

Журнал Апостольської Столиці "Acta Apostolicae Sedis", в числі на серпень 1957 р. помістили кодекс нововиданого канонічного права для католиків Східніх обрядів.

Ця частина має п'ять титулів-поділів: 1. Про обряди, 2. Про фізичні і моральні істоті, 3. Про клер взагалі, 4. Про клер подиноко, 5. Про мірян.

Всіх канонів-приписів є 558. Богу дякувати, що Святіша Столиця піднялася цього великого труду, щоб упорядкувати закони Східньої Церкви, бо без добре впорядкованих законів неможлива карність у Церкві. Дисципліна ж і карність це характеристики Христової Церкви. Де їх нема, там панує хаос і замішання. А де хаос, там нема Бога, бо Бог є Богом порядку, а не хаосу.

ШОСТИЙ ЗШИТОК ЕНЦИКЛОПЕДІЇ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Цей зшиток обнимає 75 сторінок і покриває частину букви Г і Г. Зшиток має 121 ілюстрацій різних осіб і краєвидів. Є там знимки окладинок рідкісних і цінних видань нашої літератури.

Під кожною знимкою особи є цікавий короткий перебіг її життя та діяльности.

Слід поґратулювати нашим науковцям, що трудяться над такою важною книгою, де збережуться скарби нашої духовости.

Книжку видало "Молоде Життя".

Редактор Гол. Спасителя.

Анна Мельник

ЦЕРКВА

Із трьома копулами золотими,
З побідним знаменем Христа,
На захід сонця звернена обличчям,
Пишається красою церква нова.

На гранітній плиті угольного каміння,
Кирилицею вирите її ім'я,
Могутня й величне, як символ Жертви,
Це тайна Євхаристії Пресвята.

Мистець зобразив сидячого у тіні
Учителя людства всеблагого,
Що п'ятьма хлібами і рибою
Накормив тисячі народу свого.

Направо від Престолу, Серце Спасителя
Горить вогнем безмежної любови,
І вказує на джерело живучої води,
Де кожний знайде слід вічної Дороги.

А зліва Божа Мати
Марія, Ненька Пресвята,
Мов цілий світ рукою,
Держить Ісуса—Мале Дитя.

Люди співають керувимську
По давньому звичаю,
Так, як колись співали їх батьки
По селах Рідного Краю.

Аромат свіжого кадила,
Як ніжний подув рідних піль,
Бальзамом наповняє душу,
І ніби гоїть тугу, рани й біль.

НАВЕРНЕННЯ В ЗДА

Отець Джан О'Браєн, професор Університету Нотр Дейм і автор багатьох широко-відомих книжок на тему навернення, подав до відома, що за минулих 21 років в ЗДА навернулося до Католицької Церкви 2,180,290 душ.

В 1935 р. пересічно припадало на одного священика в ЗДА 2.3 навернень, а в минулому році 2.8. Отець О'Браєн заявив, що понад 2 мільйони навернень впродовж 21 років це велике досягнення, але це число мусить бути збільшене, якщо хочемо привернути до Церкви поважний відсоток спомиж 70 мільйонів людей, які не належать до жадного віровизнання.

Єпархії, з великим числом навернень мають добре опрацьовану програму, інформаційні виклади три або чотири рази в рік, де вчать парафіян як вербувати новонавернених.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за надіслані жертви на пресовий фонд Голосу Спасителя! Ось ліста:

З вінчання С. Кобринського з Людвіною Овчарик, Йорктон	15.19
З працальної гостини Всеч. о. М. Фляк, Норквей	16.30
Іван Гаврилів, Албані	8.00
Пані Ілько Цюпа, Бруклин	1.50
З похорону бл. п. Анни Скопик, Орлов, Саск.	5.00
Пані Е. Борух, Гронлід	1.00
Марія Короташ, Ансонія	5.00
Василь Войтович, Н. Бетелфорд	.50
Марія Токар, Саскатун	3.00
Йос. Бздель, Виніярд	20.00
З 50-літнього ювілею Панства Підлиригорів, Елфрос	10.00
З похорону бл. п. Олекси Бзделя, Вишарт	22.82
Анна Вербіцька, Віннипег	1.00
Пані Марія Рипа, Варрен	1.00
Марія Нагиляк, Едмонтон	.50
З похорону бл. п. Анни Попович, Гвайтсенд	9.60
З похорону бл. п. Андрія Бойко, Модельфарм	10.00
З похорону бл. п. Теодора Родич, Айтуна	4.00
М. Васильців, Саскатун	1.00
З хрещення Г. Седлович, Фенвуд	7.00
Зеновія Черовська, Ньюарк	5.00
З похорону бл. п. Василини Мартинюк, Норквей	15.81
Антон Сейрук, Данбурі	1.00
З нагоди вінчання Василя Олійник і Марії Андронович	11.81

СВ. ОТЕЦЬ ПРО РОЛЮ ЦЕРКВИ ТА РОДИНИ В ПОКЛИКАННІ ДО СВЯЩЕНСТВА

Св. Отець Пій XII між іншим говорив до семінаристів, "Католицьке священство вже зо свого титулу є найбільшою славою Церкви та одним з

найважніших знаків її святости. Тому вона віродовж віків так дуже про те старається. Не зважаючи на слабість людської природи, вона вдержала цей стан на високому рівні життя, не жалуючи труду, щоб вчинити своїх священиків людьми Божими і людьми Церкви, здібними дбати про частину Христової кошари та дати одвіт за неї перед Богом на Страшному Суді".

Заохотивши молодих семінаристів студіювати клясичні науки, бо це є приготуванням до священства, Св. Отець підкреслив велике значення Малих Семінарій, кажучи: "Малі Семінарії є добрі та хосенні, бо основані на глибокому знанню потреб дорастаючої католицької молоді. Родини можуть покладатися на мудрість Церкви в її рішеннях про здібність кандидатів до священства і про конечні засоби у підготовці до нього".

"Треба довгих літ, щоб виховати священика, але й це не буде вистачальним, якщо не буде в щоденному житті повсякчасного та пекірного змагання до все вищої досконалости. Христос є виноградина, а ви віттям: і тільки в Ньому і через Нього ви можете принести плід".

ПОБАЖАННЯ ДЛЯ ЮВІЛЯТА

Редакція й Адміністрація Гол. Спас. складають щирі побажання Впр. о. Д. Довговичові з нагоди 50-ліття священства. Долучуємося до побажань вірних у Елмайрі та благаємо Преч. Діву благословити його дальшу працю. Впр. о. Довгович це великий приятель ОО. Редемптористів і Гол. Спасителя. На многая літа, Ювіляте!

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

У середу 28 серпня почалася наука в нижчих і середніх школах в Йорктоні. До укр. католицької парафіяльної школи учащає 67 дітей. Їхніми учительками є Пр. Сестра Йосафата та Сестра Філомена.

Наука в Академії Пресв. Серця почалась у вівторок 10 вересня. Цього року учащає 129 студенток. Учительський персонал складається з: Пр. С. Богдани, принципалки; Пр. С. Францішки, Пр. С. Мехтильди, Пр. С. Юдити, Пр. С. Левкадії, Пр. С. Геновефи. Катехит Академії—Пр. о. Ст. Олійник, ЧНІ.

Виклади в Колегії Св. Йосифа почались також у вівторок 10 вересня. Учащає 151 студентів. До учительського персоналу належать: Пр. Бр. Юстин, принципал; Пр. Бр. Ізидор, Пр. Бр. Євген, Пр. Бр. Климентій, Пр. Бр. Йосафат, Пр. Бр. Йосиф, Пр. Бр. Станислав, Пр. Бр. Клеренц, Пр. Бр. Галвард. Катехит Колегії—Пр. о. М. Кучмяк, ЧНІ.

З нагоди нового шкільного року, Пр. о. Парох, П. Малюга, ЧНІ., відправив у церкві М.Б.Н.П. читану Сл. Божу в наміренні всіх студентів і студенток і виголосив відповідну проповідь про значення католицького виховання.

Від 2-4 жовтня відбулись реколекції студентів Колегії Св. Йосифа під проводом Пр. о. Ярослава Дибки ЧНІ.

Бл. п. Григорій Демчук
Пеллі, Саск.

Допись про нього була поміщена в Голосі Спасителя в числі за вересень, стор. 7.

БАРВАС, САСК.

Посмертна згадка бл. п.
Олекси Добка

Дня 11-го грудня упокоївся в Бозі бл. п. Олекса Добко, проживши 67 років. По довгій недузі він помер в

йорктонському шпиталі, залишаючи в смутку свою дружину Катерину по 30-ох роках гарного подружого життя, як і теж 2 сниві і 5 доньок, які всі живуть.

14 грудня, в співучасті родини й знайомих, відбувся в Йорктоні похорон, що його відправив Преп. о. Ів. Бала ЧНІ.

По похороні всі з'їхалися на спільний обід, підчас якого зроблено збірку на прес фонд Голосу Спасителя. Збірка винесла $23.00.

Всім жертводавцям щире спасибіг, а покійному Олексі Вічна Пам'ять!

ЙОРКТОН, САСК.

Поверх 300 гостей прибули до парафіяльної залі 8 вересня в неділю ввечері, щоб вшанувати бувшого ігумена й пароха Йорктону, Впр. о. Івана Балу ЧНІ.

Господарем вечірка був п. С. Яремович. Коли всі гості зайняли свої місця за столом, господар попросив

ВПреп. о. Ів. Бала ЧНІ.

Впр. о. Вол. Маланчука, щоб провів молитву. Потім коротко пояснивши ціль і значення оцього вечірка, він покликав до слова п. Стаха Кіца, щоб зложив побажання в імені УКЮ, а паню Марію Малінську й паню Юлію Кіц від молодшого й старшого відділу ЛУКЖ. Опісля відспівано пісню "Де згода в родині", під проводом п. Івана Бонцала.

Від мужчин говорили Впов. п. адвокат Юрій Петришин, ЛЛ.Б., в імені місцевого відділу БУК-а; п. Вас. Козакевич, довголітній робітник в друкарні Голосу Спасителя; п. Іван Панчук, давний приятель о. Бали, Впов. п. адвокат Анд. Кіндред ЛЛ.Б., який накреслив працю Впр. о. Бали на полі релігійнім і національнім. Слідували відтак кілька народних пісень під проводом п. Івана Бонцала.

Потім покликано до слова Пр. Бр. Юстина ЧБХШ., Директора Колегії Св. Йосифа, Пр. о. П. Малюгу ЧНІ., Впр. о. Ст. Шавеля ЧНІ., теперішнього ігумена йорктонського монастиря й Впр. о. Вол. Маланчука ЧНІ.,

Між достойними гостями, що загостили на вечірок був Преосв. Кир Андрей, який вертався з візитацій.

П. Григорій Сніданко вручив грошевий дарунок Впр. о. Балі в імені всіх приявних гостей і відспівано гімне многолітствіє.

При кінці Впр. о. Бала подякував всім за всякі побажання, дарунок і вечерок.

Вечерок закінчено молитвою, що її провів Преосв. Кир Андрей.

ВАЙТСЕНД, САСК.

В п'ятницю 11 вересня відійшла до вічности бл. п. Анна Попович у 84 році життя.

Бл. п. Анна Попович походила в села Дошпара, п. Долина. До Канади прибула з мужем Николою 1911 р. і замешкала на фармі в околиці Бюкенен, Саск.

У своєму подружому житті дочекалась 6 дочок: Марії, Павлини, Параскевії, Магди, Катерини, Доняи, й чотирох синів: Івана, Михайла, Теодора й Василя; 34 внуків і 24 правнуків.

Заупокійне Богослуження відправив Пр. о. П. Малюга ЧНІ. у п'ятницю 13-го вересня. Її тлінні останки зложено на цвинтарі біля церкви в Вайтсенд.

По похороні була спільна перекуска в парафіяльній залі. На заклик Пр. о. Малюги переведено збірку на добрі цілі, яка принесла $19.20. З тої суми половину передано на прес фонд Гол. Спасителя, а половину на укр. радію передачу в Йорктоні.

Всім жертводавцям подяка, а покій-

ній Анні Потович нехай канадійська земля буде легкою!

ВІШАРТ, САСК.
Посмертна згадка бл. п. Олекси Бздель

В суботу 31 серпня помер по тяжкій недузі в винярдськім шпиталі бл. п. Олекса Бздель у 71 році життя.

Покійний прибув до Канади 1911 р. з села Верхата, п. Рава Руська. У 1929 р. померла його перша жінка. В 1931 р. одружився вдруге з Марією

Бл. п. Олекса Бздель

Лещук. Від першого подружжя дочекався 7 дітей, а від другого 5 дітей.

У неділю вечером Пр. о. П. Малюга ЧНІ., відправив Парастас у домі помершого. Наступного дня той сам отець відправив заупокійну співану Службу Божу в церкві св. Михаїла, де бл. п. Олекса був членом більше ніж 45 літ.

Покійний Олекса Бздель був примірним членом католицької церкви і укр. громадянином. Був жертвенний на релігійні й народні цілі. Ніколи не опускав богослуження. Уміло провадив господарку.

Оставив дружину Марію, 7 синів: Николая, Петра, Олексу, Михайла, Андрія, Івана, Йосифа; 5 доньок: Анну, замужню з Николаєм Лотоцьким, Винярд; Ольгу, замужню з Петром Ганаскевичем, Мозарт; Еву, замужню з Юрком Куцем, Винярд; Марію, замужню з Стефаном Качуком, Винярд, і Катерину вдома.

На поминальному обіді, що відбувся в його домі після похорону, переведено збірку на укр. катол. пресу і радіо передачу, яка принесла $45.65. З цієї суми половину передано на прес фонд Голосу Спасителя, другу половину на радіо передачі з Йорктону. Збіркою зайнявся п. Мих. Петришин.

Всім жертводавцям щира подяка, а покійному Олексі вічна пам'ять!

Учасник.

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.
Похорон А. Бойка

Андрій Бойко, колишній парафіянин церкви в Модельфарм, останніми роками проживав у Бенкенд, де був добрим парафіянином укр. катол. церкви. 13-го вересня Господь покликав його до Себе, щоб нагородити за добре життя.

Покійний полишив дві дочки. Одна з них вийшла заміж за пана Марінкль і проживає на фармі біля Леслі. Друга, теж одружена, живе в Брит. Колюмбії. Обидві прибули на похорон дорогого батька.

Парастас за покійного відбувся в укр. залі в Бенкенд в неділю 15 вересня, а похоронні богослуження в церкві в Модельфарм. Тіло зложено на цвинтарі в Модельфарм, де є теж похована жінка Андрія.

По хороні родина запросила приявних гостей на перекуску до парафіяльної залі, де пан Вас. Середа провів збірку на Голос Спасителя і укр. радіопередачу в Йорктоні. Збірка принесла $19.52. Покійний прожив 78 літ. Був доброю людиною, тому всі любили його.

Всім гостям і жертводавцям щира подяка, а покійному Андрієві "Вічна Пам'ять".

КЕЛЕГЕР, САСК.
Благословення нового Дому

25. IX. ц.р. відбулося урочисте посвячення дому панства Івана і Катерини Романчишин в Келегер, Саск. На торжестві були присутні близька родина і декілька сусідів, що своїм гарним співом звеличали це торжество. Врано взяли участь у Службі Божій, а над вечером з'їхалась родина і прибули гості, щоб гідно звеличати доброго парафіянина і господаря дому. Преп. о. Баранецький ЧНІ., поблагословив дім і сказав кілька слів про наш чудовий обряд і про добрий приклад, що його може дати родина, яка живе після Божого Закону.

Потім Пані приготовили смачну вечеру, по якій Отець Парох знову коротенько промовив і тоді покликав на кілька слів місто-голову церковного заряду, І. Олійника, що є заразом найближчим сусідом господаря. Пан Олійник виявив радість, що мешкає в парафії Рождества Пр. Д. Марії в Келегер, яку бослуговують Отці Редемптористи. Пан Степан Молящий, найстарший парафіянин з радістю промовив слово подяки й вдоволення, що молоді, здібні, побожні парафіяни перебрали церковний заряд. Потім промовив Григорій Молящий, який вказав на те, як можна жити серед некатоликів і своїм добрим, християнським життям впливати на їхнє сумління, щоб привернути їх до правдивої віри.

По вечері присутні щиро заспівали многоліття Панству Романчишинам і побажали їм всього добра і благословення в новім домі. Слідували веселі співи, релігійні й світські. З цієї нагоди присутні зложили $10.00 на укр. радіопередачу, щоб добре слово далі можна голосити.

Приявний.

ВИНІЯРД, САСК.
Похорон бл. п. Михайла Савчина

Дня 3-го вересня ц.р. упокоївся в Бозі у шпиталі в Виніярд, Михайло Савчин. Перед смертю дуже часто принимав Св. Тайни.

Покійний прожив 79 років, походив з села Камінь, п. Калуш. До Канади прибув 1912 р. і замешкав біля Йорктону, Саск. Тому шість літ разом зо своєю дружиною Катериною приїхав до містечка Виніярд, щоб тут вже настало замешкати. В 1954 р. Катерина відійшла до вічности, а М. Савчин лишився при наймолодшому синові Йосифові і невістці Дорі аж до своєї смерті.

Він був порядний господар і добрий сусід. Щиро любив український народ і нашу католицьку церкву. Своїм дітям дав гарне виховання та старанно подбав про їх будучність. Був рівнож жертвенний для релігійних цілей.

Його величавий похорон відбувся у Виніярд, Саск. Дня 4 вересня, Пр. о. Мих. Бздель ЧНІ. вечером відправив Парастас у хаті помершого при великій участі народу. Того самого вечора приїхали інші Отці: Мирослав Дзюрман ЧНІ., Михайло Кучмяк ЧНІ. з Йорктону.

У четвер 5 вересня тіло помершого з хати до церкви відпровадили всі три Отці. До похоронної Літургії стануЛи Отці: Бздель, Дзюрман і місцевий душпастир Кучмяк. Проповідь про заслуги помершого виголосив Пр. о.

Бл. п. Михайло Савчин

Дзюрман. Тлінні останки зложено на міським католицькім цвинтарі побіч дружини бл. п. Катерини.

По похороні запрошено всіх до парафіяльної залі на спільну перекуску. При тій нагоді наймолодший син Йосиф зложив від себе дар на Пресовий Фонд Гол. Спасителя $20.00. Жертводавцеві Йосифові щире спасибіг, а бл. п. Михайлові "Вічна пам'ять!"

Учасник.

ЙОРКТОН, САСК.
Вінчання Стефана Кобринського з Людвіною Овчарик

В суботу 19-го серпня ц.р. відбулося вінчання Стефана Кобринського з Людвіною Овчарик в церкві Матері Божої Неуст. Помочі в Йорктоні. Акт вінчання доконав Преп. о. Ів. Бала ЧНІ. Свідками вінчання були родина молодят, кревні та знайомі з близьких і далеких сторін, бо молодята всім добре знані задля їх праці при організації УКЮ не тільки в окрузі Канори, але й теж у Саскатуні.

Пан Стефан Кобринський походить родом із околиці Сматс, Саск., де його батьки фармерують. Його батько п. Дмитро Кобринський це довголітній працівник при організації БУК. Стефан учителює кілька літ при Ка-

нора Гай Скул, де він є Принціпал. Посідає він університетське образование. Знаний він також в Саскатуні де перебував в інституті Митр. А. Шептицького. Тут він активно працював при університетській і католицькій організації молоді.

Панна Овчарик це донька п-ва Максим Овчарик в Райн, Саск. Останних кілька літ вона учителювала в окрузі Канори й Йорктону.

По шлюбі всі гості зійшлися до гарно-прибраної їдальні в Йорктон Готелі на бенкет, підчас якого переведено збірку яка принесла $22.19. З цієї суми вділено 15.19 на Голос Спасителя та 7.00 на Укр. Вісті.

Жертводавцям щира подяка, а гарній молодій парі Многая Літа!

Присутній.

Бінго в Модельфарм

День 28 серпня 1957 р. залишиться надовго в пам'яті парафіян укр. кат. церкви в Модельфарм, бо тоді відбулося перше бінго в парафії.

Вже яких два роки члени парафії обговорювали справу бінга, але аж в 1957 р. порішили улаштувати його. Данило Верклин постарався про автомобіль, Форд, із усім улаштованням.

Бінго відбулося на формі пана Йосипа Хруника. Пан Григ. Галик був головою цілої імпрези. Пан Мик. Федірко з Фовм Лейку та Василь Регус із Келегер були заповідачами при голоснику.

Гері Стахерук із Вест Вест Бенд і Вас. Дунчак із Вішарт виграли автомобіль. Відразу продали його за $2400.00 і поділилися грішми. Пан Стахерук, хоч сам православний, подарував 20.00 на іконостас у Модельфарм, як вияв вдячности Богові за виграну.

На виграші були ще інші речі, які виграли оці особи: Пилосос: Іван Кархук; прас: Пані Янко; срібне начиння М. Піраль; електричну машину до прання: А. Гейнс; електричне радіо: Марг. Сандем; потрійну електр. лямпу: П. Айлшам; залізну колотушку: Ю. Залізний; і накриття для стола: пані О. Вільке; стрільбу: М. Нескар.

Слід поґратулювати всім організаторам цієї імпрези, а ними практично були всі парафіяни під проводом церк. комітету (Д. Климашко, М. Длугонь, Д. Дрібненький і І. Хруник). Всі багато натрудилися та багато наїздили-

Церква Покрови Пресв. Богородиці в Модельфарм, Саск.

ся, розвозячи білети й оголошення.

Дякуємо всім гостям, що прибули на бінго. Ввесь дохід піде на малювання церкви знадвору, бо вона вже потребує поправки. Всі ревно трудилися, бо цього року парафія святкувала 50-ліття свого існування. З цієї нагоди побудовано прегарний і стилевий іконостас як дорогоцінну пам'ятку для грядучих поколінь і заохоту для сусідніх парафій щоскоріше будувати гарні іконостаси при своїх церквах.

Дякуємо всемогутньому Богу та Преч. Діві за гарну погоду так для святкування золотого ювілею, що відбувся 18 серпня, як і для виграшки 28 серпня. Комітет попрохав о. Мих. Щудла ЧНІ., теперішнього душпастиря в Модельфарм, відправити три Служби Божі, щоб подякувати Богу за благословення для обидвох імпрез.

Церковний Комітет.

ФЕНВУД, САСК.

Панству Й. і Л. Седлович 26. VII. народився синок, Howard Joseph Marion, в шпиталі у Мелвил, Саск. 11-го серпня в церкві Св. Петра і Павла в Фенвуд, Саск., Пр. о. Баранецький ЧНІ. охрестив дитину в присутності приятелів і школярів, пояснюючи їм Тайну Хрещення.

По хрещенні щасливі батьки запросили на обід рідню і священика в домі дідуня новородженого, пана Івана Седловича в містечку Фенвуд. По обіді присутні заспівали щире і жичливе многоліття новому членові церкви, як теж і родичам. По обіді слідувала приємна розмова із співом. Жичливі гості зложили $14.00, щоб добре слово через місячник "Голос Спасителя" ширилось і голосилось через радіопередачу.

Учасник.

АЙТУНА, САСК.
Посмертна згадка

Дня 2 липня 1957 р., заснув вічним сном у місцевім шпиталі Теодор Родич, замешкалий в Айтуні.

Він народився 1886 р. у Свидниці, пов. Яворів. До Канади приїхав у 1910 р. і працював у Віннепегу три

Бл. п. Теодор Родич

роки. Потім переїхав в околицю Бекенгем, Саск., де осів на фармі. В 1914 р. одружився з Марією Криворучка. Покійний багато працював коло будови нової церкви і по змозі жертвував гроші на неї. На добрі цілі ніколи не жалував проша.

Покійного поблагословив Господь трьома синами і трьома дочками. Двом синам дав вищу освіту, а найстарший, Михайло, господарить на фармі в Бекенгем. Наймолодша Геня є заміжня за Ф. Влох у Джедбург, Саск. Всі діти мають гарне релігійне виховання.

В 1953 р. покійний переніссся жити до містечка Айтуни.

Покійний полишив у смутку дружину Марію, 3 сини і 3 дочки, 15 онуків та одну сестру в Америці.

Похорон відправив о. Баранецький ЧНІ. По похороні відбувся поминальний обід у домі п. Марії Родич, на якому о. Парох висловив співчуття дружині і дітям та склав подяку всім, що взяли участь у похороні. Пан Голдун закликав приявних до збірки на пресовий фонд. Зо збірки призначено на Голос Спасителя 4.00.

Усім жертводавцям щира подяка, а бл. п. Теодорові вічная пам'ять.

Микола Голдун.

ОРЛОВ, САСК.
Посмертна згадка про А. Скопик

Анна Скопик, піонерка, вдова по Михайлові, упок. в Бозі 14 серпня ц.р. Прожила 84 р. Була вдовою від 1954 р. До Канади прибула в Орлова, пов. Радехів в 1903 р. разом зо своїм чоловіком. Осіли в Орлові, де тяжко працювали, щоб виховати 5 синів і 5 дочок. Усі діти подружені.

Похорон відбувся 17 серпня. Відправи провів отець Хоронжий, а похоронну Службу Божу відспівали отці Хоронжий і Щеснюк. Цей останній виголосив зворушливу проповідь до приявних. По похороні запрошено всіх учасників на обід. В часі обіду пани П. Харко і Іван Бузікевич провели збірку, яка принесла на "Голос Спасителя" $5.00.

Щире спочуття Родині, а покійній "Вічна пам'ять!"

Учасник.

ГОЛАР, САСК.
Несподіванка для Панства Підпиригорів

Численні діти, рідня, приятелі та знайомі влаштували милу несподіванку п-ству Підпиригорів на Голар, Саск. з нагоди 50-ліття подружжя.

В церкві Отці відправили молебень за благословення Ювілятів, які не сподівалися, що сливе ціла парафія збереться біля церкви. Дружби (І. Білінський і Т. Петришин) і дружка А. Сирота вчепили Ювілятам букети.

Внуки запровадили діда та бабу до церкви.

По молебні відбулася вечера в парафіяльній залі, де ювілятів посаджено за гарно прибраний стіл, на якім

Панство Підпиригори з дружбою та дружкою

пишався торт із числом: 50.

В часі вечері виступали різні промовці з побажаннями. Відчитано багато листів-привітів. Впр. о. І. Сирота, ігумен із Айтуни, теж сердешно поздоровляв Ювілятам. Були гості з різних колоній, навіть пан М. Гопко з Модельфарм. Сини, дочки та зяті і невістки дуже милі бажання склали Ювілятам. Ювілятка дістала від громади та дітей золотий хрест і гарний ланцюжок. Вона сердешно дякувала і дуже раділа дарунком, а Ювілят отримав золотий годинник на спеціяльнім шнурочку із дорогого металю.

На заклик старости переведено збірку, з чого $10.00 пішло на Голос Спасиля, а 10.00 на укр. радіопередачу в Йорктоні.

Ювіляти побралися в 1907 р. в Вінніпегу, звідкіля в 1908 р. перебралися в околиці Елфрос. Виховали 12 дітей та дуже багато трудилися для нашої церкви. Бажаємо ще многих літ щасливим Ювілятам!

Піонер.

Michael F. Stadnyk
ОПТОМЕТРИСТ
Михайло Ф. Стадник
(Оглядання очей)
307 Avenue Bldg., Ph. 28656
Saskatoon, Sask.

БУДЬТЕ

АПОСТОЛАМИ

Легко стати апостолом у вихованні майбутніх українських священиків-місіонарів. Як?

ВИРІЗУЮЧИ ВЖИВАНІ ПОШТОВІ ЗНАЧКИ

Уживані поштові значки, зібрані в більшій кількості, мають певну вартість.

За поміччю різних приятелів у Канаді, в З.Д.А., і в Європі, збираємо їх на видатки виховання майбутніх священиків-місіонарів для нашого українського народу.

Чи Ви хотіли б причинитися до цього прегарного діла? Сподіємося, що так!

Тому просимо ласкаво пересилати нам всі поштові значки з усіх країв світу.

Щоб була найбільша з них користь, просимо Вас не здирати їх з коверт і пакунків, але ВІДТЯТИ їх, оставляючи довкола них досить вільного місця, бо подерті чи розтяті поштові значки не мають вартости. Відлущені поштові значки є безвартісні. Коли пересилаєте значки через границю просимо ласкаво назначити "Used Stamps".

За труд і поміч уже тепер щиро дякуємо всім добродіям. За них будемо молитися, щоб Христос Цар і Мати Божа Неустанної Помочі благословили їх усім добром і якнайщедріше винагородили їхнє добре діло.

Поштові значки просимо пересилати до:

"STAMPS"
St. Mary's Seminary,
Meadowvale, Ontario, Canada

ПОДЯКА

Складаю прилюдну подяку Пресв. Серцю Ісуса, Божій Матері та Св. Йосипові за особливішу ласку та вислухані молитви.

Анна Вербіцька, Вінніпег.

ВІДНОВУ ПЕРЕДПЛАТИ

висилайте до

The Redeemer's Voice,
Yorkton, Sask., Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 29, ч. 10 ЙОРКТОН, САСК. Жовтень, 1957

Скорбна Пречиста Мати в Українській Поезії

(На Свято Покрови)

Діво Маріє, хвала Тобі!
Землі й народи, як моря прибій,
Радісну славу Тобі несуть.
О, благодатна, щасна путь!

Мати Пречиста, покров святий
Вірним пошли і провини прости.
Дай нам невтомне сердець биття
Серед земного життя.

Ти сяйво даруєш, о Мати Христа!
Наймення Твоє розмикає уста.
Ти наша відрада й спів.
Слава Тобі на віки вічків!

Як Господь Ісус Христос по воскресінні Своєму з мертвих вознісся до неба, Пречиста Його Мати прожила на землі недовго. Як каже святе Передання: Вона заснула в Бозі на 15-ому році після Вознесення Господа. Те ж святе Передання свідчить як зразу після Успення Пресвятої Богородиці культ Божої Матері поширився серед перших християн на чолі з апостолами.

Почали збуватися пророчі слова Пречистої Діви Марії, які вона промовила у великому натхненні після Благовіщення Їй Ангельського про народження від Неї Христа: "Зрадувався дух Мій в Бозі, Спасі Моїм, бо Він зглянувся на смирення Раби Своєї, бо з цього часу ублажатимуть Мене всі роди".

Справді, йшли віки, християнство ширилось все більше й біль-

ше, все дальше й дальше, "аж до краю землі", як заповів Ісус Христос ученикам в останніх словах перед самим Вознесенням на небо.

Все більше й більше народів просвічувалось світлом Христової віри, входило в Церкву Христову... І всі ці народи поклоняючись Богові в святій Трійці, славлячи Христа, Сина Божого, Розп'ятого і Воскресшого, стали ублажати, прославляти і Пречисту Мати Ісуса Христа, Пресвяту Діву Марію.

Серед цих народів і народ український, коли,—ось близько вже тисяча років тому,—став народом християнським, глибоко розвинув в своєму духовно-релігійному житті культ Божої Матері,—і молячись до Неї, як до Заступниці перед Богом, і будуючи на честь Її численні й величні храми, і виявляючи до Неї свою гарячу любов, довір'я й надію в своїй творчості—в поезії, письменстві, музиці, образотворчому мистецтві.

Та може найщиріше й найтепліше цей культ Божої Матері проявився в нашім народі там, де народ і окремі творці з народу представляють Божу Матір,—цю Заступницю всього роду християнського, учасницю духовних переживань українського народу в його долі й недолі на тлі його історії.

Цей образ української Пречистої особливо виростає в українській уяві від часів жахливих татарських нападів на українські землі, коли, за словами давніх хронік,—"народ переляканий і збідований, утікав до святої церковці, падав на коліна перед образом Матіньки Божої, молився щиро-гаряче й ніколи не був позбавлений Її опіки".

Хто не знає оборони Пречистою Почаївського манастиря на Волині в XVII-му столітті, коли Мати Божа, як співається в пісні побожній,—вийшла з ікони, на хресті Вона стала, кулі вертала, турків вбивала, манастир рятувала...

А ось у Шевченка:

"Як покидали запорожці
Великий Луг і Матір-Січ
Взяли з собою Матір Божу,
А більш нічого не взяли,
І в Крим до хана понесли
На нове горе—Запорожжя...
У наметі поставили
Образ Пресвятої
І крадькома молилися...

А як вернулися в Гетьманщину, принесли з собою той чудовий
Образ Пресвятої;
Поставили в Іржавці
В мурованім храмі.
Отам Вона й досі плаче
Та за козаками".

Український поет-буковинець Осип Федькович у поезії "Пречиста Діво, радуйся Маріе",—дає ряд сумних картин українського побуту, як вмирає на муравї молодий жовнір, як під плотом вдовиця-мати тулить до себе бідне сиротя, як блукає без тата, без мами сплакана дитина. Поет звертається до Пречистої Діви, шукаючи в Її ніжному серці співчуття своїй зболілій душі на вид безодні людського горя в щоденнім житті.

На скитальщині, в часі світової війни поет поет Богдан Лепкий в поезії "Молитва" звертається до Пречистої з молінням простити нашому народові гріх взаємної колотнечі й ворожнечі, коли "намарне йшла сила великого народу" і так кінчає свою молитву:

"Колись на Січі славні запорожці
Тобі хвалу давали...
Дай, щоб пропали наші переможці,
Щоб ми Тобі співали.
Щоб ми співали вольними устами
Псалом великий, новий.
Дай, щоб з рук наших навіки опали
Заржавілі окови..."

("Голос Канади").

Український нарід мав завжди сильну віру в опіку та покров Пресв. Богородиці, якій Ярослав Мудрий, син Володимира Великого віддав свій край і нарід в опіку в 1037 р.

Староукраїнська легенда каже, що раз Ісус проходжувався по небі та стрінув там гурт козаків, які—як знаємо—бували нераз добрими забіяками, хоч щиро почитали Божу Матір. Козаки щасливо собі розмовляли в раю про давні походи, визволення невільників, тощо.

Спаситель наблизився до Св. Петра, що стояв при золотій брамі раю та промовив: "Слухай, Петре, я дав тобі ключі від небесного Царства, щоб ти впускав до неба не всіх, але тих, що добрим життям заслужили собі на вічне щастя. Отож уважай, треба розумно та мудро вживати цієї влади та не допускати до неба всіх, хто бажав би по смерті сюди дістатися, от хоча б оцих завзятих козарлюг".

Петро змішався та не знав, що відповісти. Згодом отак промовив до Спасителя: "Господи Ісусе, не моя це вина, що ці козарлюги дісталися до неба. Не гани мене. Я тут зовсім невинний. Кожен раз, що хтось із Січі наближиться до неба й я зачиню райську браму, то Твоя Мати Марія, пізнавши козарлюгу, візьме та відчинить йому вікно, бо на Січі всі люблять і почитають її як покровительку вільного козацтва".

Божа Мати це та "жінка зодягнена в сонце, під ногами її місяць, а на голові її вінок із дванадцяти зірок". (Апок. 12, 1).

Блаженна та, що повірила, бо сповниться те, що Господь сказав їй. (Лк. 1, 45).

Дбайливість про досконалість співбратів

(Життя Св. Альфонса)

АЛЬФОНС оснував Чин місіонерів, які мають змагати до досконалости та провадити інших до неї. Не-святий місіонер не потрапить розбудити в душах бажання всім серцем любити Бога та працювати над собою, щоб відтворити в душі образ Божого Сина: **Бо кого Він** (Бог) **передбачив, тих і призначив, щоб вподібнилися до образу Його Сина, щоб Він був первородний між багатьма братами** (Рим. 8, 29). Наш Святий був переконаний, що тільки люди, які щиро та по-геройськи люблять Бога та душі, зможуть успішно працювати над спасінням людства. Ось тому бажав заповнити свій Чин не численними будьякими ченцями, але геройськими місіонерями, людьми великої святости, які за прикладом Апостолів були б готові в потребі віддати життя за Божу славу та спасіння безсмертніх душ, як це Св. Павло свідчить про себе: **Я сам бажав би бути відлучений від Христа**—якщо б це було можливе без гріха і Божої зневаги—**за моїх братів-ізраїльтян.** (Рим. 9, 3).

Ідеал святих місіонерів був здебільша здійснений за життя Альфонса. Його товариші, дивлячись на приклад духовного Батька, сміливо ступали його слідами та наслідували його геройські чесноти.

Число Редемптористів зростало з літами. Чин втішався щораз більшою повагою та пошаною між народом і клером. Монастирі розросталися. Численні шляхтичі щорічно відвідували монастирі, щоб відбувати духовні вправи. Серце Альфонса почало тривожитися, бо успіх і похвали могли послабити первісного духа ревности в його ченцях. **Ти розмножив нарід, але не збільшив радости!** кликав з Ісаєю затривожений Святий. (Іс. 9, 3).

Його побоювання здійснилися в декількох випадках. Альфонс взявся за рішучі засоби, щоб відновити в ченцях чернечу карність і ревність.

Отець Вернард Тортора, ур. в Ночері, був доктором богослов'я та знаменитим проповідником. Ігумен у Чорані, де пробував Тортора, суворо скартав його. Обурений чернець, не прохавши позволення, вибрався до Пагані до Альфонса, щоб виправдатися. По дорозі завважив свою похибку. Стидався вертатися до Чорані. Завернув до своєї родини в Ночері та звідтіля попрохав в Альфонса звільнення від обітів. Це сталося в 1752 р. Альфонс використав спроневірення Тортори, щоб пригадати всім цінність чернечого звання, обов'язок змагати до досконалости, любити карність, провадити ревне життя, щоб могти продовжати в світі діло відкуплення зачате Божим Сином. Для Альфонса "монаше звання було найбільшим даром, що Бог уділяє ченцеві по ласці сотворення та відкуплення".

Ось як писав Святий до своїх співбратів:

"Мої дорогі Отці та Браття в Христі! Благаю Бога, щоб якнайскоріше пронав споміж нас тих гордих духів, які негодні знести догани не тільки від настоятелів, але й від співбратів, що не є настоятелями. Нехай мене першого прожене, якщо згордію. Дивіться, як цей дух гордости прогнав із Чину отця Тортору, і я за це дякую Богові, бо такі підвладні руйнують Чин і здержують від нього Боже благословення. Хто не бажає, щоб його топтали немов землю, нехай забирається і то скоро забирається з Чину! Нехай залишаться два чи три з нас, але дійсно покірні та вмертвлені, і Господь буде більше вдоволений аніж із тисячки недосконалих.

"Пощо ж властиво ми вступили до Чину, якщо не бажаємо терпіти навіть маленьких зневаг із любови до Ісуса Христа? Ми дійсно гарно проповідаємо людям про покору, коли самі так жахаємося вкоренень! Хоч ми всі нужденні сотворіння, все-таки благаю вас, ба й навіть приказую прохати в погорджeного Ісуса в часі розважання чи благодарення ласки спокійно та радо терпіти погорду. Я певний, що ревніші споміж вас будуть навіть молитися, щоб могли бути погорджувані з любови до Нього. Хто ж від усього серця не буде так молитися, нехай дрижить, що гордість вижене його з Чину, як уже не одного прогнала".

Слова святого Чиноосновника не були пустою погрозою. Отець Матвій Кріскуолі занедбався в монашій карності. Вернувся з місії й ігумен зазначив йому якусь працю. Кріскуолі двічі відмовився. Що цього самого вечора Альфонс звільнив його з обітів і прогнав із Чину.

Отець Герард Грассі, уродженець Ночери, відмовився йти до Ілічето, бо не хотів покидати родини. І його Альфонс виключив із Чину.

Скоре виключування винних з Чину розбудило в не одному спасенний страх і змусило завернутися на дорогу ревности. Не слід проте думати, що Альфонс давався застрашувати оспалим ченцям. Студент Манфредонія, гіпохондрик, благав Альфонса звільнити його від обітів. Альфонс відмовився, бо не бачив достатньої причини. Студент потайки втік із монастиря. Отці благали Святого вділити йому бажану диспензу від обітів. Альфонс відмовився, заявляючи: "Марно складаємо обіт витривалости, якщо впертість потрапить звільнити нас від нього. Якщо Манфредонія помре в гріху, то сам собі буде винний". Студент мусів вернутися до монастиря. Альфонс ласкаво прийняв його та післав до новіціяту. Згодом відослав його додому, бо був непоправний.

Проганяючи з Чину негідних членів, Святий невпинно пригадував співбраттям про обов'язок змагати до досконалости та заявляв, що не терпітиме між ними оспалости й занедбування монашої карности. Лякаючись за долю свого Чину, писав до його членів:

"Бідний Ісус! Якщо Редемптерист, який отримав стільки ласк і особливіших просвічень, не любить Його, то хто ж буде Його любити? Мій Боже, яка користь із таких численних Св. Причастій? Пощо ми вступили до Чину і чому пробуваємо в ньому, якщо не силкуємося стати святими? Чи робимо це, щоб обманювати нарід, який уважає нас за Святих? Хіба не боїмося, що вони кепкуватимуть собі з нас у дні Страшного Суду, як зобачуть наші недосконалості?"

Святий упоминав і грозив, бо любов до духовних синів змушувала його дбати про їхню досконалість і спасіння. Це ж обов'язок кожного настоятеля, який є духовним батьком для своїх підвладних. Альфонс із природи був лагідний і вирозумілий. Інколи показувався суворий, бо вважав це за свій обов'язок. Ось його слова:

"Якщо б Чин мав затратити ревність, то було б краще благати Господа, щоб зовсім знищив його... Я вже старий і слабий, і день мого суду вже наближається. Я готовий щонайбільше послужити вам. Один Бог знає, що я люблю кожного з вас більше ніж своїх рідних братів і матір. Бог же не хоче, щоб я виставляв на небезпеку власне спасіння через нездорову любов до когонебудь зпоміж вас.

"Всі ми бідні сотворіння і всі допускаємося похибок. Не журюся випадковими похибками, але тими, що їх постійно допускаємося, бо приносять шкоду цілій монашій громаді.

"Може дехто любить ці похибки та боронить їх, але я заявляю, що не можу та не буду терпіти їх. Йде тут про похибки проти послуху, вбогости, покори чи любови ближнього. Сподіюся, що до самої смерти Бог уділятиме мені сили дотримувати цю постанову та поступати згідно з нею, бо я обіцяв Йому не руководитися ніколи людським зглядом цебто примикати очі на промахи співбратів у важних і шкідливих загальній карності речах і не поправляти їх. Поблажливість, як знаєте, це моя слаба сторінка, але сподіюся, що Бог подасть силу діяти енергійно проти тих, що не хочуть поправитися, ба й намагаються виправдати свої недосконалості. Ви покищо молоді. Колись будете рядити Чином. Благаю вас, ніколи не терпіть підвладного, що в гордості не тільки не хоче впокоритися по провині, а ще й боронить її.

"Запевняю вас, що в дні Страшного Суду оскаржуватиму перед троном Ісуса Христа того настоятеля, що, не хотячи чинити підвладному прикрости, примикає очі на його провини, які шкодять Чинові та спричиняють занепад монашої карности".

Святий був добрим психологом. Знав, що диявол нерідко спокушує ченців, вмовляючи в них, що могли б вчинити більше добра для Божої слави та спасти більше душ, якщо б працювали в світі, як світські священики. Альфонс рішуче збиває цю безосновну надію:

"Священик у Чині спасе більше душ за один рік аніж за ціле життя поза Чином. Чернець здобуде в Чині більше заслуг за один рік аніж за десять років проведених у світі.

"Хочете спокою? Якого спокою? **Хто повстав проти Нього й мав спокій?** (Йов: 9, 4). Браття, ми це бачимо на прикладі тих, що полишили Чин. Який мир може Бог подати тим невірним слугам, що з браку вмертвлення затратили покликання та відвернулися від Божої волі? Який мир матимуть у годині смерти, як пригадають собі, що вмирають поза Чином?"

Найкраща запорука витривалости в Чині ци щире та невгамовне змагання до досконалости, яка має прикрашувати душу кожного ченця. Буденне життя, зайняття, розчарування та втома нераз притемнюють цей ідеал. Святий пригадує своїм співбратям, що члени його Чину мають бути святі:

"Дякувати Богу, наш Чин зараз має багато добрих ченців. Щоденно юнаки, повні ревности та здібностей, зголошуються до нас.

"Хто не хоче бути святий, той не витримає в Чині. Ісус Христос Сам прожене його, бо Чин дорогий Йому. Бог не позволить, щоб наріжні камені (перші Редемптористи) будівлі (Чину), яка належить до Нього, були такі слабі, що негодні заохочувати інших і давати добрий приклад тим, що прийдуть по нас... Прошу вас, зрозумійте це!".

Постійне та щоденне змагання до досконалости вимагає від ченця невпинної боротьби з пристрастями, спокусами, прагненнями вигід, зневірою та духовною втомою, яка нерідко вдирається до серця та пригноблює духа: **Яка користь із крови моєї?** (Пс. 29, 10). Монаший стан не захищає душі від знеохоти та зневіри, які зображують чернече звання як безкорисне зайняття, а монашу досконалість як недосяжний ідеал.

Тільки гаряча любов до Ісуса Христа годна перемогти пригноблення та зневіру, що нераз зроджуються в чернечих душах. Без палкої любови до Спасителя розвіються у мріях усі постанови змагати до святости. Ось тому Альфонс заохочує своїх духовних Синів щиро любити Ісуса Христа, часто вдумуватися в Його Страсті, приглядатися Його ранам у часі Хрестної Дороги, "бо неможливо подрібно роздумувати про муки та Страсті Спасителя й не полюбити Ісуса Христа".

Кожен християнин повинен щиро любити Господа Ісуса, бо Він помер за спасіння людства. Проте на чернечих душах тяжить особливіший обов'язок всім серцем любити Спасителя: **Ти бо люд святий у Господа, Бога твого; і вибрав Він тебе, щоб ти був людом наслідця з усіх народів, які проживають на лиці землі.** (Втор. 14, 2). На те й Христос вибрав їх споміж світських людей, покликав до монастиря, звільнив від фінансових клопотів, щоб могли присвятити Йому всі почування свого серця. Спроневіряється свому покликанню, хто не любить сердешно Ісуса Христа. Св. Альфонс кличе:

"Який стид покриє нас у дні Страшного Суду, коли зобачимо, що хтось із нас менше любив Ісуса Христа ніж звичайна собі бабця!"

Альфонс знав, що його співбраття мають різні трудности, бо монастирські мури не звільняють ченців від клопотів. Кожен потребує поради та заохоти в змаганні до досконалости. Альфонс настає, щоб кожний підвладний звертався до нього за порадою в труднощах:

"По Бозі, кожен із вас є предметом моєї особливішої любови. За кожного з вас вже й тепер жертвую Богові свою кров і життя... Благаю вас, пишіть до мене в своїх потребах. Відженіть від себе диявольську спокусу, що ви гейби нудите мене, як пишете чи говорите зо мною.

"Не забувайте, що я покидаю все, коли треба потішити когось із моїх Братів і дітей. Воно важніше для мене помагати комусь із моїх дітей аніж виконувати будьяке інше добре діло. Бог передовсім цього домагається від мого уряду".

Карність і запал у зберіганні монаших Правил це запорука Божого благословення та розвою чернечих Чинів. Святі основателі надзвичайно наставали на точне та сумлінне захования монаших приписів, бо вони виявляють ченцям Божу волю та ведуть їх до досконалости.

Монаша карність у Чині Пресв. Ізбавителя включає в собі інтенсивне скупчення, постійну згадку про Божу приявність, розважання, молитву, відвідини Пресв. Тайн і солідні студії **Морального богослов'я.** "Завчання Морального богослов'я, казав Святий, це конечна вимога нашого монашого звання". Кожен Редемптурист мусить бути якслід обзнайомлений із засадами богослов'я, бо він є провідником душ.

Братолюбність, щира покора, послух і відв'язання від усього земського, от хоча б багатств, почестей і приємностей, це наслідки монашої карности та вірности приписам Правил.

З кожним роком число Редемптористів сильно зростало, бо добра слава про нього ширилася між народом. Альфонс побоювався, що чисельний зріст спричинить послаблення монашої карности між його духовними Синами. Лякаючись подібного нещастя, Святий не тільки видалював оспалих, але й уважав, щоб негідні кандидати не вступали до Чину.

Дон Санторелли, лікар із Капозеле, приятель Отців у Матердоміні, дуже втішився, як його син вступив до Чину. Був це химерний і несталий юнак, який бажав бути ченцем, але не хотів змагати до досконалости. Альфонс не допустив його до обітів, хоч

знав, що видалення сина спричинить немало болю та стиду його доброму та побожному батькові. В 1755 р. писав до учителя новиків:

"Будьте відважні та довіряйте Богові. Не турбуйтеся та не жалуйте, що якийсь оспалий новик покидає нас. Займайтеся ним, як тільки знаєте. Якщо ж він постійно допускається похибок і не хоче поправитися, то повідоміть мене. Я викину його в Чину... Нехай тільки ті лишаються, що готові **все терпіти та бути дійсно святі.**

"Скажіть це своїм новикам: хто не має такого духа, той не надається до Чину. Нас уже є досить багато. Чин не потребує оспалих членів. Нехай слухають вас. Повторяйте їм, що безкорисний для Чину той, хто впертий, прив'язаний до рідні або опанований самолобством".

В 1752 р. Альфонс написав короткий життєпис отця Януарія Сарнеллі та Брата Віта Курція, описуючи їх геройські чесноти, щоб інші могли наслідувати їх.

★

АПОСТОЛ СИМОН

СИМОН Зилот був одним із дванадцятьох Христових апостолів. Походив із Кани Галилейської. Деякі Отці Церкви твердять, що він був тим женихом, що на його весіллі Христос на прохання Своєї Матері Марії учинив перше чудо, перемінюючи воду в вино, щоб рятувати молодят від сорому та застидження, що вони не подбали про вино на своє весілля.

Симон, довідавшись про чудо, сповнився подивом і любов'ю до ласкавого Спасителя, розпрощався з молодою подругою та пішов за Ісусом, стаючись Його апостолом і проповідником Святої Євангелії.

Знаємо, що Симон пішов у світ проповідатти Христову науку поміж поганами по Христовім вознесенні, але не відомо, де властиво він працював. Одні письменники твердять, що він голосив Євангелію над Чорним Морем, інші кажуть, що він зайшов до Британії, ще дехто твердить, що був у Персії.

Абіссинські джерела подають, що Симон Зилот проповідав наКінець у Самарії та згинув за Христову віру в Єрусалимі. Дехто одначе твердить, що його замучили в Іберії. Кати мали перерізати його пилою на двоє за те, що він сміло й неустрашимо проповідував Христа та навертав поган до світла Святої Євангелії, тому й то малюють Св. Симона Зилота з пилою, щоб пригадати вірним, як він помер і заохотити наслідувати його любов до Христа та ревність про Божу славу та спасіння ближніх.

Симона прозвали Зилотом, бо ревно та скрупулятно зберігав Мойсеїв закон, заки запізнався зо Спасителем. От і тому прозвали його ревнителем або зилотом. Так апостоли прозвали його. Він виправдав своє ім'я невпинними трудами для Христа та спасіння душ.

Наша Церква святкує пам'ять Симона Зилота 10 травня, вказуючи всім своїм вірним, що час братися за світське апостольство католицької Акції, яка має при помочі світських, побожних ревнителів відновити лице землі та привести зведений світ до Спасителя, поза яким нема спасіння.

Взаємини між арабами й неарабами

о. Мих. Щудло ЧНІ.

НЕМА сумніву, що єгиптяни не люблять европейців. Різні різно пояснюють собі неприхильність арабів до европейців, що народилися чи тільки пробувають у їх країні. Ця нехіть частинно походить із музулманського фанатизму та неприхильности, що почалися ще за часів англійського протекторату над Єгиптом.

За англійських часів европейці рядили Єгиптом, а єгиптяни були їх слугами. Всі кращі посади та роботи діставалися европейцям. Це сильно разило єгиптян і викликувало відразу до европейців. Ця нехіть залишилася до сьогодні.

Єгипет перебрав сьогодні провід у музулманському світі, бо Туреччина, колишня опікунка ісляму, зірвала з Кораном і стала лаїцистичною державою. Релігійний фанатизм сильний у Єгипті. Тут виховуються релігійні провідники для інших музулманських країв. Турецькі релігійні міністри студіюють у Єгипті. Вернувшись до батьківщини, защеплюють там фанатизм.

Нехіть музулман назагал скрита. Мав я нагоду говорити із різними музулманами єгиптянами. Музулмани заявляють, що вони не мають ніякої відрази до християн, бо всі єгиптяни, не зважаючи на їх релігійні віровизнання, є єгипетськими громадянами. Всі вони є браття в Бозі.

Европейці ж, хоча б були єгипетськими громадянами через уродження, інакше говорять. Сливе всі твердять, що в Єгипті існує прихована нехіть до білого европейського населення. Хоч уряд не переслідує їх, проте посередньо упосліджує їх, от хоча б виселюючи на заслання тих, що приймають християнство, або відмовляючи праці немузулманам.

В січні 1952 р. товпа зорганізувала погром білих цебто европейців у Кайро. Служба по готелях позамикала двері кімнат, де пробували европейці, і підпалила їх. Хоч готелі мали забезпечення перед вотнем, всетаки готелі почали горіти, бо товпа вжила якихсь спеціяльних підпальних матеріялів. Розпука обхопила мешканців готелів, між якими було найбільше англійців. Не було куди тікати, бо не можливо було дістатися на коритар. Хто бажав спастися, тікаючи крізь вікна по ринвах, того товпа немилосердно масакрувала, як тільки дістався на землю. Поліція нічого не робила, щоб спинити погром білих, хоч була приявна поміж підюдженою чернью.

Пожежжі почалися о восьмій годині вранці та скінчилися аж о 10 год. ввечері. Всякі інтервенції заграничних дипломатів у еги-

петським уряді короля Фарука нічого не помогли. Уряд не рухався, щоб рятувати нещасних замкнених по готелях европейців. Фарук післав військо аж у вечері, як англійці з недалекого Суезського каналу вислали ультимат, що займуть Єгипет знову, якщо уряд не спинить цих нелюдських мордів білого населення. Застрашений англійською інвазією уряд проголосив воєнний стан і розігнав товпу із вулиць міста. Нажаль ці заходи не помогли нічого замкненим по готелях европейцям, бо вони вже були мертві.

Найбільше ж потерпіли англійці в цьому заворушенні, бо їх найбільше згинуло в пожежі. Чув я, що одна сателітська амбасада достачила товпі запальні матеріяли й бомби, бо хотіла викликати бунт проти білих і змусити їх залишити країну. Через це постачання запальних матеріялів амбасадор цієї сателітської держави мусів забратися з Єгипту.

Нехіть арабів єгиптян до білих европейців дуже сумно відбивається теж на Христовій Церкві. Відраза до европейців стягає й відразу до християнства, яке єгиптяни утотожнюють із европейською релігією. Я негоден був довідатися, чи в Єгипті є дійсна ненависть до християнства, чи тільки ненависть до европейців християн, які часто плямили своє християнське ім'я невідповідною поведінкою та лихим трактуванням єгипетського населення. Один отець, що пробуває в Єгипті довгі роки, заявив, що єгиптяни не мають прямої ненависти до християнства. Їх нехіть до европейців викликує в чужих враження, що вони ненавидять **християнство як таке.**

Як воно не було б, Христова Церква терпить через тертя, що запанувало між арабами музулманами, які тепер правлять країною, та европейськими християнами, що здебільша є католиками. В Олександрії та Каїрі, ба й теж у інших місцевостях є прегарні латинські церкви. За англійського панування в Єгипті було около 2,000,000 европейців, що були християнами-католиками. Сьогодні через прерізні труднощі, що уряд робить їм, европейське населення страшно змаліло й далі маліє. Я довідався з достовірних інформацій, що в 1954 р., в часі моїх відвідин Єгипту, було там усього 90,000 европейців.

Священики та місіонері бачать смутну й понуру майбутність для католицької Церкви в Єгипті. Европейське католицьке населення покидає країну, а нового допливу нема нізвідки, бо праця між музулманами строго заборонена державним законом. Навернення споміж музулманів сливе неможливі, бо родина може безкарно вбити того члена, що покинув іслям і прийняв християнство. За такі убийства нема навіть кари в Єгипті. За те закон дозволяє християнам свобідно переходити на іслям, хоч подібні випадки рідко бувають. Християни добре держаться своєї релігії й уникають мішаних подруж із музулманами, бо такі подружжя бувають однозначні зо зрадою християнської релігії. Проте слід зазначити, що ніякого виразного чи явного гонення християнської релігії в Єгипті нема.

Колонізування й використування Єгипту европейцями спричинило в народі нехіть до европейців і їх релігії. Ця колонізація й використовування вже скінчилися. Єгиптяни перебрали все в свої руки, хоч покищо брак їм фахівців. Це початкове невлаштування згодом вирівняється, бо уряд рішений боронити здобуту державність і незалежність.

Їдучи з Олександрії до Каїра, стрінув я одного офіцера, що плавно говорив по-англійськи. Нав'язалася між нами розмова. Цей офіцер був інтелегентною людиною. Як же вже розмова зійшла на канал Суез, якого тоді єгиптяни домагалися від Англії, то він рішуче заявив: "Ми готові стратити 3,000,000 людей, але Суез мусимо здобути!" Не дивниця, що хитра Англія, завваживши таку рішучість у єгиптян, "добровільно" забралася з Суезу й передала його Єгиптові.

Хоч можна зрозуміти неприхильність арабів-єгиптян до християн европейців, що донедавна самовільно рядили Єгиптом і використовували темне й убоге населення, проте трохи тяжче поняти причину нехіті до справжніх єгиптян, християн коптів, яких є около три мільйони. Я стрінув одного лікаря копта, що в розмові заявив, що в Єгипті панує дискримінація проти коптів тому, що вони християни.

Копти це нащадки колишніх справжніх єгиптян, якими рядили славні фараони. Хоч їх три мільйони, всетаки вони побоюються переваги своїх співгромадян музулман, що завоювали Єгипет і панують у ньому. Може згодом, як проминуть обурення й нехіть до европейців, положення зміниться на краще для християн.

Може теж поступ культури й цивілізації поміж музулманами принесе більше толеранції для християнства. Тут можна подибати багато німецьких техніків і генералів, що вишколюють єгипетське військо.

Нажаль в Єгипті теж багато всяких протестантських американських "місіонерів", що сильно ширять тут всякого рода сектанство. Протестанти ведуть у Єгипті численні школи.

Католицькі школи в Єгипті дуже гарно зорганізовані. Ведуть їх здебільша Сестри черниці. Мав я нагоду відвідати ці школи. До шкіл цих ходять християни й музулмани. В 1950 р. уряд намагався накинути цим школам навчання ісляму. Католицька ерархія оперлася цьому намаганню й уряд принаймні досіль не домагається, щоб у католицьких школах навчали ісляму. Урядові чинники показалися податними, бо Єгипет має свою власну амбасаду при Ватикані. Не хотів викликувати непорозуміння між країною й Римом.

В католицьких школах не вільно навчати християнської релігії музулманських дітей. Ці діти не сміють ходити на виклади катехизму, що Сестри подають християнським дітям. Отож згадані школи негодні вчинити нічого, щоб безпосередньо поширювати християнство".

"Яка ж тоді користь із подібних шкіл?"—я спитався Сестри, що була настоятелькою одної школи в місті Н. Вона відказала: "Щоправда, ми не можемо викладати дітям музулманів засад Христової Євангелії, проте певне добро всетаки можемо чинити. От усуваємо пересуди проти християнства, притушуємо ненависть до нього й витворюємо собі приятелів поміж виховниками. Ці наші вихованки колись займатимуть важливі посади в своїм народі. Вони напевно не стануть ворогами Христової Церкви та

не розвиватимуть ворожої християнству пропаганди. Це буде немалий здобуток наших католицьких шкіл".

Музулманські батьки високо цінять виховання по католицьких школах, тому радо шлють туди свої діти, не зважаючи на спротив товариства "Братів Музулманів", що страшно ворожо наставлене до християнської релігії. Члени цього фанатичного братства займають багато урядів в Єгипті. Бувши страшними фанатиками Корану, вони ширять ворожнечу до християнства.

Прийде час, як згадували мені в розмові европейські священики, що трудяться в Єгипті, коли їм буде неможливо працювати й душпастирювати між єгиптянами. Оттому Святіша Столиця настає, щоб виховувати тубільний клер і місіонерів для єгипетських християн, бо дотеперішні працівники це переважно европейці.

За нечисленними винятками доросле населення не виявляє ворожнечі до християн. За те діти часто зневажають на вулицях священиків. Це либонь вплив дому, чи краще наслідок виховання, що отримують від своїх міністрів.

Араби покищо намагаються перебрати в свої руки всі уряди. Це їм вповні вдається, бо вони помалу вишколюють власних людей, що згодом займуть усі посади. Тоді европейці, які покищо затримують з конечности деякі уряди, будуть змушені "добровільно" відступити їх єгиптянам музулманам.

Може це матиме добрий вплив на їх ставлення до християн. Не буде заздрости до европейців, що заберуться з Єгипту, то може й нехіть до християнства зменшиться. Зрештою вже й тепер помітне поміж музулманськими вченими зацікавлення християнством. Два єгипетські музулманські науковці недавно написали цікаві книжки про християнство, де зовсім не видно ненависти до Христа.

Щоправда при кінці минулого року московські комуністи зачали пхатися до Єгипту, щоб здобути там свободу ширити свою ідеологію. Як відомо комуністи почали за безцінь продавати єгиптянам зброю, якої відмовили їм европейські країни, що пробувають під впливом жидівства. Отак Москва хитро використала вплив жидівства по европейських і американських країнах, щоб примилитися до єгиптян, вдаючи їх приятеля й змальовуючи інші країни, особливо Америку, як ворога арабських народів і приятеля жидів.

Ця хитра московська політика вже здобула численних прихильників між єгиптянами. Покищо Москва не виступає зо своїм матеріялізмом, бо Коран і його визнавці це люди, що беззастережно вірять у Бога (Аллаха). Комуністи не бажають зражувати собі музулманських релігійних почувань, поки не здобудуть між арабами великих впливів, щоб могти безкарно почати матеріялістичну пропаганду.

Хоч араби глибоко релігійні, всетаки слід побоюватися, що комунізм зможе там наробити багато лиха та здобути багато прихильників. Комунізм жирує на нужді й голоді. В часі подорожі по Сході бачив я рівні країни, але на мою скромну думку Єгипет має найбільше вбогих... Це ж підложжя для комунізму, що вбогим обіцюють рай на землі.

Слід признати, що західні народи своєю жидофільською політикою й попиранням Ізраїля попхнули Єгипет в московські лапети, з яких нелегко прийдеться Єгиптові вирватися. Один американський дипломат виразно заявив мені, що нам непотрібно попирати малого Ізраїля, який начислює 1,200,000 населення й так зражувати собі 50,000,000 арабів, що живуть по різних державах Сходу.

Здається, що єдиний рятунок для християнства в Єгипті—те саме слід сказати про інші країни Близького Сходу, де населення переважно музулманське—це повне визволення від усяких европейських впливів. Христова Церква в Єгипті мусить стати єгипетською. Її служителі мусять бути правдивими єгиптянами, щоб ніхто не смів і не міг докоряти їм, що вони вислуговуються чужим урядам і намагаються поширяти в країні інтереси своїх европейських держав. Поки уряд і музулманський загал буде вважати християнські громади за чужоземні меншості, поти Христова Церква не зможе виповнити між ними свого надземського завдання.

Покищо християнські місіонері мусять задовольнитися толеранцією, що їм запевнює музулманський уряд і загал, бо ісламзавжди шанував інші релігії та їхніх служителів, уважаючи їх "святцями". Ця ж толеранція має деякі обмеження: християнські місіонери не сміють намагатися навертати музулман на християнство. Це заборонене законом. Крім цього музулманський загал іще не дорісь, щоб дати кожному свободу віровизнання.

Коли йде про християнство взагалі, то християнство східнього типу й обрядів знаходиться в куди кращім положенні ніж християнство латинського обряду. Музулмани привикли до східніх християн, хоча б вони були навіть католиками, от хоча б сирійці, вірмени чи мелхіти. Ці християнські громади існують довгі століття немов острови посеред музулманського моря чи оази серед пустині. Визнавці ісламу звикли до них. В їх очах ці східні громади не творять ніякої небезпеки для музулманських країв, в яких вони проживають від віків, бо вони не представляють ніякої заграничної потуги, як це бувае з латинськими громадами, які складаються здебільша з чужинців або їхніх нащадків. Оттому музулмани можуть мати хибне враження, що згадані латинські громади є представниками европейських країн, яких впливи вони поширюють поміж арабами. Хоч це враження здебільша хибне, всетаки воно не сприяє згаданим громадам, ані не успособлює до них прихильно арабів. Ці латинські громади мусять вповні застосовуватися до світу, в якім живуть, щоб музулманські керманичі уважали їх за громадян згаданих держав, а не за чужинців, які колись панували в їх краях, чи за їхніх нащадків, які бодай у серці не є повновартісними громадянами згаданих країн. Найкраща розв'язка цієї делікатної проблеми була б у вихованні місцевого тубільного клеру, що потрапив би всюди виступати як повновартісний елемент згаданих країн, не викликуючи підозріння, що він складається з чужоземних міністрів. Нажаль латинська Церква покищо не потрапила виховати собі достаточного числа такого клеру. Треба сподіватися, що це буде зроблене в близькій майбутності.

...о ви-
...оти не-

Публична, громадська мораль

(З нагоди Свята Христа Царя)

ДІТИ рідко псуються по родинах. Вони звичайно на вулиці, в товариствах, на забавах, по урядах натрапляють на небезпеки, що ламають нерідко їх характер, зводять на манівці, нищать родинне виховання... Не можна заперечити, що загальна атмосфера поза домом у наших часах буває нездорова та морально заражена лихими поглядами, безстидними розмовами, жартами, невідповідними забавами, нехристиянською пресою, невідповідними кінами, тощо. Все воно лихо впливає на дітвору та молодь. Неможливо воно дихати зараженим повітрям і почуватися здоровим. Неможливо проживати посеред зараженої неморальної атмосфери та бути добрим християнином. Неморальність, лихі моди, безстидність, зіпсуття, безбожництва, матеріялізм, брак чесности в приставанні з другими, невинні розводи, реклямовані злочини притушують у душах християнський свідогляд і поганізують їх. Люди захоплюються матеріяльним поступом і промисловими, матеріяльними здобутками, не дбаючи про свого духа, який щораз більше підупадає та нидіє.

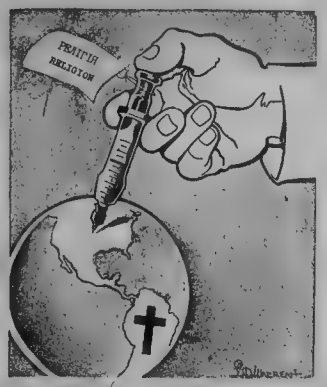

10 листопада 1948 р. американський генерал, Омар Бредлі, сказав у своїй промові в Бостоні: "Жахлива зброя, що людина сьогодні має, виставляє світ на страшну небезпеку. Наше знання більше ніж наша спроможність контролювати його. Маємо багато людей науки, але дуже мало в нас Божих людей. Ми схопили тайну атому, але відкинули Нагірну Христову Проповідь. Людина сліпо протискається в духовій пітьмі, бавлячись таємницею життя та смерти. Світ здобув блиск без мудрости, могутність без сумління. Наш світ це країна зародкових великанів і етичних дітваків. Ми більше знаємо про війну ніж про мир, більше в нас знання, як вбивати ніж як оживляти. Ми цим хвалимося немов поступом 20-го століття".

Весь індустріяльний поступ при величезному занепаді приватної та публичної моралі не обіцює нічого доброго нещасному людству, бо провадить світ до занепаду та руїни. Без Бога неможливо щасливо жити в світі, бо Бог це управитель вселенної. Як може автомобіль добре їхати, коли нема в ньому шофера? Українська пословиця: "Без Бога ані до порога" вповні виправдує себе в сьогоднішніх часах. Людство почувається нещасливе, застрашене новими війнами та знищенням, не зважаючи на позірний матеріяльний поступ, бо в цьому поступі нема Бога. Занік публичної моралі прогнав Бога з людського спожиття.

Не слід обманювати себе. Матеріяльний, економічний поступ не повинен заспліплювати нас на дійсний стан світу та людства. Скільки людей проживають у погубнім самообмані? Скільки людей подібні до тої американської пані, що подорожувала по країнах Пацифічного океану. Одного разу вона несвідомо виявила свою плиткість, кажучи: "Я не дивлюся на брудний нарід, як відвідую нову країну. Мене цікавлять гарні доми та сади". Отак вона висловилася про острів Яву. Хоч бачила вона чудові доми, краєвиди та городи, проте стратила те, що там було найцікавіше: нарід.

Члени Католицької Акції повинні намагатися пізнати нарід, з яким пристають і якому намагаються допомогти наблизитися до Бога. Треба знати його браки, потреби та слабості, бо інакше не зможемо успішно лікувати своїх хворих Братів і Сестер. Треба пізнанням здобути собі любов народу, для якого бажаємо посвятитися, намагаючись за прикладом Христа доповнити в них те, чого їм бракує, щоб бути прикладними людьми та добрими християнами.

Всі Христові визнавці повинні станути під хрестом до бою за християнську мораль у публичнім житті. Це має бути хрестоносний похід за панування Христа в світі. Треба змагатися, щоб законодавство чувало над публичною мораллю. Коли нема в данім краю потрібних законів, то треба ввести їх у законодавство. Коли ж вони є в законодавстві, але лихі люди не заховують їх, то треба змусити їх протестами, упімненнями та заохотами, щоб придержувалися законів, що чувають над мораллю краю.

В однім державнім міськім шпиталі в стейті Мериленд молода інфірмерка, що тільки йно була покінчила свій інфірмерський курс і отримала диплом, спричинила своєю відвагою "переворот" у операціях, що деякі лікарі доконували, щоб увільнити несумлінні жінки від небезпеки вагітности.

Раз ця інфірмерка Марія була при породільниці, на якій лікар на прохання пацієнтки провів таку операцію, що жінка вже негодна була мати більше дітей. По операції інфірмерка приступила до молодого хірурга та рішуче зганила його за неморальну операцію: "Пане, ви нарушили природний закон, що є заразом Божим законом. Це гріх. Так не вільно поступати!"

Хірург скипів гнівом на докір інфірмерки та негайно вніс на неї скаргу до головного завідателя шпиталю. Завідатель покликав її до себе та спитав, чому зганила хірурга. Марія вияснила своє поступування. На привелике її здивування по декількох днях управа шпиталю заявила, що шпиталь не дозволить жадному лікареві проводити подібні операції. Отак замість стратити роботу, Марія дістала похвалу. Відважний її протест тоді, коли полюдськи говорячи, було легше мовчати ніж говорити, спричинив переворот у шпиталі та спас життя неодному немовляті. Он які відважні ті, що виступають в імені правди та Божих прав.

Члени Католицької Акції мусять рішуче та зорганізовано виступити проти проклонів, безстидних розмов, жартів, проти не-

приличних, купілевих строїв, проти безстидности мод, проти розводів, лихої преси, перепинення народин, релігійної байдужности, браку етики в пропаганді та передвиборчих кампаніях, проти пияньства та неморальних забав, тощо...

Неморальність і зіпсуття це та духова епідемія, яка заражує сьогоднішнє людство. Брак почуття стиду та відповідальности це та пекельна лявина, що заливає світ і грозить погубою мешканцям земної планети. Не так **економічна** та **політична** криза як **моральний занепад** спричинили страшний заколот і потрясення в світі, що їх всі оплакуємо, але мало хто береться до діла, щоб усунути нелад з життя душ і народів. Світ був завжди частинно зіпсутий, бо по словам Христа кукіль завжди буде рости поруч пшениці, але здається, що зіпсуття та неморальність не були ніколи такі зухвалі як в наших часах.

Сьогоднішнє зіпсуття та моральний занепад мають деякі сумні характеристики, що їх не мали вони в давніших часах. Що це за характеристики? Ось вони: а) **Широкість:** колись зіпсуття та моральна свободолюбність були сумним "привілеєм" вищих шарів громадянства. Нищі класи зберігалися морально здорові. Хто коли чував про перепинення народин по селах або фармах поміж убогими мешканцями наших осель? Сьогодні ж ця та інші зарази поширилися по містах і селах, по фармах і оселях. Хто ж сьогодні не знає про диявольський винахід, як треба уникати діти чи помежити їх число до одного чи двох, бо більше число дітей це велика невигода для чоловіка та жінки, особливо ж для жінки, яка мусить сидіти вдома та пильнувати діти?

б) **Передчасність лиха.** Колись дорослі та старші мали "честь" бути моральною гниллю. Малі діти, дорастаючі хлопці та дівчата були невинні, любили свою невинність і вистерігалися зіпсуття. Навіть зіпсуті старші чоловіки та жінки крилися зо своєю гниллю перед недорослими. Тепер же зіпсуття ширяться так поміж старшими, як і молоддю, ба й дітвора не вільна від нього. Чи ж нерідко стрічаються малі підростки, що вже бавляться "в тата та маму?" Отож зіпсуття поширилося поміж дітворою, що зростає в зіпсутій атмосфері від зарання свого життя. Що ж доброго можна сподіватися від таких дітей, що обсервують, як їх розведена мати чи батько має інших "приятелів" чи "приятельок", з якими проводить свої вечорі?

в) **Нечутливість.** Колись люди відчували докір за гріх, стидалися гріха, закривали свое зіпсуття та каялися за гріх. Тепер же гріх почав виступати зо свого давнього укриття, вийшов на денне світло, здобув собі право громадянства... Люди грішать, але багато з них зовсім не стидаються свого гріха, не відчувають докорів сумління та не каються за зло. Он акторка Ріта Гейворт заявила, коли римський папський журнал заявив, що вона виклята з католицької Церкви за другий "шлюб" за магаметанином Алі Кан: "Я не журюся клятвою. Я всеодно щаслива". Правда, її щастя тривало всього один рік. Але яке згіршення та ганьба для католицької Церкви, що має таких негідних членів!

Скільки подібних Рітів вештаються по землі в наших часах! Хотяй нещасні в тіні смерти та других ведуть на загибель своїм лихим прикладом і зіпсутим життям...

Труднощі Церковного З'єднинення

о. Мих. Щудло ЧНІ.

БАЖАННЯ церковного поєднання між Римом і православним Сходом має багато прихильників, хоч не можемо сказати, що дійсне поєднання уже на небозводі, й що всі Христові овечки в недалекій майбутності знайдуться під проводом одного Архипастиря, Папи Римського. Тут потрібний час, добра воля й терпелива праця, щоб усунути всі пересуди й підготовити людські серця до поєднання в одній Христовій Церкві, бо розрив і поділ Церкви не є Божим ділом і Господь не бажає, щоб християни були поділені на ворожі собі громади. Всі діти Божі повинні любитися й проживати в згоді в одній Христовій Церкві, творячи Христову світову громаду, яка зветься Містичним Христовим Тілом.

Хоч розрив закріплений віками і труднощі великі, всетаки віримо, що однозгідні зусилля католиків і православних зможуть в майбутності привести до церковного з'єднання між Сходом і Заходом і привернути одність Христової Церкви.

Які ж труднощі стоять на дорозі поєднання наших Православних Братів із наслідниками Св. Петра, Римськими Папами?

Ось деякі з них, що їх треба усунути, щоб вможливити поєднання Східньої Церкви з Намісниками Христа.

1. Фальшиве поняття церковного поєднання

Церковне поєднання між Сходом і Заходом означає одність віри й моралі під найвищим проводом Папи, видимого Христового Намісника на землі.

Одність віри не означає одности обряду. Злука з Римом не касує різних обрядів православної Церкви, не усуває національних чи церковних звичаїв і традицій поодиноких церков і законодавства. Вже від довшого часу різні Папи публично заявляють при різних нагодах, що при майбутній злуці всі пошани гідні звичаї і обряди Східньої Церкви будуть вповні збережені. Папа Венедикт XIV, великий оборонець Східньої Церкви перед деякими латинізуючими місіонерями з Заходу, вже 24 грудня 1743 року видав буллю, в якій каже: "Ми рішилися видати оце рішення про обряди і звичаї Грецької Церкви: НІХТО, чи він патріярх чи єпископ не може вводити ніяких новостей до обрядів і звичаїв Східньої Церкви, які перешкоджували б їх повне й докладне збереження". ("Demandatam caelitus", De Martinis, Pars I, Vol. III, p. 125, Art. 3).

Цей Папа наказав, щоб усунути всякі новості зо східніх обрядів. Слід зазначити, що Святіша Римська Столиця не розуміє латинізації Східньої Церкви під іменем церковного поєднання. Папа Венедикт XIV виразно під строгими карами заборонив східнім християнам покидати їхні обряди й переходити на латинство, бо такі переходи незвичайно шкодять справі поєднання в очах православного населення. Говорячи про мелхітів, Папа каже:

"Ми виразно забороняємо мелхітським католикам переходити на латинський обряд". (Тамсамо, 128 ст., 15 арт.). В хвилині поєднання Сходу з Заходом наші нез'єдинені Браття затримають всі свої традиції, національні звичаї та обряди. Вони проте мусітимуть прийняти папський примат і декілька догм віри окреслених католицькою Церквою по розриві 1054 р.

Так воно було, як українська Церква поєдналася з Римом 23 грудня 1595 р. З нагоди поєднання Папа Климент VIII видав буллю, де каже: "Щоб показати нашу велику любов... Ми потверджуємо всі святі обряди й церемонії установлені грецькими Отцями й що їх українські епископи й духовенство уживають при відправі богослужб, Божественної Літургії та Святих Тайн".

Східні народи сильно прив'язані до обрядів і народніх звичаїв. Вони напевно відмовилися б від поєднання з Римом, якщо б це поєднання мало позбавити їх церковних передань і обрядів. Крім цього наші православні Браття здебільша проживають у своїх вільних батьківщинах. Їхні уряди не дозволили б на злуку з Римом, якщо б ця злука мала знищити їх національні звичаї й традиції. Східні обряди бувають збагачені й прикрашені по різних краях національними звичаями народів, тому вони становлять національну й культурну спадщину. Ніхто ж не хоче вирікатися своєї церковної чи національної спадщини, бо вона становить частину його батьківщини та входить у християнську чесноту, що зветься патріотизмом.

З цього ясно виходить, що всяка спроба латинізувати східніх християн це найбільший ворог церковного поєднання Сходу й Заходу в одній вселенській, Христовій і католицькій Церкві. Латинізуюче духовенство чи місіонері можуть здобути певне число східніх для латинського обряду на Сході, як це сталося в Сирії чи на Ливані, але вислід цього латинізування мізерний, а наслідки фатальні, бо це латинізування східніх латинськими монахами віддалило від злуки з Римом загал наших православних Братів у згаданих країнах.

Ще гірше воно, як ці латинські "місіонері" забудуть, що вони проповідники Христової Євангелії, а стануть під покришкою католицтва трудитися для закріплення політики своєї батьківщини в країнах, де вони трудяться. Таку помилку вчинили німецькі епископи в 9-ім столітті поміж слов'янами, яких намагалися навернути до християнської віри. Коли Св. Кирило й Методій стали голосити Христову Євангелію й ширити східній обряд, німецькі епископи й місіонері обрушилися, ба й навіть оскаржили їх перед Папою в Римі. Папа Адріян II не повірив оскарженню, візвав до себе двох ревних місіонерів, Кирила й Методія, одобрив їх працю, іменував Методія епископом і відослав проповідати Євангелію поміж слов'янами. (History of the Catholic Church, by Mourret-Thompson, Herder Book Co. 1946, Vol. III, p. 300).

Проте німецькі епископи не піддалися. Муррет каже в своїй історії: "Німецький цісар застрашився на вістку про успіхи цих двох місіонерів (Кирила й Методія). Він боявся, щоб ці східні місіонері не витиснули німецького клеру, й тим самим позбавили імперію її найкращих помічників". (Тамсамо, 229 ст.).

З цього видно, що ціль німецьких місіонерів не була тільки

проповідати слов'янам науку Св. Євангелії, але й закріпляти над ними німецьке панування. Коли ж Св. Методій не поступився, то вони ув'язнили й знущалися над ним.

Подібних помилок допускалися польські священики й місіонері на українських і білоруських землях перед заключенням унії в 1595 р. і по її заключенні. Перед заключенням унії вони латинізували й полонізували нашу шляхту, а по заключенні унії сподівалися, що з'єднений із Римом клер буде продовжати їхню роботу на користь Польщі. Коли ж наш клер відмовився полонізувати наш нарід, тоді загал польського клеру повернувся проти нашої з'єдиненої з Римом Церкви й на кожнім кроці компромітував її.

Таксамо подекуди поводяться деякі латинські священики в Америці та Канаді з християнами східніх обрядів. Подібна поведінка латинського клеру сильно компромітує справу злуки з Римом в очах наших нез'єднених братів. Їхня преса жадно підхоплює всякі факти латинізації та надає їм багато розголосу, чим відвертає від Риму симпатію нез'єднених християн, бо вмовляє в них, що злука з Римом це дорога до латинізації цебто затрати обряду, звичаїв і національних традицій. Отож нарушуючи закони католицької Церкви про ненарушність східніх обрядів, ці латинські священики й місіонері являються ворогами справи поєднання Сходу й Заходу, хоч може не здають собі з цього справи.

По першій світовій війні около 4,000,000 православних українців і білорусинів опинилися в Польщі. Спочатку була надія, що ці християни, між якими залишилися ще деякі старші люди, що пам'ятали унію здавлену московським царем Олександром II в 1875 р., повернуться до єдности віри з Апостольською Столицею. Нажаль поляки назагал не допустили українського католицького духовенства на ці области або принаймні не дозволили йому свобідно працювати. За те туди кинулися польські "місіонері", що були більшими польськими патріотами ніж Христовими апостолами. Вони хотіли допомогти польському урядові спольщити українців і білорусинів. Проте не вдалося їм спольщити православне населення Польщі, але стягнули на себе кару Божу, що спала на них у часі другої світової війни. Крім цього сильно скомпромітували справу злуки з Римом в очах наших православних братів, бо викликали відразу до Риму, який вороги представляли як співпрацівника поляків у нищенні православ'я.

Православний духовник С. Дюков отак окреслив польську працю для унії в грудні 1926 р. на з'їзді в Поліссі: "Православний нарід навіть не хоче чути про ту форму, в якій проводиться унія" (К. Н. Николаев, Op. cit., 133 ст.).

Ті, що трудяться над злукою Сходу й Заходу, повинні завжди й усюди підкреслювати словами й підтверджувати ділами, що злука з Римом не означає затрати східніх обрядів і зовсім не потягає за собою латинізації. **Злука з Римом означає одність віри й признання примату Папи з одночасним збереженням всіх східніх обрядів і звичаїв.**

Апостольська Римська Столиця видала численні декрети, якими строго забороняє змінювати східні обряди чи покидати їх і

переходити на латинський обряд. Чи ж декрет "Кум дата фуеріт", що нормує церковне життя українців католиків і їх взаємини з латинниками в Америці та Канаді, не наказує нам зберігати свій обряд? Ось його слова: "Вірні грецько-українського обряду зобов'язані ходити й щедро підтримувати свої церкви та зберігати всі приписи свого обряду". (ААС. 21, 152).

Нове східне канонічне право проголошене Святішою Столицею в 1957 р. для всіх католиків східніх обрядів закріпило раз назавжди рішення різних Папів і Конгрегацій про обов'язок шанувати та вповні зберігати східні обряди, бо вони є скарбом Христової Церкви.

"Треба зберігати східні обряди, бо їхня старинність є прикрасою Церкви та потвердженням одности католицької віри.

"Патріярхи, архиєпископи та інші єрархи мають пильно чувати та докладно зберігати свій обряд. Їм не вільно дозволяти чи толерувати будьяких змін у своїм обряді.

"Світський і чернечий клер не сміють нічого пропонувати чи радити вірним чужого обряду, що спричинило б погорду чи поменшення пошани до рідного обряду". (І титул, І кан.).

Дальше нове канонічне право наказує точно заховувати рубрики та приписи Східньої Церкви в богослужбах:

"Священнослужителі мають точно зберігати приписи свого обряду в відправі Божественної Літургії (Служби Божої), в уділюванні Тайн і інших чинностей, хоча б уділяли їх вірним чужого обряду". (Тамсамо, 2 кан., §. 1).

Нове канонічне право не тільки велить східнім християнам держатися свого обряду та підтримувати свої власні східні церкви, але й заразом накладає обов'язок служити Богу у своїм обряді:

"В місцевостях, де існують різні обряди, радиться вірним часто ходити до власних церков, особливо в неділі та свята, та бувати в них на богослуженнях".

Канонічне право має офіційні закони католицької Церкви. Вони зобов'язують усіх католиків у сумлінні придержувати їх, бо голос Церкви це голос Христа. Переступлення церковних законів не буває без гріха та зневаги Спасителя, бо Він Сам заявив: **Хто слухає вас** (церковну владу), **той слухає Мене. Хто ж погорджує вами, той Мною погорджує. Хто ж погорджує Мною, той погорджує Тим, що Мене Він послав** цебто Богом Отцем, від Якого походить влада, що Божий Син передав Папам, наслідникам Св. Петра та Своїм видимим заступникам на землі. (Лк. 10, 16).

Тільки пошана й повне збереження східніх обрядів латинниками зможе прихильно наставити наших нез'єдинених братів до злуки з Римом.

2. Взаємні пересуди

Пересуд це заздалегідь витворений погляд чи опінія про якусь справу без попереднього належного розсліду проблеми.

Немало пересудів знаходиться поміж східніми й західніми християнами проти злуки Сходу з Заходом. Богослов, Евген Бачинський, слушно скаржиться, що поміж католиками є багато пересудів проти православ'я. Це правда. Але водночас не можна заперечити, що й православні браття мають немало пересудів проти католиків.

Наші православні браття невинно закидають католицькій Церкві, що вона агресивна проти православ'я. Слід зазначити, що це не вина Церкви, але промахи поодиноких місіонерів і працівників, що трудяться над з'єднанням Церков. Ці надужиття з боку латинських місіонерів і їхні латинізаторські тенденції були нераз осуджені Папами. Безчисленні папські рішення впродовж століть доказують, що Римські Архиєреї бажають повного збереження Східніх обрядів.

Наші православні браття повинні пригадати собі, яке агресивне буває православ'я проти католицтва по краях, де воно є пануючою релігією. Чи могло б православ'я бути більше агресивне ніж було воно в Росії за Петра І, цариці Катерини ІІ, Миколая І і Олександра ІІ, як московські салдати мечем і вогнем нищили унію на українських землях? А що чинило казьонне московське православ'я в Зах. Україні в часі першої та по другій світовій війні? Арештування, вигнання на Сибір, ось засоби москалів, щоб гнати українців католиків до православ'я.

Зрештою, як царгородська Церква поступала з українською чи болгарською Церквою? Чи не була вона агресивна? Чи не намагалася при помочі своєї єрархії використовувати ці країни для політичних цілей Візантії? Чи царгородський патріярх не засвоїв собі права висилати українцям митрополитів греків проти всяких звичаїв східньої Церкви? Чи не кидав інтердиктів на Св. Софію, як наші князі не хотіли йти на зустріч візантійській політиці?

Але й католики мусять перестати дивитися на православних немов на протестантів, бо наші православні браття різняться від католиків тільки декількома догмами, що були окреслені вже по розриві 1954 р. Вони мають важних священиків і єпископів, важні тайни, Службу Божу, сповідь, Св. Причастя, тощо. Вони найблищі до нас із усіх нез'єдинених християн.

Католики і православні християни мають дуже багато спільного, що лучить їх, а дуже малого того, що роз'єднює їх. Спільна історія десятьох перших століть, спільні страждання й мучеництво за часів римських гонень, 7 вселенських Соборів, 7 Святих Тайн, любов до Христа та почитання Пресвятої Богородиці, ось що лучить православний Схід з латинським Заходом. Це підкреслив Папа Пій XI. 12-XI-1923 р. в енцикліці з нагоди 300-річчя мучеництва українського мученика Св. Йосафата: "Їх особливіша набожність до Божої Матері відрізнює їх (православних християн) від еретиків і наближує їх до нас" (ААС., грудень 1923).

3. Брак контакту між католиками та православними

В часі свого побуту в Царгороді автор цієї книжки відвідав Фанар, осідок царгородського православного патріярха, де провів дві години на приятельській розмові з деякими православними священиками. Вони не виказували ніякої ненависти до Риму. Навпаки заявили, що розрив між Царгородом і Римом це велике нещастя для Христової Церкви. В часі розмови сказали з жалем, що нема контакту між православною й католицькою Церквою.

Це велике нещастя, що нема регулярних засобів контакту між католиками й православними в сьогоднішніх часах. Колишні велиградські з'їзди, започатковані нашим великим Митрополитом А. Шептицьким, дуже багато вчинили, щоб наблизити Схід до Заходу, бо там стрічалися богослови обидвох сторін і поприятельськи обговорювали спірні точки й намагалися знайти спільну розв'язку трудностей, що стоять на дорозі до повного церковного поєднання.

Де нема контакту, там нема взаємного вирозуміння, тому неможлива успішна співпраця над поєднанням Церкви, бо зусилля одної тільки сторони ніколи не доведуть до злуки Сходу з Заходом.

Ось головні причини, чому розрив 1054 р. триває досьогодні, хоч обидві сторони уважають його за нещастя. Як бачимо, ці трудності можна усунути при обопільній співпраці східніх і західніх християн, бо вони не є непоборимі. Зрештою це не тільки людське діло. Христос напевно помагає всім щирим працівникам, які трудяться над поєднанням Сходу з наслідниками Св. Петра.

1) Є некатолики, що без сповіді краще живуть ніж католики, які ходять до сповіді та Св. Причастя. Пощо тоді ходити до сповіді?

Чоловіче, смішний твій закид. Скільки в світі є шпиталів, клінік і лікарів, а всетаки багато людей хворіють і вмирають. Чи це значить, що шпиталі та медицина непотрібні та безкорисні? Якщо б не було ліхарів і медини, то куди більше людей хворувало б і вмирало б!

Кажеш, що деякі люди не ходять до сповіді, а всетаки вони ліпші ніж дехто з тих, що ходять до сповіді. Я знаю людей, які завжди здорові, хоч не ходять до лікаря та ніколи не вживають медицини. Чи це значить, що не варто йти до лікаря чи вживати медицини?

Слід отак відповісти на повищий закид: Якщо ті, що ходять до сповіді, не є святі, то куди гірші були б вони, коли б зовсім не ходили до сповіді. Неодин був би вже на другім світі, якщо б не вживав медицини. Хоч медицина негодна вповні вилічити його, всетаки бодай не дозволяє хворобі погіршуватися. Таке саме зо сповіддю. Хоч вона вповні не лікує душевних хвороб християнина, то бодай не дає йому бути гіршим аніж був би, якщо б зовсім не ходив до сповіді.

2) Моя сусідка позволяє дітям на все, чого тільки забагнеться їм. Діти ходять на танці, забави, тощо. Чи сусідка не грішить?

Якщо діти ходять на грішні забави, то їх батьки грішать, бо не пильнують своїх дітей. Звичайно гріх

мститься на батьках і дітях. Діти, які не шанують Божого закону, не будуть шанувати та слухати своїх батьків. Неодин батько та мати карається в пеклі за те, що були надто поблажливі для дітей, дозволяли їм на всякі витребеньки та не пильнували, щоб діти не зневажали Бога.

3) Чому Католицька Церква засуджує на пекло всіх некатоликів і зве їх проклятими? Чи це не гріх проти любови ближнього?

Хто вам казав, що Католицька Церква засуджує некатоликів на пекло? Це наклеп всяких біблійників і деяких відпавших католиків.

Католицька Церква не засуджує нікого на пекло. Ось слова Папи Пія IX: "Це незбита правда, що залишається невинним у Божих очах той, хто не знає правдивої релігії, якщо він не відповідає за своє незнання. Хто ж поважиться зазначувати границі цьому незнанню посеред безчисленно різних народів, країв і світоглядів?"

Кілька літ тому Церква осудила та викляла вченого ісусовця отця Фіні за те, що навчав, що некатолики не можуть спастися і, хоч його упімнули, не хотів відкликати свого фальшивого навчання.

Тільки той не може спастися, хто свідомо та добровільно не хоче належати до католицької Церкви або покидає її, бо вона за строга, не допускає до розводів, або тому, що вона "польська", як це безнастанно виписують українські автокефали, щоб тримати в своїй від нікого, навіть від розуму незалежній, автокефалії, зведених і обдурених українців католиків.

4) Як я можу збуджувати в собі довіря до Бога, бо дуже часто розпука чіпляється мене, як дивлюся на стільки нещасть і хвороб, що спадають на бідних людей?

В хвилинах пригноблення та зневіри треба пригадувати собі оцю велику правду: Бог це сама доброта. Він ніколи не скривдив і не скривдить нікого. Ми бідні люди, тому дуже часто не розуміємо Божих плянів. Навіть якщо б Бог виявив їх, люди не зрозуміли б їх, бо вони люди.

Хто пам'ятає про цю велику правду святої релігії, той не знеохотиться дрібничками, от хоча б хворобами чи невдачами.

Треба працювати так гейби успіх залежав від нас самих. Водночас слід так довіряти Богові наче б усе залежало тільки від Бога, бо все, що Бог посилає людям, має тільки одну ціль: славу Божу та спасіння людей.

Пам'ятаймо, що Бог є нашим Паном і Батьком. Любить нас більше ніж ми любимо себе самих. Не попадаймо в зневіру, як захмариться небо нашого життя. Бог знає, що робить. Це гріх скаржитися та нарікати на Бога посеред прикростей.

Марна наша любов, якщо скаржимося на Бога тому, що не сповняє наших бажань. Не Бог має чинити нашу волю, а ми Божу. Хто чинить Божу волю, той любить Бога! Хто бунтується та нарікає на Боже Провидіння, той не любить Бога.

5) Що таке молитва?

Молитва це піднесення до Бога нашого розуму та серця.

6) Чому треба молитися?

Треба молитися: 1) щоб адорувати Бога, виявляючи Йому любов і вірність; 2) щоб дякувати Йому за добродійства; 3) щоб отримати від Бога прощення гріхів і відпущення кар за них; 4) щоб отримати нові ласки та благословення для себе та для других.

7) Як треба молитися?

Отак треба нам молитися: 1) уважно; 2) з переконанням, що ми самі від себе безпомічні, тому й треба покладати на Бога; 3) з бажанням отримати ласки, що бажаємо; 4) з любо'ячим довір'ям до Божої доброти; 5) витривало.

8) До якої міри держава може розпоряджати в справах родини?

Хоч родина є складовою частиною держави і тому підлеглою їй, то одначе в деяких справах родина має права, яких держава не сміє відобрати. Такими правами родини є право плекати й виховувати діти та право забезпечувати їх будучність.

Хто вірить у Бога, той слухає заповідей. (Сир. 32, 28).

На образ Божий сотворив Бог чоловіка. (Бут. 9, 6).

Злочин не поплачується...

М. Щ.

СВЯТЕ Письмо каже, що скоріше чи пізніше злочин помститься на злочинцеві, бо гріх іде за грішником немов тінь за людиною: **Він викопав глибокий рів і впав до ями, яку зробив. Зло його обернеться на його голову.** (Пс. 8, 16-17).

Я можу посвідчити про цю правду з власного досвіду. В нашій родині було восьмеро дітей. Мій батько мав кілька моргів поля. Це ледве вистачало, щоб дати нам шматок чорного хліба, драптиве вбрання і сяке-таке обув'я, щоб ми не були босі взимі.

Довір'я до Бога і набожність до Божої Матері підтримували нас посеред біди і нужди. Щира ж любов, яка панувала в нашій родині, нагороджувала нас за брак вигід і багатств, в яких люди намагаються знайти щастя та задоволення. В нашій родині було одне серце та одна душа. Радість одного з нас була радістю всіх. Бог був нашим Батьком, тому ми проживали щасливо навіть посеред матеріяльної скрути.

Передчасна смерть батька ще більше погіршила наше фінансове положення. Ми всі почувалися сильно пригноблені. Бідна мати ламала собі голову над тим, що буде з нами.

На похорон батька прибув вуйко Максим, брат мого доброго батька. Вуйко мав велику крамницю в місті С. в Західній Україні. Бизнес ішов йому добре, бо споживчі товарі добре розходилися між численними клієнтами.

Максим виглядав на джентельмена. Дав матері трохи грошей, але за те вимагав, щоб я поїхала з ним до міста С. і помагала в крамниці. З болем серця покинула родину і опинилася в новім середовищу. Вуйко обіцяв прийняти мене за дочку, бо в нього не було власних дітей.

Я ніколи не бачила тітки Харатини, Максимової жінки. Сподівалася знайти любов і вирозумілість, але сильно завелася.

Вуйко мешкав у великім кам'янім домі, під яким була крамниця. Тітка Харатина була зовсім спараліжована і від року лежала в ліжку. Вуйко мало цікавився хворою жінкою, бо мав крамницю та багато різних справ у місті.

Я стала справжньою служницею в його домі. Варила, замітала дім, доглядала хвору тітку і в вільних хвилинах помагала в крамниці, бо вуйко сам не лінюхував і не любив лінюхів.

Тітка Харатина була доброю жінкою, але суворість і деспотизм чоловіка геть перестрашили її. Завжди мовчала і не важилася кивнути пальцем без його позволення.

Проминули два роки. Я почувалася самітньою, бо крім церкви в неділю та свята ніде не ходила. Вуйко ніде не пускав мене, бо вже й так було забагато праці вдома. Зрештою дбав, щоб я не зіпсувалася. "Уважай, Ксеню", говорив, "настали лихі часи. Люди перестали боятися Бога. Не вір нікому!"...

Було мені 18 років, як вуйко прийняв на службу Пилипа Скрета. Пилип мав 19 років і був під наглядом поліції. Вуйко наказав вистерігатися Пилипа, бо це "арештанський пташок!"

Пилип розвозив споживчі товарі вуйковим клієнтам, привозив зо станції різні речі та виконував прерізні доручення.

Яких два місяці я пильно вистерігалася Пилипа і Пилип уникав мене, бо вуйко загрозив йому, що за найменший непослух віддасть його знову в руки поліції та посадить до Іванової хати.

Пилип попав у халепу, як мав 17 літ. Мати його померла, як був хлопчиною. Батько вдруге оженився; мачуха не любила Пилипа, бо мала власні діти. Пилип пішов на роботу до міста і тут опинився в товаристві бурхливих юнаків. Опісля відбув 2 роки кари за збройний напад на газолінову станцію. Суддя звелів випустити на волю, як вуйко Максим прийняв його до себе на роботу. Всетаки Пилип був під постійним наглядом поліції. Цей нагляд мав тривати ще 2 роки. Вуйко відповідав за нього. За найменший непослух Пилип міг знову опинитися за ґратами, поки не відбуде чотиролітньої кари.

Вуйко навмисне прийняв його до себе, бо міг безкарно використовувати. Знав, що поліція завжди повірить йому, а не Пилипові, бо вуйка Максима поважало ціле місто за його чесність, хрустальний характер і великодушність для добрих справ.

Поведінка вуйка з Пилипом сильно не подобалася мені, бо він поступав зо своїм робітником немов із невільником, знаючи, що бідний Пилип не відповість на його зухвалість.

Може саме лиха поведінка вуйка Максима викликала в мені спочуття для бідного хлопця. Зразу було це чисте співчуття, яке згодом перемінилося в зацікавлення його долею й особою. Коли ж я пізнала його, то моя симпатія перетворилася в справжню любов, яка по двох роках завела нас перед престіл, де в приявності Христового священика ми присягли собі досмертню вірність і любов.

Пригадую, як Пилип вперше заговорив до мене. В крамниці не було нікого. "Панно Ксеню, чому ви такі сумні? Може б ми сьогодні ввечорі пішли на забаву? Життя потребує трохи сміху і жартів, інакше занудимося!"

"Ні, Пилипе", відказала я, "вуйко заборонив кудинебудь виходити з дому без його позволення. А вуйко Максим строга людина!"

"Цього не треба казати"—засміявся Пилип, "я це відчуваю на своїй шкурі!"...

Проминув місяць. Пилип не сходив мені з думки. Вуйко вибрався до Львова, щоб полагодити деякі справи. В суботу ввечорі

чорі Пилип і я пішли на забаву.

Привівши мене додому, Пилип сів на сходах і промовив: "Ксеню, ти може думаєш, що я якийсь бандит і горлоріз. Бог є моїм свідком, що я був зовсім невинний за напад на газолінову станцію. Єдина моя провина в тому, що я товаришував з такими юнаками, від яких треба триматися здалека".

Я мовчки дивилася на Пилипа. Він тягнув дальше: "Хочу, щоб ти все знала... Раз у ночі ми верталися з забави. Справді дехто з нас був підпитий. Один із нашої групи влетів до станції і почав стріляти. Надлетіла поліція і всіх нас полапала. Решту історії знаєш від вуйка..."

Пилип похилив голову і заплакав мов сирота. Його щирість сильно подобалася мені. Зрештою я теж почувалася сиротою в вуйковім домі...

З того часу ми стали добрими приятелями. Раз вуйко Максим сильно побив мене за те, що я була на забаві з Пилипом. Я мала 19 літ і не журилася його погрозами, бо ж ми нічого злого не чинили. Зрештою ми не крилися зо своєю любов'ю. Пилип запевнив мене, що поберемося, як тільки скінчиться поліційний нагляд над ним.

Може з місяць я не стрічалася з Пилипом. Одного вечора, як вуйко Максим уже спав, вийшла на зустріч із Пилипом. Тої самої ночі зобачила, якою облудною та підлою людиною був вуйко Максим, хоч ціле місто вважало його за прикладного та богобійного християнина.

Вертаючись додому, я завважила маленьке світло в півниці під крамницею, де вуйко Максим тримав запаси споживчих товарів. На дворі було темно хоч око виколи.

Яке це світло в півниці? Може злодій закрався?— Я наближилася до крайнього вікна і станула з боку. Вуйко Максим нервово ходив у півниці поміж товарами. В руках тримав баньку з бензиною і обливав нею припаси товарів, присвічуючи собі дорогу електричною лямпкою.

Нарешті пристанув під стіною і обтер піт із чола. На його нервовім обличчі появилася злобна усмішка задоволення. Вуйко гратулював собі за майстерно виконаний плян. Нарешті витягнув пачку сірників, засвітив один, підпалив звинену в трубку газету і кинув її на стос споживчих товарів. Я дивно крикнула з переляку і почала тікати: "Господи Боже, таж він підпалив свою власну крамницю! Чи він зійшов із розуму?"

Вогонь бухнув у півниці. Вуйко почув мій крик і вибіг на двір. Я була вже в своїй кімнаті. Крізь вікно чула, як він бігав по дворі та спазматично кричав: "Хто там? Де ти?"

Вогонь обхопив цілу півницю і став продиратися до крамниці. Дім був побудований із каменя. Пожарна сторожа потрапила погасити пожежу. Горішній поверх не згорів, хоч півниця та крамниця повернулися в пожарище.

Ми перенеслися до другого дому на краю міста. Вуйко був страшно нервовий. Страх малювався на його обличчі. Знав, що хтось був свідком його злочину, але навіть на гадку не впало йому, що цей свідок це його внучка Ксеня. Свідомість, що в місті був хтось, що міг заслати його на довгі роки до тюрми, мучила його вдень і вночі більше ніж докір сумління та тривога перед Божою карою.

Я мовчала і ламала собі голову, чому загально шанований бізнесмен підпалив свою крамницю. Підпал це злочин. Отож вуйко Максим це злочинець!

В місті всі розмовляли про пожар. Назагал тішилися, що мудрий Максим добре заасекурував своє майно, бо інакше був би пішов з торбами.

Дехто думав, що електричний дріт спричинив пожежу. Інші підозрівали вуйкових суперників або злодіїв. Сам же вуйко Максим сидів немов засудженець на бочці пороху.

Я відчувала докір сумління за те, що мовчала і своєю мовчанкою охороняла злочинця, якому асекураційне товариство виплатило грубі тисячі за шкоду, яку сам собі спричинив.

Сумління невпинно гризло мене, бо боялася донести поліції про злочин вуйка Максима. Мовчала, бо вуйко був жорстокою людиною. Побоювалася за себе та Пилипа: "Ану ж поліція не повірить мені? Що тоді буде? Пилип напевно опиниться в тюрмі... Вуйко має всюди приятелів..."

Я намагалася побачитися з Пилипом, але вуйко мов опутаний ходив ночами по дворі. Сумління не давало йому спокою.

Всетаки одної очі поважилася вийти з хати і стрінутися з Пилипом. "Якщо вуйко довідається про нашу стрічу, то я маю чим боронитися...", вмовляла в себе, не знаючи людської злоби.

Вуйко мусів заглянути до моєї спальні, бо вже ждав на мене, як вернулася додому. Немов орел здобич, так ухопив мене за шию і став дусити. Опісля вхопив палицю і почав безмилосердно катувати мене.

"Я тебе навчу розуму! Я тобі покажу, як треба шанувати мене та боятися Бога!"—верещав він.

Це вже було забагато для мене. Хлипаючи гістерично, я скрикнула до нього: "А ти боявся Бога, як підпалював свою крамницю? Ану попробуй іще раз вдарити мене або віддати Пилипа в руки поліції!!!"

Вуйко смертельно побілів немов ангол помсти ударив його мечем по голові. Кілька хвилин приголомшено дивився на мене шкляними очима. Нарешті не голос, а рев смертельно зараненого бика розлягся по кімнаті: "То це ти бачила?... І ти вже все розповіла цьому голодранцеві?"

В його очах світилося божевілля. Схопив мене, хоч я щосили змагалася з ним. Зв'язав шнурком, заткав уста хусточкою, виволік, вкинув до автомобіля на підлогу і поїхав, мимраючи під носом: "Я мусів це зробити, бо бизнес банкротував... Що буде зо мною? Де моє добре ім'я? Ні, я не допущу до цього!"...

Я була певна, що він їде по Пилипа... Лежачи на підлозі, намагалася звільнити руки, але це не вдавалося.—Ох, як я каялася, що відразу не повідомила поліцію... Тепер уже запізно... Вуйко вб'є мене і Пилипа... Ах, Господи Ісусе, змилосердися над нами!"

Раптом автомобіль спинився перед домом, де мешкав Пилип. Вуйко вибіг і скорою ходою подався до хати.

"Матінко Божа, рятуй мене і його!"—шепотіли мої уста. Я ще

рухнулася кілька разів і мої руки стали вільні. Скоро розв'язала шнурок на ногах, вискочила на двір і стала бігти до міста. На другій вулиці зобачила двох поліцаїв.

"Ратуйте, рятуйте його!"—кричала я.—"Кого рятувати? Що сталося?"—спитався поліцай. Я стала бігти до вуйкового автомобіля. Поліція подалася за мною. Ох, як я молилася, щоб не було запізно!

Вулиця була слабо освічена. Вуйко саме тоді тягнув зв'язаного Пилипа, як ми наблизилися до автомобіля. Зобачивши мене і поліцаїв, пустив Пилипа і кинувся до автомобіля по револьвер, але поліцай зручним ударом вибив йому зброю з руки.

Вуйко кидався немов зранений лев, але поліцаї перемогли його, скували руки та потягнули до тюрми.

Судова розправа була великим згіршенням для цілого міста. Всі свідчили в користь вуйка, але асекураційна компанія не піддалася. Її агенти знайшли в корчах бляшану баньку від бензини. На баньці був відтиск вуйкових пальців.

Моє свідоцтво вирішило справу. Вуйко дістав 20 років тюрми, хоч його адвокати не щадили зусиль, щоб врятувати від заслуженої кари.

Я дякую Богу і Пречистій Діві за те, що врятували життя мені і Пилипові, бо в шалі вуйко Максим був би напевно поморду вав нас, щоб затерти слід свого злочину. Нехай мій приклад буде для всіх пересторогою, щоб не захищати злочинців. Світ був би багато ліпший, якщо б усі ті, що вірять у Христа, відважно і публично поборювали злочинність деяких звироднілих одиниць і доносили владі про всіх злочинців, які не бояться Бога, ширять замішання та нелад у Божім світі.

СМІХОВИНКИ

Лікар: Пане, не давайте чоловікові сильної кави, бо це денервує його.

Жінка: Ох, Пане, вам треба б зобачити, як він денервується, як я подам йому слабу каву.

Жінка: Михасю, поїдьмо на вакації до Флориди.

Чоловік: Жінко, опам'ятайся, мені довги не сходять із голови, а ти хочеш їхати до Флориди?

Жінка: Не журися, чоловіче, в Флориді можна теж про довги думати.

Поліцай (до п'яниці): Гей, чоловіче, не галасуй, як уночі йдеш додому з коршми.

П'яниця: А вам, паноньку, хто казав, що я йду додому?

Директор до застрашеного секретаря: Хто тут директор, ти чи я?

Секретар: Та ж очевидно, що ви, пане директоре!

Директор: То чому ж позволяєш собі на такі дурниці, коли ти не директор?

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

OCTOBER, 1957

CHRIST THE KING

PLAGUING mankind is a serious crisis. Black clouds of continued greed and misunderstanding overhang earth, and again threaten men with war and probable annihilation of all men. During these uncertain times, the Holy Catholic Church call to each and every one to come before Our Lord and pay homage to Christ the King. If the inhabitants of the world, especially the Christian Catholics, would with sincere hearts and humble souls bow before Christ, the godless communists would have none of the power which today they possess to the extent that nations and cultures have been trampled down by them to the degree that their victims have become instruments of further persecution and terror.

There were those who betrayed the King Christ and chose the criminal Barabbas. With their irreligious principles they prepared the ground for today's tragedy. There were those Christians, those Catholics who lightly overlooked the ominous signs that foretold of the dangerous pitfalls. At the very hour when the evildoers sowed cockle, they slept. Obligations and duties due to Christ were neglected by them and thus were the red barbarian murderers enabled to devastate Christian nations, amongst them the Ukraine, and to spread with epidemic rapidity the suffering, poverty, and hatred which are the fruits of neglect.

Men fearfully ask if there is yet cause to hope that the ominous evil be averted. There is but only through Christ the King. With but twelve apostles, Christ converted many peoples to the right road. Thus it was possible for four hundred million Catholics under the banner of Christ to conquer slavery, suspicion and evil that have been so successfully promulgated by atheistic communism.

Let every Christian be wholly convinced that atheistic diplomats, that irreligious professors, that principleless leaders will not and can not rescue the world from coming ruin. It is time that the individuals and the masses return to Christ, the Prince of Peace, for aid. Only Christ through the Church can free mankind and lead it out of its present despairful situation, for He is the Way, the Truth, the Life. Living the teachings of Christ, ful-

filling our obligations conscientiously to God should be our deeds. The rest would then soon come to order.

The emphasis, both for today and for the entire season, is upon Christ as King in the affairs of this world—political, economic, and social. Services of worship throughout this season are to be built around the hope of the kingdom of Heaven on earth. The general text suggested for Kingdomite is Mark, Chapter 1, Verse 14: "Jesus came into Galilee preaching the Gospel of God, and saying 'The time is fulfilled and the Kingdom of God is at hand.' ".

An interesting story is recorded in Luke 2: 40-49. This story concerns an incident that took place in the life of our Lord, yet there is in it a practical lesson to those of us who now live. Joseph and Mary went from Nazareth to Jerusalem each year to attend the feast of the Passover. This year Jesus, being twelve years old, was taken along. When the feast was over the homeward journey was started, and Joseph and Mary traveled an entire day's journey, supposing Jesus to be in the company. As the day began to die in the west, they began to look for Jesus, but He could not be found. Joseph and Mary thought Jesus was with them, but they were wrong. They searched their entire company but He was not to be found. It was decided Jesus had been left at Jerusalem and so they retraced their steps. After three days they found him in Jerusalem where they had left him.

This incident in the boyhood of our Lord was not recorded merely to take up space. The inspired writers of the Bible have a way of teaching great lessons in just a few words. Notice, the record says, "The parents of Jesus SUPPOSED Him to be in the company." Such is the case today. The majority of the people in the religious world are walking along the pathway of life supposing Jesus is with them. Many never stop and make an investigation to make certain the Lord is with them, but they just suppose He is. This is a great and fatal mistake to make. In any business involving our money, we do not go along just supposing everything is all right. We are careful we investigate, we find out that all is well before investing our money. So should we do in religion. How sad it will be to travel thoughbout life's day supposing Jesus is with us, only to find out after it is too late that He wasn't.

Why had the Lord's parents lost Him? Because they left the Lord. Today the religious world has lost Jesus. WHY? Because they have departed from Him. They have stopped following His word. The Bible says: 'They being ignorant of God's righteousness have gone about to stablish their own righteousness and have not submitted themselves unto the righteousness of God." (Rom. 10, 3). They are teaching and practicing things not authorized by God.

Where was Jesus found? Joseph and Mary found Him at Jerusalem. Figuratively speaking, we can find Him there today. Let us go back to Jerusalem where the church began. Let us obey the same gospel they were obedient to, wear the same names they wore, and worship God just as they did. If we will stay with Jesus we need never fear losing Him. We stay with Him by staying with His word. Follow this command, "Thus saith the Lord, 'Stand ye in the ways, and see, and ask for the Old Paths, where is the good way, and walk therein, and ye shall find rest for your souls." (Jer. 6: 16).

Metropolitan Anthony Anhelovych (1808-1814)

Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

ANTHONY Anhelovych was the first Ukrainian Catholic metropolitan of the re-established Halych metropolis in Western Ukraine.

He completed his theological studies at the college of St. Barbara in Vienna. As metropolitan he became a great defender and organizer of our Church in Western Ukraine. His activity was manifold and marked with great allegiance to the Byzantine Rite and the Holy See.

I. *Napoleonic wars*

Having seen the Ukrainian Catholic Church ruthlessly destroyed by Nicholas I in the Russian empire, the Ukrainian hierarchy and people became unreservedly loyal to the Austrian dynasty in which they found protection against Muscovite intrusion and Polish encroachments upon the rights of their Church. Metropolitan Anhelovych and his subjects showed their loyalty to the Austrian monarchy during the Napoleonic wars. While the Poles rebelled against Austria and joined Napoleon's army, the Ukrainians stood firm in their loyalty to the Austrian emperor. For this they suffered vexations from the insurgent Poles of Galicia and the invading armies of the Warsaw princedom which occupied Lviv and Galicia on May 28, 1809. On that occasion the Polish mob seriously damaged the residence of Anhelovych. The metropolitan was asked to order his clergy to omit the name of Francis I in liturgical functions and substitute Napoleon I's name. He was also asked to take the oath of allegiance to the new Polish state. Metropolitan Anhelovych rejected both demands. He was arrested by the Polish authorities. Many Ukrainian priests were also jailed because of their refusal to submit to the dictates of the insurgent Polish authorities. The defeat of Napoleon's armies in 1812 put an end to the ravages of the revolted Polish nobles and the invading Polish army from Warsaw. These pillages of our Church by the Poles constituted a great problem for our hierarchy when, at last, peace came to the Austrian empire. [1]) Francis I, the Austrian emperor, was greatly satisfied with the loyalty of the Ukrainian hierarchy, priests and population. As a reward he assigned special medals on golden chains for those Ukrainian priests who had been persecuted by the Poles. [2])

II. *Territorial changes of the Halych metropolis*

Besides economic ravages, the Napolleonic wars brought another change within the Halych metropolis. The Austrian army, led by Prince Charles, was beaten by the French at Wagram and Francis I was constrained to institute negotiations with victorious Napoleon I. On October 14, 1809 the treaty of Shoenbrunn was concluded whereby the Ukrainian Catholic bishopric of Kholm was annexed to the great princedom of Warsaw. In 1815, accoding to the decisions of the Con-

[1]) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 920-925.
[2]) Julian Pelesz, Ibid., p. 881.

gress of Vienna, it passed under Russian control. In 1828, the Kholm Uniate bishop Ferdinand Chiechanowsky died (1810-1828) and Tsar Nicholas I named Felix Shumborsky (1828-1851) as his successor, without consulting the Pope or the Halych metropolitan Michael Levytsky. Pope Pius VII intervened and separated the Kholm diocese from the Halych metropolis. The Kholm diocese became directly subject to the Holy See. The papal provision deprived our Kholm population and hierarchy of the support of the Halych metropolis which would have materially helped the cause of the Union during the persecution of the Ukrainian Catholics by Tsar Alexander II and his Marcel henchman Popel in 1876. [3])

Under the provisions of this same treaty of Shoenbrunn, the Ukrainian province of Ternopil, with 17 deaneries and some 400,000 Uniates, passed under Russian rule. Thus the number of Ukrainians in the Halych metropolis was considerably reduced. Metropolitan Anhelovych instituted a consistory at Tarnopil to care for his faithful who had been incorporated into the Russian empire. Dean of Terebovla, Gregory Hankevych, became the head of the Tarnopil consistory. The dissident bishop of Kamenetz in Podolia, Joanicus Polonski, wanted to spread the Orothodox propaganda among the Uniates in the Tarnopil district, but the Russian governor, Senator de Theils, forbade his disturbing the Uniates whose discipline, culture, clergy, and system he admired far more than that among the clergy and people in Russia. [4]) The Uniate district of Tarnopil was under the jurisdiction of the Uniate bishop of Lutsk from 1811 - 1815. Michael Harasevych says that during these five years the Tarnopil district was under Russian dominion "not even one person from among the clergy or people passed over to the schism. [5])

The Congress of Vienna, in settling the Austrian-Russian problem, returned the province of Tarnopil to Russia. [6])

After the separation of the Kholm diocese, the Halych metropolis was composed of two bishoprics: Lviv and Peremysl. The Magyar government did not permit the Ukrainian Mukachiv diocese to be included in the newly erected metropolis of Halych.

III. *The new bishops*

Peace and tranquility reigned for some time in Austria after the conclusion of the treaty of Shoenbrunn. Metropolitan Anthony Anhelovych set to work restoring his devastated metropolis.

The Kholm and Peremysl dioceses were vacant. The metropolitan took measures to provide them with good and zealous bishops. He went to Vienna to personally conduct the affairs of his metropolis, such as naming the two vacant bishops, ratifying the cathedral chapters, and indemnifying the pillaged Church properties.

Canon Zeisl used all possible means to propose an unworthy candidate for the Peremysl bishopric. Due to his intrigues, chaplain John Kostesky received the nomination from governor Goess. [7]) Metropolitan Anhelovych was asked to ratify the choice and consecrate the prospective bishop in August 1810.

[3]) A. M. Ammann, Op. cit., p. 648.
[4]) M. Harasiewicz, Ibid., pp 936-937.
[5]) Ibid., p. 955.
[6]) Ibid.,—
[7]) Ibid., p. 804.

Instead of consecration, the metropolitan indicted a canonical process to Kostetsky and found him bound by canonical impediments. The emperor connived with the metropolitan's decision and named canon Michael Levytsky for the bishopric of Peremysl. Metropolitan Anhelovych confirmed the nomination on September 20, 1813, and consecrated Michael Levytsky. Thus the Peremysl diocese obtained its bishop after five years of vacancy. [8])

At the same time the Polish king Frederick August named Ferdinand Ciechanowsky (1810-1828) for the bishopric of Kholm which had also been vacant since 1804. Bishop Ciechanowsky was confirmed and consecrated by metropolitan Anhelovych. Thus all three bishoprics that formed the Halych metropolis received energetic and zealous bishops.

Metropolitan Anhelovych endeavored also to obtain a co-adjutor for his bishopric of Lviv. In this behalf, he sent a petition to the emperor in 1813, in which he asked again for a coadjutor. He appealed to the imperial order that each archbishop should have a coajutor. The archbishop of Lviv needed a coadjutor for his bishopric which had more than 1,300 parishes, while the Latin Polish archbishopric had only 140. Furthermore, the metropolitan diocese of Lviv embraced numerous parishes in Bukovina where there was a dissident bishopric. The archbishop of Lviv often had to visit them in an effort to prevent his faithful from falling into schism. Emperor Francis I agreed to the petition of our metropolitan, but the Napoleonic wars delayed its completion. [9]) Metropolitan Anhelovych was helped in his work by Michael Harasevych, his general vicar.

IV. *Organization of the Cathedral Chapters*

Metropolitan Anthony Anhelovych sought to provide the cathedrals of Lviv and Peremysl with chapters to help the respective bishops in their work. It was many years before imperial permission for the erection of the Cathedral chapters was obtained, for the enemies tried every possible means to block this move. Finally, Francis I approved the erection of the chapter for the Ukrainian bishopric of Lviv. On February 25, 1813, the emperor published a decree whereby the ancient chapter was re-established. On October 3, 1813, the chapter was solemnly installed by the metropolitan in St. George church at Lviv. [10])

According to the imperial decree, the chapter was composed of five prelates and five canons. The five prelates were: archpresbyter or overseer, dean or archdeacon, guardian, scholastic or superintendent of parish schools, and chancellor. The decree determined the duties of the chapter, of the prelates and canons.

The erection of the Peremysl chapter had been delayed until the nomination of the new bishop. It was erected on April 20, 1817. The emperor also named the members of the chapter. On June 12, 1817, the members were confirmed and installed by the new metropolitan,

[8]) Ibid., pp. 937-938.
[9]) Julian Pelesz, Ibid., pp. 885-889.
[10]) M. Harasiewicz, Op. cit., p. 938 Historie des Conciles d'apres les documents originaux, Tome XI, conciles des Orientaux Catholique by Charles de Clercq, I part, Parish, Librairie Letouzey et Ane, 1949, page 188.
[11]) Ibid., pp. 938-943.

Michael Levytsky, in the cathedral of Peremysl. [12]) Now the two Ukrainian bishoprics of Western Ukraine were well organized and equipped to work for the cause of the Holy Union. Both dioceses also had skillful and devoted Pastors.

V. *Donation for the Halych metropolis*

Every human association needs material means to carry on its specific activity. The Church of Christ is a divine and human society founded by the Redeemer Himself for the salvation of mankind. It needs buildings for divine worship, schools and support of its clergy.

The restored Halych metropolis had few material means to carry out its mission among the Ukrainian people. Its material endowments had been considerably reduced by the Napoleonic wars and pillages. Metropolitan Anthony Anhelovych took energetic steps to secure a sufficient donation for his metropolis. On December 24, 1806, before the official restoration of the Halych metropolis, Anthony Anhelovych addressed a petition to emperor Francis I in this regard. He proposed an endowment for the Lviv and Peremysl dioceses for both lacked the material means to cary on their spiritual activities. For this purpose, he went to Vienna in 1810 to promote the cause of the donation. [13]) On September 24, 1813, he repeated his petition. Although the government granted him some funds, the Halych metropolis was not provided with sufficient material means during Anhelovych's life. [14]) Our Church and hierarchy never lacked the absolute essentials. They came either from donations, governmental subsidy or from among the possessions of our Church itself.

[12]) Ibid., p. 951.
[13]) Ibid., p. 810.
[14]) Ibid., p. 815.

Jill: "Annette, why are you driving so fast?"
Annette: "The brakes won't work, so I want to get to where I'm going before I have an accident."

The teacher was testing her pupils' knowledge of proverbs.
"Cleanliness is next to what?" she asked.
"Impossible!" a small boy replied feelingly.

Doctor: "You must not give your husband strong coffee. It makes him too excited."
Wife: "But you should see how excited he gets when I give him weak coffee."

Little Willie came home after playing a tough game of football.
"Ma," he said, "you once told Aunt Mary that I had your eyes and daddy's nose. Well, look at me now. I'm like grandpa—no teeth!"

Let Your Husband be Himself

"IT'S for your own good!" That sounds like a mother giving medicine to a child, doesn't it? But it isn't. It's the battle-cry of a larger percentage of wives than you'd care to believe—making over their husbands.

From the number of women who start in on this interesting little experiment almost before the stardust from the honeymoon has worn off, you wonder whether most brides were in love, with the man they married or with the man they fondly hoped he would soon be. With their invaluable assistance, of course.

A wife is supposed to be a helpmate, you say. Well and good. She is supposed to be just that. If she could recognize just where being a help leaves off and being a hindrance starts in, she'd be that rare jewel, a perfect wife. But the trouble is, she can't.

Too few wives know where to stop when they once begin. Perhaps they realize that with a little polish John could succeed faster in his business. They tactfully make suggestions, and the results are gratifying. John is pleased, and his wife is pleased.

So far so good, but it isn't ended. John's wife has had a taste of being the power behind the throne. From then on John had better watch his step. Every word he utters, every mannerism he has, even the way he eats his food, will be on inspection.

He may become a huge success with all this help, or, on the other hand and much more likely, continual criticism may destroy his confidence in himself. In that case he will be merely another henpecked, unhappy man.

A husband may know in his heart that his wife is responsible for his success, but if she has done it by nagging, he will not thank her for it. He will feel that the money and jewels he is able to lavish upon her are thanks enough. Well, they are. The wife may not think so, but if she has belittled her husband in his own eyes, it is all she deserves.

The wise wife, the loving wife, is the one who builds her husband up. Where is the husband who will not strive harder to be a man his wife tells him he is than the man she tells him he ought to be?

A little artful flattery at the right times can accomplish a great deal more than any amount of criticism. No man likes to be knocked or continually told what to do and when to do it, by anyone, especially his wife. He looks to her for comfort. If he is made to feel like a child in his own home and not an especially bright one, he is likely to seek a more congenial place to spend his leisure hours. And the well-meaning wife wonders why.

The next time you are tempted to urge your husband to do something for his own good, think twice. Is it really for his good, or is it to satisfy your own ego? If it is, remember it might backfire!

The "Marylike" Standards

THE "MARYLIKE" standards of modest dress are printed on the tag which is attached to each dress. These standards have official Ecclesiastical approval.

—"Marylike" is modest without compromise, like Mary, Christ's Mother.

2—"Marylike" dresses provide full coverage for the bodice, chest, shoulders, back, and arms, as indicated in No. 5; with no cutouts in front or back lower than 2 inches below the neckline.

3—"Marylike" dresses do not admit the use of transparent or flesh colored materials where full coverage is required.

4—"Marylike" dresses do, however, permit a free use of laces, nets, etc., for ornamentation and trimmings.

5—"Marylike" dresses have sleeves extending at least one half way between the shoulder and elbow; but three-quarters length in gowns for brides and their attendants, and in church and school uniforms. (Gauntlets are tolerated for wedding ceremonies, but only if attached to the sleeves, which are of quarter length.)

6—"Marylike" dresses do not unduly reveal the figure of the wearer.

7—"Marylike" dresses have skirts extending below the knees.

8—"Marylike" dresses provide for full coverage, even after jacket, cape, or stole are removed.

On each label is printed the "Marylike" motto: *"Whatever Our Blessed Mother Approves."* In other words, "Marylike" fashions are designed to conceal as much of the body as possible, rather than reveal. This would automatically eliminate such fashions as tight slacks and jeans, shorts, tight sweaters, shear blouses, sleeveless dresses, etc. No one can say exactly what this or that girl should wear, because what might be modest for one, might not be for another; and the same would be true in reverse. So, our "Marylike" standards are set merely to serve as a practical guide. However, far more important than setting minimum standards, the Purity Crusade attempts to instill a *"sense of modesty,"* which is a much better guide. We urge young girls to use Mary, the Virgin Most Pure, as their model and ideal, by imitating her virtues, and consecrating themselves, body and soul to her Immaculate Heart. If a girl really is in doubt as to whether or not she should wear a particular fashion, she should ask herself whether the Blessed Mother would wear it. If she is honest with herself, and is guided by the "Marylike" motto, she will have no trouble making the proper decision. More and more she will acquire this priceless *"sense of modesty,"* that will tell her what is proper to wear, and will permeate all her thoughts and actions. She will not be an occasion of sin to others; she will not have to worry about feeling ashamed or embarrassed in public; but she will acquire a feeling of peace and happiness in her heart and soul, because she will be pleasing in the sight of Almighty God and His Blessed Mother.

Dare to be Different for Mary

Our young people are great imitators. They like to "follow the crowd." This is fine so long as the crowd is going in the right direction. Otherwise, it can lead to serious trouble, especially in the matter of fashions. Too many teen-agers say: *"Everybody else does it, so why can't we?"* If everybody else jumped in front of a fast moving train, would you do the same? Because "everybody else does it" is no reason for us to do wrong. There is no security in numbers. What was wrong centuries ago as far as sin is concerned, is still wrong today. God made no special provisions for the 20th century. If ninety-nine people do wrong because "everybody else does it," God will punish the ninety-nine and reward the one that follows Him. This was proven at the time of the deluge, when He destroyed all, save Noah and his family. For Mary's sake and your own, *dare to be differeent.*

The stage is set for a gigantic return to modesty in dress. But there is no time for delay. The manufacturers and stores have cooperated. It's up to you to prove you really want decent fashions, by asking for the "Marylike" label whenever you buy, or requesting stores to carry the "Marylike" fashions. Write for literature telling how you can help further the "Marylike" program in your area.

Our Holy Father has stated repeatedly: *"The greatest sin of our modern generation is that it has lost all sense of sin."* This is true particularly in regard to fashions. It, through the Purity Crusade of Mary Immaculate, we can help restore among our Christian women a true *"sense of modesty,"* this will help bring about a great change for the better in our American way of life. Then, Almighty God and His Blessed Mother will shower countless blessings on this nation; it will grow strong and free without fear. So do your part to help purify America. *In all things, talk, act, think, dress, pray, be "Marylike."*

(*Our Lady's Digest*)

Student: "I broke my engagement to Sally."
Friend: "Why?"
Student: "Because she wanted to get married."

"Does your husband confide his business troubles to you?" one wife asked another.

"Oh, yes," was the reply, "every time I come home with a new dress."

I'D LIKE TO KNOW...

1. *Is it obligatory for a Catholic family to have religious pictures or statues in the home?*

It is not obligatory by any positive law, but certainly a Catholic family which realizes the usefulness of sacramentals should be anxious to have objects of piety as a crucifix, holy pictures, holy water, etc. in its home.

A display of such blessed objects of piety serves as a constant reminder to the family to live as good Christians; it is also an inspiration to others who visit that home. When done in good taste, this display is effective against the extreme worldliness which envelopes our times.

2. *What is the destination of the soul of an unbaptized person who dies after leading a gravely blameworthy life? In other words does an unbaptized person merit hell?*

Any soul in the state of mortal sin at the moment of death is doomed to hell for all eternity. Sanctification is achieved through grace, and without grace it is impossible to enter heaven. An unbaptized person who deliberately offends God cuts himself off from the chances of grace if he goes through his life in sin and does not repent.

3. *Mary, wife of Cleophas, is mentioned in St. Matthew XIII, 55. and again in St. John XIX. 25, as the sister of Mary the Mother of Jesus. Was she a blood relation of the Blessed Virgin or simply one of the holy women who followed our Lord?*

Students of the Bible are uncertain as to whether the word "sister" means a true sister or a cousin.

4. *During the interim between the death of one Pope and the election of another, is the Church dead in any sense, as a man is who has been decapitated?*

No. A man who has lost his head does not have within himself the power to become once more integrally complete. His body corrupts.

When the Pope dies, the Church can be compared to an embryo because within it is the competence to develop those parts which are proper to it. During the interim, the Church loses neither its organization nor any of its powers. The infallibility of the teaching Church and the authority of the hierarchy perdure; the Sacramental system still confers grace; and the fullness of primatial power is within the Church as a conferrable office.

5. *When does the Pope speak infallibly?*

The Pope is infallible when, speaking as the head of the Church in virtue of his supreme apostolic power, he defines a doctrine of faith or morals to be held by the whole Church.

6. *How is it that the Catholic Church grants people permission to get a civil divorce, regarding it as a separation, and a civil divorce is the breaking of a valid marriage, and to make yourself single in the eyes of the country is wrong because you cannot commit a sin for a just end?*

In the rare instances where permission for a civil divorce is granted, it is presumed that the parties in question look upon the divorce as a breaking of the civil effects only which followed their marriage. It is in no way considered as a breaking of the marriage and proof of this fact is that neither of the parties is allowed to contract marriage again while the other party is alive. Therefore it is not a matter of doing wrong, and serious reasons can justify this step if and when the Bishop gives his permission. It is nothing else but a separation allowed by the Church accompanied by the removal of the civil effects only.

7. *Who is deprived of ecclesiastical burial?*

The following persons are deprived of ecclesiastical burial, unless they have before death given some signs of repentance:

1) Notorious apostates from the Catholic faith, notorious adherents of an heretical or schismatical sect, or the Masonic Order or other societies of the same kind.

2) Persons excommunicated or interdicted by condemnatory and declaritory sentence, that is, by a sentence which has been published.

3) Persons guilty of deliberate suicide.

4) Persons who died in a duel or from wounds received in it.

5) Persons who have given orders for the cremation of their bodies.

6) Other public and manifest sinners, such as public concubinaries, those who purposely stayed away from yearly confession and Holy Communion, etc.

8. *Why does the Church deny ecclesiastical burial to such persons?*

The Church denies ecclesiastical burial to such persons because they willfully and knowingly despised the Church and her precepts, thereby rendering themselves unworthy of ecclesiastical burial which is the crowning and the seal of a good Christian life.

Money isn't everything. There are other important things — such as stocks, bonds, letters of credit, drafts, traveller's checks . . . .

Proud husband: "My good wife is systematic about her housework."
Guest: "Ah, yes, but what is that basket of clothes in the middle of the living room floor?"
Proud husband: "That's her laundry system—she trips over them until she gets mad and washes them."

A cowboy from the wide open spaces entered a restaurant and ordered a steak. Ten minutes later the waitress brought in a T-bone steak that was very, very rare. The cowboy cut into the steak and then called the waitress.

"But that has been cooked," said the waitress.

"Cooked?" roared the cowboy. "I've seen steers hurt worse and get well."

The Apostolic Delegate Speaks

Ten years after Reds liquidated Metropolitan See in Ukraine New Ukrainian Catholic Province Rises in Freedom-Loving Canada. Apostolic elegate Recalls in Impressive Ceremony at Winnipeg.

MOST Rev. Maxime Hermaniuk, C.Ss.R., was installed as the first Metropolitan of the newly erected Metropolitan See of the Ukrainian Catholic Church in Canada here today (February 12, 1957), at an impressive ceremony at which Most Rev. Giovanni Panico, Apostolic Delegate to Canada, presided.

The representative of His Holines Pope Pius XII also presented the Papal Bulls by which the Apostolic Exarchate of Toronto, Saskatoon and Edmonton, were raised to the ranks of Eparchates, which are the equivalent of suffragan dioceses in a Metropolitan See of the the Latin Rite.

Most Rev. Neil Nicholas Savaryn, O.S.B.M. is the residential bishop of the Eparchate of Edmonton; Most Rev. Isidore Borecki is the residential bishop of the Eparchate of Toronto; and Most Rev. Andrew Roborecki the residential bishop of the Eparchate of Saskatoon.

The ceremony was an historic event in the history of the Catholic Church in Canada and was held in the Cathedral of St. Olga and Vladimir the Great, named in honor of the first Christian sovereigns of the Ukraine.

It brought memories of the first Ukrainian bishops of Canada, Most Rev. Nykyta Bubka, who died in a Russian slave camp; and Most Rev. Basil Ladyka, whose death occurred last year.

From 1912 to 1948 all the Ukrainians of Canada were under the direction of one bishop of their Rite. Since the later date the divisions of Canada into several Apostolic Exarchates marked the Church's devotion to the rapidly expanding number of Ukrainians in Canada. Today there are some 400,000 in this country.

Archbishop Panico recalled that it was in 1946 that the Communists had liquidated the Metropolitan See of Western Ukraine, and declared that today a new Ukrainian Catholic Metropolitan Province has arisen providentially and this time "beyond the boundaries of the Ukraine, in freedom-loving Canada." The occasion also brought back to mind that in 1955 Ukrainians of this side of the Iron Curtain had celebrated the one thousandth anniversary of Christianity in the Ukraine.

Full Text of Delegates Address

"Wonderful indeed, are the ways of God, by which He leads Peoples and nations, in His Divine Providence. To strengthen His Kingdom on earth and to provide everything necessary to the salvation of souls, the merciful Lord prepares in advance certain people and establishes certain institutions, which will become the suitable instruments of His infinite Love and everlasting Mercy.

The grand solemnity of the canonical erection of the first Metropolitan See of the Ukrainian Catholic Church in Canada is being held in this Cathedral which is dedicated to the two first Christian Sovereigns of Ukraine: St. Olga and St. Vladimir the Great, who gave the Ukrainian nation its most precious treasure, the faith of Jesus Christ.

Two years ago, in 1955, all the

Ukrainians on this side of the Iron Curtain celebrated most solemnly, commemorating that memorable date when the saintly Princess Olga accepted the light of Faith in the year 955. Now, to remind us of the importance of this anniversary and to enable the faithful to appreciate fully the inestimable value of Christ's Gospel to all nations our Holy Father, Pope Pius XII, had written on this occasion a special pastoral letter to all Ukrainian Bishops of the world, where he thus expressed himself about the great work initiated by St. Olga:

"We know that you greatly desire to celebrate worthily the one thousandth anniversary of that joyful moment when your most noble princess, St. Olga, rejected all false pagan superstitions and became enlightenen by the Christian Faith. That fortunate event began the Christian history of that important nation, which in the annals of the universal Church had so many great deeds from which shone splendor and holiness".

Thus, the true center where the Faith of Christ, founded on St. Peter and his rightful successors, the Bishops of Rome, developed in the Ukraine and became the true heart of the spiritual and national life of the Ukrainian people, was the famous Metropolitan Province of Kiev. This metropolitan province the heart and soul of the entire Ukrainian people, lasted 800 years, courageously defending Christ and His true Church against the Turks and Tartars, until it fell victim to the Russian Tzarist regime in 1795.

However, with the downfall of this first Ukrainian metropolitan province, the life of the true Church in the Ukraine did not come to an end. God, in His Providence, had prepared a new center of religious life, that was to become the source of all Catholic endeavors. On the 17th day of July, 1806, Pope Pius VII restored the ancient Metropolitan Province of Halych with its center in the Capital of Western Ukraine, Lviv.

This second metropoliton province which existed for 150 years opened a new era in the history of the Ukrainian Catholic Church. During this period, ten distinguished prelates, who occupied this Metropolitan See, by the high dignity of their life, by their loyalty to the supreme authority in the universal Church and by their courage in defending the rights of their Church and their people, became not only famous leaders of the Church, but also some of the most meritorious leaders of the Ukrainian nation.

Among these, such outstanding figures as Cardinal Michael Lewitsky (1816-1858), Cardinal Sylvester Sembratovych (1882 - 1898) and most deserving among them glorious Andrew Sheptytsky. The last of these, Metropolitan Joseph Slipy, is today the Confessor of the Holy Faith in captivity under Communist rule. And just as the first Ukrainian Catholic Metropolitan See of Kiev was destroyed, so also this second Ukrainian Catholic Metropolitan See of Westerne Ukraine was destroyed by the Russian regime. In 1946, at a pseudo-synod held in the city of Lviv, the Communist agents of the NKVD liquidated this glorious Metropolitan See.

And now in Canada

Today, ten years later, through the providential designs of God, and the kindness of the Apostolic See, arises a third Ukrainian Catholic Metropolitan Province; this time however, beyond the boundaries of Ukraine, in freedom-loving Canada.

And here again a visible sign of God's special care over His faithful children. This third Metropolitan Province was being prepared

half a century ago by Metropolitan Andrew Sheptytsky, when in the beginning of the century, anxious about the destiny of the first Ukrainian settlers, he visited them in 1910 in their new domicile in Canada. Through his intervention, the whole Canadian Hierarchy expressed their thought to the Holy See about the necessity of a separate bishop for the Ukrainian Catholics of Canada.

And thus, in 1912, the first Ukrainian Catholic Bishop of Canada was appointed in the person of Nykyta Budka, a distinguished member of the Metropolitan Province of Lviv, who after many hard years of missionary work in Canada returned to his native land and gave his life for the rights of the Church and the Faith of Christ in a Russian slave-camp. Who knows if the sufferings and the blood of this Confessor of the Faith have not been instrumental in obtaining this Metropolitan Province for his former faithful, whom he so loved and whom he certainly did not forget in the tortures of his martyrdom.

The creation of this Metropolitan See for the Ukrainians in Canada is an accomplishment of the organizational structure of their Church in this country. But the road which led to this accomplishment was difficult indeed. It was paved by the most toilsome work of the first Ukrainian Catholic Bishop of Canada, Nykyta Budka, the priestly dedication of the secular clergy, the untiring efforts of the zealous Basilian and Redemptorist Fathers, the generous self-renunciation of the Sisters Servants of Mary Immaculate and the innumerable sacrifices of the faithful. This was the road on which are still clear and fresh footprints of the 27 years of missionary efforts of the second Bishop of Canada, Archbishop Basil Ladyka, and the active work of all the Ukrainian Bishops of Canada who came to his aid: Bishop Neil Savaryn, Bishop Isydor Borecki, Bishop Andrew Roborecki, whose ardent zeal has done so much, and the newly appointed Metropolitan of Winnipeg, His Excellency Archbishop Maxime Hermaniuk, whose profound knowledge of the Word of God, whose prudence and ardent love for the Church are well known to all, and who will, with the grace of God, set up the bond of unity and charity among the Eparchates, from the Atlantic to the Pacific oceans.

Furthermore, deserving of attention is the generous and sincere cooperation of the Latin Hierarchy and especially the great spiritual guardian of the first Ukrainian settlers in Canada, Archbishop Adelard Langevin, of St. Boniface. And may I take this occasion to express my gratitud for this close and whole-hearted cooperation which always existed in Canada between the Latin and Byzantine Rites. We may honestly say that in this regard where Catholics of both Rites live and work, Canada is one of the first countries in the world to set an example of such fine cooperation. May the Good Lord grant that it may always be so.

Great Task Ahead

The full import of the creation of a Ukrainian Metropolitan Province for Canada will manifest itself in the future. At present, we only wish to point out the great task which awaits it.

In the first place stands the obligation of consolidating and propagating the Holy Faith. The question of Catholic Schools, the formation of minor seminaries to foster priestly vocations, and especially a major seminary which would educate priests in the spirit of the Eastern Rite. These should be the context

of your plans and realizations. For, without your Catholic schools, colleges, minor seminaries and without your own major seminary, the Ukrainian Catholic Church in Canada will not only stand still or fail to fulfill its mission which the Providence of God demands, but it will not even be able to preserve that which you have acquired till now, because, my dear Brethren, you will only have those faithful remaining with you whom you yourself have brought up. Until now, you have had faithful who came to Canada with a strong faith, with a clear Catholic viewpoint and a profound spiritual life.

Your ancient and exceedingly rich Rite which you cultivate so carefully deserves a special commendation. Your Rite, as every other Rite in the Catholic Church, is a treasure of Christ's Spouse, and you should value it most highly. In Canada, you are destined by God and His Supreme Representative on earth to preserve and cultivate your precious Rite. For this is one of the ways you have at your disposal to bring to God a great number of immortal souls and hasten the reunion of Churches. Having this mission of the Ukrainian Catholic Church in mind, our Holy Father, Pope Pius XII, in the above-mentioned letter to all of the Ukrainian Hierarchy, on the occasion of the one thousandth anniversary of the baptism of St. Olga, wrote: "Worthy Brethren, we consider that this task, which during the times of Sts. Olga and Vladimir, Almighty God in His unsearchable ways commended this noble nation to bring the oriental nations to the Christian Faith and to Church unity, which is still important even today".

Besides this, you must think about the millions of your own brethren remaining in the Ukraine, who have lost all, including their Church. When the time of their freedom will come, and may God hasten that moment, it will be your duty to send them spiritual help and, together with them rebuild the Church of Christ on the ruins of communism.

Finally, you must extensively develop the apostolate of lay people, that is, Catholic Action. In its ranks you should bind together all your forces from among your men, women and youth. For we are living in times when every Christian must defend his own faith and always be prepared to help his neighbor in danger. Without such organized apostolate, without such active help from lay people in defending and propagating the Gospel of Christ, the ranks of your faithful will break down, the activity of your institutions will weaken and the spiritual life of your people will begin to dissipate. So, for your Church to live and act, you must all join the ranks of the Apostles of Christ.

To our first Ukrainian Metropolitan in Canada, we most sincerely wish, under the powerful patronage of Saints Vladimir and Olga, who gave the Ukrainian nation the greatest treasure of Christ's faith, the grace to execute most successfully all these great tasks that Almighty God and the Apostolic See demand of this new Metropolitan Province. May the Divine Saviour and His Holy Mother take Your Excellency under their all-powerful protection and may the Holy Martyr, St. Josaphat, the Apostle of Christian unity, St. Alphonsus, the founder of your Congregation, the Redemptorist Fathers, sustain you in each step of your life. Na mnohaya lita, Vladyko."

PURITY IN MARRIAGE

Donald F. Miller, C.Ss.R.

Problem: We often see references made to "purity in marriage," or to "sins against purity" committed by married people. When we were married we received no instructions about these matters, but we were under the impression that the use of sex is lawful and even virtuous for married people. We don't want to offend God, and so we are anxious to know what these sins against purity in marriage are.

Solution: The general principle is that the use of sex is lawful and virtuous for married people, so long as its use is in accordance with the purposes for which God created the powers and pleasures of sex in human beings. There are several ways in which it is possible for married people to violate the sixth commandment and the virtue of purity.

1) The first is by any sin of infidelity. Married people have vowed before God that they would reserve for each other, until death separates them their conjugal affection and the right to their bodies for the actions necessary for the procreation of children. Therefore making love to another person, keeping company with another person, above all, by indulgence in sexual relations or actions that lead to sexual relations with another person, are seriously forbidden to the married.

2) The second is by contraception in any form. It is the law of nature and the law of God that the marriage act when indulged in by a husband and wife must always be an act that is apt or designed for procreation, even though by reason of advanced age or sterility or some other circumstances, it happens to be known in a particular case that conception will not result from the act. It is a mortal sin for married people deliberately to make the marriage act un-apt for procreation by contraception, whether by deliberate withdrawal or the use of instruments or medications. They may use their privilege more often than is necessary for conception; they may use it even when they know conception cannot follow; but they are forbidden by God's law to distort the act and make it un-apt for procreation.

3) The third is by any form of deliberate self-abuse. The pleasures of sex are intended by God as a reward and incentive for the married in using their privileges as a possible means to conception. Like the un-married, they are forbidden to seek or to consent to these pleasures alone.

It may be added that married people can also fail in regard to their marriage relationship by refusing to live up to the contract they made on the day of their marriage. By that contract they promised to consent to the privileges of marriage whenever they would reasonably and seriously be asked to do so by their partner. A single refusal, with no valid reason for it, when the request of a partner is serious and reasonable, would be a mortal sin, to say nothing of habitual refusal over a period of time. This sin, however, would not be a sin against purity but a sin against the virtue of justice because it constitutes a breach of the marriage contract.

(*The Liguorian*)

The Soldier and the Rosary

E. F. Miller

OCTOBER is the month of the rosary. Instead of saying that all who read this piece should say the rosary (preferably the family rosary) each day during this month, we prefer to tell you a little story.

A Catholic chaplain of the army visited the Pope on June 29, 1944. It was immediately after the breakthrough at Anzio and Casino in Italy. The fighting had been extremely heavy. For days and nights on end there had been little opportunity for sleep or rest. The earth had shaken with the weight of the bombardment and the sky grown red from the flashes of exploding shells. Many a strong man fell during those days as the attack went on; and many a burial service was held without mourners standing by the open grave to weep the loss, or solemn liturgy and pomp to accompany the fulfillment of the command being obeyed even by heroes that "unto dust thou shalt return."

The chaplain's holy oils had become mingled with the blood of the men whom in legion he anointed, so that he began to wonder whether they constituted valid matter for the asministration of the sacrament. He had said Mass many times each day in order to have on his person always the Body of Our Lord lest any man die without sufficient nourishment to carry him to his destination. He had consoled and cheered and urged on and forgiven until he felt that he had no more words within him that he could say. He was exhausted. Perhaps that was why his commanding officer had arranged for him an audience with the Pope the moment the battle was over and the American troops had fought their way into Rome.

The Holy Father greeted him warmly, chatted with him in English and then gave him a rosary that he himself had blessed. The chaplain thanked him for his kindness, kissed his ring and departed. It was the feast of Sts. Peter and Paul. All Rome was rejoicing not only because of the liberation so recently effected but also because of the two great Apostles who had gone to heaven on this day and whose sacred remains lay burried within the confines of the city.

Some months later this same chaplain was on another battlefield, this time in southern France. Again he was surrounded by dead and dying men. So it goes in war. All that is touched withers away and dies. War is an object lesson in original sin and in the malice and cruelty of men. No good comes out of war except to prove that man is fallen.

It was after midnight, and the darkness was intense. It was almost impossible for the chaplain to see his hand before his face. Nor was he allowed to light so much as a match in order that he might know where he was going and what he was doing. The smallest spark might indicate the location to the enemy and bring over a barage of shells.

He was feeling his way from soldier to soldier in order to dispense the consolations of the Church stumbling over obstacles that suddenly sprang up before him and falling into ditches that he had no way of detecting until he found

himself upon their bottom. In the midst of his sad journey he came upon a young man who many times had served his Mass during the previous months. He was an exemplary young man, strong character and magnificent physique.

This young man had stepped on a mine, and much of the flesh had been shorn from his body. He looked liked a mangled corpse, lying inert on the ground and barely breathing. Strange to say he was still conscious and recognized the priest at once. "Hello, Father," he whispered. "You got here just in time. You'd better hurry."

The priest bent low over the prostrate soldier in the darkness and quickly heard his confession, anointed him and administered Holy Communion. Then he drew from his pocket the rosary given him by the Pope and said, "John, here's a rosary that the Pope gave me when I was in Rome a few months ago. I'm giving it to you."

"No, Father," said the soldier in a voice that was hardly audible. "I'm going to die. You keep it. It would get lost if you gave it to me. I couldn't even hold it in my hands."

At that moment one of the medics passed by. When he saw the priest kneeling at the side of the torn soldier, he tapped him on the shoulder, and when the priest stood up, said to him, "Don't spend too much time here, Father. That one has only a few minutes left." The priest thanked him, and the doctor left.

The chaplain again bent down to the young man on the ground. He placed the rosary over the shattered breast and said, "Don't be silly. I'm giving you this rosary and you're going to take it whether you want to or not. If you die, I'll see to it that I get it back. If you don't die, you can mail it to me." With that he blessed the soldier and went on his way to take care of the other men who needed his services.

Six months passed by and the chaplain forgot about the incident on the battlefield in southern France. He was now in Germany and the war was slowly coming to an end. He was beginning to look forward to the day when he could leave all these scenes of carnage and destruction and assume once more the life of a priest as he had lived that life before he entered the service. For a long time he felt that he would never make it, that it was an impossible supposition that he should come out of the war alive. But now it seemed that he might make it after all. The worst seemed to be behind him. With the help of God and the Mother of God he might still succeed in seing his home and his people again.

Memory, however, is a hard thing to efface.

One day he received a small parcel from the United States. It was from the soldier to whom he had given the rosary blessed by the Pope. Immediately the scene in all its tragedy came back to him. Automatically he said a prayer for the young man, feeling certain that he had not long survived after they had parted on that black and fearful night. As he said the prayer, he studied the writing on the parcel. There was something wrong here. On the upper left hand corner was the young man's name. Could it be that he had survived after all?

He opened the parcel, and there right on the top was the rosary. Beneath the rosary was a note.

"Father," the note said, "here's your rosary. You may not believe it, but I'm back home in Kentucky. They flew me back shortly after you left me that night down there in southern France. I thought for sure

that I was going to die. Well, I didn't die. And wonderful to relate I have few scars on my body to show that I ever stepped on that mine and had only my bones left to show that I was a human being. Thanks for the rosary. It d'd its job well. And I can assure you that I said it many and many a time as they weer hauling me back home and as I lay in one hospital after the other wondering whether first, I'd live, and then whether I'd be able to walk, and finally whether I'd be normal. Well, everything's O.K. now. So, here's your rosary. Remeber, you said that I was to send it back to you if I didn't die. I'm living up to the contract. Pass it on to some other Joe over there who may need it as badly as I did."

That's the story for October. Perhaps it will help our readers to use their rosaries each day as did the wounded soldier who is now leading a healthy life in his hometown in Kentucky as though he had never been hurt at all. I don't know whether what happened to him was a miracle or not. It may not have been one of those direct miracles that we hear about as happening over at Lourdes where a man is instantaneously cured of a cancer or a bad case of T.B. It may have been that the Blessed Virgin merely arranged circumstances in such a way that the young man got well through the good care of the doctors and the nurses who attended him on his return home. However, if she had not arranged these circumstances, there would not have been a ghost of a chance for his survival.

Perhaps the costant use of the rosary during October will bring to many who read this the same extraordinary blessing that came to him. Remeber what the doctor said, "Father, don't spend too much time here. He has only a few minutes left." Well, the doctor was wrong. The Blessed Virgin stepped in. And from all we know about her, she has plenty of power that was given to her by her Son.

However, do not expect first class miracles because you use the rosary. You may not be cured of a disease that has been bothering you for a long time. It may not be good for you to be cured. You might lose your soul if you were cured, and that would be a calamity worse than anything else that could happen to you, including a dozen painful cancers.

But be sure that you will receive something quite wonderful if you are faithful to the practice that is common to Catholics all over the world during the month of October. You will be given the strength to accept the burdens and the heats of daily life. You will be given an extra portion of grace with every Hail Mary that you recite. You will see the likeness of your own life with that of Christ and His Mother as you meditate upon the mysteries. You will give yourself a much better chance of getting to heaven. You would prefer that certainly to all the physical miracles in the world. And we promise you it is yours if only you follow our advice as to what you should do during the month that is dedicated to Mary's rosary.

So, maybe the story of the soldier in southern France will help you. But lest you think that the story is second or third hand and therefore akin to fiction, let it be known that the one who wrote the story is none other than the chaplain who saw the story unfold. It happened seven years ago. But seven years are not long enough to drive its beauty and its mystery from his mind.

(*The Liguorian*)

THE VALUE OF SORROW

"SINS are the cause of all evils. On account of sins there befall us sorrows, troubles, wars, sicknesses, and many ills that are difficult to cure. For just as the best doctors not only examine the diseases that appear but also investigate their cause, so Our Savior wished to point out that sin is the cause of all evils that happen to men. And He therefore said to the paralytic: 'Behold, you are made well; sin no more, lest something worse happen to you! For that Doctor of souls saw that he suffered paralysis in his body because of his paralysis of soul.

"Therefore, sin was the cause of this man's infirmity; it is also the cause of injury, pain, and universal calamity. For the rest, I wonder at this, that God, Who from the beginning had given such sorrow to man because of his sins, reversed His first decree by another. How did He do this? Listen.

"On account of sin, sorrow was given; and now through sorrow sin is taken away. Listen attentively. God, threatening Eve with punishment on account of her sins, said to her: 'In sorrow you will bring forth children.' And He showed that the fruit of sin is sorrow.

"But, O wonderful thing! What He gave as a punishment, He made useful for salvation. Sin engendered sorrow; and by sorrow, sin is consumed. Just as the worm, coming out of the wood, consumes the wood itself, thus sorrow that is born of sin consumes the sin through penance. That is why St. Paul says: "Sorrow that is according to God, produces penance that surely tends to salvation.'

"Indeed, sorrow is good for penitents. It is fitting that sinners mourn for their sin. 'Blessed are they who mourn, for they shall be comforted.'

"Weep for your sin that you may not have to weep because of the punishment. Cleanse yourself in the presence of the Judge before you come into His court. Or do you not know that they who wish to influence a judge do not do so in the examination of their case itself; rather they make themselves pleasing to him before they enter in for judgment — either through friends, or patrons, or in some other manner.

"It is the same with God; in the time of Judgment there is nothing that will influence the Judge. But before the time of judgment, it is possible to soften the Judge's Heart. For that reason David said: 'Let us come into His presence with praise.' For at court no art of rhetoric nor power will move the Judge. He does not comply with a person's whims; He does not fear anyone; He is not bribed with money. But He is a fearful Judge, just and implacable."

—*St. John Chrysostom*

BE KIND— Do you want to turn your enemies into your best friends? Be kind to them, for kindness above all else, disarms men.

Dangers of Mixed Marriages

Rev. M. Schudlo, C.Ss.R.

WE DO NOT DENY that there are cases where a mixed marriage has turned out well. But it takes a very strong personality on the part of the Catholic partner. The uncompromising attitude, a profound knowledge of the Catholic religion, a strong attachment to the Church, and especially the fear of God and eagerness to save one's soul are the only bulwarks against growing lax and indifferent in a mixed marriage.

Daria can serve as a typical example to all those who are living in a mixed marriage. It was a wonderful mission. Every morning and every night I saw a rather young mother with four children in church attending the mission. One morning upon leaving the church I met her and her children. They were cute. I saw that the mother was taking the children into the car she herself was driving. "Well, Lady, I asked her, how come you come always alone? Are you a widow?"

"Yes and no," she replied with a smile. "I am not a widow because I have a husband. I am a widow when I have to go to church, to cofession, to Holy Communion, to keep fast on Friday, to say my daily rosary, to attend the mission, to keep the Holydays, etc. Except for these few things I am not a widow, because I have a husband, but unfortunately he is not a Catholic. He is a Protestant."

"Why don't you try to bring him over to the Catholic Church?" I asked Daria. "Well, Father", she said, "once I had such illusion. I guess that every Catholic girl marrying a non-Catholic has the ambition and illusion of making a "wonderful" Catholic out of him. But after a few years, nay after a a few months, I gave up this illusion. Instead of converting him I found it hard to preserve my own faith.But I acted resolutely according to my temper."

'How did you act?" I asked again. "Not very nicely, I guess." said Daria, "but finally I lost my temper with my husband. I had to fight for my faith or to lose it altogether. I chose to fight for it, and I fought. When we were going together, Nick—such was his name —promised me everything. I am ashamed to tell you what happened on our honeymoon, but I am going to tell anyway. We went to Florida. We spent our night in a hotel. In the morning I got up and dressed for Mass. Nick was still in bed. When he saw me leaving the room, he asked me angrily: 'Where are you going?' I said: 'It's Sunday! I must go to Mass!' Nick became mad at me and shouted: 'I am your

husband. I forbid you to leave me alone. You must stay here, or otherwise...' 'What otherwise?' I asked him. When he was trying to stop me from leaving the room, I slapped him on the face and hit him over the head with a stick. And I left the room. During the Mass I asked our Blessed Lord and His Mother Mary to help me and to give me strength because I was resolved rather to give up Nick than my faith."

'It's interesting," I said, "and what did you do when you came back to the hotel. How did Nick meet you?"

Daria went on with her story: " I expected a big fight when I came back, and I was prepared to fight. But to my great surprise Nick did not start any fight. He just looked at me in a kind of admiration and surprise and said: If you insist so much on that business of Mass, you may go. I won't bother you.' And he kept his word, because he had realized that I would rather break up our marriage than offend God. As a matter of fact, I even told Nick: 'My dear, I love you with my whole heart and I am ready to sacrifice myself in order to make you happy, but if you will try to start trouble between me and my God, you won't see me long time around here..."

"And how are things now?" I asked Daria. "Everything is going pretty well, Father; we love each other. I try to please him without relaxing my religious standards. I guess that both of us are fairly happy. Although I and my husband could not live without each other now, we alone know how hard it is to be really and completely happy in a mixed marriage. We both know that our life would have been much nicer and more satisfactory for us, if we were of the same faith. And there is another thing that we know: 'If we had to do it all over again, we would not marry each other again, but some one of our faith."

"It's strange," I said hearing her story. "You are happy, and yet you would not marry each other again. Why?"

"It's plain, why. You must live with a non-Catholic person to realize it. When we first met each other, and I notified my mother, my whole family was against my marrying a Protestant not because they were prejudiced against the Protestants, but because they knew that it would be hard for me to spend the rest of my life in company of a Protestant without weakening or simply losing my Catholic faith. They did not convince me, of course. They told me that mixed marriages played a major factor in most broken homes, but I replied to all their arguments: 'My marriage to Nick will be different. It never was."

"Would you kindly explain why?" I insisted.

"Why", she replied. "It could not be otherwise, do not have that blissful feeling that comes from the consciousness that we are one in faith. We have unity in other things, but we lack it in religion. How much more happy we would be if we could kneel together and say our prayers, recite the Rosary, commend ourselves and our children to the loving care of the Blessed Mother, receive the Sacraments together, keep the same Holydays, pray in the same way to Jesus in the Blessed Sacrament, receive Him together at least once a month and pray to the Saints in heaven imploring their help and intercession on our behalf.

"I am envious of my Catholic neighbors; when a misfortune befalls them, they both seek comfort from the same spiritual sources, they turn to Jesus and His Mother for consolation in their troubles, and are never disillusioned. Peace and happiness return to their hearts. They talk their troubles in the light of the same faith, they excite each other to place their trust in God, and thus peace and happiness is restored to their families.

"I see how happy they are when Sunday or Holyday comes. It's really a family holyday. They go to church together, and not so seldom I see them at the Communion rail: husband, wife and all their children. How happy I would feel if I could have the same! And what a joy when first Holy Communion is received by one of their children! It's a big feast for the whole family. But it is not the same with my family. Even if we have joy on such solemn occasions, it's not complete, because my husband cannot participate in it with his whole heart.

"And then, Father, what a pain I feel when I go to confession and Holy Communion and thus strengthen my soul, I think that my husband whom I love so dearly is deprived of all these comforts of the Catholic religion!

"Oh, Father, of course, when you are young you do not realize how important it is for marriage happiness to have the same faith. When people are hopelessly in love difference in religion does not seem important. Young people contemplating a mixed marriage think that they have such respect for one another that different religions will cause neither trouble nor discord. I also believed in the old false saying: 'There will be no arguments about religion because religion will never be discussed in our family. This, of course, cannot be done no matter how the spouses try it. Religion is almost brought up continually. Every Sunday, every Friday, confession, Communion, daily prayers, contributions to the support of the parish and special gifts remind us continuously of religion.

"When sickness comes, when misfortune befalls us, when the good Lord plunges us in sufferings, we must think of religion and seek our sonsolation in it. And when the death comes, how can one avoid thinking of religion?

"So, Daria, you would not marry your husband again, if you had to do it again," I said.

"Not only that, Father," she replied with all sincerity in her voice. "I would dicourage my children and urge them not to do what I did when I married their father. They already understand it a little by themselves. When they grow up they will realize that every mixed marriage is a great obstacle to the future happiness of the Catholic party, for they have a sad example of it in their parents' marriage."

It is true, because "United we stand, divided we fall". The mixed marriage cannot represent that holy union which exists between Christ and His Church, although it should, being its symbol. And thus the words of our Lord come true: *Every kingdom divided against itself shall be brought to desolation, and house upon house shall fall.* (Luke: XI, 17). A marriage instead where both partners are of the same religion, is a granite foundation upon which a married happiness and understanding between the partners are easily built and secured.

BE APOSTLE!— You are often complaining that you cannot be an apostle, for you are an unkown mother of a poor family. -Remember, a good example is the best apostolate for winning to Christ new worshippers.

WEDDING BELLS, ROSES ADORN CHURCH FOR CHRUNIK—PALAWAGA MARRIAGE

Wedding bells and red roses adorned St. George's Greek Catholic Church on May 11, when Julian Chrunik, youngest son of Mrs. Nellie Chrunik and late Mr. R. Chrunik of West Bend, took as his bride, Elsie Olga Palawaga, eldest daughter of Mr. and Mrs. Mike Palawaga of Prince Albert. Father Pasichniak officiated at the late afternoon ceremony.

Escorted to the altar by her father the bride was lovely in a floor length gown fashioned from traditional white lace and net over bridal satin. Her three-quarter length veil misted from a sequin embossed crown and she carried a bouquet of American Beauty roses, from which hung streamers dotted with rosebuds. Only jewellry worn by the bride was a pearl necklace and earring set, gift of the groom.

Attending as bridesmaids were Miss Shirley Palawaga and Miss Hope Chrunik.

Following the ceremony, a reception for 150 guests was held at the West End Hall in Prince Albert. The bride's table, draped with a handmade ivory lace cloth was centered by a three tier wedding cake topped by a miniature bride and groom. The cake was adorned with pink roses and embedded in white tulle. Father Pasichniak proposed the toast to the bride and groom.

The West End Hall was the setting for the wedding dance which followed the reception. Music was supplied by a Paddockwood orchestra. Lunch was served. Mr. and Mrs. Chrunik left for a short honeymoon motor trip in southern Saskatchewan. Mrs. Chrunik donned a sand tweed suit, complimented by brown accessories. Upon their return, they took residence in Saskatoon.

CONVERTS IN REVERSE

The Anglican Archbishop of York, Cyril Garbett, wrote recently on the subject of conversions from Anglicanism to Catholicism and vice versa... "I know of many who in recent years have joined our church and I have letters from others, ex-Romans, who have found in the Church of England their spiritual home..."

We strongly incline to the acceptance that there are no real conversions from the Catholic Church to any other persuasion in a truth pursuing search. Catholics fall away from their Catholicity for marriage reasons, for laxity in their Catholic life, or to secure political or financial advancement. And some unfortunate priests have abandoned their priestly ministry for any of three, four or five reasons. Not a reason of them all has its source in dogmatic or moral doubt that could be resolved by becoming a minister in any Protestant Faith. This is not said boastfully or by way of reflection on the religion of Protestants. Catholics—clerical and lay—go wrong within the Catholic Church. We have a sense of conviction that no Catholic turns his back on his Faith expecting to find a more directive light in any other creed. You will find ex-priests, one-time Catholic laymen and laywomen who berate, belittle and cry down the Catholic Church. That is not conversion which should sober people into a sense of fulfillment that is subdued and charitable. We readily grant there are perverted Catholics for any of several reasons. Converts from Catholicism for conscience reasons? We have not yet heard of any that could be bracketed as such.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Ukrainian Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор — Editor
Пр. о. М. Щудло ЧНІ. — Rev. M. Schudlo, CSsR.
Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

Адміністратор — Manager
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ. — Rev. N. Yakimishyn, CSsR.
THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автора.

The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Які деякі "добрі" люди руйнують парафії	о. М. Щудло ЧНІ.	1
З Листів до Редакції		3
Скорбна Пречиста Мати в Українській Поезії		13
Дбайливість про досконалість співбратів		16
Взаємини між арабами й неарабами	о. Мих. Щудло ЧНІ.	21
Публична, громадська мораль		26
Трудноші Церковного З'єднення	о. Мих. Щудло ЧНІ.	29
Хотів би ти знати?		34
Злочин не поплачується	М. Щ.	36
Christ the King		41
Metropolitan Anthony Anhelovych	Rev. M. Schudlo CSSR.	43
Let your husband be himself		47
The "Marylike" Standards		48
I'd like to know		50
The Apostolic Delegate Speaks		52
Purity in Marriage	Donald F. Miller CSSR.	56
The Soldier and the Rosary	E. F. Miller	57
The Value of Sorrow		60
Dangers of Mixed Marriages	Rev. M. Schudlo CSSR.	61

За Дозволом Церковної Влади

Published with Ecclesiastical Approval

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.60
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Дух Страху, дивні пригоди в Африці	.40
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиєп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
"З НАМИ БОГ", молитовник, 512 сторін, в чорній оправі (полотні)	3.00
Оправлений в біле полотно	3.50
Оправлений в білій або чорній скірі	4.00
Оправлений в м'якій скірі, позолоченими берегами, з касеткою	5.00
Оправлений в білій перловій оправі	6.50
Золоті Ворота, читанка	2.50
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України, І. Холмський	4.00
Історія України для дітей	1.00
ІСУСЕ, ЛЮБЛЮ ТЕБЕ (Jesus, I Love You), молитовник Першого Св. Причастя, в чорній або білій оправі, друкована великими буквами	2.00
Католицька Церква в минулому і сучасному Україні	1.00
Католицьке Християнство,—о. Г. Ротг Т.І., перекл. д-р М. Тимків	1.00
Квіти Св. Франциска з Ассизі	2.50
Книга Чудес Св. Антонія з Падви, о. Й. Ананевич, Ч.Б.М.	.65
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Ліки під нотами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Любіть Україну, фотоальбом	12.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Наука Св. Василя Великого для Народу (проповіді)	2.50
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перші Роки Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Пісня про Бернадету, Ф. Верфел, оправлена	4.00
Потолочені Хліба, І. Стоцький	.50
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Признання України, Н: Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сучаспий Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Співаник Ліра-Сурма, поверх 500 пісень під нотами, гарно оправлений	5.00
Тайна Пресв. Євхаристії, Архиєп. Йосиф Сліпий	1.00
Тернистий Шлях, о. Є. Мацелох	1.00
Хіба Ривуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
У Лісничівці. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Церковні Пісні	.25
Церковні Пісні, побільшене видання	.75
Ціла Наука Католицької Церкви у коротких проповідях, о. Й. Ананевич	5.00
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Шлях Велитня, життя Т. Шевченка	3.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00
Eastern Rite Catholics, by Father M. Schudlo CSsR., 64 p., illustrated	.15

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

THE REDEEMER'S VOICE

УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ МІСЯЧНИК

UKRAINIAN CATHOLIC MONTHLY

Листопад-Грудень Yorkton, Sask. Nov.-Dec., 1957

ВАЖНЕ ОГОЛОШЕННЯ

Чи Ви вже маєте оці книжки?

ЛЮБІМ МАРІЮ—443 сторінки,—о. М. Щудло ЧНІ. Оправлена в полотно: $3.00; — в паперову окладинку: $2.00

ІСУСЕ, ЛЮБЛЮ ТЕБЕ—молитовник для дітей, в укр. і англ. мовах, червоними та чорними буквами; букви дуже великі, так що дітям легко слідувати Службу Божу. Молитовник має білу та чорну оправу. Ціна молитовника: $2.00

ВЕЛИКИЙ МУЧЕНИК ЗА УНІЮ—маленька книжечка про Св. Йосафата, нашого брата по крові, що віддав життя за святу віру. Це життя написане в укр. і англ. мовах. Ціна: 50ц.

З НАМИ БОГ—четверте видання відомого вам уже молитовника. Мова справлена, окладинки люксусові. Цей молитовник має різні оправи:

Чорна звичайна окладинка	3.00
Біла тверда люксусова окладинка	3.50
Біла тверда шкіряна окладинка	4.00
Чорна люксусова бельгійська шкір. оправа	4.50
Люксусова перлямутова окладинка. Цей молитовник можна пожертвувати як пригарний спомин на день шлюбу, першого Св. Причастя чи при інших спеціяльних нагодах	6.50

UKRAINIAN CATHOLICS—Ця книжечка написана в англ. мові для нашої молоді та для латинників, що цікавляться нашим обрядом. Там є наша історія, приписи про обряд, пояснення Сл. Б. .50

Всі ці книжки замовляйте:

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

ПРОЩІ до ЕВРОПИ в 1958

1) 11-го лютого—Люрд. 2) Великдень—в Римі. 3) В травні-червні—до різних европейських святинь. 4) В липні-серпні—спеціяльні поїздки для шкільної молоді і учителів. Про інформації пишіть до:

SINFONIA CATHOLIC PILGRIMAGE TOURS
245—3rd Ave. South, Glengarry Block, SASKATOON, Sask.
Phone 20434

Провірте дату скінчення передплати подану при Вашій адресі на обгортці.

Check your address label for expiry date

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 29, ч. 11-12 ЙОРКТОН, САСК. Листопад-Грудень, 1957

СЛАВА НА ВИСОТАХ БОГУ!

о. М. Ф., ЧНІ.

МІЖ ночами світа була одна ніч, що просвітила ввесь світ. Зорі сіяли як звичайно, люди умучені спочивали, а над вефлеємським узгірям з'явився убогим пастушкам Божий Ангол. В його появі відчували вони появу Найвищого, бо слава Божа осінила їх. Вони перестрашилися.

"Не бійтеся, говорить їм, ось бо я звіщаю вам велику радість, що буде всім людям. Народився вам сьогодні Спас, що він Христос Господь, у місті Давидовім". Ці побожні Ізраїльтяни зрозуміли величезне значення цих слів. Той, якого їх батьки від тисячів літ з тугою ожидали,—прийшов і кличе їх!

О, це справді радісна і щаслива вістка для їх народу і для всіх людей! Христос Спаситель прийшов! Але де й як появився? "Ви знайдете Дитятко, що сповите лежить у яслах." От по чому пізнають Його. Ось тяжка проба віри для пастухів. Та вони видержали її. Горді фарисеї, садукеї, члени високої ради не видержать її, як і не видержують її їх духові наслідники...

Цілі почоти анголів злітають і співають мельодійну пісню небесну: **Слава на висотах Богу і на землі мир людям доброї волі.** В цій пісні проголошують анголи ціль приходу Спасителя на світ: Це прославлення Бога і заложення царства поклонників правдивих Божих. Так повстане мир, мир людям доброї волі...

Від віків Різдво це свято мира... Від віків Христове Царство Католицька Церква голосить мир душам, родинам і народам. Багато змін повстало, змінилось неодно під життедавчими променями Христової Евангелії, та всетаки який сумний вид представляє сьогодні роз'єднане людство!

Скільки то вже разів це свято мира стрічали діти одної родини в ворожих окопах, серед гуку гармат, скорострілів, розриву бомб! Божий Син зійшов до нас, щоб стати другим Адамом, керувати людством як родиною братів. **Я прийшов, щоб життя мали!** Прийшов, щоб нас всіх з'єднати в Собі, нашім браті, вивищив ввесь людський рід, став людиною, щоб повернути людей у діти Божі.

Людина забула, що має бути другій братом, що ми всі маємо до життя під сонцем однакове право, що всі ми маємо спрямовані бути повсякчасно до нашого Бога в Христі Ісусі. Брак мира, війни, брак спокійного завтра це наслідок забуття про всесвітне братерство. Людина звузила в прерізний спосіб поняття хто є для неї людиною, братом...

Ось як говорять і поступають ті, що не знають Христа: "Тільки ми вільні маємо право на повне життя, ви невільники—наші раби!... Тільки ми члени нашої нації, лиш для нас всі добра, ви будьте вдоволені ролею слуг, в поїздах наших бистроїздних... Тільки ми члени партії, маємо всі вигоди, права, а ви непартійні

вдоволяйтесь чорною працею та тим, що дихаєте, тільки ми сокоосвічені, а ви малописьменні не приступайте близько, тільки ми богаті в гроші, фарми, впливи, маємо повне право, ми, братя, своя каста, а ви... тільки ми сильні і здорові, маємо право жити, але не ви слабі і хворі... І для нас ми виплекали право для себе, а для вас зробили папером, все що ми робимо це добро, єдино правильне..."

Скільки на протязі віків фарисейства, потоптання братньої любови, народних прав!... І чи дивно, що на поневолені одиниці та народи не хочуть зрікатися своїх прав, і чи дивно, що гріх може дати потомство тільки ще тяжчому гріху? Син Божий став нашим Братом, а ми забуваємо бути братьми один для одного. Став у всім нам подібний крім гріха. Він вже в стаєнці гріхи наші носить і страждає за нас, тому терпить і холод і всі недостатки. Як грішна людина, що забула про ці основні правди, може усунути зло зо світу без поправи самої себе? Бо як можуть завести мир ті, що ворогами Бога? Бо ж головна причина всього зла на світі ці відвернення людей від Бога... Навернімся до Нього всім серцем і мир запанує сейчас на зболілій землі!

І пішли, поспішили і знайшли Марію і Йосифа і Дитятко, що лежало в яслах. З ними і ми ходім. І ми поклонімся, бо з Церквою святкуємо Різдво не як щось, що колись сталося. Церква каже нам його святкувати сьогодні.

Що зложимо ми Христові... а дарі? Великий учитель церковний, Св. Єронім, мешкав в печері вефлеємській побіч стаєнки, що була в чудовій церкві Різдва Христового, яку збудувала в 330 роках Св. Єлена. Святий богомолець прожив 34 роки в молитві, покаянні та студіях Св. Письма, яке переложив на латинську мову і пояснив. Часто роздумував, як сам пише, дивлячись на місце народження Ісуса; серце його розмовляло з Ісусиком, що спочивав в вертепі. Святий говорив до Дитятка: Господи Ісусе, яке тверде Твоє послання, як дрижиш зо зимна для мого спасіння! Як я віддячитись годен Тобі?" Дитятко відповіло: "Дорогий Єроніме, нічого не потребую від тебе. Співай тільки: **Слава на висотах Богу!"**

Святий говорив дальше: "Я мушу таки щось Тобі дати, найдороща Дитинко, я віддам Тобі усі мої гроші". Дитятко відказало: "Небо і земля є мої. Дай бідним, Я це прийму так немов це мені дане!" Єронім сказав: "Радо це вчиню, любий Ісусе, але я таки мушу дати щось Тобі, інакше з болю розірветься моє серце". Сказало Боже Дитятко: "Ти так радо щось хочеш мені дати, то скажу тобі, чим повинен ти обдарити Мене: Дай Мені твої гріхи, муки твоєї совісти та прокляття". —"Що вдіеш з тим?" відповів Єронім. Ісус Дитятко відповіло: "Понесу твої гріхи на моїх раменах, розвеселю твою сумну совість і твоє прокляття відверну від тебе".

І почав плакати Єронім. "О Дитинко солодка! Як зворушила Ти моє серце. Я думав, що Ти хочеш щось доброго. А Ти хочеш все мати, що в мені є злого. Візьми все, що моє, а мені дай, що Твоє!"

Оце й наш дарунок. Скиньмо з себе все наше, людське і грішне в святій різдвяній сповіді, зодягнімся в Христа, і мир Божий запанує в нашій душі, домі, посеред нашої людської родини...

— З ЛИСТІВ ПО РЕДАКЦІЇ —

ЦІКАВІШІ УРИВКИ ІЗ ЛИСТІВ ВІД НАШИХ ЧИТАЧІВ — ДОПИСИ — ПОДЯКИ ЗА ВИСЛУХАНІ МОЛИТВИ — ЖЕРТВИ — ОГОЛОШЕННЯ

ОБІЖНИК

Єпископський Ординаріят
Саскатунської Єпархії
11 жовтня 1957

Цьогорічний З'їзд Централі Українців Католиків Саскачевану відбувся, мимо непогоди, при досить чисельній участі делегатів і гостей з цілої нашої Єпархії. Єпархіяльні Організації відбули успішно свої наради і запланували працю на наступний рік. Зокрема Братство Українців Католиків з нагоди свойого Срібного Ювілею наміряє поновити діяльність, відновити працю в давніх своїх Відділах, ворганізувати нові.

Як відомо в наступному році провід всеканадійських управ наших організацій має перейти до Саскатуну. До цього всі ми маємо відповідно підготовитися. З'їзд поставив перед українцями католиками завдання збільшити членство всіх наших організацій, щоб працю розложити на більшу кількість осіб.

Братство Українців Католиків визначило п'ятьох представників, до яких треба звертатися з проханням про поміч, а саме: п. В. Козакевич з Йорктону, п. А. Кіндред з Йорктону, п. Б. Л. Корчинський з Геффорд, п. В. Сагаш з Ріджайни і п. д-р С. Воробець зі Саскатуну.

КОМУНІКАТ ПРЕСОВОЇ СЛУЖБИ УКР. ХРИСТ. РУХУ
Українська Делегація на 5. Світовому Конгресі Католицької Преси

У днях 30. IX.—3. X. 1957 р. відбувся у Відні п'ятий світовий Конгрес Католицької Преси. В Конгресі взяло участь понад 400 католицьких журналістів і видавців, які репрезентували 32 народи всіх континентів.

Сьогодні ніхто не оспорює значення преси і тому зрозуміло, що Конгрес вигідався належною увагою церковних і світських високих властей. У його працях брали участь багато Владик, а Архиепископ Відня, Преосв. Фр. Кенг, як господар терену, започаткував Конгрес Архиерейською Сл. Божою.

Нунцій Апост. Столиці, Архиеп. Деллепяне, також привітав учасників Конгресу на інавгураційному засіданні, а на закінчення виголосив у церкві Св. Карла змістовну проповідь підчас благодарственного богослужения, яке сам відправив.

На інавгураційному засіданні були також присутні: голова австрійського парляменту, як теж віцеканцлер та три міністри.

Про Конгрес обширно звітувала преса, а австрійське радіо й телевізія підготовили окремі програми. Також радіопромовлення та преса інших країн чимало уваги присвятили цій небуденній події.

Цілком окремо треба відзначити спеціяльний лист Його Святости Папи Пія XII із низкою сугестій для конгресистів.

Про значення Конгресу чимало можуть говорити особи доповідачів, серед яких можна було зауважити б. французького міністра та президента франц. християнської партії (МРП) Пефдімлена, кол. лайбуритського міністра лорда Пакенгема, нім. проф. і директора інституту для журналістів на вільному університеті в Берліні, д-ра Е. Довіфата, б. ред. франц. катол. щоденника "Ля Круа" о. Е. Бабела, італійського депутата Р. Манціні, президента Союзу Катол. Журналістів Еспанії Франческа де Люї і Дияза.

На Конгресі були також заступлені українці і то поважною делегацією (90 осіб із 7 різних країн діяспори), яка зробила чималу роботу та добилася поважних успіхів.

До значення укр. делегації дуже спричинився факт, що на Конгрес прибув наш ВПреосв. Митрополит Кир Максим Германюк ЧНІ із Вінніпегу, який не тільки займав належне місце між почесними гостями Конгресу підчас інавгураційного засідання, але теж мав змогу поінформувати ведучі особи Конгресу підчас спеціяльного прийняття-обіду, який приготовив для чільних гостей (крім загального прийняття для всіх конгресистів) Архиепископ Відня. На цьому прийнятті Митрополит займав перше місце.

Репрезентація українців виступала організовано як речник Асоціяції Укр. Катол. Преси, яка то Асоціяція перед декількома місяцями була принята до Міжнародної Унії Катол. Преси, що влаштовувала Конгрес. (Затвердження принятя нашої Асоціяції наступило щойно на згаданому Конгресі).

До виступу на Конгресі укр. делегація старанно підготовлювалася дов-

ший час, при чому треба підкреслити тісну й гармонійну співпрацю Асоціації Укр. Катол. Преси і Укр. Христ. Руху. У висліді тієї підготовки українці (як єдина делегація на Конгресі) мали окрему виставку української католицької преси та видань на еміграції, яка втішалася живим заінтересуванням всіх делегатів.

Крім цього у висліді заходів організаторів підготовлено окремі інформативні видання: "Християнського Голосу" (на нім. мові), "Америки" (на англ. мові) і "Нашої Мети" (із спеціяльною вкладкою з англійськими, нім. й італ. статтями), які то видання роздано учасникам Конгресу. Спеціяльні числа, багато ілюстровані були повністю присвячені укр. проблематиці та спричинилися до поширення інформацій про Україну. І тому то Хвальним Редакціям і Видавцям згаданих трьох часописів належиться спеціяльна подяка та признання.

Склад укр. делегації був старанно дібраний. Завдяки тому, що до неї ввійшли представники з терену Австрії, можна було припильнувати багато подробиць таки на місці, бо до Екзекутиви Конгресу входили австрійські журналісти, як господарі. Зокрема завдяки наполегливим старанням о. д-ра В. Гавліча ЧСВВ., УКАПреси на терені Австрії, у секретаріяті Конгресу, українська група виступала під власним іменем, як "Українці в Екзилю", як єдина з екзильних груп. (о. В. Гавліч ЧСВВ підготовив дбайливо виставку преси).—Завдяки численним особистим знайомствам делегата з терену Австрії мґра Ю. Костюка укр. делегація могла нав'язати численні особисті контакти з австрійськими і німецькими журналістами.—Про зв'язки із Централею Міжнародної Унії Катол. Преси, яка находиться в Парижі, дбав президент УХРуху, проф. д-р В. Янів, використовуючи досвід із попередніх конгресів. УХРух був крім цього репрезентований д-р М. Коновальцем, редактором "Христ. Голосу", д-ром М. Заяцем, ред. "Сторінок УХРуху". З відомих ще укр. журналістів був на Конгресі М. Троцький зо Швайцарії. Чимало важила на Конгресі катол. журналістів присутність між. укр. делегатами священиків (о- д-ра В. Гавліча ЧСВВ, і о. ред. І. Шевціва із Англії).

Укр. делегація виступала також активно на комісіях (релігійної інформації та міжнародньої співпраці). На першій о. І. Шевців припильнував, щоб у резолюціях присвячено відповідне місце переслідуваній Церкві.

Ця жвава праця укр. делегації на Конгресі найшла своє відбиття у виборі укр. делегата (проф. д-ра В. Янева) до Центрального Проводу Міжнародньої Унії Катол. Преси)

Для повноти можна б ще додати, що укр. виставковий стіл був фотографований для телевізії, укр. делегати промовляли до радіомовлень "Голосу Америки", мали окрему інформаційну розмову із Архиепископом Відня. Нав'язано десятки знайомств з редакторами поважних катол. релігійних і суспільних органів, збуджуючи зацікавлення для актуального положення нашої Церкви.

В цілому треба сказати, що участь укр. журналістів у 5-ому світовому Конгресі Католицької Преси належала до найуспішніших виступів українців на міжнародньому форумі, що матиме чимале значення для нашої справи.

ВЕСТ КІЛДОНЕН, МАН. П'ятиліття БУК, ЛУКЖ і УКЮ в парафії Св. Йосипа

В неділю 20 жовтня о годині 6 вечора відбулася святочна вечера в парафії Св. Йосипа в Вест Кілдонен (передмістя Вінніпегу) для відмічення п'ятої річниці основання відділів БУК, ЛУКЖ та УКЮ. Парафія Св. Йосипа під проводом ОО. Редемптористів є наймолодша у Вінніпегу, бо існує тільки п'ять літ цебто від 5 березня 1952 р. Основником цієї парафії є молодий, енергійний та ревний ВПр. о. Йосип Денищук, ЧНІ. Господар ювілейної вечері п. Д. Вавриков покликав до слова голову відділу БУК, п. В. Долінського. Він заявив, що відділ Братства Українців Католиків (БУК) основав п. І. М. Козоріз, президент Централі, дня 3-го жовтня 1952 р. Першим головою був п. Семен Киба, другим п. Михайло Гелюх, а третім п. В. Долінський. На основуючих сходинах було тільки 9 членів, а тепер членів відділу БУК є 52. В імені ЛУКЖ промовляла пані Марія Вавриков.

Відділ Лиґи Українських Католицьких Жінок основано 14 травня 1952 р. при помочі пані Марії Дими і пані Гизелі Судол. На початку було тільки 15 членкинь, а тепер є 40. Першою головою була пані Марія Михайлів, другою пані Анна Данчук, а тепер є пані Марія Вавриков. Відділ Українського Католицького Юнацтва (УКЮ) основано 12 червня 1952 р. Всіх членів є тепер 30, головою УКЮ є тепер п. Йосип Кристалович. Привітальні промови виголосили ще: І. М. Козоріз, президент Централі Українців Католиків, п. Іван Беднарський, голова Окружного Відділу БУК, п. С. Новицький, кандидат на шкільного радного з Вест Кілдонен, о. С. Іжик, редактощ "Мого Приятеля", Впр. о. Р. Хомяк, ЧНІ. та Впр. о. ігуммен Г. Шишкович ЧНІ. В кінцевому слові о. Й. Денищук, ЧНІ. підчеркнув свою радість, що Господь Бог поблагословив його працю й зараз парафія росте так, що треба поширювати церкву. Рівнож подав людям до відома, що ця святочна гостина є рівночасно привітанням нових священиків, а саме Впр. о. ігумена Гр. Шишковича та Впр. о. Р. Хомяка ЧНІ., секретаря, бо біля церкви є збудований великий монастир, який буде осідком Протоігумена ОО. Редемптористів, Впр. о. Др. В. Маланчука.

о. С. Іжик.

ПОМОЖІТЬ

Українські залишенці в Мюнхені в Німеччині взялися до будови укр. катол. церкви. На це потрібні фонди. Багато з наших новоприбулих американців і канадійців були колись у Мюнхені. Ось добра нагода токазати, що вони ще не забули про дні недолі в часі та після другої світової війни.

Висилайте свою лепту на будову цієї церкви на ось адресу:

Seinen Hochwuerden,
P. Holynskyj,
Schenbergstr. 9, Munchen, Germany.

ВІД ПОЛІТИКИ ДО МІСТИКИ

"Спілка Визволення України" видала книжку Д. Донцова "Від містики до політики", в якій Автор намагається доказати, що політика народу випливає з його містики цебто із віри в своє призначення.

Починаючи доказувати своє твердження від жидівського народу, неслушно намагається доказати, що Христос не був юдеянином, але гейби арійцем-галеянином. Христос по лінії земського походження був нащадком царя Давида, який мешкав в Вифлеємі, серці Юдеї. За винятком цього хибного поняття книжка пожиточна і гарна.

З жидівської політики завоювати світ Автор переходить до московського імперіялізму. Тут уже дуже гарно та переконливо переконує читача, що загарбництво Москви випливає з її "мнимої місії відновляти світ", організуючи Азію проти Европи.

Не Москва, а Київ зможе знищити комунізм і привести до Бога обдурені комунізмом і матеріялізмом народи. Київ це осередок східньої Европи, тому Москва намагається загарбати та засвоїти собі наше минуле, щоб мати ним імпонувати іншим, бо сама не має чим імпонувати. Загорнувши Україну й опанувавши Київ, Москва зміряє стати "прибіжищем усіх православних у світі".

Комуністи тільки продовжають імперіялізм білої Москви. Сталін признав іншим народам патріярха, але відмовив його нашому Києвові, бо знав, що не Москва, а Київ матиме першенство на Сході.

Редактор Голосу Спасителя.

УКРАЇНЕЦЬ—ВИНАХІДНИК ШТУЧНОГО САТЕЛІТА

Московська "Правда", до якої інколи припадково заблукається якесь правдиве твердження, подала, що будівничий штучного сателіта, який совітські техніки випустили в піднебесний простір (560 амер. миль), це українець Петро Л. Капиця, що одинокий між ученими успішно працював над будовою штучного сателіта, який викинено в простір 4 жовтня 1957 р.

Інжинер і дослідник П. Капиця винайшов плинний геліт-паливо, який вможливив викинення першого сателіта в простір. Капиця, відомий українець, довгий час працював як дослідник плинного телію в Англії. Слід тішитися досягом нашого вченого, тільки шкода, що увесь кредит не забрала Україна, але Москва.

Радимо нашим читачам прочитати собі статтю в Календарі Голосу Спасителя на 1958 р. під заголовком "Прогулька по вселенній", в якій наукове подано значення нового відкриття для людства. (Див. Календар Гол. Спас. 1958 р. стор. 59).

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

В четвер 21 листопада, у день свого Св. Іменика Св. Арх. Михаїла, Пр. о. Мих. Ференц зложив свої часові обіти у Чині Найсвятійшого Відкупителя. Обряд монашої професії перепровадив Пр. о. Фр. Боский, ЧНІ., магістер новиків, у церкві Матері Божої Неустанної Помочі. Отці професори й студенти з Колегії Св. Володимира з Роблину прибули на цю церемонію й своїм милим хоральним співом звеличали торжество.

Редакція й Адміністрація Голосу Спасителя, як і всі Отці Редемптористи складають щирі побажання Преп. о. М. Ференцові з нагоди перших Обітів. "На многая літа!"

ВЕЛИКА ЛЮДИНА

Вповажаний Пан проф. Вол. Кубійович загостив до Отців Редемптористів 18. XI. в Йорктоні 19. XI. ввечері дав відчит у церковній залі про значення Енциклопедії Українознавства, якої він. є головним редактором.

Ця високовартісна Енциклопедія займається тільки українськими справами та всім, що в'яжеться з Українством на рідних землях або деньбудь у світі, де проживають і трудяться українці, позначуючи чимось свій побут у згаданому місці на чужині.

Ціль Енциклопедії така: ця цінна книга має ширити про Україну правдиве знання в цілому світі та спростовувати фальшиве насвітлювання укр. народу та його історії і культури большевиками, які викривлюють нашу історію та зачинають її тільки від 13-го століття, бо вся попередня історія Київської Руси це спільна нам і москалям, а "більше москалям" ніж українцям!

Перша частина цієї Енциклопедії вийшла недавно в трьох томах і тепер вона появиться в англ. мові заходами УНС в Америці.

200 вчених працюють над другою поазбучною частиною, яка дійшла вже до букви "Г". Тут знайдемо імена всіх важніших українців, з яких неодин пішов би скоро в забуття, бо про нього не згадує совітська Енциклопедія, бо він ворог московського імперіялізму.

Ця Енциклопедія вимагає багато гроша, бо працюють над нею около 200 вчених, які сливе задармо трудяться для цієї всеукраїнської справи от хоча б пан проф. Кубійович, якого місячна платня виносить усього 70 дол.

На заклик пана Професора українці в Йорктоні скинули чи заангажували на видання Енциклопедії около 400 дол. Це дуже велика сума, бо це дар тільки українців католиків. Наші православні браття, як усюди по інших містах, так і в Йорктоні не взяли участи в цім важливім для укр. народу ділі.

Появу Енциклопедії в першій мірі треба завдячувати невтомному лемкові, панові Проф. В. Кубієвичові. Це по спасінні душі головна ціль його земського життя.

Пан В. Кубійович народився на Лемківщині. Замолоду стелилося йому вигідне життя. За здібності та науковість став доцентом краківського університету. Мав запевнені вигоди, але знехтував їх, бо мріяв про працю для України. Видав науковий Атляс України, в якім були загарбані

Проф. Вол. Кубійович

західньоукраїнські землі. Повстала буря. Його викинено з університету.

На скитальщині Пан Професор відновив НТШ знищене большевиками по зайнятті Зах. України і поставив собі ясну ціль: уложити при помочі своїх співпрацівників Енциклопедію Українознавства, щоб науковий світ знав про Українців не з польських чи московських джерел, але таки від українців.

Другий гасловий том Енциклопедії буде коштувати 120,000 доларів. Ніхто не дав фондів на цей монументальний твір, скарб нашого народу. Самі українці, що живуть у вільнім світі, мусять покрити ці кошта.

Українці горді, що мають Проф. В. Кубійовича та його відважних співпрацівників, які сливе безплатно трудяться для національного добра нашого народу. Не всі навіть державні народи мають свої енциклопедії. Матимуть її українці завдяки панові В. Кубійовичові та його невтомним співпрацівникам.

Всі українці повинні допомогти нашим науковцям докінчити це важне діло своїми щедрими грошевими датками.

ПОДЯКА

Після вчиненої обітниці складаю прилюдну подяку Найсолодшим Серцям Ісуса й Марії за вставлянням бл. п. Митр. Андрея за видоровлення одної особи, за поміч в реколекціях, і за всі вислухані молитви, та рїжні ласки.

С. Агафія Сл. С.П.Н.Д.М.

ВШАНУВАЛИ ВСЕЧ. О. В. ОЛАЧА
Елфінстон, Ман.

З нагоди уродин та 10-ліття священства Всеч. о. Володимира Олача відбулося торжество 22 жовтня ц.р. в містечку Елфінстоні, Ман. за ініціятиви п. Петра Стасюка, містоголови заряду парафії в Елфінстоні, як також Сестриць пань: Марії Січевської, Анни Стасюк, Р. Юзик, Й. Кристалович і М. Грегораш. Всі вони порозумілися з парафіяльними зарядами в Город, Мензі, Долини і Січ, щоб спільно вшанувати ювілей свого отця пароха, Всеч. В. Олача. Парафіяльна церква в Елфінстоні була переповнена по береги. О годині 7.30 ввечорі благодарственний Молебен відправив Отець Ювілят в асисті Всч. оо. С. Тарнавецького, Івана Мака, Ігора Шпитковського, Володимира Лучкова, Петра Романишина, Івана Іванчука, Михайла Мельника та Івана Кристаловича. Проповідь на тему: "Висока гідність священика", виголосив Всч. о. Ігор Шпитковський з Вінніпегу.

Благословенням Найсв. Тайн закінчено релігійну частину торжества. Опісля у великій міській авдиторії відбулася спільна вечера. Господарем програми був Всч. о. Іван Іванчук, парох з Босежур, який покликав до слова представників парафій душпастирської округи Всч. о. В. Олача. Від парафії Січ промовляв п. Василь Піць, від парафії Мензі п. Льойдо Котик, від парафії Город п. Іван Мальчук, від парафії Голини п. Остап Рабінський. Кінцевий привіт зложив п. Петро Стасюк від парафії Елфінстон і від всіх парафіян вручив для Пароха-Ювілята гарний світлий фелон вартости $200.00 з нагоди 10-ліття священства.

Представники парафій в своїх промовах висказували подяку для Всеч. о. В. Олача за його жертвенну працю для добра церкви та виховання молодого покоління в українському дусі. Всч. о. В. Олач урожденець Нового Самбора, Західня Україна. Богословські студії закінчив у Духовній Семінарії в Перемишлі, де в 1939 р. одержав дияконські свячення з рук бл. п. Єпископа Кир Йосафата Коциловського. Воєнна хуртовина унеможливила йому одержати св. Тайну Священства на Рідних Землях. Аж у січні 1948 р. на вільній канадійській землі одержав Тайну священства з рук бл. п. Архиепископа Кир Василя Ладики в Вінніпегу.

Спочатку душпастирював в парафіях Вінніпег Біч, Гімлі, Попларпарк, Талберт в Манітобі, опісля в місті Альвена, Саск. Найдовше є в Елфінстоні й околиці. Головну увагу звертав на науку катихизму та рідної мови дітей своїх парафій. Де заходила потреба, там будував нові церкви та священичі резиденції. Люди оцінили його працю сьогоднішним торжеством. Це признання одержав Всч. о. В. Олач також від співбратів священників висказаних на бенкеті устами Всч. о. декана Петра Романишина з Овкбурн та словами Всч. о. проф. С. Тарнавецького з Брендон. На закінчення Всч. о. Ювілят склав сердечну подяку своїм парафіянам за таку милу несподіванку та цінний дарунок і всім гостям за чисельну участь. Зокрема дякував священикам, які своєю присутністю причинилися до величавого торжества.

о. С. Іжик.

ПОМЕР о. ПРЕЛАТ ОЛЕКСАНДЕР МАЛИНОВСЬКИЙ

Генеральний Вікаріят Апостольського Екзархату українців католиків в Англії і Валії ділиться з усіма українцями сумною вісткою, що 18 листопада 1957 о год. 12-й дня, прийнявши Найсв. Тайни, упокоївся в Бозі після серцевого удару в Брадфорд, Йоркшір, бл. п. Всесв. і Високопр. о. Прелат Олександер Малиновський, Домовий Прелат Його Святости Папи Пія XII і Генеральний Вікарій Апост. Екзарха для укр. католиків в Англії і Валії.

Покійний народився 12. І. 1888 р. в с. Жуків, пов. Золочів, Львівської Архиепархії. Походив із священичої родини о. Івана і Валерії з роду Перфецьких. Народну школу почав у Жукові, а закінчив у Золочеві. Матуру зложив у 1907 р. в Перемишлі. В 1912 р. закінчив Правничий факультет у Львові. В часі Визвольних змагань був сотником Укр. Гал. Армії і брав активну участь в її бойових кампаніях. Після закінчення 1-ої світової війни записався на Богословський факультет Духовної Семінарії у Львові і був висвячений на священика Митрополитом Шептицьким в 1924 р. Короткий час був сотрудником в м. Золочів, а згодом Віце-ректором Духовної Семінарії у Львові, на якому то пості перебув до II-ої світової війни. Під час окупації Зах. України большевицькими військами в 1939 р., за дозволом Духовної Влади, переходить на Захід, де Апост. Престіл іменує його Апост. Адміністратором

Лемківщини. Після наїзду большевиків на Лемківщину Покійник залишається на своєму пості і щойно в 1945 р., при допомозі УПА, дістається на Захід.

На еміграції стає ректором укр. Духовної Семінарії в Гіршбергу, Німеччина, а опісля в Кюлемберзі, Голяндія. 1951 р. ВПреосв. Кир Іван Бучко, Апост. Візитатор, іменує його своїм Генеральним Вікарієм на Вел. Британію та Ірляндію. В 1954 р. Св. Отець Папа Пій XII іменує його своїм Домовим Прелатом за визначну працю на терені Вел. Британії. По недавнім створенні Апост. Екзархату в Англії і Валії стає Ген. Вікарієм Ап. Екзарха.

Покійник відійшов у вічність після сповнення свого останнього священодійства—благословення новозакупленої церкви у Брадфорді.

Вічна Йому Пам'ять!

АЙТУНА, САСК.
Посмертна згадка про Анну Пациняк

Покійна Анна Пациняк померла 9. X. 1957 р. Походила з родини Ко-

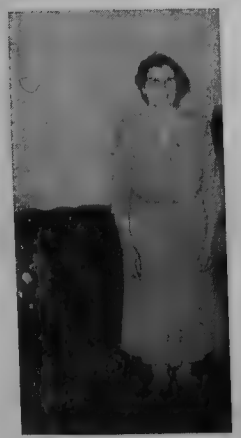

Бл. п. Анна Пациняк

коцьких. До Канади прибула в 1906 р., як мала всього три роки. Вийшла заміж за Іллю Бучуляка. Мали три сини і одну дочку. Муж помер у 1954 р. В 1956 р. вийшла знову заміж за Ст. Пациняка, який тепер мешкає в Йорктоні.

Похоронні богослужения відправили Пр. Отці Мартинюк і Баранецький ЧНІ. По відправах зроблено збірку на добрі цілі, з чого частина пішла на Фонд Голосу Спасителя., частина на радіопрограму, тощо.

Щира подяка всім жертводавцям, а покійний "Вічна пам'ять!"

МОДЕЛЬФАРМ, САСК.
Поминальне Богослужения

Родина покійного П. і П. Хруник (Іван, Йосип і їхні сестри) попрохали отця Пароха відправити заупокійне богослужения за іхніх покійних батьків, Пантелеймона та Пелагію Хруник.

По співанй Сл. Божій і парастасі численні учасники, родина та приятелі, удалися на цвинтар, де посвячено пам'ятники на гробах пок. П. і П. Хруників і Мих. Войтаса. Потім відправлено панахиду за всіх померлих парафіян церкви Покрова Пресв. Богородиці в Модельфарм.

По відправі Сини і Дочки покійних П. і П. Хруників—усі вони добрі парафіяни церкви в Модельфарм—влаштували перекуску для гостей у парафіяльній залі.

Своїм добрим прикладом сини та дочки покійних заохочують всіх інших не забувати про своїх померлих батьків. Служба Божа це найкращий засіб помагати померлим. Ніщо не поможе їм хіба молитва, а Служба Божа це найкраща молитва.

ВАДІНА, САСК.
Золотий Ювілей

В неділю пополудні дня першого вересня 1957 р. до п. Василя і Василини Чорній у Вадіна, Саск., з'їхалися діти, кревні, приятелі і знайомі, щоб зложити їм побажання з нагоди 50-ліття подружого життя. Панство Чорній приїхали до Канади в 1910 р. з села Бобулинці, бучацького повіту. Замешкали на фаомі на північ від Вадіни, Саск. Відразу стали членами-основниками церкви Преображения Г.Н.І.Х. де і околиця на спомин їх рідного села називається Бобулинці. Виховали гарно п'ять синів і дві дочки на добрих і вірних католиків. В їх домі все перебували Отці, що обслуговували їх церкву. Чесне працьовите життя родичів як також і вплив Отців, що нераз перебували в їх гостинному домі, здіяли, що один із синів, Всеч. о. Ник. Чорній, посвятився духовному станові і є тепер парохом у Прівил, Саск. Інші діти подібно як і родичі, кріпко держаться святої віри і народу. Всеч. о. Михайло Решетуха, парох Рами, Саск., парох Вадіни о. В. Фляк, і о. Н. Чорній поблагословили Ювілятів на дальшу дорогу життя, щоби Господь дозволив жити. Діти Ювілятів зложили родичам гарний дарунок, а всі присутні з тої нагоди датки на укр. кат. пресу, з чого 5.00 на Голос Спасителя.

Присутній.

РІДЖАЙНА, САСК.
Весільні дзвони

Дня 5-го жовтня ц.р. відбулося величаве весілля п. Володимира Щебля, сина Олекси і Марії Щебля з Айтуни, з панною Марією Собчук, одинокою донькою п-ва Остапа і Варвари Собчук в Ріджайні. Чин вінчання довершив Всеч. о. декан М. Колодій в церкві Св. Василія. Церква була переповнена гістьми. Хор співав під проводом п. І. Гавдиди. Весільна гостина відбулася в залі У.Н.О. Поверх 300 гостей засіли до весільної трапези. Отець Парох виніс товст молодятам. По вечері о. Парох склав побажання молодятам і виніс многоліття.

Панство Вол. і Марія Щебель

І. Коміта промовив по-англійськи і прочитав желання, що наспіли підчас весілля. Гості обдарували молодят гарними дарунками. На другий день панство Собчуки запросили родину і тих, що помагали, на "поправку". Тут відбулася родинна забава.

Отець Парох промовив на адресу родичів і виніс многоліття всім присутнім і родичам. Також промовив п. Середа з Айтуни. Родичі і молодята щиро дякували всім за поміч в весіллі.

При кінці промовляв староста і просив присутніх зложити молодим дарунок, щоб дати знати про весілля всім, що не могли прибути. Попросив паню Е. Галапац і паню Г. Пракси перевести збірку на добру пресу. Збірка принесла 27.00. Молодята зложили 5.00, разом 32.00. З того поділено на Голос Спасителя 10.00, на сироти в Айтуні 7.00; разом 32.00, а 15.00 на інші цілі. Жертводавцям щира подяка, а молодим "Щасти, Боже!"

Гість.

ПАРАФІЯ В ФОВМ ЛЕЙК, САСК.

Парафія Пресв. Трійці була започаткована в 1945 р. відправою в приватнім домі п. Вас. Шевчука. Власну церкву парафія дістала аж у 1949 р., відкупивши її від укр. катол. громади в Голар, Саск. Церква коштувала $1,200.00.

До першого комітету були ввійшли Ів. Козуб (містоголова), Петро Стан (секретар) і Дмитро Зіньковський (касієр). Цьогорічний комітет складається з оцих панів: Ів. Середа, Колясса і Павло Стан.

Петро Стан подарував місце під церкву на своїй фармі. Парафія має власний цвинтар закуплений в 1950 р.

При церкві дуже гарно трудиться Сестрицтво Пань, які займаються прикрасою церковщі та порядком, улаштовують базарі й інші підприйняття.

Зразу була тільки одна відправа на місяць. Від 1957 р. відправа буває регулярно двічі на місяць, а часом навіть тричі, бо крім двох ранніх інколи буває вечірня Служба Божа.

Парафія має 22 вписаних членів, які приступають до Св. Тайн і платять церковний податок. Нажаль є кількадцять укр. катол. родин у Фовм Лейку, які "не відчувають" обов'язку та потреби вписатися до парафії під притекстом, що вони є членами "інших парафій". Забувають, що слід належати до тієї парафії, в якій проживають.

Життя в парафії гарно розвивається. Нажаль церковця надто стара та замала, щоб гідно представляти укр. катол. громаду в такім важнім центрі, яким сьогодні стає місто Фовм Лейк. Сподіємося, що ревні парафіяни внедовзі візьмуться до будови гарної стилевої церкви з артистичним іконостасом, щоб Фовм Лейк міг стати прикладом для дооколишніх парафій.

АЙТУНА, САСК.
Посмертна згадка

В околиці Айтуни, Саск., по тяжкій недузі упокоїлася в Бозі 29. II. 1957 пані Михайлина Левицька. Прожила 70 років. Походила з села Любінці, стрийського повіту. Приїхала до Канади молоденькою дружиною Юліяна

Бл. п. Михайлина Левицька

Корчинського у 1904 і поселилася на фармах в околиці Габбард. Там прожила свій молодий вік. В 1920 р. поховала свого мужа. Пізніше вийшла заміж вдруге за Григорія Левицького. В 1938 р. оставили фармування й замешкали в містечку Айтуна.

Покійна полишила за собою в смутку мужа, з яким прожила 36 років; одну дочку, два сини, 11 внуків, одну сестру, Юлію Смишнюк, і одного брата Івана Крушельницького в Торонто. Син Йосип купець збіжжя в Пул Елевейтор у Габбард, а Микола фармує в околиці.

Покійна неустанно працювала для добра своєї церкви. Кільканадцять років служила в заряді сестрицтва.

В домі покійної ввечері перед похороном о. Бахталовський ЧНІ. відправив парастас за покійну. Опісля гп. Н. Голдун, Гр. Козакевич і п. Смишнюк відспівали Псалтиру. Похоронне богослуження і прощальну промову відслужив о. Сирота ЧНІ.

Помимо болотнистих доріг, на похорон прибуло поважне число людей. Зараз по похороні відбувся в галі поминальний обід. По обіді переведено збірку, з якої уділено 10.00 на Голос Спасителя.

Спи, дорога сестро! Нехай земля буде тобі легкою!

Сусідка.

ВИНЯРД, САСК.
25-літній ювілей подружнього життя

День 2 вересня ц.р. залишився в пам'яті п-ва Івана і Анни Бздель. Того дня їх діти, родина, приятелі та знайомі влаштували їм милу несподіванку з нагоди 25-літнього подружого життя.

В понеділок 2 вересня, о. М. Кучмяк, ЧНІ., відправив співану Службу Божу за здоров'я п-ва Івана і Анни Бздель. Ввечері всі запрошені гості з'їхалися до церкви на молебень, що був відправлений в намірянні ювілятів. Молебень відправляли Пр. о. М. Бздель, ЧНІ. (брат ювілятки) і о. М. Кучмяк, ЧНІ. По молебні о. М. Бздель уділив ювілятам благословення з нагоди 25-річчя. Після благословення о. М. Кучмяк виголосив проповідь про "Ціль Подружжя".

По відправі в церкві всі гості поїхали до української залі. На головному столі був поставлений великий "кейк" з написом 25.

Господарем прийняття був Никола Боднар, що перший привітав ювілятів. Опісля слідували промови та передача гарних дарунків від їхніх дітей, братів, сестер, родини і приятелів. Зворушені до сліз ювіляти щиро подякували всім за їхні подарунки та побажання.

При звуках гарної музики забавлялись гості до пізньої ночі. Переведено рівнож збірку на добрі цілі, з чого призначено 13.50 на пресовий фонд Голосу Спасителя. Всім жертводавцям щира подяка, а п-ву Іванові і Анні Дздель та родині нехай Бог дозволить прожити в щасті ще багато літ.

Учасник.

ЯРОСЛАВ, САСК.
Посмертна згадка

Марія Новак, піонерка, вдова по Дмитрі, упокоїлася в Бозі 26-го жовтня ц.р., проживши 88 р. Була вдовою від 1921 р. До Канади прибула з Мацькович, пов. Перемишль в 1905 р. разом зо своїм мужем. Осіли в Ярославі біля Йорктону і тут вони тяжко працювали, щоб виховати 2 синів і 4 дочки. Усі діти подружені. Останніх 9 літ перебувала коло сина

Бл. п. Марія Новак

Стефана. Попередніми роками довший час була коло сина Петра. Усі її любили за її згідливість та доброту. Внуки несли домовину бабки.

Впр. о. Ігумен Ст. Шавель ЧНІ., відправив парастас у домі померлої. Похорон відбувся 29 жовтня. Похоронну співану Службу Божу відправив о. М. Кучмяк, ЧНІ. По похороні відбувся старокраєвий поминальний обід у домі п. Стефана Новака. В часі обіду проведено збірку, яка принесла 10.00, з чого частину призначено на Голос Спасителя і радіопередачу.

М. К.

МЕЛФОРТ, САСК.
Поминальна відправа

У шосту річницю несподіваної і трагічної смерти бл. п. Василя Яремія, що помер трагічно убитий трактором 17-го вересня 1951—його вірна дружина-вдова, Домія Яремій, справила поминки за нього. Парох о. І. Забава відправив поминальну Службу Божу і парастас в суботу 12-го жовтня ц.р. в церкві Св. Духа в Мелфорт, Саск., де мешкає п. Д. Яремій. Людей зійшлося багато, всі сусіди, приятелі, родина і знайомі. Бог не поблагословив їх дітьми. Вони все давали щедрі жертви на церкву. На церкву в Мелфорт жертвували 500.00. Крім того п. Домія Яремій справила до церкви в Мелфорт гарний кивот і 2 фелони, чим заслужила собі на вдячність і пошану у всіх парафіян.

По скінченім поминальнім Богослуженні відбувся обід в церковній галі, який приготовили рідня і приятелі покійного. По обіді о. Парох згадав покійника і вказав на добрий примір поминання покійників—та на жертвенність і любов до своєї церкви пані Д. Яремій, які повинні порушити до наслідування всіх наших парафіян.

По цім переведено збірку, з якої 6.00 призначено на Голос Спасителя, а решту віддано до церковної каси, щоб справити якусь пам'ятку. Збіркою зайнялись брат покійного п. Михайло Яремій, вихованок прибраний син п. Петро Панчишин і свояк п. Михайло Бродовий. Закінчено обід відспіванням "Вічная Пам'ять" для покійника.

Парафіянин.

ІНСІНГЕР, САСК.
Посмертній спомин

24. X. 1957 р. в йорктонськім шпиталі померла бл. п. Варвара Волос. Вона тяжко хворувала на задуху дев'ять літ.

Покійна Варвара ур. в 1908 р. в Шіго, Саск. В 1930 вийшла заміж за Николая Волос в тій самій околиці.

27 жовтня Пр. о. М. Кучмяк, ЧНІ., відправив парастас в домі померлої і 28 жовтня відслужив заупокійну Сл. Божу і похорон в церкві Св. о. Николая в Інсінгер. Тлінні останки покійної зложено на цвинтарі біля церкви.

Покійна залишила в смутку мужа Николая, двох синів: Йосиф мешкає в Інсінгер, а найстарший син—ще нежонатий, і мешкає при батькові. Одна донька Стефанка одружена за Івана Калинія і мешкає в Ошава, Онт. Полишила стареньку маму Анну з Цибульських, п'ять братів і сім сестер.

По похороні в парафіяльній залі відбулася спільна перекуска, де з нагоди похорону зроблено збірку на пресу Голосу Спасителя і радіопередачу, яка принесла 20.00.

Родина покійної щиро дякує всім, що взяли участь в похороні і своєю присутністю були великою розрадою в їх смутку.

Вічна їй пам'ять!

Учасник.

ВИНЯРД, САСК.
Посмертна згадка

27 жовтня ц.р. сколихнула Винярдом і околицею сумна вістка, що в 36 році життя нагло помер бл. п. Василь Василинка. Покійний не був ще жонатий. Мрії про подружжя покійного не сповнились, передучасна смерть все перервала. Через кілька років покійний самий мешкав і мав "пул рум" в місті.

Напередодні похорону 30 жовтня вечером Пр. о. М. Кучмяк, ЧНІ., відслужив парастас в домі покійного.

Бл. п. Василь Василинка

На другий день о 10 год. зачався похорон при великім здвизі людей, бо покійний був знаний багатьом і мав добру вдачу,'за те багато прийшло на похорон. В церкві Пр. о. М. Кучмяк відслужив співану Сл. Божу і виголосив проповідь. Тлінні останки покійного спочили на католицькім цвинтарі побіч любої мами, що в місяці січні ц.р. померла.

Покійний полишив в смутку свого батька Олексу, п'ять братів і дві сестри, всі подружені крім одного брата.

По похороні запрошено всіх учасників до залі під церквою на перекуску. Після перекуски на заклик п. Йосифа Духніцького переведено збірку на Голос Спасителя і радіопередачу, що принесла 43.00.

Всім жертводавцям щире спасибі, а покійному Василеві "Вічна пам'ять".

Учасник.

БІВЕРДЕЙЛ, САСК.

В четвер, 7 листопада упокоїлася в Бозі у Саскатунськім шпиталі бл. п.

Бл. п. Розалія Лящ

Розалія Лящ з дому Лік. Покійна прожила 73 роки. Уродилася в селі Хоретани, пов. ярославського. До Канади приїхала молодою дівчиною в 1903 р. В 1904 вийшла замуж за Теодора Лящ. Замешкали в околиці Джедбург, Саск. Як всі наші піонери, так і покійна працювала тяжко. щоб краще жилось дітям. Чоловік покійної помер 1943. Покійна вже через два роки занепадала на силах. Бачучи свій близький кінець життя, бажала, щоб поховати її біля мужа Теодора в Бівердейл, Саск. Діти сповнили материнське бажання.—Полишила в смутку чотирьох синів: Івана, Михайла, Теодора і Андрея. Дві дочки, Анну і Марію. Всі вже подружені. Покійна була доброю матірю і старалася своїх дітей виховати якнайліпше.

11. XI. похоронні богослужби відслужив о. Михайло Кучмяк, ЧНІ. в церкві Успення М.Б. в Бівердейл, Саск. На похорон прибула численна родина зблизька і здалека та багато знайомих і приятелів.

Оці особи несли трумну: Іван Лащ, Михайло Лащ, Андрій Лащ, Олекса Гамраций, Д. Орбановський, Давид Лащ.

По похороні запрошено всіх до парафіяльної залі на спільну перекуску. На заклик п. Івана Бонцаля присутні зложили на пресу Голосу Спасителя і радіопередачу 24.10. Жертводавцям щире спасибі, а бл. п. Розалії "Вічная пам'ять!"

Учасник.

РАМА, САСК.
Листопад 1918-1957

Згідно з традицією і закликом християнсько-українського Руху, парафіяни з Рами й околиці врочисто відсвяткували "Листопадовий День". Вечером 3 листопада Всеч. оо. Криворучка з Канори, о. Фляк з Вадіни, о. Чорній з Прісвил, о. Гарванко з Бюкенен і місцевий священик відслужили соборну Службу Божу в наміренні освобождення мовчазної Церкви і України з большевицької неволі.

Прекрасну принагідну проповідь виголосив Всеч. о. Кучмяк ЧНІ., з Йорктону. По Службі Божій всі Отці відправили панахиду за замучених і полеглих в боротьбі за віру і Україну.

По богослуженнях запрошені хори з Канори, парохіяльний під проводом п. Балешти і хор УКЮ під проводом п. Лазурка урядили величавий концерт і прекрасно відспівали вісім релігійно-патріотичних і народних пісень.

Пан Кіндред, адвокат з Йорктону, і пан Лазурко з Канори виголосили дуже річеві промови сперті на історичних фактах.

Відспіванням двох гимнів закінчено концерт. З тої нагоди зібрано і переслано через С..ХС. для українських калік і хворих в Західн. Европі суму $22.00.

Заряд парафії щиро дякує Всеч. отцям, членам хорів, їх диригентам і промовцям за те, що допомогли в Рамі відзначити "Листопадовий День". Рівночасно дякує всім учасникам за чисельну участь, бо тим доказали свій релігійно-національний патріотизм.

БРЕНДОН, МАН.
Посмертна згадка бл. п. Каролини з Корчинських Атаманчук

В понеділок рано 30 вересня 1957 заснула вічним сном в Бозі у Брендоні, Ман. тю довший і тяжкій недузі бл. п. Каролина з Корчинських Атаманчук в 53 році життя. Покійна уродилася 15 грудня 1904 р. у Люблинці в Галичині. До Канади приїхала з родичами 1905 р. будучи ще маленькою дитиною. Дівочі літа пережила в родинному домі у містечку Айтун, Саск. де її родичі настало осілися і тут фармерували. Пізніше виховувалася у Сестер Служебниць у Йорктоні, де і покінчила Академію Пресв. Серця Христового. По закінченню Академії вступає до Згромадження Сестер Служебниць Н.З.П.Д.М. і тут як монахиня в різних місцевостях Канади працює по шілоденних і вечірних рідних школах. Однак здоровля не позволяє їй остати на все монахинею. По сімох літах монашого життя звільнена від монаших обітів, працює як світська учителька рідної школи у Сифтоні, Ман. від 1930-1933 р. 1933 р. вступає в стан подружий. Зразу мешкає у Сифтоні, а опісля переноситься до Брендону, Ман. і тут проживає з родиною 16 літ. Покійна була дуже побожною і активною членкинею укр. катол. парафії у Брендоні, була дуже примірною мамою і женою. Брала живу участь так в релігійно-церковному як і суспільному житті. Була членкинею церковного хору, Ліги Катол. Жінок, Запомог. Братства Св. Юрія, і Читальні Просвіти. Смерть її викликала дуже сумне враження і глибоке співчуття у цілому місті. Похорон відбувся 3. жовтня ц.р. в парафіяльній церкві у Брендоні при співучасті численної родини, парафіян і гостей. Церква була виповнена по береги. Всі приявні були глибоко зворушені до сліз. Парастас в навечер'я похорону, як рів-

Бл. п. Каролина Атаманчук

нож всі похоронні відправи зі стів. Сл. Божою відправив місцевий парох о. С. Тарнавецький.

Покійна полишила по собі сумом і жалем сповиту родину: мужа Івана, 20-літнього сина Муррей, 9-літню доньку Марійку Йоанну, стареньких родичів, вісьмох братів, три сестри та їхні родини. На поминальному обіді, що відбувся в домі покійної переведено збірку на пресовий фонд Голосу Спасителя, яка принесла $16.00. Всім жертводавцям щира подяка, а покійній Каролині Вічная Пам'ять.

Учасник.

ЙОРКТОН, САСК.
Весільні Дзвони

В неділю 29 вересня 1957 відбулося в церкві М.Б.Н.П. в Йорктоні вінчання Василя Олійника і Марії Андронович. Обряд вінчання довершили Пр.

Панство Вас. і Марія Олійники

оо. П. Малюга ЧНІ., Фр. Боский ЧНІ., і Мих. Кучмяк ЧНІ.

Василь є одиноким сином п-тва Михайла й Катерини Олійник з Барвас, Саск. Марія є найстаршою дочкою п-тва Йосифа й Стефанії Андронович з Ваджни, Саск.

По вінчанні було прийняття в місцевій парафіяльній залі. Після промов Пр. оо. П. Малюги й М. Кучмяка господар п. Мих. Івашків виніс многоліття, що гучним співом підхопили всі присутні. Вкінці молодий подякував родичам і всім гостям за вияв любови й пошани для них з нагоди їх вінчання.

В часі прийняття переведено збірку на католицьку пресу й укр. радіо програму, що принесла $23.56. З тої суми половину передано на "Голос Спасителя", а другу половину на укр. радіо програму в Йорктоні.

Щире спасибіг жертводавцям, а молодятам "Сотвори, Господи, многая літа!"

Учасник.

ЙОРКТОН, САСК.
Срібний ювілей п-тва Івана й Магдалини Дереніських

Около 400 гостей прибуло до укр. катол. парафіяльної залі в Йорктоні в 8. VI. 1957, щоб вшанувати п-тво Івана й Магдалину Дереніських з нагоди їх 25-річчя подружого життя.

Господарем прийняття був п. С. Яремович. За головним столом засіли Шановні Ювіляти, побіч них дружба п. М. Юзик і дружка пані М. Лужний, їхні діти, брати й сестри.

Панство Ів. й Магд. Дереніські

Підчас перекуски господар пояснив гостям значення цього вечірка й дещо оповів про життя шановних ювілят. Опісля покликав до слова паню Др. Ст. Потоцьку, М.Д., і паню М. Верхомінку, представниць від ЛУКЖ.

При кінці доручено ювілятам срібне начиння від дітей; столове начиння від парафіян, срібні свічники й інші дорогоцінні дарунки від приятелів і знайомих. Потім відспівано многоліття. Ювіляти, які тепер замешкають у Кітімат, Б.К., подякували всім за гарні дарунки й побажання.

П-тво Ів. і Магд. Дереніські мають 2 дітей: Генсовефу замужню за Едвардом Бичинським і Михайла замужним з Ширлей Владійчук. Їхні діти мешкають у Йорктоні.

При цій нагоді переведено збірку на прес фонд Голосу Спасителя, яка принесла 13.40.

Всім жертводавцям складаємо щиру подяку і шановним ювілятам желаємо щастя й здоров'я на довгі літа!

Знайомий.

ВІСТІ З ЙОРКТОНУ

Від 23-26 жовтня відбулась чотириднівка в честь Христа Царя. Нажаль йорктонська парафіяльна молодь не взяла в ній ніякої участи.

У суботу ввечері, 26 жовтня, успішно відбувся карнавал і Амачур-найт заходом УКЮ з Йорктону. Королевою карнавалу зістала вибраною панночка Селлі Томс; 1-ою княжною була панночка Ольга Корзеновська; 2-ою княжною панночка Олена Кушпира; 3-ою княжною панночка Леонора Матейцьо; 4-ою княжною панночка Євгенія Козій.

На розігравці тикетів нагороди доступили: 1. п. Д. Сегел, Йорктону 2. п. Ілько Шикула, Йорктон; 3. пані Л. Бугай, Оттон, Саск.; 4. Мелвин Олексин, Ватсон, Саск.; 5. пані Анна Беник, Йорктон.

У нед. 27 жовтня, укр. катол. юнацтво святкувало 10-річчя свого існування в Йорктоні. Пополудні о год. 3.00 відбулась головна сесія, на якій представники рїжних місцевих організацій склали побажання УКЮ з Йорктону. Головними промовцями на тій сесії були Впов. п. адв. А. М. Кіндред ЛЛ.Б., Всеч. о. П. Криворучка з Канори, Саск., і Впр. о. Ів. Бала ЧНІ., з Роблин, Ман. Ввечері висвітлювано гарну фільму в параф. залі.

ГУДІВ, САСК.

Родина пані Матійцьо гарно поз'їздилась на співану Службу Божу 1-го жовтня ц.р. за усопшого Михайла Матійцьо. Усопший помер тому рік в 86-ім році життя.

По Службі Божій був спільний обід в домі повдовілої Пані Матійцьо.

З тієї нагоди присутні пожертвували $1.00 на пресу, місячник Голос Спасителя і радіопередачу в Йорктоні. Службу Божу відправив Пр. о. М. Баранецький, ЧНІ.

СМЕРТЬ ВЕЛИКОГО ВЛАДИКИ

Зо Швайцарії наспіла звістка, що по довгій недузі помер єдиний грецький католицький єпископ східнього обряду, Преосв. Юрій Калявассі. Покійний це перший єпископ католик східнього обряду від злощасної схизми, що відділила Грецію від Риму в 1054 р.

Разом із вигнанцями католиками греками він перейшов з Туреччини до Греції по першій світовій війні і поселився в Атенах. Православна єрархія

Преосв. Юрій Калявассі між дітьми

в Греції намагалася судово вигнати його з краю. Суд тягнувся 9 років, але Преосв. Юрій переміг.

Він ширив всюди поняття правдивої злуки з Римом спертої на любові та взаємній пошані. Багато грецьких священиків прихильно ставляться до Риму завдяки благородному впливові покійника, який прожив 76 років.

В Голосі Спасителя була довга стаття про покійника в 1954 р. Буде йще обширна згадка про нього при описі Греції, яку Редактор Голосу Спасителя відвідав у 1954 р.

Помер Владика Юрій, але діло з'єднання почате ним не помре, поки не ввінчається успіхом, цебто поки Греція не з'єднається з осередком правдивого православного християнства —Римом, столицею Св. Петра та його законних наслідників—Папів.

МИТРОПОЛИТ КИР МАКСИМ ГЕРМАНЮК, ЧНІ., НА АВДІЄНЦІЇ В СВЯТІШОГО ОТЦЯ

(Wide World Photo from Wheeler Newspaper Syndicate)

В дні 21 жовтня 1957 року Святіший Отець Пала Пій XII прийняв дуже сердечно нашого Митрополита ВПреосв. Кир Максима Германюка, ЧНІ. на спеціяльній авдієнції в літній резиденції Кастель Гандольфо.

Митрополит представив Христовому Намісникові положення нашої Церкви в Канаді, в Европі та мучеництво української католицької Церкви та українського народу на Рідних Землях. Святіший Отець висловив своє признання для українців Канади й ЗДА за їхній релігійний поступ, а "Мовчазній Церкві" в Україні виявив глибоке співчуття. Всім українцям передав Святіший Отець через Митрополита Кир Максима своє Апостольське благословення.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

Релігійний Місячник

Рік 29, ч. 11-12 ЙОРКТОН, САСК. Листопад-Грудень, 1957

Кінчається ще один рік...

(Вартість часу)

ЧИ любиш ти життя? Якщо любиш його, то не марнуй часу, бо з нього зіткане твоє земське життя. Пам'ятай, що ціла вічність негодна направити одніської змарнованої хвилинки. Коли час минув, так уже ніколи ніхто не заверне його, бо **часу вже не буде.** (Апок. 10, 6).

Нема в світі нічого, що люди так легкодушно марнували б як час. Всі бережуть старанно свої багатства, уважають на свою честь, пильнують свою славу та добре ім'я. Нажаль, як іде про час, так люди без скрупулу витрачують цілі години, дні, тижні на нісенітниці, що не приносять їм ніякої слави чи користі. **Їжмо та пиймо, бо завтра помремо!** (І Кор. 15, 32).

Не трать дорогоцінного часу на марниці, що не приносять Богові слави та добра твоїй душі. Божа Мати і всі Святі старанно використовували кожну хвилинку життя, щоб любити Бога, служили Богу на землі та збагачувати себе добрими ділами.

Життя дуже коротке, хоч це дорогоцінний скарб і капітал, що Господь дав, щоб якслід використовувати його. Земські зайняття, що не приносять користі душі, не повинні забирати дорогоцінного часу. Життя витрачене на безкорисні зайняття, забави подібне до пари, що скоро зникає, не полишаючи за собою жадного сліду.

Неодин дає пристрастям засліпити себе блиском багатства та розкошів, що безслідно зникнуть при смерті, полишаючи в душі жаль на всю вічність. Бог подав людям життя, щоб використали його. Життя це не гроші, що можна довільно тратити на марниці. Ні! Життя це капітал, який треба сумлінно використати, щоб служити Богові, чинити добро своїм ближнім і запевнити собі небесну славу по смерті. Час, яким люди на землі погорджують, є найбільшим скарбом у вічності. Розуміють це блаженні в небі в світлі вічного щастя. Розуміють це куди краще—нажаль запізно—прокляті в пеклі. Що б не дали вони за одну хвилинку часу, щоб могли вчинити акт щирого жалю, перепросити зневаженого Бога, помиритися зо своїм Творцем і так визволитися від вічних мук і страждань. Проте час уже не існує для них. Вони ввійшли в нещасливу вічність, з якої ніколи не вийдуть.

УВАГА!

З огляду на те, що минулого місяця ми друкували **Календар Голосу Спасителя** на 1958 рік, треба було злучити два числа **Голосу в один.** За те ми збільшили його об'єм.

Чому ж час такий дорогоцінний?

Час такий дорогоцінний, бо в кожній хвилині часу можемо:

1) Вчинити якесь добре діло, от хоча б акт любови до Бога, віддати якусь прислугу ближньому чи відмовити якусь молитовку. Кожне добре діло прославляє Бога на землі. Це наше завдання в світі, бо ж люди сотворені, щоб славили Бога на землі так, як анголи прославляють Його в небі. **Благословлятиму Господа у всякий час; Його хвала завжди на устах моїх.** (Пс. 33, 2).

2) Кожна хвилинка часу може запевнити нам заслугу перед Богом, якщо належно використаємо її. Бог не дивиться, що ми робимо, який фах маємо, де ми працюємо, скільки заробляємо. Він зважає на одне, а саме: Як ми працюємо та виповняємо своє завдання на землі. Якщо працюємо для Бога, то наша праця це заслуга перед Богом, за яку ласкавий Господь щедро нагородить нас по смерті. Кожна ж заслуга збільшує капітал нашої слави та щастя в небі. Що більше заслуг зберемо на землі, то більше слави та щастя дістанемо в раю.

3) Час дорогоцінний, бо в кожній хвилині можемо служити ближньому. Ніхто з нас не сміє проживати для себе самого. Живемо в світі. Проживаємо як члени Церкви. Так громадянство, як і Церква потребують нашої праці, щоб виконати на землі своє завдання. Це ж завдання в тому, щоб допомогти людям проживати як Божі діти та спасти свою душу.

Якщо тратимо час, так наш ближній, який працює з нами, буде значно обтяжений, бо він, крім власної праці, мусітиме виконувати й нашу, яку свідомо чи несвідомо занедбуємо. Це припинює поступ людства та Христової Церкви, яка не може розвинути повної діяльности через охлялість своїх членів. Бог не любить лінивих слуг і не допустить їх до неба, бо небо це найвища нагорода за труд і добре, християнське життя.

Не журися тим, чи довге чи коротке буде наше життя на землі. Яка користь для нас, коли б ми прожили 100 літ на землі посеред багатства, пошани і розкошів, але здалека від Бога та Його любови? Проживати без Бога на землі це безвартісне життя, бо воно провадить до вічної смерти. Слід викреслити зо свого життя ті дні, коли ми проживали в гріху та ворожнечі з Богом, бо ці дні навіки стрчені для нас. Міряймо своє життя не числом днів, місяців і років, але добрими ділами, які виконали, перемогами, що здобули над своїми пристрастями, актами любови до Бога та зібраними заслугами для неба, бо тільки те одне заберемо з собою на другий світ.

Наше життя буде завжди довге, чи воно триватиме довгі чи короткі роки, якщо осягнемо ціль, для якої Бог сотворив нас. Ми ж на це в світі, щоб освятити та спасти свою безсмертну душу. Наслідуймо тих, що намагаються багатіти. Вони звертають увагу навіть на найменший сотик. Отак сотик до сотика створить по довгих літах великий скарб. Використовуй якслід кожну хвилину часу, то й станеш багатим у Божих очах. **Ставшись скоро досконалим, він виповнив довгий час, бо його душа подобалася Богові: тому Він забрав його спосеред беззаконня. Але нарід, зобачивши це, не розуміє та в серцях не роздумує про це, що Божа ласка та Його милосердя є зо Святими і що Він шанує Своїх вибранців. Але померлий праведник осуджує живих нечестивих, і**

молодість, що скоро покінчилася, осуджує довге життя неправедних. (Прем. 4, 13-16). Ревна в службі Божій душа за один рік здобуде більше заслуг і досконалости ніж охляла за все оспале життя ,бо одна година присвячена Богові вартує більше ніж довгі століття віддані світові, його марнотам, забавам і пристрастям. Час це перегони. Не тратьмо часу, якщо бажаємо дійти до мети, спасти душу та злучитися з Богом, від якого ми вийшли в хвилині сотворення. Наслідуймо Христового апостола, який отак у годині смерти говорив про своє плідне та трудяще життя: **Я змагався доброю боротьбою, біг закінчив, віру зберіг. На останок призначається мені вінок праведности, який того дня дасть мені Господь, Суддя праведний, і не тільки мені, але й усім, що полюбили Його прихід.** (2 Тим. 4, 7-8).

Страчений чи лихо зужитий час буває для грішників найбільшою мукою та докором у годині смерти, бо Суддя, розбираючи на суді наше життя, питатиметься, як ми використали дорогоцінний час, що доброго вчинили для Бога, ближнього та власної душі у кожній хвилині туземного життя. Христос перестерігає нас: **Кажу вам, за кожне пусте слово, яке скажуть люди, здадуть вони рахунок у день судний.** (Мт. 12, 36). Уважаймо і пильнуймося, щоб ніщо не скомпромітувало нас у цей страшний день!

ГРІХ МСТИТЬСЯ НА ГРІШНИКОВІ

Один індиянський філософ каже, що сумління подібне до тригранного гострого каменя, що лежить у серці людини. Якщо людина чинить добро й поступає по Божому законові, то цей камень спокійно лежить і не докучає їй.

Якщо ж вона згрішить і порушить Божу заповідь, то цей камінь рухається і спричинює грішникові біль через грижу сумління й страх перед Божою карою. Якщо вона покається, то цей камінь дальше спокійно лежить собі в серці.

Коли ж людина стане налоговим грішником, то через гріх гострі грані каменя так притуплюються, що вони зовсім "вигладжуються" і більше не спричинюють болів цебто докорів сумління.

Горе ж тій людині, що своїми невпинними гріхами заглушила в собі Божий голос і притупила власне сумління, затираючи різницю між добром і злом. Їй тяжко покаятися й навернутися, бо без докорів сумління людина не розуміє свого нужденного стану.

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПРИКАЗКИ

Як біда іде до когось у гості, то бере з собою злидні.
Робота згорбила мене, а не розкоші.
Немазаний віз скрипить, а мазаний сам біжить.
Старий багато знає, а ще більше забув.

Пам'ять Св. Йосафата в українськім народі

о. Др. Б. Курилас, ЧНІ.

1653 року єпископ Гавриїл Коленда бере з Собору Св. Софії в Полоцьку мощі Св. Йосафата (з півночі ідуть війська Алексія Московського) і 14 літ скитається з ними по Литві і Білорусі. Найдовше св. мощі переховувались за той час у Супраслі, 25 миль від Варшави. В 1667 р. Москалі відступають із Білорусі і мощі знову повертаються в Полоцьк серед невимовних радощів населення. Маршрук із мощами проходить через славні Жировичі, опісля через Вільну. Тут величавий здвиг всього населення, усе місто святково замаєне і в церкві Пресв. Тройці відкривають із реліквіяра тіло Св. Йосафата для прилюдного почитання. Лице нетлінне, рана чола ще свіжа, рука з владичим перстенем гнучка.

Св. Священомученик Йосафат
полоцький Архиепископ.

Проповідник проповідує на тему: "Осяжіте і видите, яко се аз". Нові чуда і нові навернення нез'єднених. Навіть воскресла мала дитина. Врешті 12 листопада мощі вертають до Полоцька. В 1705 р. зближається цар Петро I до Полоцька. Василіяни доручають мощі опіці протимосковськи наставленому князеві Радивилові. Він возився з ними учас военної завірюхи, а як небезпека від Москалів минула, замість звернути їх до Собору в Полоцьку, завіз мощі до свого замку в Білу на Підляшші.

Наступає доба розквіту української Катол. Церкви. 1702 року волинський єпископ Денис Жабокрицький в імені своїх 5 тисяч парохій зложив ісповідання Католицької Віри на руки митрополита Лева Зеленського. Унія пішла під сам Київ. На Соборі в Замості в 1720 р. був делегат із Калинівки (Київщина). В одности з Римом находиться 12-мільйонів українців католиків. В 1743 р. в Дубні славна капітула Василіян під керівництвом Митрополита Атанасія Шептицького зцентралізувала їх Чин під проводом одного протоархимандрита. 2 травня 1744 р. сл. п. Папа Венедикт XIV потвердив ухвали Дубенської Капітули.

ОО. Василіяни були в силі взяти в свої руки єзуїтські гімназії по касаті цього Чина в Литві і Білорусі. В 1763 р. князь Карло Радивил мусить тікати з Польщі, а мощі Св. Йосафата каже тайкома замурувати в середині одного муру свого палацу в Білій. Ігумен Василіянського манастиря за кілька літ переносить мощі з замку до церкви. Московські вояки, що стаціонували в Білій, з набожністю цілували руку тіла Св. Йосафата, виставленого 16 вересня в церкві для прилюдного почитання. В 1770 р. Св. Отець Климент XIV назначив повний відпуст для вірних, що в день празника Св. Йосафата відвідували церкви. 20 лютого 1780 р. ігумен Більського манастиря доконує урядових оглядин мощів Св. Йосафата в прияві всієї братії і лікаря Йосипа де Каррес.

21 вересня цього ж року василіянська капітула в Тороканях постановляє побільшувати почитання Св. Йосафата. 9 лютого 1785 р. нові оглядини мощів О. Лукидом Войналовичем, архимандритом Кобринської Лаври. В липні 1795 р. основання в Білій першого Згромадження Сестер Йосафаток. В одну з неділь згаданого липня українка з Білої, бувша шаритка, складає в церкві на руки О. Щуровського обіти в дусі уставів Св. Василія. О. Щуровський приймає її, дає їй чернечу рясу й ім'я Пелагії. Внедовзі приєдналась до неї громадка інших підляських дівчат. Складали три обіти, зобов'язувались на все життя не їсти м'яса, виховували дівчата та піклувались церквою Св. Йосафата. Ряса їхня була синьої краски, вовняний пояс ясно-голубий, до пояса прив'язані чотки. В роках 1797, 1800 і 1826 нові оглядини мощів. 27 лютого 1862 р. основується в Познані братство блаж. Йосафата (з метою молитись за з'єднання з Церквою Болгарії. 29 червня 1867 р. в Римі урочиста канонізація Св. Йосафата (9 літ по появі Людської Богоматері).

Особисто були приявні на канонізації львівський митрополит, перемиський адміністратор Йосип Сембратович, епископ болгарський та 14 галицько-українських священиків і двох дияконів. Крім того ще останній архимандрит ОО. Василіян із провінції Покрови Пресв. Богородиці, Впр. о. Домбровський, що в зв'язку з подіями 1838 р. потрапив схоронитись до Риму. 12, 13 і 14 липня ц. р. у Львові величаві святкування у трьох обрядах в пошану Священомученика Йосафата.

26 травня 1873 р. московська жандармерія з кількома галицькими священиками відступниками заносить мощі Св. Йосафата в підвал більської церкви і там їх замуровують. 28 липня 1882 р. Лев XIII поширює свято Йосафата на всю Церкву вселенську. 12 травня 1882 р. Лев XIII рішає реформу ЧСВВ. 1891 р. Львівський Собор назначує день 12 листопада за старим стилем як свято "велике", цебто зв'язане із затримкою важких робіт, та обов'язком вислухати Службу Божу. Свято має попереджати "всеночне".

Ось, що каже Львівський Собор:

"Посеред Святих мають українці особливішим способом признавати тих, що найбільш натрудились для нашого навернення та нашої богослужебної мови, як он Святих Отців Кирила й Методія й Св. Йосафата, зовсім недавно канонізованого Ап. Столицею та предложеного до почитання всією Вселенською Церквою. Зокрема відносно цього священомученика Йосафата, що своєю кров'ю припечатав Унію, подобалось Соборові перенести його службу з 16 вересня на 12 листопада, день його мучеництва".

Жовтень 1895 р.: виїзд до Риму 130 особової української прощі з нагоди 300 ліття Берестейської Унії. Сильвестер Сембратович стає кардиналом. Католицький конгрес у Львові. Безконечні святкування. Чути стогін переслідуваних уніятів зза тодішньої "залізної заслони" цебто сокальського кордону. В 1913 р. припадає 300-ліття з дня смерти Потія. В 1905 р. половина населення Холмщини й Підляшшя приймає латинський обряд в наслідок "мудрої" православної політики Москви. У Жовкві, в друкарні ОО. Василіян поміщений прегарний акафист до Св. Йосафата, у другім виданні "Акафистника". В 1916 р. Федір Заяць з Золочівщини віднаходить мощі Священикомученика в пивницях більської Церкви. Їх опісля щасливо перевезено до церкви Св. Варвари у Відні, де вони пробували аж до 1949 р. Від 1945 р. приміщено мощі в церкві Св. Стефана. В 1923 р. величаві святкування 300-ліття мученичої смерти Св. Йосафата по всьому католицькому світу. В 1934 р. у Львові йде на сцені міського театру преміера історичної драми з життя Святого, яке уложив Меріям Лужницький, "Посол до Бога". Дня 12, місяця листопада 1928 р. незабутній Папа Пій XI написав енцикліку п.з. "Екклезіям Деї", присвячену вповні Св. Йосафатові, з нагоди трисотих Роковин його мученичого подвигу. По всіх усюдах, де живуть українці католики, поширені головно три пісні на честь Св. Йосафата: 1) "До Йосафата нині", 2) "Пісню слави...", 3) "Владико Отче".

По першій світовій війні повстає у Львові Інститут Св. Йосафата (хлоп'ячий інтернат) 1919 р., якого першим ректором був теперішній наш Апостольський Візитатор Кир Іван Бучко. ОО. Василіяни мають у Бучачі свій "Місійний Інститут Св. Йосафата". Будується кілька нових церков у честь Священомученика в старім краю і за Океаном. Свято-Йосафатівські торжества ОО. Редемптористів у Стропкові в 1923 р. практично здержали апостазію дальших парафій Пряшівщини. За океаном є ціла північно-американська Провінція Чина ЧСВВ., що носить ім'я Священомученика. В Едмонтоні, Торонті та Прудентополісі (Бразилія) є величаві церкви з титулом Святого.

Кінчаю віршем поета Теодора Курпіти в честь Священомученика п.з. "При мощах Св. Йосафата".

Під громом кари і пожеж
Тріщать Габсбургів сірі стіни...
Чому, чому тут лежиш,
Великий Сину України?

Замучені в чужім ярмі,
До Тебе кличемо, Владико:
Чому уста Твої німі,
Як в нас душа сповита криком...

Допоможи в хвилини ці
Все видержать і все відперти.
Хай хрест життя в Твоїй руці
Заміниться на шпаду смерти *

*В бою з насильством і царством тьми."

ГНІВ

ГНІВ і обурення це найбільше поширені прогріхи між людьми. Хто з нас інколи не відчуває гніву в серці та не виявляє його словами, які нерідко більше ранять нашого ближнього аніж фізичний удар? Гнів засліплює людину й вона часто не здає собі справи з того, що її гнів безпідставний і несправедливий. Св. Григорій Великий каже: "Гнів відбирає розум. Загніваний чоловік не знає, що слід робити й як робити те, що повинен".

Ніхто не гнівається без причини. Причина може бути **дійсна** або **сповидна** цебто хтось може мати слушну рацію гніватися або тільки думає, що має рацію.

Буває тому подвійний гнів: **грішний** і **негрішний.** Св. апостол Павло каже: **Гнівайтеся, але не грішіть. Сонце нехай не заходить у вашому гніві, і не давайте місця дияволові.** (Єф. 4, 26-27).

Гнів є **грішний,** як людина гнівається без слушної причини, гнівається більше ніж повинна, вимагає більшого надолуження за кривду ніж справедливість велить або мститься на тім, хто вчинив їй кривду. Святе Письмо каже: **Дурний відразу виявляє свій гнів, а розумний мовчки скриває зневагу.** (Прит. 12, 16).

Приклад Спасителя доказує, що гнів може бути навіть **чесностою** та **заслугою** перед Богом. Спаситель прийшов на свято Пасхи до Єрусалиму і зайшов до святині. В передсінку святині жидівські провідники завели були дійсний ярмарок. Там продавали воли, голуби і вівці. Ця продаж мала вигляд релігійного культу, бо ці товарі ніби продавано на жертву цебто щоб помогти паломникам із далеких сторін набути вола чи ягня, щоб пожертвувати Богу в святині. Тимчасом наглядачі святині робили з цього добрий бизнес і немало грошей.

Крик продавців і покупців проганяв побожний настрій тих, що входили до святині. Христос бачив це надужиття та зневагу Божого дому і тому запалав справедливим гнівом, бо бачив, що зло ширилося навіть у домі Його Небесного Вітця.

Спаситель зробив **бича з мотузків, вигнав усіх із святині, вівці і воли, а міняльникам** (тим, що міняли гроші) **гроші порозсипав і поперевертав їх столи.** Покупці та продавці напевно протестували проти такого поступування. Христос не дивився на протест, а тільки авторитетно заявив: **Не повертайте в дім бизнесу дому Мого Вітця!** (Ів. 2, 15-16).

Справедливий гнів це слушне обурення на зло та надужиття. Прогнання покупців із притвору єрусалимської святині це один із прикладів справедливого та чеснотливого гніву, бо Христос обурився на несправедливих і жадібних продавців, що використовували бідних паломників, які бажали купити ягня чи голуба, щоб принести Богу в жертві.

Слушно гнівається отець парох на тих католицьких батьків, що без слушної причини не посилають дітей до католицької школи, на катехизм, або не платять колекти, хоч можуть це зробити. Слушний гнів батька на того, хто дав дитині недобру книжку.

Отож гнів не є гріхом під **тргома умовинами:** (а) Якщо причина гніву є слушна, от хоча б зневага Божа або очевидна кривда,

яку нам хтось учинив. (б) Гнів не сміє бути більший аніж вимагає вчинена кривда цебто людина має панувати над своїм гнівом, щоб знала, що чинить, бо інколи гнів так може засліпити людину, що вона не здає собі справи з того, що чинить чи говорить. Брак самоконтролі в гніві це гріх, звичайно це тільки повсденвний цебто простительний гріх. (в) Треба щонайскоріше опанувати гнів у своїм серці та здусити його, бо неопанований гнів легко повертається в ненависть. Оттому Св. Павло каже: **Сонце нехай не заходить у вашому гніві!** (Єф. 4, 26).

Грішний гнів

Неслушний гнів це той гнів, який не має слушної, справедливої та належної рації, або є завеликий, або дихає пімствою, або задовго триває і надмірно смутить душу, бо людина не контролює себе, або пхає до якогось гріха, от хоча б обмови, нарікань, надмірних скарг, обчернень, тощо.

Книга Макавеїв оповідає про неслушний гнів сирійського царя Антіоха проти ізраїльського народу. Ведений гордістю та поганським фанатизмом звелів жидам відректися Бога та поклонятися ідолам. Коли ж жиди відмовилися, то звелів переслідувати і карати їх смертю. Його гнів був нерозумний і злобний, бо намагався силою вирвати жидам віру в правдивого Бога та змусити їх кланятися бездушним ідолам.

Жиди відважно тисячами йшли на смерть за віру в Бога. Св. Письмо наводить приклад геройської матері, яка була приявна при смерті своїх сімох синів, поки сама не віддала життя за віру в Бога, бо сини її отак промовляли до тирана: **Ми воліємо радше померти аніж переступити Божі закони, передані нам батьками.** (2 Мак. 7, 2).

Другий приклад безрозумного гніву дають нам розпинателі та непримиримі вороги Христа, жидівські провідники фарисеї та садукеї. Розп'явши Спасителя на хресті, вони ходили попід хрест, уїдливо похитували головами та злобно затисненими кулаками погрожували Божому Синові, кепкуючи з Його чуд: **Зійди з хреста та спаси Самого Себе!—Він спасав інших, а Себе Самого не може спасти!** (Мр. 15, 30-31).

Хто такі сьогоднішні масони та комуністи, як не злобні нащадки, сини та дочки заїлих фарисеїв, що намагалися розп'ясти Божу Правду та затерти в світі спомин про Божого Сина, розпинаючи Його на хресті? Люди з затисненими п'ястуками не є особливішим явищем нашого століття. Жах збирає, як спогадаємо палення церков і морди священиків в Україні по зайнятті нашої батьківщини большевиками. Звідкіля взялися ці вороги Спасителя? Що злого вчинив Він їм? Звідкіля? Від фарисеїв, що розп'яли Божого Сина, бо ненавиділи Його навчання та не розуміли Його заповіді любови, якою бажав пригорнути їх до Себе та привести до Свого Небесного Вітця.

Отак в ході століть сповняються Христові слова: **Прийде час, коли кожен, хто вам заповідіє смерть, то думатиме, що ніби службу приносить він Богові. А це учинять вам, бо не пізнали Отця, ні Мене.** (Ів. 16, 2-3). Обманені облудними провідниками та зведені фальшивими засадами гонителі християн і святої Церкви думають, що роблять прислугу людству, як нищать релігію, переслідують Христову Церкву та її клер. Св. Августин пояснює їх поведінку: "Не одному загніваному не видається несправедливий гнів його".

Римський письменник Горацій каже: "Гнів це короткотривалий шал". Людина, яка затратила розум, не знає, що робить і говорить. Щось подібне діється з тими, що попали в безконтрольний гнів. Вони не знають, що говорять. Хіба нерідко виправдуємо слова та вчинки доконані в гніві: "Пробачте, я був загніваний. Я говорив в гніві! Я не хотів вас образити, але мені це вихопилося в гніві!" Св. Письмо каже: **Гнів і шал однаково огидні, і грішна людина піддається їм.** (Сир. 27, 33).

ХРИСТОВЕ СЕРЦЕ РЯТУЄ ХВОРУ ЖІНКУ

ЕВА Б. була доброю жінкою, шанувала свого мужа, дбала про порядок у домі, за що чоловік сильно любив її. Ева щиро почитала Пресвяту Богородицю, ходила до церкви та вірно служила Богу.

Наша приказка каже: "Кого Бог любить, того досвідчає". Ці ж досвіди, якими Бог випробовує Своїх слуг, можуть бути хвороби, невдачі, розчарування, внутрішні неспокої, тощо.

Ева Б. захворіла на серцеву хворобу. Вона так сильно докучала їй, що бідна жінка навіть не могла ходити, не говорячи вже про виповнення домашніх обов'язків. Сусіди жаліли її та говорили, сумно похитуючи головами: "Ого! Не матиме чоловік потіхи з Еви"!

Щоправда, добрий муж намагався рятувати улюблену товаришку життя, але лікарська штука виказалася безсильною супроти її горя.

Була неділя. Евин чоловік забрав діти та пішов з ними до церкви на вечірню. Ева лишилася сама вдома. Взяла одне число "Голосу Спасителя" та стала читати статтю про доброту й ласкавість Пресвятого Христового Серця.

Читання розбудило в ній сильне бажання благати здоров'я в Христового Серця, бо пригадалась їй кровоточива жінка, яку Спаситель улічив, як тільки доторкнулась Його одежі.

"Господи Ісусе", закликала вона, падаючи навколішки перед іконою Пресвятого Серця Спасителя, "земські лікарі опустили мене так, як кровоточива жінка колись була опущена... Ти, ласкавий Лікарю, можеш мене порятувати й потішити мого зажуреного мужа. Якщо не змилосердишся надо мною, то вже ніхто не вирятує мене від смерти!"

Притуливши ікону до серця, Ева гірко заплакала. Її сльози покотилися на зранене Серце Спасителя. Хвора стала цілувати Христове Серце. Відмовивши щиру молитву, Ева встала, щоб покласти ікону і тоді почула наглу пільгу. На другий день вона могла вже ходити.

В неділю Ева вже сама удалася до церкви, висповідалася, прийняла Св. Причастя та щиро подякувала Пресвятому Серцю Ісуса за чудесно привернене здоров'я.

ЦЕРКОВНИЙ КАЛЕНДАР

о. Мих. Щудло ЧНІ.

СПРАВА старого (юліянського) і нового григоріянського календаря нераз викликує між українським народом гарячі дискусії: "Котрий календар кращий? Якого календаря повинні триматися українці? Чи старо-юліянський календар не є нашою духовою спадщиною? Чи зміна старого юліянського календаря на новий григоріянський не є зрадою обряду та підготовкою до переходу українців на латинський обряд?"

Відповідь на ці питання вимагає багато пояснень, от хоча б, що таке календар? Звідкіля взялися обидва календарі? Стосунки календаря до обряду? Коли і чому народи залишають старий юліянський календар і приймають новий григоріянський?

(I) Значення календаря

Календар це міряння часу. Спирається він на обороті землі довкола себе та на її обізі довкола сонця. Час, що його земля потребує, щоб обернувся довкола своєї осі, це доба, яка складається з ранку, дня, вечора та ночі. Ранок зачинається тоді, коли земля помаленьку зачинає у певній своїй частині нахилятися до сонця. День це час, коли вона в згаданій частині звернена до сонця. Вечоріння це час коли згадана частина землі починає відвертатися від сонця. А ніч це час, коли дана частина землі відвернена від сонця.

Коли якась частина землі починає звертатися до сонця, тоді у ній починається світання цебто "розвиднюється" або "стає видно", бо соняшне світло починає освічувати згадану частину землі. —Якщо ж згадана частина зачне відвертатися від сонця, то починає "смеркатися", бо вона відвертається від світла сонця.

Отож наша земля не стоїть на місці. Вона має подвійний рух: рухається цебто кружляє довкола сонця і водночас обертається довкола себе. Час, в якім земля обертається довкола себе, зветься **добою** і люди поділили добу на 24 години.—Час, що земля потребує, щоб оббігти довкола сонця, становить рік, і люди поділили його на 12 місяців. Місяць складається з тижнів, а кожен тиждень має 7 днів. Таке міряння і поділ часу це **астрономічний** календар.

Від коли людство існує на землі, люди міряли час, але їхнє міряння не було однакове, бо час спирається на рухові землі та місяця. Інструменти, якими люди міряли ці рухи, були недосконалі, тому обчислювання часу було неточне.

Випрацьовання календаря в сьогоднішньому виді вимагало від учених багато студій і праці. Він є вислідом трудів довгих століть і багатьох астрономів. Сотками літ вчені розсліджували обіг небесних тіл, заки потрапили викрити сталі закони, які керують обігом і рухом цих тіл.

(1) Юліянський календар. Зветься він юліянським, бо уложив його зо староримського календаря славний римський диктатор, Юлій Цезар, іще в 46 р. до Христа. Від Юлія зветься він **юліянським.**

Юлій Цезар справив старий римський календар, бо дуже спізнявся та не йшов із обігом землі довкола сонця. Юліянський календар має пересічно 365 днів, які становлять рік. Надаючи римській імперії свій календар, Юлій Цезар доконав великого діла. Проте через брак точних астрономічних приладів цей рік мав одну хибу. Соняшний рік є сливе шість годин довший аніж юліянський. Юлій Цезар хотів зарадити цій неточності свого календаря, тому рішив, що кожен четвертий рік буде **переступним** цебто матиме 366 днів замість звичайних 365.

Але й це не помогло, бо тепер рік юліянського календаря став 11¼ мінут довший від соняшного, бо соняшний рік не має точно 365 днів і 6 годин, але 365 днів, 5 годин, 48 мінут і 46 секунд.

Це невелика різниця і на перший погляд вона не повинна спричиняти ніякого поважного замішання. Всежтаки цей маленький і незначний відламок часу цебто 11¼ мінути по 128 роках дає нам **цілий день опізнення.** Тепер юліянський календар спізнений на 13 днів, цебто між соняшними роками і роками юліянського календаря є 13 літ різниці, бо що кожних 128 років наростає ще один день спізнення.

(2) **Григоріянський календар** це зреформований календар Юлія Цезаря. Народи трималися юліянського календаря аж до 1582 року.

В 1582 р. юліянський календар був уже спізнений на 10 днів. Папа Григорій XIII порішив поправити цю календарну хибу та буллею "Серед важних журб нашого пастирського уряду" зарядив оці зміни в календарі:

(а) Від нікейського Собору (325 р.), який займався справою святкування Великодня, наросло 10 днів опізнення. Ці дні треба опустити і з четвертого жовтня 1582 р. перескочити відразу на 15-ий день жовтня.

(б) Задержано переступний рік юліянського календаря. Цей рік припадає що чотири роки за винятком тих століть, що їх не можна поділити через 400. Отак 1900-тний рік не був переступним роком, бо його не можна поділити на 400. За те 2,000-ий рік буде переступним роком, бо він ділиться на 400.

Григоріянський календар слушно опускає тільки 3 дні кожних 400 літ, бо недокладність юліянського календаря становить один день на 128 років.

Грецький монах, Ісаак Аргир, перший відкрив і вказав на недокладність юліянського календаря. Отож грекові треба завдячувати спростування й поправку старого календаря, хоч він сам не провів його.

(II) Числення часу

Жиди числять час від сотворення світу. Таксамо числили його давні візантійці. По жидівському обрахунку 1958 рік мав би бути 5,720 роком від сотворення світу, а по візантійському численні 7,467-им. Обидва числення доволі далекі від правди, бо вчені геологи обчисляють, що світ існує яких 15,000 літ, а деякі пропускають, що наш світ цебто наша земля існує вже 150,000 літ.

Старинні римляни числили роки від заложення Риму, столиці римської імперії цебто від 753 р. перед народженням Христа, хоч не зовсім воно певно, коли повстало місто Рим, яке довгий час було маленьким, нікому незнаним містечком в Італії, поки не під-

било інших племен і не стало володарем колишнього цивілізованого світу.

Християни зразу трималися римського числення часу, поки єпископ Діонисій Малий у 550 р. по народженні Спасителя не почав рахувати роки від народження Христа. Отож народження Божого Сина це початок християнської ери. Майже всі цивілізовані народи світу сьогодні тримаються християнського числення часу цебто числять роки від народження Божого Сина. Проте Діонисій Малий не подав докладно дати народження Спасителя. Спаситель мав народитися яких три чи сім років скоріше ніж подає Діонисій. Отож 1958 рік не є точним, коли за початок християнської ери беремо народження Ісуса Христа.

(III) Наш церковний календар

Колишні римляни зачинали рік подвійною датою, 1-им вереснем, бо тоді римські цісарі наказували підвладним платити податки, і **1-им січнем.**

Наш церковний рік таксамо починається днем **першого** вересня, бо наша Церква придержується староримського числення.—Жиди зачинали свій церковний рік "новиком" цебто фазою місяця Нізана—березня, а громадянський, цивільний рік—"новиком" Тішрі цебто фазою місяця в вересні-жовтні.

В церковних книгах Східньої Церкви часто згадується **індикт.** —Що ж таке індикт? Індикт це латинське слово і означає приказ римських імператорів платити податки. Цісарі видавали його кожних 15 років. Звідси і названо **індиктом** час плачення податків.

В церковних книгах слово "індиктіон" має інше значення. Воно означає період часу, в якім повертаються ті самі дні тижня та місяця. Отож **індиктіон** це ряд літ, що складається з 28-літнього соняшного та 15-літнього місячного періода, або—як кажеться—це сума цих двох періодів.

Чому воно так? Ось рація: місяць повертається кожних 19 років у точно ті самі фази, а дні тижня повертаються на свої давне місце тільки кожних 28 років.—Треба помножити одне число через друге (19x28), щоб дістати той період часу, в якім повертаються ті самі дні тижня і місяця. Отож: 19x28: 532. Оттоді буває так: 1 вересня це неділя, 2 вересня це понеділок, і так дальше. Так воно буває кожних 532 роки.

По грецькому численні минуло вже 14 таких індиктіонів, і ми сьогодні проживаємо в часах 15-го індиктіона.

В часі церковного року припадають різні свята та празники. Церковний рік зветься таксамо й **літургійним** роком.

Чому Церква установила церковний рік? Щоб вести людей до Христа Спасителя, поза Яким нема спасіння. **Під небом нема іншого ймення, даного людям, яким ми мали б спастися.** (Дії: 4, 12).

Церковний, літургійний рік зо своїми недільними відправами та святами відтворює перед очима християн життя Спасителя, Його преблагословенної Матері Марії і святих Божих подвижників і подвижниць, які своїми геройськими чеснотами піднялися на вершини християнської досконалости, бо відтворили в собі образ Христа, до Якого мають уподібнятися всі ті, що бажають спастися та дійти до неба. **Бо кого Він** (Бог) **передбачив, тих і призначив, щоб були подібні до образу Його Сина, щоб Він був первородний поміж багатьма братами.** (Рим. 8, 29).

Церковний рік це прегарна духовна мозаїка—картина, на якій вірні християни бачуть свого Спасителя, Його Матір, подивляють геройські подвиги Святих, прислухуються до навчання Христа й так розбуджують у собі запал та ревність, щоб ступати за прикладом Божого Сина, бо Він—Учитель всього відкупленого людства, про Якого Отець заявив: **Це Мій улюблений Син, в Якім Моє уподобання. Слухайте Його!** (Мт. 17, 5).

Рік річно Церква кладе перед очі своїх вірних **стаєнку,** в якій Спаситель приходить на світ, пригадує, як Ісус постив на пустині, як Його розпинали за спасіння світу, як Він славно воскрес і вознісся до неба, тощо. Життя Христа поділене на частини в церковних відправах, бо воно таке багате, що ніхто негоден нараз зрозуміти його.

Христос це осередок Нового Завіту, тому Його свята займають перше місце в літургійнім році. Інші особи займають таке становище, яке було їхнє відношення до Спасителя. Найбільше свят має Марія, бо вона Мати Христа Богочоловіколюбця.—Потім іде Іван Хреститель, Апостоли та всі інші Святі, які кличуть до нас словами Св. Павла: **Будьте наслідувачами мене, як і я Христа.** (І Кор. 11, 1).

Свята мають відновляти та відсвіжувати в пам'яті християн навчання Спасителя, скріпляти любов до Нього в їх серцях, і заохочувати їх наслідувати життя та поведінку Святих, особливо Божої Матері, яка найкраще з усіх відтворила в своїй блаженній душі образ Свого Сина та нашого Спасителя.

Від чого залежить порядок наших свят? Від **пасхального** круга.—Цей круг може мати 50 або 55 тижнів. Це залежить від того, яка є віддаль між двома Великоднями, бо Великдень цебто Христове Воскресіння регулює всі інші свята та неділі.

Святкування ж Великодня-Пасхи не припадає завжди в той сам час, бо воно залежить від першої весняної повні місяця. Між християнами перших століть ішла гаряча дискусія, коли властиво треба святкувати празник Христового Воскресіння. Отці Нікейського Собору (325 р.) пішли за порадою Папи Сильвестра І та видали осьтакі рішення:

(а) 21 березень це день весняного зрівнання. Перед цим днем не вільно святкувати Великодня.

(б) День жидівської Пасхи є той, що його повня згідно зо Старим Завітом припадає на 21 березня або найблищий по нім. (Лев. 23, 5; Втор. 16, 1).

(в) Перша неділя по весняній повні має бути неділею Христового Воскресіння, і тоді християни мають святкувати Великдень.

В тих давніх часах Олександрія в Єгипті славилася найславнішими астрономами. Оттому єпископ Олександрії мав кожного року повідомляти Папу про день святкування Великодня, а Папа подавав звістку про це всьому християнському світові, бо до великої схизми всі правовірні християни поважали Папу, як наслідника Св. Петра та керманича Христової Церкви. Схизма ж поділила Христову Церкву аж у 1054 р., коли греки за патріярха Мих. Керулярія відорвалися від одности з Римом і започаткували так звану Східню Православну Церкву, яка помалу потрапила бодай

на час відлучити від осередка правдивого християнства—Риму слов'янські народи.

(IV) Коли різні народи прийняли Григоріянський Календар?

Папа Григорій XIII запровадив новий календар, що зветься "Григоріянським" від його імени, у 1582 р.

Зараз по проголошенні нового календаря прийняли його такі католицькі краї, як Франція, Італія, Еспанія та Польща. Німецькі католики зачали вживати григоріянського календар в 1584 р., а німецькі протестанти прийняли його аж у 1700 р. Угорщина прийняла новий календар у 1587 р., Швайцарія в 1583 р.

Протестанти зразу бойкотували новий папський календар тому, що він вийшов від Папи, а вони відорвалися від Риму за псевдореформ Лютра, Цвінглія чи Кальвина. Всетаки прийшов час, що й протестанти зобачили, що треба застосуватися до цивілізованого світу та прийняти зреформований григоріянський календар. І так: за прикладом протестантських німців пішла протестантська Данія (1700 р.), Голяндія (1700 р.), Англія (1752 р.) і Швеція та Норвегія (1753 р.).

Слов'янські народи під впливом Москви ще дальше бойкотували папський григоріянський календар. Всетаки й вони прийняли його. І так: Болгарія прийняла григоріянський календар у 1916 р., Україна і цілий Совітський Союз у 1918 р., Югославія та Румунія у 1919 р.—Навіть Греція прийняла новий календар у 1923 році.

(V) Календар і обряд

Календар не має нічого спільного з обрядом, національними звичаями чи церковними богослужбами, бо їх можна однаково добре зберігати в обидвох календарях. Календар це тільки числення часу. Це ж числення не зміняє ні порядку богослужень, ні не викривлює приписів обряду. Відправи богослужень відбуваються по тим самим приписам у церквах, які тримаються так григоріянського, як юліянського календаря.

Національно-релігійні звичаї теж вповні збережені тими, що з різних рацій прийняли новий григоріянський календар.

Папи не мішаються до календарної справи в нашій Церкві. Єрархія нашої Церкви та нарід мають самі рішати, якого календаря бажають триматися по своїх церквах.—Як старокалендарники, так новокалендарники дальше святкують по-українськи Різдво, "їдять кутю", співають колядки, тощо. Отож для святої правди не вільно оскаржувати тих, що прийняли новий григоріянський календар гейби вони відцуралися своїх національних традицій і потоптали "прадідну спадщину", бо це була б неправда.

Рим полишив українцям католикам повну свободу триматися котрогобудь календаря, аби тільки сумлінно та скрупулятно зберігали свій східній обряд і його приписи.

Ось приписи нового східнього канонічного права, що появилося в 1957 р. і зобов'язує всіх католиків східнього обряду:

"Східні обряди, які своєю старинністю є прегарною прикрасою Церкви та доказом Божеської одности католицької віри, треба релігійно зберігати".

"Патріярхи, архиепископи та інші єрархи мають старанно пильнувати вірне та докладне зберігання свого обряду. Їм не вільно позволяти чи толерувати будьяких змін в обряді".

"Нехай ніякі клерики та ченці не важаться піддавати чи радити щонебудь вірним або клерикам чужого обряду, що могло б спричинити погорду їх звичаїв". (1 кан.).

Другий же канон додає: "Священнослужителі мають докладно зберігати свій обряд у відправлюванні Божественної Літургії (Служби Божої), в розділюванні Тайн і інших чинностей, хоча б обслуговували вірних відмінного обряду".

"В тих місцях, де є різні обряди, вірним радиться, щоб часто, особливо в неділі та свята, ходили до своїх церков і бували там на богослужбах" (2 кан.).

З цього бачимо, що прийняття нового григоріянського календаря не кривдить нашого прегарного східнього обряду та не є підготовкою до переходу на латинство. Ось греко-православна Церква в Греції ще в 1923 р. покинула старий юліянський календар і прийняла новий, папський цебто григоріянський, але досіль греки залишилися православними греками і навіть на думку не приходить їм ставати латинниками та покидати свій східній обряд чи національні грецькі звичаї і традиції.

Календар не має нічого спільного теж із національністю. Скільки народів придержуються латинського григоріянського календаря, от хоча б італійці, французи, німці, а всетаки через те французи не повертаються в німців, ані німці в італійців.—Не зважаючи на календар, кожен лишається тим, чим є: француз-французом, німець-німцем, італієць-італійцем. Чому б тоді українець мав стати поляком чи французом, як прийме григоріянський календар?

(VI) Чому народи змінили старий на новий календар?

Старий юліянський календар спізнявся, бо не йшов із соняшним календаром. Сьогодні цей календар спізнений на 13 днів.—Коли так дальше буде йти, то прийдуть колись такі роки, що Різдво Спасителя і Воскресення припадатимуть у різних місяцях на весні, в літі, в осені та в зимі. Змінлива дата зрівнання юліянського календаря потягає за собою зміну дати Різдва та Великодня. Прийде такий час, хоч він ще далекий, що старо-календарники святкуватимуть Різдво в літі, а Великдень у зимі, бо юліянський календар щораз більше спізняється та йде позаду соняшного.

Це була головна причина, чому Папа Григорій XIII завів зміну календаря та чому народи прийняли його, хоч не всі вони були латинниками.

Між українцями погляди на календарну справу поділені на прихильників нового та старого календаря. Нераз трапляються прикрі випади одних на других, що не зовсім згідні з засадами Св. Євангелії.

Автор цього артикулу зовсім безсторонній у цій справі, бо йому не залежить на тім, якого календаря тримаються ті, яким він послуговує, як священик і місіонер.

Якщо якась парафія любить і бажає старого юліянського календаря, то нехай тримається його, аби тільки її члени ходили до церкви, зберігали Божі та церковні заповіді, любили свій пречудний східній обряд, знали його приписи та виховували в любові до нього свої діти.

Якщо ж якась парафія для практичних причин бажає прийняти

новий григоріянський календар, то вона має повне право це вчинити, бо зміна календаря не компромітує нашого східнього обряду, ані не чинить нас відступниками від своїх церковно-національних традицій.

В дискусіях про зміну календаря треба зберігати братню любов і шанувати чужі погляди. Не слід демагогічно прозивати зрадниками "батьківщини" і "національних традицій" тих українців, що прийняли новий календар, бо це була б разюча неправда та тяжка провина проти любови ближнього.

Одна тільки любов зможе вирівняти розбіжність поглядів, бо календар це не віра, а тільки міряння часу, в якім служимо Богу та працюємо над власним спасінням. Любити ж Бога та трудитися над власним спасінням можна в обидвох календарях, бо не календар заведе нас до неба, а любов до Бога та послух Христовій Церкві, якій Христос поручив всі відкуплені на хресті душі: **Життя ж вічне—це те, щоб пізнали Тебе, єдиного правдивого Бога, та Ісуса Христа, Якого Ти послав.** (Ів. 17, 3).

"БО ЛЮБЛЮ ЙОГО"

В 1914 р. вмер у Франції славнозвісний Жорес, завзятущий ворог католицької Церкви. З приводу перенесення його тіла до Пантеону в 1924 р. один французький часопис пригадав історію покликання доньки Жореса до монастиря.

Одного дня, коли Жорес своєю промовою в парляменті довів до перемоги над Церквою, до його кімнати ввійшла його улюблена 21-річня донька Германа і просила, щоб позволив їй вступити до монастиря. На запит, звідки в неї зродилась така думка, вона сказала так:

—Перед чотирма роками я пішла з панею Вердельо на прохід. По дорозі ми знайшли на землі потріскану фіґуру Христа. Не знаю чому, але я взялася складати порозкидані частинки і небавом зложила цілу фіґуру. Пані Вердельо гнівно підійшла і потоптала її. Я на це нічого не сказала, але від того часу образ потоптаного Христа мене переслідує. Чую нестримне бажання винагородити за цю зневагу, хочу поділяти з Христом Його упокорення і винагородити Йому за мої і твої, татунечку, гріхи...

Незабаром потім вступила донька завзятого ворога Церкви до монастиря.

Максим Рильський

Людино! Будь собі суддею,
І в ночі тьми і самоти
Опинись над власною душею,
І певний суд вчини над нею,
І осуди, і не прости.

Устануть свідки темноокі
Зо дна поблідної душі,—
І скажеш їй: у світ широкий
Іди, не знаючи про спокій,
І, согрішивши, більш не гріши!

Життя Св. Альфонса

(Продовження)

ОДИН із наслідків первородного гріха це вроджена людині здібність попадати в розтріпання та тяжкість скупчуватися в часі молитви чи розважання. Уява намагається безконтрольно буяти, заповняючи розум і серце непотрібними, ба й нерідко шкідливими та недобрими гадками.

Навіть чесна робота нерідко так сильно поглочує духа, що людині тяжко приходиться думати про Бога в часі розважання. Отець Павло Кафаро, духовний провідник Св. Альфонса, людина Божого духа, прикрашена геройськими чеснотами, нераз скаржився на розтріпання: "Я негоден скупчитися через богословські розтріпання. Вони заповняють мій розум на розважанні, в часі Божественної Літургії та часослову".

Співбраття подивляли надзвичайне скупчення Св. Альфонса. Він інколи йшов правити Службу Божу по чотирьох чи п'ятьох годинах інтенсивної праці, як укладав **Моральне Богослов'я** чи писав інші книжки. Всетаки негайно ставав такий скупчений гейби попадав у захоплення. Вмів пречудно сполучувати життя Марії та Марти цебто акцію з контемпляцією, невпинну працю з невпинною молитвою.

Як це можливе? Серце і розум Альфонса були постійно підчас праці злучені з Ісусом. Стрілисті молитовки, які невпинно повторяв, освячували його працю та студії. Один Бог знає, як часто з його палкого серця виривалися оттакі люблячі оклики як: "Ісусе, люблю Тебе цілим серцем!"—"Маріе, будь моєю матірю"—"Ісусе, Маріе, Йосипе, помагайте мені!"—"Боже, дай мені любити Тебе навіки!"

Отак сотворіння та праця не тільки не віддаляли його від Бога, але ще й більше наближали до Творця, Якого бачив у кожній сотвореній речі, як бачимо мистця в його творах.

Либонь із власного досвіду бачив, що постійне розважання про Христові Страсті найбільше розпалює в душах любов до Божого Сина, Який з любови до людей стався чоловіком: **І Слово сталося тілом і замешкало між нами, повне ласки та правди.** (Ів. 1, 14). В Страсний Четвер 1752 р. перед умиттям ніг Святий отак промовив до співбратів:

"Розважання про Страсті Спасителя не повинні кінчитися зо Страсним Тижнем. Одне тільки постійне роздумування про Страсті Спасителя поможе нам пізнати Його любов. Не накладаю на вас обов'язку завжди думати про цю тему, але благаю вас, зробіть бодай одне розважання кожного дня про Христові Страсті. Я ніколи не опустив цього розважання, хоч який нужденний. Потправді кажучи, я негоден про нїщо інше думати. Все знаходжу в Розп'ятім Спасителеві. Ох, якщо б ми так молилися перед Розп'ятим! Тоді ми були б послушніші, ревніше голосили б місії та приймали страждання з більшим підчиненням Божій волі!"

В 1753 р. уложив для своїх співбратів книжку про Христові Страсті: **"Роздумування та почування про Страсті Ісуса Христа."** Ця книжка з розважаннями про муки та смерть Спасителя стала підручником для вечірніх розважань у Чині Пресв. Ізбавителя й такою залишилася по сьогоднішній день. Переплітана молитва-

ми, розважанням і побожними почуваннями досіль постачає знаменитий матеріял для розважань про Христові Страсті.

Святий учив любити не тільки Бога, але й ближнього, ба навіть ворогів. Слова Св. Івана невпинно бреніли в його ніжній душі: **Хто каже: Я люблю Бога, а ненавидить свого брата, той неправдомовець. Бо хто не любить свого брата, якого він бачить, то як може любити Бога, якого не бачив? Ми маємо оцю заповідь від Нього, щоб, хто любить Бога, той любив і свого брата.** (1 Ів. 4, 20-21).

Любов ближнього це наявний доказ любови до Бога. Наш ближній це жива відбитка Пресвятої Тройці: **І сотворив Бог чоловіка на Свій образ,** каже Св. Письмо. (Бут. 1, 27). Хто любить Божий образ, той любитиме самого Бога. Альфонс оснував місіонерський Чин, щоб рятувати ближніх від вічної руїни. Зрікся вигід, щоб днями і ночами укладати прерізні книги, якими учив ближніх краще пізнавати Бога та ліпше служити Йому. Для ближнього присвятив усі свої сили та здатності, бо, служачи ближньому з любови до Бога, служив самому Богові.

Є троякі ближні: одні нас люблять і нам легко відплачуватися їм любов'ю. Другі не дбають про нас. Тут уже треба трохи більше чесноти, щоб любити тих, які не люблять і не дбають про нас. Треті ж ближні це ті люди, що чинять нам лихо, спричиняють прикрості та ненавидять нас. Тут уже потрібне геройство, щоб не піддаватися порухам мстивої природи, але іти за навчанням Божественного Спасителя, який накладає на всіх оцей тяжкий обов'язок: **Любіть своїх ворогів, чиніть добро тим, що ненавидять вас. Благословляйте тих, що проклинають вас і моліться за тих, що чинять вам кривду.** (Лк. 6, 27-28).

Святий любив всіх ближніх, добрих і лихих, приятелів і ворогів і наказував своїм підвладним таксамо чинити. Як Карло III, неаполітанський король, відобрав Отцям адміністрацію їхніх скромних доходів, то принаймні зазначив їм маленьку пенсійку, з якої мали жити, хоч вона не вистачала навіть на скромний щоденний прожиток. Всетаки вороги монастиря в Мадердоміні підмовили міську Раду в Капозеле, щоб вона наложила податок на цей скромний дохід. Отець Кайоне, ігумен згаданого монастиря, удався до радників і прохав звільнити монастир від цього несправедливого податку, але безуспішно, як сам оповідає в листі до Альфонса:

"Я ходив на збори Ради і прохав звільнити нас від цього податку, бо королівські добра вільні від податків. Не помогло. Я сильно розчарувався та мусів забратися застиджений".

Альфонс добре розумів душевне страждання отця Кайоне. 5 серпня 1755 р. відповів йому оцим листом, який виявляє велику досконалість, що Альфонс був уже здобув у тому часі:

"Довідуюся, який чемний показався для нас нарід у Капозеле. Ну, мусимо помститися. Треба збільшити милостині в нашім монастирі та помагати кожному, хто попросить помочі. Крім цього ще пильніше займайтеся братством тих невдячників. Прикро мені, що бунтівники покинуть братство та вже більше не прийдуть. Це спричинить духовну шкоду, яка прикріша для мене ніж матеріяльна втрата. Старайтеся знову приєднати їх і намовляйте не покидати братства. Як зайде потреба, то пошліть по них. Ніколи, особливо в проповідях, не згадуйте про те, що вони вчинили.

"Треба щиро подякувати тим, що вірні нам. Було б добре, якщо Ви це одобрите, відвідати та подякувати їм у їхніх домах. Отак принаймні любов залишиться між ними та нами. Що робити? Такий уже світ!"

Божі слуги, хоча б які досконалі, всетаки до кінця життя залишаються людьми, які відчувають у собі пристрасті та порухи пустої людської слави. В 1754 р. кардинал Орсіні прибув до Пагані, щоб відвідати Альфонса. "Отче Альфонсе", закликав пурпурат, "я навмисне приїхавіз Риму, щоб побачити та краще запізнатися з вами".

Слова кардинала сильно застидали Альфонса, бо вважав себе за бідного грішника, гідного хіба погорди. Почуття людської слави розбудилося в його серці. Святий негайно вхопив за бич (дисципліну), удався на стрих і так сильно зачав бичуватися, що покрив кров'ю стелю та ушкодив нерв у нозі. Цілий місяць не міг клякнути, тому сидів у часі розважань. Пошкоджений нерв не вигоївся. Святий трохи налягав на ногу ціле життя.

Альфонс думав, що ніхто не бачив його. Помилився. Брат підглянув і сказав отцям. Два Отці удалися на стрих і побачили, що покрівля вся покрита кров'ю від бичування.

В часі беатифікаційного процесу промотор віри закидав, що це бичування було невторопне та непомірковане. Оборонець беатифікації відповів, що Св. Венедикт качався по тернях, щоб побороти нечисті спокуси. Отож Св. Альфонс міг бичуватися, щоб перемогти спокусу пустої слави та самовподобання. Папа Венедикт XIV каже, що з надприродного мотиву людина може вибрати собі стан життя, який прискорить її смерть. Отож не слід вважати невторопним бичування Альфонса.

Змальовуючи ролю апостолів у відкупленні людства, Божественний Спаситель сказав: **Ви світло для світу. Не може сховатися місто, що стоїть на горі. І не засвічують свічки, щоб ставляти її під посудину, а на свічник, і вона світить усім у хаті. Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб бачили ваші добрі діла та прославляли Отця вашого, що на небі.** (Мт. 14-16).

Світло Альфонсової святости та досконалости робило на привявних незатерте враження, спонукуючи їх краще служити Богові. В липні 1752 р. Слуга Божий проповідав духовні вправи священикам і семінаристам в Авелліно. Отець Фабій Буонопане отак висловився про ці реколекції, як став ченцем:

"Я мав 12 літ, як уперше зобачив Божого слугу. Мої приятелі-учні та я нічого не робили, тільки розмовляли про його святість і покору, бо його слова вчинили на нас дуже сильне враження. Я завдячую йому своє чернече покликання".

Слова Святого, підтверджені власним прикладом і зрошені Божою ласкою, доконували чуд у людських душах. Божа правда, належно виголошена та скріплена душевним переконанням проповідника, це незрушна скеля душ, пречудне лікарство на людські немочі, гостра зброя проти пристрастей і життєдайний нектар (напій) для людського серця, яке рветься до Бога, свого Творця, подорожуючи по "пустині віка сего". Божа правда це горіючий, але не згоряючий кущ. Правдивий проповідник "здіймає обув'я своє" цебто забуває про людські почування, бажання та мрії, як іде голосити людям Боже слово. Отак чинив Альфонс, тому його проповіді доконували чуд у людських серцях.

В 1754 р. Альфонс проповідав духовні вправи (реколекції) у Чорані. Ігумен монастиря, отець Россі, не мав де примістити учасників, які складалися зо шляхти та священиків. 214 мужчин узяли участь у духовних вправах. Між ними був князь із Кастел-

[illegible] Аквіля і багато інших визначних шляхтичів.

[illegible], отець Таннон, каже, що тільки Страшний Суд [illegible] користі, що учасники отримали з цих духовних [illegible] Аквіля був такий одушевлений і запалений рев- [illegible] славу, що звелів провертіти язик одному свому [illegible] богохулив. Ледве вдалося перепинити цей вибух [illegible] Все таки богозневага не минула безкарно. Вояк му- [illegible] кожного дня через цілий тиждень чинити покуту [illegible] прив'язувано до стовпа і вкладано в уста ку- [illegible] мусів тримати цілий час покути.

[illegible] стверджує чудами святість Своїх угодників. Чу- [illegible] своїх вірних престиж тих, що вірно служать Гос- [illegible] святість Альфонса ширилася між народом, хоч [illegible] забутий і незнаний світові.

[illegible] Россі, ігумен монастиря в Чорані, опинився на [illegible] опустили його. Нарід почав скаржитися, [illegible] великого добродія. Отець Лянді, хроні- [illegible] що Альфонс щодня писав до нього, питаю- [illegible] здоров'я отця Россі. Як довідався, що отець Россі [illegible] наближається до смерти, вислав йому оцей приказ: "Мій [illegible] Дон Ксаверію (Россі), хочу, щоб ти виздоровів, тому [illegible] послухом, щоб ти з любови до Ісуса та Марії став [illegible] здоровий."

[illegible] Лянді подає: "Я не важився передати листа хворому, то- [illegible] отця Віллян, який через свій вік і чесноти мав більший [illegible] передав хворому приказ Архимандрита. Отець [illegible] наблизився до вмираючого і промовив: 'Отче Ксаверію, [illegible] послух?' — 'Напевно', відказав умираючий. 'Якщо [illegible] заявив отець Віллян, то Архимандрит приказує вам виздо- [illegible] прочитав хворому Альфонсового листа. Отець Россі [illegible] поцілував його і поклав під подушку. Негайно від- [illegible] По кількох днях гарячка зникла, хво- [illegible] виздоровів і забрався до своїх звичайних зайнять".

[illegible] Альфонс проповідав дев'ятницю на честь Преч. [illegible] в Сараняно. Мешкав у домі лікаря Франциска Марії. [illegible] прибув відвідати Святого з дев'ятьма това- [illegible] потім надійшло ще два отці з Чорані. Надхо- [illegible] Лікар зажурився, чим погостити стількох гостей. [illegible] запевняючи, що Бог не полишить їх го- [illegible] Чудо сталося. Порції м'яса не зменшалися, як госпо- [illegible] краяти їх для гостей. Ціла родина заплакала з радо- сти, каже хронікар. Лікар був сильно здивований. Альфонс, сміючись, промовив до нього: "Дон Франциску, ми ніколи посеред труднощів не тратимо довір'я до Бога".

Того самого року Альфонс проповідав дев'ятницю в Салерно. Емануїла де Чезаре, молода дівчина, щодня приходила на проповіді, хоч мешкала яких п'ять кілометрів поза містом. Під кінець дев'ятниці так спухло її піднебіння, що негодна була навіть напитися води. Опухлина в роті справляла їй жахливий біль. З болю попала в летарг. Тоді з'явився їй місіонер, подав пляшчину з білим напитком і промовив: "Емануїло, випий цей лік!" Послухала і негайно стала здорова.

Святий часто повторяв своїм співбраттям: "Може й зовсім не

спасемося, якщо Бог хоче, щоб ми були святі, а ми не відповідаємо ласці!" Чернечий стан це упривілейоване покликання. Хто не відповідає йому та не змагає до святости, якої цей стан вимагає, той може легко стягнути на себе Божий гнів.

Заохочені прикладом свого геройського Основника перші Редемптористи за винятком декількох, які покинули Чин, поважно та постійно змагали до досконалости, та багато з них дійсно стали святими ченцями. Сливе всі заслужили собі на похвалу, що єпископ Кави, Кир Миколай Борджа, звернув до Отців у Чорані по відбутті реколекцій у цьому монастирі: "Нехай Господь буде благословенний", писав до Альфонса, "що дав вашому Чинові стількох членів. Вони обдарені апостольською наукою та духом. Вони словом і прикладом проповідають християнську досконалість".

1) Чомусь мені тяжко молитися. Що маю робити?

Молитва ніколи не є тягарем для тих, що щиро люблять Бога, бо молитва це розмова з Богом, нашим Небесним Вітцем, який безмежно любить людей і бажає бути з ними навіки в небі.

Багато хто не люблять молитви, бо не люблять Бога. Молитва повинна бути люблячою розмовою між душею і Богом, а не "бизнесовим" відмовленням декількох "Отче наш" і "Богородице Діво". Не дивниця, що наше життя нерідко буває безцільне та пусте. Поза "долярами і бизнесом" дехто світу Божого не бачить!

Не будете нудитися на молитві, якщо наближатиметься до Бога як до найліпшого Батька і немов діти будете з Ним розмовляти.

Багато хто довго моляться, але **від себе** Богові нічого не кажуть. Добре воно відмовляти молитви, уживати молитовників, але треба бодай інколи самому щось сказати Богові про себе самих, свої клопоти, радості, тощо. Оттакою молитвою люблячa душа кидається в обійми свого Небесного Батька, тому молитва не видається їй нудною та довгою.

2) Я щодня ходжу на Службу Божу. Прикро мені, що так мало людей таксамо поступають.

Нам теж прикра така поведінка сьогоднішніх християн. Неодин християнин має правдиву віру, але так проживає гейби зовсім не мав її. От візьмім щоденну Службу Божу та Святе Причастя. Скільки християн користають з цих двох превеликих джерел Божої ласки?

Італійський містик і стигматик, о. Піо, раз отак сказав: "Якщо б люди знали, як Небесний Отець любить цю жертву, то навіть з нараженням власного життя намагалися б не стратити ні одної Служби Божої."

Твердимо, що любимо Бога. Чому ж не любимо Служби Божої та Св. Причастя? Це ж найкращий винахід Божої любови, ба й можна твердити, що Св. Причастя це завершення Ісусової любови до людей.

Наші церкви були б щоденно наповнені, якщо б люди розуміли вар-

тість Служби Божої, яка перевищує всі наші молитви та добрі діла.

Не задовольняймося Св. Причастям **раз на рік.** Які були б ми приятелі, якщо б тільки раз у рік відвідували своїх приятелів, хоч вони проживають недалеко від нас? Наша любов до Ісуса має бути жива, ревна та завжди свіжа. Буде така, якщо найчастіше будемо ходити на Службу Божу та приступати до Св. Причастя.

3) Чи можна вірити в пророцтва, що часом появляються в часописях?

Якщо Церква не осудила якихсь пророцтв, от хоча б тих, що подала світові Св. Бернадетта чи Сестра Лукія (Лурд і Фатима), то можна вірити в них. Проте нема ніякого обов'язку признавати ці пророцтва як об'явлення, бо тільки те мусимо вірити, що Бог об'явив і Свята Церква подає нам до віровання як **догми** віри. Церква ж не подає як догму віри ніяких приватних об'явлень. Об'явлення, які заторкують всіх християн, покінчилися зо смертю останнього апостола.

Добре чинить той, хто вірить у приватні об'явлення одобрені Церквою, якщо така віра помагає йому краще жити та більше любити Бога.

4) В Америці є багато заколоту через те, що Найвищий Суд скасував сегрегацію (відділення) **білих від мурінів по школах і автобусах. Чи це розв'яже це важне соціяльне питання?**

Рішення Найвищого Суду в справі сегрегації білих від мурінів це тільки перший крок до усунення цього нехристиянського звичаю. Само рішення не викоренить застарілого зла. Потрібні приятельські дискусії між білими та чорними, щоб усунути взаємні пересуди та обопільну неприхильність з людських душ. Треба невпинно пригадувати, що всі люди мають однакову гідність, бо всі однаково є Божими дітьми. Любов це єдиний засіб, щоб з'єднати американців в одну Божу родину, не зважаючи на расове і національне походження мешканців.

5) Чи іконостас повинен бути в кожній українській католицькій церкві?

Наскільки можливо іконостаси повинні бути по всіх наших церквах, бо вони є не тільки пречарною прикрасою, але складовою частиною східньої Церкви. Без іконостасу неможливо виконувати деяких богослужебних приписів, бо вони вимагають іконостасу.

6) В нас у церкві обслуговував старший брат, що довгі літа жив самітно, бо був розвівся з жінкою. Потім "оженився" в протестантській церкві. Отець парох заборонив йому дальше послуговувати при престолі. Цей старший брат і деякі його приятелі нарікали за те на священика. Що треба думати про це?

Ваш отець парох не тільки добре поступив, але й не міг інакше поступити. Такі негідні католики, що кепкують собі з закону про нерозривність християнського подружжя, не варті обслуговувати при престолі.

Душпастирі повинні теж уважати, щоб подібні "католики" не займали ніяких видних або провідних становищ у парафії, бо це було б згіршення для других.

7) Що таке колпак? Звідки він узявся? Чи треба його носити?

Колпак у нинішньому виді це правдоподібно перерібка колишніх княжих клобуків. Клобук був ознакою княжої влади.

В нас—здається—священики не носили ніякого накриття в часі богослужб, аж поки не появився теперішній колпак. Винайшов його один семінарист Львівської семінарії десь около 1850 р., бо він був уже в загальнім уживанні в часі Львівського Синоду в 1890 р.

Винайдений колпак став популярний між священиками. Але нам невідомо, чи в часі богослужб треба вживати його. Одні священики вживають, другі не вживають колпаків, бо здається в нашій Церкві нема припису, що зобов'язував би носити колпаки.

8) В нас навернувся жид. Його жінка, таксамо жидівка, зразу нічого не казала та деякий час жила в згоді зо своїм чоловіком християнином. Згодом почала з ним сваритися за те, що ходить до церкви, сміялася зо святих образів. Чи він має далі жити з нею, чи може покинути її та вдруге оженитися з християнкою, користуючись Павловим привілеєм?

Він може покинути сварливу та ворожу християнству жінку і пошукати собі християнки, бо й до нього стосується згаданий привілей. Он рішення канонічного права: "Хоча б католицька сторона по прийнятті хрещення жила як чоловік і жінка з нехрещеним партнером, всетаки вона не тратить права на подружжя з католицькою особою, коли невірний партнер, змінивши постанову, покине її без слушної причини або не хоче мирно проживати без зневаги Творця" (Кан. 113).

Проте подружа зв'язь не рветься, поки католицька сторона не заключить другого подружжя: "Зв'язь першого подружжя заключеного в невірі тоді тільки розв'язана, коли охрещена сторона важно вдруге ожениться". (Кан. 115).

Засоби поєднання Сходу з Заходом

о. Мих. Щудло ЧНІ.

До всякого великого діла треба добрих засобів. Проблема поєднання розриву до сьогоднішніх часів слід приписати так Сходові, як Заходові. Погорда греків до римлян була сильно остудила християнську любов між Сходом і Заходом декілька століть, поки прийшов остаточний розрив за Папи Лева IX і патріярха Михайла Керулярія. Треба відновити християнську любов у серцях християн. Любов допоможе забути минулі промахи, бо каже Св. Петро: **Найперше майте щиру любов один до одного, бо любов покриває багато гріхів.** (I Пет. 4, 8).

Захід теж вчинив неодну помилку у своїх взаєминах зо Сходом. Ось для прикладу візьмім нещасний хрестоносний похід, що замість іти воювати з турками за святі місця в Палестині, кинувся за намовою венеціянців на візантійську імперію, здобув Царгород і хотів силою накинути унію грекам. Папа Іннокент III викляв хрестоносців за те, що вони посміли атакувати християнське місце Царгород. Нажаль наші православні Браття не вірять, що Папа вчинив це щиро, хоч нема сумніву, що грабунок Царгороду хрестоносцями сильно засмутив Іннокентія III. (Мінь, Лат. Патр., 215 том, 699-701 ст.).

Інша помилка це установлення латинської єрархії на Сході, що сильно вразило православних християн і відвернуло їх від Риму. Немало лиха вчинили для справи унії деякі латинські місіонері, які замість голосити Христову Євангелію поширювали там інтереси своїх держав цебто були співпрацівниками колоніялізму на Сході.

Якщо бажаємо прийти до порозуміння, то так Східні, як Західні християн мусять забути про минулі помилки й прикрити їх люблячою мовчанкою, бо випоминання минулого не вчинить нікому нічого доброго.

2. Взаємне пізнання

Схід мусить пізнати Захід, Захід мусить запізнатися зо Сходом, бо злука неможлива, коли дві сторони не знають себе. Яків Марітен, французький письменник слушно сказав: "Треба пізнатися й полюбитися, щоб могти злучитися".

Папа Пій XI сказав: "Проблема розлуки Церков не полягає в ділянці обрядів, але в ділянці духа і духової культури. Треба в любові пізнати себе навзаєм, зреформувати себе й статися покірними".

Довголітнє відчуження Сходу від Заходу викликало чимало підозріння та спричинило, що східні не знають західніх, ані західні християни не знають східніх. Східні християни мусять обзнайомитися з західньою ментальністю, а західні зо східньою, бо ці ментальності дуже різні; тільки християнська любов зможе

вирівняти різниці й поєднати роз'єднані серця.

Отець Іван Урбан, один із нечисленних польських Ісусовців, які безінтересно трудилися для церковного з'єднання між православним населенням у колишній Польщі, заявив: "Поділ лежить у різнородності культур, у противенстві інтересів і в задавненій ненависті". (Велеградські утопії, Краків, 1909, 51 ст.).

Пізнання себе самих доведе до признання власних похибок і виправдання подібних похибок у противниках. Навіть російський історик Голубинський осуджує греків за те, що вони ревнували за дрібниці й п'ятнує патр. Мих. Керулярія як представника грецької обрядової нетерпимости. (История Русской Церкви, I том, 2-а часть, 797 ст.).

Таксамо наш український історик, Грушевський, хоч сам православний, докоряє грекам, заявляючи, що грецька протиримська полеміка була "закрашена незгідливістю й нетерпимістю" (З історії релігійної думки, Львів, 27-28 ст.).

Подібно й багато католицьких вчених і істориків осудили непогамованість кард. Гумберта, знущання хрестоносців над греками в часі здобуття Царгороду та непослух вказівкам Інокентія III, який був строго заборонив атакувати християнські міста на Сході.

Папа Пій XI осьтак висловився про потребу взаємного пізнання 10 січня 1927 р.: "Треба доконче пізнатися й полюбитися, щоб могти з'єднатися. Треба, щоб обидві сторони пізнали себе, бо унійна праця розбивається саме тому, що й одна і друга сторона не знають себе. Тут є багато взаємних пересудів, які мусять бути усунені. Здається, що воно неможливо, щоб стільки хибних поглядів про католицьку Церкву панувало поміж нез'єдиненими християнами. З другої ж сторони деколи католики не виповнюють своїх обов'язків, бо брак їм братньої любови. Частини, що відділилися від золотоносної гори, є самі золотоносні. Пошани гідні східні християни зберегли в собі таку святість, що вони не тільки заслуговують на пошану, але й на всю нашу любов".

Взаємне пізнання усуне пересуди, а коли зникнуть пересуди, то дорога до поєднання буде підготована.

3. Пошана й любов

Східні християни заслуговують на пошану й любов, бо, не зважаючи на довгу розлуку, вони потрапили зберегти святу віру сімох вселенських соборів, не розводнюючи її, як це вчинили протестанти й всякі інші еретики. Пій XI сказав 24 березня 1924 р.: "Ми виявляємо свою щиру вдячність і признання всім тим католиками, які за натхненням Божої ласки звертаються до наших нез'єднених Братів і намагаються вирівняти дорогу для повороту до повноти віри, подаючи їм зосібна живий приклад, що характеризує Христових учнів цебто любови".

Любов допоможе католикам зрозуміти душу, психологію, звичаї східніх християн, і навпаки. Отак зрозуміємо, що вони проживають у добрій вірі та назагал щиро люблять Бога. Любов навчить шанувати звичаї й традиції народів Сходу, не вивищуючи одного обряду над другий. Христова Церква є католицька. Вона не є ні латинська, ні грецька, ні слов'янська. Ніякий із існуючих обрядів є конечний, щоб Церква існувала, тому й ніякий обряд не може реклямувати, що він вищий або потрібніший аніж

інші обряди, як це донедавна робили деякі неосвідомлені вірні латинського обряду. Бувши католицькою, Церква не хоче позбавляти ніякого народу тих пречудних обрядових форм богопочитання, які довгими століттями освячували душі вірних даного обряду.

Любов наказує шанувати все те, що дороге людям, яких ми любимо. Отож східні мають шанувати звичаї, традиції та світогляд західніх, а західні християни мають виявляти пошану до того всього, що становить велич і славу східньої Церкви: обряд, звичаї, законодавство, тощо. Якщо не буде пошани одних до одних, то унійні праці не принесуть Церкві багато користі.

Західні християни повинні пізнавати Схід, цікавитися його обрядами, звичаями та ментальністю, що немало різниться від способу думання та діяння Заходу. Треба пізнати закони католицької Церкви, що наказують шанувати східні обряди, особливо по країнах, де головна маса християн належить до латинського обряду.

Отаке поступування приведе до пошани та взаємної любови, а любов змусить до всіх можливих засобів, щоб привернути одність Христовій Церкві. Любов скаже нам, як треба поступати, подиктує слова, якими треба говорити до східніх Братів, бо тільки любов і серце знайдуть аргументи, щоб переконати розум про те, що серце любить. Любов викликує вирозумілість для поглядів любленої особи, хоча б ці погляди були відмінні від наших власних.

4. Безкорисність супроти Сходу

Злука з Апостольським Престолом Св. Петра означає тільки **одність віри** та признання **примату Папи.** Ця злука зовсім не включає якихось матеріяльних чи дочасних користей для тих, що трудяться для цієї злуки, ані для держав, до яких національно вони належать. При злуці з Римом східні християни нічого не стратять зо своїх обрядів, звичаїв і традицій, бо вони будуть вповні збережені. Злука з Римом це не місток, щоб непомітно перепровадити наших Східніх Братів до латинського обряду та повернути їх у латинників. Злука з Римом не є те саме, що латинізація Сходу. Папи не бажають латинізувати Східніх християн, як це ядерно заявив Папа Венедикт XIV: **"Христос і Папи хочуть, щоб усі були католиками, але вони не потребують бути латинниками!"** (De Martinis, Op. cit., Art. 47, p. 621).

Напевно Папи будуть чувати, щоб невторопні міністри Заходу не чинили кривди східнім обрядам, бо відомо з історії, скільки лиха вчинила справі поєднання Церкви всяка спроба латинізувати східніх християн.

5. Поширення брошур про поєднання

Книжки і брошури, що в дусі любови та згоди, обговорюють справу поєднання Сходу і Заходу, це знамениті пропагатори з'єднання, бо вони легко доходять туди, куди проповідники злуки не мають змоги дістатися.

Подібна преса просвічує уми, переконує волі про потребу поєднання, бо всі християни по волі Христа мають належати до одної Церкви. Отак згадані памфлети чи брошури обзнайомлюють загал зо справою церковного поєднання, збивають пересуди, вказують на засоби, бо безпристрасно виложена правда завжди уш-

ляхетнює серця, хоч розум через "спеціяльні рації" може не приймати на деякий час цієї прикрої правди.

Св. Дух і Божа ласка зчасом зростять у серцях посіяне зерно церковного поєднання, бо труди щирих Христових працівників не йдуть ніколи намарно. Христос благословляє працю тих, які намагаються завести одність віри поміж християнами, бо Він бажає, щоб усі визнавці Св. Євангелії проживали в згоді та любові під проводом одного найвищого Архипастиря, Римського Папи, видимого заступника Спасителя на землі.

6. Щира молитва за церковне поєднання

Щира та невпинна молитва це найуспішніший засіб, щоб завести одність віри поміж християнами, бо вона виєднює людям світло, яке просвічує уми й склонює волі до праці над поєднанням. Без молитви всі інші засоби та намагання не будуть успішні, бо в духовних справах молитва це надприродний двигун, що підносить душі до неба понад земські пересуди й матеріяльні інтереси.

Кожен християнин, що любить Христа та Його Церкву, повинен брати участь у молитовнім поході за поєднання Сходу та Заходу під проводом одного Архипастиря. Все християнство мусить однозгідно стати, щоб щирими благаннями і покутами випрохати в Бога ласку поєднання.

Боже світло поможе людям зрозуміти, що Христова Церква з волі її Основника Христа мусить бути тільки одна. Вона ж є одна, якщо всі визнавці Св. Євангелії мають ту саму віру, приймають науку про сім Св. Тайн і признають над собою найвищий церковний авторитет Папи. Поза цією Церквою нема спасіння для тих, що добровільно покинули її чи з людських пересудів відмовляються вступити до неї.

Відомий православний богослов Лосскій слушно заявив: "Треба зачинати по всіх церквах молитися за всіх єпископів, Папу Римського і всіх східніх патріярхів. Це пригадуватиме нам, що творимо одну отару під одним Пастирем". (Нива, Ч. 36, 263 ст.).

Євген Бачинський, український православний богослов, пишучи про можливість церковного поєднання, каже: "Я глибоко вірю, що прийде геніяльний Папа, який... прокладе шлях до соборного єднання (Катол. Церкви) з Церквою Православною" (Кілька рефлексій в справі порозуміння православія з католіцизмом, Е. Бачинський, Мінхен, 12 ст.).

Розуміється, що українці, які становлять 70% усіх східніх католиків, повинні відограватн головну ролю в підготованні ґрунту під майбутнє поєднання. Коли ж воно надійде, то вони мусять стати посередниками між Сходом і Заходом. Українська католицька Церква це духовний міст, який лучить православний Схід із католицьким Заходом. Папа Урбан VIII виразно окреслив місію нашої Церкви в майбутній злуці Сходу та Заходу: **"Мої Українці, я сподіюся з'єднати Схід за вашим посередництвом".**

Українці повинні б створити церковне товариство, яке мало б особливіше завдання працювати над приготованням ґрунту під майбутнє церковне поєднання. Згаданий богослов, Е. Бачинський, допускає можливість церковного поєднання в вільній Україні навіть при помочі українського уряду. (Op. cit., 6 ст.).

Якщо ми вчинимо те, що людські сили нам дозволяють виконати в справі майбутнього поєднання між українцями католиками

та православними українцями, то можемо бути певні, що ласкавий Господь і Пресвята Богородиця, Цариця України, приспішать щасливий день, коли загомонять дзвони Святої Софії в Києві, звіщаючи українцям вільної батьківщини, що всі сини України об'єдналися під одним власним католицьким патріярхом, який признає найвищий авторитет Папи над собою, але в Україні сам він є найвищим духовним князем нашої об'єднаної з Римом Церкви.

Об'єднана з Римом Україна своїм прикладом потягне інші слов'янські народи в сторону Риму й так виповнить своє історичне завдання бути носієм і посередником церковного об'єднання між східніми християнами та Христовим намісником на землі, Римським Папою.

Об'єднання всього християнства під проводом одного найвищого Архипастиря започаткує тріюмф Христової Церкви по всьому світі, бо погани стануть горнутися до правдивої Церкви, зобачивши, що всі ті, які визнають Христа, об'єдналися в одній Церкві та любляться немов Браття. Тоді прийде заповіджений Преч. Дівою Марією світовий мир і царство Христа Спасителя та Його Непорочної Матері, Пречистої Богородиці.

ПОЯВА БОЖОЇ МАТЕРІ В ЗАРВАНИЦІ

(Редакція Голосу Спасителя отримала з Зарваниці листа отакого змісту. Лист датований 11 листопада 1957 р.)

"В Зарваниці забрали церкву на магазин. Всетаки люди щороку відвідували чудотворне місце Матінки Божої. Приїжджав зо Львова священик і відправляв у каплиці Службу Божу. Цього року влада (большевики) хотіла замкнути і каплицю, щоб люди не відвідували святого місця Матінки Божої, але Матінка Божа не допустила, щоб затерлося місце святого об'явлення.

"Вона об'явилася над криницею коло каплиці. Я не вірив, але в місяці вересні священики оголосили, що це є правдиве об'явлення. Водночас вони заохочували людей удаватися до Матінки Божої та прохати помочі в своїх потребах і мати сильну віру, що Матінка Божа не відкаже своєї помочі".

Цю саму вістку потвердив другий лист, що його отримав пан Н. з Зарваниці. Цей пан мешкає в Америці. В листі сказано, що деякі невіруючі урядовці, які перепиняли людей, щоб не йшли до Зарваниці дивитися на чудо, нагло осліпли.

Ось наявний доказ, що Марія—Цариця України не забула про своїх переслідуваних діточок, бо вона—Цариця нашого краю та народу. Вона й визволить нашу Церкву та нарід із червоної неволі. Молімся, щоб це сталося якнайскоріше, бо страждання нашого народу під большевиками дійшли до краю.

Мій Життєвий Шлях

М. Щ.

ЗМАЛКУ стала я "круглою" сиротою. Батька взагалі ніколи не бачила. Мати зовсім не цікавилася мною та моїм вихованням. Хата була чужою для мене, бо в ній не відчувала родинного тепла, без якого ніяка дитина негодна нормально розвиватися.

Навіть молитви мати не навчила мене, бо сама не молилася та не вірила в неї. Старенька сусідка, що довгими годинами висиджувала в садку в колисці-гойданці, бо була напів-спараліжована, завважила, що я повернуся в молоду злочинницю, тому рішила рятувати мене від манівців.

Вона нераз говорила до моєї матері: "Пані К., злочинність молоді зроджується в розбитих родинах, де нема релігії, карности та любови батьків до дітей, бо родина це першорядна життєва школа, якої ніщо не заступить".

Моя мати любувалася читанням брукової літератури і комічних публікацій. На цім сходив її вільний час, який сумлінні батьки присвячують вихованню дітей. Вона була несвідома, що модерні діти знають забагато про свої права, але майже нічого про обов'язки, які дитячий вік накладає на них, бо немало батьків занедбують повчити їх.

Від спараліжованої бабусі я навчилася "Отче наш" і "Богородице Діво". Довгими годинами говорила мені про Бога, доброго Батька, що на небі. Моє серце розпалювалося любов'ю до Нього, бо я не знала взагалі, що воно значить мати батька й відчувати його любов. Вона зачепила мені на шию медалик Матері Божої Неустанної Помочі та наказала завжди молитися до Неї, бо "Марія це любляча Опікунка бідних сиріток".

Я мала 15 літ, як життя вдомі стало прямо незносне. Нещасна мати зійшла зовсім на манівці та проживала в моральній гнилі. Лихий приклад матері викликав у мені рішення втекти з дому, щоб рятувати себе від її погубного впливу та небезпек гріха, на які я була невпинно виставлена.

Не сказала нікому про свій плян. Одного осіннього пополудня спакувала свою маленьку Біблію, сукенку, три сорочинки та ще дещо в клуночок, узяла вервичку в руки й, не прощаючись із

рідною матір'ю, подалася в світ за очі, щоб рідна мати не могла відшукати мене.

Серце щеміло в грудях, бо ж дуже тяжко приходиться дитині тікати від рідної матері, але іншого виходу не було. Душа та невинність були для мене цінніші ніж негідна мати. В ушах бреніли Христові слова: **Якщо праве око гіршить тебе, то вибери його й відкинь від себе, бо краще для тебе, щоб загинув один із твоїх членів ані ж до геени все твоє тіло було вкинене!** (Мт. 5, 29)

Стискаючи вервичку, благала Небесну Матір керувати моїми кроками. Довір'я до Пречистої Діви не завело мене. Я опинилася в містечку С. Зайшла до маленького ресторану, щоб покріпитися скромною вечерою. Власничка завважила, що я не тамтешня і нав'язала зо мною розмову.

"Як звешся, доню?" спиталася мене. Слово "доню" заласкотало мене під серцем милим почуванням.

"Звуся Оленка П.", відказала я.

"Ти нетутешня... Куди ж ідеш?"— тягнула.

"Ні, я приїхала здалека шукати роботи. Я сирота!" відповіла на її питання.

Медалик Пресвятої Богородиці висунувся мені спід блюзочки. "То ти католичка?"—проказала моя співбесідничка.

"Так, католичка!" відповіла.

"Я теж католичка", тягнула властителька заїздового ресторану. "Пощо тобі плентатися по світі та шукати за роботою? Залишися в мене. Нас католиків і так мало в містечку. Буде більше!"...

Я зітхнула зо зворушення й у душі подякувала Божій Матері, бо вона не опустила своєї бідної дитини, штучної сирітки, в широкому світі.

Тут я добре почувала себе і пильною працею віддячувалася властительці за її гостинність і прихильність. Щонеділі разом ходили до церкви на Службу Божу. Отець Григорій довідався, що я була ще не прийняла Св. Причастя. По тримісячній підготовці настільки навчилася катихизму, що могла приступити до першої сповіді та прийняти Євхаристійного Господа до свого серця. Це сталося саме на Різдво Христа Спасителя в 1945 р.

Тяжко описати дивні почування, які сповнили душу, як Ісус увійшов до мого серця. Я вже не чулася сиріткою, бо Спаситель став моїм Отцем. Щиро молилася та благала Його чувати надомною. Не забула й поручити свою нещасну матір Його милосердю. Тоді вперше в житті відчула радість Різдва, бо Христос народився в моїм серці.

Повна довір'я до Божого Провидіння взялася до праці в ресторані. Любила працю. Зразу ставилася підозріло до людей, особливо до мужчин, бо приклад моєї заблуканої матері став для мене тризною пересторогою. Проте саме життя опрокинуло побоювання та виказало фальш твердження: "Всі люди є лихі, бо моя мати, муж, брат чи сусід є злою людиною".

До ресторану заходили різні люди. Між ними було багато чемних і чесних юнаків. Дмитро, син поблизького фармара, почав звертати на мене особливішу увагу. Зразу не зважала на його компліменти, але згодом стала думати про майбутність.

Дмитро був здоровий і гарний юнак. Його доброта пробивалася з широких очей, ніжних поглядів і надзвичайної чемности.

Його почування були мені відомі, хоч словами не зраджувався, бо я самовільно відчувала його добродушність.

Серце заметушилося. Я відкрила все своїй властительці та попрохала поради. Пригорнула мене немов дочку до свого серця та промовила: "Оленко, Дмитрова родина дуже чесна. Його батько й брати це трудящі хлібороби. Ніхто злого слова не скаже про них. Іди, якщо Дмитро попрохає тебе вийти за нього заміж, хібащо не любиш жити на фармі..."

Через три місяці ми побралися. Отак опинилася на фармі біля Денверу. В неділю їздили до нашої української католицької церкви Переображення Господнього, що була віддалена від нас на 25 км.

Хоч була я українка католичка, всетаки Дмитро та його численна родина любили мене мов одну з них. Я почулася часткою великої сім'ї та відчула тепло затишнього домашнього вогнища. За це була вдячна Христові Спасителеві, Божій Матері та Дмитрові.

На фармі мешкали два жонаті браття, Данило і Дмитро. Данило був старший, мав трудящу жінку та двоє малих діточок. З Дмитром проживав уже старший віком батько та добряча Христя, Дмитрова мати, що від першого дня мого подружжя полюбила мене немов рідну дочку, співчуваючи бідній сирітці.

В часі жнив працював у Данила звільнений арештант, Джек. Не знаю, чому відчувала страх перед Джеком, хоч інші довіряли звільненому грабівникові. На душі полегшало, як по жнивах Джек відійшов від нас. Вони були легковірні, бачили все в рожевих красках, негодні були вірити, що людина може бути лихою. Я ж інакше дивилася на світ і людей... Джек був дезертиром, вломником, кримінальником... Богу дякувати, що забрався від нас... Усмішка заграла на моїм обличчі, зганяючи з нього напруження й занепокоєння. Чому б мені журитися? **Покладіть на Нього** (Бога) **всю вашу журбу, бо Він опікується вами.** (І Пет. 5, 7).

Настала зима, хоч не була дуже гостра. Звичайно, снігу було доволі багато. Одного ранку по закінченні домашньої роботи Дмитро й я розмовляли про діточки. Дмитро бажав їх, а я лякалася, бо приклад моєї негідної матері витворив у мені враження, що лихе й огидне все те, що получене з дітородженням.

Муж узяв мене за руку й промовив: "Оленко, дітородження не є нічим лихим; навпаки це щось гарне й шляхетне. **Ростіть і множіться і наповняйте землю!** сказав Господь до першої подружої пари, Адама й Єви в раю (Бут. 1, 28). Подружжя дає Богові почитателів, державі громадян і членів Христовій Церкві. Ото ж це Божа установа й свята тайна..."

При цім обняв мене та щиро пригорнув до грудей. Я повірила йому, бо ніжна любов не може говорити неправди. Чулася щаслива. Це ласкавий Господь нагороджував мене за брак любови і побої дитинства...

"Що ви там робите?"—почувся храпливий голос Дмитрового батька. "Збирайся, поїдемо до Данила та разом оглянемо тютюнову фарму!"

Я відчула на собі дивне, тривожне потрясення. "Татку", промовила застрашена, "чому їхати на фарму? Та ж тепер зима?"

"Ах, ти міська квітко", засміявся батько, плескаючи мене по плечах. "Не лякайся! Дмитро не замерзне! Він фармерський син".

Батько, Дмитро і мати вибралися до Данила. Я полишилася сама в хаті. Около 11 години дивне збентеження опанувало мене. Намагалася боротися з понурими гадками, але вони мов уїдливі мухи не переставали вертатися й жалити мою душу. Самота давила мене, нудьга затроювала кожну хвилину.

Не витримала туги. Взяла тягарове авто і пустилася через фарму до маленького дому, в якім мешкав Данило з родиною на другім кінці широкого господарства. Справа на краю фарми виднівся лісок, власність родини. Ми всі разом працювали та порівному ділилися заробітками.

Ідучи до Данилової хати, я почула два вистріли. "Що це? Це ж не час на полювання?"—тривожно закликала. "Може це якийсь фармер відганяє вовків, що зайшли в гостину між його кури чи вівці?"...

Ідучи дальше, я почула ще два постріли. Серце забилося від жаху.—Ах, ці фарми!... Що це за самітній, відкритий, нерозгаданий край!...

Нарешті доїхала. Не стукаючи, відчинила двері та закликала: "Мамцю! Братово!"— Ніхто не відозвався на мій привіт, тільки маленька Ляля заплакала в колисці. Дрижаки пішли поза шкурою. "Чому дитинка плаче? Де братова Рожа?"

Я вбігла до передпокою. Дитинка плакала в колисці... Кинулася до спальні.—Ах, Боже! На підлозі лежала в крові мертва теща. На кріслі прив'язана до поруччя з неживим Івасиком сиділа моя вбита братова... Вона пестила свого синочка закостенілими руками...

Світ закрутився в очах. Я опинилася в домі смерти. Кров стялася в жилах. Не знаю, як довго стояла немов заморожена. Нарешті прийшла до себе ,вхопила з колиски Лялю і кинулася до авта. Руки дрижали. З трудом дісталася на гостинець. Над'їхав молочар. Я стримала його.

Знайомий зобачив мій переляк. "Що вам сталося? Хворі, чи що?"

Я споглянула на свої закривавлені руки та вказала на Данилів дім. Молочар, його помічник і я подалися туди його автом.

Декілька автомобілів станули при дорозі. Данило зобачив їх і почав вертатися до хати. Приявні мужчини виявили йому трагедію.

"Оленко", заголосив він, "де батько й Дмитро? Хто вбив матір і жінку?" На його обличчі малювалися неописаний біль і безконтрольне поденервування.

"Не знаю, хто вбив їх! Я нікого не бачила. Муж і батько вибралися помагали тобі коло тютюну", відказала я голосним плачем. "Знайди їх, благаю тебе!" Біль спотужнів у грудях, збільшуючи моє конання.

"Заберіть її та Лялю до мого дому!"—промовив добрячий сусід Давид. "Моя жінка подбає про них". Не до сусіда, а просто до шпиталю відвезли мене. Не пам'ятаю, що діялося зо мною. Знаю, що мої уста тільки невпинно шепотіли в гарячці: "Ісусе, Маріе, змилосердіться над моїм мужем!"

Сусіди знайшли мужа й тестя неживим. Поліційне слідство викрило, що кримінальник Джек вдерся до Данилової хати. Там застали його теща й Рожа. Застрілив їх, щоб затерти слід за грабунком. Тікаючи крізь поле, натрапив на тестя та мужа, й теж постріляв їх. За нові злочини повис на шибениці, але його ганебна смерть не привернула життя моїм дорогим.

Цілий місяць пролежала в шпиталі. Данило часто відвідував мене з Лялею. Ляля тулилася до мене, бо ця ніжна людська квітка потребувала материнської любови, щоб не заков'язнути. Мені було її жаль. Бідна сиротка!...

Мій парох відвідав мене. Я вилляла перед ним своє горе. З грудей вирвалася болюча скарга. Христовий слуга перервав нарікання: "Дитино, годі нам людям скаржитися на Бога. Ми негодні зрозуміти Його плянів. Серед страждань нам лишається тільки одне: довіряти Своєму Небесному Отцеві, любити Його та підчинятися Його Святій волі. Бог знає, що робить. Наш слабенький розум неспроможний поняти Божого Провидіння".

Над моїм шпитальним ліжком висів хрест. Спаситель співчував моїй недолі. Я відчувала Його приявність. Здавалося, що з хреста чулися ласкаві слова Розп'ятого Христа: **Прийдіть до Мене всі струджені й перетяжені** (горем) **і Я успокою вас!** (Мт. 11, 28).

Силою волі спромоглася на оцей акт: "Господи, не моя, а Твоя воля нехай діється!" Підчинення Божій волі цілючим бальзамом подіяло на мою зболілу душу.

Я вернулася додому. Данило займався господарством. Маленька Ляля пробувала під моєю опікою та полюбила мене немов рідну неньку. За дня тулилася до моїх грудей. Уночі обнимала мене за шию й спокійно спала при мені. Я полюбила це анголятко в людському тілі і відчула до Лялі материнську любов, якої не була б ніколи зазнала як жінка Дмитра, бо лікар виразно заявив, що Дмитро ніколи не буде батьком.

Я виховувала Лялю немов власну донечку. Говорила їй про Бога, брала з собою до церкви, завчала бути доброю. Данило завжди возив мене до нашої церкви. Згодом виявив бажання стати католиком, бо казав, що мій приклад переконав його про правдивість католицької Церкви.

Я відзискала духовну рівновагу і зрозуміла, що Бог не мусить виправдуватися перед сотвореннями за Свої діла. Я була Йому вдячна, що вирвав мене з безодні зла та завів до Дмитрової родини. Чому Бог забрав інших зо світу, а мене полишив? Він напевно мав для мене якийсь плян у широкому світі... Й я була готова служити Йому в цьому невідомому пляні...

Схилила голову перед розп'ятим Спасителем і промовила: "Господи Ісусе, я отримала від Тебе більше ніж мала право сподіватися... Дякую Тобі за це... Поможи мені бути доброю матір'ю для Лялі..."

Сльози поплили по обличчі, змиваючи з мого серця рештки розгарячення. Бог дав мені лиху матір, щоб виявити жах зла та витворити відразу до нього й так показати, як треба берегти сиротку Лялю від зіпсуття.

Одного вечора я попрохала Данила відмовити зо мною вервичку перед іконою Божої Матері. Він мовчки притакнув головою й ми обидвоє припали навколішки перед Потішителькою засмучених. По щирій молитві Данило спокійно підвівся, але обличчя його було мокре від сліз. Проте в очах відбивався відзисканий Божий мир.

Надбігла Ляля і станула між нами немов той лучник, що єднає два звена. Данило взяв мене за руку і благально промовив: "Оленко, Ляля потребує матері, а я жінки... Хочеш прийняти цю ролю в нашім домі?..."

Дивлячись на розсміяні очі Лялі, я не могла відмовити його проханню. Данило став католиком, Ляля перехрестилася в католицькій церкві... По двох місяцях я стала матірю для Лялі та дружиною для Данила...

Минає сім років... Маю ще двоє діточок. Василь має шість літ. Любить священика й сам хоче ним бути, як підросте...

Чуюся щаслива... Як довго Бог дає нам життя, ми повинні довіряти Йому та використати Божий дар для добра ближніх і Божої слави... За те Він перенесе нас з долини болів до світла Своєї любови в небі по смерті.

Олександер Олесь

Живи, Україно!

Живи, Україно, живи для краси,
Для сили, для правди, для волі,
Шуми, Україно, як рідні ліси
Як вітер в широкому полі.

До суду тебе не скують ланцюги
І руки не скрутять ворожі,
Стоять твої вірні сини навкруги
З шаблями в руках на сторожі.

Стоять, присягають тобі на шаблях,
І жити і вмерти з тобою,
І прапори рідні в кривавих боях,
Ніколи не вкрити ганьбою.

За довірливе та покірне підчинення Його волі, Господь щедро нагороджує людей в цьому та в другому житті, бо любляче підчинення Його волі це акт досконалої любови, який дуже подобається Богові. **Близький Господь всім, що призивають Його, що правдою призивають Його. Волю тих, що бояться Його, Він сповняє, і благання їх чує та помагає їм. Господь береже всіх тих, що люблять Його, а всіх безбожників Він знищить.** (Пс. 144, 17-20).

Що то є Чистилище?

МОЛИТВА приносить дуже великі користі так тим, за кого молимося, як і тим, що моляться побожно та з надією, що будуть вислухані. Душам померших помагає вона через надолуження, що його приносить Богові за них. Молитва це діло трудне, отже діло надолуження й за кого тільки її пожертвувати, вона йому поможе. Але рівночасно й для себе набуває великі користі той, хто молиться за померших із любови до них. Молитва бо це добре діло, отже коли її відправлено в стані ласки, вона приносить заслуги для вічного життя. Про цю користь говорить Господь Ісус у Євангелії: "Ти ж, коли молишся, ввійди до своєї хати й при замкнених дверах молися в тайні своєму Отцю небесному, а Отець, що бачить усе в тайні, віддасть тобі на яві!" (Мт. 16).

Дальша користь молитви це вислухання її про поміч тим помершим, що про їхне освободження або полегшу молимося. Праведні легко вимолять у Бога те, чого просять, бо написано: "Просіть і дасться вам!" (Лк. 11). І "що тільки просите в молитві, віруйте, що дістанете, й станеться вам!" (Мр. 11). "Все, чого попросите Отця мого в ім'я Моє, дасть вам!" (Ів. 16).

Так отже з молитви за померших маємо три користі, до яких треба ще додати четверту. Ті душі, що ми за них молимося, не є невдячні. Вони нас не забудуть! І коли вони дістануться з чистилища до неба, то будуть перед Божим престолом за нас молитися й їхня молитва буде вислухана, бо вона походить із чистої любови.

О. Росіньолі оповідає про монаха Андрея Сімона, що був дверником у монастирі Св. Андрея в Римі. Цей покірний монах використовував кожну нагоду й випрошував від гостей, що приходили до монастиря, маленькі датки на складану Службу Божу за бідні душі в чистилищі. Щоб ще більше помагати такими Службами цим душам, він тримав в огородочку гарні квіти й продавав їх добрим людям, а призбирані так гроші обертав на цю гарну ціль. Так він навчив багато людей молитися й пам'ятати про забуті душі й тими Службами Божими багато тих душ випровадив з чистилища. Коли ж він умирав, прийшли до нього ті всі душі й потішали його, помагали йому, доки не перевели його в другий світ.

Тому ми повинні завсіди в своїх молитвах пам'ятати про померших, про бідні душі в чистилищі й не забувати про них вранці й ввечері, на Службах Божих, особливо ж після Св. Причастя, бо тоді наша молитва найуспішніша. Через присутного в нас Ісуса ми злучені тоді з Богом найтісніше. Так само ми повинні привикнути по кожній нашій молитві додати згадку про ті бідні душі й сказати: **Со святими упокой, Христе**...

Вже сто літ існує в Парижі товариство побожних жінок, що називається "Помічниці бідних душ". Їхній клич—молитися, працювати й терпіти для бідних душ у чистилищі! Коли вони раненько пробудяться, їхне перше слово то молитовка відпустова: "Мій Ісусе, милосердя!" Вони повторяють цю молитовку,

кільки разів кланяються перед Пресвятими Тайнмаи або коли стрінутися зі собою. Всі свої молитви кінчать зітханням: Со святими упокой, Христе... Коли годинник б'є години, вони говорять: "Мій Боже, жертвуємо Тобі на спасення бідних душ у чистилищі всі акти любови, що ними Тебе прославляло Пресолодке Серце Ісуса, коли ще жило на землі!" Щодня вони мають відправу за померших, по Службі Божій співають псалом: "Із глубини возвах..." й багато інших молитов та праць виконують для добра душ у чистилищі. Гарне їх життя, багато користи з нього. Наслідуймо їх!

До своїх молитов за душі в чистилищі треба ще нам дочислити всі наші набожності при принятті св. тайн, сповіді й Причастя, та всі наші відпусти. Коли ми є на Службі Божій, то особливо тоді молім Господа, щоб для тих душ подав овочі з тієї св. Жертви. При тих своїх молитвах ми можемо думати про якісь означені душі, або про всі разом. Але тому, що ми не можемо мати безконечної заслуги, наша поміч для душ тим менша, чим для більше душ ми її розділюємо. Тому привикаймо скоріше поодиноким душам призначувати наші молитви, напр.: батькам, добродіям нашим, як вони потребують нашої помочі,—тим, що найближчі до висвободження, або тим, що найдальше... що забуті всіма... Тоді добре є сказати: "Добрий Ісусе, жертвую Тобі свої молитви, або діла свої за бідні душі в чистилищі, головно ж за душу" (і назвати її).

БОГ БЕРЕ ЗА СЛОВО

Марія вийшла за протестанта та прожила з ним 20 років. Одного вечора обидвоє пішли на бінґо до католицької парафії. Муж протестант отак промовив: "Якщо виграю нагороду 1,000 долярів, то через рік ходитиму щонеділі на Службу Божу".

І виграв. Цілий рік ходив на Службу Божу зо своєю жінкою. При кінці заявив Марії: "Жінко, я вже майже цілий рік є **неділь**ним католиком. Вже час стати щоденним католиком".

Серце доброї подруги сповнилося невимовною радістю. Бог вислухав її довголітні молитви. Муж удався до священика, завчив католицьку віру, прийняв святе хрещення та став прикладним католиком.

Ніхто більше не любив Бога ніж Ісус. Ніхто й краще не повнив Його волі ніж Христос. Хіба Він публично не заявив учням: **Я не можу робити нічого Сам від Себе. Як Я чую, суджу, і Мій суд справедливий, бо не шукаю Своєї волі, але волі Отця, що послав Він Мене.** (Ів. 5, 30).

Вибираючись на смерть, Він виразно зазначив, що йшов вмирати за людей, бо така була воля Небесного Вітця: **Щоб світ зрозумів, що Я люблю Отця, й як Отець наказав Мені, так роблю.** (Ів. 14, 31).

Подорож до Святої Землі

(Продовження)

о. М. Щудло ЧНІ.

II. Люксор

ОГЛЯНУВШИ сяктак славну колись Олександрію, де марне турист шукає пам'яток первісного християнства та славних колишніх християнських шкіл, бо все те знищили музулманські займанці, я переїхав потягом до Кайра. Пополудні перейшовся по місті, щоб зобачити населення й будівлі. Населення так само напів европейське, а напів арабське, як в Олександрії.

Ввечері взяв потяг і удався до Люксор, що має найбільше старинних єгипетських пам'яток. Слушно каже пословиця: "Хто не бачив Люксор, той не бачив Єгипту". Так воно й є, бо Люксор і Карнак, два поблизькі старинні міста, дають туристові найкраще поняття, як виглядав старинний Єгипет фараонів.

Треба їхати яких 12 годин із Кайра до Люксор. Я взяв нічний потяг, щоб могти відпочати. Справді не брав я ліжка, бо хотів бачити та розмовляти із пасажерами. Зразу не мав я нагоди ні з ким говорити, бо два музулмани не розуміли ніякої за винятком арабської мови. Один із них збирався до нічого відпочинку. Перед відпочинком клякнув на лавці та звернувся в сторону Мекки, щоб відмовити вечірні млоитви. Обидва були дуже чемні.

Нарешті до нашої переділки ввійшов якийсь офіцер. Він розмовляв по-англійськи. Був говіркий і чемний. Говорив про новий режим у Єгипті, про розбудову країни та про життєвий стан. Був гордий на здобуту недавньо незалежність. Висловив надію, що його батьківщина буде поступати вперед, поки не зрівняється з іншими культурними країнами.

Заявив, що Єгипет готовий визнати державу Ізраїля, якщо жиди розв'яжуть проблему арабських скитальців. Цих же скитальців начисляють на 700,000. Вони розкинені по всіх арабських країнах. Проїжджаючи згаданими країнами, я бачив, як нужденно ці нещасні вигнанці живуть. Шатро це їх дім. Там вони живуть від 1950 р. Дощ, спекота і зимно це їхні щоденні гості.

"Як же ж на вашу думку можна розв'язати проблему виселенців із Ізраїля?", спитався я згаданого старшини. "Це легко", відказав. "Нехай жиди візьмуть до себе згаданих скитальців або хай заплатять їм за втрачене майно, доми, тощо".

Тимчасом жидівський уряд відкидає подібну розв'язку скитальського питання й настає, щоб сумежні арабські держави, Йордан, Сирія, Ливан і Єгипет прийняли їх до себе та розселили по своїх країнах. Таку розв'язку рішуче відкидають арабські сусіди Ізраїля.

Жиди не хочуть платити арабам винагороди за втрачені посілості, бо кажуть, що не мають доволі гроша. Бояться допустити арабських скитальців до своєї маленької державки, бо тоді в Ізраїлі було б 800,000 арабів і 1,700,000 жидів. Розуміється ізраїльські араби сприяли б своїм одновизнавцям по сусідних країнах цебто в Єгипті, Сирії, Йорданії та Ливані. Що могли б жиди вчинити на випадок війни з арабськими сусідами, як що б самі ізраїльські араби збунтувалися проти своїх жидівських панів? Допущення арабів до Ізраїля безсумнівно сильно послабило б оборонну спроможність жидів. Ось причина, чому жиди рішуче відмовляються та не хочуть навіть говорити про допущення виселенців до своєї держави, домагаючись, щоб сусідні арабські країни порозселювали їх поміж власним арабським населенням.

Осьтака ситуація панує на Близькім Сході. Миру нема й трудно знайти дорогу до нього, бо обидва противники не виявляють найменшої охоти піти на будьякий компроміс і мирно полагодити дразливе питання скитальців з Ізраїля.

Десь около восьмої години вранці був уже в Люксор. Стояв чудовий гарячий день 18-го червня 1954 р. На небі не видно ні хмаринки. Відчувалася спекота, але ранній свіжий вітрець значно лагіднив її.

На стації ждав на мене агент, араб, що дуже добре говорив по-англійськи. Він запровадив мене до Францисканів. Там був в тім часі тільки один отець, бо всі інші виїхали були на апостольські праці. Цей італійський отець дуже гарно прийняв мене та дозволив замешкати в монастирі. В Люксор пробував в тім часі молодий французький професор, який теж мешкав у монастирі Отців Францисканів. Багато дечого порушено в розмовах при обіді чи вечері про положення християн у Єгипті, про відношення єгиптян до европейців, про війну, що тоді французи вели в Індокитаю.

Люксор це невелике містечко, бо має яких 15,000 населення. Лежить на рікою Нілем і займає тільки частину землі, на якій пишалися колишні славні **Теби,** столиця фараонів 12-ої династії.

Населення містечка Люксор небагате. Доми мурувані. Вулиці чисті, бо майор міста в тім часі не панькався з населенням. Кожен мешканець мав чистити дорогу перед своїм домом. Якщо ж хтось занедбав цей обов'язок, того карано грошевою карою. Якщо не мав звідки заплатити, то поліція брала його на публичне місце, й там публично відмірювано йому декілька буків. До в'язниці ніхто не брав його, бо там треба б іще було годувати в'язня. Буки являлися успішнішою карою ніж гривна чи в'язниця.

Дивно, що цей відважний майор міста не боявся навіть жінок засуджувати на кару хлости цебто публично велів бити їх буками.

Зразу населення бунтувалося проти намагання майора завести в місті взірцевий порядок і чистість, але згодом привикло та стало дбати про охайність. Правдоподібно майор робив це в порозумінні з урядом, який дбає про те, щоб Люкор робив щонайкраще враження на туристів, які численно щороку відвідують цю старинну столицю колись могутньої єгипетської імперії.

Тут населення ще строго притримується музулманських звичаїв. Музулманки не покажуться на вулиці без чорної китайки. Є й такі, які ніколи не виходять із дому, бо чоловіки забороняють їм. Бувають теж і ліберальніші чоловіки, які дозволяють своїм жінкам виходити на місто, відвідувати приятельок, тощо. Це все залежить від чоловіка, бо він досіль є повним паном своєї

подруги від дня шлюбу. Жінки коряться зарядженням чоловіків, хоча б вони й мали вище виховання, бо так велить традиція, яка ще дуже сильна в Горішнім Єгипті.

1. Відвідини руїн

Відправивши Службу Божу в каплиці ОО. Францисканів, я удався з провідником відвідувати недалекі руїни старинних святинь, побудованих різними фараонами, бо кожен фараон намагався збудувати святиню, як пам'ятку свого панування та подвигів. Крім цього єгиптяни були дуже побожним і віруючим народом, хоч віра їх була поганська та попереплітана прерізними забобонами.

Ці руїни знаходяться поза містом Люксор у місцевості, що зветься **Карнак.** Найбільш імпозантна це святиня **Карнак,** яку збудував фараон Рамзес II (1292-1225). Його довге панування замітне війнами з різними нападниками **Гіттитами,** які були ввійшли до Єгипту та зайняли дельту при устю ріки Нілю. Війна тривала около 10 літ і сильно вичерпала Єгипет. Вкінці вдалося заключити мир із ворогами. Рамзес II радо прийняв мир і почав будувати святиню в столиці Тебах, хоч не скінчив її.

Будова колосальних святинь тривала довгі роки. Звичайно один фараон негоден був викінчити її за свого життя. Його наслідники часом викінчували почату будову, або часом попросту зачинали будувати другу на честь того божка, до якого почував особливішу "пошану та довір'я".

Святині збудовані з твердого каменя. Деякі брили мають 4 кубічні метри. Аж жах збирає дивитися на них, бо тоді уявити собі, як у цих давніх часах люди потрапили висаджувати догори подібні тягарі. Камінь брали із поблизьких горбів, які віддалені від Карнаку на 2 км. Тягнули його не кіньми чи волами, але невільниками. Під камяну брилу саджали валки й так тягнули чи котили її до Карнаку.

Також сильно імпонують туристам величезні мармурові колюмни та колосальні статуї фараонів вирізьблені з мармуру.

Турист мусить мати доволі часу, щоб бодай побіжно оглянути залишки величезних святинь. Один день абсолютно не вистачає, щоб бодай дещо розвідатися про їх будову, часи та прерізні прикраси розмальовані чи вирізьблені на стінах цих артистичних і імпозантних святинь.

При оглядинах потрібний добрий провідник, інакше глядач не зрозуміє вартости та значення цих руїн, які пригадують велич колишніх єгиптян і їх здібності.

Кожна святиня має три частини. Одна була призначена для простолюддя, і ця була найобширніша. Друга—для шляхти, а третя для королівських родин. На подвірях між святинями повніcько обелізків і прерізних божків. В одній святині є аж 20 сфінксів.

В святині Рамзеса цар Рамзес зображений у виді божка **Озірис.** В єгипетській мітології Озірис був добрим і ласкавим царем. Його вбив рідний брат Сет. Ізис, жінка Озіриса, позбирала пошматоване тіло мужа та забальзамувала і при помочі магії оживила його. Отак Озірис став царем померлих людей.

На стінах повно гіроґліфів. Це описи життя та діяльности фараонів. В святині Рамзеса II є різьба, що представляє, як божки

коронують його на володаря країни. Всюди видно віру в вищі сили, в божество, від якого фараони отримували владу рядити Єгиптом. Не дивниця, що нарід корився їм, бо вірив, що влада фараонів походила від богів, тому хто слухав фараона, слухав богів.

На одній стіні представлена перемога Рамзеса над сирійцями. Він тріюмфально вертається з воєнного походу. Повно закутих у кайдани бранців ідуть перед його тріюмфальним повозом. Фараон сидить на возі, а жреці вітають його квітами. Дівчата теж вітають переможця піднесеними догори руками. Цар переможець сходить із тріюмфального повозу та вбиває бранців, приносячи божкові жертву подяки за перемогу над ворогами.

В цій одній тільки святині є 134 колосальні стояни-колюмни прикрашені різьбами. На стелі, яка майже вся завалилася, ще видно сліди колірових малюнків.

По святинях повно божків із звірячими головами. Здається, що зразу це були тільки символи. Але в пізніших часах, десь за дев'ятої династії, звірята "стали святими" в очах єгиптян, бо вважали їх за інкарнованих (знову народжених) божків або принаймні за помешкання божків. Оттому в звірятах почитали божків і шанували їх, як своїх покровителів.

Багато обелісків, сфінксів і статуй ще дуже добре зберігаються до сьогодні, але багато з них понищені та поломані землетрусом, який знищив Карнак в 27 р. до Христа.

Один ґранітовий обеліск високий на 87 стіп. Королі та королеви будували обеліски, на яких звичайно виписувано гіроґліфами історію їх панування. Оттому обеліски мають велику історичну вартість для істориків, щоб відтворити давно минулі часи та події.

Є там і одна святиня, що її збудував Олександер Великий, македонський король на честь свого батька Пилипа. Олександер зайняв Єгипет і заволодів країною, розгромивши персів, які були панами Єгипту від 341 р. до Христа. Стеля цієї святині прикрашена звіздами, що зображують небо.

В 680 р. християнські копти перемінили частину цієї святині на християнську церкву. На одній колюмні ще й досіль видний образ Св. Петра, апостола та Христового намісника на землі.

Недалеко цієї святині є "святе озеро", в якім жреці робили приписані обрядові обмиття й очищували жертвиприноси зо звірят, що їх приносили у жертві божкам. Всюди видно, що людина природно відчуває, що жертва потрібна, щоб належно служити Богу. Ці жертви бували з земних плодів, звірят, але й траплялися криваві людські жертви, коли треба було особливіших жертов і благань, щоб успокоїти "загніваних божків або виеднати їх поміч".

В літі в озері є мало води, бо тут у часі спек температура доходить до 140 ступенів Фаренгайта. Озеро є сливе квадратове, широке на яких 800 ярдів і на 800 ярдів довге. Вода витрискує з підземних джерел.

До минулого століття місце, де стоять ці старинні святині, було засипане піском із пустині. Над ними стояли доми-помешкання. Уряд відкрив ці скарби старинности та звелів відкопати їх. Розкопки дальше тривають.

Пополудні над вечором пішов оглядати ріку Ніль. Вона довольі широка в Люксор, от на яких 400 метрів. На річці нераз видно човна та малі пароплави. Хоч вода в ріці нездорова, всетаки єгиптяни купаються в ній, ба й навіть п'ють цю воду. Трійливі мікроби затроюють кров тих, що купаються в ріці, але населення не звертає на це уваги.

о. С. Семчук

ВЕЛИКИЙ ЧАС

Великий час, далекий час,
Як чиста, біла, кругла рінь...
Минає струя життєва
Одне з геройських поколінь.
На фронті бою за добро,
..За хліб і працю для родин
Вийшов побідником давно
Галицький простий селянин.
В нових обставинах, скрутних,
Серед лісів і серед степів,
Він здобував рілю й міста
Для себе й для своїх синів!
Щитом червеним із сердець
Він боронив свій дім новий,
Мав віру в серці й побідив!
В Канаду вріс і став сильний.
Вросли в прерію могилки
Тих наших перших лицарів
І підняли закон любви
Камінні рамена хрестів.
Говорять у сутінках церков
Слова незмінні і святі:
—Це ми здобули вам той край
Через любов і чин в Христі!

Засмучена молода жінка поставила пам'ятник на гробі свого мужа і звеліла виписати: "Дорогий і незабутній мужу, я негодна нести болю спричиненого твоєю смертю".—За який рік ця жінка вийшла знову заміж. Приятелі стали докучати їй, пригадуючи напись на гробі. Хитра жінка легко вимоталася з клопоту, бо звеліла різьбареві отак переміпити напись:

"Дорогий і незабутній мужу, **я сама одна** негодна нести болю спричиненого твоєю смертю".

Заклик до всіх українських католицьких юнаків

ЧИН Отців Редемптористів є чемпіоном Христових ідеалів між українським народом. Нам не треба пояснювати хто такі Отці Редемптористи, й яка їхня праця. Тисячі українців в Канаді й Злучених Державах знають про них через їхні місійні праці, які доконали успіхів у духовному житті цілих міст і містечок. Отці Редемптористи започаткували свою місійну працю навіть в Австралії, звідкіля вже зголошуються кандидати до духовного стану. Це тому, що Чин Отців Редемптористів займається проповіданням вічних правд науки Ісуса Христа, Спасителя людського роду.

Без цієї місійної праці, що звісна цілому світові й усім народам землі, тисячі душ впали б жертвою неправди і зіпсуття.

Таких місіонерів, що всією душею та всім серцем посвятили себе для Католицької Акції, для поширювання Царства Божого на землі, треба нашому народові більш ніж будьколи перед тим.

Сам Ісус Христос, пробуваючи на землі, вибрав і покликав перших кандидатів до апостольської праці. При тім Він уживав теж людських засобів, щоб збільшити число Своїх апостолів.

Правда, сьогодні Христос особисто не відвідує наших домів, ні наших шкіл і видимо не показується нашим дорогим юнакам. Однак не слід думати, що через те Його вплив тепер менший. Є подібність між покликанням Апостолів і покликанням сьогоднішніх юнаків.

Те що Св. Отець Пій XI написав в своїй енцикліці 3 грудня 1935 р. про Католицьке Священство, можна зарівно застосувати до монаших покликань:

"З усіх середників, щоб збільшити число робітників у винниці Господній, молитва це найлегший і найуспішніший засіб, як це поручає Христос: 'Жниво велике, робітників мало. Тому моліть Господа жнив, щоб післав робітників на своє жниво'. Яка молитва може бути більше приємна Пресвятому Серцю нашого Спасителя? Яка молитва є більше певна й скоро вислухана, як та, що відповідає так дуже бажанню Божого Серця? **Просіть і дасться вам.**

Дорогі Родичі! Якщо Христос звернеться до Вашого сина словами, **Іди вслід за Мною,** то нехай він буде вповні готовий прийняти це почесне запрошення. А Ви, Дорогі Родичі, сердечно просіть Ісуса і Марію, щоб Вони покликали зпоміж Ваших найкращих синів і дочок бодай одного сина чи одну дочку на Службу Богові та українському народові.

Український Юначе! Якщо хочеш посвятити своє життя на службу Богові в Чині Отців Редемптористів та своєму народові і бажаєш більше інформацій, звернися до:

Rev. Father Master,
Ukrainian Redemptorist Fathers
Catherine Street,
Yorkton, Saskatchewan, Canada

Церква—Дім Божий

(Проповідь виголошена на посвяченні угольного каменя в Сарто, Ман.)

"Я БАЧИВ святе місто Єрусалим, нове сходяче з неба від Бога, приготоване, як убрану обручницю своїому мужеві..." Апок. 21, 2).

Предвічний Бог є Істотою незміримою і не потребує як ми хати, палати, чи багатого замку, в якім мешкав би. Мешкання Його є всесвіт, Його престіл є небо, а земля підніжжя Його стіп.

Одначе, як читаємо в Святім Письмі, самий Він дав приказ збудувати Собі святиню на пустині під наметами. Хвалить Давида, що побудував Йому святиню з каміння і мармуру - говорячи: "що ти задумав збудувати Мені дім, добре ти зробив". І від Соломона прийняв Господь його жертву, яку злożив на прикрашення Божого Храму. Причина цього ясна.

Самий розум каже, що ми є обов'язані цілою своєю істотою складати Господу Богу честь і поклін.

Ми одержали від Бога душу і тіло, тому ми повинні, як знак вдячности і нашої залежности від Творця, не лише самою душею служити Йому, але і тілом, тому наша набожність має бути не тільки внутрішня цебто тоді, коли ми віримо в Нього і любимо Його цілим серцем понад усе, але таксамо зовнішня, якою в очах цілого світу визнаємо урочисто, що Він є нашим Богом, а ми вибраним Його народом.

Смішними показуються наші поступовці, що кажуть, що обійдуться без Божого Дому-Церкви.

Так, як інше є місце для їди, інше для праці, інше для науки, інше для забави і спання, інше для людей, інше для худоби, так також мусить бути інше місце для Служби Божої і Св. Тайн, для різних богослужень і проповідей, словом для корму і виховання нашої безсмертної душі.

Про це знали наші побожні предки, що на нашій рідній Україні будували величаві церкви, а коли наші піоніри прийшли до Канади, то вони тужили за своїми церквами, плакали, що нема де Богу помолитися, і будували собі церковцю як могли, прикрашували, сходилися до неї, і коли не було священика, щоб відправив їм Службу Божу, то самі співали Вечірню, Утреню, чи Молебень і просили Господа Бога благословенства для своїх родин і праці. Вони хоч бідні, були жертвенні для Бога, тому Бог був щедрий

для них і благословив працю їх рук. Нині в більшій части люди є скупі для Бога, тому не дивуйтеся, що всюди стільки нещастя.

Так, як вірні люди будують церкви і ви парохіяни Сарта під проводом свого отця пароха взялися до будови нової святині і цим показали, що віра у вас жива, що ви не виреклися ідеалів ваших батьків, які на тому самому місці збудували стару церкву. Сьогодні Всесвітліший Генеральний Вікарій нашої Архидіецезії, о. др. Кушнір, в окруженні духовенства і вірних дітей української католицької Церкви посвятив угольний камінь вашої церкви, яка буде гордістю нашого деканату. Чому таке нині велике торжество, чому стільки священиків і народу у вас? Тому, Брате-сестро, що вже з нинішним днем Сарто передає цю святиню Господу Богу на Його власність, Йому на помешкання.

Колись Соломон посвятив у Єрусалимі святиню з великою урочистістю, але його святиня мала в собі лише тінь правди,—таблиці Мойсея з 10 Божими заповідями, чашу з манною і палицю Арона. На її мармуровій підлозі мав клякати тільки старозавітній народ. На її срібних престолах мала плисти лише кров звірят, а під її золотими і кедриновими склепіннями звучали голоси пророків. В католицькій святині Нового Завіту все інакше. Тут перебуває самий Бог під видом хліба і вина, **правдивий хліб життя, який зійшов з неба,** тут нарід наповняє це місце в дусі і в правді прославляє Бога, тут на престолі пливе кров Спасителя світу, Божого Сина Ісуса Христа, а священик голосить відвічні правди об'явлені Богом.

Св. Апостол-Євангелист Іван, дивлячись на новозавітну церкву, говорить: **Я бачив святе місто, нове, сходяче з неба від Бога, приготоване, як убрану обручницю своїому мужеві.** Самий Господь каже про свою Церкву: **Очі мої будуть отворені і уха мої будуть готові до молитви того, що буде молитися на тім місці.** О, Брате-сестро! Яка велика обітниця, яка то потішаюча правда! Оком Своїм Господь Бог тут на нас дивиться, ухом Свого милосердя нас тут слухає, серцем Божої любови тут нас любить і Своїми добродійствами обдаровує, збогачує, обсипує. О, яка в тій правді наука для нас, але заразом які важні і тяжкі обов'язки з неї випливають для нас супроти Божої Святині. В церкві Господь Бог дивиться на нас—тому ми повинні скромно заховуватися в Його очах. Тут Бог нас слухає. З якою ж побожністю повинні ми заносити наші просьби до Нього. Скромність тіла і скупчення духа це два наші обов'язки зглядом Дому Господнього. Запам'ятаймо собі це на ціле життя. Прийде колись день, що тут відбудеться ще більше торжество; наш Архиєрей буде посвячувати цю святиню, та заки це буде, то вас чекає ще багато праці і жертви, щоб викінчити цю церкву, щоб покласти на престолі кивот, в якому настало замешкає між вами Живий Бог під видом хліба. Не жалуйте своєї жертви, бо коли Господь Бог нагородить за добре діло, яке робиш своїому ближньому, то безперечно більше винагородить вашу працю і жертву, яку ви давали, даєте і будете давати Йому самому. Тож не спочивайте, доки не доведете до кінця, щоб і на Сарті сповнилися слова Апостола: **Я бачив святе місто, нове сходяче з неба, приготоване, як убрану обручницю своїому мужеві.**

о. Роман Закревський

Свята Параскевія

о. М. Щ. ЧНІ.

СВЯТА Параскевія мала побожних батьків, що якслід виховали її та замолоду защепили в її ніжне серце любов до Спасителя. Уродилася при кінці третього століття в місті Іконії в Малій Азії.

Дитина вдалася в побожних і святих батьків. Вже від дитинства роскошувалася вона молитвою та розважанням Христових Страстей, постом і добрими ділами. Нераз збирала біля себе вбогих діточок і роздавала їм милостиню. При тім не забувала і старших убогих, яким по смерті батьків роздала весь свій немалий маєток.

Милостині, святе життя, слова про Ісуса Христа навернули багато поган, особливо бідних і упосліджених, бо вони говорили один до другого: "Правдива та релігія, що приказує своїм визнавцям бути милосердними для вбогих, якими погорджують погани!" Погани не знали милосердя для бідних і страждущих.

Проте милосердя та добродійність Святої дівиці сильно не подобалася поганським жрецям, бо вона підкопувала їх престиж і відтягала від поганства багато людей, що наверталися до Христової Церкви потягнені добрим словом і милостинями Параскевії.

Неодин жрець бажав пімститися на побожній діві. Нагода пімсти трапилася незадовго. Жорстокий римський цісар, Діоклеціян, почав переслідувати християн. Цісарський намісник прийшов до Іконії в'язнити Христових визнавців. Тут уже перед його приїздом роззухвалені погани кинули Параскевію до в'язниці, де вона безнастанно молилася та постила, щоб гідно приготовитися до мук і мучеництва.

Намісник покликав святу Діву на суд, але негоден був її карати смертю, бо краса святої дівиці геть полонила його поганське серце. Щоб якось почати допит, суддя спитався: "Як називаєшся?"—Параскевія відповіла: "Я—християнка!"

Намісник почав її намовляти, щоб покинула свою релігію та була щаслива в світі. Навіть прирік взяти собі її за жінку. Параскевія не подалася на підхлібства. Марні були теж і погрози катування та мученичої смерти. Параскевія пробувала серцем у небі при своїм небеснім Обручникові.

Розлючений невдачею намісник звелів катувати святу дівицю. Кати здерли одіж зо Святої та стали страшно бичувати жилами невинне, ніжне дівоче тіло, що зразу посиніло, стало спливати кров'ю та роздиратися на кавалки. Проте свята діва не подавалася. Кати взяли залізні гаки та стали обдирати її тіло аж до костей. І це не помогло. Свята мученця не захиталася. Тоді кати взяли горіючі смолоскипи та стали припікати тіло мученці. Свята все відважно терпіла та тільки повторяла: "Ісусе, мій небесний Обручнику, люблю Тебе, надіюся на Тебе. Не опускай мене, не дозволь зрадити та відректися Тебе!"

Отак серед страшних мук пройшов цілий день. Під вечір ледве живу кинули її до тюрми, щоб почати наново тортури, як тільки промине ніч.

Поки зачали знов бичувати її, намісник звелів насильно запровадити Святу до поганської святині, щоб вона поклонилася божкам. Свята замість поклонитися промовила слово, яким повернула в порох усіх божків, що були в святині. За те кати ще люті ше мучили її, поки не віддала Христові свою невинну, дівочу душу.

Християни прийшли в ночі, забрали тіло мученці та потайки похоронили його.

Кара не минула немилосердного ката намісника, бо вже на другий день по смерті мученці Божа рука затяжіла на ньому. Намісник виїхав собі конем на прохід. Кінь сполохався та в шаленому гоні став дуба. Намісник упав із коня та скрутив собі голову. Слуги перенесли його до дому, де він помер серед страшних мук і докорів сумління за те, що невинно катував і замучив Христову обручницю, святу Параскевію.

Український нарід особливіше почитає святу Параскевію та на її честь побудував багато прегарних церков.

Наша Церква святкує пам'ять святої Параскевії 28 жовтня по старому стилю.

Свята Параскевія це взірець для наших українських дівчат, як треба любити Христа та свого ближнього. Свята мученця віддала Христові своє невинне серце, а вбогим ближнім свої земські добра та зусилля, якими намагалася притягнути їх до Христа, в якому душа знаходить вдоволення за життя та вічне щастя по смерті.

За любов до Христа та ближнього пішла вона на муки і смерть. Кати пошарпали її ніжне тіло, але духа не зламали. Тепер вона в небі злучена зо своїм небесним Обручником, Христом, навіки.

Пречиста Діва каже: Я люблю тих, що люблють мене, і хто шукає мене, той мене знайде. І багатство і слава в мене, всі добра неминущі й справедливість... Я ходжу дорогами правди... щоб подати тим, хто мене любить, дійсне добро, і їхні скарбниці наповню безчисленими заслугами, що вчинять їх багатими навіки. (Прит. 8, 17-21).

Як треба молитися?

БАГАТО хто моляться, але їхні молитви не чинять їх ні ліпшими християнами, ні не приносять користей їхнім душам. Молитва мусить мати деякі прикмети, щоб була успішна та корисна. Які ж ці прикмети?

1. Треба молитися **покірно** так, як Божа Мати. Бог любить покірні душі та радо вислухує їхні благання, бо вони нагадують Йому покору Марії. **Молитва покірного пробиває хмари... і не відійде, поки не погляне Всевишній.** (Сир. 35, 21). **Господи, Твоя сила не є в натовпі... і вже спочатку горді не були милі Тобі, але молитва покірних і лагідних завжди подобалася Тобі.** (Юдит: 9, 16). Христос навчив нас притчею про гордого фарисея і покірного митника, що покора конечна, щоб молитва могла подобатися Богові. Гордий фарисей, вповаючи на обітниці, що Бог дав вибраному народові, був певний, що Господь візьме його до неба й подасть вічне царство, якщо зберігатиме зовнішні приписи закону, не журившись чистістю серця та святістю душі. (Лк. 18, 9-14).

Як молишся, слід пам'ятати, що від себе нічого не маєш. Бог дав тобі існування, підтримує життя, помагає виконувати добрі діла. Ця свідомість помагає душам бути покірним в Божих очах, бо **гордим противиться, а покірним дає ласку.** (І Пет. 5, 5). Люди не мають чим чванитися й гордитися: **Що ти маєш, чого б не дістав? Я коли ж дістав, то чому чванитися ніби не дістав?** (І Кор. 4, 7). Навіть добрими ділами не слід хвалитися, бо вони не є виключною власністю людини. Без Божої помочі не можна нічого доброго вчинити, **не тому, що ми здібні помислити щось з себе, як від себе, але наша здібність від Бога.** (2 Кор. 5, 5). Без Божої помочі людина негодна навіть вимовити імени Ісуса. **Ніхто не може сказати: "Ісус то Господь", як тільки Духом Святим.** (І Кор. 12, 3). Мій Син виразно заявив: **Без Мене ви нічого не можете чинити!** (Ів. 15, 5). Отож бачиш, моя Дитино, що не маєш жадної рації гордитися своїми здібностями, трудами, успіхами, бо все те Божий дар, за який повинна покірно дякувати Давцеві всякого добра.

2. Молися з **великим довір'ям і живою вірою,** бо довір'я дуже подобається Серцю твого Небесного Вітця. **Все, чого в молитві попросите з вірою, то одержите.** (Мт. 21, 22; Мр. 11, 24). Заорозумілі душі вповають на себе самих і власні заслуги, на які покликуються, як моляться Богу. Покірні душі покладаються на Божу доброту, тому Він вислухує їх: **Шукай Його в простоті серця, бо Він показується тим, що покладаються на Нього.** (Прем. 1, 122).

3. Молися **витривало.** Не знеохочуйся труднощами, що стріча-

єш на молитві, не зважай на розтріпання, бо, коли вони недобровільні й ти намагаєшся відкинути їх, то твоя молитва залишається добра й мила Богові, хоча б розсіяння невпинно докучали тобі. **Безперестанку моліться!** (І Сол. 5, 17). Мій Син наказує людям: **Треба завжди молитися і не падати на дусі.** (Лк. 18, 1). **Всякою молитвою і благанням ввесь час моліться духом... за всіх святих і за мене, щоб дано мені мову з довір'ям відкрити мої уста та голосити таємницю Євангелії, для якої я посол у кайданах, щоб сміливо звіщати, як я повинен.** (Єф. 6, 18-20).

4. Хоч успіх молитви не залежить від заслуг людини, а тільки від Божої доброти, всетаки куди успішніша молитва того, хто пробуває в стані освятної ласки. Бог дивиться на нього як на приятеля й улюблену дитину, тому й скоріше вислухує його благання: **Моліться Духом Святим, бережіть себе в Божій любові!** (Юда: 20). **Якщо у Мені будете пробувати і слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, і станеться вам.** (Ів. 15, 7).

Молитва грішника, що не хоче покинути гріха та поправитися, не обходається Богові. **Хто ухо відхиляє, щоб не слухати закону, того молитва хіба тільки гидота.** (Притчі: 28, 9). Бог завжди вислухує тих, що милі Йому. **Хто коли проживав у Його законі, і Він опустив його? Або взивав Його, і Він погордив ним?** (Сир. 2, 12).

5. Молися з **підчиненням Божій волі.** Якщо благаєш духовних дібр, от як спасіння, навернення грішників, Божої ласки, любови та поступу в досконалості, то можеш абсолютно і безумовно благати цих духовних дібр. Якщо ж іде про матеріяльні добра, про бизнес, здоров'я, земське майно, то треба благати із застереженням, якщо вони корисні для твоєї душі та вийдуть на Божу славу, бо такі добра Він завжди готовий подавати людям. **Якщо чого просимо з Його волі, то Він слухає нас.** (І Ів. 5, 14). Нераз Господь відмовляє проханих речей, бо знає, що людина надуживатиме їх для зневаги Бога та власної руїни. **Просите, але не одержуєте, бо зле прохаєте, щоб ужити на свої розкоші.** (Як. 4, 3).

6. Чини добро ближнім, де тільки можеш, тоді й твої молитви будуть скоріше вислухані Богом. Будь добрий для других і Бог буде добрий для тебе! **Хто чує крик і плач убогого байдужно, той сам кричатиме, але не буде вислуханий.** (Притчі: 21, 13). Добродійність поручає твої молитви Божому милосердю.

7. Свідомість, що на молитві розмовляєш із Небесним Отцем, повинна **радістю** сповнити твоє серце. Така молитва ревніша, тому миліша Богові. **Буде прийнятий, хто з радістю покаляється Богу, і його молитва навіть пробивається крізь хмари, наблизиться до Бога.** (Сир. 35, 20).

7. Молися **серцем,** уважай, що говориш до Бога, як розмовляєш із Царем всесвіту. Мій Син напоминає людей: **Як молитеся, то не кажіть багато, як погани, бо думають, що будуть вислухані за своє многомовство.** (Мт. 6, 7). Треба думати, про що говориш на молитві, инакше Господь докорятиме тобі: **Оці люди почитають Мене, серце ж їх далеко від Мене, та марно почитають Мене.** (Мт. 15, 8-9).

Молися помалу, уникай поспіх, думай про те, що говориш, і добра буде твоя молитва.

Сміховинки

Не всі жінки повторяють пльотки. Деякі винаходять їх.

Приятелька до приятельки: "Чи твій чоловік скаржиться на брак грошей?"
Приятелька: "Кожен раз, що я собі куплю нову сукенку чи новий капелюх".

Бесідник: "Панове, треба зберігати скарби наших лісів, бо дерево це скарб народу. Хто з вас щось колинебудь учинив, щоб захищати наші ліси від руїни "
Один слухач крикнув: "Я раз застрілив вудвудка, щоб не нищив дерев".

Іван: "Друже, я зірвав заручини з Галею".
Дмитро: "Ой! Чому?"
Іван: Бо Галя хотіла вийти за мене заміж, а я не хотів женитися".

Синок: "Татку, чому деякі люди так скоро говорять?"
Татко: "Бо те, що вони кажуть, не заслуговую, щоб його слухати".

Батько: Івасю, чому ти все послідній у клясі?
Синок: Татку, не журіться, в школі всіх однаково вчать.

Пасажир до директора залізниці: Ваш потяг спізнився на дві годинки. Пощо ж маєте розклад їзди, якщо не придержуєтеся його?
Директор: На те, щоб люди знали, на скільки годин потяг спізнився.

Іван: Як тобі подобається моя недавньо запущена борода?
Дмитро: Дуже добре. Тепер вже ніхто не знатиме, яка з тебе людина.

Старушок: Пане докторе, дайте мені окуляри, бо хочу дещо собі прочитати.
Лікар: А ви вмієте читати?
Старушок: Якщо б умів, то не купував би окулярів.

Іван: Петре, дістанеш пляшку вина, як скажеш мені, як кертиця може вирити собі нору, не висипаючи землі на верх?
Петро: Не знаю! Ти скажи мені, то дістанеш пляшку вина.
Іван: Вона мусить рити зсередини, а не зверху.
Петро: Як же ж дістанеться до середини, не зриваючи зверху землі!
Іван: Тепер ти поставив питання, на яке негоден відповісти! Плати ж, небого! І Петро мусів подарувати кумові пляшку доброго вина.

REDEEMER'S VOICE DIGEST

A MONTHLY SURVEY

NOVEMBER-DECEMBER, 1957

YOUR PROBLEMS AND CHRISTMAS

D. F. Miller

THERE ARE no human beings in the world who have no problems. There are no human beings who do not experience, with varying degrees of intensity, the problems that will be briefly analyzed here. And there are no problems of any human beings that are not solved by the historic event that is commemorated by the feast of Christmas.

Too many people are inclined to "think" about Christmas with their feelings instead of with their minds. Too many Christmas celebrations are concerned only with the accidents, the side-issues, the social customs and traditions of the feast, rather than with the essential effect God meant it to have on their lives.

In the face of this common tendency, the statement needs to be made that either Christmas solves every human problem, or it solves nothing; either it sheds ample light on every question that arises to plague men, or it is a fable, a pretty invention, that offers no real solution to any of the riddles of human life. If it is only a fable, it is less than inteligent to make much over it, to send out greeting cards and gifts to scores of friends, to join in the traditional songs and ceremonials of Christmas. If it is a true happening, which actually brings the only right answers to men's minds and the true solution to their problems, it is unthinkable that anybody should celebrate it without absorbing its lessons into his life.

The problems listed here are taken directly out of the experiences that are familiar to all. As you yourself wrestled with any of these problems, you may not have analyzed it carefully nor even given it a specific name. These reflections will give you an opportunity to so reflect on the very problems you have experienced, to name them, and then to see how

---

ATTENTION, PLEASE!

Since the publication of the **Calendar-Almanac** of the **Redeemer's Voice** for 1958 took place last month, we were forced to combine two issues of our monthly in one. To make up for it we have increased its volume...

the Christmas story, if wholeheartedly accepted and applied, resolves and dissipates them.

1. Conflict

The problem: "Conflict" is a basic word used by modern psychiatrists to explain almost every form of mental upset, tension, disease. A better word for it is the old word "temptation." Everybody, even the greatest of saints, is tempted at times to do what he knows he should not do. He thereby experiences a conflict within himself, between what his mind tells him he should do and what his body or senses want to do. St. Paul said something that every honest man and woman in the world can say: "I am delighted with the law of God, according to the inward man; but I see another law in my members, fighting against the law of my mind and captivating me in the law of sin that is in my members."

The explanation: The Son of God came into the world on the first Christmas to give the only satisfactory explanation of this conflict, and to provide the only adequate means of glorious victory in each battle an individual must fact. His birth and all His teaching reveal that all of us are subject to conflict or temptation because we are members of a fallen human family, a family that rebelled against God and its own higher nature, with the result that each member of the human family is born with a rebellious spirit, inured to rebellion, inclined to permit his lower desires to conquer his higher and then to become disgusted that he did so.

To this explanation Christ by His coming added the means whereby each of us can smother the rebellious spirit within us. He came to die for the whole human family, and thereby to restore each of us to a right relationship with God. He came to set up a huge fund of graces that each one of us can draw upon in our own conflicts with evil. He came to give us the Mass and the sacraments and prayer through which these graces would continually flow int oour souls. He came to give us a goal in life that would make it infinitely worthwhile and psychologically satisfying to give no quarter to our rebellious spirit and to follow the right and the good in every personal battle. That goal is the vision of God in heaven, companionship with God, a share in the supreme happiness of God. We still have to struggle for this goal; we still have to face the same old battles; but once we have accepted what Christ came to give, the outcome is no longer in doubt and no conflict disturbs our peace.

The application: The Christmas story tells me why I have to face temptations—against chastity, against charity, against patience, against justice, against obedience.

The Christmas story reveals that Christ is the only One Who can tell me how to win these battles and the only One Who can give me the strength to win them.

The Christmas story inspires me to bring Christ into every conflict I ever experience, and to permit His will and His grace to decide my choice.

2. Disillusionment

The problem: No human being can go through life without suffering disillusionments. Anticipated joys never turn out to be all that they were expected to be, or if they do approach the anticipation, they pass so rapidly that they leave an empty feeling in the soul.

The greatest of all disappointments or disillusionments that human nature may suffer are those that follow on the so-called delights of sin. These too have an older and a simpler name; it is "remorse." The young couple in love expected so much from the sins against sex they were tempted to commit with each other; their surrender left them feeling restless, broken, empty, soiled. The married man expected so much of the new "wife" he exchanged for the old; in the end he settled for making the best of a bad situation and silencing the gnawing disillusionment in his soul. The husband and wife expected that their sinful birth-control would solve all their temporal problems; for every one it solved it raised ten more from which there was no escape. All men experience disapointment; sinners the greatest disappointment of all.

The explanation: The Son of God came into the world on Christmas to teach all men that there is nothing on earth that can fully satisfy their dreams of joy. He chose poverty to prove that wealth will satisfy nobody's longings, since God Himself renounced it. He chose a raw December night, an open stable and prickly straw for bedding as the circumstances of His coming to prove that the body's comforts or pleasures will not answer the yearnings of the human heart because God did not need them. He chose obscurity and even ignominy to prove that honors and applause would lead only to disappointment because God did not count on them at all. He came, in short, to prove that man's only real hope, only worthwhile anticipation, is heaven; that everything can be given up for that, with no disappointment or disillusionment for the soul.

The application: The Christmas story prepares me for the disappointments I shall always experience if I count too much on any joy that is confined to this world.

The Christmas story warns me in advance that the worst possible disillusionment I could endure would be that which would follow on exploring the delights of sin.

The Christmas story brings home to me the truth that disappointment, disillusionment and remorse should drive me into a confessional, where the forgiveness of Christ obtained through His priest can change all remorse into hope and joy.

3. Uncertainty

The problem: It is one thing to know Christ in a general way as the solution of all our human problems. It is quite another thing to know just what Christ would have us to do in a specific situation that arises in daily life. This difficulty gives rise to the problem of uncertainty that most people face at one time or another. "I am a Christian," many will say often. "I believe in Christ. But what does Christ want me to do?"

This problem of uncertainty is intensified by the babel of different voices professing to speak for Christ or in His name. There are in the world several hundred religious bodies that claim to have originated with Christ. In many things they contradict one another. They give different solutions to the same moral problem, all in the name of Christ. How can anyone be certain in the midst of this confusion?

Let no one say seriously that certainty in these moral problems is unimportant, so long as one clings in a general way to Christ. To be in a moral dilemma and to be able to say only "I believe in Christ but I don't know what Christ wants me to do in this dilemma," is to make it foolish to believe in Christ at all. And to give up Christ is to become a prey to the most despairing uncertainty of all.

The explanation: The Christmas story of Christ's birth cannot be taken as a finished event in itself alone. It must be looked upon as a beginning, and accepted together with the ending or fulfillment toward which it led. The end was twofold: the dying of Christ on His cross to merit redemption for all, and the founding and teaching of a Church by Christ to provide certainty of His guidance

for all.

There is no possible remedy for uncertainty of mind outside of submission to the visible Church founded by Christ. He did not come with a book in His hands, in which all certainties were to be found. The book whose writing He inspired, called the Bible, would be but an auxiliary to His word of mouth teaching. Moreover it would need His word of mouth teaching to form certainties for those who would read it. Its own pages would reveal that it would contain many things "hard to be understood, which the unlearned and unstable wrest... to their own destruction." (II Peter, 3,16)

If Christ came on Christmas to solve every problem for men, He must solve their individual moral problems with certainty. He founded a Church to do this in his name after He would be gone. Without change or compromise His Church has been doing this for nineteen hundred years telling its members Christ's will in every problem that can arise in their lives.

The application: The re-enactment of the Christmas story fills me with gratitude for the certain guidance, in all moral and spiritual matters, that the Church He came to found always provides for me.

The celebration of Christmas inspires me to renew my pledge of loyalty to that Church to which Christ said: "Behold, I am with you all days, even to the consummation of the world."

The visible appearance of the Son of God in the world makes me long to bring all the groping, uncertain, doubting unbelievers in the world to the certainties that only He and His visible Church can give.

4. Mortality

The problem: There is no one in the world who does not feel the vexations and fears that proceed from the possession of a mortal body, subject to sickness, accident, old age and death. Life sometimes seems to be only a long struggle against death, with the knowledge that death will be the inevitable winner of the struggle in the end anyway.

This problem of mortality has induced many men to deny the very existence of God. If there is a God, they say, why should there be such a terrible thing as cancer to afflict human things? Why are there hurricanes that sweep men and women and children to death?

Even many who do not go that far, find themselves perplexed and shaken and agitated by the presence of disease and death in the world. Whether the victim be someone whom they love or themselves, they cry out in anguish and feel that the problem of sickness and death is without any reasonable or adequate solution.

The explanation: Christ indeed solved nothing for mankind if He did not bring the answer to this problem into the world. His answer to it is as follows.

He proved that life is indeed good, and that, by themselves, sickness and pain and death are not desirable or good. He proves that by using His divine power to cure disease, to relieve pain, to ward off death from others, even to bring people back from the grave.

He also proved that disease and death must be related to a past and a future. They must be related to the past by way of sin. Disease and death are penalties for sin. He could not remove them without removing freedom from the souls of men. Indeed, He had to share them, by dying on the cross, if free men were to be made capable of winning a once lost heaven.

But in divinely generous compensation He was to give to men still burdened with the penalties of disease and death a new kind of life, a life that would participate in God's life, a life that would survive in the soul through sickness and death and then lay claim to God's companionship forever in heaven. He was to die on the cross to make men's death fruitful, but also to win for them a life through grace that disease and death could not touch any more.

The application: The beginnings of the life of Christ on Christmas fills me with the thought of new life He offers to me through sanctifying grace received in baptism and the other sacraments, especially Holy Communion.

The sufferings that Christ endured for my sins, at His birth, through His life and in His death, assure me that my bodily sufferings and my future death are but a necessary price to be paid for a glorious resurrection.

The value of Christ's sufferings for saving others is proof to me that I, who have been made a member of His mystical body, can help to save others for heaven especially by suffering in atonement for their sins.

5. Human relations

The problem: There are many problems that arise out of the relationships in which one human being finds himself towards others. So-called modern experts in human relations are men who have taken special training and who make special efforts to straighten out the problems that arise among men who are in some organization or activity. However no man is wise enough to solve all the problems that arise from human relations.

You who read this will recognize that some of the greatest problems arise from contacts with others. Such can arise in your own family. Your husband or wife does not seem to love you any more. Your children are disobedient and selfish. A certain relative refuses to speak to you. Another has cheated you out of money. All these situations cause worry and unrest.

Problems may arise in your place of employment. Your superior is overdemanding and unfair. One of your associates is trying to get your job. Those subject to you annoy you by their sloveliness and sloth.

There is the problem of having enemies, or at least acquaintances who obviously dislike you. You hear of mean and vicious things that such persons have said about you. You suffer from thoughts of taking revenge on them.

There is the problem of illicit friendship and love, either affecting those around you or tempting yourself to some great evil. Wherever human beings are thrown together or brought together, problems of love or hatred, of sensitiveness and antipathy, of misunderstanding and annoyance may arise.

The explantion: On the night that Christ was born a great promise was made in the song of the angels that greeted his birth. It was the promise of "peace on earth." That phrase means an end to all the possible sources of friction and conflict among human beings. But the promise was not to be fulfilled automatically with the coming of Christ. It was made only to "men of good will."

Men of good will are only those who accept and fulfill all Christ's teachings as to how they are to conduct themselves toward their fellowmen. They are to see in every neighbor an immortal soul infinitely dear to God. They are to do nothing and say nothing that would make it harder for someone else to win heaven. They are not to look for enemies without reservation, i.e., without giving place in their hearts to any desire for revenge. They are to bear the hurts inflicted on them by others as part of the price of heaven. They are not to look for any perfect love on earth, because love in all its perfection has been promised to them only in heaven.

They are to use every human relationship that becomes part of their lives to help others reach heaven, at least by example, sometimes by advice and correction and encouragement, often by corporal and spiritual works of mercy, always by accepting the heartaches others can inflict for their salvation.

This is a brief descripiton of "men of good will." such men and women have no great problem of human relations. They remain at peace despite persecution and injustice levelled against them. The only real problems of human relations arise from deliberate scandal, hatred, revenge, bitterness, anger, quarrelling, selfishness and greed. It is such problems unsolved that lead to the greatest of all problems of human relations—war.

The application: On Christmas I shall see, in the love for all men, sinners included, that brought the Son of God down into the world, the motive and the measure of the love that I must practice toward all my fellowmen.

I shall always remember the most important lesson Christ came to teach me with regard to my relations with other human beings: that the only real problems are those that arise from hatred, revenge, anger, selfishness, scandal and sin.

I shall dedicate my life to helping others, through the corporal and spiritual works of mercy, to know God and to love Him through Jesus Christ His Son.

(from **The Liguorian**)

"I tried hard to lose the cat I didn't want. Each time I took him a little farther into the woods, but he always came back. At last I decided to make a day's journey and get him really lost."

"How did that work out?"

"It didn't. I got lost and the only way I could get home was by following the cat."

A veteran paratrooper was telling a dear old lady on the train how parachute landings were made.

"I really don't see how you can hang from that silk thing," she said. "The suspense must be terrible."

"No, ma'am," he replied, "it's when the suspense ain't there that it's terrible."

Most men have two sides to them—the side their wife knows, and the side they think she doesn't know.

All that it takes some girls to make a fool of a man is a man.

Nothing gives a man more leisure time than being punctual.

The first thing every woman would do if she were in a man's shoes is kick them off.

Under the Protection of Immaculate Virgin

Ulana Kravchenko

Editor's note: The folowing is a translation from Ukrainian language. The author of this poem is the Ukrainian poetess Ulana Kravchenko (1860-1947).

Oh, no! This is not a blue myth,
Not a fable,—
    this is a real Fact,
    it was this way:
Then — long ago She, Mary
The Mother of Our God and heavenly Queen,
Took Kiev and our nation under Her protection,
And today—
    regardless of the fact that the cruelty of enemies
    covered the country with a ruin,
She stays there—
In Akropolis—the ruined fortress. She stays on guard...
Her love
    Still saves us ...
She stays in the dusk and shows the way...
And we—in spite of our chains...
We go to the sun—to the goal.

This is not a dream—
    this is a real Fact,
    it was this way—
She Who is always quick to help,
Because Our Queen and Mother—
    long ago...
Then our Prince, Yaroslaw the Wise,
His city and the nation
To Mary Virgin dedicated...
Then our Prince over the Golden Gates
A shrine for her Annunciation raised.

And archangelic welcome sounded nigh,
And it became a welcome for Kiev too:
—Blessed art thou, oh Mary, full of grace, the Lord is
    with thee!
And you too rejoice, o City Great,
Blessed art you—you will march to victory.
Nine hundred years of God did pass,
And for us—this memorable event.

Nine hundred years of God did pass,
And for us—this memorable event

The Editor and Staff of the Redeemer's Voice extend to each of our readers our heartfelt and sincere wishes for a most blessed Christmas. May Our Blessed Mother and her Divine Son bring into your home this Christmas the peace and joy and love which only they can bring.

Is everlasting source of life and power...
This memory must never disappear in an abyss...
Nobody must ever take away Her dower—
She, Mary Bright,
today as long ago,
Is Queen of our hearts and Queen of our souls...

It is in joyful faith that mystery of immortality
Of nation lies.
The Tartar did not swallow us,
His brood will also never do it...
The soul of nation in its depth
Hides force and power for creative acts...

The glare of conflagration still glitters over Kiev...
The days of prime and bloom of our nation stall come again;
Before our feet, free ways shall open lie—
As in the day of old—
when Ihor strut to Don—
when through the waves of Bosphor water
Oleh set sail for Constantinople,
As in the days of might and glory...

N—this is not a dream—
it is not a fancy...
By foes through ashes and through smoke
Her face is never seen—
But She, Most Blessed Mary, Mother of our God,
Who is present in Ukraine truly and indeed
Spreads over us Her Omophor, Her symbol of Protection...
Her love guards and saves...

The choir of the nation
All glory to Her sings...

METROPOLITAN ANHELOVYCH (continued)

M. Schudlo, C.Ss.R.

VI. The Ukrainian central seminary at Lviv.

NO CHURCH can possibly progress without a well-trained and learned clergy. After the first partition of Poland, the Austrian government took to heart the education of our clergy by founding the college of St. Barbara at Vienna in 1773 for the Ukrainian dioceses. Twelve seminarians of these dioceses had a good chance to complete their theological studies and become acquainted with Western culture and trends of thought. Although the Vienna seminary did not meet the real needs of the Ukrainian Catholic Church, it gave us, nevertheless, many prominent secular priests, such as Anthony Anhelovych, Nicholas Skorodynsky, Fedenkevych, Michael Harasevych, Martin Barwinsky, etc. These learned clergymen took the leadership of our Church into their skillful hands.

In 1783, a central seminary was erected at Lviv for all Ukrainian Catholic dioceses of the Austrian empire. This seminary was placed under direct supervision of the government. In 1790, our bishops requested the emperor to place it under the direction of the Ukrainian bishop, but their petition was rejected.

On March 15, 1806, Athony Anhelovych turned to emperor Francis I with a new petition to remove certain inconveniences which hindered the progress of the central seminary. He demanded that direct correspondence between the seminary and the government be suspended, and that a spiritual director be instituted for the clerics. A delegate sent by the Austrian government discussed all these problems with Metropolitan Anhelovych. John Harasevych became vicerector of the seminary. This was the first major result of Anhelovych's petition. About two years later, other requests were also favorably met by the government.

On April 29, 1808, the government published its decisions about the Ukrainian central seminary of Lviv. The discipline and economy of the seminary passed under the metropolitan's control and responsibility.

Special regulations were issued by the government regarding the material support and the moral education of the clerics. The government reserved the right of inspection of the seminary by its delegation. 15) Temporarily, the important problem of the education and maintenance of Ukrainian clerics had somehow been settled to the benefit of the Halych metropolis. Under these provisions, the monopoly of the theological training of candidates for the priesthood had been withdrawn from the Basilian Order. The Basilian clerics themselves were compelled to complete their theological studies in the central seminary of Lviv. 16)

The secular priests trained in the Lviv seminary became the promoters of Ukrainian culture in Galicia. Ukraine as a whole was deprived of its independence. The Russians mercilessly tried to stifle Ukrainian sentiments in the people. The Ukrainian language was banished from the schools and churches. Two trends were clearly marked in Ukraine.

15) Ibid., pp. 805-806.
16) Edward Winter, Ibid., p. 134.

Western Ukraine, with its Eastern Rite, more and more approached the West with its cultural and religious center at Rome, while Eastern Ukraine occupied by the Russian Tsars, was drawn towards the East by Moscow which replaced the ancient Byzantium and thus became the bulwark of opposition to Western culture and to Catholicism.

Dmytro Doroshenko says: "Studium Ruthenum played an enormous role in the cultural development of Ukrainians in Galicia. It produced an educated group from among whom came many well-known Ukrainian scholars and political men." 17)

VII. Ukrainian Catholic Church in Bukovina.

In 1782, a treaty was concluded between Austria and Turkey by which the Ukrainian province of Bukovina came under Austrian rule. Some 200,000 Ukrainians lived among the Rumanian population. The province was in a miserable economic and cultural state. The upper-class Ukrainian population was Rumanianized and the country clergy were extremely poor and ignorant. The province of Bukovina was inhabited by both Catholic and Orthodox Ukrainians. The latter had their own bishop at Chernivtsi. After Bukovina was reunited with Galicia, the number of Ukrinian Catholics began to increase in that province. Unfortunately, they had neither their own churches nor priests to care for them. At first, the Ukrainian bishop of Lviv periodically sent some of his priests to provide for their spiritual needs. This, however, proved inadequate to maintain them in allegiance to the Holy See. Some of them turned Orthodox because of the lack of Uniate priests.

Metropolitan Anthony Anhelovych explained the situation to emperor Francis I, asking him to erect Greek Catholic churches in Bukovina. The emperor assigned the necessary funds and several such churches were built in Chernivtsi, Suchava and other cities. The pastor of the Chernivtsi church was named dean of Bukovina which already had several Greek Catholic parishes. The danger of becoming dissident was thus removed from the Greek Catholics living in Bukovina. In fact many dissidents began to return to the Union. They were attracted by the culture and zeal of the Greek Catholic priests, since many dissident priests were illiterate. 18)

Metropolitan Anthony Anhelovych also attempted to spread Catholicism among the Orthodox Ukrainians of Bukovina. On December 24, 1806, he sent a petition to Francis I demanding the erection of a Greek Catholic bishopric in Bukovina with the episcopal see at Horodenka or Sniatyn. The diocese of Lviv is too large, he said, to be ruled by one bishop. He pointed out the danger of Uniates passing over to the schism, if they had not their own bishop. 19) Unfortunately, his efforts proved unsuccessful, although the Union continued to make steady progress among the Ukrainians in Bukovina until the destruction of the Ukrainian Catholic Church in the Soviet Union by Communists after World War II. Now Bukovina, as well as Galicia, belong to the Soviet Union and endure ruthless persecution by the Red rulers and their friend, Alexis, patriarch of Moscow.

VIII. Question of the Gregorian Calendar

On February 24, 1582 Pope Gregory XIII published the famous reform of the Julian calendar which

17) D. Doroshenko, Op. cit., pp. 570-571.
18) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 959-960.
19) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 892-894.

at that time was 10 days behind the solar calendar. The Catholic countries accepted the papal reform, but the Protestants and Orthodox were hesitant in this regard just because it was accomplished by the head of the Catholic Church. With the passing of time, however, they also accepted the new calendar: Germany in 1669, Denmark and Switzerland in 1706, England in 1752, Sweden in 1763, Russia in 1878, etc. 20)

When the question of the reunion of our Church arose, the promoter bishops decided that the new calendar would be adopted by the Ukrainian Catholic Church, unless there were too many difficulties. The Holy See did not ask the introduction of the Gregorian Calendar when the Union was concluded on December 23, 1595 at Rome. Thus the delicate question was dropped for almost two centuries.

However, after the first partition of Poland, it was again agitated in Western Ukraine. On December 30, 1773 Leo Sheptytsky, Bishop of Lviv notified the Austrian governor of Galicia, Count Pergen, that the Julian calendar was followed by the Ukrainians with permission of the Holy See and that religious circumstances of the country did not permit changing to the Gregorian since this would supply the dissidents with a new pretext for fighting the union. Austria allowed the Ukrainian Catholic Church within its domain to use the old calendar. On August 31st, 1798, the Galician government asked again the Greek Catholic consistory to introduce the new calendar under the pretext that the old calendar was impairing the economy of the country. Anthony Anhelovych, bishop of Peremysl, refuted the pretext, declaring that the Ukrainian Catholics would not keep double feasts. Thus, this question was dropped again. Notwithstanding all this, alarming news was spread throughout Western Ukraine that Austria intended to abolish the Greek Catholic Rite in the Austrian empire. Fear and panic seized the Ukrainian population. On March 24, 1812, the Austrian government asked the Greek Catholic consistory of Lviv, to calm the population by denying the false propaganda of the enemies of our Church. The consistory issued a document on March 25 of the same year whereby the Greek Catholics were informed of the falsity of the inimical propaganda. The question of the calendar was settled without causing any more consternation among the Greek Catholics of Austria. 21)

IX. The Question of the Transits

Metropolitan Anhelovych had many troubles with the Polish referent Zeisl. On September 1, 1806, the metropolitan sent a complaint against Zeisl to the emperor manifesting his machinations against our Church. Zeisl spread distrust to our hierarchy among our people, caused confusion in the seminary, despised the authority of our bishops, etc. Anhelovych demanded his removal. Skillful Zeisl succeeded in retaining his position, but lost any direct influence upon the affairs of the Greek Catholic Church. 22) All his machinations aimed at destruction of our Rite by promoting the transit of Ukrainians to the Latin Rite. Zeisl was not alone in fomenting such transits. The Polish bishops were doing the same. The Ukrainian bishops appealed to the papal decrees which forbade such arbitrary transits. The Poles ignored the papal decisions which they said, were worthless without the "regium placet" of the emperor. The Ukrain-

20) Carlo Castiglioni, Op. cit., pp. 337-338.
21) Julian Pelesz, Op. cit., pp. 895-897.
22) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 803-804.

lan hierarchy was forced to ask the emperor to ratify the decree of Pope Pius VII in this behalf. Zeisl on his part did his utmost to prevent official ratification of the papal decree through a "regium placet" which would render it law regulating relations between Catholics of both Rites. 23)

The Ukrainian bishops continued to fight against the transits of their faithful to the Latin Rite until they obtained renovation of the decree of Pope Pius VII. The Polish archbishop, Cajatan Kicki, was forced to comply with the papal decision and thus the transits were again halted for some time. 24)

Metropolitan Anhelovych also had other nuisances from the Polish hierarchy which attempted to draw our theological students to the Latin Rite under the pretext that the Greek Catholic Church had too many candidates for the priesthood, while the Polish Church had too few. The metropolitan disproved the Polish demand and did not permit his clerics to psas over to the Latin Rite. 25)

X. Metropolitan Anhelovych's death

His continuous labors, innumerable sufferings and battles exhausted the zealous Metropolitan. He decided to retire from his activities, but was overtaken by unexpected death. On August 9, 1814, A. Anhelovych died. He was 55 years of age. Our Church lost in him a fervent and intrepid defender of its Rite and rights.

23) Ibid., pp. 731-732.
24) A. M. Ammann, Op. cit., p. 650.
25) M. Harasiewicz, Op. cit., pp. 749-750.

THE WINNER

A party of visitors was being shown over a large lunatic asylum. The doctor who acted as guide paused before a cell in which a man sat fondling a large doll which was dressed in the gay and gaudy costume of an up-to-date young lady.

"This poor fellow", explained the doctor, "has a very sad history. See how he is bent over that doll fondling it so tenderly. He spends most of his time like that. He was engaged to a girl of whom he was very fond. She jilted him and married another man. He lost his reason over the affair."

The visitors were very much touched and uttered various expressions of sympathy.

They passed to the next cell, which was barred and thickly padded. "And this," resumed the doctor, "is the other man!"

Tusser: "Who goes to borrowing, goes to sorrowing."

Franklin: "A Bible in every house, a good school in every district—all studied and appreciated as they merit,—are the principal supports of virtue and civil liberty."

English proverb: "One boy is more trouble than a dozen girls."

The Scapular of the Immaculate Heart of Mary

THE Scapular of the Immaculate Heart of Mary has always been considered as the badge of all those who have professed devotion to the Immaculate Heart of Mary. And the Sodality of Reparation to the Immaculate Heart of Mary is no exception. Henceforth the Scapular of the Immaculate Heart of Mary (sometimes referred to as the White Scapular) will be the emblem of members of the Sodality of Reparation to the Immaculate Heart of Mary. Each member is expected to become enrolled and wear one. The rules and regulations of the Sodality are to be considered as amended to include the enrollment and wearing of the White Scapular as a condition of membership.

Since we are prompted to believe, with the Cardinal Patriarch of Lisbon, that the Message of Fatima is the revelation of the Immaculate Heart of Mary to the present-day world that it may be saved, all who profess devotion to Our Blessed Mother — Our Lady of Fatima — must make reparation to her Immaculate Heart. Therefore, members of the Sodality of Reparation to the Immaculate Heart of Mary should wear the distinguishing mark of her devotee, that is, her Immaculate Heart Scapular.

The Origin of the Scapular of the Immaculate Heart of Mary

The Scapular owes its origin to a heavenly inspiration vouchsafe to Most Reverend Joseph Xifre, C.F.M., a co-founder and later Superior-General of the Missionary Sons of the Immaculate Heart. It was approved by Pius IX on May 7, 1811, and faculties were granted to the Sons of the Immaculate Heart to impose it on all the faithful with many indulgences. On March 20, 1900, Pope Leo XII authorized the Claretian Missionaries to subdelegate in those localities where there is no residence of the Sons of the Immaculate Heart. Monsignor Cacella has received these faculties.

In order to facilitate the imposition of the Sacpular on large crowds and to avoid the often impossible task of embroidering the burning Heart on the Scapular, the Claretian Superior General asked the Holy See for permission to have the design lithopraphed on the Scapular. A Decree of the Sacred Congregation of indulgences dated August 11, 1907, granted the request.

Indulgences attached to the Immaculate Heart Scapular

All those who piously wear the Scapular of the Immaculate Heart of Mary may gain a plenary indulgence on each of the following days:

The day of the imposition of the Scapular.

Bestowal and reception of the Scapular.

The Feast of the Immaculate Heart of Mary.

At the hour of death, if, being disposed or at least contrite, the Holy Holy Name of Jesus is devoutly invoked with the lips if possible, or at least in the heart.

Those who recite daily one Hail Mary for the conversion of sinners may gain a plenary indulgence on the anniversary of their Baptism.

On the following feasts: New Year's Day, or the Feast of the Circumcision of Our Lord.

Candlemas, or the Purification.
The Annunciation.
The Visitation.
The Assumption.
The Nativity of Our Lord.
The Feast of her Presentation.
Friday in Passion Week.
Immaculate Conception..

Also on the following days: St. Joseph's, St. John the Baptist, St. Evangelist's, St. Augustine, St. Mary Magdaline's, Conversion of St. Paul.

On the four Feasts of the Stations at Rome, namely: Christmas, Maund Thursday, Easter and the Ascension of Our Lord into Heaven.

Requirements Essential for the Gathering of these Indulgences

In order to gain these indulgences the following requirements should be observed:

1. The Priest bestowing and blessing the Scapular must be authorized. Monsignor Cacella has been so authorized.

2. In order to gain all or any of these indulgences, the Scapular must be worn constantly.

3. The usual conditions for receiving a plenary indulgence, namely Confession, Communion, visit to the church, and prayers for the intetion of the Holy Father, must be complied with.

The members of the Sodality of Reparation to the Immaculate Heart of Mary and all those who wear the Scapular are earnestly requested to recite daily three Hail Marys for the conversion of sinners.

(from **Our Lady of Fatima**)

Macaulay: "The English Bible—a book which, if everything else in our language should perish, would alone show us the whole extent of its beauty and power."

Charles disliked the Catholic Church. He was a carpenter. Once he was sent to make some repairs in a convent. A few weeks later he went to a Catholic rectory and asked to be received into the Catholic Church.

The priest asked him what had prompted him to join the Catholic faith which he disliked. Charles replied:

"Not long ago I did some repairs in a convent. I saw fifty women (nuns) gathered in the same room (the chapel) for half an hour, and none of them spoke a single word during all that time. I think that the Church which is able to accomplish such a miracle must be the true Church of Christ. So here I am."

"Good morning, doctor," said the first psychiatrist as he arrived at the hospital.

"Good morning, doctor," echoed the second—then under his breath to himself. "I wonder what he meant by that?"

"How do you know when to stop drinking?"

"Oh, I don't bother—I leave that to the fellows who carry me."

Our Incomparable Wonderworker

"IN Myra, O Holy One, thou hast shown thyself a true shepherd, for thou hast fulfilled the holy Gospel of Christ, laid down thy life for thy people and saved the innocent from death; wherefore, thou hast been sanctified as a great treasurer of God's grace."

With these words of the "Kondak" —short hymn expressing the significance of a feast, or rendering praise and glory to a commenmorated saint —proper of the feast of the great St. Nicholas, the Church proclaims the glory of the great Wonder-worker not only of the East, but also of the entire world. From the earliest days of Christianity, wherever the cross is venerated, the cult of St. Nicholas has flourished. Even our own times have not escaped his influence.

The eminent doctor of the Church, St. Bonaventure, writes thus of St. Nicholas: "Chosen by God from his birth, he has been holy from his very childhood, for Nicholas is the golry of youth, the renown of the aged, the glowing exemplar of the priesthood, the radiant sun of bishops. His miracles and wonders have been aclaimed throughout the world. The Holy Spirit, in order to elevate this humble servant of the Lord further, has seen fit to continue working these many miracles, multiplying them day by day. Whether it be on sea or on land, whenever terrifying storms threaten, oceans rage with fury and dangers beset men on every side, they trustfully invoke St. Nicholas, for he renders them powerful assistance promptly. Not alone Christians, but even pagans have been known to gather together in order to sing his praises. Among these prodigious wonders which he has wrought, St. Nicholas himself is the greatest wonder!"

Святий Николай

1. Chosen One of God

In the third century, paganism relentlessly sought to destroy Christianity. Rather than fade away, however, it grew and waxed strong from the "blood of the martyrs." Numerous valiant soldiers of Christ gave up their lives, unbending in their belief in Jesus Christ as well as in the glorious resurrection of their bodies. It pleased God at this time to endow the Church with brave spiritual athletes and brilliant Christian lights among whom the zealous defender and champion of the faith, the renowned St. Nicholas, Archbishop of Myra, takes eminent place. The very name Nicholas means "victor of the people."

2. Birth of Nicholas

St. Nicholas was born about the year 289 A.D. in Patara, a city of Lycia in Asia Minor, where in the midst of paganism, the seed of Christianity had already been sown and its fruits disseminated. His parents, Theophane and Nonna, belonged to one of the most distinguished families of that time, and were widely known for their wealth and piety. They had everything in material things. But they lacked what they wanted most—a child. They stormed heaven with their paryers; they fasted and gave alms.

Finally, God heard their fervent prayers and in their old age blessed them with a son, Nicholas. Nicholas was destined by God to higher life. And this was evident already in the days of his infancy, when he took no nourishment on Wednesdays and Fridays (days of abstinence even to this day in the Eastern Church) until late afternoon. It was the custom of the early Christians of Apostolic times to fast on Wednesdays and Fridays until the ninth hour, i.e., three o'clock in the afternoon. It is said that Nicholas kept up this custom to the end of his life.

3. Nicholas' Boyhood, Manhood

The parents of St. Nicholas, filled with the spirit of the Gospels, endeavored to inculcate this same spirit into their only son. Nurturing him firmly on God's law, always exercising loving parental solicitude and providing him with the best possible upbringing, they reared him **"in the discipline and admonition of the Lord."** (Eph. VI, 4).

As he grew in age, Nicholas also grew in virtue, much to the edification of his Christian and pagan companions. In time he was sent to school, where he distinguished himself not only for his great learning and excellent character, but especially for his genuine piety, mortification and meekness. He considered the Church his best school, for here his spirit and heart were ennobled and here he learned how to pattern his own life more closely on that of his Master. Nicholas shunned all frivolous companionships and vain amusements; he devoted himself principally to reading the Sacred Scriptures, praying and fasting. His delight was to visit churches, where he often remained throughout the day. He practiced continual mortifications and thought more about heavenly things than about early youth. He attained to such an eminent degree of sanctity that is achieved by older people only after many hard years of striving and ceaseless effort. His one wish now was to consecrate himself to the service of God.

4. Ordained a Priest

Nicholas' uncle also named Nicholas, was Bishop of Patara. He concerned himself with the further education of his nephew. Aware of the rich gifts which God had endowed his nephew, this holy Bishop advised Theophane and Nonna to allow their child utter freedom in the pursuit of such studies that would fit him for the ministry. The parents acted upon the advice of the holy Bishop and henceforth spared no efforts to help their son attain the lofty goal of the priesthood.

When the day of ordination arrived, Nicholas had the rare privilege of receiving the sacrament of Holy Orders from his own uncle. Tradition says that upon this occasion Bishop Nicholas was inspired to foretell the following in regard to his nephew: "I see, O Brethren, a new sun arising over the ends of the earth and mercifully comforting the afflicted. O blessed flock which has become worthy of such a shepherd! Well shall he pasture—take care of the souls of the erring and have them feed upon the meadows of piety and devotion. And he shall be the great and ardent mediator and helper of those who turn to him in their misfortunes" (Words of the Vespers' Stichiry of St. Nicholas' Feast).

5. Nicholas Doubles His efforts

Nicholas now doubled his efforts and endeavored to fulfill all his duties and obligations with the greatest zeal and holiness. In his contact with others he was always meek and humble. His deeds were not only salutary to himself, but they also proved salutary to the souls whom he guided, for nothing is so powerful as the good example of a shepherd. It can be said that Nicholas was like a brilliant candle burning before the altar of the Lord, a light unto all. **(The Voice of Mount St. Macrina)**

I'D LIKE TO KNOW...

1. Will we meet and love in heaven those whom we know and love on Earth?

Yes, we will if we and they go to heaven. Our life in heaven will be filled with love, beauty and happiness beyond imagination, for God is good to us here and He will be good to us there, if we love Him with our whole hearts and faithfully keep His Commandments.

Heaven does not destroy lawful and holy loves, but perfects them. Thus, those who loved each other in God here below, will also love each other hereafter.

2. Will you please give an explanation of Mass stipends?

There are two points to be kept in mind when considering Mass stipends. First of all, the stipend is an offering; it is not in any way a price put on the offering of Mass.

In the Old Testament, people used to bring a lamb or some other animal to the Temple to be sacrificed to God. In the early days of the Church, after the Sacrifice of the Lamb of God took the place of the older sacrifices, the Faithful were accustomed to bring the bread and wine which would be consecrated during Mass. With the spread of Christianity, this custom was abrogated and, in its place, the Faithful offered the means of the preist. To quote St. Paul in for the Holy Sacrifice by giving a sum of money.

The second consideration is that not merely did the people provide the necessities for celebration of Mass, but also for the maintenance oft he priest. To quote St. Paul in his first Epistle to the Corinthians: "They who serve the altar, have their share with the altar"; in other words, they who serve the people by offering their gift to God in the Mass should rightly be supported, at least for that day, by the people they serve.

3. How many years must one study before becoming a priest?

Including elementory and high school and major seminary, a boy must study 18 years in preparing for the priesthood.

4. Did Matthias become an Apostle

before or after Our Lord's Ascension into heaven?

After the Ascension of Our Lord into heaven. Actually it was sometime during the ten days between the Ascension of Our Lord and the Coming of the Holy Spirit, while the Apostles were gathered together in the upper chamber in Jerusalem. Read the account in the Acts of the Apostles. 1:12-26.

5. How long do the obligations of sponsors in Baptism last?

Sponsors in Baptism take upon themselves the obligation of providing for the spiritual welfare of the person baptized, should the necessity arise, because of the failure or impossibility of the parents or guardians of the person baptized to do so. This obligation lasts for the life of the Godparent and the persons sponsored, so that at any time the obligation may become operative of providing for the baptized person's spiritual need, by advice, by counsel and direction, and above all by prayer for the spiritual child.

6. I met a Protestant man who was married in Scotland during the war. His wife promised to undergo an operation which would enable her to have children. After she came to this country she refused to do so, ran away from her husband and now lives with another man. I know this man and I would like to marry him, if the Church annuls his marriage. I am a Catholic. The man is a Protestant but he intends to become a Catholic if I marry him. Can the Catholic Church annul his marriage because his wife refused to have children?

The fact that a wife cannot or does not want to have children does not make a marriage invalid. People who cannot have children, for instance old folks, can validly get married. Besides begetting children, marriage has other purposes, such as mutual help, companionship, remedy against concupiscence, etc.

If one of the partners before contracting marriage made reservation and it cannot be proved—that he does not want children and will try to avoid them as far as possible, then such a marriage is invalid. But if the wife consented to the operation which would remove the obstacle for having children and then after marriage changed her mind, it is clear her marriage was valid and therefore cannot be broken, if it has been consummated.

The fact that she has deserted her husband does not give him the right to enter another marriage as long as his wife lives. Even the intention of becoming a Catholic does not make him free to get married again. The Church recognizes as valid marriage contracted by Protestants, unless there was some other impediment which made it invalid, such as the lack of knowledge about the essentials of marriage, fack of freedom, lack of intention of getting married for life, etc.

We advise you to stop dating that Protestant man before it is too late. He is a married man. Stay away from him, otherwise you will loose your faith. Your God and your immortal soul.

GREECE'S ONLY GREEK RITE CATHOLIC BISHOP DIES

ZURICH, Switzerland—Bishop George Kalavassy, Exarch of Greek Rite Catholics in Greece and the only Greek Rite prelate there, died here recently.

He had come here to rest and to consult physicians after a long illness. He was 76.

His funeral was held in the Athens Cathedral.

Advent with Mary

A Redemptoristine Nun

(New style: November 15-December 24)
(Old Style: November 28-January 6)

WE HAVE seen his star in the east and are come to adore Him. It had been a long and tiring journey for the three kings. Ever since they had left their native Orient, they, illumined by the light of faith, had followed a brilliant star to the manger-crib of the One Who was born "King of the Jews". Now, with their precious gifts, they had come to fall down in adoration at the feet of the tiny Infant Who was at once their King, their God and their Savior.

In the beautiful season of Advent, we, like the Magi, are all making our way to the poor stable of Bethlehem. But our guide, instead of being the natural light of a heavenly body, is none other than she who is called the "Morning Star". Yes, Mary is our perfect model, inspiration and our help as we prepare to welcome the new-born Christ Child into our hearts on Christmas night. And from the First Sunday of Advent until the very Eve of Christmas, the Church constantly reminds us of our true exemplar by frequently referring to her in the Liturgy with extracts from both the Old and New Testament. By mentioning just a few of them here, perhaps we can better realise the importance of the Blessed Virgin's role in the Divine plan of the Incarnation; then, like her, we will be led to annihilate ourselves in adoration and awe in the presence of an Infant God.

Therefore the Lord Himself shall give you a sign, behold a Virgin shall conceive and shall bring forth a son, and his name shall be called Emmanuel.

Those words from the Book of Isaias introduce one of the most beautiful prophetic passages on the coming of Christ and His reign through His Church. And what was to be the indication that all these wonderful things were about to be accomplished? A virginal conception, for a virgin would bear Him Who was our Emmanuel—our "God with us." To all the patriarchs and prophets, this woman, this virgin, was merely a promise of the things that were to come. But we, the heirs of that same Divine promise, have seen it fulfilled and can now look back with joy and thanksgiving on the days of its fulfillment.

The world was in the darkness of sin and idolatry. The few faithful Jews were still in the grey dawn of expectation, little dreaming that the Light of the world had risen, that a virgin had conceived and was bearing in her womb the Divine Son of Justice. Only Mary herself knew that the prophecy had been fulfilled in her when an angel of the Lord had hailed her as "full of grace", "Blessed among women", and had then made the tremendous announcement that she had been chosen to be the Mother of God.

Behold thou shalt conceive in thy womb, and shalt bring forth a son; and thou shalt call his name Jesus. He shall be great, and shall be called the Son of the most High; and the Lord God shall give unto Him the throne of David his father; and he

shall reign in the house of Jacob forever. And of his kingdom there shall be no end. (Luke 1, 31-33)

It is a Divine description of the One Who is to be Mary's Son: a Savior, Eternal King, and . . . God. Is it any wonder, then, that Mary, after being asured that she would not lose her virginity, could only bow her head in humble assent with the words: **Behold the handmaid of the Lord; be it done unto me according to thy word?** At her simple reply, the Son of God became Man, enclosed in her virginal womb.

And those few words of Mary, which, so to speak, brought God Himself to earth, give us the key to what should be one of our primary dispositions during Advent: that of service to God, a service that consists chiefly in submission to His Will and in doing works of charity and penance, especially those suggested or imposed by the Church.

My soul doth magnify the Lord, and my spirit hath rejoiced in God my Savior. Thus did the Blessed Virgin begin her hymn of praise and thanksgiving while she bore the Son of God. Her sentiments were those of praise and joy as she considered her own nothingness and the Infinite, Eternal Being Who had enclosed Himself within her womb. So let us complete our imitation of Mary with prayers and songs of praise and adoration in honor of Him Who has become Man for love of us. The result of this praise, united with our lovely service, will be joyful anticipation of our Emmanuel; our Advent will be a holy and happy one.

Finally, on Christmas night, when we have faithfully followed the "Morning Star", we will, like the Magi, "find the Child with Mary, his mother". Our song will be that of the angels. **Glory to God in the highest; and on earth peace to men of good will;** for our hearts will be filled with the peace of Christ, the peace that is the perfection of all joy.

(from Perpetual Help)

YORKTON U.C.Y. AMATEUR SHOW

Ukrainian Catholic Youth of Yorkton can look back with pride and satisfaction ofter successfully observing their 10th anniversary at the weekend, celebratioins opening Saturday evening, October 26, with an amateur show that raised the substantial sum of $425.00. The show was broadcast over CJGX with J. C. Goodman as master of ceremonies.

Carnival queen contest winners were introduced during the course of the evening by Sam Yaremovich, Miss Sally Thoms being crowned U.C.Y. carnival queen with princesses named as Misses Jean Kozie, Olga Korzenowski, Helen Kuspira and Lenora Matysio.

Sam Yaremovich assisted Jack Goodman. First amateur event was a traditional Ukrainian folk dance artfully performed by Allan Kachur, Ivan Kryworuchka, Lawrence Matwieczko and Robert Hawryluk, prior to the show proper at St. Mary's Parish Hall.

The U.C.Y. 10th anniversary followed the day which marked the feast of Christ, the King, on which Rev. P. Maluga, C.Ss.R., celebrated Mass for the intentions of the U.C.W. and delivered a suitable sermon. After Mass, 42 members and guests attended the communion breakfast at St. Mary's Hall.

You're dealing with dynamite when you spread that bit of gossip

"DON'T TELL anyone I told you, but I heard—" "It isn't generally known, but—" "Of course, I wouldn't want this to get around—"

How often have you heard those phrases? How often have you been guilty of saying them yourself? The person who gossips is "in the know" —and likes the importance of it. Because she possesses a secret, she passes it on to others in order to enhance herself.

Of course, as the gossip is carried from mouth to mouth, not one but many persons overstep the "no trespassing" sign that is implicit in another's private life. And if the gossip involves scandal—whether true or false—the damage done by such secret tellers is, of course, incalculable. Most of us, in repeating what we have heard someone else say, seldom repeat it exactly as it was said. We add something or take away something— a word here, or an inflection there.

Repeating vague and unsubstantiated remarks is a dangerous business and a sinful practice. Not only because of the harm you may be doing to other, but also because of the harm you are doing to yourself. When you attempt to enhance your own ego and build yourself up at the expense of someone else, you are fooling only yourself. Even those who listen to you most avidly are making their own mental calculations concerning you—just as you should have done about the person who told you the story in the first place!

There's an old saying, "A dog who brings a bone will carry one." The meaning is clear. If one person talks to you about another, it is probable that the same person is talking to others about you. When you invade another's private life, you might stop to think how you would like some of the things in your own life whispered about behind your back.

Jealousy, pure and simple, often is to blame for our tendency to mind other people's business. Few of us realize how jealous we are or can be. We are envious of the prizes we think others have won. Perhaps without realizing it, we feel inferior, unsure of ourselves, and insecure in our own economic and love lives. We are curious about what other people are doing, thinking, and feeling. The more inferior you feel fundamentally, the more likely you are to want to talk about other people, their affairs and their secrets—and the more eager you are to be the first to spread a particularly juicy or interesting bit of "confidential" information.

What you're really doing when you violate a confidence or spread a bit of gossip is to announce to the world, "My life is pretty bleak and empty, so is my heart and soul. I don't have enough to occupy my mind and time. I haven't anything else to give anyone except a few stolen morsels from other's lives."

You don't really want to expose yourself that way, do you? Then don't expose the other fellow. Don't tell anyone that secret you've heard —don't repeat that bit of gossip. You may miss that bit of gossip. You may miss that momentary glow of importance ,but you'll have something warm and strong inside of you that will last much longer. And you'll find that more people will want to have you around and be much more eager to call you "friend."

How to Arrange for Your Wedding

Gerard Breitenbeck, C.Ss.R.

In the mild confusion and hurry of preparing for a wedding many important items can easily be forgotten. This article is a sincere attempt to help prospective brides and grooms make their wedding day especially wonderful.

WHEN a young man and a young woman become engaged and begin to make arrangements for their wedding, they realize that they are faced with a long list of questions and problems. Some may wonder who is the proper priest to call on in order to make the necessary arrangements; others do not know what information they should be prepared to give the priest when they go to see him. These young people want their wedding day to be as nearly perfect as possible. Perfection, however, is brought about only by careful planning.

To help in making these plans we have tried to list all the points on which information will be required by the Church and the state and to indicate the proper procedure to be followed in arranging for a Catholic wedding.

Who is the proper priest to call on?

The first question that immediately arises in the minds of a young couple is, "Who is the proper priest to call on to arrange for a wedding?" To answer this question correctly three rules of Church law must be kept in mind:

1. When both parties are Roman Catholics and are from different parishes, the parish priest of the bride is the right priest to contact ordinarily;

2. When the bride is not a Catholic, the parish priest of the man is the right priest to contact ordinarily;

3. Whe both parties are Catholics, but of different rites, for example, one of the Catholic Roman rite and one of the Catholic Greek rite, the parish priest of the man is the right priest to contact ordinarily.

When should this visit to the priest be made?

After a young couple knows what priest to call on, the question of when to call becomes of great importance. Holy Mother the Church wants the persons about to be married to be properly prepared. They are about to enter into a contract that is a sacrament for baptized persons. This contract will last until death separates them. Therefore a suitable period of time is needed for the proper instructions to be given and the necessary documents to be obtained. Two rules may be given in regard to the time when to call on the priest:

1. When both parties are practical Catholics (that is, persons who receive the sacraments regularly) they should call on the priest at least two months before the time contemplated for the marriage;

2. When one party is not a Cahtolic, or not a practical Catholic, they should call on the priest at least three months before the contemplated marriage.

We suggest that an appointment with the priest be arranged by telephone in order to avoid incovenience both for the priest and for the couple to be married.

What information must be given to the priest?

A young couple knows that the priest's life is a busy life. They themselves have many things to get ready.

Thus they will naturally wish to handle this first interview with the priest as efficiently and thoroughly as possible. Just exactly what information should they be prepared to give the priest on the occasion of their first interview?

Some questions will pertain to the persons to be married. Other matters will concern the marriage ceremony itself. Anyone prepared to give the following information will be well equipped to meet the requirements of the first interview. It may happen that not all of the points below will be dealt with on the occasion of the first visit to the priest; but they will be required sometime before the marriage. If the couple finds any difficulty in getting the necessary information, the priest will be able to advise them as to the proper procedure to be followed in getting the information.

Here are the points on which information should be prepared:

1. Your full name and date of your birth:

2. Your father's full name and the maiden name of your mother;

3. Your present address and your telephone number;

4. Any previous address where you may have lived continuously for six months after you were 14 years old (12 years for the bride);

5. The name of your present parish;

6. The parish of your baptism and a recent baptismal record if possible;

7. The parish in which you made your first Holy Communion and a certificate of this event of possible;

8. The parish of your confirmation and record of your confirmation if possible;

9. Every document that you may have that pertains in any way to all previous marriages that you may have entered into in the past;

10. The exact date and time when you wish the marriage ceremony to take place; (Some other couple may have previously engaged the day and time you want, or some parish activity may have been scheduled for the time you desire; therefore be prepared with alternate dates.)

11. The kind of nuptial Mass you want, that is, high or low Mass; (Consult the priest in order to learn whether the parish in which you intend to be married has a particular custom in regard to the kind of Mass that is ordinarily celebrated on the occasion of a wedding.)

12. The day and hour when you will be available for future interviews with the priest. (Consult the priest about a convenient time for him, when he can assist you to fill out the necessary papers and give you the proper pre-marriage instructions.)

What documents are required before the wedding?

Both the Church and the state require certain documents to be presented before the wedding takes place. Such documents are necessary for the maintenance of proper order. We can list the ordinary documents that will be required.

1. A recently issued baptismal record, a certificate of your first Holy Communion and a record of your confirmation will be required of you by the Church. By "recent" is meant a record that has been issued not more than six months before the time when the wedding will take place.

2. A certificate of a blood test (in many states) and a marriage license will be required of you by the civil authority.

PRACTICAL SUGGESTIONS

In many affairs of life complications arise and distasteful misunderstadings take place because of thoughtlessness. In the excitement and fluster of preparations for the wedding certain fundamental rules that pertain to good order can easily be forgotten. Order is essential for

the smooth functioning and the unruffled performance of any ceremony. The Church in her role as your spiritual mother is eager to have everything done correctly and satisfactorily on your wedding day. We suggest some practical points about things you should not decide upon or do until after you have consulted with the priest who will help you to make the arrangements for your wedding. If these points are observed, distasteful annoyances can easily be avoided.

The first list of helpful hints pertains to the date, time and arrangement of the wedding. As we said above, others may want to be married on the same day as you, or at the same time. Parish activities may have been planned and scheduled for the same time. Adjustments and adaptations may be necessary to accommodate everybody. Therefore, until after consultation with the priest:

1. Don't set a definite date or time for your wedding;

2. Don't get your marriage license;

3. Don't have your wedding invitations or announcements printed;

4. Don't put any notice or social item in the daily or weekly local paper;

5. Don't engage a hall, orchestra, catering service, etc., for a definite day or determined time.

Your pastor and parish priest want to help you as much as possible. They are willing and eager to accommodate you whenever possible. The Church, however, has special laws that determine who is the proper priest to officiate at the marriage ceremony. There are special rules also that specify who are qualified to act as official witnesses at a Catholic wedding. Courtesy demands that you extend your invitations on these points only after you have made the proper consultation. Therefore, before this consultation:

1. Don't ask or invite anyone to be a bridesmaid or best man or to be a member of the wedding party in any way;

2. Don't plan on or arrange for an "outside" priest to officiate at your wedding ceremony. By "outside" priest who is not at present officially assigned to the parish where you intend to be married. It is the right of the pastor of a parish to officiate at weddings held in his parish church and it is his privilege either to reserve this right for himself in all cases or, in certain cases, to yield it to other priests.

Besides the laws of the Church that govern marriage, there are certain customs of individual parishes that should be followed. The rules of the Church and the regulations of local parishes are safeguards that protect the reverence for and the sacredness of the sacrament of matrimony. The comomn good of all, the welfare of the members of the parish and the smooth functioning of all future wedding ceremonies must be considered always. Your wisest course will be to accept the advice of the pastor and follow the local customs of the parish. Thefore, until after you have conferred with the priest, the following rules will save unnecessary embarassment.

1. Don't ask or invite anyone to sing a solo or to perform any musical number.

2. Don't ask anyone to be the organist.

3. Don't ask anyone to be an usher or an attendant.

4. Don't engage a photographer to to take pictures in church.

5. Don't make ANY definite plans or commitments.

6. Don't plan or arrange for a special floral display or decorative furnishings or embellishments in the church.

Besides these practical suggestions there are other observations that concern the laws and customs of the

Church. We place before the attention of every prospective bride and groom some of these points.

1. Ordinarily the banns must be published on three separate Sundays before the wedding.

2. The proper place for the wedding of a Roman Catholic couple is the parish church of the bride. If one party is not a Catholic, or belongs to a rite different from the Roman rite, the parties concerned should consult what was said under the heading of "the proper priest to call on to arrange for a wedding."

3. No matter what fashionable society or local custom may decree as to the advantages of an afternoon or evening wedding, a good Catholic couple will always want to be married at a nuptial Mass. They will reject all suggestions of those who tell them to seek permission for a home, apartment or garden wedding.

4. It is forbidden ordinarily to solemnize marriage from the first Sunday of Advent until Christmas day (included) and from Ash Wednesday until Easter Sunday (included).

5. Unless the bridal couple is willing to serve non-meat foods at the wedding breakfast or reception they should not choose Friday or a day of abstinence for their wedding.

6. All attire of those in the wedding party should be in perfect accord with the rules of decency. Modesty and simplicity should be the guide in selecting the gowns of the bride and the attendants. A modest bride is a beautiful bride. There is no room at a Catholic wedding for gaudiness or vulgarity of attire. Your wedding will be remembered not because of the gown you wear, but because of the richness of the love and the joy that fills the day.

7. If any dispensation must be asked for, a reasonable offering to cover stenographic and other office expenses is expected from those seeking the dispensation. An exception is made, however, for those who are unable to make an offering.

8. Courtesy and decency demand that the church and the church grounds are left in proper order and neatness after the wedding ceremonies. Therefore let there be no throwing of rice or confetti or anything else that will littre the vestibule or steps of the church or cause untidiness around the church or the church grounds. The bridal party can rarely do anything to prevent displays of this kind; therefore, this advice is given to the people who are present at the wedding ceremony—the relatives and friends. If they MUST throw rice or confetti or old shoes, let them wait until they are in the home of the bride or in the hotel dining room or other eating place where the breakfast is served.

9. The so- called traditional music of **Here Comes the Bride** from Lohengrin and the **Wedding March** by Mendelssohn and other secular songs like **Because** or **O Promise Me**, etc., are not to be used in church according to the decree of Pope St. Pius X.

10. A rehearsal for your wedding takes place in the house of God. It is a preparation for the sacred ceremony of holy matrimony. Frivolity, giggling, joking and laughter should have no place at the rehearsal. During the rehearsal a good rule to follow is docility to the priest's directions. He has conducted many weddings. By following his instructions you will be sure of having a beautiful ceremony.

State or Civil Requirements

Besides the rules of the Church the state also made certain laws and regulations that touch on the civil side of marriage. So that individuals may be saved from unforeseen difficulties we have gathered to gether some information on these civil laws and material matters in condensed form. If any of them pertain to you, consult the proper au-

thorities and see how they apply in your case.

1. All states of the union have laws that require parental approval for the marriage of minors. Thirty-one states require this approval when the prospective husband is under 21 and the girl is under 18.

2. All states have a minimum age requirement for allowing couples to get married even though parental consent is given. In 23 states this minimum age is 18 for the prospective groom. In 24 states it is 16 for the prospective bride. The remaining states have a lower minimum age requirement.

3. The majority of the states require a medical certificate (blood test) before the issuance of the marriage license.

4. Many states require a waiting period of from 1 to 5 days between the application for the marriage license and the granting of it. 4 states have a waiting period ranging from 1 to 5 days between the issuance of the marriage license and the date of the wedding.

5. In all states the marriage license must be issued in the same state where the parties are to be married.

6. In some counties the marriage license must be issued in the same county where the parties are to be married.

7. 29 states prohibit parriages between members of difierent races.

8. Many states have specific laws concerning marriage that is contemplated between relatives. Besides Church law, check your state law in each instance.

9. Regarding the matters of inheritance and property and the rights and duties that come to each party from the marriage contract, it is to be noted that there is a differenre in these matters in various states. Competent legal advice should be sought when parties contemplating marriage are faced with property affairs.

MIXED MARRIAGE

In the case of Catholics contemplating marriage with a non-Catholic the following guarantees must be had before there is a possibility of pranting a dispensation:

1. The non-Catholic party must promise that he or she will not interfere in any way with the Catholic party's practice of the Catholic religion:

2. Both parties must promise that ALL the children that may result from the marriage will be baptized and reared as Catholics, even in the event of the death of the Catholic party;

3. A certain number of religious instructions must be given to the non-Catholic party so that he or she will know the duties and obligations to which the Catholic party must be faithful.

NO PROBLEM FOR VIRGINIA

Father was telling the story of Christmas, how Jesus was born in a cold stable in the middle of winter. There was no fire, and Jesus had very little warm clothing. The youngsters were very sympathetic when the priest asked what they would have done if they were in the stable with Jesus. Tommy said he would have built a big bonfire for Jesus; Johnny said he'd wrap his jacket around Baby Jesus. "And, Mary, what would you do for Jesus?" asked Father. "I'd make a warm cup of tea for Him," said Mary. But Virginia replied: "Father, I would take little Jesus in my arms, if the Blessed Virgin would let me, and I'd just love Him."

—Our Lady of the Sacred Heart.

On Drinking on Dates

D. F. Miller

Problem: "I go around with a group of young people (we are all in our late teen), and most of them like to take a drink. So far I have held out against this because my mother doesn't want me to drink. But my boy friend, and the other couples we go with, keep urging me to join them. They say that they don't overdo it, and that there is no danger of my over-doing it in their company. They tell me that if I am afraid of it, I am just the one who may become an alcoholic some day. What do you think of drinking on dates? Most of the time they drink beer, but sometimes one of the boys brings a pint of whiskey along when we go out together."

Solution: You could do nothing better than to continue to solve this problem for yourself on the basis of the wishes and commands of your mother. Certainly, apart from everything else, you are right in thinking more of the importance of your mother's wishes than of the arguments offered you by your drinking friends.

Apart from the angle of obedience, there is no doubt that it is exceedingly dangerous for teen-agers to drink on their dates. First of all, because you are at an age when stimulants to good feeling and a good time are least necessary. If you acquire the habit of drinking now, when you could have such a wonderful time without it, you may find that a little later in life, when problems and responsibilities face you, you may not be able to get along without it. It is not necessary to overdo drinking in your youth to become dependent on it. And the chances of your becoming an alcoholic are far greater if you drink in your teens than if you were to wait until you reached a greater degree of maturity.

It is also dangerous to make drinking a part of your dates because there is a definite connection between the effects of alcohol, even in moderate quantities, and the relaxing of your moral convictions. By usually going out with other couples, you are warding off some of the dangers that attend company-keeping. But you will not always go out with a group. If you drink with the group you will probably drink with your boy-friend when you are on a date alone with him. On every date you need clear vision of good and evil and undeviating of your will. Drink lessens both. It has been responsible for many a girl's grief in the past. Don't let it hurt you, by not letting it touch you.

(from The Liguorian)

Income taxes are something many people would rather chisel than file.

Customer: "Have you anything for gray hair?"
Druggist: "Nothing but the greatest respect."

AMERICA—A country where the Congress makes the laws and the Supreme Court has to explain what they mean.

TRAILS TO HAPPINESS

Rev. P. Maluga, C.Ss.R.

EVERY PERSON in the world wants to become or remain happy. Young and old, rich and poor, saint and sinner, have this one characteristic in commo—a desire for happiness.

If we look into our hearts, most of us will find that our deepest and most insistent yearning on life's journey, is to possess a bit of this precious happiness. Is it attainable? Or is it like the pot of gold at the end of the rainbow?

What is happiness? What are its constituents? What are the causes and conditions of happiness? Similar questions like those often occupied the minds of ancient philosophers and brought about many diversified opinions.

According to Plato happiness is a harmonious functioning of man's soul as shall preserve the subordination of the lower to the higher, of the nonrational to the rational. Aristotle defines happiness as a kind of well-being that consists in well doing. In other words, happiness is the result of virtuous action, that is, action which springs from virtue and is according to its laws.

If we look into the faces of some people, we can notice a worried look upon them, which tells us that they have not caught up with the object of their happiness. Worldly happiness is like a shadow. A person tries to grasp it, and it keeps running away! The excited tempo of modern life reveals the violent eagerness for happiness and its tragic failure to find it.

Look at the enormous crowds which pack our theatres, dance halls, night clubs and other places of entertainment. Isn't this evidence that people go there searching for happiness? They are ready to pay large sums of money for it—but whether they can buy it, is another question.

Glance at our highways. Thousands of people pass by daily in streamlined cars at a neck-break speed. Where to? Very often nowhere or just for a ride. Too often these car rides, where you hear laughter, songs, shouts of joy or see an occasional bottle thrown out the window, end gloomily. Very often these car rides take their passengers to "kingdom come".

The dominant philosophy of today teaches that money is the way to happiness. Sure! Secure enough of it and you can buy anything you want. It is the golden key that opens the treasury to all cravings of a human heart. It will provide you with all comforts this modern world has to offer.

From sunrise to sunset people toil to obtain favor of the great Mammon. To amass as much money as possible in the shortest length of time is the purpose of life for many people. Does wealth really bring happiness? If so, why do so many millionaires commit suicide? Excessive wealth becomes a burden to its owner.

There once lived a man who had

enough for himself and his family. One day he visited his relative in the city and envied his cousin for his riches. So he decided to sell some of his property and buy more land, but he still was not content. He found out that people were migrating to new lands where rich fertile soil could be had for the asking. Selling his farm he moved into this fertile region and became still richer.

However, he was not content for long because he learned that farther up there was land still more fertile and could be purchased for a song. Selling his farm and estate he went to this special territory. Here he was informed that for a thousand rubles he could have all the land which he could go around in one day. The only stipulation was that if he did not return to the starting place within the day, his money was forfeited. He figured this was a real bargain!

Next day break he set out from the top of a hill. Now and then he scooped out some turf and piled it up to show where he had passed. By noon the sun was getting high and he felt quite tired. Nevertheless he kept walking. "Just one more hour of struggle", he thought to himself, "and I shall be the richest man in the kingdom and enjoy my riches for a lifetime".

At last he noticed that the sun was already setting in the west and the lengthy shadows warned him that he had better turn back. He now realized that he must walk back much faster for the starting point was far away. His body ached and every muscle screamed for rest but he kept on going. As the sun began to sink lower and lower he saw that his fortune was now at stake. He saw that walking could not get him back in time, so he began to run. His mouth became parched, throat and feet were burning, his heart was beating faster and faster from fear and fatigue. He kept running until he saw the top of the hill from where he set out in the morning. Sure enough the land agents were there waiting for him.

Gathering all remaining strength he dragged himself up the hill and reaching the summit he stumbled over and fell. A stream of blood gushed from his mouth. He stretched his hands to reach the starting point. All the land he covered was his, but he could not make use of it. He bled to death. The people who were there buried him on the spot where he lay dead. Seven feet was all the soil he needed now... Thus many spend a whole life in feverish pursuit of riches and then as soon as the hands finally grasp the object of their long pursuit, death comes along and robs the person of all his possessions.

On several occasions Our Lord teaches and warns us not to become too solicitous over earthly goods forgetting that our purpose on earth is to prepare ourselves for a happy eternity. "What does it profit a man, if he gain the whole world, but suffer the loss of his own soul? Or what will a man give in exchange for his soul?" (Matth. 16, 26). Therefore, if we desire to have true happiness on earth there is no better way than to practice our religion which brings forth peace and happiness of soul.

A wealthy student ordered two dozen roses to be sent to his sweetheart on her 24th birthday. "A rose for every precious year of your life," his enclosed card read.

The big-hearted florist threw in three extra roses and now the girl is wondering how the student ever found out her real age.

Homer: Wise to resolve, and patient to perform.

How the Relics of St. Josaphat were transfered from Vienna to Rome

O. Berezhnytska

NOT SO VERY long ago a Buffalo newspaper published a report about the transfer of the relics of St. Josaphat from Vienna to Rome. To my great surprise, Msgr R. Nuwer, pastor of the nearby St. Mary's church had been entrusted with the delicate mission. I was deeply impressed by this news. Unfortunately Father Nuwer did not know that St. Josaphat was a Ukrainian Saint when he stated in his article that St. Josaphat is a Patron Saint of the Slav nations.

I have always had a special devotion to St. Josaphat Kuntsevych. It was to my father, late Theodore Zayats, that Providence gave the honorable task of discovering the holy relics. I heard about it over and over again when my father was telling us about various graces which St. Josaphat was impetrating from God for our family.

This was the reason that I made an appointment with Msgr. Nuwer. I was utterly pleased to meet the man who took so many risks because of his dangerous undertaking.

I brought a few articles and the relics of the Saint when I went to meet the sympathetic Father. "Please be seated," he said, "what did you bring for me? I would have never thought that St. Josaphat is in Buffalo." He took the holy relics, looked at them and reverently kissed them.

Fr. Nuwer looked at the article and then asked a few questions about how my father had found the relics during World War I.

It goes without saying, that I tried to explain that St. Josaphat was a Ukrainian. The Father said: "I thought that he was brought from Poland to Vienna. "The distinction

between nationalities was not too clear to Fr. Nuwer. I had to explain everything, and then the good Father added: "From now on I will always speak of St. Josaphat as a Ukrainian Saint."

I showed the Father an article from the Redeemer's Voice about the transfer of the relics to Rome. Msgr. Nuwer asked whether I knew by whom these relics had been taken to Rome? When I said no, he began his narrative.

Msgr. R. J. Nuwer was American chief chaplain in Austria after the end of World War II. He was stationed in Vienna, which was divided into four zones. One day the archbishop of Vienna called upon the

chaplain and asked him to take the body of St. Josaphat from the Russian sector to St. Stephen's cathedral in order to save the holy relics from destruction by the Reds. At that time the body of the Martyr was in St. Roche's church where it had been taken immediately before the arrival of the Muscovite troops.

After the plan had been made, Fr. Nuwer and some Austrians, disguised as miners, filled a truck with coal and went to St. Roche's church. The Red soldiers saw them but paid little attention to what they were doing. The body of the Saint was waiting for them in a sarcophagus. They unloaded the coal, took the body, covered it with some planks and coal, and drove away. The relics were hidden in the cathedral of St. Stephen till 1949.

The Red Muscovites started to search for the body of St. Josaphat. They intended to destroy this memorable monument of struggle of the Ukrainian Church for the reunion of the East and West. They even came to the cathedral of St. Stephen but to no avail. Seeing the danger the Holy Father, Pius XII ordered that the relics of the Martyr for the reunion of the churches were brought to Rome.

And again the difficult task had been entrusted to Msgr. R. Nuwer. He accepted the task. American general Clay provided a plane for his disposal.

The date for the transfer had been set and Fr. Nuwer started his journey with the body of our Saint to the center of true Christianity, Rome.

The day was clear and sunny. An American truck drove to the cathedral of St. Stephen at 6 a.m. The body of the Saint was placed in it and covered with some blankets. Two American police cars accompanied the truck to the airport outside Vienna.

At the Red control post trouble was expected, but the Reds seeing the American military police did not dare to halt the truck. The relics of the Saint were placed at the bottom of the airplane.

The airplane took off at 8 a.m. to follow the route Linz-Insbruck and Rome. The storm over the Alps forced Fr. Nuwer to change the route. The new route was: Denmark, Holland and Marseilles in France. We were supposed to be at Rome at 12 a.m. The papal envoy Msgr. Montini was waiting for us at the airport at Rome. The Father called up Msgr. Andrew Landi and asked him to send a truck to the airport of Rome.

The storm over the Alps again made a direct flight to Rome impossible. The plane was forced to go through Spain and North Africa. We arrived at the eternal City of Rome at 6 p.m.

A truck was supposed to wait for us, but there was none. After a while we noticed a covered truck in the corner. The Father gave a signal and the truck came. The crew of our plane consisted of 8 persons. The body of St. Josaphat was taken from the airplane and laid in the truck. Fr. Nuwer told the driver to go to the Vatican City.

The Italian soldiers did not stop the truck at the exit of the airport. It was after six and the gates of the Vatican were closed. Msgr. Nuwer called Msgr. Montini who was nervously waiting for us. The gates of the papal State were opened. Two rows of papal guards saluted the arrival of our Saint to the city of St. Peter. The sabres were drawn up because St. Josaphat Kuntsevych was a brave and courageous fighter for the unity of Christ's Church.

Six men took the body of the Martyr. Msgr. Montini fell on his knees and raised his hands toward heaven praying to our Saint and thanking him for his arrival to the eternal City.

The relics were taken to one of the side chapels of the Vatican. The Saintly Martyr was clothed with his pontifical vestments.

His Emminence Eugene Card. Tisserant was also present and obtained an audience for us with the Pope. Although the members of the crew belonged to different denominations, emmotion was visible on their faces.

The Vicar of Christ was affable with Msgr. Nuwer and other members of the crew. He talked with every one of them and blessed each one. The Pope thanked all of us and left the room. At 1 p.m. we left Rome and returned to Vienna.

"When I went back to Rome in 1955",, says Msgr. Nuwer, "do you think I could find out what had become of the body? Nobody seemed to want to say anything about it."

The body of our greatest Saint is being preserved by the Vicars of Christ for the happy day of the reunion of our Church with the Vicars of Christ. Then it will triumphantly return to Ukraine and repose in the cathedral of Kiev, the capital of free and independent Ukraine.

Meanwhile Msgr. Nuwer has entered the life of St. Josaphat as the one who saved his relics from the possible Russian dessacration or even destruction. We may be sure that our St. Josaphat will repay the good service to Fr. R. Nuwer.

The Ukrainian Catholics should earnestly beg St. Josaphat for the intercession with Christ and His Holy Mother Mary that the glorious day of the reunion of our Church and people with the Vicars of Christ be not delayed too long. We are sure that the Saint is praying for this purpose. Let us join our fervent prayers with his, and the Good Lord will destroy the empious Communism, and make Ukraine free and Catholic.

!...A MISSIONARY SISTER? Why not? If you have the desire to win souls for Christ and if you have the health to support the missionary life YOU can become a Missionary Sister!

Ukrainian Girl! Do you know that there exists in Canada a modern Congregation of Missionary Sisters to which Ukrainian girls enter to dedicate their lives in order to help Ukrainian people, through religious, educational and social services and works of charity and mercy, to find true happiness here and hereafter.

A missionary vocation is not only beautiful in itself but also brings happiness to everyone who chooses it!

"There is no one who has left house, or brothers, or sisters, or mother, or father, or children, or lands, for My sake and for the Gospel's sake, who shall not receive now in the present time a hundredfold as much...and in the age to come life everlasting."

(Mark: 29-30)—said Jesus Christ.

Maybe your happiness is hidden just here!

Think is over and inquire further about the Missionary Sisters of Christian Charity.

Rev. Mother Superior
Missionary Sisters of Christian Charity,
Box 180, Grimsby, Ontario, Canada

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ
Місячник видають Отці Чину Найсв. Ізбавителя в Йорктоні, Саск., Канада. Передплата на 1 рік $2.00. 1 число 20ц. Друкується за дозволом Церк. Влади.

THE REDEEMER'S VOICE
A Ukrainian Catholic Monthly published by the Redemptorist Fathers, Yorkton, Sask., Canada. — Subscription $2.00 per year. Single Copy 20c

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Canada

Редактор
Пр. о. М. Шудло ЧНІ.

Editor
Rev. M. Schudlo, CSsR.

Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

Адміністратор
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

Manager
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

THE REDEEMER'S VOICE
Yorkton, Sask., Canada

Передплата на один рік до Англії: 18 Шілінгів
Subscription for 1 year to England: 18 Shillings

Редакція "Голосу Спасителя" не відповідає за зміст статтей, але їх автори.
The Redeemer's Voice Editor assumes no responsibility for the statements made by contributors.

— ЗМІСТ —

Слава на висотах Богу! — о. М. Ф. ЧНІ. 1
З Листів до Редакції — 3
Кінчається ще один рік — 17
Пам'ять Св. Йосафата в українськім народі — о. др. Б. Курилас ЧНІ. 20
Гнів — 23
Церковний Календар — о. М. Шудло ЧНІ. 26
Життя Св. Альфонса — 33
Хотів би ти знати? — 37
Засоби поєднання Сходу з Заходом — о. М. Шудло ЧНІ. 39
Мій життєвий шлях — (М. Ш. 44
Що то є Чистилище? — 50
Подорож до Святої Землі — о. М. Шудло ЧНІ. 52
Заклик до всіх українських католицьких юнаків — 57
Церква—Дім Божий — 58
Свята Параскевія — о. М. Щ. ЧНІ. 60
Як треба молитися? — 62
Сміховинки — 64

Your problems and Christmas ... D. F. Miller 65
Under the Protection of Immaculate Virgin ... 71
Metropolitan Anhelovich ... Rev. M. Schudlo CSSR. 73
The Scapular of the Immaculate Heart of Mary ... 77
Our Incomparable Wonderworker ... 79
I'd Like to Know ... 81
Advent with Mary ... 83
You're dealing with dynamite when you spread that bit of gossip ... 85
How to arrange your wedding ... G. Breitenbach CSSR. 86
On drinking and dates ... D. F. Miller 91
Trails to Happiness ... Rev. P. Maluga, CSSR. 92
How the relics of St. Josaphat were transferred from Vienna to Rome 94

За Дозволом Церковної Влади
Published with Ecclesiastical Approval

КНИЖКИ—що їх можете набути в Адміністрації Голосу Спасителя: THE REDEEMER'S VOICE, Yorkton, Sask., Canada.—

Апостоли на Неділі і Свята, о. А. Луговий	.50
Боже Слово, науки-проповіді, о. А. Мацелюх	4.00
Божественна Літургія, текст і пояснення	1.50
Географія України, Проф. М. Дольницький	1.50
Дорога Спасення—Місія в Образках. Має багато гарних образків	.50
Дух Страху, дивні пригоди в Африці	.40
Загальна Наука про Св. Тайни, Архиеп. Сліпий	1.00
За Сестрою, оповідання. А. Чайковський	1.00
"З НАМИ БОГ", молитовник, 512 сторін, в чорній оправі (полотні)	3.00
Оправлений в біле полотно	3.50
Оправлений в білій або чорній скірі	4.00
Оправлений в м'якій скірі, позолоченими берегами, з касеткою	5.00
Оправлений в білій перловій оправі	6.50
Золоті Ворота, читанка	2.50
Іван Вишенський, Іван Франко	1.00
Історія України, І. Холмський	4.00
Історія України для дітей	1.00
ІСУСЕ, ЛЮБЛЮ ТЕБЕ (Jesus, I Love You), молитовник Першого Св. Причастя, в чорній або білій оправі, друкована великими буквами	2.00
Католицька Церква в минулому і сучасному Україні	1.00
Католицьке Християнство,—о. Г. Ротг Т.І., перекл. д-р М. Тимків	1.00
Квіти Св. Франциска з Ассисі	2.50
Книга Чудес Св. Антонія з Падви, о. Й. Ананевич, Ч.Б.М.	.65
Корпоративна Думка в Світі і у Нас, Богдан Казимира	.50
Кирило-Методіївське Християнство в Русі-Україні, о. І. Нагаєвський	2.00
Ліки під ногами, про лікування рослинами. Ю. Липа	2.00
Любіть Україну, фотоальбом	12.50
Митрополит Андрей Шептицький, С. Баран	1.50
Наука Св. Василія Великого для Народу (проповіді)	2.50
Нова Історія України, І. Крипякевич—М. Дольницький	2.50
Оповідання. Іван Франко	1.00
Організація і Духовний Ріст Укр. Січових Стрільців, Н. Гірняк	.85
Перш. Роми Прав. Церкви в Новій Польщі, о. О. Купранець ЧСВВ	.50
Пісня про Бернадету, Ф. Верфел, оправлена	4.00
Поповчені Хліба, І. Стецький	.50
Початки Української Комедії, М. Возняк	2.00
Пригадання України, Н. Липа	2.00
Пригоди Марка Чубатого. Повість. О. Воропай	1.00
Пригоди Юрка Козака. І. Петренко	1.00
Розважання про Пресв. Богородицю, о. Є. Малицький	.30
Розподіл Росії. Ю. Липа	1.75
Сердечний Віночок. В'язанка святочних бажань для укр. дітей	1.25
Сонце Заходить. А. Чайковський	1.50
Сучасний Львів. Др. О. Степанів	1.50
Слово о Законі й Благодаті, о. І. Тилявський	.50
Слово Христове до Свого Священика, о. Й. Схрейверс ЧНІ.	1.00
Співаник Ліра-Сурма, поверх 500 пісень під нотами, гарно оправлений	5.00
Тайна Пресв. Євхаристії, Архиеп. Йосиф Сліпий	1.00
Терновий Шлях, о. Є. Мацелюх	1.00
Хіба Ревуть Воли як Ясла Повні? П. Мирний	2.50
Христос Цар, начерк проповідей, о. Ір. Назарко ЧСВВ	1.00
У Лелинцях. С. Парфанович	1.50
Чорна Рада, роман. П. Куліш	2.00
Чота Крилатих. Повість. Дивні пригоди з воєнних часів	2.00
Перлові Пісні	.25
Перлові Пісні, побільшене видання	.75
Піла Наука Католицької Церкви у коротких проповідях, о. Й. Ананевич	5.00
Школа Вічних Правд, о. І. Б.	3.00
Шлях до Городельської Унії. Др. М. Сидор	2.00
Шляхом Волинця, життя Т. Шевченка	3.50
Я вибрав волю. В. Кравченко	3.00
Black Deeds of the Kremlin, a white book	5.00
Eastern Rite Catholics, by Father M. Schudlo CSsR., 64 p., Illustrated	.15

ДЕ НАРОДИВСЯ ЦАР ЮДЕЙСЬКИЙ?

ХРИСТОС прийшов у світ, щоб бути Царем... Якщо Христос є Царем, то де Його Царство? Хто підвладні Його? Царювання Христа не слід мішати з панюванням земських володарів. Христос виразно заявив Пилатові: **Моє Царство не з цього світу!** (Ів. 18, 36). Коли фарисеї, хитрі та заїлі Христові вороги, бажали скомпромітувати Христа перед римською владою та підступно спиталися: **Учителю, знаємо, що Ти справедливий і не зважаєш на нікого, бо не дивишся на людське обличчя, але в правді навчаєш про Божу дорогу. Скажи нам, чи годиться платити податок кесареві чи ні?** Ісус відказав їм: **Віддайте що кесареве—кесареві, а що Боже—Богу!** (Мр. 12, 14 і 17).

Тут Христос виразно заявив, що Його Царство не є земським, яке спирається на території, однім данім народі, війську та зброї. Його Царство це царство душ, сперте на вірі, надії, любові до Бога та ближнього та інших чеснотах, які вишколюють у людях образ Божий.

Христове Царство не є абстрактним царством, яке не має жадного впливу на думання та життя людей. Христове Царство спирається на духовних і надприродних цінностях християнських чеснот і освятної ласки. Воно обнимає все людство, всі раси, всі часи та куль-

тури. Ніхто не є виключений із Христового Царства, хібаш сам виключить себе безвір'ям.

Христове Царство є **подвійне** цебто складається з двох частин: **зовнішне** цебто Христова Церква, яка має видимого Голову, Папу, священиків, засоби Божої ласки—святі Тайни і видиму для всіх організацію, бо Церква подібна до міста, що стоїть на горі світу, щоб кожен міг розпізнати її та вступити до неї.

Папа, єпископи та священики це провідники Церкви та наслідники Апостолів, бо вони мають ту саму місію в світі, яку Спаситель повірив апостолам. Це місія спасіння відкуплених Христом душ. Єрархія Церкви має вияснювати вірним об'явлення, що Христос подав людям: **Ідіть по цілому світі та проповідуйте Євангелію всьому сотворінню.** (Мр. 16, 15).

Боже об'явлення вміщається однаково в Св. Письмі та уснім переданні, бо апостоли подвійним способом передали людству об'явлені Христом правди: одні закріпили в Св. Письмі, другі передали усно. Це останнє зветься **усним переданням** або **традицією.** Традиція включає таке саме Боже об'явлення, як Св. Письмо, тому християни мають однаково вірити в Св. Письмо та традицію. Св. Павло пише про традицію: Похваляю **вас, браття, що ви пам'ятаєте все моє навчання і заховуєте те передання, як я передав вам.** (I Кор. 11, 2). В листі ж до християн міста Солуня в Греції велить уникати тих, що відкидають передання: **Ми наказуємо вам, браття, ім'ям Господа Ісуса Христа, щоб ви уникали кожного брата, що живе поледачому, а не за переданням, яке ви прийняли від нас.** (2 Сол. 3, 6).

Католицька Церква це видимий живий Христос, який проживає в світі в своїх земських представниках, дальше навчає людей і веде їх до спасіння. Оттому неможливо належати до Христа, якщо хтось свідомо відкидає Його Церкву, якої Він залишається невидимим Головою: **Христос це Голова Церкви.** (Єф. 5, 23).

Якщо ж Христос є Головою Церкви, то всі люди, які пробувають у стані освятної ласки, є дійсними членами Церкви або як кажеться—членами Його містичного Тіла. Це ж містичне Христове Тіло це Свята Церква.

Це **внутрішне** Христове Царство. Воно є в людині, що має в своїй душі освятну ласку, яка лучить її з Христом і Пресвятою Трійцею. Це внутрішне Христове Царство спирається

на освятній ласці. Ласка ж може зростати при помочі добрих діл і вправи в чеснотах. Отож **і Боже Царство в душах може** зростати та закріплюватися зо зростом освятної ласки. Слушно Спаситель закликає всіх молитися, щоб це Царство зростало з кожним днем: **Нехай прийде Твоє Царство!**

Церква на землі помагає людям дістатися до Христового Царства в небі. Люди стаються дійсними членами та підданими Христового Царства в хвилині, як освятна ласка входить у їх душу тя зодягає їх гідністю Божих дітей. Вливаючи в душу освятну ласку, Бог **вчинив нас гідними участи в наслідді Святих у світлі, що визволив нас із влади темряви та переніс нас до Царства Сина Своєї любови, в Якім маємо викуплення, прощення гріхів.** (Кол. 1, 12-14).

Де ж народився Цар Юдейський? мудрці зо Сходу питалися царя Ірода (Мт. 2, 2). Ці три мудрці або як ми звемо їх "царі" дають нам приклад, як треба вітати Христа в дні Його народження. Царі виявили надзвичайну віру, надію та любов до новонародженого Месії, Царя вселенної. Хоч знали, що Іров був лихим і заздрісним царем, всетаки відважно спиталися його: **Де народився Цар Юдейський?**

Далека дорога до Христа коштувала їх багато труду та саможертви, але вони не знеохотилися труднощами, бо присвічувала їм чудова зірка, що вела їх до новонародженого Царя. Не зважали на втому, бо тішилися надією, що знайдуть Месію.

Їхня ж побожність і любов виявилася в обильних і дорогоцінних дарах, що зложили новонародженому Цареві, золото кадило і миро.

Ось чудовий приклад для всіх християн, як треба святкувати Різдво Спасителя. Треба відновити в собі почування віри, надії та любови. Найкращий акт любови це Св. Причастя, в якім

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА** для адміністраційної кореспонденції: **THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначив, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

Христос приходить до нашої душі.

Полюбивши Ісуса, треба ширити між ближніми знання та любов до Нього, бо любов хоче, щоб всі знали про люблену особу.

Приклад маленького Мирося повинен захопити нас до праці, щоб допомогти іншим знайти Христа та полюбити Його. Маленький Миросьо взяв візочок, поклав до нього статуйку дитятка Ісуса та повіз його по місті. Мати заклопоталася зникненням маленького синка. Поліція знайшла його на вулиці в осередку великого міста. Надбігла мати Мирося та стала картати його за дивацтво. На це синок спокійно відказав: "Мамцю, я обіцяв Ісусові, що візьму Його на прохід по місті, якщо Він дасть мені візочок на Різдво. Ось тепер я дотримав свою обітницю!"

Нам же Христос більший скарб приносить ніж маленький візочок.

СМЕРТЬ МУЧЕНИКА

По відкритті Америки християнські місіонері вибралися в новий світ цивілізувати та просвічувати бідних індиян, які проживали в пітьмі поганства і забобонів.

Два французькі монахи. Бребеф і Лялемен, вибралися між племя гуронів, які замешкували в сьогоднішнім нюйоркськім штейті. Святі місіонері знали, які дикі були їхні індиянські слухачі.

По якімсь часі індияни схопили їх і стали страшно мучити. Різали паси із їх тіла, пекли на вогні, помаленьку відрізували руки, ноги, посипаючи рани сіллю, щоб якнайбільше пекли їх. Святі мученики не скаржилися, ані не нарікали на муки. Це так сильно вразило індиян, що вони почали пити їх кров і вирвали грудей серця та з'їли їх. Чому? Бо думали, що п'ючи їх кров, отримають їхню відвагу та здобудуть самі геройську терпеливість.

Святі мученики віддали життя, молячись за індиян, в яких бачили знеславлений і опоганений Божий образ. Їхні страждання не пішли намарне. Індияни стали наевертатися до Христа. Мученики перемогли, вмираючи за святу віру. Їхній приклад переміг жорстокість мучителів, які застидалися власної жорстокости та стали почитати тих, яких замучили.

Мучеництво нашої української Церкви під большевиками не піде намарно. Мученики переможуть безбожний комунізм і виєднають Україні ласку незалежности та свободи.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ —

"Християнська єдність"

САМЕ перед Страстями Божественний Спаситель отак молився до Свого Небесного Отця за тих, що повірять у Його Євангелію: **Отче, освяти їх правдою..., щоб були всі одно, як Ти, Отче, в Мені, а Я в Тобі, щоб одне були й вони в Нас, щоб світ увірив, що Ти послав Мене.** (Ів. 17, 17 і 21).

Все людство має **одного** спільного Батька на небі, **одного** Спасителя, який помер за спасіння всіх людей, і **одну Церкву,** установлену Христом для спасіння всіх людей, які житимуть до кінця світу на землі. З цього ясно слідує, що всі люди є собі братами та сестрами. Між братами та сестрами має панувати згода, любов, виразумілість і єдність. Коли в родині нема згоди, то це вказує, що ця родина нездорова.

Все людство це одна велика Божа родина. Бог—це Отець всіх, Христос—, їх Спаситель, Пречиста Діва—їхня Мати й опікунка, а Свята Церква—їхня вчителька, бо вона продовжає в світі місію Христа Спасителя: **Ідіть і вчиніть усі народи Моїми учнями!** (Мт. 28, 19). Отак Христос попрощався зо Своїми апостолами на Оливній Горі, як відходив до неба, щоб отримати вислужену Собі славу та приготовити місце для всіх тих, що повірять в Його Євангелію та проживатимуть по її засадам.

Нажаль навіть у християнськім світі нема єдности. Християнські народи розбиті та поділені на різні секти, які намагаються уходити за Христову Церкву. Розбиття між християнами на різні віровизнання це глибока рана на містичному Христовому Тілі.

Хто ж спричинив цю рану? Хто пошарпав Христову Церкву? Людські пристрасті до певної міри відповідають за поділ поміж Христовими визнавцями. Глибша причина роз'єднання це диявол, Сатана, ворог Христа Спасителя. Він ненавидить всіх тих, що повірили в Христа, бо вони його вороги. Приятe-

лі Ісуса мусять бути ворогами Сатани.

Христова Церква це провідничиця людства до неба та вічного спасіння. Люципер ненавидить Церкву, бо вона веде людей до вічного щастя, яке сам він затратив, потягаючи за собою безчисленних анголів, що повернулися в дияволів.

Не мігши знищити Христової Церкви, Люципер принаймні поділив її на різні частини, які противорічать собі. Противорічність "церков" викликає в нехристиянах переконання, що Христос не був Богом, бо йнакше був би не установляв різних противорічних собі церков. Незгода між християнами спричиняє скептицизм у молодому поколінню, яке, хоч фальшиво, отак думає собі: "Якщо церкви проживають у незгоді та звуть фальшивими одна одну, то або людина негодна довідатися, котра церква правдива, або взагалі всі церкви фальшиві, тому не варто звертати на них уваги".

Не дивниця, що масонерія та комунізм здобули в світі так багато приклонників. Брак віри та скептицизм це найкраща підготовка до комунізму. Людина бажає якогось ідеалу. Зматеріялізований світ не має подібних ідеалів, бо матерія нездібна до ідеалізму. Оттому позбавлені Бога маси кинулися до комунізму, шукаючи в ньому ідеалу, який заповнив би їхні порожні серця.

Папа Пій XII, Христовий Намісник на землі, бачить лихо релігійної незгоди, тому завзиває всіх християн молитися та трудитися в своїм оточенні, щоб поєднати роз'єднаних братів і сестер. Релігійна єдність між народами це підготовка та запорука політичної єдности між державами.

Що ж звичайний християнин може вчинити, щоб ширити єдність у світі? Ось деякі засоби: (1) Щира молитва за єдність християн. (2) Молитва за навернення поган. (3) Любов і вирозумілість для тих, що не пробувають в єдності з Христовими намісниками. (4) Поширення знання про католицьку Церкву між некатоликами та поганами.

Місійне намірення:

Молитися за навернення Японії, де на 90,000,000 населення є всього 226,068 охрещених католиків і 17,527 катехуменів цебто дорослих осіб, які навчаються катехизму, щоб прийняти хрещення.

Католицька Церква в Японії має 1,323 священиків, з яких 1,026 чужинці, а 297 японців.

Модерне Подружжя

о. д-р І. Нагаєвський

В НАШИХ часах святість подружжя впала до небувалих досі низин. Цей упадок іноді гірший за подружжя з поганських часів, бо модерна людина і в цьому випадку використовує всякі технічні й медичні виходи.

Родина, джерело людського життя, сьогодні смертельно хвора. Багато батьків, що їх Господь покликав бути творцями нового життя, стають його гробокопателями. Світова статистика виказує, що в сучасну пору в деяких народів більше людей умирає, як родиться. Там фабрики домовин більше зайняті, як фабрики колисок. Майже половина батьків у світі не мають зовсім дітей, а одна третина мають по одній дитині, тільки одна четвертина подругів мають більше як одну дитину.

Колишня глибока віра християнських подругів упала дуже низько, а з нею впав і моральний рівень спільноти, бо без сильної віри в Бога не може бути моралі. Модерний чоловік кладе свою особисту вигоду й приємності понад Божу волю. Задивлений у свої технічні досяги, він відкриває нові закони в природі, забуваючи на основний закон самого Творця природи й найвищого Законодавця—закон про властиву ціль подружжя, закон від якого нема жадного вийнятку. І як закони фізики й хемії ніколи не зміняються, то тимбільше ніколи не зміняються закони Найвищого Творця.

Модерне подружжя йде до Содоми. Чому? Бо Содома вигідніша. Модерна мама не хоче дітей. Вона за нервова, щоб слухати плачу малої дитини. Мала дитина стала модерній людині просто ворогом. Попробуйте винайняти мешкання, то перше питання господаря: Чи є діти?—і якщо є, то він

і не стане з вами говорити.

Одна соціялістка у Швайцарії, що була провідницею робітничого руху, сказала на численному робітничому вічу таке: "Думаю з великим страхом про те, що маю стати колись жінкою й мамою. Жінка нарешті мусить бути звільнена від страхіття материнства".

Сьогодні по різних країнах падуть часто слова й гасла з публичних трибун, що державні закони повинні штучно нормувати приріст населення та, якщо зайде до цього потреба, обмежувати число народин. Стають навіть модними способи стерилізації, як це було в націонал-соціялістичній Німеччині.

Вже хіба не треба говорити про моральний стан родини під комуністичною владою. Там усі закони спрямовані на те, щоб знищити поняття родини. Чи не пам'ятаємо закону під час останньої світової війни, яким комуністична влада в Московщині видала наказ усім жінкам привести на світ одну дитину продовж одного року, без огляду на те, чи вони самітні чи замужні? Там розводи й моральна розперезаність посунені до крайніх меж. Із якими ж наслідками? Цілі отари "безпризорних" дітей, малих злочинців, що на волі не дають перейти людям дороги, а по тюрмах у садистичний спосіб знущаються над політичними в'язнями, вислуговуючись тим владі "робітників і селян". Проституція дівчат, часто навіть нижче 14 літ, стала страшною примарою, що з блискавичною скорістю розносить заразу статевих недуг, які живцем розточують животні сили народу. Чи не є це кара Божа за зневагування Божого закону? Вона завжди мусить прийти на злочинників, вона карає цілі народи, бо ніхто не може довго безкарно знущати безкарно б-ту заповідь Божу.

Ця кара в перших мірах карає

маму. Всі лікарі по довгих дослідах стверджують, що три четвертих усіх жіночих недуг походять із гріху проти тієї заповіди.

І ми, українці, живемо в модерному світі. Кожного дня стрічаємося з проявами упадку моралі серед наших родин. Ця зараза "модернізації" з неменшою силою б'є й по наших родинах. Тут і там падуть жертвою тієї хворобливої психози ще недавно добрі й побожні українські родини. Пам'ятаймо, що цей гріх і нам не минеться безкарно. Ми, представники народу, що веде смертний змаг за відновлення своєї державности, повинні дорожити кожною родиною, не модерною, але староукраїнською родиною, що своїм численним природним приростом і своєю високою мораллю нераз уже рятувала наш народ від певної заглади.

(Із книжки: "Батьки і діти")

УВАГА!

З НОВИМ ВИГЛЯДОМ, який ми надали Голосові Спасителя, плянуємо оголошувати кожного місяця імена наших померлих передплатників і передплатниць. Крім цього, якщо досягнено бажане число нових передплатників, щомісяця одна Служба Божа відправиться за померших передплатників і переплатниць.

Про це пізніше повідомимо наших Передплатників і Передплатниць. Отож поможіть нам здобути нових передплатників.

Ми усунули з Голосу Спасителя дописі про похорони, подружжя, тощо, щоб зробити більше місця на цікаві статті. Дописі про похорони, шлюби, тощо, будуть друковані на осібнім аркуші і вставлені в кожне число Голосу Спасителя.

ЩО КАЖЕ БОЛЬШЕВИЦЬКА ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ПРО ВАТИКАН?

Всякі большевицькі пропагандисти обманюють світ, що ніби большевики опам'яталися, прийшли до розуму та перепросилися "з Богом", бо дали "певну" свободу російській православній церкві, хоч не виявили, чому вони так поступили.

За те політика Совітів зовсім не змінилася супроти католицької Церкви та її духовного Батька, Папи. Ось що пише про Ватикан совітська енциклопедія:

"Ватикан це осідок Голови Католицької Церкви, римського папства, один із головних осередків інтернаціонального реакціонерства та обскурантизму...

"Ватикан це ворог демократії і комунізму, Совітського Союзу та народних демократій, це союзник і знаряддя імперіялістичних потуг.

"Католицизм був непримиримим ворогом великої жовтневої революції... Організація католицької Церкви це активний чинник в змові американського імперіялізму проти Совітського Союзу та народних демократій.

"Ватикан і множество протестантських місій підлягають американському імперіялізмові!"

Ось як пише совітська енциклопедія проти Папи, Христового Намісника на землі. Хіба це людська ненависть? Чи за нею не стоїть той, про кого Христос казав: "Він був душогуб ізпочатку, бо вправді не стоявся, бо правди в нім нема. Як говорить неправду, то говорить зо свого, бо він брехун і батько неправді." (Ів. 8, 44).

При помочі комунїзму Сатана воює з Христом, Його Церквою та всіма тими, що в правді служать Богу.

ДУМАТИ З БОГОМ

о. Н. Якимишин, ЧНІ.

Господи, нехай Твоя ласка—

без якої не можу нічого доброго вчинити...,
але з поміччю якої "Можу зробити все в Тому, що так потужно підсилює мене" (Філ. IV. 13)...
Тому і прошу в Тебе тієї ласки—
щиро...
з переконанням...
постійно...

Провадить нас—

щоб ми знали, що добре...
щоб ми любили те, що добре...
щоб ми робили те, що добре...

Стежить за нами—

щоб ми мали жаль за наші злі вчинки...
щоб ми вчилися з власних упадків...
щоб ми росли в Твоїй любові...

Робить нас постійно схильними до добрих діл

тоді щоденно щораз більше уподібнимось до Тебе...
і щоденно будемо зростати в Твоїй любові...
і щоденно зможемо дати щораз більші докази тієї сили, що її має Твоя ласка...
тоді направду "наше життя буде гідне Христової Євангелії"— (Філ. 1, 27).
і отак будемо щоденно заслуговувати на тіснішу злуку з Тобою в небі навіки...

Дорогий Ісусе, дякую Тобі за ті численні ласки, що їх Ти мені дав. Я зо всіх тих ласк не скористав, але всежтаки можу поправді сказати зо Св. Павлом: "Завдяки Божій ласці я є тим, чим є, і Його ласка в мені не була безплідна" (І Кор. XV. 10). Аби набудуче вона принесла більше плодів для мене і через мене для других. От чого бажаю. І Ти цього бажаєш. Вчини, щоб і так сталось.

МОЄ НАВЕРНЕННЯ

М. Щ.

ПИНЯВО просувалися воєнні роки цивільної війни в Америці між північними та полудневими Штейтами. Конфедератські війська зполудня бадьоро машерували на Вашингтон, столицю Америки. Здавалося, що конфедерати виграють війну та створять власну державу з полудневих штейтів.

Невільництво негрів-муринів, яких безмилосердно використовували полудневі багатії по плянтаціях бавовни, стало іскрою, яка викликала чотиролітню війну. Дійсна ж причина братовбивчої різні крилася в антипатії аристократичного Полудня до демократичної Півночі.

Я вступив до війська Юнії цебто воював по стороні "єнків" проти панів-конфедератів. Годі сказати, що воював, бо я був штабовий лікар. Намагався гоїти рани, що в воєнному шалі люди завдавали одні другим.

Від 1-3 червня 1863 р. противники звели один із найкривавіших боїв. Побоєвище було застелене трупами та раненими.

Між пошматованими воякаами був молодий хлопець, Юрко Б., який ледве три місяці тому покинув стареньку матір, щоб рятувати загрожену батьківщину.

Юркова права нога була зовсім поторощена від вибуху гранати. Треба було негайно провести болючу операцію, відтинаючи ногу, хоч, поправді кажучи, не було поважних виглядів, щоб урятувати юнака від грядучої смерти.

Я звелів подати йому хлороформ. Юрко відмовився. "Чому не берете лікарства? Воно полегшить біль!" спитався. "Бо вмираючий Христос не прийняв полегші, як висів на хресті. Я віддав серце Ісусові та присвятив Йому все своє життя. Буде так, як Бог схоче, бо ніщо в світі не діється без Божої волі".

Жива віра в Спасителя дивно вразила мене, хоч я ще тоді не

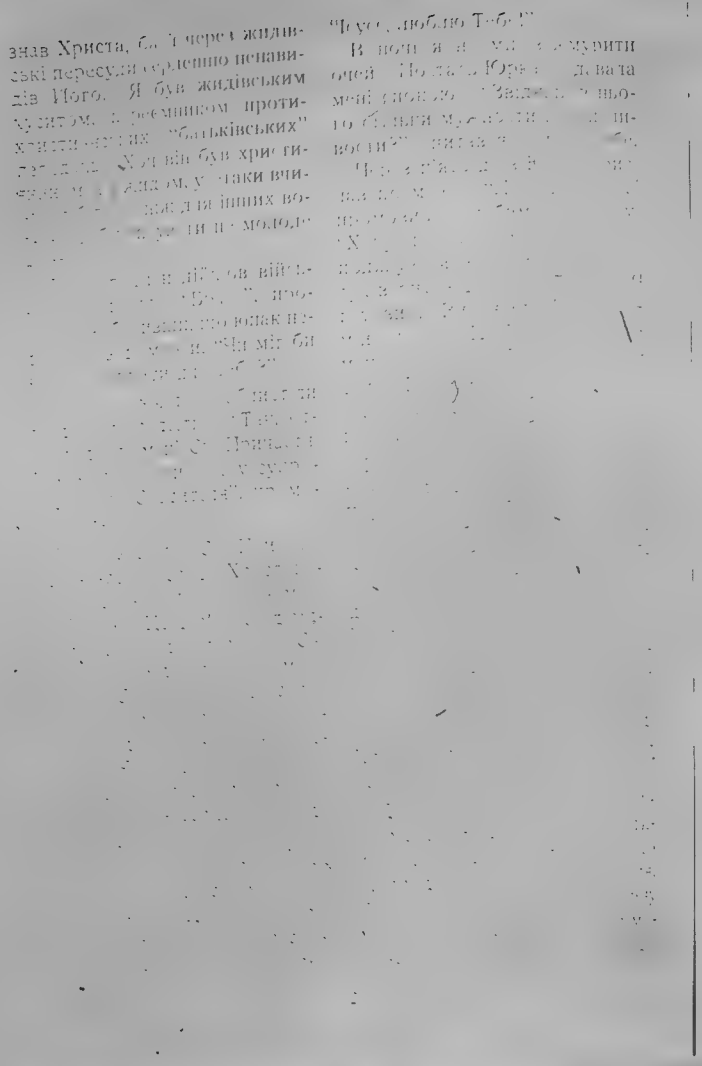

Благав Спасителя, щоб ви могли знайти Христа й усім серцем полюбити Його. Божий Син помер за всіх людей, особливо за Свій власний нарід, з якого Він вийшов".

Переконливі слова вмираючого вояка немов гострий меч прошили моє серце. Я покинув його, дивуючись, чому незнайомий так сильно зацікавився моєю душею. Сльози станули в очах, хоч сам я не знав чому.

Вранці удався до хворого, але не застав між живими.

Небесний спокій малювався на його погіднім обличчі. Здавалося, що не помер, а солодко заснув у Господі. Я був би віддав усі земські багатства, щоб здобути спокій, який панував у душі покійного Юрка, але годі купити його за гроші.

Хоч ми поховали Юрка, все-таки його терпеливість, любов до Христа та спокій посеред страждань часто пригадувалися мені. "Ісус", це пресолодке для Юрка ім'я, покищо було мені чуже.

П'ятнадцять довгих років боровся з собою, намагаючись забути про Юрка та його Спасителя, в Якому він знайшов джерело потіхи та щастя. Інколи здавалося, що душа Юрка стоїть біля мене й докоряє за впертість і спротив Божій ласці. Я відчував, що Юрко молився за моє навернення.

Спротив тривав дальше, хоч водночас неспокій зростав у моїй душі. "Чому не станеш християнином? Нічого не стратиш, а дуже багато зискаєш!" питав я сам себе, але моя жидівська душа здригалася на цю можливість, бо стати християнином означало розрив із усім, чим дотіль проживав: батьками, жидівськими переданнями, дитинним вихованням, звичками, а може й навіть із люблячою дружиною та дітьми...

Емілія, товаришка мого життя, зауважила неспокій, але я волів мовчати, боячись її неприхильної реакції. Душевна боротьба змагалася в мені, сумніви про жидівство зростали,

---

Суддя: Чому ж ви аж три рази за один тиждень вдиралися до тої самої крамниці?

Оскаржений: Бо я вкрав сукню для своєї жінки з цієї крамниці і мусів три рази ходити відмінювати її.

Синок: Тату, яка різниця між капіталізмом і комунізмом?

Батько комуніст почухався в голову та відказав: "Капіталісти дбають тільки про свої гроші, а комуністи про робітників."

Синок усміхнувся та додав: "Ага, тепер мені ясно, чому то комуністи тримають робітників за залізною заслоною".

криза наближалася, а тут перед ніким розкрити душу... Зосталася одна молитва й я вхопився за неї мов потопаючий за дошку.

Одної неділі був у Ню Йорку. Проходячи вулицею, зобачив маленьку церковцю. Люди входили до неї. У серці почув недвозначний голос: "Іди до церкви!" Я завагався, бо не знав, чий голос це був, Божий чи диявольський.

Замолоду я вчився на рабина, тому був добре обзнайомлений з книгами Старого Завіту. В талмудській ревності присягнув ніколи не заходити до християнських храмів, де почитають Христа. Дотіль дотримав свою обітницю. В цю пропам'ятну неділю вперше зламав її під натиском внутрішнього голосу: "Іди, Бог кличе тебе! Горе тобі, як не підеш!"

Церква скоро наповнилася народом. Почалася якась дивна відправа, якої я не розумів. Це була Служба Божа.

Хор чудово співав, захоплюючи мою поетичну душу. Слова ж проповідника гострим ножем прошили моє серце. Говорив про спротив людей Божому слову. Дивлячись на мене, ба й показуючи пальцем, закликав із предивним натиском: **О ви, твердошиї, люди необрізаного серця й ушей. Ви завжди противитеся Святому Духу, як ваші батьки, так і ви... Ви що Закон отримали через зарядження англів, та не зберігали його.** (Дії: 7, 51 і 53).

Здавалося, що проповідник звідкись знав мене, бо ціла його проповідь була скерована до моєї душі. "Це ж неможливе!" — відказав я, "я тут чужий... Ніхто не знає мене... Це мені тільки так здається!"...

Непрохані сльози стали спливати по моїм обличчі. "Горе вам, грішники, що замикаєте очі, щоб не бачити Божого світла!... Горе вам, нещасні люди, що затуляєте уші, щоб не почути правди, бо вона невигідна для вас!"

Подібні слова проповідника торощили мою душу, валили мур жидівських пересудів та ненависти Христа, повертали [illegible] усі цінності талмудистичного жидівства.

Оглянувся й зобачив, [illegible] народ дивився на мене. В [illegible] зауважив симпатію [illegible] любов. Мої сльози виявили [illegible], що діялося в моїм серці. Проповідник закінчив проповідь [illegible] ми: "Хто тужить за [illegible] і спасінням, нехай прийде до Христа... Він приймає всіх, жидів, білих, чорних, червоних: **Бог не дивиться на особу, але в кожнім народі приємний Йому, хто боїться Його та чинить правду.** (Дії: 10, 34-25).

Від того дня я став цікавитися Христом. Зайшов до книгарні, купив катехизм і Життя Ісуса Христа. Книжка мала повно цитат зо Старого й Нового Завіту. Я зобачив, що Христос—дійсний нащадок Давида царя, як заповів пророк Міхай: **І ти, Вефлееме, хоч ти малий між тисячами в Юді, з тебе вийде Мені Той, що має бути володарем в Ізраїлі, а Його народини від... днів вічности.** (Міх. 5, 2).

Мій розум бачив правду, але воля не хотіла прийняти її, бо серце залишилося в жидівстві, яке дише ненавистю до Христа, найкращого Сина ізраїльського народу. Якась таємнича, невидима сила пхала мене до Христа, але я відвертався.

Проминали місяці, літа... Я думав, думав, думав... Що більше думав і читав, то нещасливішим ставав. Дивно, туга за Христом і відраза до Нього водночас нуртували в моїм серці. Моя дружина Емілія завважила душевну боротьбу, що точилася в моїй пригнобленій душі. Емілія була правовірною жидівкою, сильно прив'язаною до батьківських передань.

"Йосипе, що з тобою?" — спиталася одного вечора, зобачивши надзвичайне напруження на моїм обличчі.

"Пробач, жінко", відказав я, "покищо негоден нічого тобі сказати. Може пізніше, як Бог дозволить..."

Жінка визначалася великим тактом, тому дала мені спокій. Цілу ніч бився з сумнівами. Заснув над ранком. Пробудився змучений і невиспаний. "Чому не удашся до священика за порадою?"— блиснула гадка. Я призадумався. "Добра гадка!" — промовив півголосом. Між моїми клієнтами було два священики. "Удамся до одного з них!"—запало рішення. "Може поможе віднайти затрачений спокій серця?"

На другий день пішов до

МОЛИТВА РОДИНИ НА ВЕРВИЦІ ПІДЧАС ЇЗДИ АВТОМОБІЛЕМ

Впр. Отець Патрік Пейтон, монах Чину C.S.C., провідник Хрестоносного Походу молитви родини на вервиці, піддав думку, щоб родина, їдучи автомобілем, молилася на вервиці.

Отець Патрік Пейтон сказав: "Якщо б родини, що їдуть автомобілем, молилися на вервиці і просили Матір Божу, щоб Вона чувала над ними й іншими людьми, що їдуть автомобілями, то я переконаний, що вони причинилися б більше до безпеки на дорогах, ніж вони можуть собі це уявити".

Дім далі є найкращим місцем для родини відмовляти вервицю,— сказав о. П. Пейтон, але "зростаюча проблема безпеки на шляхах вимагає морального підходу".

шпитального отця Самуїла. Серце дрижало, мова не складалася, замішання запанувало в моїй душі. Здавалося, що не потраплю розяснити своїх труднощів.

Христовий слуга відразу зрозумів мене. "Пане К.", промовив, "бачу, що ви добре обзнайомлені зо Св. Письмом. Чи не бачите, що Мойсей заповів прихід Спасителя: **В Юди не похитнеться скіпетр між поколіннями й законодавець від ніг його, поки не прийде Примиритель і докіль повстане мир між народами.** (Бут. 49, 10).

А пророк Ісая заповів, що майбутній Месія народиться з дівиці: **Ось невинна дівиця зачне в утробі та породить Сина і дадуть ім'я Йому Емануїл (з Нами Бог)** (Іс. 7, 14).

Я знав, що це були месіянські тексти, але водночас гнітила мене непевність, чи саме Ісус із Назарету є цим заповідженим Месією. Тут отець Самуїл вказався знатоком Св. Письма, доказуючи при помочі книг Нового Завіту, що всі згадані пророцтва виповнилися на Христі.

"Пане К.", промовив на закінчення, "тепер ідіть додому та щиро моліться Богу, бо віра це надприродний дар. Тільки ласкавий Господь може вділити його людині. Власними силами ніхто не здобув віри. Віра це надприродна чеснота, яка помагає нам приймати як правду все те, що Бог об'явив і Свята Католицька Церква навчає. Між об'явленими Богом правдами бувають і такі, яких людський розум негоден пояти. Приймаємо їх тому, що Бог вічна правда. Сам Він негоден помилитися, ані запровадити нас у блуд".

"Хоч бачу, всетаки мені трудно повірити!" відказав я. "Бог молиться! Тільки покірна молитва зможе виднати Вам дар святої віри!" – відказав священик.

Вертаючись додому, [illegible] до церкви. Приклав [illegible] лички і закликав: "Боже Авраамів, Ісааків і Яковів, дай мені пізнати та прийняти правдиво Месію, виведи мене з [illegible] сти за хитання. Ісусе Христе, якщо ти дійсний Месія [illegible] ства, дай мені ласку пізнати повірити й полюбити Тебе всім серцем!"

Довго молився і благав помочі у Всевишнього. Сльози скріпляли моє благання. Церква опустіла. Я лишився сам один. Наблизився до престола. "Ісусе, якщо Ти мій Спаситель, спаси мене від неситості й сумнівів!"

Не пригадую, що сказав я Спасителеві й як довго там молився... Якась внутрішня сила почала скріпляти мене. Небесне світло прогнало темряву сумнівів з моєї душі. Перед очима моєї душі стануля Божеська постать Спасителя. Простягненими руками Христос закликав мене наблизитися до Нього: **Прийдіть до Мене усі струджені і перетяжені і Я вспокою вас.** (Мт. 11, 28).

"Господи! Вірю, вірю, вірю! Ти дійсно мій Месія і Спаситель людства!" — закликав і припав лицем до землі, віддаючи за прикладом апостола Пилипа поклін Месії.

Виходячи з церкви завважив, що краплини поту покрили моє розпалене чоло від душевної напруги. Я не звертав на це уваги. Невимовна радість сповнила душу на згадку, що знайшов Месію, Який Своєю кров'ю змив мої гріхи та вчинив спадкоємцем вічного щастя в небі.

В моїм домі ще світилося, як прийшов до хати. Жінка спала. Розбудив її та закликав радісно: "Я знайшов Його!" – "Кого ж знайшов ти?"—відказала спросоння Емілія. "Господа Ісуса, твого й мого Месію!" відповів я.

Побіліла мов стіна, зірвалася з ліжка, забрала двох синів і, навіть не поздоровивши мене, подалася до своєї матері. Марне намагався, щоб вернулася. Я прийняв Христа та Його Євангелію, але за те стратив жінку та діти. В хвилинах пригноблення чую голос Спасителя: **Хто більше ніж Мене любить батька чи матір..., сина чи дочку, той Мене недостойний.** (Мт. 10, 37).

Молюся за них і маю сильну надію, що Божа ласка прожене пітьму жидівства з душі моєї улюбленої дружини та дітей.

Чуюся щасливий. Маю Спасителя, бо на мені справдилися слова Св. Письма: **Камінь, що його відкинули будівничі, стався наріжним каменем. Це сталося від Господа і дивне воно в наших очах.** (Пс. 118, 22-3).

Люблю Ісуса понад усе та віддаю Йому всі дари, що Господь подав мені. Моя ж щоденна молитва така: "Господи Ісусе, відкрий очі моїй Емілії і всьому ізраїльському народові, щоб пізнали Тебе!"

Жінка приладила смачну саладку та подала мужеві: Чи добра саладка?

Муж: Дуже добра! Чи ти сама зладила її чи купила в крамниці?

Учитель до школярів: Яка користь із безрог?

Павлусь: Безроги подвійно корисні людям: дають їм м'ясо на поживу, ну й ще можна ними називати людей.

Складає монаші обіти

НОВИЙ РЕДЕМПТОРИСТ, Впр. о. Мих. Ференц. Ур. 21-IX-1913 в Сосниці,
пов. Ярослав, в Зах. Україні. Покінчив гімназію та духовну семінарію в Пере-
мишлі. Кир Григ. Лакота рукоположив його на священика 20.-III-1938 р. При-
був до Канади в 1948 р. з Австрії, де три роки студіював в католицькім універ-
ситеті в Інсбруку. В Канаді обслуговував оці округи: Роркетон, Саскатун,
Фишер Бренч і Ериксон, звідкіля вступив до Чину Пресв. Ізбавителя. Підчас
обряду професії співали Отці та хористи Колеґії Св. Володимира з Робліну. На
знимці (нижче) кілька парафіян з Ериксон і округи, Ман., які прибули зложити
побажання свому бувшому Парохові в день зложення монаших обітів 21-XI-
1957. Коло Впр. о. Ференца сидить теперішній Парох з Ериксон, Впр. о. Мак.
Новому Редемптористові бажаємо Божого благословення та "многих літ!"

СТОЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ ЛЮРДУ

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ЛЮРД це маленьке французьке містечко в Піренейських горах недалеко еспанської границі. Сьогодні воно начисляє около 15,000 населення. Знане по цілому світі як "місто Непорочної Діви Марії", бо тому сто літ (в 1858 р.) Пресвята Богородиця з'явилася маленькій селянській, невченій дівчинці, Бернадеті Субіру.

Батьки Бернадети були вбогими робітниками, які проживали в [illegible] [illegible] та фінансовій [illegible] [illegible] пожива [illegible] Бернадета [illegible] була хоровитою [illegible] від дитинства.

11 лютого 1858 р. мати веліла своїй чотирнадцятилітній дочці піти до ліса назбирати трохи ріща, щоб у хаті розложити вогонь. Була це доволі зимна [illegible]. Бернадета вибралася з двома дівчатами по дрова. Вийшли за село та попалися [illegible] [illegible] [illegible].

Проходячи лісом, дівчинка затримувалася перед печерою, що звалася Масабель. Наглий шум вітру звернув її увагу на печеру, в якій зобачила дивне світло. Звернула туди свій зір і побачила прегарну **Паню**. Ось як сама змальовує її:

"Це була шістнадцятилітня дівиця. Її одежа була біла, пояс синій. На голові біла китайка, яка спадала на плечі. Була боса. На обидвох ногах лежали дві білі рожі. З правого рамена звисала вервиця з білих зерняток, пов'язаних на золотім ланцюжку".

Зразу дівчинка мовчала, але згодом розповіла своїм товаришкам про те, що бачила. Вони стали насміхатися з неї. Хоч Бернадета не говорила нікому про дивну з'яву, все місто довідалося про неї від її товаришок.

Це була перша з'ява, за якою [illegible] інші. В одній з'яв [illegible] Пані (це була Божа Мати) веліла Бернадеті удатися до місцевого пароха та сказати йому, що Божа Мати бажала, щоб збудовано каплицю в її честь на місці появи.

"Вчені та мудрі цього світу", почали нагінку на малу візіонерку, бо це було століття раціоналізму та скептицизму. Хто був безвірком, той уходив за "вченого". Хто мав живу віру, того вважали за неука.

За те простий, просвічений живою вірою нарід, радо повітав об'явлення малої Бернаде-

ти. Всі знали, що вона була доброю та щирою дитиною. Пречиста Діва підтвердила їх віру численними чудами, які стали діятися перед печерою, особливо як хтось напився води з чудотворного джерела, яке там несподівано витрисло зо скали на приказ Пресв. Богородиці. Хоч вода не різнилася від інших вод, всетаки мала чудотворну силу.

Один сліпий чоловік прийшов до печери, обмив сліпі очі водою з джерела та негайно став здоровий. Сусідка родини Субіру взяла свого вмираючого хлопчика до чудотворного джерела, занурила його в воду і дитина стала негайно здорова. Хлопець мав хворобу костей, що спараліжувала його. Корчі так мучили його, що лікар заявив: "Він помре за кілька годин".

Повне виздоровлення вмираючої дитини заворушило всю околицю. Стали напливати хворі та лікуватися в чудотворнім джерелі.

З того часу чуда не перестають діятися в Люрді. Хворі тисячами їдуть туди, щоб отримати оздоровлення. Їхні надії часто справджуються, бо ласкава Цариця неба та землі нераз вислухує їх і відсилає здоровими додому.

В 1933 р. Церква канонізувала Вернадету, чим доказово підтвердила правдивість її видінь у Люрді.

Навіть світ лікарів, який скептично ставився до об'явлень Вернадети, сильно змінився на початку цього століття. Один сей Карель, молодий лікар, покінчив медичні студії в університеті в Ліоні в 1903 р.

По студіях бажав стати членом медичного факультету в Ліоні, але його відкинули інші лікарі, бо він поважився твердити, що "один пацієнт чудесно вилікувався в Люрді з сухот".

Декан факультету заявив йому: "Пане, з такими поглядами годі вам сподіватися стати членом нашого медичного факультету". Карель удався до Америки й осівся в Ню Йорку, де працював в інституті Рокефелера. В 1912 р. отримав нагороду Нобля за свої відкриття в ділянці медицини.

В 1906 р. якийсь парижський журнал виступив проти "забобонів" Люрду. Один лікар з Ліонського університету (з якого прогнано Ол. Кареля в 1903 р. за віру в чуда) зібрав підписи 3,000 лікарів, які публично засвідчили, що "Люрд учинив великі прислуги для хворих, яких ми лікарі не могли порятувати".

З того часу мало хто з учених сумнівається, що появи Божої Матері в Люрді правдиві, бо їх невпинно підверджують численні чуда.

В чому значення Люрду?

Автор цього артикулу мав щастя в 1954 р. відвідати святе місце Богородиці. Там бачив деякі речі, які його сильно зворушили. Необзнайомлений глядач не оцінить значення Люрду, якщо не зобачить чуда. За те в Люрді відбуваються речі, які важніші ніж фізичні виздоровлення недужих.

Що ж воно таке? Це духовні чуда, це душевні переродження, які відбуваються в тих, що з вірою удаються до святої печери, моляться перед статуєю Богородиці чи нап'ються цілющої води.

Здавен-давна між християнами прийнялася засада: **"Нерез Марію до Ісуса!"** Ця засада пречудно виправдує себе в Люрді. По вулицях міста, особливо на обширній площі перед базилікою Богородиці, безчисленні паломники з цілого світу невпинно відмовляють вервицю, п'ють чудотворну воду, моляться перед статуєю Богородиці, купаються в саджавках...

Чи завжди Марія вислухує їхні благання та подає дочасні ласки, яких вони благають? Недоконче! Але за те завжди паломники отримують безмірно цінніші духовні ласки... Вони чують **Маріїн поклик** до христи-

ЧИ ВИ ВЖЕ?

Чи Ви вже замовили собі великий, гарний, прецікавий, повний знимок і прерізних статтей в українській і англійській мові КАЛЕНДАР ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ на 1958 рік???

Там між іншими є обширна стаття про сателіти? Ану, негайно прочитайте її!!!

Календар Голосу Спасителя на 1958 рік має 32 сторінки більше ніж попередні календарі...

Вишліть негайно $1.00 і замовте цей цінний Календар:

THE REDEEMER'S VOICE
Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada

янського життя, до обнови свого світогляду, до поважного роздумування над дочасним життям і його наслідками в вічності.

Молоді хлопці та дівчата, які нерідко прибувають до Люрду, бо туди їдуть їхні старенькі батьки, в печері Богородиці забувають свої пересуди, стають поважні, пригадують собі ціль дочасного життя, здобувають відвагу, щоб публично в своїм оточенні визнавати та боронити католицьку віру...

В тайні покути та Св. Причастя перероджуються безчисленні душі під оком Марії... Отак Марія веде їх до Христа, мирить з Ним і повертає в дійсних визнавців Св. Євангелії. Справджуються слова: **Через Марію до Ісуса!**

Вечірні ж процесії зо Св. Тайнами це величний поклін безчисленних паломників з цілого світу... Кому ж вони кланяються? Христові, Синові Марії... Отак Марія щорічно притягає до Люрду тисячі захитаних і оспалих християн, щоб оживити в них віру, відродити християнське життя, помирити з Христом... Ось тут ціль і значення Люрду...

Папа Пій XII бажає осягнути саме цю ціль, проголошуючи річницю людських появ. Через Марію до Ісуса!

Священики Вінніпегської Єпархії з Преосв. Кир Максимом і Впр. о. Г. Шишковичем, ЧНІ., провідником реколекцій.

ЧИ ДІЙСНО РОЗВІД НЕМОЖЛИВИЙ?

"Двоє католиків у нашій парафії взяли шлюб у церкві. По двох роках розійшлися та дістали розвід. Як Ви поясните таку поведінку? Що скаже про це католицька Церква?"

Католицька Церква завжди боронила та боронитиме святість християнського подружжя, бо Спаситель виразно заявив: **"Що Бог случив, чоловік нехай не розлучує... Хто покине свою жінку й оженеться з другою, той чинить перелюб з нею. Й коли жінка покине свого чоловіка та вийде заміж за іншого, то чинить вона перелюб".** (Мар. 10, 9-12).

Католицька Церква не винна, що деякі негідні та слабодушні католики переступають Христовий закон і ламають тайну подружжя. За це вони самі відповідатимуть перед Богом і покутуватимуть у цьому та ще більше в другому житті.

Ми не знаємо докладно, як ваші знайомі дістали розвід. Якщо це вчинили без попередньої поради пароха, то вони лихо поступили. Чи вони намагалися взяти "шлюб" по цім цивільнім розводі? Якщо так, то тяжко згрішили та не можуть наближатися до святих тайн, поки не покинуть своїх незаконних партнерів. Їх другий "шлюб" це не шлюб, а звичайний собі **конкубінат** цебто спожиття з партнером чи партнеркою, що є не їх законним чоловіком чи жінкою.

Якщо вони дістали позволення від єпископа на сепарацію (жити окремо одне від другого) та проживають самітно, то не згрішили, бо деколи ради поважних рацій Церква дозволяє на сепарацію, от хоча б через те, що чоловік жорстоко знущається над жінкою, б'є її, не дбає про дім, ходить за другими.

Часом Церква дозволяє покривдженій стороні взяти "цивільний розвід" у суді, щоб друга сторона не докучала їй. Але цей **розвід** не дає права невинній стороні виходити вдруге заміж, поки живе її законний партнер чи партнерка, бо ніяка сила на землі, хіба одна смерть, не може зламати важного подружжя.

Церква не має права ламати подружжя, бо не може йти проти виразної волі Христа, свого Основника. Церква завжди боронила святість і нерозривність подружжя. Хіба не відомо з історії, що Генрих VIII, нещасний англійський король, відступив від Церкви та відорвав Англію від Риму через те, що Папа, Св. Пій V, не

згодився на його розвід з законною жінкою, Катериною Араґонською, яку він хотів покинути, щоб удруге "оженитися" з молодою двірською дамою, Анною Болейн?

Папа знав, що Генрих, засліплений пристрастю, зірве єдність англійської Церкви з Римом, але не уступив, бо не міг цього вчинити. Навіть якщо б Папа був погодився на розвід, то всетаки це було б не помогло Генрихові, бо шлюб був би дальше важний у Божих очах. Папа був би смертельно згрішив, якщо б був позволив на розвід!

Чому ж Церква така неуступчива в справі нерозривности подружжя? Чи вона не могла б змінити цей закон, щоб рятувати неодного нещасного католика від вічного прокляття? Ні, Церква не може і ніколи не змінить цього закону, бо не має права цього чинити. Папа може часом зміняти закони видані Церквою, як це недавно сталося з приписами **евхаристійного посту**. Це був церковний закон, тому Папа міг його трохи змінити, щоб улегшити модерному поколінню часто наближатися до Св. Тайн.

Нерозривність подружжя це закон проголошений Христом, тому Церква не має права зміняти його. Один тільки Бог міг би змінити чи злагіднити його. Церква тут зовсім безсильна.

Не винна Церква, що деякі католики опинилися в беззарадним положенні. Самі собі винні. Треба було добре роздивитися, заки побралися. Якщо вони "насліпо" поженилися й опісля не могли разом жити, то це **тільки їхня** вина. Церква не відповідає за помилки деяких католиків, що не хочуть слухати її матернього голосу та йти за її вказівками.

Вівтарна дружина (алтар бойс) в парафії Св. Йосифа в Вінніпегу зо своїм парохом, Пр. о. Й. Денищуком, ЧНІ.

ХОТІВ БИ ТИ ЗНАТИ?

1) Від якогось часу в нашій парафії молодь улаштовує забави з танцями в п'ятницю. Чи це не гріх?

Шкода, що наша українська католицька молодь не має в собі трохи більше духа вмертлення, що таке конечне для вишколу християнського характеру. Христос помер за нас у п'ятницю.

Проте від 1956 р. скасовано заказані часи за вийнятком Пилипівки та Великого Посту в наших канадійських дієцезах: Саскачевану, Манітобі та Онтаріо. Отож в згаданих трьох єпархіях нема гріха справляти танці в п'ятницю в часі року за вийнятком Пилипівки та Великого Посту.

2) Чи Божа Мати мала чоловіка? Мій син каже, що ні, бо вона ціле життя залишилася Дівою.

Св. Євангелія виразно зазначує, що Преч. Діва була жінкою Св. Йосипа. Все життя залишилася дівою, бо Йосип і Преч. Діва до смерти зберегли дівичу чистоту.

3) Я забула визнати в сповіді нечистий гріх. Пригадала собі його аж по Св. Причасті. Чи Св. Причастя було добре?

Якщо ви перед сповіддю зробили належний іспит сумління та всетаки забули цей гріх, то сповідь і Св. Причастя були добрі. В найближчій сповіді треба визнати його, заявляючи, що забули визнати в попередній сповіді. Бог добрий. Не гнівається на людей за недобровільні помилки.

4) Мій сусід—як кажуть люди—оженився з розвідкою. Чи можу погратулювати йому та побажати щастя?

Не вільно гратулювати за гріх, бо його подружжя не є дійсним у Божих очах. Він проживає в смертельнім гріху. За гріх невільно нікому гратулювати!

Проте якщо він узяв шлюб у католицькій Церкві, можете бути розумно певні, що його жінка не була розвідкою, або принаймні її попереднє подружжя не було важне, тому Церква могла проголосити її вільною вийти заміж. Нехтуйте плітками, які безвідповідальні людці поширюють про своїх ближніх. Якщо б так не було, то священик не був би дав їм шлюбу. В цьому випадку можете погратулювати та побажати їм Божого благословення.

5) Раз у неділю в часі проповіді я здрімалася. Здавалося, що Божа Мати прийшла та погласкала мене по голові. Чи так воно було?

Було за що гласкати! За те, що

дрімали замість слухати Божого слова? Треба було погласкати вас не рукою, а чимось іншим, щоб шкура пекла зо два дні!

6) Три дні на тиждень працюю в цукерні. Сливе кожного тижня зазначують мене до праці в неділю. Чи я грішу?

Попросіть керівника цукерні, щоб лишав вас вільним у неділю, а зазначував до праці в тижні.

Якщо він не може цього вчинити, то треба буде шукати деінде праці, хібащо неможливо деінде знайти її. Тоді отак треба розв'язати цю справу: Якщо праця конечна для вдержання родини, то можете працювати в неділю. За те не будете мати гріха.

Проте старайтеся вислухати Службу Божу, заки підете до праці, якщо це можливе.

7) Що треба робити зо зужитими старими образами, вервицями та хрестиками?

Спаліть їх, щоб не поневірювалися. Купіть собі інші, але такі, щоб підносили серце та душу до Бога.

7) Я купив собі медалик з ланцюжком і дав поблагословити в часі відпусту. Ланцюжок був замалий. Я відміняв хрестик у крамниці. Чи я згрішив?

Ні, там не було ніякого гріха. На другий раз зміряйте ланцюжок, заки дасьте благословити хрестик.

9) В нашім місті жив старушок. До церкви не ходив, податку церковного не платив, зо священиків сміявся, з дітьми так сварився, що аж покинули його. Накінець узяв і повісився. Всетаки наш парох поховав його. Чи так має бути?

Не критикуйте свого стця пароха, бо він має рядити справами Церкви. Може цей старушок зійшов з розуму і лікар видав про це посвідку. Парох знає, кому треба відмовляти церковного похорону.

Якщо ж цей старушок був притомний і знав, що робив, то не вільно було священикові поховати його, бо це проти церковного закону. Церква забороняє священикам ховати самогубців цебто тих, що відобрали собі життя, відступили від католицької віри, жили як публічні грішники, от хоча б проживали навіру без церковного шлюбу, або покинули своїх законних партнерів і жили з другими, або накінець не ходили до церкви, не сповідалися навіть на Великдень, тощо.

Церква відмовляє їм похорону, бо хто не бажав священика за життя, тому й непотрібно його по смерті.

10) Які є молитви?

Молитва може бути подвійна: розважання та властива, усна молитва. Розважання це та молитва, що лучить наші серця з Богом при помочі розмування про правди віри чи свої гріхи. Усна молитва це молитва що промовляємо устами, хоч в цій молитві розуму та серця. Обидва родаї молитви й добрі та милі Богу.

11) В 1947 р. я взяв цивільний шлюб у Німеччині. Дівчина, з якою я оженився, хотіла їхати до Канади. Я сподівався що ми поправимо цей шлюб у церкві. Вона тимчасом виїхала до Канади, а я до Америки. Приїхавши до Канади, моя жінка не хотіла й чути про поправку шлюбу. Вона знайшла собі партнера та вийшла "вдруге заміж" у православній церкві, бо не хотіла трудитися, щоб дістати уневажнення цивільного шлюбу. Що ж я маю тепер робити? Я намагався погодитися з нею, але вона не хотіла навіть за мною говорити. Чи міг би я дістати уневажнення свого шлюбу й оженитися в католицькій Церкві?

Цивільні шлюби українців католиків, заключені поза Україною, були важні аж до 2 травня 1949 р., цебто до дати, коли появилося нове подруже східне право. Від тоді українці католики, як і всі католики східніх обрядів, не можуть заключити важного подружжя хіба перед авторизованим священиком і двома свідками.

До появи цього східнього права шлюб українців католиків був важний поза Україною, хоча б був заключений цивільно та не потверджений перед священиком. З цього виходить, що Ваш шлюб заключений у Німеччині в 1947 р. був важний, як іде про сам шлюб.

Проте з Вашого листа виходить, що Ваша партнерка не мала заміру брати шлюб, але використала цю "цивільну" церемонію, щоб тільки виїхати до Канади. Отож виглядає, що шлюб був неважний з **браку інтенції.** Хто не має заміру взяти дійсний шлюб, того подружжя неважне, хоча б він перейшов через цивільну чи церковну церемонію.

Радимо Вам удатися до Отця Пароха, виложити цілу справу та ждати на рішення церковної влади. Якщо дістанете уневажнення свого цивільного шлюбу через брак заміру в Вашій партнерці, то зможете оженитися в католицькій Церкві. Якщо ж суд виявить, що перший шлюб був важний, то треба буде залишитися самітним. Бувають помилки в людськім житті, за які треба нераз покутувати аж до смерти.

Слава доброї людини—це засвідчення чистого сумління її. Старайся мати постійно сумління чисте, то завжди будеш веселий і спокійний. Лихі люди ніколи не мають правдивої радости, й ніколи справжнього спокою в серці не відчувають, бо "нема спокою для безбожників", каже Господь. (Ісая 57, 21).

Учасники замкнених реколекцій, що відбулися в Вінніпегу в 1957 р.

КУДИ ЙДЕШ?

Бог не силує нікого йти до неба, бо Він—джентельмен, ба й найбільший джентельмен. Бог не тягне нікого до вічного щастя, яке приготовив людям. Він тільки запрошує їх іти дорогою заповідей, уникати зло і чинити добро, бо це єдина дорога до неба. Якщо ж хтось не хоче бути щасливий по смерті в небі, але вибере собі інше місце (!), то Бог не буде силою завертати його з лихої дороги.

Бог кожному дає нагоду спастися. Ніхто по смерті не зможе дорікати Богу, що йому було неможливо дійти до неба. Свята Церква має всі ласки, що помагають душам спастися. Кожен може вибирати собі, до бажає проводити вічність: з Богом у небі чи з Люципером у пеклі. Бог тільки потверджує цей людський вибір.

Всі люди бажають спастися, але не всі спасаються, бо не переводять у діла свої бажання. Саме бажання не заведе нікого до спасіння. **Царство Небесне терпить насилля і ті, що вживають насилля, здобувають його,** каже Христос (Мт. 11, 12).

Люди самі відчиняють собі двері неба чи пекла і самі туди йдуть, бо Бог не забирає нікого до неба, ані не посилає до пекла. Кожен сам підготовляє собі таку вічність, яку бажає.

Отож спасіння душі це найважніша справа. Поправді кажучи, все інше на землі не має великої вартости.

Йосип працював у фабриці, де двері примкнули його руку в розжареній печі. Марне намагався витягнути замкнену руку. Знав, що помре, якщо негайно не відотне її. Витягнув з кишені ніж і відтяв праву руку.

Цей робітник стратив руку, але врятував життя. Якщо він зважився на таку відвагу, щоб рятувати своє земське життя, то куди більші жертви повинні люди приносити, щоб врятувати свою душу від вічного вогню? Хіба Христос не каже: **Якщо твоя правиця гіршить тебе, відітни її та відкинь від себе, бо краще для тебе, щоб загинув один із твоїх членів, аніж щоб було вкинене до геєнни все твоє тіло.** (Мт. 5, 30). Ніхто двічі не живе на світі і ніхто двічі не має нагоди спастися. Бог дає всім тільки одну нагоду, тому треба якслід використати її, бо другої нагоди ніхто не матиме, як довго Бог буде Богом.

Як найлегше можна спастися?

Людина може спастися в кожнім стані, бо в кожнім стані життя можна і треба служити Богу. Проте не всі фахи запевняють людям однакові матеріяльні користі. Не всі й шляхи життя мають однакові засоби спасіння.

Людина може спастися в подружжі, бувши добрим чоловіком або доброю жінкою. Можна спастися в самотнім стані, проживаючи та працюючи для родини, Церкви чи добрих організацій. Теперішній світ потребує багато світських апостолів і апостолок, щоб завжди та всюди поборювати лихий вплив Божих ворогів.

Проте найлегше спастися в монашім стані, бо воно легше думати про Бога та проживати для Нього в монашім стані аніж на світі. Хіба Христос не заявив поденервованій Марті, яка скаржилася на свою сестру Марію, що вона не помагала їй приготовляти обід для Христа та Його апостолів: **Марія вибрала найкращу частку, що не відбереться від неї.** (Лк. 10, 42).

Христос не силує нікого бути монахом-місіонером або Сестрою черницею. Він тільки предкладає цю почесть і ласкаво запрошує: "Ходи за Мною!"

Щасливий цей юнак чи дівчина, що почули Господнє запрошення та відповіли на заклик великодушним: "Так, Господи, я хочу бути твій (твоя) навіки. За прикладом євангельської Марії вони вибирають найкращу частку, яка буде для них джерелом безчисленних ласк на землі і слави по смерті.

"О, браття, коли б ми могли очима анголів глядіти на того Бога, утаєного в тім кивоті, що дивиться на нас, коли б ми Його любили, вже ніколи не хотіли би з Ним розлучитися, а раді би у стіп Його на все остатися. Ми відчули б передсмак неба; все, що не є Богом, стало би нам немиле. Але брак нам віри. Ми нещасні сліпі—густа мрява залягла на очі. Одна віра могла би розігнати темряву. Так отже, мої браття, коли за хвилину триматиму в руках Господа Ісуса і коли Він буде благословити вас, кажіть Йому так, як сліпець з Єрихону: Господи, дай, щоб я прозрів! Певно вислухає вас, бо Він бажає тільки вашого щастя й добра. Його руки повні ласк; Він дивиться, кому би їх роздати, а на жаль, ніхто не хоче їх. О, які нещасливі ми, що цього не розуміємо; колись зрозуміємо, але вже буде запізно".

—Св. Віяней, парох з Арс.

РЕЦЕНЗІЇ

"РИМ І ВІЗАНТІЯ"

Видавництво "Добра Книжка" видало твір о. Др. І. Нагаєвського "Рим і Візантія" з нагоди сумнозвісного розриву 900-ліття, який перейшов у історію як "Велика Східня Схизма".

Книжка має 241 сторінку, видана на гарнім папері, старанно оброблена та науково випрацьована.

Ціль Автора, Др. І. Нагаєвського, як сам подає у вступі, це з'ясування найважніших звісток про історію візантійської Церкви від її початків до 1054 р., коли Візантія остаточно зірвала єдність віри з Римом.

Ціль дуже гарна і корисна в часах, коли Рим всіма способами намагається загоїти рану схизми на тілі Христової Церкви.

З поданої історіографії видно, що Автор користав з обильних наукових джерел при опрацьованні свого твору. Нажаль книжка Др. о. І. Нагаєвського в цілості йде за старими протифотіївськими поглядами, що кривдять цього великого патріярха Сходу, та не приносять нічого, щоб усунути схизму та помирити Схід із Заходом.

Шановний Автор залюбки цитує життя Ігнатія написане завзятим ворогом патр. Фотія, єпископа Смирни, Митрофана. Яку наукову вартість може мати свідоцтво Фотієвого ворога, і то ще не дуже скрупулятного?

Посмішне свячення Фотія на патріярха не свідчить проти нього, бо такі випадки траплялися вже й перед тим у Візантії; таксамо посмішно були висвячені Павло III, Тарас і Никифор, і ніхто не взяв їм цього за зле.

Крім цього Автор зве Патр. Керулярія **автором** схизми, хоч воно не відповідає історії, бо вже до Керулярія було багато інших схизм. Патр. Керулярій не спричинив схизми, бо

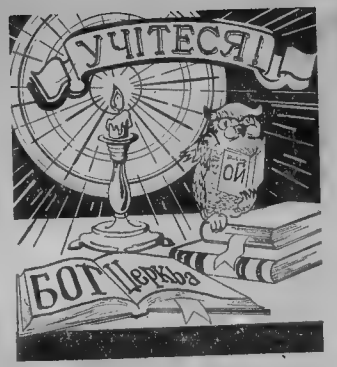

вона вже практично існувала, а хіба щонайбільше затвердив її.

Тішимося, що в нашій мові появляються статті, брошури та книжки про поділ Церков, але на нашу скромну думку не слід повторяти тверджень, які вже й самі латинники збивають як неісторичні. Українці, що мають бути мостом поєднання між Сходом і Заходом, повинні висвітлювати все те, що єднає Схід і Захід, а не повторяти недокладні твердження Баронія чи Генргенретера, які дуже лихо представили світлої пам'яти патріярха Фотія та всю вину за розрив скинули на Схід.

Редактор Голосу Спасителя.

"АЛЬБАТРОСИ"

Альбатрос це морський птах, що дуже зручно літає в повітрі, за те дуже незграбний на землі, бо має грубі лапаті ноги...

Оксана Керч, авторка книжки "Альбатроси" назвала свій роман **Альбатроси,** бо в ньому намагається змалювати долю українців, які були б мистцями, якщо б обставини були для них інакші. Тимчасом політичні чи економічні обставини такі для наших мистців, що годі розвинути свої мистецькі таланти.

Видавництво Ю. Середюка в Буенос-Айрес (Аргентина) видало цей роман, який має 310 стор.—Папір добрий, мова поправна і літературна, бо сама Авторка є "альбатросом".

Тема порушена Авторкою дуже важна, бо це факт, що маса наших талановитих людей—і це не є явищем 20-го століття—пропадає і розпливається в чужім морі, тягнучи чужий віз, от хоча б наш науковець. Петро Капиця, який винайшов сателіт і якого американська преса зве "генієм". Хто ж узяв кредит перед світом за його винахід? Може Україна? Ні, Москва, бо в дійсності нема України. Є тільки Совітський Союз!

Хоч тема цікуча та важна, проте проведення в книжці О. Керч трохи мляве для звичайного читача. Мистці повинні знайти цю книжку цінною, бо вона заторкує їх долю в краю, особливо ж на чужині.

Редактор Голосу Спасителя.

УВАГА: Всі книжки прислані до редакції Голосу Спасителя будуть мати свою рецензію в Голосі Спасителя, якщо вони заслуговують на поважну рецензію... Отож прохаємо видавництва пирсилати свої видання на адресу:

Rev. M. Schudlo, CSSR.,
The Redeemer's Voice Editor,
Yorkton, Sask., Canada

Пресовий Фонд Голосу Спасителя

Щиро дякуємо за надіслані жертви. Подаємо їх тут в такому порядку, в якому прибули:

Ханах Славко, Ля Корей	1.00
З нагоди 50-ліття п-тва Василя і Василини Чорній, Вадіна	5.00
З нагоди 25-ліття п-тва Івана і Анни Бздель, Винярд	12.50
З нагоди весілля п-тва Вол. Прибильських	6.23
Пані М. Горній, Маратон	1.00
П. Воленин, Ванкувер	1.00
З нагоди похорону б. п. Вас. Яремя, Мелфорт	6.00
Пр. о. В. Глют ЧНІ., з парафій, Кенора	20.00
Пих. Зеласко, Вестон	1.00
Ф. Манович, Габбард	1.00
Панна Е. Калужнянька, Вініпег	1.00
Петро Кічула, Честер	1.50
А. Заборунський, Бофало	2.00
Юлія Пинковська. Едмонтон	1.00
Дубик Григ., Кадворт	1.00
З прийняття п-тва Ст. Молеських Келегер	12.00
З 25-ліття п-тва В. Домшей Вест Бенд	10.00
З похорону Варвари Волос, Інсінгер	15.00
З похорону Марії Новак, Ярославе	5.00
З похорону Василя Василенки, Винярд	33.00
Ю. Гук, Ріджайна (з весілля)	10.00
З похорону Розалії Лащ, Джедбург	15.00
З похорону Анни Пациняк, Айтуна	11.50
З поминків родини Метійцьо, Гудів	5.50
Боцюрко Й., Абердіншир	2.67
З похорону Кароліни Корчинської, (Атаманчук) Брендон	16.00
З похорону Пані Анни Дереворіз, Врокстон	10.00
Катерина Брезден	1.00
Остап Захарків, Овк Парк	1.00
З золотого ювілею п-тва Юрія і Анни Шумей, Гвайтсенд	6.00
З похорону Максима Вівчарик	15.00
Софія Перейма, Тудів	1.00
З похорону Данила Яремко	10.00
Джін Стівенс, Йорктон	1.00
Евген Бишко, Сиракюс	1.00
Григ. Рурка, Вегревил	1.00
Яремко Василь, Йорктон	3.00
З похорону Григорія Поващук, Вішарт	45.10
Іваніча В., Саскатун	1.00
Емілія Позелужна, Едмонтон	2.00
З похорону Софії Мужилівської, Йорктон	10.00
Ваврик Мих., Нетлей	1.00
Федорович Іван, Форт Сен	2.00
Мендрик Марія, Принс Альберт	5.00
Рак Василь, Вонда	1.00

✝

ВПР. о. ГЕКТОР КІНЗІНГЕР, ЧНІ.

Дня 13-го жовтня 1957 р. помер у Лювені, Бельгія, Впр. о. Гектор Кінзінгер, відомий із апостольських праць серед українського народу.

Покійний народився 10-го вересня 1876 р. в Невпорт, Бельгія. У вересні 1895 р. вступив до новіціяту Отців Редемптористів у Ст. Тройден, де склав монаші обіти 4-го жовтня 1896 р. На священика був рукоположений 4. жовтня 1901 р.

Покійний—це один із перших отців Редемптористів, що, на прохання Божого Слуги Митрополита Андрея Шептицького, в 1913 р. приїхав з Бельгії до Унева, повіт Перемишляни, де започаткував апостольську працю серед нашого народу в Україні та причинився до заснування львівської віце-провінції Отців Редемптористів східнього обряду, яка так гарно розвивалась в Україні перед другою світовою війною.

Покійний працював серед нашого народу в Канаді від 1924-1933 р. в йорктонськім і айтунськім округах і давав місії і реколекції в різних місцях Канади та ЗДА. в Філядельфійськім і Пітсбургськім екзархатах. Коли в 1933 р. він хотів знову вернутись до Галичини, польський уряд не дозволив йому там жити й працювати, бо Покійний, як ігумен Отців Редемптористів у Збойських к. Львова, допомагав УГА. в часі польсько-української війни в 1918-1919 р.

Залишившись у Бельгії, Покійний

о. Г. Кінзінгер, ГНІ.

до кінця свого довгого й трудящого життя цікавився долею українського народу та допомагав поселенцям нашого народу.

Своєю апостольською працею, виконуваною з великою жертвою через довгі роки в України та поза нею, Покійний чимало причинився до скріплення Христового царства серед українського народу. В. Й. П.

Подав о. Р. Хомяк, ЧНІ.

"Мій сину, не відкидай Господніх кар і не вважай собі за тягар Його картання, бо кого Господь любить, того Він і карає, і ласкавий Він до нього немов батько до свого сина". (Прит. 3, 11-12). Отак хрести і страждання бувають у Божих руках спасенним засобом, щоб завертати грішників на дорогу спасіння. Це ж любов!

2nd World Congress of the Lay Apostolate

ROME — OCTOBER 5-13, 1957

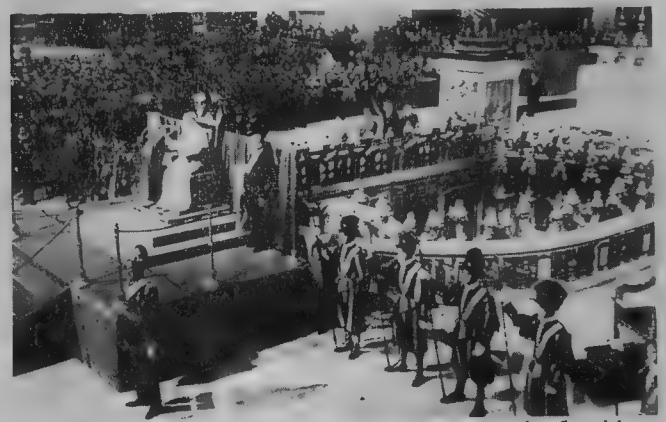

Вселенський Архиєрей Папа Пій XII промовляє до учасників в базиліці Св. Петра в Римі. Holy Father speaks to the participants.

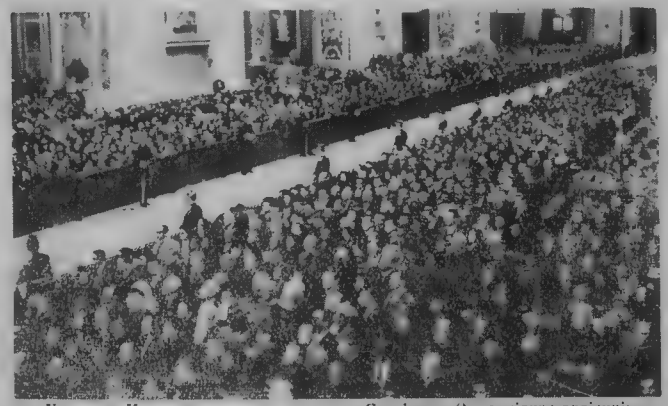

Учасники Конгресу слухають промову Святішого Отця, підчас авдієнції дня 5 жовтня 1957 року. Participants and delegates in St. Peter's Basilica, October 5, 1957.

Святіший Отець благословить учасників і всіх тих, що працюють по цілому світі. Pope Pius XII gives his blessing.

ДРУГИЙ ВСЕСВІТНІЙ КОНГРЕС СВІТСЬКОГО АПОСТОЛЯТУ В РИМІ

В днях 5-13 жовтня 1957 р. відбувся в Римі Другий Всесвітній Конгрес Світського Апостоляту, в якому взяли участь представники католицьких світських організацій з більше ніж вісімдесят країн цілого світу, що заступали мільйони світських людей різних рас і народів, які з дня на день працюють і допомагають св. Церкві в її визначній місії привернути сучасний світ до Бога.

У цім Конгресі взяли участь теж українці. Одні в українській делегації, другі в канадійській. Канадійська делегація складалася з трьох мовних груп, а саме: французької, англійської та української. З українців Канади взяли участь у цім Конгресі Високопреосвященний Митрополит Кир Максим Германюк ЧНІ. з Вінніпегу, бувший президент ТУСК "Обнова" в Монтреалі—п. Радослав Жук, і президент Академічного Товариства "Обнова" у Вінніпегу—п. Віктор Денека. На Конгресі була теж присутня п-ні К. Кравс—президентка всеканадійської ЛУКЖ, яка залишилася по Конгресі Католицьких Жіночих Організацій як делегатка своєї організації.

З українців в Європі брав участь у Конгресі, крім інших, теж ВПреосв. Архиепископ Кир Іван Бучко з Риму, як рівно ж ректор Української Колегії св. Йосафата в Римі—Всеч. о. І. Назарко ЧСВВ., і генеральний вікарій—Всеч. о. Ван де Мале з Парижу.

5 жовтня. перед відкриттям Конгресу, відбулася для його учасників загальна авдієнція у Святішого Отця в базиліці Св. Петра, на якій Святіший Отець Папа Пій XII виголосив обширну ключеву промову. Він з'ясував усі питання, що відносяться до діяльности світського апостоляту, як напр. відношення світських діячів до єрархії, їх обовязки, формування, тощо. Святіший Отець звернув теж особливу увагу на найбільш пекучі завдання, що вимагають якраз тепер праці світських апостолів, і на закінчення уділив учасникам Конгресу і всім людям, які працюють по цілому світі, своє апостольське благословення.

Вечером того самого дня розпочався Конгрес. Конгрес тривав слідуючих кілька днів. Виголошено цілий ряд глибоких змістом промов, в яких порушено освноні аспекти світського апостоляту. Доповідали визначні католицькі діячі з різних частин світу. В своїх промовах застановлялися над проблемами, перед якими стоїть Церква в сучасній добі, і над завданнями, що їх повинні виконати світські апостоли.

Конгрес Світського Апостоляту відбувався в просторій авдиторії Паляццо Піо при вулиці Кончіліяціоне. Провідна тема Конгресу була: "Роля світських у кризі модерного світу. Відповідальності і формування".

Останні два дні Конгресу були призначені праці в різних комісіях. Дві тисячі учасників поділилися на групи. Кожна займалася іншою проблемою, і в них вони вимінювалися здобутими у своїй праці досвідами та застановлялися над тим, як провадити майбутню діяльність.

12 жовтня рано, згідно з програмою Конгресу, Високопреосвященний Митрополит Кир Максим відслужив в просторій каплиці Дому Марії Службу Божу для учасників Конгресу. Співав хор питомців Колегії Св. Йосафата. Багато делегатів приступило до Св. Причастя.

Того самого дня вечером Італійська Католицька Акція запросила всіх учасників Конгресу на прийняття, що відбулося в Паляццо Барберіні. На другий день, 13 жовтня, вони відвідали Капітоль, де їх привітав посадник Риму, сенатор Джіорджіо Тупіні.

10 жовтня канадійський амбасадор в Римі зробив прийняття для канадійських учасників Конгресу, що відбулося вечером у його резиденції.

Назагал Конгрес відбувся дуже успішно. Його учасники мали нагоду наглядно побачити різнородність діяльности світського апостоляту в різних частинах світу та краще усвідомити завдання не тільки місцевого, але і міжнародного засягу, перед якими стоять світські члени Вселенської Церкви.

Загальний вигляд Другого Всесвітнього Конгресу, в авдиторії Palazzo Pio при Via della Conciliazione. The Congress in session.

Президія і Високопреосвященні Владики з різних частин світу, які брали участь у Конгресі. Між ними теж Впреосв. Митрополит Кир Максим з Канади та Архиєпископ Кир Іван з Риму.

The presidium of the Congress—Bishops from various countries including His Grace, The Metropolitan Archbishop Maxime Hermaniuk, CSsR. and Archbishop Ivan Buchko of Rome.

Делегати. представники католицьких світських організацій з понад вісімдесят країн світу, слухають доповіді в просторій авдиторії Palazzo Pio. Delegates and representatives from more than 80 countries.

VIENNA

Перед Службою Божою

Архиєрейська Сл. Божа в церкві Св. Варвари

З ПОЇЗДКИ НАШОГО МИТРОПОЛИТА КИР МАКСИМА ГЕРМАНЮКА, ЧНІ., ДО ЕВРОПИ

В І Д Е Н Ь

Розмовляє з людьми по Службі Божій

His Grace Metropolitan Maxime Hermaniuk visits the Ukrainian parish of St. Barbara

ROME

ПЕРЕД БАЗИЛІКОЮ СВ. ПЕТРА

Преосв. Митрополит Кир Максим з Преосв. Кир Ів. Бучком і Генеральним Вікарієм Вандемальом, ЧНІ.

Впр. Отець А. Кусса, ассесор Свящ. Конгрегації Схід. Церков; ВПреосв. Митрополит Кир Максим; ВПреосв. Кир Іван Бучко; Впр. о. П. Миськів, Протоархимандрит ЧСВВ.; Монсіньор Джованеллі; Гості та студенти Колегії Св. Йосафата в Римі, в дні рукоположення трьох питомців на священство—10. X. 1957.

At St. Josaphat's Seminary.

IS CHRISTMAS NECESSARY?

Donald F. Miller, CSSR.

ON your answer to the question in the above title will depend the manner in which you will celebrate Christmas. If, on the one hand, you permit yourself to think that Christmas is unnecessary, you will probably do one of three things.

You may, as thousands will, completely ignore it. Thus you would go on with your daily routine as if there were no decorations in the streets, no carols in the air, no Christmas cards designed for the season, no invitations to special religious observances.

Or you may, as thousands more will, use Christmas for material advantage, without letting it mean anything for yourself spiritually. Thus you might sell, at a good profit, things that people like to use at Christmas time; you could make a financial killing by dressing up ordinary merchandise as most attractive and desirable for Christmas gifts; you could use Christmas as an occasion for giving expensive present to individuals from whom you hope to gain something. But intellectually, spiritually, morally, Christmas means nothing to you.

Or you may, as perhaps the largest number of people will, skim off the sentimental and emotional benefits of Christmas, without letting it have any effect on your mind or your will or your soul at all. Thus you will enjoy singing the pretty

carols, preparing Christmas dinners for yourself and perhaps for the poor; gathering with your family around a festive table; perhaps even attending church services for the sake of a momentary, sentimental religious thrill. But you are not convinced that Christmas is absolutely necessary. It is icing on the cake of life. It is a beautiful tradition. It is a time for good will and laughter and song —but nothing more.

If, on the other hand, you are convinced that Christmas is absolutely necessary, first, for yourself as an individual, and then for the world at large, there will be a vast difference between your way of celebrating the feast and any of the three described above. Anybody who sincerely faces the facts about himself and about Christmas can come to realize the truth that Christmas is the indispensible beginning of happines for the heart of man. The very proofs for the necessity of Christmas contain in themselves the suggestions as to how it should be properly celebrated. Consider those proofs one by one.

1.

Christmas is necessary because without it you would never possess clear, certain, detailed knowledge of your purpose in life and of how that purpose is to be attained.

Christmas means the coming of Christ into the world. Christ was the Son of God, Who made the world and all the human beings who inhabit it. He came, first of all, to teach, to tell in clear, simple language for what He made you and how you are to attain your most important goal.

Why could you not know this without God coming to tell you? Because your mind, which was indeed made to know the truth, inherited a disease from your first parents that made it liable to error. Left to itself, unhealed and uncorrected by the forceful voice of God Himself, it could embrace any of an infinite number of untruths about your purpose in the world.

To know what might happen to you without the guidance of the teaching of Christ, just look at the thousands who reject Him or who have never heard of Him. Their theories about the meaning of human life are as myriad as the stars. Their theories change from day to day. Their theories are impractical and often impossible to carry out. They teach one thing and they live another. Their theories are often an obvious attempt to justify the unjustifiable, that is, conduct that any

clear thinking mind can recognize as contrary to an eternal law.

Christ came, then, to do away with these contradictions, these gropings, these follies and errors. His explanation of why you were made and what you are to do and what you are to look forward to, satisfy your mind with its unquenchable thirst for the truth, as soon as you know them. It has been accepted by millions of men and women as soon as it was preached to them. It bears the stamp of God's wisdom and God's authority. It is your hope of grasping the truth about yourself.

Realizing this, you will prepare for Christmas by trying to know a little more about Christ and His teaching, and about the one Church that has preserved that teaching inviolate down through the years. You will thus prepare by reading a good spiritual book, and meditating on its contents, during the weeks before Christmas.

2.

Christmas is necessary because without it you would still be unredeemed from original sin.

Original sin is a fact about human nature that is evident even after you have accepted Christ and His redemption. It is the only satisfactory explanation of the conflicts in your nature, between your aspirations and your fulfillments; between the part of you that is governed by your mind and the part that is subject to your passions; between the good that you know and the evil that you do. The beginning of all self-knowledge is a recognition of the fact of inherited original sin.

Christ came to explain this fact of orignial sin more clearly than your own mind could analyze it, and then to offer you the only means of healing your wounded nature. As a member of the family of Adam and Eve you shared the penalty impos-

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. SUBSCRIPTION RATES: single issue .25c; per year $2.50; two years 4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

Published with Ecclesiastical approval.

ed by God for their disobedience. The essence of that penalty is that you were abandoned by God to your conflicts, your disappointments, your sorrows. your temporal and eternal frustrations. You were no longer a friend of God, on Whom your peace and happiness depend.

Christ came into the world to win back God's friendship for you. He came to redeem you from frustration and pain. He paid a great price to do this. He did it by dying on a cross for you.

But nothing Christ did for you could be forced upon you. You have to use your free will to accept it, and in some way to pay for it. Thus Christ instituted Mass as a mysterious repitition of His sacrifice on the cross, so that you could attend Mass and thereby accept His death for yourself. In dying for you, and in giving you the Mass as a means of your personal acceptance of His death. He did more than redeem you from sin; He chose to elevate you into the dignity of a child of God. He devised also the seven sacraments as means through which you might live and die as a child of God.

All this began with Christmas. That is why there is no more appropriate preparation for Christmas than attendance at Mass through Advent, and the reception of the sacraments, especially daily Holy Communion.

3.

Christmas is necessary because without it you would not be able to obey God in all that He commands you to do for the sake of your salvation.

Some people say that they do not have to obey any commandments of God except one, namely, that they believe in Christ as their Redeemer. Not one of these credulous people has ever offered an adequate explanation, in line with his theory, of Christ's own words: "If thou wouldst enter into life, keep my commandments."

Others make a great boast of keeping some of God's commandments, while ignoring or habitually breaking others. Some of these go to church and make pretense of honoring God, while they habitually break some law of God governing their conduct toward their neighbor. Others boast of their fidelity to God's laws against killing, stealing, hating and adultery, while they ignore God and never offer Him their worship and adoration. Neither course amounts to obeying all God's commandments.

But no one can obey all God's commandments except through the strength and grace provided

by Jesus Christ. He came into the world to give you three things that make obedience to all God's commandments possible: 1) knowledge of exactly what He wants you to do and to avoid; 2) divine strength always available through the sacraments and prayer; 3) the motives of fear and of love that induce your free will to correspond with the graces given. Even the sinner, who has long been offending God, can receive the gift of mercy and forgiveness, and the grace never to offend God again, through Christ his Redeemer.

Without Christmas, however, nobody would ever be able to obey God in all that He has commanded. For those who know Christ, there can be no true celebration of Christmas without acceptance of the sure means Christ provided for escaping from sin and beginning to live without sin. This means that you will surely prepare for Christmas by a good confession, and a new and confident determination never to offend God again.

4.

Christmas is necessary because without it you would have no answer to the questions and problems that arise from the fact of suffering in this world.

You are not a normal human being if you are not disturbed by the misery that you see all around you in the world. You are not honest if you say that you never ask yourself such questions as this: "Why must there be wars? Why does disease carry off so many of the young and innocent as well as the old and evil? Why do catastrophes occur in nature, striking at certain times and in certain places, causing untold hardship and many deaths, without the least semblance of an understandable reason? Why are wicked people, who murder, maim, rob and rape, permitted at times to succeed in their designs against the good? Can a

ATTENTION, PLEASE!

With the NEW LOOK of our Magazine we plan to publish the names of our deceased subscribers in every month's issue. Besides, if our goal is reached in increasing the desired number of new subscribers, a Mass for our dead subscribers will be celebrated every month after our campaign for our new subscribers is over.

We will let know our Readers when this will take place. Please cooperate with us in getting new subscribers to the Redeemer's Voice.

We have eliminated the ads about marriages and burials in order to give more room for interesting articles. The ads will be published on special sheet and enclosed in each issue.

good God be interested in people, when He permits such things? Or can there be a God at all?

There is no answer to these questions, except those of bleak despair and senseless stoicism, outside the revelations that begin with Christmas. Through the coming of Christ into the world, you are given absolute and infallible assurance of certain number of truths in the light of which the presence of suffering in the world loses its power to evoke despair.

The first of these truths, which Christ taught by His birth, His life, His sermons and His death, in order to take the challenge out of suffering, is the truth of the reality of eternity, and of your personal survival throughout eternity. He taught you that in eternity you will be in heaven or in hell, according as you choose. Thus the most terrible temporal misfortune, the longest possible life of misery on earth, begins to seem almost insignificant in comparison with an eternity of perfect joy, and in comparison with the horrible and unending suffering of hell.

The second truth that Christ came to impress upon you, to silence your complaints about suffering, is that of the uniqueness of the evil that is sin. The manner of His birth, the example of His life, the core of all His sermons, the way of His dying, all were designed to produce this conviction in you: the only real evil in the life of man is sin. In sickness, in pain, in injustice from others, in the loss of honor, friends, money, life itself, He wanted to teach you to say: I can bear this, so long as I keep myself free from the only real evil which is personal sin—a personal attack on the living God.

The third truth that Christ gave you as a cushion for your sorrows is the truth of the necessity of atonement for sin. He took the lead in this Himself. The sinful human family needed a member who would elevate the value of its sufferings. He became that member, and the first willing victim of atonement for sin by His passion and death on the cross. Innocent Himself, He asked the innocent as well as the guilty members of the human family to share in the atonement for the family's sins. He asked His sinless mother to carry a heavy share of that atonement. He asks all to carry some, and to remember as they carry it, that He carried the heaviest load. In that remembrance, the burden of the individual becomes light indeed.

Thus a part of every true

Christian's preparation for Christmas must be a new acceptance of the cross in any form that God may decree, and some voluntary mortification to increase the treasury of the whole human family's atonement for sin.

5.

Christmas is necessary because without it you would be unable to contribute anything to the peace of the world and the welfare of human society.

This is absolutely certain: if Christ's teaching, as preserved in His infallible Church, were accepted and put into practice by all mankind, there would never be a war, there would never be a broken home or an abandoned (or delinquent) child, there would never be hatred or enmity between human beings, there would never be such human wreckage as is caused by greed, by lust, by pride, by anger, by sloth.

No teaching of any wise man in the history of the world has ever had the power of Christ's teaching to bring peace to the world. Many had maintained that they had a better formula than Christ's, or that they could save the world from strife and discord and man-made unhappiness, without reference to Christ and without dependence on Him. Every one of them has failed and is failing. Only one formula has succeeded wherever it has been tried, and has failed only where men refused to accept it in its fullness.

This means two things for you. Christ willed that the peace of society depend first, on individuals being converted to Him and puting into practice all His teaching; and secondly, that having been fully converted themselves, they become intruments for the conversion of others.

That is what He wants of you. That is another reason for the necessity of Christmas. Unless

GOOD EXAMPLE

Four nuns were waiting for the bus which was two hours late. Jack, a Protestant gentleman, seeing the Sisters, invited them to get into his car, because he was going to the same town. He took them to their convent door.

A few weeks later Jack went to the Catholic pastor and told him that the serenity of his passengers impressed him greatly. Jack wished to know what is their secret because he longed for the same peace of soul and joy which he observed on the faces of the nuns.

The zealous pastor gave him a few instructions on Catholicism which spreads optimism and joy to all those who practice it.

In a few months Jack and his family became exemplary Catholics.

you accept it, with all that it implies for your own immortal soul, you will in some way be an instrument of war and strife in the world. When you have accepted Christmas and all that it implies for your own salvation, know just exactly what you must do to add even greater and greater numbers to the army of those who are working for the world's peace. You must lead them, win them, show them, teach them, encourage them to surrender fully to Jesus Christ their Redeemer.

Thus no real Christian can celebrate Christmas without asking himself whether he himself is putting into practice the only true formula for peace that has been given to the world, the formula of Christ, and without casting about for new opportunities to win others to complete surrender to the only Savior of the world.

(The Liguorian)

YOUTH OF ATHENS

The young men of Athens used to take this oath upon attaining age of citizenship:

"We will never bring disgrace to this city by any act of dishonesty or cowardice; we will fight for our ideals and the sacred things of the city both alone and with many: we will revere and obey the city's laws and do our best to incite a like respect and reverence in those about us: we will strive unceasingly to quiken the public's sense of duty; and thus in all these ways, we will strive to transmit this city not only not less but greater, better and more beautiful than it was transmitted to us."

That last statement is particularly arresting. Can it be said of us that if we were to leave our communities, we would be leaving them in better and more exalted condition than we found them, and leaving them so because of something definite we had done for their betterment? Millions of people go along day after day without the least thought of social responsibility. They do their work, talk things over with their neighbors, read the newspapers, eat, sleep, get up each morning, and go about their work again.

But the effect of one consecrated life can change a whole community—sometimes even the whole life of the world.

Grace is dispensed in most perfect order, from God to Christ, from Christ to the blessed Virgin, and from the blessed Virgin to us.

St. Bernadine of Siena

Christ's Vicar Speaks...

By divine disposition the Holy Father is invested with the same offices as He Who on earth loved to be addressed as "Master". In a chaotic and warring world the present Pope Pius XII stands as a truly universal moral and spiritual authority. His counsel is sought by countless members; He speaks to men and women from every walk of life.

ON EDUCATION (extracts from a talk to an estimated 50,000 boys and girls).

... We are not unaware of some of the bewilderment and mistrust that you feel. These feelings have their origin in the consideration of the great scientific progress and consequent technical development as compared with the grief that afflicts many over what is happening today and what may happen tomorrow.

Your mistrust touches upon a little of everything, and does not even spare the school. Either the teachers sometimes might not fulfill your expectations, or the curricula may seem of date to you, while often everything appears to be no longer adapted to the new requirements and new orientations.

You are discontent with the way the world is going and you want a reconstruction. If it is true that many young people are still wandering about the uselessness of every attempt at revival and recovery, it is equally true that others—many others—are full of confident hope.

You are among the latter. One cannot say that you represent a "burned" youth. It would be better to say that you are burning, flaming youth, ready to light and keep aflame the fire

that Jesus came to bring to earth. But... it is necessary that from now on you do not overlook anything that your state of life demands of you. And herein lies your duty to study...

Study the truth

Your young intellects are open to life, eager to know, and nature is open to you with its marvels and its mysteries. The problems of existence, human facts, your aspirations, the goal to aim for, the roads to follow, the means to use—everything is a question. Everything demands the clarity of light and precise answer.

Study, therefore. Apply yourself to your studies with the expenditure of every effort and do not pass over anything that your teachers and your curriculum offer to you. Being indifferent and lazy would mean being traitors to yourselves and the renunciation of a complete and harmonious development of yourselves.

Everytime you open a book, every time a lesson begins or an examination takes place, you should not ask yourself: What use is this to me? Do not say: I will be an engineer, what use is philosophy to me? I will be a lawyer, of what use is physics? I will be a doctor, why study art?

The truth of the matter is that certain ideas and pieces of information, certain habits of thought, a certain mental discipline and a sense of measure and and a sense of measure and harmony of intellect—in short, a wide and deep training in fundamentals—all these help in life and are often useful in an unanticipated and unexpected way. This is also true of Latin and history.

...There is no need to know too many things, but only to learn what is necessary and suitable, and to learn it well, to understand it properly and study it thoroughly and intensely.

...Avoid compelling yourself to make an almost superhuman effort and to run breathlessly after everything that learning has enshrined and tries to bring to the student's desk.

...There is nothing more harmful than a mass of ideas accumulated in a confused and disorderly way — ideas which, rather, often clash and cancel one another.

Religious instruction

The teaching and study of religion is sometimes passed over by some students, or looked upon with distrust and suspicion by the teachers of other subjects...

Much better results would be obtained if the teaching of all

subjects were conducted in a perfectly systematic and organic manner. As a matter of fact, the "body of doctrine" obeys, and in much the same way, the laws of every living body.

A living body develops as the result of the interior development of its members, which in turn seek nourishment for life from the whole body. The interior impoverishment of some members or their inordinate growth creates in the rest of the "body" a loss of vitality, weakness, and thus ineffectiveness.

The same thing happens in the various branches of human knowledge. A disorderly growth would be of no use to the cultural whole in the same sense in which a lack of distinction between that which is fundamental and essential and that which is only accessory would be harmful.

The much hoped for organic unity of culture will be achieved when the "body of doctrine" has Christ as its head.

"I am... the truth," He one day exclaimed (John 14: 16). When you study nature remember that "All things were made through Him and without Him was made nothing that has been made" (John 1: 3). When you learn history remember that it is not a simple enumeration of more or less bloody or edifying facts, for one can easily see in it a structure which should be studied in the light of universal Divine Providence and of the undeniably free human agent.

You will particularly note how you would see the events of the past thousand years with different eyes if you would consider them as the development of Christian civilization, starting with those events which marked the dawn of the Church, dwelling upon the great and unsurpassed synthesis made in ancient and medieval times, giving some thought to the pain-

HOW MANY SODALISTS IN THE WORLD?

The Sodality of Our Lady was founded by Fr. John Leunis, S.J., in 1563. Till December 31st, 1952, no less than 79,029 Sodalities in 1,285 dioceses had been aggregated to the Prima Primaria Sodality in Rome. It is obvious that not all of these are still in existance, but there is reason to believe that there are actualy about 45,000 Sodalities. Of this number, some 2,500 are under the direction of the Holy Father and, by delegation, of the Society of Jesus; the remaining 42,500 are directed by the Bishops and parish priests. The countries with the greatest number of Sodalities are the United States (17,000) and Brazil (3,100). Sodalities behind the Iron Curtain are also included in the above statistics.

ful apostacies and also to the great modern conquests, and looking with confidence at the many signs of rebirth and recovery.

Make a complete study

In order that this organic culture be possible, it is necessary that your studies be complete. First comes the natural world which presents itself to you, impresses your senses and arouses your curiosity. Raise your gaze up to the mysterious depths of the nebulae and the clusters of stars scattered throughout the immense universe. Stop and contemplate the marvels of your man-ruled planet. Penetrate into the deepest structures of the atom and its nucleus.

In order to read the stupendous book of nature, you must take science as an interpreter, interesting yourself in its problems, its solutions, its hypotheses and its mysteries themselves.

While small presumptuous minds are satisfied with the few notions they have learned, you will notice that the disproportion between what you know and what you would like to know is always growing.

If your teachers—to whom We turn Our affectionate and grateful thoughts — know how to guide you in reading this book, in this study, you will be greatly astonished at the ease with which one can discover in every creature the Creator Who is glorified by this knowledge and fills your heart with happiness in recompense.

Philosophy

From the experimental sciences, move on to the truths of philosophy, which is the fundamental of all knowledge. Each one of you will have to answer with precision and clarity the questions which you will inevitably ask yourselves or will be asked by others: What is reality in general? What validity does human knowledge have? Does God exist? What is His nature and what are His attributes? What is the meaning of life? And of death? What is the nature of joy, and what is the function of pleasure? With what criteria must human society, the family and civil society be ruled?

In order that these questions be given adquate answers, it is necessary to appeal to the everlasting philosophy which was elaborated by the great intellects throughout the past centuries.

Religion

From philosophy, move on to the science which derives its knowledge from the doctrines of the faith, learned through Divine Revelation. All Christians should have a religious instruction as profound and organic as possible. As a matter of fact, it would be dangerous to develop all other forms of knowledge and leave the religious heritage unchanged from the first days of childhood.

Witness the faith of many shipwrecked by doubts left unclarified and by problems left unsolved.

Inasmuch as it is necessary that the foundation of your faith should be rational, a sufficient study of apologetics is indispensable. Afterwards you should taste the beauties of dogmatic theology and the harmonies of moral theology... Oh, if you could see Christianity in all its greatness and splendor!

One last word:

Let truth, known and assimilated, become your norm of life and action. Render yourselves by its means free of passions and prejudices. Grow in Christ through truth. A call to revival, and cry for insurrection — a Christian insurrection—is heard throughout the world.

As we said in the beginning, you want a new structure to rise from the ruins heaped up by those who preferred error to truth.

The world will have to be rebuilt in Jesus.

Let those who dream of nonexistent decay, and foresee impossible downfall of the Church look back into history, reflect on the present, and foresee—for it is not impossible to do so—the future. Let them remember what happened to those who are obstinate in their insane designs. Those who go against the Church will smash themselves against the rock on which Christ, her Divine Founder, wished her built.

Youth, do you wish to co-operate in the gigantic enterprise of reconstruction?

The victory will be Chrst's. Do you wish to fight with Him? To suffer with Him?

Do not, then, be a limp and weak youth. Be, instead, an inflamed youth, an ardent youth. Enkindle and make burst into flame the fire which Jesus came to bring into the world!

IT'S 20—20 NOW

St. Paul was endowed with precision
And famed as a man of decision
From his horse he was tossed
And his eyesight he lost—
Which, surprisingly, bettered his vision.

MEDAL SAVED HIM

THIS EXAMPLE is not recorded in any book, but was related to me by a priest, a friend of mine, as having happened to himself.

This priest was hearing confessions in a church (to compromise no one, I do not mention the name of the place, though the penitent gave him leave to publish the fact), when a young man stood before him, who seemed to wish, but at the same time to fear, to go to confession. The father, after looking at him several times, at length called him, and asked him if he wished to confess. He replied that he did; but as his confession was likely to be very long, he begged to be taken to a private room. The penitent there began by saying that he was a foreigner, and of noble birth, but who had led such a life that he did not believe it possible that God would pardon him.

Besides the other innumerable, shameful crimes and murders he had committed, he said that, having despaired of salvation, he committed sins, no longer from inclination, but expressly to outrage God, out of the hatred he bore Him. He said, amongst other things, that he wore a crucifix, and that he beat it out of disrespect; and that that very morning, only a short time before, he had communicated sacrilegiously; and for what purpose? It was that he might trample the sacred particle under his feet. And he had indeed already received it, and had only been prevented from executing his horrible design by the people who would have seen him. He then consigned the sacred particle in a piece of paper to the confessor. Having done this, he said that, passing before the church, he had felt himself strongly impelled to enter it; that, unable to resist, he had done so.

After entering, he was seized with great remorse of conscience, and at the same time a sort of confused and irresolute desire to confess his sins; and hence the reason for which he stood before the confessional; but standing there his confusion and diffidence were so great that he endeavored to go away, but it seemed to him as if some one held him there by force. "In the meantime," he said, "Father, you called me, and now I am here making my confession, and I know not how." The Father then asked him if he ever practised any devotion during the time, meaning towards the Blessed Virgin; for such conversions only come through the powerful hands of Mary. "None, Father. Devotions, indeed! I looked on myself as damned." "But reflect again," said the Father. "Father, I did nothing," he repeated. But, putting his hand to his chest to uncover it, he remembered that he wore the medal of Perpetual Help.

"Ah, my son," said the confessor, "Dost thou not see it is our Blessed Lady who has obtained thee so extraordinary a grace? And know," he added, "that to her this church is dedicated." On hearing this the young man was moved, and began to grieve, and at the same time to weep; then, continuing the confession of his sins, his compunction increased to such a degree that with a loud sob he fell fainting at the Father's feet. When he had been restored to consciousness, he finished his confession; and the Father with the greatest consolation absolved him, and sent him back to his own country entirely contrite, and resolved to change his life, giving the Father full permission to preach and publish everywhere the great mercy that Mary had shown him.

GOODNESS OF ST. JOSAPHAT

St. Josaphat Kuntsevych, killed by the enemies of the Ukrainian Catholic Church in 1623 in Vitebsk, had a good-humored disposition and character. He liked his enemies and prayed for them, although they hated him and were trying by all possible means to destroy his apostolate and influence upon the people.

They made a caricature of him in a picture in which the Metropolitan Ipaty Poty and Rutsky were in their clerical vestments while at their feet Josaphat was depicted as the devil with horns protruding from his head, a horrible face and a hook in his hand with which he was shown grappling after the souls of the people. At the bottom of the picture was an inscription: "The soul snatcher".

Josaphat did not feel hurt when he saw the picture of himself. He rather rejoiced and prayed for his enemies, saying: "God grant that I may be able to draw all of your souls to Him."

All that which is proper to God by nature, is proper to Mary by gace.
St. Louis de Montfort.

The Son, in fact, has submitted the entire creation to the dominion of His Mother.

St. John Damascene

Your Place In Life

(Vocation Notes)

—Married

—Single

—Dedicated to God

WHICH ONE IS YOURS?

Three "Bohorodytse Divo" a day will help you find out...

I MUST have dreamt all this. I saw myself standing in line before the Pearly Gates. St. Peter and the Recording Angel were busy as bees. I was all eyes and ears, didn't miss a thing. St. Peter compared each soul with what he found in the books. Sometimes he was pleased, most of the time he scowled a bit and complained, "You could have done better, but you'll pass." Once in a while he became very angry as he sent off an unworthy soul. I was deeply touched when a good Mother stood before him. He looked kindly at her when he said, "And you were all set to be a Sister, but you didn't find your heart generous enough to accept My Lord's offer. I see you did quite well at that. The family of thoroughly good youngsters you raised for God is proof that you tried your best. But, it was harder that way, wasn't it?" The soul nodded a silent "yes" as she was gathered into the glories of heaven.

And so he had a word for everyone. What surprised me most was how often St. Peter remarked, "God gave you such a big offer but you turned Him down.—You made a much poorer showing than we expected of you. I'm sorry you didn't make the right choice in life It could have been so much easier for you. Too bad we can't give you another chance." By the time my turn came I was downright worried. St. Peter looked at me, frowned at first and then smiled. "There must be some mistake. You still belong on earth. I suppose the Lord had good reasons for sending you up here for a visit. What's on your mind?"

"A lot of things, St. Peter," I answered, "but, most of all I'm puzzled by what you said

to so many of these souls. 'They should have done better.' 'God gave them big offers and they turned them down,' and still you let quite a number of them into heaven. I'm worried about myself, have been for some time, wondering if God is perhaps anxious to have me be more than I am. Can I take a peek at the books and see?"

I guess St. Peter likes little children after all because he made all the souls wait while he sat down with me and showed me my picture. Yes, he had one of me, grown-up and beautiful. That, he said, was what I had to make of myself according to God's plan. He didn't let me see any more, just told me that I wasn't doing a perfectly good job, but there was still hope. Then I asked, "Just what does God want me to be? I can't tell from the picture."

St. Peter chuckled, "That, my dear, is more than I'm allowed to tell. God has plans for you, that's true, but they depend on you, whether or not you are generous enough, whether you love God enough to want to work for Him alone."

"It's this way. You noticed how often I reminded a soul that God had him or her in mind for His special service as a priest, or brother, or sister. You didn't know, perhaps, that God makes it possible for a large number of you young people to lead their life in the priesthood or religious life. No, He does not come around in person and point to you as He did to me, and say, 'Come, follow Me.' He whispers it quietly and tries to let you know in ever so many ways. He doesn't want to force you; He invites you very gently. He will not draft His workers as they do in the army; he wants volunteers. He prepares boys and girls by giving them health, brains, goodness... all that's necessary for His big work and then He waits to see whether these boys and girls are big-hearted enough to say, 'Here, Lord, use me if You wish. Surely, I can be of some

little help to You. You did so much for love of me, I'm willing to try my best to show that I love you.' It's the old problem of vocations. Everyone has his or her place in life. Many must be parents, some will remain single in the world, others can be priests or religious.

"What surprises me is that so few are generous enough to follow Our Lord more closely as priests or religious. It's such a tremendous grace; it's offered to so many; and, yet, so many refuse to hear. They don't realize until they come here how much harder they made it for themselves to save their souls.

"Many of these souls that pass me were very deaf when Our Lord invited them. Perhaps they pretended not to hear His voice, but it must have made them uneasy. No, they didn't sin. Remember, Our Lord had merely invited them. He did not command them. They remained His friends. But, little did they realize how much richer they could have made themselves spiritually, if they had only prayed more and chosen better.

"Take it from me, it doesn't make much difference if a boy becomes a lawyer or bricklayer or a big president; but it matters a lot whether he takes up a trade or consecrates himself to God. Tell that to your schoolmates when you get back. That idea holds true for girls, too. I know, Sonny, and it often makes me wonder what I would be now if I had stuck to fishing instead of following Our Lord."

LISTEN, ladies, no matter how smart and orderly you might be by nature or education, it is a mistake to be always putting your poor and disorderly husband in his place.

SINGING WHILE DRIVING YOUR CAR

At 45 miles per hour you can sing: "It a Long Way to Tipperary".
At 55 miles per hour, sing instead: "Goodbye, Hawaii"
At 65 miles per hour, start the hymn: "I am just a Stranger on this Earth, Heaven is my Home."
At 75 miles per hour, sing: "Nearer my God to Thee."
At 85 miles per hour, your friend will soon sing for you: "Lord I'm a coming Home."

- UNITY AMONG CHRISTIANS -

Rev P. Maluga, C.Ss.R.

(General Intentions for Associates of the Apostleship of Prayer for January

"THERE shall be one fold and one shepherd" (John X 16).

About a year before His death, Christ promised His disciples to build a Church. He told Peter: "Thou art Peter, and upon this rock I will build my Church, and the gates of hell shall not prevail against it. And I will give thee the keys of the kingdom of heaven; and whatever thou shall bind on earth shall be bound in heaven, and whatever thou shall loose on earth shall be loosed in heaven." Matt. xvi 18, 19.)

At that time these words appeared strong to the disciples and they did not understand what Christ meant. Christ promised to build one Church (My church and not my churches) and make Peter the first head of that Church. He fulfilled this promise about a year later when He arose from the dead and met His disciples on a mountain.

When He appeared to them He said: "All power in heaven and earth has been given to me. Go ye, therefore, into the whole world, teach ye all nations;baptizing them in the name of Father and of the Son and of the Holy Ghost, teaching them to observe all things whatsoever I have commanded you; and behold I am with you all days even to the consummation of the world. (Mat. xxviii: 19, 20).

The Apostles were commissioned by Christ to conquer the whole world for Him. However, they were not to begin their work until the Holy Ghost came upon them. Christ had told them to go to Jerusalem and wait until He sent the Paraclete, Who was to teach them everything that was necessary for the establishment of their mission.

St. Luke tells us that the Holy Ghost descended upon the Apostles on Pentecost. There were many people in Jerusalem at that time since it was also the great Jewish Feast of Pentecost. These people heard the Apostles, preaching to them and were able to understand everybit of their sermon.

Peter, to whom Christ pro-

mised the power of the keys, stepped out first and delivered a beautiful sermon on the divinity of Christ. When he finished talking three thousand persons were converted to Christianity. This happened on Pentecost Sunday, which is considered the birthday of the Catholic Church.

When the Jewish leaders saw how rapidly the Christians increased, they began to persecute the Church. As a result, the Apostles went to all parts of the world and spread the doctrine of Christ everywhere. After many difficulties and struggles the Church has expanded throughout the whole world strong as ever. Today the Catholic Church numbers over 400 million people and is found in every continent of the world.

It is very important to know what the Catholic Church is and in what way it differs from all churches in the world. The Catholic Church is a society of Christians who believe in all the teachings of Jesus Christ, who accept the seven Sacraments and acknowledge the Pope as the supreme head of their church.

Since Christ founded a Church and wanted His Church to be easily recognized, He gave it special marks. The marks of the Church are certain unmistakable signs or distinctive characteristics which render the the Church easily recognizable to all, and clearly distinguishable from every other religious society, especially those which claim to be Christian in doctrine and origin. It is obvious that this Church, which takes the place of Christ, and is to carry on His work by gathering men into its fold and saving their souls, must be evidently discernable to all.

The true Church of Christ must be one, holy, catholic and apostolic. It could not be the true Church if it did not have these marks, for these marks flow from the very essence of the church.

The true Church must be one; that is, its members must profess the same head, the same faith and the same sacraments. There can be only one Church because there can only be one right answer to questions about God, in other words: only one truth. Truth is one, Christ revealed the truth and gave it to His Church, and men are to be saved by knowing and following the truth.

Speaking of His Church, Our Lord called it a kingdom, the kingdom of heaven, the kingdom of God (Matt. xiii, 24, 31, 33). He compared it to a city, the keys of which were entrusted to St. Peter. (Matt. v. 14); to a sheepfold to which all His sheep must come and be united under one shepherd (John x: 16); to a house built upon a rock against which even the powers of hell should never prevail. (Matt. xvi, 18).

St. Paul likewise insists on the unity of the Church. Schism and disunion he brands as crimes to be classed with murder and debauchery and declares that those guilty of "dissensions" and "sects" shall not obtain the kingdom of heaven.

Tradition is unanimous to the same effect. The Fathers of the Church unanimously declare that unity is the source of strength and organization, as discord and schism are the weakness and confusion. Unity is the fundamental mark of the Church, for without it the other marks would have no meaning, since in fact the Church itself could not exist.

The Catholic Church alone is one because it alone has the same faith, the same head and the same sacraments wherever it may be found in this world. The Catholic Church believes in the same things today as 1900 years ago; Catholics, no matter where they may be, all believe that same truths. They acknowledge the Holy Father as the supreme head of their Church and have the same sacraments. The reason for this is the command of Christ to His Apostles, "teaching them to observe all that I have commanded you" He did not give a different set of instructions to each Apostle; wherever they went they were to teach the one and same doctrine.

At the Last Supper Our Lord prayed: "Holy Father, keep them in Thy name whom thou

A WORD TO REMEMBER

The sick are precious jewels of the Church and powerful sources of spiritual energy. Rather than rebel against their sufferings they should accept them as manifestations of Divine Providence. In the serene and even joyous acceptance of the pains of illness they can find correction and expiation, tempering and purification, and the opportunity to be like Jesus and His Mother and to help them and the Church in the salvation of souls.

-His Holiness Pius X11.

SO QUAINT

Since "rose" is spelled "rows", is spelled "roes",
Just as "nose" is spelled "knows" is spelled "noes",
And "two" is spelled "too", also "to",
I think spelling is dumb, "dew knot yew"?

hast given me, that they may be one, as we also are." This was His last Will that unity prevails among His Apostles and their followers. Let us also beseech Our heavenly Father to enlighten all those who have broken away from the Church, that they accept the Pope as the head of Christ's Church, profess the same doctrine and sacraments Christ gave to His Church and that Christ's prophecy 'there shall be one fold and one shepherd' may be fulfilled within the near future.

DO YOU HAVE MANY FRIENDS?

The wisdom of old Ben Franklin is hard to refute. But I think he was a bit hasty when he concocted that famous epigram, "Nothing can be said to be certain except death and taxes." How about a friend? If you can't count on a person's dependability, how can you possibly call that person a friend?

A friend is one of the greatest gifts in life. In fact, acquisition of friends is one of the most worthy and important goals of every man and woman. In order to have a friend, you must be a friend—and dependable!

As with every other desirable trait of character, you benefit most as your dependability increases. It is one quality that makes friends of acquaintances, happiness at home and makes the "hay" in business.

"You can count on me!" is music to the ears, but so often the melody sours when put to the test. A great many well-intentioned people make casual promises they can't possibly keep. It's mighty easy to be swept away by the moment and find yourself offering to do something or be somewhere and then, when you really think it over, realize it just isn't within the realm of possibility to carry through on your promise.

The motives are fine, but you cannot coast along on motives forever! Every time you fail to keep a promise your dependability score goes down another notch in others' eyes. If you find you're often in this predicament, it's time to take yourself to task and start making sure you think before you speak.

There are a lot of other ways you can nick away at your dependability, too. Are you frequently late for an appointment or for work? Even the most super and successful Powers Girl knows she must be an on-the-dot-arriver if she expects a return engagement. In every field, dependability often counts as much as talent.

How about those promises you make to yourself? The diet you were going to follow; the editorial page or book you've been planning to read; the long overdue letter you were going to write; that special drawer you've been vowing to get at?

When you can depend on yourself, you won't have to tell the world, "You can count on me!" The friends you'll have will be proof!

- INFORMATION CENTRE -

Український Католицький
ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЦЕНТЕР
Селкирк і Арлінґтон
ВІННІПЕҐ, МАНІТОВА,
Канада

Капелян:
о. И. Денищук, ЧНІ.
Голова: І. Тимків
Секретар: В. Гумницький
ЛИЦАРІ КОЛЮМБА

СВ. ЙОСАФАТА
ВІДДІЛ
Л-К
SAINT JOSAPHAT'S COUNCIL
4138

Ukrainian Catholic
INFORMATION CENTRE
Selkirk and Arlington
WINNIPEG, MANITOBA,
Canada

Chaplain:
Fr. J. Denischuk, CSSR.
Chairman: J. Tymkiw
Secretary: V. Humniski
KNIGHTS OF COLUMBUS

ЦІЛЬ ЦЕНТРУ

Ціль українського католицького інформаційного Центру—це студіювати й отримувати інформації в справі української католицької Церкви, науки, історії, обряду та культури.

Час і Місце

Цей Центер отворений кожної неділі від 8.30-10.00 вечером в приміщенні Українського Запомогового Брацтва Св. о. Николая при Селкирк Ене. і Арлінґтон Ст., Вінніпеґ, Ман.

Питання

Ми вітаємо всіх, що щиро зацікавлені, та радо відповідаємо на питання. Якщо присилаєте питання поштою, то просимо подати свої ініціяли, місцевість та посилати листи до Пр. о. Й. Денищука ЧНІ., 250 Джефферсон Ене., Вінніпеґ 4, Манітоба. Тел. JU 22821.

Наша засада це відповісти Вам коротко, ясно і розумно.

Наше гасло: "Правда визволить вас" (Ів. 8, 32).

ВІДДІЛ СВ. ЙОСАФАТА

Св. Йосафат

Відділ Св. Йосафата має своє ім'я від великого українського Святого, який гаряче любив наш нарід і життя своє віддав, щоб в українськім народі було "одно стадо й один Пастир". Св. Йосафат уродився в Україні в 1580 р., вступив до монастиря Отців Василіян 1604, став священиком 1609, архиєпископом Полоцьким 1618, помер за святу віру в 1623 р.

PURPOSE OF THE CENTRE

The purpose of the Ukrainian Catholic Information Centre is to study and receive information on Ukrainian Catholic Church, doctrine, history, Rite and culture.

Time and Place

This Centre is open every Sunday from 8.30-10.00 p.m. on the premises of the Ukrainian Mutual Benefit Association of St. Nicholas, Selkirk Ave. and Arlington St., Winnipeg, Man.

Inquirers

We welcome all sincere inquirers, and will gladly answer questions. In asking question by mail please give your initials, locality, and send your letters to: Rev. J. Denischuk CSSR., 250 Jefferson Ave., Winnipeg 4, Man. Phone JU 22821.

Our principle will be to answer you briefly, clearly and reasonably.

Our Motto:—"The Truth shall make you free". (Jo. 8, 32).

ST. JOSAPHAT'S COUNCIL

St. Josaphat's Council takes its name from a great Ukrainian Saint, who loved our people dearly and offered his life that there may be: "One fold and one Shepherd" among the Ukrainian people. St. Josaphat Kuntsevych was born in Ukraine in 1580, entered the Basilian monastery in 1604, was ordained a priest in 1609, Archbishop of Polotsk in 1618 and was martyred for the faith in 1623.

Лицарі Колюмба

Лицарі Колюмба це одна з найсильніших католицьких організацій мужчин у Північній Америці. Вона нараховує понад мільйон членів і понад 4000 відділів. Це практикуючі католики, "права рука Св. Церкви", дійсні воїни наших часів та правдиві добродії свого народу. Їх зброя — християнське братерство, їх меч—правда, їх прапор звіщає мир через жертву. Лицарів Колюмба зорганізував о. Михаїл І. МеҐивні 1882 р. у Ню Гейвен, Конн. у З.Д.А.

Відділ Св. Йосафата 4138

Відділ Св. Йосафата це відділ Лицарів Колюмба українського обряду, зорганізований 20-го листопада 1955 р. у Вінніпегу під патронатом ВПреосвященного Митрополита Кир Максима Германюка ЧНІ. Цей відділ має сьогодні 96 членів, мужчин з 12 парафій Великого Вінніпегу. Всеч. о. Йосиф Форнальчик був його першим капеляном. Пан адвокат Парохін—першим Великим Лицарем. Ціль цього відділу—зміцняти Католицьку Церкву в нашім українськім обряді між нашим народом.

МОЛИТВА

О Святий Душе, зв'яжи мої руки, щоб вони не чинили зла; закрий мої очі, щоб вони ніколи не бачили його; освяти моє серце, щоб зло не перебувало в мені. Просвіти, скріпи та провадь мене до повноти Твоєї правди. Амінь.

1. Що таке релігія?

(о. Й. Вінніпеґ, Ман.)

Слово **релігія** походить від латинського слова **релігаре;** в'язати, й означає мати певні обов'язки супроти Бога, себе самих і ближніх.

2. Яка є ріжниця між знанням і вірою?

(В. А. Вінніпеґ, Ман.)

Знати значить помітити щось з певністю своїм умом чи своїми змислами (зором, слухом, дотиком і т.д.). **Вірити,** значить прийняти за правду те, що хтось сказав чи написав задля його авторитету. Вірити по-християнськи значить прийняти за правду те, що Бог об'явив і Церква Христова подає до вірування.

Knights of Columbus

The Knights of Columbus is the largest and strongest Catholic lay organization of men in North America. They number over one million members in over 4,000 Councils. They are practical Catholics, "the right hand of the Holy Church", brave warriors of our time, and true benefactors of their countries. Their armour is Christian fraternity, their sword—the Truth, and their banner proclaims peace through sacrifice. The Knights of Columbus were first organized by Fr. Michael J. McGivney in 1882, in New Haven, Conn., U.S.A.

St. Josaphat's Council 4138

St. Josaphat's Council is a Ukrainian Rite Council of the Knights of Columbus, organized in Winnipeg on Nov. 20, 1955, under the patronage of His Excellency Metropolitan Maxim Hermaniuk, CSSR. At present it has 96 men drawn from the 12 Ukrainian Catholic parishes of Greater Winnipeg. Rev. Fr. Joseph Fornalchyk was the first chaplain and Paul Parashin LLB. the first Grand Knight. The purpose of this Council is to strengthen the Catholic Church in our Ukrainian Rite among the Ukrainian people.

PRAYER

O, Holy Spirit, bind my hands, that they may do no evil; cover my eyes that they may never see it; sanctify my heart that no evil may dwell within me. Enlighten me, strengthen me, and lead me unto the fullness of Thy Truth. Amen.

1. What does Religion mean?

(F. J., Winnipeg, Man.)

The word **religion** comes from the Latin word **religare** — to bind, and means, to be bound to do our duty towards God, towards ourselves, and towards our neighbor.

2. What is the difference between knowing and believing?

(W. D., Winnipeg, Man.)

To **know** means to perceive anything with certainty, with our mind or our senses (by seeing, hearing, touching, etc.). To **believe** means to accept as the truth anything, anyone says or writes, because of his authority. To believe in a Christian way is to accept the truths that God has revealed and the Church of Christ presents for our belief.

3. Що таке Католицька Церква?

(В. Д. Вінніпеґ, Ман.)

Католицька Церква це товариство людей, які вірять у науку Ісуса Христа, приймають Св. Тайни, які Христос установив, та признають авторитет, яким Христос наділив Папу, єпископів і священників.

4. Католицька Церква є одна. Чому вона має інакші закони для українців католиків, а інакші для латинників?

(Р. Ф., Вінніпеґ, Ман.)

Закони в справах **св. віри** є все одні й ті самі, бо їх Бог об'явив.

Закони в справах **карности** відносяться до релігійних практик і ріжняться відповідно до звичаїв, традицій та обрядів різних народів світу. Не забуваймо, що в католицькій Церкві є около 20 різних обрядів.

5. Яка є різниця в українськім і в латинськім обряді щодо танців у заказанім часі?

(Р. Ф., Вінніпеґ, Ман.)

Український обряд—П'ята церковна заповідь: "Весіль і забав у заказанім часі не справляти"—танці заборонені під гріхом.

Латинський обряд— (канон 1108). Якщо у Великім Пості і в Пилипівці дозволяється на вінчання, то хай це буде тихо, без гучних церемоній та без торжественного благословення. Настається на те, щоб гості не танцювали.

3. What is the Catholic Church?

(W. D., Winnipeg, Man.)

It is an organization of people who believe in the teachings of Jesus Christ, accept the seven Sacraments that Christ has instituted and submit to the authority that Christ has established (Pope, bishops and priests).

4. The Catholic Church is one. Why should there be different laws for Ukrainian Catholics and different laws for Latin Rite Catholics?

(R. F., Winnipeg, Man.)

Laws which belong to **faith** are always the same because they are revealed by God.

Laws which belong to **discipline** refer to religious practices and vary according to customs, traditions and rites of various nations of the world. We must not forget that there are some 20 different rites in the Catholic Church.

5. What difference is there between Ukrainian and Latin Rites as to dancing during forbidden times?

(R. F., Winnipeg, Man.)

Ukrainian Rite: The 5th Commandment of the Church is: "Not to solemnize marriages and not to hold dances during forbidden times"—dancing is forbidden under pain of sin.

Latin Rite: Canon 1108. If permission is granted for marriage during Lent and Advent, then this should be done quietly, without much ceremony and without the nuptial blessing. — People are urged not to dance.

PETER KAPYTSIA—CONSTRUCTOR OF THE SATELLITE

The Muscovite daily "Pravda" published an article in which Peter Kapytsia, a well-known Ukrainian scientist and inventor of the liquid helium (new powerful fuel) had been credited with the invention and construction of the artificial satellite "Sputnik" which has been sent into space (560 miles away) on Oct. 4, 1957.

P. Kapytsia was for a while working in England as a researcher on helium.

Although proud of the achievement of their co-national, the Ukrainians of the free world are sorry that not Ukraine but imperialistic Russia took all the credit for this wonderful invention of the Ukrainian scientist who had so much contributed to the future travels troughout the space.

Admiration is a very short-lived passion, that immediately decays upon growing familiar with its object.—Addison

Lourdes

Rev. M. Hrynchyshyn, CSSR.

LOURDES is rightly called one of the holiest places on earth. It has an atmosphere of its own. The expression "it is out of this world" frequently used to describe and enhance the beauty or a particular quality of a thing, does certainly apply to this chosen place of Mary. There is definitely something supernatural about it. Invariably it makes an unforgetable impression on those who visit this predilected shrine of Mary and breathe its spiritually rejuvenating air.

Most visitors confirm that the overall impression of this holy spot is so absorbing and, at the same time, so intimate and personal, that it is too strong for words. Some are more successful than others in putting into words their innermost thoughts, but most visitors admit that in order to appreciate an impression of Lourdes, one must experience it.

This is quite understandable because the workings of grace are always mysterious, profoundly deep and intimately personal. And it seems that the Grotto of Lourdes has been chosen and selected by Mary as her preferred throne of mercy and kindness, where she lavishly dispenses her gifts and graces.

Perhaps, this is the most striking and at the same time, the most important aspect of Lourdes. She has established it as the seat of mercy. Miracles and extraordinary works occur there without ceasing. Innumerable canes, crutches and braces left behind by those who have been favored by a special act of Mary's kindness suffice to convince anyone about the marvels of Jesus' Mother.

At Lourdes Mary revealed herself as the Immaculate Conception. And it appears that in choosing this spot as a grace dispensing centre, the Blessed Mother wished to show us the relationship that exists between her Immaculate Conception and her almost infinite goodnes. For what did the White Figure reply to Bernadette when the little girl asked who she was? Folding her hands she raised her eyes heavenward in an expression of deepest gratitude, her face overdrawn with a serene and attractive smile, she answered: "I am the Immaculate Conception," as if she wished to say: "Join me in thanking the Almighty for having preserved me from original sin. It is because I am Immaculately conceived, that I am so merciful to all."

However, in order that she may be able to dispense her mercy and goodness, proper spiritual dispositions must be present in the souls of those who would be the recipients of that mercy. The most important of these dispositions is faith — a living faith and confidence in the hearts of those who wish to profit from her goodness. If this faith be not there, if this condition be not verified, the Immaculate Mother is unable to exercise her prerogative.

The spirit of faith that prevails at Lourdes is precisely one of its most outstanding characteristics. This spirit of faith is almost something physical. It can almost be experienced by the senses. It is this spirit that makes it possible for Mary to manifest her goodness. Christ promised that petitions springing from a lively faith would be granted. Lourdes is a standing proof of the realization of that promise. This atmosphere of faith is so strong and all-prevading that extraordinary works simply must happen. It cannot be otherwise.

Thus since one hundred years the Immaculate Mother is exercising her maternal care over her sick and needy children at the isolated Grotto. Countless numbers of miraculous cures and extraordinary works have occurred. The greatest 'miracles' of Lourdes are not necessarily the instantaneous cures, but rather spiritual works of grace. The conversions, and even more so, the resignation and acquiescence to their fate of many who came to Lourdes burdened with illnesses and physical handicaps hoping to be restored to good health.

Such gentle and benign, but moving influence on the free human will, inducing it to accept with resignation and even with joy, dispositions of God's Providence which are contrary to man's natural inclinations, is

a greater feat than an instantaneous cure or even the raising of a dead man to life. In the case of an extraordinary cure or resurrection, the power of God merely moves inert matter But when it is a question of a spiritual miracle, grace has to deal with a free will, a will which is always at liberty to accept or reject its salutary influence.

Lourdes is noted for physical cures which defy the laws of nature. These are outnumbered by far by cures of the spiritual order.

For a hundred years the Grotto has been the Immaculate Virgin's seat of mercy. It will remain such. Her children will continue to flock around Her throne just as they have done in the past. They bring to her their ills and ailments and anxieties—confident of Her love and mercy and power. With a gentle touch of Her Immaculate hand she cures their ills, appeases their consciences, removes their anxieties, strengthens their faith.

Despite the wars and threats that we are witnessing, this still appears to be the happiest of centuries. This is the Age of Mary. She is so near to us. She visits us so frequently. In her presence we can relax and be happy with innocent joy.

From Her throne the Immaculate Virgin exercises Her maternal might. There satan is completely powerless. Lourdes is a permanent and enduring verification and fulfilment of the words spoken by Almighty God: "I will put enmities between thee and the woman, and thy seed and her seed: she shall crush thy head and thou shalt lie in wait for her heel." (Gen. 3, 15).

The Blessed Virgin, because of her Divine Maternity, possesses a certain infinite dignity from the infinite Good which is God. For this reason, nothing superior to her can be created, just as there can exist nothing superior to God.

—St. Thomas Aquinas.

Bearing Jesus in her womb, Mary also bore there all those whose life was included in that of the Savior.

—St. Pius X.

Through a woman was man empoisoned; through a woman was salvation offered to him.

St. Augustine

GOLDEN HARVEST

Fr. Nicholas Kushniryk, STL.

THE CHIMES of time are pealing out the current year. Yet would that we could hold back its march into history, since for us Ukrainians in Canada the past year, 1957, shall ever stand out as a gloriously eventful one!

The year 1956-57 may well be symbolized by a golden sheaf harvested in the ripe spiritual fields of Canadian-Ukrainian community and the gilded mitre of our newly created and first Archbishop-Metropolitan.

It was harvest-time, when fifty fruitful years ago a humble Redemptorist, inspired by a fervid love for souls immortal and motivated by an intense apostolic zeal, began his labors amongst our first Ukrainian immigrants in Canada. The seed of Christ's teaching had been sown and had blossomed in Ukraine, but the transplanting of said delicate blossom on Canadian soil required workers of unparalelled skill and missionary zeal — labourers who would hoe out the insiduous weeds of subsidized sectarianism—men of spiritual valour who would and could hold back the tide of latinization.

One of such first pioneers was the now historical figure of Father Achille Delaere, a Belgian by birth, but a staunch Ukrainian at heart. His was indeed a zeal not unlike that which still animates all those selfless young missionaries who see beyond the narrow confines of their own fatherlands the divinely tempting wide and ripe fields of multicoloured mankind in Asia and Africa.

In retrospect, we can well affirm that the harvest which coincidéd with our Redemptorists' humble and difficult beginnings in the Canada of yore was a very happy and promising augur perhaps even beyond the most optimistic expectations of our ecclesiastical pioneers.

God helping, for it is His grace which performs and men merely collaborate, the blossom, as it were, evolved into myriads of sheaves of spiritual gold. The Redemptorist contribution to the gigantic progress achieved by the Ukrainian Catholic Church in Canada cannot be adequately worded in a succinct resume, for the followers of St .Alphonsus de Liguori have entered into the Eternal Book not merely a page but entire chapters of good works amongst and for our beloved Ukrainian people in this blessed land. Their many monasteries and churches of the Byzantine Rite, which are spread over many Canadian provinces, are witness to the missionary spirit of our Redemptorist Fathers. One needs but to evoke the past and instantly legions of souls would, if they so could, readily and greatfully voice in unanimous unison a 'Te Deum' of thanksgiving, on the occasion of this Golden Jubilee. Souls baptized and brought into the fold of the Church Militant... Souls confirmed in the Faith of our fathers... Souls united not merely as to body

but in the indissoluble bond of matrimonial love... Souls bathed in the waters of the spiritual Siloe of Penance... Souls frequently fortified and transformed into walking and breathing tabernacles through the Holy Eucharist, salved of the remnants of sin and salved with Extreme-Unction before the ultimate passing into the Hereafter... Souls of courageous young men prepared for the service of the Lord's Altar and His vineyard... Souls of countless Prodigal Sons brought back into the Mystical Body by the eloquence of predication... Yes, one and all today are pulsating alleluias proclaiming this fruitful half a century of Redemptorist endeavors!

'Tis therefore no mere coincidence that this celebration should be crowned with the highest honour ever bestowed by the Holy See upon a Canadian ecclesiastical dignitary of Ukrainian descent.

The nomination of Archbishop Maxime Hermaniuk and his elevation to the throne of Metropolitan is indeed the seal of both divine and papal approval on fifty long yeras of tireless spiritual labour which, despite all manner of onslaught, bore its golden fruits.

Duly respecting the profound humility of these spiritual sons of St. Alphonsus, let me sincerely affirm that their present pride in the metropolitan dignity of one of their own is more than legitimate. And we are certain that they will not begrudge us a share in it.

To those of us who have followed, albeit from afar, the meteoric rise of our newest and first Metropolitan's career, the bestowing by Rome of such a great ecclesiastical responsibility and jurisdictional dignity, came as no surprise. In the person of Archbishop Hermaniuk the Ukrainian Catholic Church in Canada has gained a brilliant scholar, a diplomate of the finest university of Western Europe and a dauntless champion of the Byzantine Rite in the face of those who albeit well-intentioned, tend to confuse universality with uniformity. A leader of practical pastoral experience, owing to his episcopal novitiate, as it were, under the late Archbishop B. Ladyka, he shall doubtless be a steady-handed pilot of our Church's destiny. His golden mitre is a natural crown topping our Church's tremendous progress, to which the Redemptorist Fathers have so immensely contributed.

'Tis therefore with deepest and soul-felt gratitude that we bow our heads before these tireless workers of such a sublime calling and selfless devotion. We bend our knees with profound respect and loyalty to him, our Arch-Pastor, and vow to ever make his new burden light and his new yoke sweet, through our spiritually filial respect, obedience, love and esteem. May the blessings of the Lord ceaselessly descend upon His Grace, in order that he may guide our noble Church to the fulfilment of its divine calling amongst our fellow-Catholics and our dissident Christian brethren, and our truly believing people to their eternal destiny... Ad multos annos!

Erasmus: In the country of the blind the one-eyed man is king

Napoleon: Ability is of little value, without opportunity.

Present Position of the Orthodox Church

M. Schudlo, CSsR.

IN 1954 I had a chance to go to Rome for the canonization of Pius X. From Rome I went to Egypt, Palestine, Greece, Turkey and other countries. Profiting by my journey through these countries I entered in contact with various church dignitaries, both Catholic and Orthodox. Among others I paid a visit to the patriarchs of Alexandria and Constantinople, both Orthodox.

I was interested in what they think of the Catholic Church and the reunion between the East and the West. I met some wonderful priests both in Alexandria and Constantinople and we had long discussions about the prospect of the reunion.

But, let's give a look at the numerical status of the various Orthodox Churches or patriarchates.

Patriarchate of Constantinople has some 270,000 faithful besides 50,000 Orthodox Greeks of the U.S.A. who recognize the patriarch of Constatinople and live under his jurisdiction. The people of Greece, although Orthodox, do not recognize his jurisdiction.

Patriarchate of Alexandria, spiritual head of the Greeks living in Egypt, numbers about 120,000 souls.

Patriarchate of Antioch, whose faithful live in Lebanon and Syria, has 290,000 souls.

Patriarchate of Jerusalem is the smallest. It has 75,000 souls.

There are also other Orthodox Christians living in the Eastern lands and Egypt. All Orthodox of the Middle East and Egypt number some 3,500,000 to 4,000,000 souls.

If we add some 8,000,000 who live in the kingdom of Greece, there will be some 12,000,000.

Let's suppose that all of these Orthodox Brethren joined the Catholic Church. The number of the Catholics in the world would not increase much. The reunion would rather have a great effect on the morale of the Christian world, increasing the prestige of the Church in the eyes of the pagan world.

As Catholics we should not neglect our Orthodox Brethren of the Middle East, because every soul has a great value in the eyes of Christ. I guess, however, that more emphasis should be placed on the importance of the reunion of the Slav Orthodox nations, such as Ukraine, Russia, Rumania, Bulgoria, etc.

The number of the Slav Orthodox peoples runs into some 200,000,000. If these Christians could be won to the unity of faith with the Vicar of Christ, then the golden era would come to the world. This would be the most joyous event since the declaration of religious freedom granted to the Church by Constantine the Great in 313.

IS KEEPING COMPANY WITH A NON-CATHOLIC A SIN?

Donald F. Miller

Problem: I am a Catholic girl just out of high school, and I am going steady with a boy who is not a Catholic. We often talk about marriage, but I always tell him that I would not marry anybody but a Catholic. His answer is that this is not important because he believes in God, reads the Bible, and would not interfere with my bringing up our children as Catholics. I have often thought of asking him to become a Catholic, but don't know how to go about it. I don't want him to think I pushed him into it. Is it wrong for me to continue to go steady with him?

Solution: If you could be counted on to cling steadfastly to your determination not to marry a non-Catholic, and either to succeed in getting him to take instructions in your faith or to give him up, then there would be nothing wrong in continuing for a while to go steady with this boy. The trouble is that the longer you go with him the more apt you are to find yourself deeply in love and to forget about the importance, for your future happiness and salvation, of marrying someone of your own faith. Therefore you should take action at once in seeing whether he can be led into the true faith.

You make a great mistake (like many young people) in thinking that it is just a matter of asking him to become a Catholic. He cannot intelligently consent to a request that he become a Catholic while he as yet knows little or nothing about your faith. Since he has already talked about wanting to marry you, you should approach the subject of religion somewhat in this way "You want to marry me. But I am determined that I shall never marry anyone who does not have the same religion that I have. I am a Catholic and I am convinced that the Catholic religion is the one true religion. Some of my reasons for this conviction are these. (Give some of your personal reasons for being a Catholic)—But I cannot rightly teach you everything about my religion myself, nor can I ask you to join it unless you understand it fully. Why not let me introduce you to a priest, and have him give you a course of instructions? You will be under no obligation to the priest or to me to become a Catholic—that will be up to your own conscience after you know what it is all about."

If after an approach like that, he is still unwilling to take instructions and learn more about your religion, I would say that, being still a teen-ager, and with plenty of opportunity ahead of you to make other friends, you should feel yourself seriously bound in conscience to give him up rather than continue on the road to an inevitable mixed marriage.

(from the LIGUORIAN)

NEW YEAR'S WISHES

Our Best Wishes to all readers and subscribers of the "Redeemer's Voice". May the Infant Jesus and His Holy Mother Mary bless all of you and fulfill your fondest wishes, bestowing upon you and your family their choicest favors and graces.

On this solemn occasion we wish to thank you for your kind and generous cooperation with our monthly, asking you to make all possible efforts that this monthly magazine get to all your friends and relatives.

Book Review — "The New Class"

Milovan Djilas, a former comrade of the Yugoslav dictator Tito, at present jailed for his "deviations" from the Communist lines, has secretly written a book "The NEW CLASS" which has been smuggled out to the United States and published in 1957.

"The New Class" is the best analysis of Communism and its tactics. M. Djilas has been disillusioned with Communism because in practice the Marxist theory is the cruelest tyranny the world has ever witnessed. No other revolutions promised so much and accomplished so little. Demagoguery and misrepresetation are inevitable among the Communist leaders," says Djilas. (p. 31).

The Communists hoped that "the state would rapidly wither away, and that democracy would be strengthened." The reverse happened. (p. 37).

Communism has produced "a new class" of rulers. "Country homes, the best housing, furniture..., exclusive rest homes were established for its highest bureaucracy, for the elite of the new class." (p. 57).

"Men will marvel at the grandiose ventures accomplished, and will be ashamed of the means it used to accomplish them." (p. 69).

Communism leads to "the most refined tyranny and the most brutal exploitation." (p. 70) because the "proletariat does not participate or play the greater role in this (in policy-making) than any other class". (p. 70) "The claim that it is a dictatorship of proletariat becomes an empty slogan." (p. 79). "Meetings of the party forums and other assemblies are convened to confirm what has previously been cooked up in intimate kitchens" (p. 83). Lenin said. "The state is a club". And this club is the property of the Communist pashas and bigwigs.

"Dogmatism and infallibility of the Party reigns everywhere and in everything, in economy, politics, poetry, etc, because no really serious discussion is allowed... "Everything is erroneous and valueless if it is not in accord with original Marxism." (p. 126).

Contemporary communism creates more and more half-truths and tries to justify them with lies..."

We recommend this interesting book to our readers.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛЮТИЙ 1958 FEBRUARY

REDEEMER'S VOICE

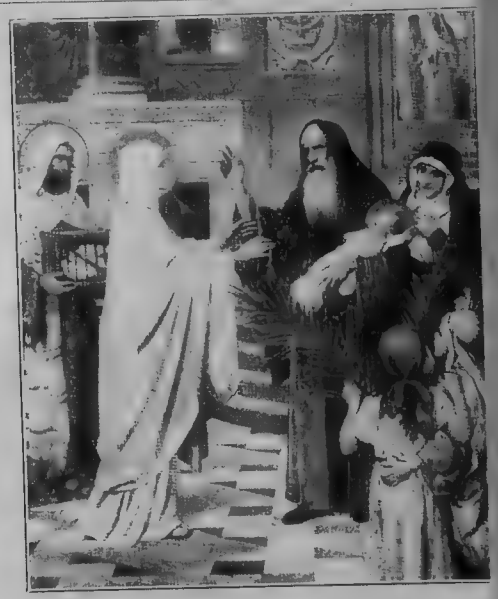

Now Thou dost dismiss Thy servant, O Lord... because my eyes have seen Thy salvation.

Нині відпусти Твого раба, Владико... бо бачили очі мої спасення Твоє.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS

Rev. R. Chomiak, CSsR.
250 Jefferson Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ
Пр. о. Р. Хомяк, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР
BUSINESS & PROMOTION
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXX, No. 2.
Рік XXX, Ч. 2.

ЗМІСТ : CONTENTS

Стрітення
о. М. Щудло ЧНІ. ---- 1
Місячне Намірення ---- 3
Людські Зорі
о. Б. Курилас, ЧНІ. ---- 5
Хотів би ти знати? ---- 7
Неоцінений Скарб
о. Роман Хом'як, ЧНІ. ---- 9
Гріхи в Подружжі?
о. М. Щудло, ЧНІ. ---- 11
Католицька Преса
о. Мих. Щудло, ЧНІ. ---- 13
Інфірмерка Маруся
М. Щ ---- 16
Брат убиває брата ---- 20
Подорож до Св. Землі
о. М. Щудло, ЧНІ. ---- 22
Наша соняшна система ---- 30
Рецензії ---- 32
Picture Section ---- 33
The Pilgrimage to Lourdes ---- 37
Persecution of the Ukrainian Cath. Church 43
Your Place in Life ---- 48
Information Centre ---- 51
The Visitation of Mary
St. Alphonsus Liguori ---- 54
Hints on Catholic Press Observance ---- 58
My Catholic Faith the Byzantine Way
Theodore Bleech ---- 59
The Bible is an Infallible School of Perfection
Rev. M. Schudlo, CSSR. ---- 62
Ukrainian Revolution ---- 66

СТРІТЕННЯ

о. М. Щудло, ЧНІ.

ТИХИЙ врочистий настрій заліг у єрусалимському храмі. Тільки деде видно побожних богомольців, що в храмі Всевишнього виливають свої жалі, засилають благання до Бога та в гарячій молитві до Творця знаходять спокій для зболілих душ.

До храму входять двоє подорожних. Старший мужчина ступає біля молодої жінки-матері, що на руках ніжно та любляче тримає маленьке сорокдневне дитятко-хлопчика.

Старенький священик виходить їм на зустріч і вітає в ім'я Бога: "Мир з вами!" Він знає, пощо з дитиною прийшли вони до храму. Мойсеїв закон велів: **"Кожне дитя чоловічого полу... має бути посвячене Господеві..."** (Лк. 2, 23). Господь звелів Мойсеєві вложити цей припис у Закон. Кожен первородний син ізраїльських батьків належав до Бога. Він був Його власністю. Це була подяка народу за те, що в часі загального погрому єгипетських первенців смерть обминула доми ізраїльтян. Вони спаслися від смерти. За те сталися власністю Бога.

Згодом Бог вибрав Собі на службу ціле плем'я Левія. Інші первенці були звільнені від обов'язку присвячувати життя на службу Бога. Але треба було викупити їх. Багатіші родини жертвували як викуп ягня, а бідні—два голуби чи дві горлиці.

Молода Мати принесла до храму свого Первенця. Це преблагословенна Діва Марія. Її первенець це Син Всевишнього, це Месія обіцяний нашим прабатькам у земському раю, це Спаситель світу.

Ніхто не знає Маріїної тайни. Вона мовчить перед світом. Колись Сам Христос об'явить людям, хто Він такий. Тепер не на це час. Це час присвятити Його Богу. Марія це робить від усього серця. Це її син, але водночас Син Небесного Вітця. Він належить більше до Бога ніж до неї. Вона тільки Його земська любляча Мати. Має виховати Його для Небесного Вітця та для цілого людства.

Марія приступає перед прес-

тіл Всевишнього і всім серцем приносить свого Божого Сина в жертву Господеві: "Небесний Отче", шепочуть її уста, "присвячую Тобі того Сина, що стався теж моїм! Ти дав мені Його. Я віддаю та присвячую Тобі Його на вічну службу!"

Жертва довершена. Марія платить призначений окуп. Вона бідна в земські добра. Скарби ласки та Божої любови це її багатство. Ніяка мати в історії світу не пожертвувала так великодушно Богові свого сина, бо ніяка жінка так сильно не любила Бога як Марія.

Треба на час викупити Його, бо Він не належить до племени Левія. Він походить із царського племени Давида. Марія складає приписану законом жертву—два голуби, і бере назад від священика свого Ісуса. Він бодай до часу належить до неї . Вона Його любляча Мати.

Беручи Ісуса, Марія дрижить. Вона знає, що це не було дійсне викуплення. Ісус належить до Бога. Він жертва за гріхи світу. Він Спаситель упалих і грішних людей. Не промине тридцять літ, і Отець Небесний зажадає Його від Марії.

Ісус покине люблячу Матір і піде голосити людям щасливу новину відкуплення і спасіння. Марія полишиться сама. Вона буде супровожати Сина своєю любов'ю та ревними молитвами за тих, хто слухатиме Його навчання. Вона благатиме Бога, щоб слова її Сина падали на слухняні серця, зростали та приносили плід вічного спасіння.

Пожертвувавши Ісуса Небесному Вітцеві, Марія вертається додому. Небесна радість сповняє її серце. Вона тішиться, що виповнила Божий закон. Вона любить Бога і з любови до Нього прийняла Боже Материнство.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас **СТАРУ і НОВУ** адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА** для адміністраційної кореспонденції: **THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.**

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

(Молитва, щоб Преблагословенна Діва з Людського святилища принесла всім, що за Христа терплять, потіху і силу).

11 лютого 1858 р. Пренепорочна Діва Марія з'явилася перший раз в Люрді побожній дівчинці Бернадеті Субіру. Відтоді Люрд став осередком дуже оживленої набожности до Богородиці, і місцем, де за посередництвом Пресвятої Діви діються великі чуда і скріпляється віра. Від 1884 начислено три тисячі уздоровлень, строго прослідженних і узнаних за надприродні лікарською комісією.

Тому добре зробить християнський світ, як звернеться до Людської Діви з сердечними мольбами про потіху і силу для тих, що терплять переслідування під безбожним большевизмом.

В історії Церкви не було так страшного переслідування християн, як сьогодні під большевиками. Безбожний комунізм має ясно означену мету: знищити християнство і затерти в людських душах думку про Бога. До цієї диявольської цілі змагають стало, пляново і послідовно, пристосовуючися до обставин і успособлення населення даного краю. Для большевиків ніщо не зле і неморальне, як воно служить до поширення безбожного комунізму. В стримлінні до мети вживають різних засобів: терору, обітниць, підступу, ложі, насилля..., послугуючися всіми модерними засобами. В їх руках преса, кіно, радіо, телевізія... Все окружене сіткою тайної поліції, доносників, так, що кожний боїться сказати одно необережне слово, щоб не наразитися на страшні наслідки. Через нечуваний терор большевики стараються знищити в людських душах бажання волі і зробити всіх сліпим оруддям безбожної комуни.

Безбожницькі зусилля большевизму звернені проти всіх релігій, а зокрема проти католиків. Сьогодні під комуністами є 60 мільйонів католиків. В деяких краях католицька Церква під большевиками ще офіційно існує, але і там ті епископи, що осталися, є під чуйним доглядом поліції, ограничені в сповнюванні своїх обов'язків.

Найбільше потерпіла від московського большевизму наша Церква. Перед другою світовою війною (1939) було в Галичині в трьох дієцезіях 3 мільйони, 576 тисяч, 237 вірних, з

2,275 священиками і 7 єпископами, трьома духовними Семінаріями, трьома мужеськими і вісьмома жіночими Чинами. На Закарпатті було 461,000 вірних, 354 священиків і мукач. єпископство. В Пряшівщині було 321,000 вірних, 341 священиків і 2-ох єпископів. Від смерти митр. А. Шептицького (1944) большевики жорстоко нищать нашу Церкву, а на її місце насильно настановляють так зв. "православ'я" всеціло віддане на услуги безбожного уряду. Всіх наших єпископів арештовано і вивезено в глибину Совітського Союзу, де всі, крім двох померли смертю ісповідників. Єпископ Мукачівський Ромжа вмер мученичою смертю. Сотні священиків вбито або вивезено до концентраційних таборів. Вірні католицькій Церкві мусять скриватися, користаючи з обслуги тих священиків, що остались і потайки сповняють свої священичі обов'язки, все наражені на большевицькі кари. Дійсно сумне положення цієї мовчазної Церкви.

Наші обов'язки:

Христова Церква це живий організм, містичне Тіло самого Христа. Ми, що користаємо зо свободи, члени того Тіла, повинні співболіти з терплячими. Заносім горячі молитви до Всевишнього, через заступництво Непорочної Діви з Люрд, щоб вона їх терпіння злегшила, терплячих потішила, їх віру скріпила. Будьмо певні, що в цьому ювілейному році Непорочна Діва на наші горячі і витривалі молитви зішле особливший доказ своєї материнської любови і милосердя для тих, що сьогодні найбільше її милосердя потребують.

Місійне намірення на місяць лютий: "Щоб безбожний матеріялізм не зіпсував релігійного успосіблення китайців".

Згадайте слово, що я вам сказав: Нема слуги більшого від пана свого. Коли мене переслідували, то й вас переслідуватимуть; коли моє слово заховували, то й ваше заховуватимуть. Та це все робитимуть вам ради мойого імени, бо не знають того, що мене післав. Як би я не був прийшов, і не був говорив, то не були б мали гріха; але тепер не мають вони оправдання в грісі своїм. Хто мене ненавидить, той ненавидить і мого Отця. Як би я не був учинив між ними діл, що їх ніхто інший не вчинив, то не були б мали гріха; та тепер, коли вже бачили (всі ті мої діла), вони ненавидять мене та й мого Отця. Одначе все це на те, щоб справдилося слово, написане в їх законі: "знена-виділи мене без ніякої причини". (Ів. 15, 20-25).

ЛЮРДСЬКІ ЗОРІ

о. Б. Курилас, ЧНІ.

"КЛИЧЕ Мати, Рідна Мати, Сини й Дочки, Вас!" О так! Тільки в білі сніги провалився старезний дідуган, 1957 рік, над світом сходять мерехливі Людрські зорі, "кличе Мати—Людрська Мати, Сини й Дочки, Вас!" Вістка гомонить по світі, дзвенить за зеленими горами, поза синіми океанами. Вісточка завівається вітрами в лісові хащі Канади, Бразилії й Буковини, проноситься над одягнуті в сніг вершини Говерлі, над дуби, буки, ялинки, виноградники, перелітає Уральські, Бескидські, Скелясті хребти, надійним леготом шепче понад червоні черепочні дахи.

І ніхто та ніщо в світі не може здержати Вістки, закувати морозом і льодом подиху гарячої Любови: ані тупіт солдатських чобіт, ні зловісний стогін заліза і сталі, ані ватаги прикордонних опричників і їхніх собак. На хвилях етеру й стотисячними іншими струмами хай Вістка ластівками летить до Вас, Сестри й Брати, в Україну, де мріють про волю Дніпро й Карпати. Сіяють вічні зорі над Краєм, таким чарівним, а водночас таким смутним і тривожним (адже його синам і дочкам силоміць хотіли б вирвати з душі Бога!), йде чудна вістка із Піринеїв, через Марія-Повч і Гошів і Зарваницю, Сучаву, Почаїв і Жировиці, Печерську Лавру й "Нерушиму Стіну" Святої Софії: через поле широкее, та понад море глибокее йде до Вас Пречиста Мати, Марія, рідні, Вам щастя бажає!

Станьмо згідно друг при другзі,

Грімко пісню задзвенім.
І в Марійськім нашім крузі
Честь Марії голосім.

Бо Марія—наша Мати
І—Заступниця свята.
Їй належну честь віддати
Це—найвища всіх мета!

Зачалося це, ще тоді, як в тривожну Вифлеємську ніч "в темнощах земських Сонце засвітило" і для вселенної, для всіх сторіч, рас і суходолів продзвеніла Архангельська пісня:

Слава на висотах Богові,
І на землі спокій,
Людям доброї волі!

Тоді понад жолобом-яслами, над солодким Дитям Ісусом схилилась у преніжному піклуванні Богомати і Діва, і дівственний Йосип; з тієї пори піклується Цариця Ангелів неустанно і Сином своїм до Його воскресіння і нами всіма, Його братами, аж до кінця віків. 11 лютого 1858 р. з'явилася у чудній Массаб'єль шляхетній і геройській дівчині Бернадеті і виявила своє Непорочне Зачаття; а 13 травня 1917 р., в Фатімі, прохала людство навернутись до Бога й посвячуватись Її Непорочному Серцю. Якщо послухаються Її люди, то слов'янський Схід навернеться зо шляхів гріха й тиранії і настане справжній мир і воля.

Від цих обидвох дат людство з надією глядить в сторону двох місцевостей і співає:

Непорочна, чиста, красна,
Повна ласки, всіх чеснот,
Мов та зірка, світла, ясна,
Сяє все з святих висот.

І цариця з Сином з неба
Мов Владичиця сильна;
Людям ласки шле в потребі,
І хоронить всіх від зла.

Отож гордіться, Брати-українці всього світу, усі слов'яни, Германці й Латиняни, усі чорні і жовті Брати світу Небесною Матір'ю, бо вона гідна того! Глибоко любімо Її за великі діла для всього людства, Українського Краю Кралю і Матір! Ще Твоя слава, Богородице, зацвіте синіми волошками і червоними польовими маками над Києвом і Львовом, Чернівцями, Холмом та Ужгородом, як це було іноді, за Ярослава. Ми горді Тобою, Люрдська Маріє, богаті і щасні будемо, як весна, як земля, як води прозоро-блакитні. Бо ми чуємо гомін пісні:

Кличе Мати, Люрдська Мати
Синів й Дочок нас! Амінь.

1) Мені здається, що в сповіді священик не розумів мого гріха і я вдруге не повторив його. Чи сповідь була добра?

Священик має обов'язок попрохати вияснення, якщо не розуміє якогось гріха. Якщо Ви не мали наміру затаювати його, то сповідь була добра. Слід припускати, що священик зрозумів Вас, бо інакше був би звелів повторити згаданий гріх. Отож будьте спокійні та полишіть Богові цілу справу.

2) Як краще слухати Службу Божу: слідувати за діями священика при престолі чи відмовляти вервицю?

Найкраще слідувати за діями священика, відмовляти літургійні молитви та пригадувати собі значення різних церемоній, які пригадують нам ціле життя Божественного Спасителя. Вервичку можна відмовити в іншім часі. До цього непотрібна Служба Божа. (Замовте собі цікаву книжечку о. М. Шудла ЧНІ.: **Божественна Літургія,** $1.50: The Redeemer's Voice, Yorkton, Sask., Canada. Там знайдете подрібне вияснення цілої Служби Божої).

3) Чи то гріх явно належати до масонів?

Явно чи тайно католикам заборонено під смертельним гріхом належати до масонів. Масонерія зо своєї істоти це атеїстична та протихристиянська організація, яка поборює всі церкви, особливо католицьку.

4) Мій брат і його жінка мають 60 років. Вона не слухає його в подружих справах, бо вже нема надії, щоб Господь післав їм дитину. Жінка думає, що це гріх у такому віку вживати подружжя. З цього панують між ними вічні сварки.

Жінка має слухати свого чоловіка у подружих справах, не зважаючи, чи спосібна чи неспосібна мати діти. Не вільно жінці відмовляти подружих прав своєму чоловікові без дуже важної причини.

5) Що значить вивід жінки по хрещенні дитини?

Вивід це благословення, що Церква вділяє матері та новонародженій дитині. Воно з'єднює матері Божу поміч виховати дитину на доброго християнина, а це зовсім не легка річ. До цього потрібна Божа ласка та поміч. —

6) Часом з Йорктону Отці Редемптористи подають Службу Божу через радіо. Чи треба клякати на "освячення" і хреститися, як священик благословить людей Святими Дарами?

Треба клякати тоді, як у церкві виставлені Святі Тайни. Нема обов'язку клякати чи хреститися, як слухаєте Службу Божу через радіо. Проте Богу буде приємно, якщо клякнете та перехреститеся.

7) В Саскачевані по церквах священники відправляють давні молебні до Христового Серця та Божої Матері. Хтось говорив мені, що Рим заборонив правити ці молебні та суплікацію. Чи це правда?

Це неправда. Редакція Голосу Спасителя має офіційні документи Святішої Конгрегації для Східньої Церкви, в яких виразно зазначено, що ця Конгрегація, видаючи наші літургійні книги, зовсім не заміряла касувати нашу суплікацію. В них одночасно зазначено, що вільно видавати молитовники та поміщувати в них давні молебні.

8) Чи світські особи можуть прикрашувати престіл квітами?

По приписам нашого східнього обряду квіти узагалі не повинні бути на престолі. Ощі речі мають бути на престолі: кивот, хрест на кивоті, шість свічників, Євангелія та ручний напрестольний хрест. Більше нічого!

В нас завівся звичай прикрашувати престіл квітами. Цей звичай треба поволі касувати. Деякі священики позволяють ставляти квіти зараз за престолом на осібних підставках.

9) Якщо душа вже в небі, то на чию користь ідуть Григоріянські Служби Божі, що правляться за неї?

Не журіться! Бог знає, кому застосувати їх. Може згадана душа має когось з родини чи знайомих і приятелів у чистилищі? Може хтось через її згіршення та лихий приклад карається в чистилищі. За них підуть ці Служби Божі.

"Григоріянка" це 30 Служб Божих, що кожного дня через місяць правиться за якусь душу. Давне передання подає, що Папа Св. Григорій мав об'явлення, в якім запевнено його, що Бог забере душу з чистилища до неба, якщо за неї відправляться 30 Григоріянських Служб Божих.

Дуже добре роблять ті, що вже за життя наймають 30 Служб Божих за свою душу, як вона буде в чистилищі. Хто бажає замовити собі Григоріянку, може вчинити це, висилаючи свою грошеву пожертву до: St. Mary's Seminary, Meadowvale, Ont., Canada.

10) Якого гріха допускаються ті, що побираються в третім ступні, от хоча б хлопець від одної сестри, а дівчина від другої? В нас таке трапилося.

Це не є посвоячення третього, але другого ступня. Церква відраджує і забороняє подібні подружжя, бо часто діти терплять через них, от хоча б так, що бувають нездорові, щось їм бракує, тощо.

Всетаки в надзвичайних обставинах Церква вділяє диспензу і по отриманні диспензи нема гріха заключати подібні подружжя.

"Нехай не тривожиться серце ваше: віруйте в Бога, та й у мене віруйте. В домі Отця мого помешкань багато. Коли б ні, то я вам був би сказав, бо я оце йду приготовити місце для вас. І коли відійду й приготовлю вам місце, знову прийду й заберу вас до себе, щоб там, де я перебуватиму, також і ви перебували. Дорогу ж до того місця, куди я йду, ви знаєте". І сказав йому Тома: "Господи, не знаємо, куди йдеш, то якже могли б ми знати дорогу туди?" Сказав йому Ісус: "Я сам—і дорога, і правда, і життя; ніхто не йде до Отця, як тільки через мене." (Ів. 14, 1-6).

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

НАШ Господь Ісус Христос учить: "Блаженні ті, що не бачили, а ввірували" (Іван 20: 29).

Слово **віра** здебільша означає згоду розуму, дану правді, опертій на свідоцтві інших. Щоб комусь вірити, треба довір'яти його правдомовності.

У Старому Заповіті віра є представлена як конечна чесноти, від якої залежить спасіння або руїна ізраїльського народу: "Віруйте в Господа Бога вашого й будьте безпечні" (2 Паралип., 20:20), і "Коли не повірите, не остоїтесь" (Ісая, 7: 9).

У Новому Заповіті віра є така конечна, що вірити значить визнавати християнство, а не вірити—це не бути християнином: "Хто увірить і буде охрещений, спасенний буде, а хто не увірує, буде осуджений" (Марко, 16: 16). Віра—це прийняття Євангелії, що її проповідав Ісус Христос і Його Апостоли. Вона припускає проповідь: "Віра отже зо слухання" (Рим., 10: 17). Віра—це не інтуїція серця, ані пряме видіння: "Бо тепер бачимо через дзеркало невиразно" (І Кор., 13: 12)). Віра—це свобідне й свідоме прийняття Божого свідоцтва тому, що з однієї сторони людина може відмовитись вірити, а з другої ніхто не доходить до віри без спонук, без внутрішнього переконання, що **Бог об'явив** (Филип., 3: 8-10; 1. Петр., 3: 15). Ця віра є злучена з надією і є удосконалена любов'ю: "Віра, що діє через любов" (Гал., 5: 6).

Бог обіцяв Авраамові численних нащадків, а потім звелів йому пожертвувати свого сина Ісаака (Бут., 22: 2). Авраам не завагався виповнити Божу волю. Він був переконаний, що Бог всетаки додержить Свою обітницю (Бут., 22: 10). Що за віра!

На Тайній Вечері "Ісус узяв хліб і, поблагословивши, розломив і подав його Своїм учням і сказав: "Прийміть, споживайте, це є **Тіло Моє**". І взявши чашу, хвалу віддав, подав їм, кажучи: "Пийте з неї всі, бо це **Кров Моя** Нового Заповіту, що за многих проливається на відпущення гріхів" (Мат., 26: 26-28). Хоч Апостоли бачили очи-

ма тільки хліб і вино, проте були сильно переконані, що Христос говорить правду та що вони дійсно споживають Його Тіло та Кров. Святість життя Ісуса Христа, Його численні чуда, що їх Він доконував, сповнення різних пророцтв на Христі витворили в Апостолах ту певність, що Ісус Христос є правдивим Сином Божим, тому про правду Його слів зовсім не можна сумніватись.

Що таке віра?

Віра—це богословська чеснота, що склонює розум підо впливом волі та Божої ласки кріпко прийняти за правду все те, що Бог об'явив.

Поки людина повірить, вперед досліджує, чи цю правду віри, в яку вона повинна вірити, Бог дійсно об'явив. Сам Бог домагається від людини розумної служби (Рим., 12: 1), і надто легку віру називає легкодушністю (Сир., 19: 4).

Віра—це передовсім **діло розуму** тому, що тут ходить про пізнання правди. Одначе тому, що цієї правди сама людина не може зрозуміти, приміром: таїнство Пресв. Тройці, чи Пресв. Євхаристії, і своїми змислами не може спостерегти, приміром: Бог, душа, ангел, згода нашого розуму не може відбутися без **впливу волі,** яка приказує розумові студіювати спонуки, щоб повірити. Коли ж вони є переконуючі, воля приказує розумові погодитись з цією правдою віри. Деколи також воля може спротивитися прийняттю правди віри й тоді нема віри.

Вірити в правду, яку Бог об'явив—це **надприродне діло,** до якого потрібно **Божої ласки,** щоб просвітити розум і скріпити волю. Тим чином віра стає ділом свобідним, надприродним і заслуговуючим.

Неодин викручується від слухання проповіді тим, що має занадто коротку пам'ять. "На що придасться мені слухати", каже: "коли я й так нічогісінько з того всього не запам'ятаю?"

Відповідаючи на цей пустий викрут, ужиймо такого простенького порівняння:

Коли хто черпає воду брудним кошиком, то вода вправді витече з кошика вся, й нічого з неї не залишиться там, одначе кошик із того багато скористає: він позбудеться свого бруду й гарно очиститься. Таксамо буде з тим, що має пам'ять коротку, слабу: він вправді забуде майже всі проповіді, що їх колинебудь чув. А все таки: якщо буде їх уважно й покірно слухати, то за якийсь час душа його напевно очиститься з усього гріховного бруду.

ГРІХИ В ПОДРУЖЖІ?

о. М. Щудло ЧНІ.

"Моя протестантська сусідка каже, що католицька Церква занадто мішається до подружжя, яке є справою подругів, а не священиків. Чоловік і жінка повинні самі знати, як поводитися в подружжі. Чому тоді священики перестерігають людей, щоб зберігали чистоту подружжя? Що значить ця чистота? Чи ми не маємо права користуватися подружжям? Та ж ми брали шлюб у церкві! Якщо є якісь гріхи проти подружжя, то які вони, бо ми не хотіли б зневажати Бога?"

Бог установив подружжя, щоб людство росло та множилося. При цім долучив до подружжя деякі приємності, щоб улегшити подругам тягарі та нагородити їх за труди в вихованні дітей. Отож уживання подружжя є дозволене та благословенне Богом і Церквою, якщо подруги належно вживають його, стараючись зберігати приказ Св. Павла: **Нехай в усіх буде чесний шлюб і невинне ложе.** (Євр. 13, 4).

Ложе ж не буде невинне, якщо подруги допускатимуться оцих гріхів:

1) **Невірність.** Подружа зрада є завжди тяжким гріхом, що зветься **перелюбом.** Ба й там навіть є два смертельні гріхи: зрада власного подруга чи подруги та гріх нечистоти.

Подруги в дні шлюбу зобов'язалися перед Богом і Церквою, що будуть собі вірні аж до смерти. Отож подружа зрада, приставання з іншими особами це порушення шлюбного приречення, тому й гріх.

2) **Штучне перепинення народин**—це другий смертельний гріх проти подружжя, бо вживання подружжя в Божім пляні звернене на розмноження людського роду, хоч часом через старший вік чи неплідність дітородження неможливе.

Проте подруги не сміють нічого чинити, щоб штучно перепиняти можливість дітородження. Св. Августин каже:

"Приставання навіть з власною жінкою є лихе і заборонене, якщо уникають дітородження".

Пій XI додає: "Вживання подружжя, що уникає дітородження, є проти Божого та природного закону, тому й буває смертельним гріхом".

Отож буде завжди смертельний гріх щонебудь робити, щоб уникнути наслідки подружого акту. Подруги можуть вживати подружжя коли бажають, але не сміють нічого чинити, що було б штучним перепиненням народин.

3) **Самонадужиття**—це третій гріх проти чистоти подружжя. Подруги мають право користуватися подружжям, але ні чоловік, ні жінка не можуть самі шукати полових приємностей, бо це було б тяжким гріхом.

Якщо вживання подружжя неможливе, от хоча б тому, що чоловік чи жінка слабі, чи тому, що жінка вагітна, то треба панувати над собою, молитися та гамувати власні пристрасті. Бог помагає тим, що покірно благають у Нього помочі, бо ж пречінь кожний може і повинен бути паном власних пристрастей, а не їх рабом чи рабинею.

4) Неслушна відмова в подружжі є тяжким гріхом. Подруги згодилися слухати одне другого в хвилині шлюбу. Отож так чоловік, як і жінка мають задовольняти одне другого. Відмова без слушної причини—це смертельний гріх проти вчиненої обітниці. Св. Павло каже: **Жінка не володіє над своїм тілом, але чоловік. Таксамо чоловік не володіє над своїм тілом, але жінка. Не вхиляйтеся одне від одного!** (I Кор. 7, 4).

Неслушна відмова—це гріх проти справедливости, бо ламає подружий контракт. Багато чоловіків зійшли на манівці через неслушні та вперті відмови власних жінок, які своїм непослухом у подружих справах попхнули їх на лиху дорогу, дорогу гріха, перелюбу і прокляття.

ЧОМУ БОЛЬШЕВИКИ НЕНАВИДЯТЬ НАШУ ЦЕРКВУ?

Большевики ненавидять католицизм, але особливіше переслідують східню католицьку Церкву? Чому?

Ліквідуючи нашу укр. катол. Церкву в Зах. Україні в 1945 р., большевицькі "релігійні" провідники заявили: "Саме існування католиків східнього обряду це оголошення війни на цілий православний світ."

"Большая советская енциклопедія" каже, що українська католицька Церква" змагає до знищення релігійної зв'язі, що лучить Україну та Білорусь із Москвою!"

Большевицьке переслідування нашої Церкви це тільки продовження політики московських царів, які проголосили в 1905 р., як 200,000 примусово "з'єднених" із православ'ям українців на Холмщині бажали вернутися до католицької Церкви в східнім обряді: "В Росії нема місця для греко-католиків!"

Отак царська політика загнала цих бідних українців до латинства та поляків.

КАТОЛИЦЬКА ПРЕСА

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

НЕДАВНО католицькі журналісти кинули оцей клич: **Читайте католицьку Пресу! Мільйони людей бажало б читати її, але не можуть!**

Де ж проживають ці мільйони людей, що хотіли б читати католицькі часописі, місячники та книжки, але негодні? Найбільше їх таки в нашій Україні, яку опанували московські большевики. Не тільки не дозволяють на читання добрих книжок і католицьких часописей, але й прийшли часи, пророковані нашим поетом Шевченком: "Навіть молитись ворог не дасть!"

Дійсно навіть молитися ворог не дає! Були спроби вислати рідним в Україні декілька молитовників. Все оплачено, і пошту і цло! Вислано молитовники через одобрену большевиками компанію. Ну і що ж? Чи не дійшли може до Львова молитовники? Дійшли, але большевики не дали їх тим, для кого були призначені!

Католики не доцінюють значення доброї преси. За те доцінює її ворог християнства, особливо большевизм. Якщо б католицька преса не мала ніякого значення та не чинила нікому нічого доброго чи злого, то большевики напевно не забороняли б своїм рабам споваджувати собі зза границі католицькі часописі, книжки та магазини...

Отож ворог Христа краще розуміє значення та користь добрих книжок і часописей аніж численні самообманені християни! Не дивниця! Хіба ж Христос не заповів, що **сини цього світу мудріші в своїм поколінні ніж сини світла.** (Лк. 16, 18).

Католицька преса це єдина зброя та засіб, щоб висвітлювати та поборювати вплив злої,

безбожницької, комуністичної та масонської преси... Тій ХІІ отак привітав представників католицької преси на конгресі преси в Відні 30. ІХ. 1957 р.: "Католицькі журналісти мають у цьому неспокійному і до крайностей схильному світі зберегти міру у своїх осудах, ставляти те, що єднає над те, що ділить, і завжди сполучувати любов до ближнього з правдою. Правда це остання ціль усього, але завершенням усього залишається любов!"

В сьогоднішніх часах правда така попереплітана з брехнею, оборона власної батьківщини з наклепами та обчерненням противників, що звичайному чоловікові трудно пізнати, де кінчиться правда, а де зачинається брехня, де слушність і де кривда, де справедливість і де насилля! Сатана так попереплітав брехню з правдою, світло з темрявою, що неодин попадає в песимізм і каже: "Або хто знає, де правда?"—Отут саме завдання католицької преси: висвітлювати факти та насвітлювати їх в єдино правдивім світлі цебто в світлі Св. Євангелії, показуючи народові, де правда і де брехня, де слушність і де кривда.

Крім цього скільки замішання в справах віри та моралі посеред сьогоднішнього людства! Секти ширять замішання та скептицизм посеред народів своїми роздорами та незгодою! Що добре для одної секти, те лихе для другої. Одна хвалить, друга осуджує ту саму річ, або сьогодні хвалить як добру, а завтра відкидає як лиху! Або захвалює для одного, а осуджує для другого! Католицька преса має подати людям Христову правду, не перемішуючи її з людськими видумками, не викидаючи зо Св. Євангелії того, що не подобається "ультрамодерному" поколінню, яке привикло давати волю своїм гонам і пристрастям замість гамувати їх! Лихе життя походить з лихої віри!

Бувають люди, що лихо живуть, хоч мають правдиву віру. Що ж тоді можна сподіватися від тих, які мають лиху віру, або взагалі не мають ніякої?

Причина сьогоднішнього хаосу та замішання по родинах і громадах і світі це брак скристалізованої віри та практичного застосування засад Христової Євангелії до щоденного життя та його нераз складних проблем.

Католицька преса відсвіжує в читачах відвічні правди віри, які щоденне життя та "злоба дня" нераз притемнюють так, що людина зовсім губиться в житті та тратить орієнтаційний змисл, який каже їй, що добре та що лихе.

Католицька преса збиває наклепи ворогів на Христову Церкву та її провідників. Католицька Церква боронить засади св. віри перед нападами єретиків і відступників. Католицька преса невпинно пригадує людям, що не земля, але небо—це ціль нашого життя! Ось тут саме найбільша заслуга католицької преси!

Хто не читає католицької преси, той слабо знає свою релігію й ще слабше проживає нею!

Ставшись Жертвою християн, Божий Син невпинно пробуває між ними, скритий під видами хліба та вина. "Прославляй і радій, дочко Сіона! Бо ось Я прийду й поселюся посеред тебе, говорить Господь. І тоді прийдуть численні народи до Господа і будуть Моїм народом. І я поселюся посеред тебе, й зрозумієш, що Мене послав до тебе Господь небесних Сил". (Зах. 2, 10). Мавши Христа Бога в кивотах по всіх церквах світу, Христові визнавці не повинні лякатися своїх душевних ворогів, бо Євхаристійний Спаситель є їхнім оборонцем і запорукою перемоги над силами пітьми. "Не лякайся їх! Бо Господь, Бог ваш, великий і страшний Бог". (Втор. 7, 21).

Проф. Вол. Кубійович в друкарні Голосу Спасителя в Йорктоні, 19. XI. 1957. Зліва на право: Впр.: о. І. Сирота, ЧНІ., о. С. І. Шавель, ЧНІ.—бувші адміністратори друкарні Гол. Спасителя; Проф. В. Кубійович; Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ., теперішній адміністратор друкарні.

ІНФІРМЕРКА МАРУСЯ

М. Щ.

МАРУСЯ покінчила католицький гайскул. Полюбила Сестер учительок за їх доброту, солідність і побожність. Зразу думала стати черницею, але в часі реколекцій, які давав отець М. К., відчула, що Христос бажав її в світі, бо всюди потрібно добрих християн, які знають католицьку віру, проживають по її засадам і прикладним життям ведуть інших до Христа та Католицької Церкви. Добрий християнин стає Христовим апостолом у своїм оточенні, якщо точно й сумлінно виповняє християнські обов'язки, бо каже стара римська приказка: "Слова навчають, а приклад потягає".

Отак Маруся записалася на інфірмерський курс, щоб ставши інфірмеркою, послуговувати хворим, які є улюбленою часткою Христового містичного Тіла, бо своїми стражданнями активно участвують у Страстях Божественного Спасителя.

Маруся саме рознесла хворим сніданок, як товаришка принесла їй доручення наглядачки: "Маруся К., студентка інфірмерського курсу, має негайно з'явитися в канцелярії панни Ірени Вайт на третьому поверсі".

Бідна студентка поблідла, прочитавши позовний листок. Подібні поклики наглядачки Ірени не віщували ученицям нічого доброго. Маруся взяла вінду і поїхала на третій поверх до канцелярії наглядачки. Звичайно рум'яна та радісна немов погожий ранок, несміливо наблизилася до дверей канцелярії. Ірена була зайнята. Треба підождати. Сіла на лавці. Білий уніформ і чепурна шапочка на голові звертали на неї увагу прохожих.

Маруся потиху молилася, не дивлячись на них. Нараз кремезний лікар студент, що відбував свою трилітню практику в шпиталі, наблизився до неї та ласкаво промовив: "Що сталося? Чому поставили тебе під воєнний суд? Чи міг би я тобі помогти?"

Дівчина поглянула на незнайомого лікаря та відозвалася: "Думаю, що ні... Хто не допускається помилок? Сподіюся, що це не пошкодить моїй науці..."

Дзвінок задзвонив на лікаря. "Не журися", промовив. "Панна

Вайт лає нас усіх. Така вже її вдача. До побачення!..."

Відходячи, промовив: "Сьогодні є забава. Чи підете туди? Я відвіз би вас своїм автом".

Двері канцелярії відчинилися й Маруся почула шорсткий, хрипливий голос наглядачки: "Маруся П., прошу сюди!"

Дівчина підвелася з лавки, сховала вервичку до кишені та, дрижачи, вступила до кімнати. За чистеньким столиком сиділа наглядачка та гойдалася на кріслі. Була це сороклітня жінка з лукавими очима та передчасно поморщеним обличчям. Похмурне чоло не віщувало нічого доброго.

"Марусю", промовила шорстко, "ти ще ніколи не була тут карана. Всі знають, що ти добра робітниця. Але нащо ти принесла папугу панові Набережному? Деякі пацієнти не могли спати через неї... Чи ти не знаєш шпитального правила, яке забороняє приносити сюди котів, псів і птахів "

"Я забула", промовила Маруся. "Пан Набережний прохав мене принести йому улюблену папугу, бо дуже нудився в шпиталі. Я хотіла зробити йому приємність і розігнати його пригноблення". Легенький усміх з'явився на її обличчі.

"Твоя поведінка не подобається мені", відрізала наглядачка. "Ти смієшся? Треба поважно брати мого нагану. Живемо в страшних часах. Громадянство сходить на манівці. Світ котиться в пропасть".

Маруся мовчала, бо відала про песимізм наглядачки. В Божому світі нічого гарного не було для неї. Навіть літнє сонечко не гріло її. Через прикру вдачу та непривітний характер усі виминали її, а це ще більше дратувало старшу віком наглядачку. Веселість і життерадісність молодих інфірмерок попросту лютили її.

"Ти маєш забагато вільного часу"—проказала по хвилині, тому співаєш з іншими дівчатами та проводиш дискусії про церковні справи, вервицю й часте Св. Причастя".

Це вже було забагато для Марусі: "Яке правило забороняє співати чи обговорювати з іншими особисті справи?"

"Ніяке", відказала панна Вайт. "Але це доказує, що ти не віддаєшся вповні своїому фахові... Студентка повинна присвятити весь час і енергію студіям і праці... За твої провини цілий місяць будеш сидіти в шпиталі. Не вільно тобі ніде виходити. Навіть свого поверху не смієш лишати, за винятком кляс чи рефектора інфірмерок".

"Лікар Н. запросив мене на забаву, що сьогодні має відбуватися", промовила Маруся.

"Чуєш, я заборонила тобі виходити зо шпиталю! На забаву не підеш. Тепер іди й вичисти кімнату ч. 230. Її вже з місяць ніхто не чистив. Вимий підлогу, вичисти вікна. Чуєш?"

"Чую", відповіла Маруся й повільно вийшла з канцелярії. Попрямувала до вказаної кімнати та взялася до чищення, хоч подібна робота належала до служниць, а не до інфірмерок.

Робота була тяжка. Шкробати підлогу, воскувати її, драпатися по вікнах не легко тому, хто не привик. Маруся прийняла кару, хоч серце бунтувалося... Проте успокоювала себе: "Життя це не медова подорож. Треба приймати з Божих рук приємності та прикрощі, бо все приходить від того самого Бога. Господь випробовує Свої слуги примхами й витівками людей. Він один уміє писати просто кривими лініями".

Всетаки несправедливе знущання огірченої на життя наглядачки пекло Марусю та викликало в ній бунт "Яке право має вона мститися на других за те, що сама почувається нещасливою банкруткою в житті?"— питала себе саму.

В хвилинах пригноблення виймала медалик Пресвятого Серця Ісусового та, ніжно цілуючи його, повторяла: "Ісусе, мій дорогий Спасителю, Ти теж бував колись на землі пригноблений і засмучений. Розумієш страждання людської душі. Потіш мене, Свою дитину!"

Маруся скінчила роботу. Кімната ч. 230 світилася немов дзеркало. Надійшла наглядачка та "скрупулятно" все переглянула, дотикаючись пальцем стін і віконниць, чи часом якась порошинка не залишилася на них.

"Життя це боротьба. Терпеливість веде до перемоги та вишколює характер людини" —промовила панна Вайт. "Тепер іди та впорядкуй кімнату ч. 249. Я вишлю тобі канапку на обід".

Маруся бачила, що наглядачка шукала зачіпки, щоб видалити її зо школи. Нервово прикусила губи та прошептала: "Ісусе, Маріє, поможіть, дайте мені терпеливости!..." та забралася чистити другу кімнату.

Около третьої години інфірмерки йшли на перерву. Одна з них попрохала Марусю піти з нею на терасу. Маруся відмовилася: "Не піду, бо за те могли б вигнати мене зо школи. Я ж чую, що інфірмерство це мій життєвий фах".

В шостій годині покінчила працю й удалася до мешкання інфірмерок. Її дві товаришки збиралися на забаву. Жаль було їм доброї товаришки, яка своєю поведінкою завжди підбадьорювала їх на дусі. Співчували небозі...

Маруся перенесла досвід, не затративши душевної рівноваги. Нераз іще приходило до сутичок, бо панна Вайт ненавиділа її за побожність, доброту серця та прихильність, якою втішалася між товаришками та лікарями.

Трирічний курс покінчився щасливо й Маруся перейшла з відзначенням усі іспити. Неприхильність наглядачки змусила її бути пильною в науці та сумлінною в виповненні щоденних обов'язків. Це дуже цінні прикмети в житті та праці кожної людини.

По закінченні студій удалася до католицького шпиталю в рідному місті. Шпиталь став полем її діяльности та ревности. "Ах", нераз кличе Маруся, "що було б зо мною, якщо б я була вибухнула на нахабність наглядачки? Правдоподібно ніколи не була б інфірмеркою та не мала б змоги послуговувати хворим, яких Спаситель так дуже любив за Свого земського життя!"

Шпитальний капелян і Сестри часто користуються зручністю Марусі, як трапиться їм якийсь закам'янілий грішник або грішниця. Тоді Маруся послуговує їм... З'єднавши їх довір'я та пошану, нав'язує роз-

МОСКОВСЬКІ СПУТНИКИ

Москалі завдяки нашому українському науковцеві Петрові Капиці випередили західній світ і перші випустили штучного сателіта "Спутника" в піднебесні простори. Це напевно великий досяг техніки, хоч шкода, що за це не Україна, а Москва взяла кредит.

Перший "Сопутник" викинено при помочі величезної ракети 4. жовтня 1957 р. Мав він 2 радія, які функціонували 3 тижні, поки не вичерпалися його батерії. Цей сопутник мав 22 цалі проміру (60ц), літав 560 миль (около 800 км.) понад землею зо скорістю 18,000 миль (27,000 км) на годину. За 96 мінут він облітав цілу земську кулю.

3. листопада москалі викинули другий, куди більший сателіт "Сопутник II". Перший сателіт мав вигляд місяця, другий сателіт має вигляд ракети. Перший сателіт важив 185 фунтів, а другий—1,120.27 фунтів. Він кружляє довкола землі 17,840 миль (27,000 км) на годину в висоті 1,056 миль (1,500 км) і оббігає землю за 103 мінути.

Цей другий сателіт мав песика "Кудрявку", яку строїли, бо не могли спустити на землю.

Світ різно реагував на досяг нашого науковця-генія П. Капиці. Приятелі Москви тішилися, вороги—сумували. Майбутність покаже, чи нові відкриття техніки поможуть людям стати ліпшими та вдячнішими Богу, який не тільки сотворив світ, але й наділив людей розумом зглибляти Його тайни та опановувати всесвіт.

мову про Бога, вічність, сповідь...

Розуміється, що найперше молиться за пацієнта до Пресв. Ісусового Серця... Всі подивляють її любов до Христа Господа, бо часто бачать її в шпитальній каплиці.

Ревність, чемність і услужливість молодої інфірмерки привела неодного пацієнта до Бога та допомогла йому помиритися з Творцем. Черниці звуть її апостолкою Пресвятого Серця Ісуса.

Інфірмерка Маруся чується щаслива в своїм званні, бо в кожнім пацієнті бачить страждаючого Спасителя й так послуговує йому гейби це був дійсно Христос у власній особі.

Боже благословення обильно спливає на неї. Вічна ж її нагорода буде превелика, бо Сам Спаситель заявив: **Направду кажу вам: щонебудь ви вчинили одному із цих найменших Моїх братів, то ви це Мені вчинили.** (Мат. 25, 40).

БРАТ УБИВАЄ БРАТА

(Перше убийство в історії людства)

Адам по прогнанні з раю мав багато синів і дочок. Найстарший син Каїн підступно вбив свого брата Авеля.

"Каїн каже до Авеля, свого брата: Ходім у поле. І як були вони на полі, Каїн напав на свого брата Авеля та вбив його.

І каже Господь до Каїна: Де твій брат? А він каже: Не знаю. Хіба я сторож мого брата?

І каже (Бог): Що ти зробив? Це кров твого брата кличе до мене з землі.

Отож ти будеш проклятий на землі, що відчинила свої уста, щоб пити кров твого брата з твоєї руки.

Як оброблятимеш землю, то вона не даватиме тобі відтепер ніякої користі. Волоцюгою й утікачем будеш на землі.

І відказав Каїн Господеві: Моє беззаконня надто велике, щоб я заслужив на прощення. Женеш мене з землі, і ховатимусь від твого лиця, і буду волоцюгою й утікачем на землі, поки хтось не стріне та не вб'є мене.

І каже йому Господь: Якщо б хтось убив тебе, то всемеро буде покараний. І Господь поклав знак на Каїні, щоб ніхто не вбивав його. І Каїн відійшов від обличчя Господнього..." (Бут. 4, 8-16).

* * *

Чому ж Каїн убив свого брата Авеля? Вчинив це з заздрости, бо Бог більше любив Авеля ніж Каїна. Цю любов Господь показав тим, що прийняв жертву Авеля, а відкинув принос Каїна, бо Авель приніс найкраще ягня в жертву, а Каїн пожертвував найгірші плоди землі, які мав.

Св. Іван заявляє, що Каїн убив Авеля тому, що лукаві були його діла, а брата його справедливі. (І Ів. 3, 12). Один гріх по другому допровадив Каїна до братовбивства. Отак воно завжди буває. Якщо людина не кається за свій гріх, то він правдоподібно запровадить її до нового упадку. Людська воля слабне за кожним гріхом, і ласка Божа маліє, тому й не дивниця, що відпорність душі на гріх і спокусу слабне.

Бог проганяє Каїна з замешкалої його братами та сестрами землі в безлюдну околицю. Каїн боїться, що хтось з його братів зустріне його на безлюддю та пімститься за вбивство брата Авеля. Бог вибиває тавро (знам'я) на вбийникові, щоб ніхто не важився вбивати його. Якщо б хтось убив Каїна, то Бог сильно (семикратно) покарає його. В давнині був звичай, що пани вибивали тавро на своїх невільниках, щоб усі знали, до кого вони належали. Тавро на Каїні означало, що цей нещасний вбийник дальше пробував під Божою опікою, тому ніхто не смів убити його.

Дивно виглядає, що Каїн був лихий. Хто зіпсував його? Власні пристрасті, яких не хотів поборювати. Пристрасть це хвороба. Якщо душа не поборює її, то вона заведе людину до духовної смерти цебто до гріха.

По упадку наших прародичів, Адама та Єви, в первородний гріх, в людській серці є повно зародків прерізних пристрастей. Їх треба невпинно поборювати та викорінювати, бо інакше людина стане їх рабинею. Бог дав кожному доволі ласк, щоб могти побороти пристрасті, викоренити лихі схильності та дійти до досконалости та святости, до якої Христос кличе всіх відкуплених людей: "Будьте досконалі, як Отець Ваш, що на небі." (Мт. 5, 48).

СМІХОВИНКИ

Два стрільці вийшли стріляти качки. Проминуло півдня, але не зважаючи на часту стрілянину, ні одної качки не застрілив жаден із них.

Тоді один каже: 'Друже, вже робиться пізно, а ми ще не вбили ні одної качки!"

На це знетерпеливлений приятель відказав: "Ще трохи помучмося! Не поцілимо ще декілька качок і тоді спокійно підемо собі додому!"

Хлопці вийшли совгатися. Заломився лід і один із них пірнув у воду. Надбіг другий хлопець і зачав кричати: "Гей, вилізай із води. Де ж у зимі забаглося тобі купатись?"

На це потопаючий відповів: "Я не купаюся. Я топлюся! Рятуй!"

Подорож до Св. Землі

о. М. Щудло ЧНІ.

Королівські гробниці

ОГЛЯНУВШИ доволі побіжно величні залишки святинь у Карнак, я вибрався 19 червня оглядати славні гробниці фараонів. Провідник забрав мене до ріки Ніля. Там ми взяли невеличкий старий пароплав і переплили на другий бік ріки, де на нас ждав замовлений шофер зо старим автом, яке виглядало на драндиву тарадайку. Але сам шофер був дуже вічливий і гарний хлопець.

На пароплаві їхали якісь старшини та урядовці. Мене завжди цікавили старі єгипетські типи, які бачимо по різних магазинах і старинних історіях. Єгиптяни мусіли бути якоюсь осібною расою з відмінним від інших народів виразом обличчя.

Нажаль трудно подибати дійсно старинні типи між сьогоднішнім населенням Єгипту. Один знаток казав мені, що на фармах між селянами-фелягами можна ще й досіль подибати типи подібні до старинних єгиптян, але я не стрічав їх. Здається, що дійсно єгипетський тип людини загинув і вироднився через змішання з іншими расами в часі окупацій Єгипту нумідами, асирійцями, греками, римлянами і особливо арабами.

Єгиптяни різно уявляли собі позагробове життя, бо загал вірив у різнородних божків, що правили світом. Були ці божки добрі та лихі. Деякі написі на старинних обелісках виявляють, що бодай деякі королі вірили в одного Бога, творця неба та землі. І так історія подає, що молодий король **Іхнатон** із 15-го століття до Христа признавав одного Бога, творця вселенної, та намагався запровадити між народом монотеїзм цебто почитання одного Бога, але жреці та забобонні маси скинули його з трону. Він збудував у Тебах святиню в честь цього Бога. По його смерті жреці збурили святиню.

Старинні єгиптяни, зрештою подібно як інші примітивні народи, вірили в існування тіла по смерті. Оттому заможніші з них, особливо королі, веліли бальзамувати свої тіла, щоб зберегти їх від зіпсуття. Хоч людина померла, всетаки її душа залишається біля тіла, яке й надальне є її помешканням або принаймні душа пробуває в гробі біля тіла.

Якщо померлій людині не справлено належного похорону, то душа поверталася в блукаючого та злобного духа, який шкодив людям і робив їм пакості. Оттому ховаючи померлих, старинні єгиптяни вкладали до гробу поживу, напитки та зброю, бо уявляли собі, що людина по смерті проживає так, як на землі, тому потребує згаданих речей.

Єгиптяни вірили в подвійне життя по смерті. Добрі ішли до місця щастя, а лихі діставали кару. Проте ніхто не міг дістатися до щастя, поки не з'явився перед "Суддею померлих". Його посмертня доля залежала від життя на землі. Добрі діставали нагороду, а лихі кару.

Гроби королів

Перепливши ріку Ніль, ми їхали автомобілем яких 35 мінут, поки не дісталися до долини, в якій відкопано покищо 30 гробниць. Кажуть, що під горами дооколишніх пісків мають бути ще з 30 королівських гробівців.

Єгипетський уряд робить дальші розкопки. Ці гроби були в повнім забутті аж доки італієць Бальцоні не відкрив гробівця короля **Сеті І** в 1815 р.

Ці гроби це величезні підземні викуті в скелі коритарі, які тягнуться на яких 100 метрів під землею, сходячи завжди в долину аж до самої мармурової труни-катафальку, в якій спочивало забальзамоване тіло фараона. Над катафальком ставляли статую фараона. Вона була викута з металю і зверху золочена.

При будові цих підземних льохів-коритарів робітники й інжинери користувалися спеціяльними металевими дзеркалами, що відбивали соняшне світло, передавали його до другого дзеркала і так освічували цілий коритар аж до самого гробівця-труни. Хоч старинні єгиптяни знали про існування електрики, проти не вміли вживати її.

Сьогодні коритарі освічені електричним світлом, тому легко можна приглядатися до різьб і малюнків на стінах підземного льоху. По стінах повно гіроглїфічних написів, які оповідають історію та діла померлого фараона.

В стінах коритарів є ніші та різні гейби каплиці. Бувають теж малюнки з життя єгиптян. Дивне воно, що життя сьогоднішніх селян-фелягів у горішньому Єгипті малощо змінилося в протягу 4,000 років. На стінах видно фелягів, як орють ралом і волами. Те саме ще й сьогодні можна часто бачити по фармах довкола Люксору.

Подаємо згадку тільки про кілька гробівців:

(1) Гробниця фараона Сеті I

Цей фараон панував від 1313-1292 до Христа. Ціле життя він війни з гіттитами в Палестині, побив їх і прилучив Палестину до своєї імперії, але здобуття не тривало довго, бо втратив знову завойовану країну.

Гріб цього фараона визначається пишністю, величністю та досконалістю різьб і малюнків. На стелі змальоване життя померлих. Стеля коритаря гарно вимальована. На стінах представлена перемога Сеті I над нумідійцями, сирійцями і жидами, бо всі вони змальовані як ідуть перед царем закуті в кайдани. Це найкращий із усіх гробівців.

Тіло цебто мумія фараона спочивала в величезнім саркофагу, який був вироблений із одного блока дорогоцінного алябастру. Над саркофагом змальовані ворожби зо звірів і птахів. По зайнятті Єгипту англійці вивезли дорогоцінний саркофаг до Лондону та помістили в "Британськім Музею", а єгиптяни забрали мумію фараона до музею в Кайро.

Поганські єгипетські вірування про позагробове життя виявляють тугу людини жити вічно, яку Бог увілляв у людське серце. Хоч це бажання було викривлене та нескристалізоване, всетаки воно вказує на вроджений інстинкт людської істоти, яка хоче жити та мріє про вічне життя.

В гробниці фараона Сеті I є намальована гільотина, якою стинано голови злочинцям і засудженим на смерть. Отож франфузькі революціонери не були піонерами гільотини, на якій згинули тисячі невинних жертов у шалі революції, яка повалила короля та винесла на верх шумовиння Франції, що в запалі нищило все, що досіль було в пошані людства, от хоча б свободу, релігію та чесноту.

В одній кімнатці коритаря є намальованих 12 чорних жінок. Вони зображають 12 годин дня. Дивно, над головою одної жінки рівнораменний грецький хрест.

(2) Гробниця фараона Аменофеса II.

Француз В. Лорет відкрив цей гробовець в 1898 р. В гробниці залишився пишний саркофаг, але мумію забрано до Кайра. Перед гробом є 12 квадратових колюмн прикрашених фігурами людей і божків. За саркофагом на стіні є картина, на якій представлено душі, що їх човном перевозять на другий світ у царство духів, а перевозять їх через ріку, яка відділяє землю від світу духів. Заки душі всядуть до човна, їх треба вперед очистити від земських недосконалостей. На стелі

змальовані зорі, що представляють небо.

Вже й погани відчули своїм серцем, що до неба ніщо нечисте негодне ввійти, тому в своїй уяві витворили собі чистилище, яким була позагробова ріка, де душі померлих обмивалися з грішного бруду, заки їх допущено до блаженного царства духів.

Гробниця фараона Рамзеса VI

Рамзес VI був слабосильним володарем Єгипту. Так за його попередників, Рамзеса IV і V, як і за його наслідників Єгипет сильно підупав політично та військово. Престиж єгиптян зовсім змалів особливо в Азії, де під проводом енергійного царя Тіглятфілясара I Ассирія почала поширювати свої вплили та воєнні підбої.

Ассирійці були сильним, войовничим, твердим і жорстоким народом. Зростав він у суворих горах між ріками Тигром і Евфратом, тому був призвичаєний до всяких невигід. Воєнна техніка ассирійців і їхні залізні вози з гострими косами перевищали мілітарну силу ослабленого Єгипту, тому не дивниця, що Єгипет не міг рівнятися Ассирії.

Жреці, наємники та шляхта вбилися в силу коштом фараонів і бідного народу. Фараон став тільки фігурою. Вся політична влада опинилася в руках жреців, військових наємників і державних урядовців.

Теби надальше залишилися духовною столицею Єгипту, але не фараон, а найвищий жрець рядив країною. Єгипет щораз більше хилився до упадку, бо був внутрішньо розложений незгодою між класами народу, заздрістю між провідниками жадними наживи та браком пошани до влади та проводу законної влади, бо ця влада була заслаба, щоб викликати пошану та змусити крамольників і амбітників коритися законові, який велить любити батьківщину більше ніж власну кишеню.

Кімната, в якій находиться саркофаг Рамзеса VI, прикрашений астрологічними сценами. Сам саркофаг розбитий. Над ним на стелі намальовані дві єгиптянки. Це дві богині. Одна прикрашена сонцем, друга звіздами. Перша представляє день, друга—ніч. Крім цього є там 364 маленьких фігурок, які зображають 364 дні року.

Є ще багато інших гробівців, але всі вони таксамо побудовані. Довгий коритар прикрашений різьбами та малюнками, з заглибинами та нішами. Сходи ведуть вдолину, поки не зійдеться до найкращої кімнати цебто до самої гробниці, де спочивав саркофаг із мумією

фараона.

Поруч гробівців фараонів є декілька гробівців шляхти. Ці шляхетські гробівці бідніші та не такі вже пишні. На коритарях, що ведуть до гробниці, змальоване життя тодішніх єгипетських шляхтичів і простолюддя, от як жнива, жертви божкам і забави з танцями, що не дуже різняться від сьогоднішніх єгипетських танців. На стінах намальовані чудові мужеські та жіночі обличчя, яких марно турист пошукував би в сьогоднішнім Єгипті.

Недалеко є ще гріб князенка Комаша, сина Рамзеса III. Це тільки руїни, на яких ще залишився намальований рай єгиптян. Божок Озаріс сидить над рікою Нілем. На стіні цар і царська родина. Між різними малюнками є обряд бальзамування.

У зруйнованій святині Рамзеса III видно на стінах, як змагаються атлетичні змагуни та боксери. Залишки стін прикрашені малюнками божків і царів.

Отак представляються ці славні гробівці королів, в яких забальзамовані тіла фараонів спочивали тисячами років, поки в минулому столітті відкрито їх. Сьогодні ці гробівці це німі свідки світової марноти, яка пригадує туристам, що все на землі минається. Минається людське життя та все те, що робить його приємним чи прикрим. Залишається тільки душа, яка мріє про вічне позагробове життя, що його відчули та в нього вірили навіть непросвічені світлом Святої Євангелії давні та славні єгиптяни, піонери людської цивілізації.

Відвідавши гробниці фараонів, вертався до Люксору. Мій провідник спитався, чи не бажав би на хвилинку затриматися в селі "Долина Цариць". Це тільки залишки та руїни колишнього села. Довкруги мешкають селяни феляги, що ралом орють пісковату землю так, як тому тисячі років орали її їхні забуті предки.

Недалеко від руїн села стоїть скромна, хоч доволі велика хата. Це помешкання майора гробів королів і шляхти. Ми пішли відвідати його. Там стрінули якогось урядовця. Мій провідник, що добре балакав по-англійськи, заявив мені, що це збирач податків. За посередництвом провідника нав'язалася приятельська розмова.

Так майор, як і збирач податків розпитували мене про Америку та про світ. Вони показалися дуже прихильні. Навіть забажали відфотографуватися зо мною. На прощання почастували мене холодною солодкою водою, яка добре смакувала, бо стояв гарячий день.

Хоч зразу не хотів я їхати до Люксору, але оглянувши його, подякував Богу, що послухав мудрої поради настоятеля ОО. Францисканів у Олександрії та таки вибрався до Горішнього Єгипту цебто до Люксор. Недармо кажуть єгиптяни: "Хто не бачив Люксора, той не бачив Єгипту". Так воно й дійсно є, бо саме тут цебто в Карнаку та в гробівцях королів-фараонів турист зазнайомлюється з минулим тієї дивної країни, яка була довгі роки притулком вибраного ізраїльського народу, ба й навіть послужила сховищем для Христа Спасителя перед гоненням Ірода, який намагався вбити новонародженого Месію, боячись, що Він позбавить його царського трону.

Подорожуючи за дня, турист бачить Єгипет, його села та містечка й життя теперішніх єгиптян. За те гробівці та святині виявляють минуле Єгипту, а це

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА В АНГЛІЇ

Англиканська Церква в Англії повстала в 1534 р. через нещасний розвід короля Генриха VIII.

Сьогодні Англія признала повні права католицькій Церкві. В половині 19. ст. Пій IX привернув католицьку ерархію англійським католикам, бо від 1534 р. католицька Церква була заборонена в Англії, а католики страшно переслідувані. Священикам було заборонено під карою смерти входити до краю чи відправляти католицькі богослужби. Сьогодні є около 4,000,000 католиків в Англії.

По смерті Генриха VIII були спроби наладнати взаємини з Римом, але царица Єлисавета I не допустила до цього, ба й закріпила розрив. Яків II був останнім католицьким королем Англії в 17-ім ст. Він був примушений зректися трону, бо не хотів відректися католицької релігії.

Монаше життя, яке Генрих VIII знищив, касуючи монастирі, щоб збагатитися церковними добрами, віджило і гарно розвивається.

Щороку яких десять тисяч англійської еліти (міністрів англіканського віровизнання, поетів, письменників) навертається до католицької Церкви. Англиканці "побоюються", що за 100 років Англія стане знову католицька.

В країні повстають нові церковні громади, церкви, школи та інші католицькі інституції. "Реформа" Генриха VIII розлітається... Навіть англиканці наближаються до католицької Церкви, бо привернули Службу Божу, тайни та інші католицькі практики, хоч нажаль не мають правдивих священиків, через що ні Служба Божа, ні інші тайни, де священство конечне, не є важні.

В Англії є теж около 20,000 українців католиків. Минулого місяця Пр. о. Павло Малюга ЧНІ. від'їхав до Англії, щоб займатися нашими імігрантами, які пробувають в тій країні. Цей молодий Редемпторист поможе нашим священикам у праці для добра наших поселенців, щоб скріпляти між ними християнську віру та українську національність.

минуле велике та славне, що вказує на здібність і досяги людського ума та праці.

Заки від'їхав із Люксор, пішов відвідати одну католицьку школу, яку провадять Сестри для християнських і музулманських дітей. Хоч не вільно навчати музулманських дітей катехизму, всетаки добрий вплив Сестер учительок не залишається без наслідку. Подивляючи християнських католицьких Сестер, які безінтересовано посвячуються для музулманських дітей, батьки починають водночас подивляти і Христову релігію, яка годна натхнути цих учительок духом жертви та самопосвяти. Це дуже додатньо впливає так на самих учнів, як і на їх батьків, бо притуплює антагонізм до християнства.

По вечері вийшов я до міста Люксору зобачити населення. Вулиці міста були заповнені дітворою, що безжурно бігала та бавилася. Під домами сиділи старі та старші віком араби. Звичайно бували вони в групі, попивали чорну каву та курили люльки, а курили всі з одного вогнища. Отак воно практикується між єгиптянами: мають вони одну спільну велику файку. Ставляють її на землі, наповняють вогнем, набивають тютюном. Ця файка має яких 5 чи 6 цибухів. Кожен сідає біля файки, бере в зуби один цибух і тягне в себе щосили дим. При тім сміються, говорять і жартують.

Я затримувався при різних групах і перекидався декількома словами. Там завжди траплявся хтось, що розумів бодай декілька слів по-англійськи. Люди були привітливі, радо розмовляли, слухали, ставляли різні питання. Якщо натрапив на таких, що зовсім не знали по-англійськи, то бодай усміхалися. Усміх це інтернаціональна мова, яку розуміє кожна людина й усміхом відповідає на усміх.

Я хотів узяти фотографію одної групи, де старики сиділи біля "файки" та спокійно потягали собі дим. Старики усміхнулися та радо згодилися, але прискочили молоді студенти та не дозволили відфотографувати їх, бо—як пояснили мені згадані старики,—ці студенти страшні націоналісти та горді на самих себе. Боялися небоги, щоб я не показував цієї фотографії за границю та не понижував престижу Єгипту.

Старий єгиптянин пояснив мені причину "Ці студенти роблять тільки клопоти. Як піде до школи, то зараз гордіє та думає, що він ліпший і мудріший аніж европейці".

Нажаль біда та нужда це щоденний хліб нищих класів у Єгипті. Особливо бідують селяни-феляги, а вони становлять 90% всього населення. М'ясо рідко їдять, от два чи три рази на місяць. Хліб і то чорний хліб, квасоля чи біб це щоденна їх пожива. Не ліпше стоїть робітник, бо він заробляє около 50 або 70 ц. в американській валюті, цебто 25, 20 або й 15 єгипетських п'ястрів на місяць.

Селянин працює дуже примітивно, бо ще вживає рала, щоб обробляти своє поле. Зрештою нема й що так дуже управляти, бо тільки п'ята частина Єгипту надається під управу. Чотири п'яті землі неуправні, бо це піскувата пустиня. Це ж абсолютно замало, щоб виживити та дати зайняття 22,000,000 населення, яке постійно зростає.

З цих 22 мільйонів 19,000,000 це музулмани, а ледве три мільйони—християни. З них тільки 60,000 є католиками. Це копти, які твердять, що вони є наслідниками колишніх справжніх єгиптян.

Колись Єгипет, особливо за римських часів, був шпихлірем римської імперії. Збіжжя було так багато, що не тільки жили самі єгиптяни, але потрапили вивозити його.

Чому ж воно так? Бо римляни були запровадили каналізацію та поширили управну площу. Каналами вода доходила та чинила родючими простори, які сьогодні перетворилися в пустиню засіяну горами піску. В часі століть, особливо підчас воєн і наїздів різних завойовників, каналізація підупала і понищилася. Ніхто не дбав, щоб на час направити її. Пустиня стала посуватися до річища Ніля так, що тепер цілий Єгипет це одна піскова пустиня за винятком тридцять кілометрової смуги по обидвох боках ріки Нілю. Звузилася управна площа, зменшала й продукція та настала біда та нужда в Єгипті.

Населення назагал вбого вбирається за винятком европейців. Більше цивілізовані араби єгиптяни вже голять бороди та вбираються по-европейськи. Інші ще ходять у сорочках і носять бороди.

Жінка: Я вже тобі сто разів казала, що мені це дуже не подобається, що так пізно вертаєшся з коршми.

Застрашений чоловік: Як тут догодити цим жінкам? Жінці не подобається, що я пізно приходжу з шинку, а мама кричить, пощо я взагалі туди заходжу. І будь, чоловіче, мудрий!

Той, хто знає Бога, знає все; той, хто не знає Бога, не знає нічого.
І. Б. Лякордер.

НАША СОНЯШНА СИСТЕМА

ПРОЖИВАЄМО в соняшній системі. Сонце є її осередком, довкола якого кружляють всі планети. Сонце має 9 планет, до яких належить наша земля.

До 1930 р. астрономи думали, що всіх планет є 8. В 1930 р. викрито планету Плютона, що найдальша від сонця. Може дальше від сонця є інші планети.

Планети це матеріяльні тіла-кулі подібні до нашої землі. Імена планет: Меркурій, Венера, Земля, Марс, Юпітер, Сатурн, Уран, Нептун і Плютон.

Планети не мають власного світла, але подібно як місяць відбивають світло сонця, тому нам здається, що вони світять. Якщо якісь розумні істоти живуть на Марсі, то їм здається, що наша земля теж світить.

Всі планети кружляють довкола сонця. Рік це час, якого планета потребує, щоб оббігти довкола сонця. Що більше якась планета віддалена від сонця, то більше часу потрібно їй, щоб оббігти довкола сонця, тому там рік довше триває.

Меркурій це найменша планета. Її промір—3,100 миль. Він найближчий до сонця. Біжить 23 до 36 миль на секунду, а земля 18 миль. Меркурій часом наближається до сонця в віддалі 28,-500,000 миль.

На Меркуріеві нема атмосфери, тому й там неможливе життя. Його рік триває 88 наших днів. Він завжди одним боком звернений до сонця, тому на цій частині температура доходить до 770 ступенів Фаренгайта. Там, де сонця нема, буде майже зеро.

Венера це найкраща планета, тому погани назвали її богинею краси. Вона найближча до землі, тому часом звуть її сестрою Землі. Її рік триває 225 днів.

Венера покрита густими хмарами, тому досіль не вдалося викрити, як виглядає її поверхня. Невідомо теж, з чого складаються її хмари. Температура на Венері доходить до 220-230 ступенів горячі.

Марс не завжди однаково віддалений від землі. Найближче около 35,000,000, найдальше 360,000,000 миль. Виглядає червоний, тому давні погани прозвали його богом війни. Астрономи твердять, що червоний колір походить від іржі. Отож Марс покритий ржою. Марс половину менший ніж земля. День на Марсі около 4 минут довший аніж наш.

Невідомо, чи на Марсі є якенебудь життя. Здається, що там є рослинне життя, бо в літі видно зелені полоси.

В 1956 р. Марс був віддалений від землі на 35,170,000 миль. Поверхню Марса можна добре оглядати телескопами.

Дослідники Марса в 1956 р. викрили, що там є дуже мало води. На Марсі щаліють страшні піскові бурі. Марсівський рік триває 687 наших днів. Не знати, чи людське життя подібне до земського було б там можливе, бо замало кисня в атмосфері Марса. Найвища температура на Марсі—86 ступенів Фаренгайта в полудне, а в вечері спадає до 10. В ночі мусить бути нижче зера.

Атмосфера Марса сягає яких 60 миль. Атмосфера землі досягає 500—600,000 миль.

Здається, що Марс це завмираюча планета. Така буде колись наша земля.

Плютон це найдальша планета. Рік на Плютоні триває 248 наших літ. Це завжди зимна та темна планета.

Чи взагалі є якесь життя на планетах поза нашою землею? Вже тепер відомо, що на далекім Марсі можливе рослинне та правдоподібно звіринне життя. Чи є там якісь розумні тілесні істоти? Цього мешканці землі не знатимуть, поки ракетами туди не дістануться та не зобачать на власні очі.

Ось як можна собі уявити нашу соняшну систему: Візьміть електричну лямпу, що має 2 стопи в промірі. Поставте зерно муштарди-гірчиці 82 стопи від нього. Це планета **Меркурій.**— Тепер візьміть два горохи. Поставте один 142, другий 215 стіп від пямпи. Це планета **Венера** та наша **Земля.**— **Марс** буде менший як зернятко паприки, 327 стіп віддалена від лямпи. **Юпітер** виглядатиме як малий помаранець, ¼ милі далеко від лямпи.— Поставте мандарину ⅔ милі від лямпи. Це **Сатурн.**—**Нептун** великий як сливка, 1¼ милі від лямпи.—**Плютон** ще дальший, бо 1⅔ милі віддалений від лямпи. Його величина немов горошок.

Віддаль планет від сонця:

Меркурій—37,000,000 миль
Венера—67,000,000 миль
Земля—93,000,000 миль
Марс—142,000,000 миль
Юпітер—483,000,000 миль
Сатурн—886,000,000 миль
Уран—1,782,000,000 миль
Нептун—2,793,000,000 миль
Плютон—3,670,000,000 миль.

ЖЕРТВИ НА ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за надіслані жертви.

Г. Пешко, Інвермей	11.80
Флісмович Василь, Бриджпорт	1.00
Пирожинська Лідія, Бруклин	2.00
Чорній Анна, Валтимор	1.00
Синишин Петро, Лішор	1.00
Бумбар Василь, Бофало	1.00
Бакоменко Анна, Вилмінгтон	2.00
Косменко Анна, Торонто	7.00
Татарин М., Судбурі	5.00
Позекіра А., Бруклин	1.00
Вавришин М., Торонто	1.00
Поцалуйко І., Спірз	1.00
Захода М., Ст. Майкел	1.00
Сорока Никола, Чизголм	1.00
Позелужна Емелія, Едмонтон	2.00
Чапельська О., Брексвил	1.00
Дереніівська Петрунеля, Йорктон	1.00
Самотілка Марія, Вінніпег	1.00
Гардебала Филип, Йорктон	1.00
Розмаринович Іван, Оберлін	2.00
Інсталяція о. Ів. Сироти, Гудів	9.40
Гвозд В., Портедж ля Прері	1.00
Марія Баран, Джерзі Сіті	1.00
Григ. Рубас, Ансонія	2.50
Бабій Іван, Дітройт	1.50
І. І. Плаксін	1.00
Пані О. Березницька, Бофало	2.00
Прощання о. Бахталовського	9.00
М. Лисик, Кедірі	1.00
Пані Анна Шеналі, Торонто	4.00
Пані М. Козицька, Елк Пойнт	1.00
Скочиляс І., Філядельфія	5.00
Олеський А., Кестелгар	1.00
Іващинський Н. Б., Вилкс-Бар	2.00
Прибега Марія, Клівленд	2.00
Баран Волод., Джемика Плейн	.50
З похорону В. Кучмар, Бюкенен	7.00
Обуховський Т., МекЛавд	1.00
Г. Денис, Філядельфія	1.00
25-ліття п-тва Зозюк, Кадворт	3.00

РЕЦЕНЗІЇ

Видавництво "Дніпрова Хвиля" видала книжку Леоніда Полтави, **"Чи зійде завтра Сонце?"** Це повість про майбутню механізацію людського життя, розбивання атомів із піску, літання ракетами...

Повість цікаво написана. Має 155 ст. Стиль гарний. Історія українця Стена, його втеча перед шпигунами Москви, воскресення та роля України в вільному світі, ворожнеча Москви проти всього світу—цікаво виведені та читаються з захопленням.

Як йде про звичайну повість, то в творі Л. Полтави забагато фантазії, а як йде про фантастичну повість, то слід підмітити, що в цій книжці є замало фантазії.

"БОГУН"

"Дніпрова Хвиля" видала повість "Богун", в якій змальований герой козацтва, полковник Богун. Автор—О. Соколовський представляє особу Богуна та його участь у повстанні Б. Хмельницького.

Повість написана живо і цікаво. Стиль гарний і мова літературна. Проте в книжці помічаються численні

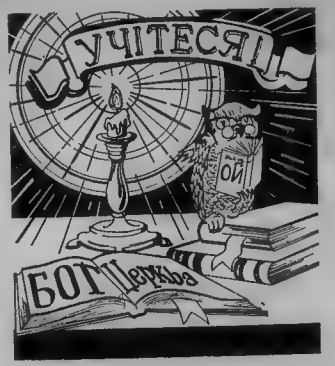

друкарські похибки через недогляд коректора.

Сама повість має одну велику хибу цебто разячо представляє польських монахів, особливо єзуїтів, що знову лихо відбивається на ставленні автора до католицтва взагалі. Через цей колосальний брак такту в Автора ми негодні поручити його твору нашим читачам.

Книжка була б куди естетично вартніша, якщо б Автор був пропустив історію єзуїта, бо вона обезцінює цілий його твір.

Невпинно повторяймо за прикладом наверненого Савла: "Господи, що хочеш, щоб я учинив?" (Дії: 9, 6). Так поступають у щоденнім житті ті, що щиро люблять Бога, бо подобатися Йому—це найгарячіше бажання їхнього люблячого серця. Таксамо кликав побожний Псальмопівець: "Вияви мені дорогу, якою я маю ходити, бо до Тебе підніс я душу свою". (Пс. 142, 8).

Ось у чому було беззаконня Содоми: гордість, непоміркованість і дармування. (Єз. 16, 49). Чому ж воно так? Бо Св. Дух каже: "Безділля навчило багато злоби". (Сир. 33, 29). Бездільна голова це притулок усяких лихих гадок і мрій, які прямують до лихих діл, бо всяка ідея змагає перейти в діло через питомий їй динамізм.

Display of Ukrainian Catholic publications at the Catholic Press Congress in Vienna, 1957.

СВІТОВИЙ КОНГРЕС

Католицької Преси у Відні

— поверх 400 католицьких журналістів і видавців були присутні

—32 народи всіх континентів були зарепрезентовані

—поважна делегація українців теж взяла участь (9 осіб із 7 різних країв діяспори)

Інавгураційне засідання конгресу

Митрополит Кир Максим; Архиєпископ Відня, Преосв. Фр. Кеніг, Апостольський нунцій, Архиєп. Делларіоне

—Сьогодні ніхто не оспорює значення преси і тому зрозуміло, що конгрес втішався належною увагою церковних і світських властей. Окремою згадкою треба відзначити спеціяльний лист Папи Пія XII із низкою сугестій для конгресистів. Про конгрес радіо, телевізія та преса різних країн чимало уваги присвятили цій небуденній події.

До значення української делегації дуже спричинився факт,

що на конґрес прибув

наш Високопреосвященний Митрополит

Кир Максим Германюк, ЧНІ.

ENCYCLICAL LETTER PROCLAIMING LOURDES CENTENNIAL

THE PILGRIMAGE OF LOURDES

HOLY FATHER CALLS FOR CHRISTIAN RENEWAL OF WORLD

Following is an unofficial English translation of the encyclical "Le Pelerinage de Lourdes" (The Lourdes Pilgrimage) in which His Holiness Pope Pius XII recalled the apparitions of Our Lady to St. Bernadette Soubirous at Lourdes and warned against the materialism which is threatening the world. The encyclical is dated July 2, 1957, and was released later by the Vatican.

TO OUR BELOVED sons, Achille Cardinal Lienart, Bishop of Lille; Pierre Carinal Berlier, Archbishop of Lyon, Clement Cardinal Roques, Archbishop of Rennes; Maurice Cardinal Feltin, Archbishop of Paris; Georges Cardinal Grente, Archbishop-Bishop of Le Mans, and to all Our venerable brothers, the Archbishops and Bishops of France in peace and communion with the Apostolic See.

Most beloved sons and venerable brethren, greetings and apostolic benedictions:

PART 1

THE Lourdes Pilgrimage, which We had the pleasure of making when We went to preside in the name of Our predecessor Pius XI at the Eucharistic and Marian celebrations closing the Jubilee of the Redemption, left in Our soul deep and sweet memories.

It is therefore particularly agreeable to Us to learn that, on the initiative of the Bishop Tarbes and Lourdes, the Marian city is getting ready to celebrate with fitting splendor the centenary of the apparitions of the Immaculate Virgin at the Massabielle grotto, and that an international committee has even been constituted for this purpose under the presidency of the Most Eminent Cardinal Eugene Tisserant, Dean of the Sacred College.

WE WISH to join you, beloved sons and venerable brethren, in thanking God for the signal favor granted to your country, and for so many graces lavished on the multitude of pilgrims during the past century.

We wish also to invite all Our sons to renew, in this jubilee year, their confident and generous piety toward her who, according to the words of St. Pius X, deigned to establish at Lourdes "the seat of her immense kindness."

Every Christian land is a Marian land, and there is no people who have been redeemed in the blood of Christ who do not like to proclaim Mary as their Mother and their Patron.

This truth stands out in bold relief when one recalls the history of France. The cult of the Mother of God dates back to the origins of that country's evangelization. Among the most ancient of Marian Shrines, Chartres still attracts a great num-

ber of pilgrims and thousands of young people.

THE MIDDLE AGES which sang the glory of Mary and her mysteries especially with St. Bernard, saw the marvelous flowering of your cathedrals dedicated to Our Lady: Le Puy, Rheims, Ameins, Paris and so many others.

SHRINES ANNOUNCE MARY'S GLORY

They announce from afar with their slender spires this glory of the Immaculate. They make it shine in the pure light of their stained glass windows and the harmonious beauty of their statues.

THEY BEAR WITNESS especially to the faith of a people who raised themselves in one magnificent impulse to erect in the sky of France the permanent homage of their Marian piety.

In cities and in the country, on the tops of hills or dominating the sea, sanctuaries consecrated to Mary — humble chapels or magnificent basilicas — covered the country little by little with their protective shadow.

Princes and shepherds, numberless faithful have come to these shrines throughout the centuries to the holy Virgin, whom they have saluted with the most expressive titles of their confidence or of their gratitutde. Here Notre Dame de Misericorde (Our Lady of mercy), Toute Aide (All Help), Bon Secours (Good Help) is evoked; there, the pilgrim seeks refuge near Notre Dame de la Garde (Our Lady of Care), de Pitie (of Pity), and de Consolation (of Consolation). Elsewhere, the pilgrim's prayer rises to Notre Dame de Lumiere (Our Lady of Light), de Paix (of Peace), de Joie (of Joy) or d'Es-

perance (of Hope); or again to implore the intercession of Notre Dame des Vertus (Our Lady of Virtues), des Miracles (of Miracles), or des Victories). It is an admirable litany of invocations, the never-ending enumeration of which tells, from province to province, the benefits which the Mother of God lavished on the land of France throughout the ages.

The nineteenth century was to become, after the storm of the Revolution, in many ways the century of Marian favors.

TO MENTION only one fact, who has not today heard of the Miraculous Medal? Revealed in the very heart of the French capital to a humble daughter of St. Vincent de Paul whom We had the joy to inscribe in the catalogue of saints, this medal which bears the effigy of "Mary conceived without sin" has spread its spiritual and material wonders everywhere.

A few years later, from February 11 to July 16, 1858, it pleased the Blessed Virgin Mary as a new favor, to manifest herself in the land of the Pyrenees to a pious and pure child born of a poor, hard-working, Christian family.

"She came to Bernadette," We once said, "she made her her confidante, the collaboratrix, the instrument of her maternal tenderness and the merciful power of her Son, to restore the world in Christ through a new and incomparable effusion of the redemption."

THE EVENTS which then took place at Lourdes, the spiritual proportions of which measures better today, are well known to you.

You know, beloved sons and venerable brethren, under what astonishing conditions the voice of that child, the messenger of the Immaculate, imposed itself on the world in spite of ridicule, doubt and opposition.

YOU KNOW the steadfastness and purity of the testimony, which the episcopal authority judged with wisdom and passed upon as early as 1862.

EVEN THEN crowds flocked to the sanctuary, and they have not ceased to surge into the grotto of the apparitions toward the miraculous spring and the shrine erected at Mary's request.

It is the moving cortege of the humble, the sick and the afflicted.

IT IS the impressive pilgrimage of thousands of faithful from one diocese or one nation. It is the discreet supplication of a troubled soul seeking truth.

"Never," We once said, "has one seen such a procession of suffering in one spot on earth, never such a radiance of peace, serenity and joy!"

NEVER, We might add, will one know the total of the benefits which the world owes to the helping Virgin! "O specus felix, decorate divae Matris aspectu! Veneranda rupes, unde vitales scatuere pleno gurgite lymphae!" (O honored cave, by Mary's smile adorned! O hallowed rock, whence spring the living waters of a gushing stream! Office of the feast of the apparition of Our Lady of Lourdes, hymn of II vespers).

These one hundred years of Marian cult, furthermore, have in some manner woven close bonds between the See of Peter and the Shrine of the Pyrenees, which it pleases Us to recognize.

'I AM THE IMMACULATE CONCEPTION'

Did the Virgin Mary herself desire this bond? "That which in Rome through his infallible magisterium the Sovereign Pontiff defined, the Immaculate Virgin Mother of God blessed among all women, wanted to confirm by her own mouth, it seems, when shortly afterward she manifested herself by a famous apparition at the grotto of Massabielle..." (Decree "De Tuto" for the canonization of St. Bernadette, July 2, 1933).

Certainly the infallible word of the Roman Pontiff, the authentic interpreter of revealed truth, needed no heavenly confirmation to impose itself upon the belief of the faithful. But with what emotion and gratitude did the Christian people and its pastors receive from the lips of Bernadette this answer which came from heaven: "I am the Immaculate Conception."

It is therefore not surprising that it should have pleased Our predecessors to multiply their favor toward this sanctuary.

AS EARLY as 1869, Pius IX of holy memory, rejoiced that the obstacles created against Lourdes by the malice of men "rendered the more strong and evident, the clarity of the fact" (Letter, Sept. 4, 1869, to Henri Lasserre).

SPIRITUAL BENEFITS CONFERRED

And, strengthened by this assurance, he lavished spiritual benefits upon the newly erected church and crowned the statue of Our Lady of Lourdes.

Leo XIII in 1892 granted the Proper Office and the Mass of the feast "The Apparitions of the Blessed Virgin Mary Immaculate" which his successor was a short time later to extend to the universal Church.

The ancient appeal of the Scriptures was from that time on to have a new application: "Arise, my beloved ,my beautiful one, and come: O my dove in the clefts of the rock, on the secret recesses of the cliff..." (Cant. 2:13-14; Gradual of the Mass of the feast of the Apparitions).

TOWARD THE END of his life, the great pontiff wanted to inaugurate and bless the reproduction of the grotto of Massabielle in the Vatican gardens, and in those same days his voice rose to the Virgin of Lourdes in an ardent and trusting prayer:

"May it be that in her power the Virgin Mother, who once cooperated through her love with the birth of the faithful in the Church, may she now turn the tranquillity of peace to troubled souls; may she hasten, finally, the return of Jesus Christ in private and public life" (Brief, Sept. 8, 1901).

THE FIFTIETH anniversary of the definition of the dogma of the Immaculate Conception of the Holy Virgin gave St. Pius X occasion to bear witness in a solemn document to the historic connection between this act of the teaching authoity of the Church and the apparitions of Lourdes:

"Pius IX had hardly defined it to be of Catholic Faith that Mary was from her very origin exempt from sin, when the Virgin herself began operating wonders at Lourdes" (Ency. Lette "Ad diem illum," Jubilee of the Immaculate Conception, Feb. 2, 1904).

BERNADETTE'S CAUSE BEGUN

Soon afteward he created the episcopal title of Lourdes, attached it to that of Tarbes, and signed the introduction of the cause for the beatification of Bernadette.

IT WAS especially reserved to this great Pope of the Eucharist to underline and favor the admirable conjunction which exists in Lourdes between the Eucharistic cult and Marian intercession.

"Piety toward the Mother of God," he noted, "was the source of the flowering there of a remarkable and ardent piety toward Christ Our Lord" (Letter, July 12, 1914).

Could it have been otherwise?

EVERYTHING in Mary carries us to her Son, our only Savior, in anticipation of Whose merits she was immaculate and full of grace.

Everything in Mary raises us to the praise of the adorable Trinity.

And so it was that Bernadette, praying her rosary before the grotto, learned from the lips and expression of the Holy Virgin how she should give glory to the Father, Son and Holy Ghost!

WE ARE HAPPY in this centenary to associate ourselves with this homage rendered by St. Pius X:

"The unique glory of the sanctuary of Lourdes resides in this fact, that peoples are attracted there from everywhere by Mary for the adoration of Jesus Christ in the august sacrament, so that this sanctuary—at the same time the center of Marian cult and the throne of the Eucharistic mystery—surpasses in glory all others in the Catholic world, it seems" (Brief, Apr. 25, 1911).

MORE HONORS FOR LOURDES

BENEDICT XV wanted to enrich his sanctuary, already heeped with favors, with new and precious indulgences and, if the tragic circumstances of his pontificate did not allow him to multiply the public acts of his devotion, he nevertheless wanted to honor the Marian city by granting to its bishop the privilege of the pallium at the place of the apparitions.

Pius X1, who had been to Lourdes himself as a pilgrim, continued the work of Benedict XV. He had the joy of raising to the altars the girl favored by the Virgin and who, in the habit of the Congregation of Charity and Christian Instruction, had become Sister Marie Bernard.

Did he not in turn verify, in a way the promise made by the Immaculate to young Bernadette that she would "be happy not in this world, but in the next"?

FROM THAT TIME ON, Nevers, which takes pride in keeping the precious relics of Bernadette, has attracted a great number of Lourdes pilgrims who have wanted to learn from her how to receive in the proper manner the message of our day.

SOON the illustrious Pontiff like

ATTENTION, PLEASE!

Dear Readers, all questions that you would like to have answered in the Redeemer's Voice must be sent to the Redeemer's Voice Editor. You may write your questions in either the Ukrainian or English language. Your questions will be answered in the language you write them.

Mail your questions directly to:
Rev. Michael Schudlo, C.Ss.R.,
The Redeemer's Voice Editor,
Catherine St.,
Yorkton, Sask., Canada

EDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and ugust when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. UBSCRIPTION RATES: single issue .25c; per year $2.50; two years $4.50; ree years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, ttawa. CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged nply by the continued sending of the magazine and by the change of your piry date on the envelope. Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return poste is enclosed.

Published with Ecclesiastical approval.

his predecessors who had honored the anniversary celebrations of the apparitions by sending a legate, decided to close the Jubilee of the Redemption at the Grotto of Massabielle where, in his own words, "the Immaculate Virgin Mary showed herself several times to Blessed Bernadette Soubirous, and where with kindness she exhorted all men to do penance in this very place of the wonderous apparitions upon which she heaped graces and wonders" (Brief, Jan. 11, 1933).

In truth, Pius XI concluded, this sanctuary "is now justly considered one of the principal Marian sanctuaries in the world."

How could we have refrained from adding Our voice to this unanimous concert of praise?

We did so notably in Our Encyclical "Fulgens Corona" (Marian year) by recalling, after Our predecessors, that "the Blessed Virgin Mary herself wanted to confirm through a prodigy, it seems, the pronouncement which the Vicar on earth of her Divine Son had just proclaimed with the applause of the entire Church."

On that occasion We recalled how the Roman Pontiffs, conscious of the importance of this pilgrimage, had never ceased to "enrich it with spiritual favors and with the benefits of their benevolence."

Is not the history of the past hundred years, which We have recalled rather broadly, a constant illustration of this pontifical benevolence, the last act of which was the closing at Lourdes of the centenary year of the dogma of the Immaculate Conception?

But We would like especially to recall to you, beloved sons and venerable brethren, a recent document with which We favored the growth of a missionary apostolate in your beloved country.

IN IT We had in mind to evoke the "singular merits which France has acquired throughout the centuries in the progress of the Catholic faith" and for this reason "We turned Our mind and Our heart toward Lourdes where, four years after the definition of the dogma, the Immaculate Virgin herself gave supernatural confirmation to the declaration of the Supreme Teacher through appiritions, conversations and miracles" (Apostolic Constitution "Omnium Ecclesiarum," the Mission of France, Aug. 15, 1954).

WE TURN AGAIN TO LOURDES

Today again We turn toward the famous sanctuary which is now preparing to receive the crowds of centenary pilgrims on the shores of the river Gave.

If in the past century ardent public and private supplications have obtained there so many graces of healing and conversion from God through the intercession of Mary, We are firmly confident that in this jubilee year Our Lady will want to respond again with liberality to the expectations of her children.

BUT WE ARE especially convinced that she urges Us to recall the spiritual lessons of the apparitions and set them upon the path which she so clearly traced for us.

As things go, just showing up on time Monday morning is a success story in itself.

Persecution of the Ukrainian Catholic Church

IN sending His Son into the world God the Father knew that, along with those who will accept Jesus Christ as Lord and Master, there will be others to reject Him with violence. Magi and shepherds are types of the one. Herod the Great, stalking into Bethlehem in the wake of the Magi, is father to the others. Father and sons have the one enemy, Our Lord Jesus Christ.

Persecution, at all times and all over the world, is the effort of Herod to slay the Savior. This he must do before he can enslave to himself those whom Christ has redeemed. The thrust of sword through body is meant for the soul, and for Him who dwells therein. Martyrdom is body after body piled up to save the King. The slaughter of the Holy Innocents is as modern as Tito and Mao Tse-tung.

The Magi might well have broken the heart of Herod. All his years he had schemed and tortured and killed—to hold his throne. Now in his agedness he learns of a new threat, not from the ghosts of the house of Machabeus but from the royal house of David. The Messias had come to claim his Kingdom.

The exiled Ukrainian Catholic Metropolitan J. Slipy

How could the old head hope to keep its crown in the face of God? "When Herod heard this, he was troubled, and so was all Jerusalem with him." (Matt. 2, 3).

It was a part of the deep providence of God to let Herod slaughter the Holy Innocents. Like all other martyrs, these

first ones were witnesses of Christ. They professed Him not by speech but by death.

Everyone of them, dead on his mother's breast, cried out by his stillness that Christ lived. The blow that cut the little fellow down was a blow that missed Christ. The royal baby-killer could pile tiny bodies in a heap, and see in all this dead babyhood the dead Body of Mary's Babe — so to pursue Him no longer. The little men were like an army. Behind their bodies, as behind stout shields, the Infant Christ was safe. This is what the Holy Innocents did for Christ.

Persecution is the effort of Herod to slay the Savior. In the dead babies Herod saw a dead Christ. But they saved Christ, and modern martyrs are now saving the Church.

The shepherds went over to Bethlehem; and when they returned to their night pastures, there was something more vital to them than sheep. They had seen a Man who owned none, but who was a great Shepherd. The Magi went back to their own country and took up living where they had left off. But they had seen a King who did not need a palace in which to rule.

The slaughter of the Innocents was not something which happened once, to be recalled as the circumstances in the birth-story of the Redeemer. Persecution keeps pace with Christianity. As long as Christ lives, rest will not come to those who strive to do by power what Jesus does by love — to command the souls of men.

Today, a third of the world, sixty million Catholics, one hundred and sixty million Orthodox Christians, feel the breath of Herod on their necks as atheistic communism presses upon Christ with a weapon more insiduous that the sword.

He whom the modern Herod would destroy, he first discredits. When the Word of God was made flesh and dwelt among us, He had to have a mother, a provider, and a spot on the earth for residence. He chose Mary and Joseph, and the cave at Bethlehem. To everything else, the fruit of his creative hand, He laid no claim.

Why did He prefer the barrenness of the poor to the comforts, even to the frugal necessities, with which He blesses the majority of men? He did this to make it plain that his greatness lay not in what He had, but in what He was. He was the Son of God. He did this to make it evident that the greatness He would give to men in giving them Himself, would

be independent of wealth and all other things of earth. In his poverty, He held out to the poor the promise of divine riches, to be realized in full when the trials of life were over.

In this promise of things to come, the Christian poor have found peace. The song of Bethlehem put them at rest with the providence of God.

This, says the modern Herod, is a lie. Bethlehem, and the Church which grew out of its story, are tools of the rich. There is no such thing as heaven. Happiness for men is in the things about them in the good earth. The Church talks about heaven to keep the poor from rising against those who possess the land, to keep them satisfied with their lot.

Throughout a good part of the world, the poor and the illiterate hear the sly voice of this new gospel. It comes with strength, with notes which put in vibration all the human in us: yearning for better food, relief from pain, a home overhead, rest from labor, respectability, a place in the sun. Hearing this voice against the sounding-board of slum and ghetto, the poor and ignorant turn a cold eye to the Church, suspecting her sincerity and the truth of her message.

How will the Church in communist lands defend herself and protect the faith of the people? She will not be given a chance. "The sheep of the flock will be scattered."

Not without cause does Pius XI speak of the hand of Satan making itself felt in the doings of communism. It is visible in all the cunning and skill at work here on fallen nature.

A file of clippings from the papers, having to do with, say, Ukraine and the Church, would expose the diabolical technique. First, the bishops were jailed and deported to Siberia. Then there begins to appear, in the papers and over the radio and through all the channels of communication, an ever-quickening attack on the Holy See. The Vatican has taken a position opposed to the good of Ukrainian people. In fact, it has surrendered its spiritual mission for politics organized in favor of the upper classes against the rights of the people. Is such an institution worthy of reverence, confidence and love of the Catholics of Ukraine?

Little by little, the Church is shut up in her own temples and excluded from public life. Education is taken out of her hands. Children have to attend State schools of professed atheism. Seminaries are closed. In no way can the Church defend her-

self or speak to her people. Radio and all other forms of public address are for her forbidden.

Nor is the Red Terror satisfied to silence the Church. It does everything to urge priests into a friendly and co-operative position with regard to the new order of things. Communism hopes thereby to show itself in league with good religion. The Faithful are disturbed and confused when some priests refuse to have anything to do with the Reds, others collaborate through weakness and become "priest-patriots," and others, striving to save the remnants, seek with the State a shabby compromise.

False Witness

There is consternation in the land when Catholic leaders are charged, not with their religion, but with lack of patriotism; when they are not put in jail for political insubordination and co-operation with the enemy; when they refuse to support those who attack social heresies in the name of justice and in favor of the poor and the oppressed.

This is not the kind of persecution which stirs men to resist and to fight back. Instead of the sword which brings you to grips with a host you can see, you find that you have breathed a gas into your lungs. You have fallen down before invisibility. You have been taken in your sleep. The Faith which you would have defended with your life has been stripped or respectability and importance even for you. The son has been shamed into impotence at the sight of his father's degradation.

The Church in chains does not leave us, who are yet free, without responsibilities. What one of us can boast that this onslaught in far-off lands has not been provoked by our sins and neglectfulness? God can punish us in our brothers. He can punish them that we may be saved their fate. They are the holy ones. The blood of our bishops, hundreds of priests and uncounted numbers of the laity, cries with a mighty voice to God—for us. The least we can do is to add the sanctifying power of our consecrated days to their suffering.

NOT IN A HURRY

Satan was selecting the most promising a group of trainees from his school to send to earth to tempt mankind. So he asked each of them how they would go about their mission of destroying souls. One said:

"I would tell people that there is no God, no devil, no heaven, no hell, and that they should eat, drink and be merry for tomorrow they die."

"No, that will never do." interrupted Satan. "No one would believe you."

Another devil, a bit more shrewd said:

"Let me go and tell them that the Church does a lot of good, but that what it teaches is only half true. I would tell them there is a God and a heaven, but no devil and no hell, and that no matter how they live they will be happy anyway."

"No, I can't let you go either," said Satan. "Only a very small minority would believe you."

A third spirit, the most clever of them all, said:

"I would tell them that everything that the Church teaches is true, and they must make a choice between God and Satan—but that there is no hurry about it."

"Go at once, my boy," said Satan, "and take all the helpers you want. You have the most wonderful system of all."

DO YOU KNOW that 1958 is the centenary jubilee of the famous apparitions of the Blessed Virgin Mary to St. Bernadette Soubirous at Lourdes in France in 1858?

Lourdes is a little town (15,000 people at the present time) on the shores of the river Gave de Pan in the French Pyrenees.

In 1958 it will become the most busy center of Catholic pilgrimages. Pilgrims from all over the world will go to Lourdes to pay their respect to the great Mother of God who deigned to appear to the local peasant girl, Bernadette Soubirous.

Bernadette was fourteen years old when she went with two other girls to get wood along the river. As Bernadette approached the grotto she heard a sound of wind and then saw the Blessed Virgin appear in the grotto.

The Saint described how the Blessed Virgin looked: It was a girl dressed in white, a girl of sixteen or seventeen years. She had a white dress on, drawn in at the waist by a blue sash. She had a white veil on her head falling down her back.

"You could hardly see her hair at all. Her feet were bare, and there was a yellow rose on each of them. On her right arm there was a rosary of white beads... and the chain was golden, like the two roses at her feet."

When Bernadette started to say the rosary the Blessed Virgin smiled at her, moved the grains of the rosary, but did not say anything. When the little girl said "Glory be to..." the Blessed Virgin repeated them with St. Bernadette, glorifying God Who made her Immaculate Conception and chose her as the Mother for His only-begotten Son, our Savior and Redeemer.

"Do you and your husband have anything in common?"

"Oh yes, we're both crazy about me."

Your Place In Life

(Vocation Notes)

—Married

—Single

—Dedicated to God

SUPER... that's the word!

ALL the world's in a super-daze or better still super-craze. No store will do except a super-market. No soap will wash so well as super-suds. No show is more thrilling than the adventures of Superman. Yes, everything must be "super" or it's no good! Very well. If it's "super" you're demanding, don't overlook the seminary or the convent. There you'll have the best chance in the world to lead a super-life from morning till night. There you'll get a super-training that will prepare you to do a super-job of helping this old world of ours some day. Of course, we generally call all these things not merely "super" but "supernatural." And in the long run that's the only "super" that's really worthwhile. For if you persevere in this kind of super-life, there'll be a super-seat waiting for you in heaven—for all eternity.

They're In For A SUPRISE

The story is told of a farmer who plowed around a rock in his field for five years. Besides losing the ground in which it lay, he broke a mowing machine knife against it. He always hesitated to do something about this rock because of the time and labor that would be involved in removing it. Then one day, when he began plowing for corn planting, he feared that he might break his cultivator against the rock. So, he took a crowbar and poked around it, trying to find out its size. To his surprize he discovered that it was only two feet long and so light that he was able to lift it out without any trouble or help.

This story is a good illustration of the attitude which many good young people take towards a vocation to the priesthood or the religious life. Allowing their imagination to run wild, or giving heed to false rumors, they picture this vocation as something very extraordinary, something surrounded with secret horrors. Consequently, they fear to have anything to do with it. If they would only take a square look at it by means of some good reading or by discussing it with those who are living it; if they would have enough backbone to give it a try, they would find out that it is simply one of the various vocations in life having, like any other vocation, its share of rewards and responsibilities. The discovery that such a vocation is quite ordinary, without any of the mysterious aspects they imagined, would come as a big but satisfying surprise.

What Do They DO In Convents?

A man I know, who has a daughter in the convent, says that he thinks they do nothing but wax floors. It's true, you have to be pretty surefooted to avoid accidents in most convents, but there are religious somewhere who do any job you can think of. In one convent of men, there is a priest who is a brick-layer, another a mechanic; one is putting doors in some new rooms and another is up in the attic painting large pictures. Sisters

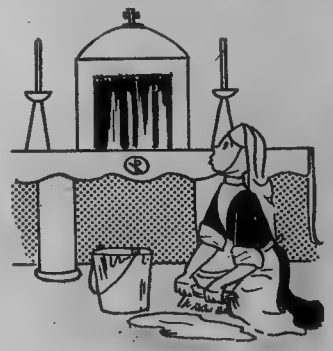

do not ordinarily lay bricks (although I wouldn't be the least surprised), but I know several who are chaffeurs, one who gives lectures to men, several who are scientists, and two who are senior **life-guards**! Anything you can think of, and some things you'd never think of, is the job of some religious.

Yet the important thing is not **what** they do, but **why** they do it. The big job in any convent is coming closer to Christ. The other things are done just to show Christ that they really enjoy serving Him in any way He wants to use them.

GOD DOES NOT SHOUT

St. Paul, you remember, was thrown off a horse before he

got his vocation. And they say the Blessed Virgin appeared to St. Stanislaus Kostka and asked him to become a religious. In a few months my classmates and I will be ordained priests, but not a single one of us was ever knocked off a horse or ever had a vision... not even a little vision. I know for sure because I went around asking them about it. Why this poll? So I could tell you about it.

You see, a lot of boys and girls have the idea that something big has to happen to let them know they should go to the seminary or the convent. They want a sign. Something so definite they won't miss it. I suppose they really don't expect God to knock them off a bicycle and tell them what to do, but they don't think it would be too bad an idea at that. And so they wait, and wait. Nothing big ever happens, of course, and what notions they ever had of dedicating their lives to God as priests or brothers or sisters fade away to vague memories of something that could have been if only God had spoken loud and clear.

But God does not shout. That is why I took up my poll: to show you God does not shout. I went around asking my classmates just what it was that had led them to the seminary in the first place. Not a single one of them was able to pin down his vocation to something big and definite and tell me, "This is when I knew I had a vocation" or, "This is when I heard God speak to me". Most of them said that simply having known priests had somehow been a deciding factor. Over half remembered the sisters in grade school talking about vocations and they thought maybe that had given them the idea. One of them said serving Mass had had something to do with it.

And that was the result of my little poll. It uncovered no visions, no big signs of a vocation. Not a single one of my classmates had heard God shout. It wasn't a bit surprising, though. God speaks quietly and softly. So softly He hardly seems to be speaking at all. He calls boys and girls to the seminary and the convent without making a big fuss over it. It's all quite ordinary... and certainly a lot safer than getting thrown off a horse!

Junius: The integrity of men is to be measured by their conduct, not by their professions.

- INFORMATION CENTRE -

Український Католицький
ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЦЕНТЕР
Селкирк і Арлінгтон
ВІННІПЕГ, МАНІТОБА,
Канада

Капелян:
о. И. Денищук, ЧНІ.
Голова: І. Тимків
Секретар: В. Гумницький
ЛИЦАРІ КОЛЮМБА

СВ. ЙОСАФАТА
ВІДДІЛ
Л-К
SAINT
COUNCIL
JOSAPHAT'S
4138

Ukrainian Catholic
INFORMATION CENTRE
Selkirk and Arlington
WINNIPEG, MANITOBA,
Canada

Chaplain:
Fr. J. Denischuk, CSSR.
Chairman: J. Tymkiw
Secretary: V. Humniski
KNIGHTS OF COLUMBUS

6. Що є причиною сучасних змін в українськім обряді напр., перенесення проскомидійного столика з захристії до святилища?
(Г. Г., Вінніпег, Ман.)

Замойський Синод 1720 р. погодився на те, щоб проскомидійний столик остався в захристії й зробив ще деякі інші зміни. Львівський Собор 1891 р. також впровадив деякі літургічні зміни. Священна Конгрегація Східньої Церкви в імені Св. Отця 1941 р. рішила повернути до первісного стану, щоб впровадити однообразність у нашім українськім обряді. Всі наші Преосвященні Владики в Европі, Канаді й в Злучених Державах пристосовуються до цього заряджения Апостольського Престолу.

7. Хто є Старо-Католики?
(В. І., Вінніпег, Ман.)

Старо-Католики—це протестантська секта. В 1870 р. Ватиканський Собор проголосив догму про непомильність папи. У вересні того ж самого року 1400 німців прилюдно заявили, що не приймають цієї догми. В 1871 р. архиєпископ з Мюнхен викляв І. Деллінгера, який завзято підтримував цей блуд. Ця секта піддержана німецьким урядом скоро поширилась у своїх початках. Одначе, нині вона вже не має значення.

8. Чи папа дійсно непомильний?
(В. Г., Вінніпег, Ман.)

Папа є непомильний тільки тоді, ко-

6. What is the reason for the recent changes in the Ukrainian Rite, e.g., the Proskomidy Table being moved from the sacristy into the sanctuary?
(H. G., Winnipeg, Man.)

The Synod of Zamost, 1720, agreed that the Proskomidy Table remain in the sacristy and made a few other changes. The Council of Lwiw 1891 also introduced certain changes into the Liturgy. In 1941 the Sacred Congregation for the Eastern Rite Church made a ruling in the name of the Holy Father to return to the original state and make our Ukrainian Rite uniform. All the Ukrainian Catholic Archbishops and Bishops in Europe, Canada and United States are adopting themselves to this decision of the Apostolic See.

7. Who are the Old-Catholics?
(V. H., Winnipeg, Man.)

The Old-Catholics are a Protestant sect. In 1870 the Vatican Council proclaimed the dogma of Papal Infallibility. In September of the same year 1400 Germans made a declaration against this dogma. In 1871 the Archbishop of Munich excommunicated J. Doellinger for obstinately upholding the heresy. This sect supported by the German State spread fast in the beginning, but today is no longer of any public importance.

8. Is the Pope really infallible?
(V. H., Winnipeg, Man.)

The Pope is infallible **only** when he

ли говорить "екс катедра", це значить:

1) Коли навчає урядово як найвищий голова й пастир Церкви; 2) Коли навчає у справах **віри** й **моралі**—що треба вірити і як треба жити, щоб спастися; 3) Коли обов'язує **цілу** Католицьку Церкву заховати ту науку.

9. Чи можуть існувати атеїсти?

(Ю. К., Вінніпег, Ман.)

Якщо ми розуміємо під атеїстом людину, що вірить у Бога, але живе так як би Бога не було, то відповідь буде, **так.** Одначе, якщо атеїст — це людина, яка є при здоровім уживанні розуму, а ніколи не має гадки, чи ідеї про Бога, то відповідь даємо, **ні,** хіба на короткий час.

10. Чи може алькоголик вилічитися?

(Ю. К., Вінніпег, Ман.)

Коли алькоголик хоче вилічитися сам, без помочі других, то це не можливе. Така людина потребує помочі і повинна покірно просити її: 1) від Бога, який дасть їй особливу ласку і духовну поміч, 2) від священика, який поможе їй молитися, приступати до Св. Тайн, та зачати нове життя; 3) від лікаря, який подасть їй потрібні лікарства; 4) від організації, це є людей, які вже перемогли себе в цім злім налозі, напр. Католицькі товариства тверезости.

11. Скільки свят у році маємо ми заховувати під гріхом і вислухати Службу Божу?

(В. Х., Саскатун, Саск.)

В Західній Україні був обов'язок заховувати 33; з того 24 як ми подали нижче, а 9 інших переносились на неділю. В Канаді ми заховуємо ту саму традицію. Цю справу остаточно вирішить наш Провінціональний Собор після тутешніх обставин.

speaks "ex cathedra", that it: 1) when he speaks in his **official** capacity as the supreme Head and Pastor of the Church; 2) when he speaks on matters of **faith** and **morals**—what we should believe and how we should live to save our souls; 3) when he obliges the **whole** Catholic Church to observe the doctrine he defines as a dogma.

9) Could atheists exist?

(J. K., Winnipeg, Man.)

If we understand an atheist to be a person who believes in God, but lives as if God did not exist, the answer would be, **yes.** However, if we consider an atheist to be a person in the right use of mind and never has any thought or idea of God, the answer would be, **no,** unless for a short time.

10. Could an alcoholic cure himself?

(J. K., Winnipeg, Man.)

If an alcoholic wishes to cure himself without help from others, then it is impossible. Such a person needs help and must humbly ask for it: 1) from God, Who will give special graces and spiritual help; 2) from the priest who will help him to pray, approach the Sacraments and guide him toward recovery; 3) from the doctor, who will give him necessary treatments; 4) from organizations, i.e., people who have overcome this evil habit, e.g., Catholic A.A. (Alcoholics Anonymous).

11. How many Holy Days in the year are we obliged to observe under pain of sin and attend Mass?

(W. C., Saskatoon, Sask.)

In Western Ukraine 33 Holy Days were observed, 24 as listed below and 9 other transferred to Sundays. In Canada we still follow that tradition. This matter will eventually be decided by our Provincial Synod according to circumstances.

УСТАНОВЛЕНІ СВЯТА — HOLY DAYS OF OBLIGATION

Свято—Holy Day	Old Calendar	New Calendar
1) Різдво Пресв. Богородиці—Nativity of the Bl. V. Mary	Sept. 21	Sept. 8
2) Воздвиж. Чесн. Хреста—Exaltation of the Holy Cross	Sept. 27	Sept. 14
3) Св. Димитрія—St. Demetrius	Nov. 8	Oct. 26
4) Св. Михаїла Архангела—St. Michael the Archangel	Nov. 21	Nov. 8
5) Введення в Храм Пр. Бог.—Presentation of Bl. V. Mary	Dec. 4	Nov. 21
6) Св. Николая—St. Nicholas	Dec. 19	Dec. 6
7) Непор. Зачатя Пр. Бог.—Immaculate Conc. of Bl. V. M.	Dec. 22	Dec. 9
8) Різдво Г.Н.І.Х.—Christmas	Jan. 7	Dec. 25

9) Соб. Пр. Бог. й Св. Йос.—Synaxis of Bl. V. M. & St. Jos.	Jan. 8	Dec. 26
10) Св. Стефана—St. Stephen	Jan. 9	Dec. 27
11) Обрізання Г.Н.І.Х., Св. Василія Великого й Новий Рік—Circumcision of Our Lord Jesus Christ, St. Basil the Great, New Year's Day	Jan. 14	Jan. 1
12) Богоявлення Господне—Epiphany	Jan. 19	Jan. 6
13) Трьох Святителів—Св. Василія, Св. Григорія й Св. Івана Золот.—Three Holy Bishops—St. Basil, St. Gregory & St. John Chrysostom	Feb. 12	Jan. 30
14) Стрітення Господне—Presentation of Our Lord	Feb. 15	Feb. 2
15) Благовіщення Пр. Д. Марії—Annunciation of Bl. V. Mary	Apr. 7	Mar. 25
16) Різдво Св. Iв. Хрест.—Nativity of St. John the Baptist	July 7	Jun. 24
17) Св. Петра й Св. Павла—Sts. Peter and Paul	July 12	June 29
18) Преображення Господне—Transfiguration of Our Lord	Aug. 19	Aug. 6
19) Успення Пресв. Богород.—Assumption of Bl. V. Mary	Aug. 28	Aug. 15
20) Велика П'ятниця — Good Friday		
21) Світлий Понеділок — Easter Monday		
22) Світлий Вівторок — Easter Tuesday		
23) Вознесення — Ascention		
24) Пресв. Тройці — Holy Trinity		

12. Чи вільно заховувати Різдво Ісуса Христа, Пилипівку, Великдень і Великий Піст по новому стилю, а решту свят і постів по старому стилю?

(В. Х., Саскатун, Саск.)

Ні, не вільно. Це спричинило б замішання. Треба заховувати все або по Юліянському (старому) календареві, або по Григоріянському (новому) календареві, **так як ваша парафія заховує.**

Не можна инакше поступати без позволення церковної влади.

13. Прошу відповісти мені, як обов'язує новий закон про Євхаристійний піст.

(В. Х., Саскатун, Саск.)

Новий закон обов'язує здержатися три години від солідної поживи та алькоголів, а одну годину від звичайних напитків **перед Св. Причастям;** чи то рано, чи пополудні, чи навіть в півночі.

12. Are we allowed to keep Christmas, Christmas Lent, Easter and the Major Lent acording to the New Calendar, and the rest of the Holy Days and lents according to the Old Calendar?

(W. C., Saskatoon, Sask.)

No, we are not allowed. This would lead to confusion. We should either keep everything according to the Julian (Old) Calendar, or according to the Gregorian (New) Calendar, **as our parish keeps it.** To do otherwise, we need permission from Church authorities.

13. Please answer me, how does the new law oblige as to the Eucharistic fast?

(W. C., Saskatoon, Sask.)

The new law obliges us to abstain three hours from solid food and alcoholic liquids and one hour from ordinary liquids **before Holy Communion;** be it in the morning, after dinner or even at midnight.

SUPPLEMENT

I am a Latin Rite Catholic. My girl friend is a Ukrainian Catholic. We would like to get married, but my parents tell me to wait for another year and a half. May we go steady for such a long time? Or should we split till I am ready to get married?

The Church opposes such long engagements. It would be best for both of you to wait without seeing each other too often. You will be out of danger if both of you agree to see each other just once a great while, in presence of a relative or friend.

Going steady for so long would certainly constitute a serious danger for your souls. If you really love each other, follow the advice of the Church and do not see each other too often. The best thing would be if both of you agree and stick to your agreement.

If she does not agree to it, it means that she does not care for you very much. In time you will find another partner.

THE VISITATION OF MARY

St. Alphonsus Liguori

A FAMILY considers itself extremely fortunate to be visited by a royal person. For such a visit confers great honors upon a family, and it can hope to reap many advantages from it. Far more fortunate, however, is the soul which is visited by the Queen of the world, the most holy Virgin Mary. For she cannot but fill with graces and riches those blessed souls whom she deigns to visit by her favors.

The house of Obededom was blessed when visited by the Ark of God. But with far greater blessings are those persons enriched who received a loving visit from the living Ark of God. For such was the Blessed Mother! Such was the abundant experience of the house of St. John the Baptist. Mary had scarcely entered it when she heaped graces and heavenly blessings on the whole family.

It is for this reason that the present feast of the Visitation is commonly called that of, "Our Blessed Lady of Graces." Let us consider here that the Divine Mother is the treasurer of all graces. Therefore, whoever desires graces must have recourse to her.

The Blessed Virgin was informed by the Archangel Gabriel that her cousin St. Elizabeth was already six months pregnant. Internally enlightened by the Holy Ghost Mary knew that the Incarnate Word, who had now become her Son, was about to manifest to the world the riches of His Mercy. He desired to impart the first of His graces to all of that family.

Without delay, therefore, Mary, according to St. Luke, rose up... "And went into the hill country with haste."

She rose up from the quiet of contemplation to which she was always so devoted, quitted her beloved solitude, and immediately set out for the dwelling of St. Elizabeth. And because "charity bears all things," this tender Virgin, I say, undertook the journey immediately. Not a thought did she give to its severity or to the difficulties she would encounter on the way.

On reaching the house, she salutes her cousin. St. Ambrose here notes that Mary was the first to salute Elizabeth. Mary's visit, however, bore no resemblance to those of worldlings. For, for the most part, our visits consist in ceremony and outward demonstration, lacking all sincerity. Her visit brought with it an accumulation of graces.

The moment Mary entered the dwelling, on her salutation, Elizabeth was filled with the Holy Ghost. St. John was cleansed from orignial sin and was sanctified. And the infant expressed this mark of joy by leaping in his mother's womb. Thus did God manifest the grace which John had received by means of the Blessed Virgin. St. Elizabeth herself declared: "As soon as the voice of your salutation sounded in my ears, the infant in my womb leaped for joy." Bernadine de Bustis remarks that it was by virtue of Mary's salutation that St. John received the grace of the divine spirit which sanctified him. "When the Blessed Virgin saluted Elizabeth, the voice of the salutation, entering her ears, descended to the child, and by its virtue he received the Holy Ghost."

Thus were the first fruits of the redemption passed through Mary as through a channel. Through her, grace was communicated to John the Baptist; the Holy Ghost was imparted to Elizabeth; Zachary received the gift of prophecy, and so many other blessings were communicated to the whole household. These were the first graces which, to our knowledge, the Eternal Word had granted on earth after His incarnation. It is only reasonable, therefore, and we think quite correct, to believe that thenceforward God would make Mary the universal channel through which all other graces that Our Lord is pleased to dispense to us should pass.

With good reason, then, is this divine Mother called the 'treasure', the 'treasurer' and 'dispenser' of divine graces. The Venerable Abbot of Celles, for instance, calls her "the treasure of God, and the treasurer of graces." St. Peter Damian terms her "the treasure of divine graces"; St. Albert the Great, "the treasurer of Jesus Christ"; St. Bernardine, "the dispenser of

graces." And a learned Greek author refers to her as, "the storehouse of all good things."

St. Gregory Thaumaturgus also observes that "Mary is said to be full of grace, for in her all the treasures of grace were hidden." And Richard of St. Laurence also says that "Mary is a treasure, because God has placed all gifts of grace in her as in a treasury. From this treasury He draws out great rewards to be bestowed upon His soldiers and laborers." She is a treasury of mercies, whence Our Lord enriches His servants.

St. Bonaventure comments beautifully upon the Gospel parable of the treasure hidden in the field. "The kingdom of heaven is like a treasure hidden in a field; a man who finds it, hides it and in his joy goes and sells all that he has and buys that field." He says that "Our Queen, Mary, is this field in which Jesus Christ, the treasurer of God the Father is hidden." And in Jesus Christ is contained the source and flowing-out of all graces.

St. Bernard maintains that Our Lord "has deposited the fullness of every grace in Mary. By this very fact we know that, if we possess hope, grace, or anything salutary, it is from her that it came." We are also assured of this by Mary herself. For the Church applies to her the words of Ecclesiasticus: "In me is all grace of the way and of the truth." In me are all the graces of real blessings that you men can desire in life.

Yes, sweet Mother and our hope, we know full well, says St. Peter Damian, "that all the treasures of divine mercies are in your hands." And before him, St. Ildephonus declared the same thing in even stronger words. Speaking to the Blessed Virgin, he said, "O Lady, all the graces that God has decreed to men, He has determined to grant through your hands. Therefore, He has committed to you all the treasures and ornaments of divine grace." St. Germanus, therefore, concludes that no grace is dispensed to anyone except through the hands of Mary. "There is no one saved but by you, no one receives a gift of God but through you."

St. Albert the Great paraphrases beautifully the words which the angel addressed to the most Blessed Virgin: "Fear not, Mary, for you have found grace with God." He says: "Fear not, O Mary, for you have **found,** not **taken** grace, as Lucifer tried to take it. You have not lost it as Adam lost it. You have not bought it as Simon Magus would have bought it. But you have found it. You have found

uncreated grace; that is, God Himself has become your Son. And with the grace you have found you have obtained every created good."

Another of Mary's great preachers, St. Peter Chrysologus, confirms this thought. He says: "this great Virgin and Mother found grace, to restore by it salvation to all men." And he continues that Mary found a grace so full that it sufficed to save all: "You have found grace, but how great a grace! It was such that it filled you; and so great was its fullness, that it could be poured down as a torrent on every creature." And Richard of St. Laurence creates a beautiful camparison to describe our Queen. "As God made the sun, that by its means light might be diffused over the whole earth, so also He made Mary, that by her all divine mercies might be dispensed to the whole world."

St. Bernard adds, that "from the time that the Blessed Virgin conceived the Divine Word in her womb, she obtained a kind of jurisdiction over all the temporal manifestations of the Holy Ghost. So that no creature can obtain any grace from God that is not dispensed by this tender and compassionate Mother."

We will conclude these thoughts with the words of Richard of St. Laurence. He says, that "if we wish to obtain any grace, we must have recourse to Mary, the finder of grace. She cannot but obtain all that she asks for her servants. For she has recovered the divine grace which was lost, and always finds it." This thought Richard borrowed from St. Bernard, who says, "Let us seek for grace and seek it by Mary. For that which she seeks she finds, and she cannot be frustrated."

If we, then, desire graces, we must go to this treasurer and dispenser of graces. For this is the sovereign will of the Giver of every good thing. We are assured of this by the same St. Bernard, that all graces would be dispensed by the hands of Mary: "For such is His will, Who is pleased that we should have all by Mary." **All, all.** And He Who says **all** excludes nothing.

WAIT'LL HE HITS BOTTOM

The optimist fell ten stories
And at each window bar
He shouted to his many friends
It's all right so far!

HINTS ON CATHOLIC PRESS OBSERVANCE

1) Make sure to subscribe to AT LEAST one Catholic newspaper, magazine, book or periodical. And if you already happen to be a subscriber, make sure to renew your subscription now.

2) Show that you are a reader of the Catholic press AT LEAST in your own home. When your paper, magazine or other reading matter reaches you, unwrap it, and LAY IT OUT attractively on a table or in some other suitable place where it will be noticed.

3) Read through whatever paper, pamphlet or magazine you have bought AT LEAST ONCE. The editors racked their brains to inspire their readers with good and wholesome thoughts, as well as to stimulate reader interest. All this hard work and efforts are in vain, if you DO NOT READ!

4) Encourage others in YOUR HOME to READ. The printed word will serve its readers as long as the paper does not wear out—and that will be a mighty long time.

5) Pass on any material you have already read (note: "already read"), to someone OUTSIDE YOUR HOME. Perhaps you can leave it in a streetcar, bus, factory, business establishment, doctor's or dentist's office, railroad station, etc.

6) If you wish to perform some spiritual or corporal works of mercy DOUBLY, remail your used reading matter to someone who cannot afford to subscribe to periodicals.

7) Discuss religious topics with neighbors on the basis of what you have read in the Catholic press. Increase your knowledge of the truths of your holy religion and good morals through GOOD READING.

8) If you have neither the time, the money, nor the wish to observe Catholic Press month in the ways we have above mentioned, AT LEAST offer an "Our Father....." and a "Hail Mary....." for Catholic editors and writers.

My Catholic Faith the Byzantine Way

Theodore Bleech

I LIKE to think of my Catholic faith as the priceless gift of God enriched by the great minds from all walks of life; of all ages; and of all nations: the embodiment of all the sublime truths of divine revelation expressed through the beautiful symbols and ceremonies of the Liturgy. Like the gold that passes through the crucible of fire, our faith, as expressed through diverse rites and tongues, has emerged from the friction, strife and prejudices of man radiantly reflecting the often hard-won glory, lustre and unity that we call "our holy Mother Church." One cannot but reflect on how much has gone before us, and in our behalf, during every Divine Liturgy (Mass) that is celebrated in commemoration of the first bloody sacrifice on the cross.

As we enter the temple of God for worship, we realize that we are stepping into Divine Presence, because Christ is present on the altar, behind the great picture screen called iconostasis which separates the nave from the sanctuary. On this majestic screen are pictured the great saints of the Old and New Testaments surrounding Christ the Judge, as He will appear at the Final Judgment. In the center of this walled-screen is the large royal door through which only the celebrant may enter. On either side stand the icons of Our Lady and Christ, each respectively flanked by a smaller deacon door reserved for deacons, servers and the grand processions.

Having entered the church, we bow reverently making the sign of the cross, holding our fingers in a position that represents the Holy Trinity and two natures of Christ—all reminders of the long past when Arians, Nestorians and others bitterly controverted the mystery of the Trinity and the Hypostatic Union. It reminds each of us of the great truth of our faith which we should be mindful of daily.

Having entered our pew, the iconostasis, with its variety of pictures, reminds us that this beautifully-ornamented wall separates us from the great mystery of the Divine Presence in the Holy of Holies, as it was called in the Old Testament; so sacred that priests alone were permitted therein.

The priest having vested and completed his prayers before the royal doors, enters the nave to incense the icons and the faithful reminding them that they are the temples of the Holy Spirit. He re-enters the sanctuary and incenses the altar and opens the royal doors. Elevating the large and richly-ornamented book-of Gospels he makes the sign of the cross with it, simultaneously intoning the solemn doxology: "Blessed be the kingdom of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit, now and ever, and unto ages of ages... In peace let us pray to the Lord. Lord, have mercy. for peace from on high, and for the salvation of our souls...." and petitions pour forth from priest and people to the throne of God in the vernacular, according to Eastern rite custom.

Thus unfolds the great pageantry of the beautiful and moving Divine Liturgy of the Byzantine rite. No opera or symphony can surpass the moving splendor and significance of this great work of divine and human art. We not only watch, we participate in this great drama of Christ, our God. From the birth of Christ, which is represented by the preparation (proskomide) at the side altar (prothesis), to the procession with the book-of-gospels around the altar, signifying the precursive mission of John the Baptist, through the procession of the Great Entrance with the chalice and paten through the royal doors to the main altar, denoting the triumphant entry of Christ into Jerusalem on Palm Sunday, and on to the Consecration—the Sacrifice of Calvary.

After the Little Entrance with the book-of-gospels, the lay-reader sings the epistle of the day. The priest then faces the congregation, chanting the gospel, bringing the good news to us again and again.

And so the Divine Liturgy continues with the priest exhorting and leading the people in prayer. The "Lord, have mercys" are the people's petition to God in response to the priest's intercession for the peace that is from on high, for our physical and spiritual needs, for our hierarchy and national leaders, for our benefactors, for the travellers, the sick, the departed, and all those who seek our prayers..." Let us pray unto the Lord. Lord, have mercy."

May Christ, our true God, by the prayers of His most pure Mother, the holy, glorious and worthy apostles; among the saints John Chrysostom, archbishop of Constantinople, and of St. Nicholas (patron of the Byzantine Church) and of St. Josaphat (martyr for Church union), and of all the Saints, have mercy on us and save us, for He is good and a Lover of men. (The Dismissal of the Divine Liturgy).

Thus the inspiring drama of Divine Worship proceeds majestically to its completion with the happy participation of the entire congregation. Adoration, petition and thanksgiving have ascended to the throne of God on the fragrant clouds of incense which symbolizes prayer rising to God.

To many of our cities, towns and hamlets of Canada and the United States our Byzantine Rite Catholics have brought their beautiful traditions and customs of worship from the Old World. From the turbulence of the Black Sea shores, Ukraine, and environs, Catholics of the Byzantine rite have transplanted their highly-treasured, and often hard-won, faith to unfold and flourish in the benign freedom of the great lands.

While we pray in our churches in peace and abundance, other heroes and brothers of our Faith are praying in dreadful silence and dying without the solace of the Church. These hero-martyrs once again remind us of those earlier greats who suffered and died that our faith may find a richer life in the prolific seed of martyr's blood. One light grows dim in a far off corner of the earth in order that the batteries of faith in our land may be re-charged with the enlightening grace of a better understanding and a greater love of our Catholic faith, a faith that will move mountains of hatred and intolerance.

We pray for the "peace that is from on high." That that peace may descend upon the great martyr-archbishop of Lviv, Ukraine, and those other Byzantine bishops and faithful who suffer for their faith from another, and even more despicable, Nero. For that peace to descend upon our Holy Father, the Sovereign Pontiff, our president and our land; for all who seek the peace that is from on high, we pray..."Grant it, O Lord."

TRUST GOD AND GO AHEAD!

Some people are continual failures and eternal bankrupts because they are afraid to take any chances in their daily life. You will never achieve any great success if you observe all the rules of caution and prudence and make a careful study of all probabilities and uncertainties.

The greatest achievements in history, economy, politics and industry were made because some individuals took a chance. It is also true of your own life. Take your marriage, for instance. If you had taken all the chances into consideration, you would probably still be a bachelor or spinster.

There was just not enough money to start a family. There wasn't even a house to move in with your wife. But you took a chance, because you trusted God, your heavenly Father who never forsakes those who love and serve Him. And in the end, you won! You're glad that you got married. You're happy with your family and little children that fill your house and give a meaning to your work and life.

The same is true of babies. Some people just can't find convenient time to bring them into the world. Not seldom they avoid them with great displeasure of their Maker, for they profane the sacrament of the Holy Matrimony with unlawful practices of birth prevention.

Look at the Divine Baby Jesus! He was born at a very inconvenient time. His parents were on a journey. There was no room for them in the inn. And yet He is the greatest Baby ever born. He is the Son of the Almighty God and our loving Savior.

Simeon Stylites, a great Saint of the Eastern Church, said: "A bird in the hand is worth two in the bush". It is a beloved motto of all the cowards and lazy people in the world. If you wish to win and achieve success in life, there must be risk connected with an unshakable trust in Divine Providence.

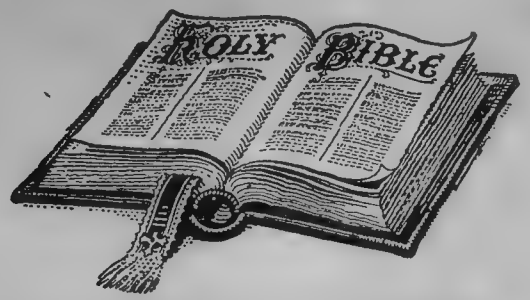

The Bible Is An Infallible School of Perfection

Rev. M. Schudlo, CSSR.

JESUS CHRIST said to St. Teresa of Avila: "All evils in the world come from the ignorance of the truths contained in the Holy Scriptures. (Autobiogr., XL, 641).

God is perfect in every way, nay, He is the source of every perfection. Being perfect Himself, He wants His creatures, both angels and men, to be perfect also: **I am the Almighty God,** He said to His servant Abraham, **walk before Me and be perfect!** (Gen. 17, 1).

Christian perfection imposes a strict obligation to avoid evil and practice virtue. The Bible shows that crimes and violations of God's law do not pay. What did Cain or Judas or Herod get for their sins? Nothing, but tortures of conscience and severe punishment for their crimes. What did the inhabitants of Sodom and Gomorrha get for their sodomy? Fire and brimstone from heaven in which all of them perished with the exception of four people, Lot, his wife and two daughters. (Gen. 19, 24-5).

The Bible says that willingness to avoid sin is not enough. He who really wants to stay away from sin, must also avoid the proximate occasions of sin: **He that loves danger shall perish in it.** (Eccli: 4, 28).

Our passions are constantly clamoring for more satisfactions and pleasures. He who strives after perfection mortifies his passions and curbs his cravings after pleasures. He despises the passing earthly joys because he loves the eternal ones, repeating with a philosopher: "Whatever is not eternal, is nothing", because it doesn't have much value.

Perfection urges us to get rid of our vices and moral defects. Since it is usually hard for a man to discover his weak sides, God sends him crosses and trials which help him to explore himself. When a man is healthy and lives in the midst of comfort because everything goes smoothly, any kind of philosophy can satisfy him. Any maxims, any creed, any Church is good for the sunshine and the dew, the picnic and the pay day. In prosperity we look at the external; in tribulation, at the eternal. What trial does is to force a man inward, because it is actually possible for a man to go through life without knowing himself, his vices and without ever exploring his soul in which God dwells. The suffering gives him two things: his true self and his relationship with God.

The discovery of our inner poverty forces to turn to God and ask for help to overcome our weakness and to strive after perfection. With God's help it is relatively easy for a man to check up his anger, moderate his temper and practice the Christian virtues of love, patience and submission to

ARE LUTHERANS COMING BACK TO CHURCH

It is too early to say "yes", but there is some uneasiness among their leaders.

In August 1957 modern Lutherans held a convention which represented some 50,000,000 adherents of Martin Luther who broke away from Rome in 1519. The third assembly of the Lutheran World Federation held in Minneapolis reached an important decision. It established an institute "for the study of Roman Catholic theology which emphasizes the necessity for a thorough theological encounter with the Roman Catholic Church."

"We want relationship with the Roman Catholic Church... The Roman Catholic Church like the Lutheran Church is moving with the times. It is not today the same Church as it was in Martin Luther's day."

He expressed the hope that other Protestant denominations would participate in the work of the proposed institute: "Each generation of Protestants", he declared, "must rethink the decision of the 16th century Reformation. We must be able to say why we today are not Roman Catholics."

And he added: "We want the truth. Even if it is unpleasant, we want it."

the will of God in all things.

This fight with ourselves and our passion must go on as long as we live on earth. Where did the Saints get the strength to engage the battle for perfection? In the Bible.

St. Anthony (251-356) founder of Christian monasticism, was eighteen years old when his parents died, leaving him guardian of his younger and only sister. Six months later, he happened to enter the church when he was struck by the reading of the Gospel in which the Lord spoke to the rich man: **If thou wilt be perfect, go sell all that thou hast, and give it to the poor; and come, follow me and thou shalt have treasure in heaven.** (Mat. 19, 21). Applying these words to himself, Anthony sold his land (of about 200 acres which is much for an Egyptian) and distributed the money among the poor people. He retired to a cell in the mountains and spent his long life in prayer and meditation, reaching a very high degree of Christian perfection.

St. Pachomius (-346), also an Egyptian, and founder of an organized monastic life in the East, gave his monks the first written rule based on military discipline, because he was a Roman soldier before he became a hermit. Among other duties imposed upon the monks every one must know the whole New Testament and the Psalms by heart.

St. Basil the Great (329-379) made the Bible the central study book for his monks. His subjects were bound to study the Bible every day for at least a few hours. St. Basil disliked sofistication. He did not wish his monks to pay much attention to discovering the secret senses of certain expressions found in the Holy Scripture.

He told them instead to pay much attention to the practical advices that the Holy Ghost gives us in the Bible, for the monks should learn from the Bible how to perfect themselves. They should remember the holy persons found in the Bible and look at them as if they were "the living statues and vivified pictures" of perfection. (Let. 2, 3-4).

The Bible encourages us to get rid of our faults and human weaknesses: **Now put them all away: anger, wrath, malice, abusive language and foul-mouthed utterances. Do not lie to one another. Strip off the old man with his deeds, and put on the new, one that is being renewed unto perfect knowledge according to the image of his Creator.** (Col. 3, 8-10).

Virtue is a good habit to practice good things for God's sake. The help of God and constant efforts aid men to get rid of their faults and acquire the Christian virtues, patience, love for God and one's neighbor, mortification, etc. The Bible keeps our spirit on its proper level. If we are rich, the Bible tells us that earthly riches are God's gift to be used for His glory and our neighbor's good. If we are poor, the Bible tells us to accept it, because: **Blessed are the poor in spirit, for theirs is the kingdom of heaven.** (Matt. 5, 3).

If sometimes it becomes hard to love one's neighbor because of his difficult character to get along with people, or his lack of culture and good manners, or if we are tempted to despise the man because of his color or nationality, the Bible tells us that under God **there is not Gentile and Jew, barbarian and Scythian, slave and freeman, but Christ is all things and in all.** (Col. 3, 11).

If we feel it hard to forgive our neighbor that offended us by calumniating or hurting our feelings, the Bible tells us that we must forgive, no matter what our feelings: **And his master, being angry, delivered him** (the servant that refused to forgive his companion) **to the torturers...So also My heavenly Father will do to you, if you do not forgive your brothers from your hearts.** (Matt. 18, 34-5).

A speaker was giving a lecture on forest preservation. "I don't suppose", he said, "that there is a person in this hall who has done a single thing to conserve our timber resources."

Silence ruled for several seconds, then came a meek voice from the rear of the hall: "I once shot a woodpecker."

The Russians make history, the English never learn it, the Irish never forget it and the Americans never study it.

"Hey, you in the rubber boots, don't you know you can't shoot ducks without a license?"

"Well, to tell you the truth, mister, I knew I wasn't shooting any but I didn't know why."

Little boy: "Daddy, what is a spinster?"

Dad: "A spinster is a woman who is unhappily unmarried."

"Mama, what is gray hair a sign of?"

It's a sign that the beautician is out of town."

UKRAINIAN REVOLUTION

Excerpts from the speech of Hon. Sen. Wall; Canadian Senate, Nov. 7, 1957

HONORABLE senators, with your indulgence I should like to take a few minutes to discuss the problem of submerged people within the U.S.S.R. Honourable members may have been made increasingly aware lately that October 1957 marked the Fortieth Anniversary of the great October Socialistic Revolution — the Russian Communist Revolution on the territory of Russia proper.

Much propaganda will be directed to other democratic peoples telling us how the Soviet peoples are actively preparing to celebrate the glorious 40th anniversary of the Soviet state with new and important achievements to crown great successes in developing the socialistic economy since the great October Revolution.

Ukrainian people gained their independence and freedom in struggle and labour with the help of all the peoples of the Soviet Union, and first of all with the help of the great Russian peoples. But they will fail to mention that Ukraine has been a land of fear, of political straightjacketing, of concentration camps, of genocide, of artificial famine, of religious persecution, and of persistent cultural russification. It is my purpose to bring to your attention, honourable senators, the understanding and the sequential hopes and aspirations of some 400,000 Ukrainian Canadians speaking, as it were, on behalf of their Ukrainian kith and kin, who we believe are presently denied their liberties in their homeland.

As a matter of historical fact this particular October anniversary marks the Bolshevik coup which actually took place on November 7, 1917, but it was on October 25, 1917 according to the old Julian Calendar, which was then used. This coup which overthrew the Provisional Government of Kerensky eventually turned out to be a counter revolution by Russian Communists and their fifth column adherents against Ukraine and other non-Russian peoples, many of whom had by this itme declared for freedom and self-determination through their own national revolutions. It is a matter of historical record that the revolutionary break-up of Czarist Russia began much earlier—in March of 1917—for the Czar abdicated on March 15, 1917, three days after the historic episode in Petrograd when two garrison regiments, composed chiefly of Ukrainians, refused to fire on a mass demonstration of workers and in effect rebelled against the Tsarist Government.

During the momentous revolutionary years there were in fact two separate and eventually divergent and opposing currents:

1. The Russian Revolution proper, on the territory of Russia for a change of government—over which the Communists eventually seized control, and

2. The Revolutions for national liberation on the lands of Ukraine, Finland, Latvia, Byelo-Russia; among the Poles in Russia and among the Caucasian peoples and the Moslem peoples of Asiatic Russia. The national liberation movements were a natural consequence of a breakdown in the initial confidence of the non-Russian peoples in a Russian federal democracy, which had prompted many of them to be satisfied originally with a kind of limited national autonomy in a federal relationship with Russia. This idealistic coexistence was soon disillusioned by the reappearance of historic signs of Russian imperialism in somewhat new forms and under the new communist leadership.

Let me give you a resume of key happenings in the Ukraine revolution for national determination. I place them on record as symbolic of similar events in the attempts of other non-Russian peoples to gain national freedom and full independence.

After nearly three centuries of political and foreign domination; after long decades of economic, social and cultural deprivation — after the so-called dark ages under the Czarist Russia when it seemed that there had been complete obliteration of the Ukraine as a separate national entity—the Ukrainians seized the first available opportunity to declare their independence and to begin the building of a democratic and Christian nation.

On March 12, 1917 there was trouble in Petrograd, when two regiments of the army garrison revolted with demonstrating workmen, (composed mainly of Ukrainians.) On March 15 the Czar abdicated. On March 17, two days later, the Ukrainians formed their Ukrainian Central Council, amidst huge public manifestations of Ukrainian national consciousness and desire for independence. In May 1917 the All Ukrainian National Congress met in Kiev and proclaimed the Ukraine a free nation within the Russian federation. But on January 22, 1918 they had had enough, and followed the Ukraine's declaration of national sovereignity—complete sovereignity, total independence and separation from Russia. On January 22, 1919 occured the political unification with Western Ukraine.

These sample events portray, if you will, the long awaited process of the then gradual dissolution of the old Russian Empire into its natural national component parts. This process was not completed in 1919, with consequences which have gradually forced the Western democracies into a position of gravest peril vis-avis the Communist Empire as it now exists. It could be argued—and I hope it is not argued in like vein at some future time to come—that in refusing to extend President Wilson's doctrine of the self-determination of nations to the peoples of the former Russian Empire who had declared their independence, the Western democratic world saved the communist October counter-revolution. It could be argued that the Western world, by supporting the adventures of Dinikin, Wrangle, Haller and others, so weakened the democratic movements for national liberation of the nations of former Czarist Russia, and that of Ukraine, that the Western world really aided the Russian Communists to maintain the communist counter revolution in Russia. Be that as it may, because of internal weakness and external difficulties the Russian Communists were able to conquer the colonies of the former Czarist Empire, and among these the largest and the most promising, the Uk-

rainian National Republic, which ceased to exist on November 20, 1920.

This is the historical context of the problem of the submerged nations and oppressed peoples within the U.S.S.R. Slowly but surely their fate was submerged behind a cloak of silence, sometimes naive, sometimes platitudinous and pontifical, and sometimes conspiratorial. This problem is not a myth, nor is it misguided chauvinism, or unrealistic adventurism, or imperialist bourgeois intrigue, as the communists term it. The fact is that the spirit of democratic Christian-oriented nationalism has continually challenged and will continue to challenge the Soviet system because its primary and central defect is the presence of subjection and absence of freedom. I believe that this unsatisfied spirit of democratic nationalism and Christian liberalism is the Achilles' heel of the threatening Soviet "monolith".

ST. JOSAPHAT AND HIS ENEMIES

St. Josaphat Kuntsevych, a great Ukrainian martyr, had many enemies who brought about his death, but he himself was enemy of no one, for following the example and the command of Our Lord Jesus Christ he loved those who hated and persecuted him.

Josaphat was always ready to forgive and make peace with his enemies, paying with love for their evil deeds and rewarding them with gratitude. Some did purposely offend him in order to obtain a favor, for they were aware that he used to repay evil with good, and most of the times they were not disillusioned in their hopes.

PHILIP ORLYK

Philip Orlyk (1680-1739) was a great champion of the independence of Ukraine. After his studies at the Academy of Kiev he became General Secretary of the Cossacks under Hetman Ivan Mazepa.

When Mazepa was defeated by Tsar I at Poltava, Orlyk left the country and went to Turkey. Soon he became Mazepa's successor. He tried to free Ukraine from the Russians. But his initial success was defeated by the signing of peace between Turkey and Russia.

Hetman Orlyk migrated to Sweden and finally settled in France. Although his noble efforts did not secure independence for Ukraine, Orlyk made the Ukrainian problem known to the Western world.

Orlyk was an Orthodox by birth. Before his death, however, he joined the Catholic Church.

Professor to his class: "There's a young man in this room making a jackass of himself. When he's finished I'll start.

Would you like to become

A PROMOTER?

WHAT IS A PROMOTER?

What good is there in being one?
What benefits are there in it for me?

If you are interested enough to know, write to:

The REDEEMER'S VOICE
Promoters
165 Catherine Street
Yorkton, Sask., Canada

BACK COVER PICTURE

Члени Лицарів Колюмба відділу Св. Йосафата передають чек на $2,950.00 Впр. Сестрі Настоятельці Мелетії, С.П.Н.Д.М., для прекрашування каплиці в домі Пресв. Родини (для наших стареньких українських піонерів, що там перебувають) в Вінніпегу, Ман.

Members of St. Josaphat's Council of the Knights of Columbus present a cheque for $2,950.00 to Rev. Sister Superior Melita, S.S.M.I., for the furnishing of the chapel at the Holy Family Home for our aged Ukrainian pioneers, Winnipeg, Manitoba.

Front row left to right: Deputy Grand Knight J. Novosad; Chancellor W. V. Drewrys; Rev. Sister Melita, SSMI., Recorder M. Bakuska.
Second row: Treasurer C. Genik; Activity Chairman W. Iszczak; Trustee S. Zulak.

(See inside back cover)

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

БЕРЕЗЕНЬ 1958 MARCH

REDEEMER'S VOICE

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS

Rev. R. Chomiak, CSsR.
250 Jefferson Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ
Пр. о. Р. Хомяк, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР
BUSINESS & PROMOTION
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXX, No. 3.

Рік XXX, Ч. 3.

ЗМІСТ : CONTENTS

Радуйся, Благодатная!
о. М. Щудло, ЧНІ. ---------- 1

Місячне Намірення ---------- 4

Кара за відкинення Христа ---------- 6

Неоцінений Скарб
о. Р. Хом'як, ЧНІ. ---------- 8

Покликання
о. М. Щудло, ЧНІ. ---------- 10

Голосуйте! Голосуйте!
о. М. Щудло, ЧНІ. ---------- 13

Подружжя без Божого благословення
М. Щ ---------- 15

Хотів би ти знати? ---------- 23

Освятна Ласка ---------- 25

Питання для Молоді ---------- 28

Іван Ліствичник ---------- 30

The Pilgrimage of Lourdes 41

Annunciation
John P. Schaefer, CSSR. 46

Your place in Life 51

Information Centre 54

Trails to Happiness
Rev. P. Maluga, CSSR. 57

Thoughts on Lent
Geo. J. Perejda, CSSR. 61

Devotion of the Way of the Cross 65

Confessions—good and bad 67

First Ukr. Cath. Bishop of Canada
Rev. S. Izyk 70

РАДУЙСЯ, БЛАГОДАТНАЯ!

о. М. Щудло, ЧНІ.

НІЧ запанувала над маленьким Назаретом. Потомлені дневною працею та щоденними журбами мешканці вбогого містечка пішли спочивати, шукаючи відради та полегші в нічнім відпочинку.

В одній хатинці блимає слабеньке світло оливного ліхтарика. Хтось іще не пішов спати. Хтось іще чуває... Хто це? Молоденька дівиця. Її ім'я Марія. Сирітка без батька та матері. Вона недавно вернулася з єрусалимської святині до вбогої хатини, в якій прийшла на світ, але не застала в живих своїх улюблених батьків, Йоакима та Анни. Вони відійшли на другий світ. Полишили її сиріткою.

Марія сама проживає в хатинці, яку полишили їй батьки. Нема в неї багато приятелів, бо вона не любується в марних земських справах. Її серце рветься до Бога. Вона любить Його всією душею та жаліє над тим, що темрява поганства й ідолопоклонства залягла старинний світ.

Цієї пропам'ятної ночі Марія припала навколішки, розгорнула Біблію і стала читати про обіцянку вчинену Адамові в раю: **Положу ворожнечу між тобою та жінкою, і між насліддям твоїм і наслідям її, і ВІН**

розчавить тобі голову! (Бут. 3, 14).

"Щаслива жінка!" — думає Марія. "Вона направить лихо, що прамати Єва спричинила світові своїм непослухом і цікавістю. Щаслива ця мати, що приведе на світ Месію! Дійсно щаслива! Боже, благослови її та її Сина, Спасителя бідного людства!"

Замкнула святу книгу, схилила голову, думала й молилася за цілий світ, за добрих, злих і байдужих... З уст плили гарячі благання перед трон Всевишнього: "Боже, змилосердися над світом! Він—Твій твір... Пішли бідним людям Спасителя!"... Замовкла в поважній мовчазній задумі...

Нараз світло залляло маленьку хатинку, де Марія молилася всемогучому Богу, благаючи спасіння для людей. З'явився небесний посланець, архангол Гавриїл, і не чекаючи на питання здивованої дівиці, отак привітав її в ім'я Пресвятої Трійці: **Радуйся, Благодатная, Господь з Тобою! Благословенна ти між жінками!** (Лк. 1, 28).

Марія затривожилася на такий привіт, якого ніяка жінка не чула й ніколи не почує. Ангол успокоює її: **Не бійся, Маріе,... ти зачнеш і породиш Сина і назвеш Його 'Ісус'.** (Лк. 1, 30).

"Цей Ісус—це обіцяний Месія. Ти будеш Його щасливою Матір'ю!"

Марія чується впокорена такою почесною місією. Ангол жде на її відповідь, від якої залежить відкуплення людського роду з неволі гріха та тиранії Сатани. Любов до Бога та до людей спонукує Марію прийняти Боже материнство. Вона покірно схиляє голову перед Божою волею та вимовляє слова згоди: Я господня слуга. **Нехай буде мені згідно з твоїм словом!** (Лк. 1, 38).

Як тільки Марія дала свою згоду стати Божою Матір'ю, Божий Син стався чоловіком, членом людського роду і нашим братом.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). **ПЕРЕДПЛАТА:** Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. **ЗМІНА АДРЕСИ:** Хто змінює адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас **СТАРУ** і **НОВУ** адресу. **ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ** потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. **АДРЕСА** для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, [redacted] Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

Гідність Божого материнства винесла Марію, скромну та покірну дівицю, на верхів'я Божої величі. Отож Благовіщення це пропам'ятний день, в якім Син Божий стався **чоловіком,** щоб згодом відкупити людський рід смертю на хресті. Благовіщення—це початок нашого спасіння.

Не дивниця, що східня Церква так врочисто святкує це свято. Якщо воно припаде в день, коли треба правити Службу Божу Преждеосвященних Дарів, то Церква велить відправляти звичайну Літургію.

Всі дійсні християни щиро люблять і почитають Божу Матір. Вона дала нам Спасителя. На її могутнє слово Син Божий стався чоловіком. Світ християнський завжди дякуватиме їй за це превелике добродійство, кличучи: "Радуйся, Благодатная!"

БЕЗСМЕРТНІСТЬ

Для неодної людини є невимовною потіхою це, що навіть по смерті буде жити, й то життям вічним. Для багатьох знову є найстрашнішим не те, що мусять вмирати, але те, що не можуть вмерти, що й по смерті будуть жити, й то жити вічно.

Як би то неодин хотів по цім змарнованім житті пропасти безслідно, зовсім і на завжди!

Даремні хотіння! Раз покликаний до життя, мусиш жити вічно, або на своє щастя або нещастя. Смерть, якою вмреш для світа, є тільки переходом з цього дочасного життя у вічне, є тільки кінцем туземного, а початком вічного життя. Є тільки змінною форма в нашім туземнім існуванні.

Хочеш, чи не хочеш, будеш жити дальше, й то вічно, або на своє щастя, або нещастя!

Будеш жити вічно на своє щастя в небі, коли ти в туземнім житті був вірним Богові, жив по Його волі, пам'ятав на те, щоби своїм життям, повним посвяти для сповнення Божої волі, зготувати собі вічну щасливість, своє щастя.

Будеш жити вічно на своє нещастя серед пекельних мук, страшних докорів сумління, коли ти в туземнім житті жив після своєї волі, свого хотіння, після забаганок своєї зіпсутої природи, своєї змисловости, топтав Божу волю та ще кпив собі з Бога.

Будеш жити вічно на своє нещастя, коли у хвилині переходу з цього дочасного життя у вічне, прийдеться тобі покидати цей світ в стані тяжкого гріха.

Добре над цим застановися! Тут на землі може тобі здаватися, що втечеш від Бога. Бог однак сильно тримає тебе в Своїй силі.

Пам'ятай, що будеш жити безсмертнім життям. Стався ж поважно до життя й займайся тільки тим, що причиниться до твого вічного життя на твоє щастя!

о. Петро Чавс.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

(Березень)

БЕРЕЗЕНЬ це важний місяць в житті Св. Отця: Роковини його уродин (2 березня 1876 р.), його вибору на Намісника Христового (2 березня 1939 р.) і його коронації (12 березня 1939). Тому цього місяця поручається всім членам Апостольства Молитви молитися в загальних і особливих намірен-нях Св. Отця. Ці наміреннія це наміреннія самого Христа, бо Папа це Христовий Намісник на землі.

Христос сказав: **Я є дорога, правда й життя** (Ів. 14, 6). Цю місію Христос продовжає в Своїй Церкві. "Христос є тим, що в своїй Церкві живе, через неї навчає, нею рядить і її освячує" (Пій XII—Енцикліка "Містичне Тіло, 1943).

Христос дав Св. Петрові і його наслідникам найвищу власть над цілою Церквою і установив їй Своїми намісниками на землі, тому Св. Отець виконує в Церкві ту саму власть, що Христос за Свого земського життя. Це значить Св. Отець Церкву навчає, її освячує, нею рядить. Пій XII каже: "Божий Відкупитель управляє своїм містичним Тілом (Св. Церквою) видимо через свого Намісника на землі. Христос, будучи самою Премудрістю, не міг залишити основану Собою Церкву, як суспільне видиме Тіло, без видимого Голови. Силою першенства (примату) Петро є тільки Намісником Христа і тому є тільки одна передова Голова Церкви, Христос. Він то таїнственним способом не перестає рядити своєю Церквою, однак видимим зовнішним способом Він рядить через того, що представляє на землі Його особу, і Його Церквою рядить. З волі Свого Основника це Христове суспільне Тіло (Церква) має бути видиме, тому і ця злука всіх членів має об'являтись назовні так через визнавання тої самої віри, як і через злуку в тих самих св. Тайнах, участь в цій самій Жертві, як вкінці через заховування тих самих законів. Тому потрібний видимий найвищий Голова, щоб кермував успішно всіх до осягнення наміченої цілі. Цей видимий Голова є Христовий Намісник на землі".

Всі члени Христової Церкви повинні виявляти Св. Отцеві синівський послух, і в його наміреннях молитися. Так помагаємо у виконуванні його великого завдання: кермувати Христовою Церквою. Молімся в цім місяці в його наміреннях до Пресвятого Серця Христового через заступництво Пренепорочної Діви.

Місійне намірення на березень: Щоб віра в Бога стала основою конституції Індонезії.

Індоніська Републїка досі не має викінченої конституції. Існує вибрана Народна Рада для зредагування конституції. Переважаюча більшість Н. Ради віруе в Бога але є між членами і комуністи-безбожники. Важне щоб основою конституції Індонезії була віра в Бога. Від цього залежить щастя так загалу як і одиниць. Тому молімся в тім намірення до Христового Серця.

Пані: Пане К., чому в вашім творі є аж 8 трупів?
Письменник: Бо я хотів вляти трохи життя в свою книжку.

КНЯЗЬ ІГОР (914-946)

Сьогоднішня червона Москва таксамо присвоює собі нашу історію, як це робила біла Москва за царів. Розуміється, це разюче фальшування історії, бо такі князі як Ігор і Олег панували не в Москві, якої ще тоді не було, але в столиці колишньої Русі, в Києві. Теперішні московські території належали до Києва, а не Київ до Москви.

Ігор був наслідником віщого Олега, який дбав про добробут нашого народу перед візантійцями, що утруднювали нашим купцям торговлю зо світом.

Передання подає, що хтось предсказав, що Олег помре від власного коня. Олег сміявся з цього предсказання.

Кінь здох і Олег забув про "пророцтво". Кілька літ пізніше пригадав собі його та захотів побачити останки свого улюбленця. Пішов на місце, де закопали коня. Була там тільки голова. Олег копнув її та промовив: "Чи мав би я померти від цієї чашки?"

В цій хвилині з чашки виповзла гадина та вкусила Ігора, який внедовзі потім помер від затроєння крови.

Олег полишив свою обширну державу Ігорові (914-946). Ігор невдало виправився на греків, бо буря знищила його флоту. За те похід на Кавказ пощастився йому. Наш відважний князь промостив дорогу для торговлі з Персією.

Племена, що творили Руську державу за часів Ігора, ще не почувалися синами та дочками одного великого народу. Особливо уличі робили князеві багато клопотів. Він пішов на них війною й щойно по трьох роках привів їх до послуху та підляглости Києву.

В організуванні держави допомагала Ігореві його мудра та відважна дружина, Св. Ольга.

Ігор згинув з рук одного племени деревлян, які підступно схопили та вбили його, як прийшов до них збирати данину.

КАРА ЗА ВІДКИНЕННЯ ХРИСТА

Божественний Спаситель розповів оцю притчу: "Небесне Царство подібне до царя, що справив весілля своєму синові. І послав свої слуги покликати тих, що були запрошені на весілля, але вони не хотіли прийти, бо порозходилися, той на своє поле, а той на свій торг... І розгнівався цар і послав своє військо і вигубив тих убійників, а їх місто спалив". (Мт. 22,2-7).

У жидів був звичай двічі повідомляти запрошених гостей, раз було це саме повідомлення, що буде гостина у зазначений день з даної нагоди, а другий раз висилано повідомлення безпосередньо перед бенкетом, щоб гості негайно прийшли.

Царство представляє Христову Церкву, до якої запрошені всі народи. Цар—це Бог, наш Небесний Отець.—Син, це Ісус, Спаситель людства й основатель Церкви. Гості, це всі народи, які мають стати членами Церкви. Між гостями є подвійні люди. Упривілейовані цебто ті, що були найперше запрошені. Коли ж вони відмовилися прийти на бенкет, Цар звелів запросити всіх, кого тільки слуги подибали в місті чи на вулицях.

Упривілейовані гості це ізраїльський нарід, бо він був Божим улюбленцем аж доки не відкинув Божого Сина, Ісуса Христа. Як жиди відмовилися ввійти до Божого Царства цебто стати членами Христової Церкви, Бог покликав поганські народи, що зайняли місце жидів, а вибраний колись нарід Ізраїля стягнув на себе гнів і Боже прокляття.

Перші слуги, що Цар висилав до запрошених гостей, пригадують нам давніх пророків, яких Бог постійно посилав до жидівського народу, щоб пригадувати їм про обіцяного Месію, який мав відкупити людство та направити лихо вчинене Адамом. Другі слуги це вже Іван Хреститель і самі апостоли, що запрошували жидів увійти в Боже Царство, яке Христос оснував по Своїм приході на землю.

Жиди погордили закликами пророків, ба й навіть убили Св. Івана і декількох Христових апостолів і учнів, от хоча б двох Яковів і Св. Степана, а інших немилосердно переслідували за те, що бажали привести їх до Христа та Його Церкви.

Відкинені та гонені жидами Апостоли звернулися до поганських народів і передали їм Христову Євангелію. Ці народи відповіли на заклик і стали членами Христової Церкви. Проте не вистачає бути членом Церкви, щоб подобатися Богові. Треба бути добрим християнином, проживати в стані освятної ласки та вправлятися в чеснотах, щоб заслужити собі на благословення Небесного Вітця. Цар прогнав і покарав одного гостя, що з'явився на бенкеті в невідповідній одежі: **Як ти, друже, ввійшов сюди, не мавши весільної одежі? Той же мовчав. Тоді цар сказав слугам: Зв'яжіть йому ноги та руки й киньте до зовнішньої темряви. Там буде плач і скрегіт зубів.** (Мт. 22, 12-13). Потім зачався бенкет. Бенкет це месіянська доба цебто час існування Церкви на землі. Вона покінчиться так, що Христос забере до неба гідних християн при кінці світу, а негідних засудить на вічні муки до пекла, бо додає Цар: **Бо багато покликаних, а мало вибраних.** (Мт. 22, 14).

Бенкети відбувалися в дуже освітлених світлицях у ночі. Коли когось викинено з бенкету, то він опинявся в пітьмі. Дуже лихо почувався викинений гість, бо крім темряви мав іще зв'язані руки та ноги, тому й ніяк негоден був дати собі ради. Те саме буде із проклятими в пеклі. Там вони ніколи не зможуть полегшити своїх страждань, ані згасити пекельного вогня. Ця кара спаде на невдячних християн, бо вони мали обильні ласки та засоби в житті, щоб стати правдивими Божими дітьми.

НЕ ЗРАДЖУЙТЕ ХРИСТА

Кати заарештували Св. Полікарпа та хотіли змусити його відректися Христа й віри в Нього. На це великий угодник Східньої Церкви відповів гонителям:

"Служу Христові 67 років і Він ніколи не вчинив мені нічого лихого. Навпаки, завжди наділяв мене прерізними ласками. За що ж мав би я злословити та зневажати Його? Христос—моя сила, слава та надія. Він—моя радість і щастя".

Кати страшно мучили його, але він не відрікся християнської релігії, за яку врешті віддав життя, бо вони замучили його.

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

В які правди треба вірити?

ЛЮДИНА повинна вірити в усі правди, які Бог об'явив. Вона повинна вірити в правди, яких сам розум не може пізнати, та в ті правди, до яких пізнання сам розум може дійти, але через віру краще пізнає їх.

Всі ці правди відносяться до **Бога** та до **Ісуса Христа.** Вони відносяться до **Бога,** що народжує за добро та карає за зло, що є один в істоті та в трьох Особах, що є нашим найпершим початком і нашою останньою ціллю. Вони відносяться до **Ісуса Христа,** нашого Відкупителя і Посередника, що є предвічним Сином Божим, що став людиною, щоб спасти всіх людей. Всі ці правди відносяться до діла відкуплення людей і того всього, що тісно лучиться з ним. Іншими словами людина повинна вірити в те все, що одного дня побачить: "Це ж вічне життя, щоб пізнали тебе, єдиного правдивого Бога, і того, що ти послав, Ісуса Христа" (Ів. 17: 3).

Чому треба вірити в правди, яких людина не бачить і не розуміє?

Вірити в те, чого людина не бачить, дехто називає нерозумом. Одначе після цієї засади, всяка наука була б неможливою, бо учні не могли б вірити учителеві, що викладає їм географію, історію або природні науки. Також були б неможливі суди, бо суддя не міг би вірити свідкам. А навіть ослабла б родинна зв'язь, бо діти не вірили б своїм батькам, що вони справді є їхніми батьками. Тому вище подана засада є загально фальшива. Лиш остільки вона є правдива, що нерозумно поступає цей, що вірить в першу ліпшу вістку, не застановившись навіть чи цей, що йому її подає, є віригідний. Хто ж справді має віригідних свідків, і мимо цього не вірить їм, цей нерозумно поступає.

Дехто знову каже, що нерозумно вірити в те, чого не можна поняти розумом. Коли б людина хотіла відкидати те все, чого не може поняти розумом, тоді мусіла б признати за незгідні з розумом дуже многі наукові відкриття. За байку мусіла б уважати докази вчених, що в малій краплі води живуть тисячі сотворінь. Те саме можна сказати про многі винаходи, приміром про бездротний телеграф, фотографування при помочі лучів Рентгена і т.п. Отже не все, що є непонятим для розуму, мусить бути також нерозумним. Коли ж деякі правди віри перевищають наш розум, то через те саме вони зараз не мусять бути суперечні з розумом.

Людина має розум і об'явлену науку від Бога. Як отже Бог може противорічити собі? Хто не розуміє об'явленої Богом науки або належно не застановляється над нею, цей легко знайде якусь суперечність.

Людина повинна вірити в усі об'явлені правди віри тільки тому, що Бог об'явив їх, що є непомильною Правдою, що все знає, що сам не може помилитись і нікого не може впровадити в блуд. Отже віра—це чеснота зовсім надприродна, так у своїм матеріяльнім предметі, як і в своїм формальнім мотиві й вона лучить людину з Богом.

Правди віри, які Бог об'явив, автентично подає до вірування одна, свята, католицька й апостольська Церква, яку установив Ісус Христос, щоб офіціяльно виясняла Божу науку. Цю науку тоді називаємо **католицькою вірою.** Коли ж не має автентичного рішення Церкви щодо об'явленої правди віри, тоді згадану правду звичайно називаємо **наукою Божої віри.**

Маючи повне довір'я до Божого авторитету, багато більше ніж у наші власні світла, ми повинні з усіх сил нашої душі вірити в усі об'явлені правди віри, часто проказувати: Символ Віри та часто повторювати акт віри, приміром цими словами:

Мій Боже! Я сильно вірую і визнаю всі ті правди віри, яких учив Ісус Христос і його Апостоли проповідали, а католицька Церква подає до вірування, бо Ти є непомильна Правда. Ти сам не можеш помилитись і нас не можеш впровадити в блуд. У цій вірі хочу жити та вмирати. Амінь.

Щасливий той, хто постійно має перед очима годину своєї смерти, та й щодня приготовляється на смерть. Якщо ти бачиш коли вмираючу людину, то погадай, що й тоді треба буде піти тією самою дорогою. Коли ранок настане, подумай собі, що може вже вечора не побачиш; а ввечері не смій обіцювати собі, що доживеш до ранку. Будь отже постійно готов, і жий так, щоб смерть тебе неприготованим ніколи не застала. (Наслід. Ісуса Христа, 1. 23).

ПОКЛИКАННЯ

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ОДНА легенда оповідає, що в великій залізничній катастрофі згинуло около 200 людей, чоловіків, жінок, хлопців і дівчат. Всі вони вчинили акт жалю за свої гріхи, заки покинули цей світ.

Їхні душі опинилися перед золотою брамою неба. Вийшов Св. Петро та зачав провірювати кожну душу, заки впустив її до небесного Царства. Розглядаючи їхне земське життя, Св. Петро часто морщив чоло та невдоволено заявляв: "Чоловіче, жінко, ти міг би був стати куди ліпшим на землі та заслужити собі на більше щастя в небі, але ти вчинив (вчинила) одну фатальну помилку в своїм житті!"

Душі сильно дивувалися на таку заввагу Св. Петра. Він дальше говорив: "Хоч Ви були добрі християни, проте неодин і неодна з вас не зробили того, що Бог хотів від Вас! Він кликав вас, щоб ви були священиками, монахами-місіонерями, сестрами-монахинями, але Ви були занадто прив'язані до землі та її розкошів, щоб прийняти Божий поклик і піти з Ним. Через те, хоч ви спаслися та дійшли до неба, всетаки затратили велику славу та безчисленні заслуги, які були б здобули собі на всю вічність, якщо б були трохи більше любили Бога, а менше себе самих. Так, ви спасені, але скарби ласк що Бог приготовив для Вас, якщо б були стали священиками, монахами та монахинями, затрачені навіки. Ви ніколи не дістанете їх! Тепер ідіть до неба; дістанете те, що Ви собі заслужили на землі!"

Неодна душа стала каятися, що не пішла за Божим покликом, але вже було запізно. По смерті неможливо направити помилки.

І сьогодні Христос кличе безчисленних українських хлопців і дівчат, щоб ставати священиками, монахами-місіонерями чи

сестрами-монахинями, але нажаль між нашим народом в Канаді та Америці є замало великодушних хлопців і дівчат, що прийняли б Христовий поклик...

"Чому? неодин хлопець чи дівчина питаються, "я маю йти на священика, місіонеря чи Сестру?"

Хочете знати, чому? **Ось відповідь:** 1) Христос потребує Вас і Вашої співпраці, щоб продовжати на землі діло відкуплення, яке Він започаткував на землі. Бог провадить людей до спасіння при помочі других людей, цебто священиків, місіонерів і Сестер.

Що сталося б із людьми, якщо б не було священиків, місіонерів і Сестер по школах, захоронках і шпиталях? Хто навчав би нарід, як треба служити Богу та спасати свою безсмертню душу? Скільки душ марно загинуло б у житті, якщо б не було священиків, місіонерів і Сестер учительок чи місіонерок? Хто стає священиком чи місіонером, той продовжає діло Спасителя в світі, бо він провадить душі до вічного спасіння.

2) Українська Церква потребує численних священиків, місіонерів і Сестер, щоб виповнити своє завдання між нашим народом.

Як Кристоф Колюмб плив до Америки, його помічники-моряки збунтувалися проти нього. Розлючений і знеохочений Кристоф вхопив бусолю та кинув її в море. Відтоді вже ніхто не знав, куди плисти, бо затратили бусолю, яка показувала їм напрям подорожі.

Багато українців затратили християнський напрям у своїм житті, бо зійшли з дороги, що провадить до неба і вічного спасіння. Вони легковажать собі Божі і церковні Заповіді, не ходять до церкви, не дбають про власну душу. Це заблукані душі, що збилися зо шляху правдивого життя!

Хто поможе їм віднайти дорогу до неба, хто опама'ятає іх і розбудить із погубного сну та поведе їх до неба? Це можете вчинити ви, українські Юнаки та Юнки, як станете священиками, місіонерями чи Сестрами.

Чи в вас так мало любови до Бога та ближнього, щоб відказатися від такого почесного та заслужливого покликання й труду?

3) Велика нагорода жде в небі на тих, що посвятилися на службу Богу та безсмертнім душам!

Раз Св. Петро промовив до Спасителя: **Ось ми покинули все і пішли за Тобою... Яку нагороду отримаємо за це?** (Мт. 19, 27). На це ласкавий Спаситель відповів: **Хто покине ради Мене свій дім, братів чи сестер,**

батька чи матір, або жінку та діти, або землі (земські багатства), **той стократно** (сто разів стільки) **отримає і одержить життя вічне!** (Мт. 19, 29).

Кожний із вас, дорогі Юнаки, кожна з вас, дорогі Юнки, може отримати таку велику нагороду вже в цьому житті, і безмежну славу в небі по смерті! Кожен бажає земських дібр і земського щастя. Але ці добра коротко тривають, бо смерть забирає їх. Чому ж тоді не стаєте священиками, місіонерями чи Сестрами, щоб здобути собі скарби ласки, слави та щастя, що будуть ваші навіки? Кожен хлопець може стати священиком-місіонером, кожна дівчина може бути Сестрою-монахинею. Бог кличе кожного, хто тільки хоче йти за Христом і стати Його помічником-помічницею в ділі спасіння людських душ!

Отож, хто хоче бути місіонером, нехай зголоситься до ОО. Редемптористів у Йорктоні, Саск.—Хто бажає бути світським священиком, нехай удається до епископа. Дівчата ж можуть звернутися до одного із наших жіночих Чинів...

Ідіть, ідіть, бо Христос кличе вас. Він потребує вашої помочі, щоб вести український нарід до вічного спасіння!

Джентельмен це не той, хто зручно вміє набивати свої кишені чужим добром, а той, хто жалує, що вчинив лихе діло навіть тоді, як воно принесло йому матеріяльну користь.

ОТЧЕ, ВІДПРАВТЕ ЗА МЕНЕ СЛУЖБУ БОЖУ

На вулиці Лондону якийсь незнайомий наблизився до епископального міністра, дав йому пів павнда та промовив: "Отче, відправте за мене Службу Божу!" Прохожий думав, що міністер С. Вильсон був католицьким священиком, бо мав на собі колоратку (ковнір) що його носять католицькі священики.

Пастор Вильсон заніс гроші до католицького священика та попрохав відправити Службу Божу за невідомого жертводавця. Священик, усміхаючись, промовив: "Але чому ви самі не відправите цієї Служби Божої?"

Протестантський пастор почав думати про те, що протестанти не мають Служби Божої, бо нема в них правдивих священиків. Ця гадка не давала йому спокою довгі роки. Боротьба тривала сливе 50 літ, поки ласка Божа не перемогла пересудів і не змусила його вступити до католицької Церкви, хоч він прожив 33 роки як епископальний міністер.

День, коли він став католиком, був найщасливішим днем у його довгім житті.

ГОЛОСУЙТЕ! ГОЛОСУЙТЕ!

о. Мих. Щудло ЧНІ.

ДЕНЬ 31 березня буде дуже важний для Канади та її мешканців. Це день загальних виборів до домініяльного парляменту. Сам нарід має право вибрати собі керманичів, що чотири роки будуть рядити його долею та країною.

Кожен громадянин має обов'язок сумління іти та голосувати. Католики повинні дати добрий приклад всім іншим громадянам, виповняючи сумлінно цей громадянський, патріотичний обов'язок.

Голосування це обов'язок і привілей. Не кожен нарід має цей привілей вільно вибирати собі уряд. Деякі народи затратили його, бо належно не вміли чи не хотіли користуватися ним.

Які щасливі були б наші браття та сестри в поневоленій Україні, якщо б свобідними виборами могли вибрати собі дійсно український уряд замість московських маріонеток, що повбиралися в козацькі шаравари, вдаючи українців, але в дійсності це прислужнили Москви та її тиранії над Україною!

Нарід відповідає за уряд. При голосуванні на кандидатів треба руководитися моральними засадами. Вперед треба обзайомитися з партіями та їх кандидатами. В часі передвиборчих кампаній різні промовці-кандидати відвідуватимуть села та міста, намагаючись здобути собі прихильників. Слід чемно вислухати їх. Можна ставляти питання, але поважно та розумно.

Промовляв кандиадт на посла. Посеред слухачів був один мудрагель, що невпинно переривав його промову невмісними запитами та неповажними дотепами. Промовець трохи знетерпеливився. Тоді мудрагель закликав на всю залю: "Я б не голосував на тебе навіть тоді, якщо б ти був архангелом Михаїлом!"

На це промовець уже спокійно відказав: "Якщо б я був архангелом Михаїлом, то ти не був би в моїм районі!"

Католики повинні знати, на кого голосують, бо не вільно насліпо кидати свого голосу. Виборці відповідають перед Богом і батьківщиною за вибраних кандидатів.

Не вільно голосувати на кандидатів і політичні партії, що мають протикатолицький або протихристиянський характер, бо подібні кандидати вчинять багато зла Христовій Церкві.

Не вільно голосувати на партії та кандидатів, що попирають або симпатизують із комунізмом, не зважаючи на те, чи явно чи потайки це роблять.

Не вільно голосувати на масонів, бо вони вороги Христа та Його Церкви.

Кожен відповідатиме за свій голос перед Богом. Не вільно тому голосувати навіть на доброго кандидата, якщо він належить до лихої партії, бо в уряді буде примушений іти за лінією партії. Зрештою добрий католик не буде належати до лихої партії.

Коли йде про кандидатів двох добрих партій, то треба вибирати того, що ліпший і здібніший, бо він краще служитиме своїм громадянам і батьківщині.

Радіо, журнали і інші джерела постачають відомості про партії, її провідників і їх програми. Кожен має обов'язок обзнайомитися з ними, заки віддасть їм свій голос у часі виборів.

Колишній премієр Чирчіл отаке сказав: "Життя подібне до театру. Насамперед граємо головну ролю в житті, потім суфлеруємо цебто кажемо іншим, що треба робити, а накінець дивимося, як спадає занавіса".

Деякі жінки думають, що подружжя це штука дістати шлюбну посвідку, яка дає їм право керувати не автомобілем, а своїм чоловіком.

Комуністичний агент у Львові: Товариші, ми незадовго займемо Америку! —Якийсь слухач: Борони Боже! Звідкіля тоді будемо діставати пакунки?

ПОДРУЖЖЯ БЕЗ БОЖОГО БЛАГОСЛОВЕННЯ

М. Щ.

БАГАТО хто думають, що молода пара, хлопець і дівчина можуть бути щасливі в подружжім житті без Божого благословення. Це фатальна помилка, за яку неодно подружжя платить власною руїною.

Звуся Григорій. Я не був католиком, як одружився з Оксаною. Оксана, фармарська дитина, покінчила гімназію-гайскул у Вінніпегу. Стрінув її на забаві. Подобалася мені, бо була пристійна та скромна. Ми часто стрічалися, бо по скінченні студій працювала в асекураційнім підприємстві, в якім я був урядовцем. Наша приязнь зразу була тільки добрим знайомством.

Згодом це знайомство зросло в справжню любов. Ми думали про себе й тужили за хвилиною, коли стрінемося й проведемо разом декілька годин.

По кількох місяцях пристування попрохав Оксану вийти за мене заміж. Дівчина змішалася й заявила, що аж за місяць дасть відповідь. Це здивувало мене, але я постановив ждати.

Оксана поїхала до батьків на фарму. Нетерпеливо ждав на неї. Як ми знову стрінулися, Оксана заявила, що не може стати моєю дружиною, бо батьки не погоджуються. "Ти некатолик і неукраїнець", промовила. Я завважив, що уста болюче дрижали, як повідомляла мене про своє рішення.

"Що це шкодить, що я некатолик? Ми любимося... Чому б нам не побратися, навіть як твої батьки не погоджуються?" —наставав я.

"Ні, Григорію, я цього вчинити не можу, бо годі сподіватися Божого благословення, як-

що вийду заміж проти волі батьків. Я католичка, а ти протестант. Як може бути щаслива та родина, в якій подруги різняться вірою? Як же змогла б я виховати діти в католицькій вірі, коли їх батько некатолик?" —відказала Оксана, прикушуючи губи.

Я бачив, що вона боролася зо своїм серцем. Використав її до мене любов і впродовж двох місяців потрапив намовити взяти цивільний шлюб.

Отак започаткував Оксанину трагедію, яка сливе загнала її передчасно до гробу.

По-людськи говорячи, наше подружжя мало всі вигляди на щастя й успіх. Оксана була здібною й добре плаченою секретаркою, я ж став одним із управителів компанії. Наші доходи були доволі великі, тому не мали вдома ніяких фінансових клопотів, що часто затроюють подругам домашнє спожиття.

Наша хата була обширна, гарно прибрана та чистенька, бо Оксана—як усі українські дівчата—була охайна та працьовита.

В протягу п'ятьох літ народилося нам троє прегарних діточок. Сусіди завидували нам, бо з кожним роком матеріяльно нам краще велося.

"Оксано", нераз говорив я неї, "ласкавий Господь предивно благословляє нас і наш дім!"

На мою заяву вона не відповідала нічого, тільки її обличчя морщилося та в очах появлявся докір, якого я зовсім не розумів, бо який протестант годен зрозуміти душевні тортури католицької дівчини, яку він свідомо чи несвідомо віддалив від Бога та святих Тайн?

В перших роках Оксана була весела і співала при праці, але згодом ставала щораз більше мовчазною та понурою. Я відчував, що якась зловісна тінь налягла на її душу, але вона вперто мовчала й тільки відверталася від мене, як я заторкував цю справу.

Я здогадувався, що моя подруга розчарувалася в мені та подружжі. Наші стосунки подобали на стосунки двох партнерів у бизнесі. Я відчув, що наш клопіт почався в дні нашого цивільного шлюбу, хоч не здавав собі справи, що саме турбувало Оксану. Назовні вона була доброю жінкою, але в своїм серці погорджувала та ненавиділа мене. З її поведінки було ясно, що тільки діти держали її в моїм домі.

Я щиро любив її, тому рішився викрити лихо й усунути його. Одного вечора, як діти пішли спати, я промовив до неї: "Оксано, я маю важну справу.

Ходи сюди. Хочу обговорити її!"

Прийшла й сіла біля мене на канапі. Я хотів обняти її, але вона відсунула мою руку та гірко і нсасуплено поглянула на мене.

"Слухай, Оксано", промовив я, дрижачи за її відповідь, "чому так дивно поступаеш зо мною? Послідніми роками ти зовсім змінилася. Чи завелася на мені? За ввесь час нашого подружжя ти ніколи не була голодна. Маеш гарний дім, новий автомобіль, люксусові меблі... Живеться нам куди краще ніж неодному з наших приятелів... Ти напевно не взяла великого ризика, як вийшла за мене".

Сльози бризнули з очей Оксани. "Григорію", промовила вона, "ти все міряеш матеріяльними добрами. Я нераз каялася й досіль каюся, що так нерозсудливо взяла шлюб із тобою".

Її докір прошив гострим мечем моє серце. Дрижики пробігали мені по спині. "Хіба я обманив тебе? Зрадив? Спроневірився? Чи не був я добрим мужем для тебе та дбайливим батьком для наших діточок? Чи ти не гордишся ними? Ніхто з сусідів не може похвалитися такими гарними та здібними дітьми", промовив я благально.

"Матеріяльний добробут негоден задовольнити много серця. Ти забув, що я була католичкою. Є речі вартніші ніж дім, автомобіль і сукенки"..., відказала Оксана.

"Що воно таке?"— закликав я поденервовано. Скажи! Будь певна, що зроблю все, що зможу, щоб зарадити лихові...".

Оксана відотхнула з полегшою. "Ах, Григорію, ти намовив мене взяти цивільний шлюб. Для мене католички це була тяжка провина проти Бога та Церкви. Католицька Церква не признає таких шлюбів, отож наш шлюб неважний у Божих очах... Перед Богом і Церквою ти не муж мені і я не твоя жінка... Наші ж діти незаконні, бо ми не маємо важного церковного шлюбу..."

Її поважне обличчя, заплакані очі, притиск, з яким говорила, ранили мою душу гидким гадючим жалом. Ми проживали довгі, щасливі літа під одним дахом... Моє серце скипіло гнівом. Як посміла ганити мене за вчинок, на який сама погодилася? Чому докоряє за те, що не було тільки моєю провиною?

Всетаки мій гнів стопився немов лід під гарячим промінням літнього сонця, як я поглянув на її обличчя, по якім спливали сльози жалю та каяття.

Я поклав руку на її плечі. Вона поглянула на мене та промо-

вила: "Григорію, не гнівайся на мене. Як то тяжко проживати без сповіді, Св. Причастя, якщо хтось з дитинства привик до них! За цивільний шлюб католицька Церква виключила мене від цих Тайн... Свідомість, що я негідна католичка, затроює мені кожну хвилину життя..."

Оксана схилилася мені на груди та заридала немов мала дитина. Я взяв її голову в руки та звернув лицем до себе. Дивлячись на її заплакані очі та дрижачі уста, я відчув для неї надзвичайну ніжність і подив, бо наявно переконався, що віра відогравала надзвичайно важливу ролю в її гадках, світогляді, почуваннях і житті.

Стид стиснув мені серце. Я був усьому винен. "Що ж нам тепер робити?"—спитався її. "Чи можна якось зарадити лихові та направити давню помилку? Я все готовий учинити, аби тільки привернути тобі затрачене щастя та спокій сумління."

Оксана вдячно поглянула на мене. В її погляді крилася довго придушувана любов. " Можна все направити", промовила поважно. "Треба піти до священика й попрохати його, щоб дав нам церковний шлюб".

"Добре", сказав я. "Це нетрудно буде зробити. Якщо це конечне для твого спокою, я без трудности погоджуся. Завтра підемо на проходтсво та все полагодимо".

"Дякую", промовила Оксана. "Але отець парох не поправить шлюбу, якщо ти не згодишся, щоб наші діти були охрещені та виховані в католицькій вірі. Якщо ти не згодишся, то шкода навіть йти до нього. Він не зможе поблагословити наше подружжя, бо церковний закон не дозволяє на це".

Якийсь відруховий спротив потряс усією моєю істотою. "Хто годен змусити мене до цього?... У нас панує свобода релігії!"—запротестував я. "Невже ж і я сам мушу стати католиком?"

"Ні, ти можеш залишитися протестантом. Католицька Церква не силує нікого ставати католиком. Вона навіть не прийняла б тебе, якщо б ти хотів бути католиком, щоб подобатися мені!", тягнула Оксана.

"Я ж чув, що священики змушують некатоликів ставати католиками", боронився я.

"Це неправда", рішуче відповіла вона", це один із численних наклепів, що Христові вороги кидають на католицьку Церкву. Тільки той може стати католиком, хто при помочі Божої ласки та студій дійшов до переконання, що одна Католицька Церква є дійсною Христовою Церквою, бо тільки її заложив Божественний Спаситель, щоб вела людство до спасіння: **Ти Петро й на цій скелі Я побудую Свою Церкву!** (Мат. 16, 18).

Щирість і переконливість Оксани зламали мій спротив. Я погодився, щоб наші діти були католиками. На другий день ми відвідали українського священика. Він дуже чемно прийняв нас. В його розмові не було й найменшого натяку на те, що я мушу стати католиком. Це заскочило та збентежило мене. Я підписав документи, що погоджуюся, щоб наші діти були католики.

Доброзичливий душпастир списав протокол і звелів нам вернутися за тиждень з трьома діточками й двома свідками, бо в тім самім дні мав охрестити наші діти й поблагословити наше подружжя.

Проминув тиждень, в якому я багато роздумував про католицьку віру й ще більше молився. Священик похрестив діти й уділив їм миропомазання. Оксана пішла до сповіді. Вона

ХЛОПЧЕ, ЩО ТИ РОБИШ?

Святий Августин (354-430), один із найбільших християнських фісолофів, зразу великий грішник, а по своїм навернені до Бога великий Святий, раз проходжував над берегом моря та продумував про тайну Пресвятої Тройці, намагаючись зглибити, як в однім Бозі можуть бути три відмінні Особи.

Нараз стрінув маленького хлопчика, що черпав воду з моря та вливав її до невеличкої ямки в піску. "Що робиш, хлопче?"—спитався Святий. Хлочина поглянув на філософа та промовив: "Хочу вичерпати воду з цього моря та перелляти її в цю ямку!"

"Це ж неможливе! Де ж ти годен змістити всі води моря в маленькій ямці?"—закликав здивований Августин. Хлочина усміхнувся та додав: "Як же ти, Августине, сподієшся своїм слабеньким розумом зглибити тайну Пресвятої Тройці? Знай, що воно було б легше для мене помістити всю воду цього розлогого моря в маленькій ямці ніж тобі зрозуміти Пресвяту Тройцю! Вода в морю скінчена, а Бог безконечний, тому й непонятний для обмеженого людського розуму!"

Августин пізнав ангола в хлопчині і подякував йому за добру науч-ку. Бог дав нам розум, щоб люди просліджували різні речі на небі та на землі, бо вони сотворені для людей. Проте слід не забувати, що в безмежнім Божім світі є немало тайн, які треба прийняти вірою, бо вони незрозумілі для слабенького людського ума. Треба вірити в них, бо ласкавий Бог об'явив їх людям. Бог—вічна правда, людей не заведе у блуд.

Брак довір'я в Боже Провидіння це одне із нещасть модерного людства, яке хоче все бачити, до всього доторкатися, але відказується вірити премудрому Богові, який усе сотворив і всім рядить для Своєї слави та спасіння людей.

довго залишилася у стіп Христового заступника. Я чув як вона хлипала від плачу. Очі її були червоні, обличчя зрошене сльозами, як вийшла зо сповідальниці. Проте в її очах сіяв предивний блиск і лице рум'янилося від щастя. Я в житті не бачив своєї жінки такою щасливою й чарівною, особливо як приклянула та прийняла Св. Причастя. Здавалося, що ціла її істота сповнена надземськими роскошами.

Отець душпастир дав знак і ми приклякнули перед тетраподом. Я взяв Оксану за руку. Вона предивно дрижала. Я перший склав подружу присягу. Потім Оксана зворушено промовила: "Я Оксана М. беру собі тебе Григорія за муша...". Тут її голос предивно задзвенів інтимною щирістю й любов'ю.

Христовий слуга поблагословив нас і промовив: "Що Бог злучив, нехай чоловік не розлучує...".

Священик узяв великий золотий перстень і подав їй на палець. Оксана любляче поглянула на мене. Я взяв її й ми почали виходити з церкви. На порозі притулилася до мене й ніжно прошепотіла: "Тепер я дійсно твоя жінка, твоя на все життя й цілу вічність".

Я пригорнув і ніжно поцілував її. На це вона заявила: "Тепер ми не самі. Христос пробуває в нашій родині". Її очі заіскрилися від радости й рум'янець покрив її молоде обличчя.

З тої пори моя жінка віджила. Вернулася її давня життерадісність і веселість. Наша хата сповнилася щастям. Я відчув, що ліпшої подруги ніхто в Вінніпегу не має. Жаль стиснув мені серце, як пригадав собі Оксанину погрозу: "Я покину тебе, якщо не поправимо в церкві свого неважного шлюбу. Не хочу навіки занапастити свою душу, щоб подобатися тобі. Я негодна дальше проживати в гріху. Бог і Його приязнь важніші для мене ніж ти, твоя хата й меблі!"

Я подивляв ревність і щирість, з якою Оксана почала практикувати католицьку віру та навчати її наших дітей. Її ж ніжність і любов до мене інколи заскочують мене... Я відчув, що католицька віра спричинила в моїй жінці цю предивну переміну... Вона взяла поважно свою віру та скрупулятно застосувала своє життя до її засад і навчання.

Не дивуйтеся, що її приклад зацікавив мене католицькою релігією. Тепер я двічі на тиждень ходжу на катехитичні лекції до симпатичного отця Михайла, що поблагословив мій шлюб і похрестив мої діти.

Оксана не знає, що я рішився стати католиком, хоч щоне-

діліі вожу її та наші любі діточки на Службу Божу до української католицької церкви...

Це буде напевно неабияка несподіванка як у річницю нашого церковного шлюбу клякну в церкві біля коханої дружини, щоб разом із нею перший раз у житті прийняти до свого серця Пресвяте Тіло і Кров дорогого Спасителя, що полюбив людей і помер на хресті за їх спасіння, **бо Бог так полюбив світ,**—каже Св. Іван— **що дав Свого однородного Сина, щоб усі, хто вірує в Нього, не погибнули, але мали вічне життя.** (Ів. 3, 16).

СОРОКОУСТИ

Східня Церква в кожній Службі Божій молиться за померших. За одних молиться поіменно, за інших загально. Є ще й інші богослужби за померших, от хоча б похорон, панахида і парастас.

Є таксамо звичай, що по померших бувають поминки (спомини)— між буковинськими українцями їх звуть "помана"—третього дня по смерті, дев'ятого і сорокового "сорокоусти". Бувають теж Служби Божі кожного року в день смерти. Тоді звичайно відправляється Служба Божа з парастасом.

Проте в нас найбільше поширені "сорокоусти", які відправляються в Великім пості кожної середи та п'ятниці. Чому вибрано "сорокоусти" цебто сороковий день? З огляду на число сорок, яке в'яжеться з деякими важними подіями Старого та Нового Завіту. Ілля, гонений пророк, постив сорок днів. Христос постив сорок днів. Сорок днів по воскресенні Христос вознісся до неба.

Отож сорокоусти—це відправи, цебто парастаси, за усопші душі, в яких Церква благає Бога, щоб як Христос вознісся до неба, так і душі померших могли дістатися до вічного блаженства. Відбуваються вони в Великий цебто Сорокоденний Піст, тому й звуться "сорокоустами".

Подекуди в часі відправ сорокоустів ставляють на тетрапод хліб, овочі, мед і пшеницю. Пшениця це символ вічного життя. Як пшениця гине, щоб зродився колосок, так і чоловік мусить померти, щоб дійти до вічного щастя.

Хліб—це символ Св. Причастя, що є хлібом життя та залевняє вічне життя тим, що з вірою та любов'ю часто приймають його до свого серця.

Мед пригадує радощі небесного щастя, а овочі—чесноти, якими мусять бути прикрашені ті, що бажають дістатися до неба.

ВИДАТНІ ПІДПРИЄМЦІ В ОРГАНІЗАЦІЇ БРАТСТВА УПРАВНИЦЬ КАТОЛИКІВ В САСКАЧЕВАН (1957)

Сидять, зліва на право: п. Б. Л. Корчинський, М.І.А.; Василь Козакевич, Всеч. о. В. Осадець, Екск. Кир Андрей Роборецький, Всеч. о. С. Ляшкевич, п. П. Колишір, п. А. М. Кіндрей, п. П. І. Воробець. Стоять: Др. С. Воробець, п. Т. Ортинський, Р. Сава, О. Романко, Ф. Саранчук, М. Чарнецький, В. Гнатюк, М. Ф. Стадник.

1) Моя жінка хвора на нерви. Я вислав її до психіятра. Чи добре вчинив?

Можна засягати поради добрих і сумлінних психіятрів. Не слід іти до недосвідчених психіятрів, бо вони спираються на фальшивих методах. тому можуть вчинити людині більше зла аніж добра.

Психіятрія ще не є усталеною наукою, бо вона пробуває в стані досвідів. Коли психіятр є сумлінною та чесною людиною, то можна засягати його порад. Проте слід зазначити, що відпочинок, спокійне життя та довір'я до Бога можуть успокоїти неодні нерви, якщо людина хоче запанувати над собою та користуватися згаданими засобами.

2) Я завважив, що мій старший син від якогось часу відповідає брехливо на мої питання. Чи я можу ставляти йому питання, хоч знаю, що даю нагоди говорити неправду?

Якщо ваш обов'язок вимагає, то не грішите, як ставляєте синові потрібні питання, от хоча б, де був до пізньої ночі, чи виконав повірену працю, тощо. За те не слід питатися в гніві, бо гнівні питання получені з погрозами викликають у дітях страх і навчають їх говорити неправду, щоб уникнути кару.

Розумні батьки не карають або принаймні ласкаво карають діти, які провинилися та відважилися признатися до вини. Це найкращий засіб, щоб витворити в них правдивий характер.

3) Що маю робити? При праці маю товаришів безвірків, які часто висміюють католицьку віру, бо знають деяких католиків, що лихо живуть.

Будьте чемні з нечемними. Ласкава та розумна відповідь відбере їм охоту кепкувати собі з Христової Церкви. Поясніть їм, що лихі католики не доказують, що Церква не є правдива, або що вона не має засобів, щоб вести людей до святости. Деякі люди є злі не тому, що вони католики, але тому, що не хочуть бути добрими католиками, не слухають Церкви, не користають зо святих Тайн, тощо.

Хто тут винен: Церква, чи сама людина? Чи винен лікар, який приписує пацієнтові лікарство, а пацієнт не хоче його брати й через це хворує або й умирає? Не винен лікар, але чоловік, що не хоче слухати вказівок лікаря.

4) Мій сусід каже, що священики самі не сповідаються, а других зага-

няють до частої сповіді. Чи це правда?

Неправда. Священики сповідаються, бо вони теж люди. Де люди, там і бл уди та гріхи. Якщо б священик тяжко згрішив,—і таке може трапитися,—бо він є смертельною людиною, то він мусить доконче визнати в сповіді свій гріх. Інакше Бог не простить гріха.

Церква заохочує людей часто ходити до сповіді та св. Причастя, бо ці дві тайни дуже корисні людям. Вони помагають їм берегтися гріха, збільшають освятну ласку, чинять легшими щоденні обов'язки та й так помагають людям йти дорогою, що провадить до вічного спасіння.

5) Моя сестра відпала від віри та стала "свідком Єгови", бо "переконалася", що вживання медаликів, хрестиків, почитання ікон—це поганські забобони. Чи це правда?

Вживання хрестиків, медаликів і ікон не є ніяким забобоном. Забобони полягають в тому, що хтось приписує їм надприродну силу, якої вони не мають, от хоча б хтось прибив собі підкову на дверима дому, носить на собі заячу лабку, тощо, бо думає, що подібні речі хоронитимуть його від нещастя.

Так воно не буває з речами посвяченими Церквою. Через благословення такі речі як медалики чи хрестики набувають силу ради заслуг Ісуса Христа, хоч самі з себе не мають її.

Хто так вживає посвячених Церквою речей, той не є забобонний. Навпаки, ці речі помагають йому збирати заслуги та змагати до досконалости.

6) Чому християнське подружжя Христос підніс до гідности тайни?

Подружий стан не такий легкий, як молодь назагал думає. Подружжя накладає на женихів багато тягарів і потягає за собою немало клопотів. Оттому милосердний Спаситель забажав запевнити молодятам обильні та особливіші ласки, щоб спливали на них по всі дні життя подружого, кріпили посеред труднощів. Ці ласки та поміч запевняє женихам тайна подружжя, що дає їм право на особливіші ласки, що поможуть їм бути добрими подругами, виховати діточок і дійти до неба.

7) Мій син оженився з дівчиною латинського обряду. Вона потягнула його до латинської церкви. Дитину вчать англійської мови. Я кажу їм ходити до нашої церкви та вчити дитину говорити по-українськи. Вони не слухають мене. Чи це добре?

Ні, не добре. Вони повинні ходити до нашої церкви, бо церковне право ясно зазначує, що жінка може піти за чоловіком, але чоловік ніколи не сміє приймати обряду жінки. Йде тут очевидно про подругів, з яких одне належить до одного католицького обряду а друге до другого. Тоді всі діти мають іти за батьком.

Коли ж обидвоє подруги не є католиками, одне католик, а друге некатолик, то всі діти, так хлопці, як дівчата, ідуть за католицькою стороною, чи це буде батько, чи мати. Крім цього ваш син повинен учити дитину рідної мови, бо не слід покидати того, що ми українці.

Ліхар Сайц сказав: "Багато людей умирають перед часом, бо вбивають себе вилками і ножем". До цього можемо хіба додати, що немало топляться в келішку горілки.

Дивно воно, що невдячні для Бога люди хочуть, щоб їх ближні були їм вдячні за дрібниці.

ОСВЯТНА ЛАСКА

ЛЮДИНА це найкраще Боже сотворіння на землі. Як всемогутній Господь сотворив матеріяльний світ, зорі, звірята, птахи тап рибрав цей світ красою, Він Сам закликав, що цей світ був гарний: **І бачив Бог, що добре.** (Бут. 1, 10). Проте цьому світові бракувало розумної людини, що оживляла б його. Тоді Бог сказав: **Сотворім людину на наш образ і подобу.** (Бут. 1. 26). Як тільки людина з'явилася в світі, вселенна прибрала інший вигляд, бо Господь, поглянувши на неї, закликав у захопленні: **І поглянув Господь на всі свої діла, і вони були дуже добрі.** (Бут. 1, 31). Поява людини в світі збільшила красу та шляхетність вселенної. Похвала, що всі сотворіння мали віддавати свому Творцеві, стала розумна, бо її оживляє людина наділена розумом і свобідною волею.

Слід же зазначити, що ця похвала стала куди краща та миліша Богові чере те, що людина була Божою дитиною, а не тільки розумним сотворінням. Розум і воля ставляють людину понад матеріяльні сотворіння світу. Освятна ж ласка чинить людину Божою дитиною та упривілейованим сотворінням.

Тільки один Бог годен зрозуміти високий стан, до якого освятна ласка підняла людей. Цей стан перевищує всі інші діла сотворення. Він є відблиском несотвореної Божої краси, що захоплює самого Творця, бо чоловік **є образ і Божа слава.** (І Кор. 11, 7).

Освятна ласка вивищує людину понад гідність царів цього світу. Цар,який не має освятної ласки в своїй душі, є бідним нуждарем супроти земського нуждаря, що проживає в Божій ласці. Всі земські багатства, дорогоцінності та скарби це чисте ніщо в порівнянні до скарбу освятної ласки. **Ніщо з того,** що люди бажають—**прагнуть, не може рівнятися з нею,** каже Св. Дух. (Прит. 3, 15), бо дар освятної ласки перевищає всяке сотворене добро. Освятна ласка це безконечний скарб, що чинить людей надзвичайно та назавжди багатими в Божих очах.

Чому освятна ласка така дорогоцінна?

Треба берегти скарб освятної ласки більше ніж власне життя. Мільйони давніх і модерних му-

чеників і мучениць склали життя, щоб не стратити освятної ласки. Мільйони великодушних хлопців і дівчат давніх і сьогоднішніх часів зреклися світу, замкнулися в монастирях чи скрилися в пустинях і нетрях, щоб легше зберегти в душі освятну ласку, бо дорожили нею мов **зіницею ока.** (Сир. 17, 18).

Які добра освятна ласка запевнює тобі?

Освятна ласка чинить людину Божою дитиною, бо робить тебе учасницею Божої природи. (2 Петр. 1, 4). Коли ж ти Божа дитина, то належиш до Божої родини. Бог Отець — твій Батька, що любить тебе куди більше ніж твій природний батько. Хіба Спаситель не заявив, що Його Отець є нашим Отцем? **Я йду до Свого Отця і Вашого Отця, і до Бога Мого й Бога вашого.** (Ів. 20, 17). Люди стали синами Божими через непонятний дар освятної ласки, яка вподібнює їх до Небесного Вітця та дає право кликати до Нього: "Отче наш ..." **Ви взяли Духа синівства, що через нього кличемо: "Авва, Отче!"** (Рим. 8, 15).

Ставши Божими дітьми, маємо всі потрібні ласки й поміч, щоб проживати й поступати як Божі діти. **Тому, що ми прийняли непохитне царство, маємо ласку, якою можемо приємно служити Богові з побожністю та страхом, бо наш Бог то палючий огонь.** (Рим. 12, 28-29).

Гідність Божого синівства накладає на людей обов'язок так проживати, щоб Небесний Отець не мусів стидатися Своїх земських дітей. Божі діти мусять панувати над своїми пристрастями, уникати гріх і підневолювати похоті диктатам розуму просвіченого вірою, бо йнакше не зможуть бути гідними Небесного Вітця. **А ті, що ходять за тілом, не можуть подобатися Богові.** (Рим. 8, 8). Тіло бунтується проти духа, тому треба невпинно контролювати його пориви. **Ті, що Христові Ісусові, розп'яли вони тіло з пожадливостями та бажаннями.** (Гал. 5, 24).

Божі діти руководяться засадами Христової Євангелії та приказами Божого й церковного закону, який виявляє їм Божу волю в щоденнім житті. **Бо всі, що руководяться Божим Духом, є Божими синами.** (Рим: 8, 14). Тому слушно Апостол закликає всіх християн жити так, як наказує Боже синівство. **Якщо Духом живемо, то й духом ходім!** (Гал. 5, 25).

Бувши дітьми Небесного Отця, люди сталися **братами й сестрами Божого Сина,** Ісуса Христа, що з любови до них стався чоловіком і зовсім уподібнився до них, за винятком гріха. **Він мусів бути в усьому подібний до братів, щоб статися милосердним та вірним Первосвящеником у Божих справах і відпокутувати гріхи людей.** (Євр. 2, 17).

Христос є водночас Богом і чоловіком, тому може належно та вповні надолужити за людські гріхи, яких ніяке сотворіння ніколи не потрапило б відпокутувати. Ставши Спасителем людей, **Він не соромиться звати їх братами, кажучи: "Своїм братам сповіщу про Твоє ім'я."... Він став учасником їх** (членом людського роду), **щоб смертю знищити того, що має владу смерти цебто диявола.** (Євр. 2, 11-14).

Ісус нераз звав братами Своїх учнів і апостолів. По воскресенні промовив до жінок, які прийшли до гробу: **Не лякайтеся! Ідіть, повідоміть Моїх братів, нехай ідуть в Галилею. Там зобачать Мене.** (Мт. 28, 10). За життя, а саме в часі місійних подорожей Божа Мати і свояки Ісуса відвідали Його. Христос використав цю нагоду, щоб навчити нарід, що всі люди є Його братами. **Моя Мати і Мої брати це ті, що слухають Боже слово та виконують його.** (Лк. 8, 21).

МАТИ БОЖА З'ЯВИЛАСЯ В УКРАЇНІ

Вже від довшого часу продиралися зза Залізної Заслони неясні та недокладні звістки про появу Божої Матері в Україні. Теперішні звістки стали ясні.

Пресвята Богородиця з'явилася в селі Середнє біля Калуша в Західній Україні 20 грудня 1954 р. дівчині Ганусі з села Середнє. Таких появ було вже 20. Кожну появу супровожало таке велике світло, що виглядало на пожежу. Люди здалека бачили це світло й думали, що десь села горять.

Нарід став збігатися до села. При появах Божої Матері були дуже численні випадки чудесних оздоровлень. Поза появами хворі ставали здорові, як напилися води з трьох джерел, що там витрискують. Ці джерела є на місці появ Божої Матері.

Дівчина Ганна оповідає, що в першій появі Божа Мати заявила: Як за часів Ноя людство зустрінуло потоп, так сьогоднішнє людство іде назустріч потопові вогню. Це буде кара за численні гріхи. Від потопу вогню, сказала Пресв. Богородиця, будуть захоронені ті, що найбільше терплять від московського червоного режиму.

ПИТАННЯ ДЛЯ МОЛОДІ

"Я і моя молодша сестра любимо читати Голос Спасителя. Проте нас дивує, чому Ви осуджуете пещення між хлопцями і дівчатами. Оттому ми бажали б отримати вияснення про ці справи:

1) Яким гріхом є пещення? — 2) Чи мріяння про пещення є таким самим гріхом, як саме пещення. 3) Чому хлопці відчувають більшу схильність до пещення ніж дівчата?"

* * *

Ось питання, що заторкують всіх тих, що мріють про подружжя. Багато молоді не мають точно скристалізованого поняття про пещення. Для багатьох хлопців пестити чи голубити це нормальна річ між тими, що люблятся. Вони навіть обурюються на священиків чи проповідників, які виступають проти подібного вияву любови між молоддю двох полів.

Ось наша відповідь на повищі питання:

1) Пещення (як це розуміє молодь) це довгі поцілунки та пристрасні обійми між хлопцями та дівчатами. Ці речі сливе завжди викликають сильні змислові пристрасті та порухи, тому вони є **смертельним** гріхом.

Подібні поцілунки та обійми ведуть до упадку в смертельний гріх, цебто до нечистоти. Оттому вони є гріхами проти шостої Божої Заповіді. Це смертельний гріх шукати змислової приємности для тих, що не жонаті чи не замужні. Не вільно чинити нічого, що викликало б подібні пристрасті та бажання. Пристрасні ж обійми та поцілунки викликають у обидвох партнерах, особливо в хлопцях, подібні похоті, тому вони є смертельним гріхом.

2) Мріяння про пещення є смертельним гріхом, якщо воно спричиняє бажання строго заборонених змислових приємностей. Нечисті ж гадки звичайно провадять до нечистих бажань, а нечисті бажання ведуть до нечистих діл.

Не всяка гадка про пещення є гріхом. Якщо особа не бажає подібних гадок, відкидає їх, звертає увагу на щось інше, то нема ніякого гріха. Гадка стає тоді гріхом, якщо хтось **свідомо та добровільно** розкошується нею та погоджується на неї. Хто ж відкидає її, той не має ніякого гріха. Навпаки, він ще й має заслугу перед Богом, що відкинув спокусу диявола. З відкинених гадок навіть не треба сповідатися, бо там не було гріха.

3) Мужчини з природи відчувають в собі сильніші пристрасті ніж жінки. Ці пристрасті будяться в хлопцях скоріше ніж в дівчатах. Дівчата бувають більше чуттеві, а хлопці більше пристрасні. Така вже природа мужчин і жінок.

Оттому дівчата мусять уважати на себе. Хлопцям тяжче гамувати пристрасті ніж дівчатам. Заручена дівчина повинна дорожити своєю чистотою та упоминати свого нареченого, що Бог не поблагословить подружжя, якщо перед шлюбом сплямлять тяжким гріхом свою чистоту.

Заручені не повинні бути самі. Треба, щоб якась третя особа була з ними. Самітне пристава́ння хлопців із дівчатами викликує пристрасті, злі бажання та нерідко веде до гріха, хоч може й самі партнери зразу не думали про гріх.

Батьки мають обов'язок чувати над своїми синами та дочками, щоб вони не були **самі** з особами другого полу, бо батьки відповідають за душі своїх дітей.

Дівчата ж повинні вчити хлопців, яка важна передшлюбна чистота. Це запорука Божого благословення для майбутнього подружжя.

АМЕРИКАНСЬКИЙ САТЕЛІТ

День 31 січня залишиться пропам'ятним в історії Америки, бо саме тоді американські вчені випустили свого першого сателіта "Дослідника" в піднебесні простори.

Ракета "Юпітер" викинула сателіт у простір. Ця ракета була довга на 75 стіп. Сателіт "Дослідник" літає майже 18,000 миль на годину. Вчені кажуть, що він залишиться в просторі від 2 до 10 років. в деяких пунктах сателіт досягає 1,700 миль висоти, а найвища його висота—200 миль, середня ж—707 миль.

"Дослідник" має два радія, щоб передавати інформації на землю. Обидва радія якслід функціонують. Він важить 30.8 фунтів. Що 90 мінут оббігає землю, проходячи близько рівника над найбільше заселеними країнами світу.

Сигнали його є постійні, не переривані, як це було з московськими сателітами.

Одне звичайне радіо для звичайних слухачів функціонуватиме яких 2-3 тижні. Друге—для науковців около 2-3 місяці.

Сателіт має форму труби, його довжина—80 цалів, а ширина в промірі 6 цалів.

З Канади буде тяжко чути сигнали, бо сателіт йде над Америкою. Найближчий пункт його подорожі до Отави—1,500 миль, хоч сильними радіями можна буде дещо почути.

ІВАН ЛІСТВИЧНИК

ПР. о. Лістичника звемо так з цеї причини, що він написав книжку про Драбину небесну (драбина—по церковному лістиця) як по ній, мов по 30 щеблях, доходиться до любови Бога і до сполуки вічної з Богом. Св. Іван ур. в Палестині около 525 р. В 16-ім році життя вступив до монастиря Сінайського. Був тоді ігуменом там муж великої святости, о. Мартирій. Під його опікою і наукою виховувався Св. Іван на послушного, покутного, побожного монаха. Коли о. Мартирій вмер, Іван перенісся у самітне місце, скелисту печеру, що стояла недалеко Сінайського монастиря. Там пробув наш святий сорок літ. Молитва і писання побожних книжок занилали йому той великий шмат часу. Оповідають, що Іван мав від Бога такий дар, що про що тільки просив, те й одержував. Монах Мойсей просив, щоб Іван приняв його за ученика. Мовляв, будемо разом спільно молитись, щоб тим ліпше лучитись з нашим Господом. І приняв його Св. Іван, а Мойсей слухав учителя свойого. Раз велів Св. Іван своїому учневі носити землю для справлення городу. Молодий монах Мойсей працював, від рана носив землю. А коли під полудне сонечко пригріло, від жару сонця здрімався монах Мойсей. Та під цю саму пору і учитель Іван у келії здрімався. Тоді станув перед ним якийсь світлий муж і так заговорив: "І ти під цю пору спиш спокійно, коли Мойсееві грозить небезпека? Пробудився Іван і молився горячо, щоб лихо не ткнуло його ученика Мойсея. Коли під вечір вернувся Мойсей, оповідав: "Я спочивав під скелею. Та збудив мене якийсь голос кажучи: Вставай, бо в цю хвилю Іван молиться. І коли я станув і відійшов недалеко, в ту мить велика часть скали відорвалась. Була б мене побила, коли б не молитва мойого учителя Івана".

Про святість Івана йшла слава краями—і стягала до побожного монаха великі маси людей. Вороги знову пускали у світ сплетні, що Іван не побожністю своєю кличе у Сінайський монастир маси народу, а простою своєю балакливістю. Щоб заткати уста ворогам, Іван мовчав цілий рік, аж опісля самі противники просили, щоб отворив свої уста і пробачив їм.

Помер Св. Іван, доживши глибокого віку—майже 70 літ. Він написав книжку, що зветься "Драбина райська". У ній є 30 наук, і кожна з них, наче б один щебель драбини, веде молодого монаха, що вирікся світа, до чим раз совершеннішого життя і сполуки з Богом. Крім цеї Драбини райської маємо від Св. Івана послання до Авви, Івана Раїтського, де викладається душпастирські обов'язки.

Дух молитви являється в цілому житті Св. Івана Лістичника. Він, як Апостоли, все просив у Христа ласки, щоб навчив його Господь молитви. Прямо не до увірення, як нераз Святий Дух в дивний спосіб впроваджує найпростіші душі в глибоке життя молитви і допускає їх до дивно святої довірочности з їх Господом. Такої штуки молитви, що має свої тайни, які ведуть до великого совершенства, навчився саме Св. Лістичник. Длятого все проси Христа словами Апостолів: "Учителю, навчи мене молитись".

ДОБРЕ ЛІКАРСТВО

Один пиячина часто заходив до коршми та виправляв там різні бешкети, розливав пиво по підлозі, сварився та кляв. Продавець пива обурився, але пиячина перепросив його: "Не дивуйся, чоловіче, я відчуваю в собі якусь нервозність, що негоден опанувати!"

Продавець співчутливо поглянув на бідного чоловягу та закликав: "Вам треба б піти до психіятра!"

По кількох місяцях пиячина знову вернувся до коршми та став виправляти такі самі бешкети. Продавець знову обурився: "Чи ви не були в психіятра?" На це чолов'яга відказав: "Був, і то нераз!"

Продавець: "То не багато поміг вам!" Пиячина каже: "Дуже багато! Колись я стидався пити, а тепер уже не стидаюся!"

От як багато поміг йому психіятр.

Поліцай: Чоловіче, та ж ти п'яний! Як ти годен їхати автом?
Добродій: А що ви хочете, щоб я в такім стані йшов пішки?

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за слідуючі жертви:

Гайдаш В., Монітор	1.00
Федишин Ева, Гагаман	1.00
Статкевич Іван, Беніто	2.00
Годована Софія, Торонто	2.00
Галавник М., Нюарк	1.00
Лучка Катерина, Кліфленд	2.50
Антон Вітошинський, Лондон	1.00
Хоронжа Теофанія, похорон	10.00
Марцинюк Павло, Кридор	1.00
Рогальський Іван, похорон	15.00
Білінський Іван, Панічай	5.00
Позняков А., Торонто	1.00
Квас Катерина, Саскатун	1.00
Микола Рудик, Бостон	3.50
Михальчук Юліян, Ярослав	1.00
Лощук Катерина, похорон К	12.86
Мацик Іван, Врокстон	1.00
Єднак С., Дітройт	1.00
Михалюк Мих., Винторп	3.50

МІЛЬЙОНЕРИ ТЕЖ ВМІЮТЬ ПОСТИТИ

Дехто думає, що мільйонери вірять тільки в гроші. Я переконався, що є в світі побожні та богобійні мільйонери.

Був піст. Мій наставник вислав мене поправити дім одного мільйонера, що мав жінку українку. Я забув взяти з собою обід. Пішов по праці. Надійшов обід, а я далі працюю, бо було задалеко йти до міста на перекуску.

Виходить жінка мільйонера, бо її чоловіка не було вдома. Питається, чи я вже обідав. Кажу, що забув взяти обід. Вона каже до мене: "Не журіться! Зараз буде обід!"

За декілька хвилин виносить полумисок якогось пинцаку і три кромки чорного хліба. Моє здивування було велике, бо це видавалося глумом. Де ж такий обід у мільйонерів!

Жінка вспокоїла мене. "Не дивуйтеся! Тепер піст. Сьогодні середа. Ми постимо. Завтра буде кращий обід".

І почала оповідати мені свою історію: "Колись я була православна. Тепер католичка, бо мій чоловік католик. Чуюся щаслива. Бог благословляє нас. Оттому ми намагаємося заховувати Його святі заповіді, що їх об'являє нам через Церкву!"

Від тепер нехай ніхто не каже мені, що мільйонери Бога не бояться! Не повірю йому, бо є побожні та богобоязливі мільйонери!

Йосип Крупка

Нема такого великого гріха, що б Господь не простив його, коли я заступлюся за якимсь грішником, що взиває Мене на поміч. Якщо Бог не бажав пробачити тобі твоїх провин, так не був би посилав Свого Сина на смерть за тебе. Де збільшився гріх, там іще дужче збільшилася ласка. (Рим. 5, 20.

СМІХОВИНКИ

Пияк: Пане лікарю, мене болить у середині!

Лікар: Не пийте горілки з ледом. Нехай жінка гріє вам воду!

Пияк: Але вона ніколи не зробить цього!

Лікар: Знайдіть якийсь спосіб на це.

Жінка (по кілька днях приходить до лікаря): Пане лікарю, на яку хворобу мій чоловік хворує? Він десять разів на день голиться і я мушу гріти йому воду!

Кум: Чого злоститеся на власні похибки. Я ось завжди сміютя зо своїх помилок.

Другий кум: Гратулюю. Ваше життя мусить бути завжди дуже веселе.

Іван до лікаря: Я боюся, що ця операція буде мене дорого коштувати.

Лікар: Не журіться, пане. Ваші спадкоємці дуже радо покриють всі видатки.

ІЄРЕЙСЬКІ СВЯЧЕННЯ В РИМІ ДНЯ 13 ЖОВТНЯ 1957

ORDINATION
to the
PRIESTHOOD
St. Josaphat's
Ukr. Catholic
Seminary
Rome, Oct., 1957

НОВО-ІЄРЕЇ

Григорій Миколів

Теодор Тисяк

обидва з Англії

Роман Даниляк

з Торонта

The newly-ordained priests bestowing their first blessing

Хор семінаристів св. Йосафата в Римі
Seminarians' choir at St. Josaphat's, Rome

Ново-ієреї і ново-диякони (Отців Василіян) з своїм святителем Кир Максимом

Order of Friars Minor of the Byzantine-Slavonic Rite

On the fourth of November, 1947, the Franciscan Order entered a new field of activity in its history of over seven hundred years. An independent unit of the Order was formed (under the name of "Custody of St. Mary of the Angels") to help serve the spiritual needs of Byzantine—Slavonic Catholics and to labor for reunion at home and abroad.

At present, the Custody is made up of twenty-seven members with two monasteries, with the Fathers also administrating a parish in Pittsburgh, Pa. Headquarters and the house of studies for the clerical students of the Custody are at New Canaan, Conn. The house of Novitiate, which also houses the minor seminarians for the Custody during their high school course, is situated in Sybertsville, Pa. Young men can enter the minor seminary from the first year of high school; after completing it, they may be admitted to novitiate, at which time the Order assumes full responsibility for their care. Novitiate is followed by studies towards a degree in Philosophy and later by the normal four year course in Sacred Theology.

Young men over sixteen are likewise accepted as candidates for the Franciscan brotherhood. No scholastic requirements are demanded, and the Order immediately assumes full responsibility for their care. A full religious training and instruction in some trade are provided.

Чин облечення в новіціяті

Reception (clothing) ceremony into the novitiate, Sybertsville, Pa., USA.

ВІТКА ОТЦІВ ФРАНЦИСКАНІВ ВІЗАНТІЙСЬКО-СЛОВ'ЯНСЬКОГО ОБРЯДУ

Крім світського клеру, Отців Василіян, Студитів і Отців Редемптористів, існують в нашому обряді також Отці Францискани.

4-го листопада, 1947 року Апостольський Престіл одобрив створення цієї вітки. Ця візантійсько-слов'янська вітка Отців Францисканів тепер має 27 членів в двох монастирях: New Canaan, Conn., (дім студій), і Sybertsville, Pa., (Новіціят).

Дім студій—The house of studies
Монастир Отців Францисканів "Матері Божої Неустанної Помочі" в New Canaan, Conn.

Францисканський проповідник—Franciscan preacher—New Canaan chapel.

Вхід до новіціяту—Entrance to the Novitiate House, Sybertsville, Pa.

ENCYCLICAL LETTER PROCLAIMING LOURDES CENTENNIAL

THE PILGRIMAGE OF LOURDES

HOLY FATHER CALLS FOR CHRISTIAN RENEWAL OF WORLD

Part 2

These lessons, the faithful echo of the teachings of the Gospel message, throw particular light on the contrasts which oppose the judgment of God to the vain wisdom of this world.

IN A SOCIETY, barely conscious of the ills which assail it, which conceals its miseries and injustices under an outward appearance of bright and carefree prosperity, the Immaculate Virgin, never touched by sin, showed herself to an innocent child.

With maternal compassion she looks upon this world which has been redeemed by the blood of her Divine Son, but in which sin sows so much ruin. And on three occasions she made her urgent appeal: "Penance, penance, penance!"

She even appealed for outward manifestations: "Go and kiss the earth in penance for sinners."

And to this gesture must be added a prayer: "You must pray to God for sinners."

This same injunction was made in the time of John the Baptist, and at the beginning of Jesus' ministry, showing men the way to return to God: "Repent!" (Matt. 3, 2; 4, 17). And who would dare say that this appeal for the conversion of hearts is not applicable to our times?

MESSENGER OF HOPE

But how could the Mother of God come to her children except as the messenger of forgiveness and hope?

THE WATER already flows from beneath her feet: "Omnes sitientes, venite ad aquas, et haurietis salutem a Domino. ((All ye who thirst, come to the waters and ye shall draw health from the Lord.)" (Office of the feast of the Apparitions of Our Lady of Lourdes, III Nocturn).

At this spring, where gentle Bernadette was the first to go and drink and wash, there will flow away all the miseries of the soul and body. "And I went and washed and I see" (John 9, 11), the blind of the Gospel and the grateful pilgrim will be able to respond.

But, as it was with the crowds which pressed around Jesus, the healing of physical wounds remains as a gesture of mercy and a sign of that power which the Son of Man has to remit sins (See Mark 2:10).

THE VIRGIN INVITES US to the blessed grotto on behalf of her Divine Son, for the conversion of the heart and in hope of pardon.

Will we heed her?

In this humble response of man who admits himself to be a sinner there resides the true greatness of this jubilee year.

THE CHURCH would have a right to expect great good, if each pilgrim to Lourdes—and even all Christians united in heart with the centenary celebrations — realized in the first place this action of sanctification within himself "not in word, neither with the tongue, but in deed and in

truth" (I John, 3, 18).

There is everything to invite the Christian to this action of sanctification, for nowhere except, perhaps at Lourdes does one feel so moved to prayer, to the forgetting of oneself and to charity.

FOR INSTANCE, the sight of the stretcher-bearers and the serene peace of the invalids; of the fraternity which assembles faithful of all origins in one single invocation; the sight of the spontaneity of helping each other and the fervor with which without affection the pilgrims kneel in front of the grotto.

At seeing all these things, the best persons are compelled by the attraction of a life more completely dedicated to the service of God and to their brothers; the less fervent become conscious of their lukewarmness and once again return to the road of prayer; the more hardened and incredulous sinners themselves are often touched by grace, or at least if they are honest, do not remain unmoved by the testimony of this "multitude of believers with only one heart and one soul" (Acts 4, 32).

But this experience of a few brief days of pilgrimage does not in itself generally suffice to engrave in indelible letters the appeal of Mary for a genuine spiritual conversion.

And We exhort you, the pastors of dioceses and all the priests, to a rivalry of zeal so that the pilgrims of the centenary may benefit by a preparation, for a realization and above all for a future as conductive as possible to a profound and lasting action of grace.

A RETURN to a diligent frequenting of the sacraments, to the respect of Christian morals in everyday life, and the rallying to the ranks of Catholic Action and to the various institutions recommended by the Church: only on these conditions is it not true that the important affluence of crowds expected at Lourdes in 1958 can yield, according to the expectations of the Immaculate Virgin, the fruits of salvation so necessary to mankind today.

But, whatever preeminent importance may be given to the conversion of the individual pilgrim, it would not suffice.

CHRISTIAN RENEWAL
NEEDED

We exhort you in this jubilee year, beloved sons and venerable brethren, to inspire the faithful committed to your care to make a collective effort of Christian renewal of society in answer to the appeal of Mary: "May blind spirits... be illuminated by the light of truth and justice," Pius XI asked at the time of the Marian feasts of the Jubilee of the Redemption, "so that those who have gone astray in error might be brought back to the right path, that a just liberty be granted everywhere to the Church, and that an era of accord and true prosperity might rise over all nations" (Letter, Jan. 10, 1935).

The world, which in our days offers so many legitimate motives for pride and security, knows also nowadays a terrible temptation to materialism, often denounced by Our predecessors and Ourselves.

This materialism is not to be found only in the condemned philosophy which rules the politics and economic life of a segment of humanity.

It rages also in the love of money, the ruin of which increases according to the dimensions of modern enterprises, and which unfortunately determines so many decisions which weigh on the life of the people.

It expresses itself in the cult of the body, in the excessive search for comforts and the flight from all the austerities of life.

It prompts one to despise human life, the life itself which is destroyed before it is able to see the light of day.

It resides in the unrestrained search for pleasure which exhibits itself without modesty and even attempts to seduce souls which are still pure with reading matter and entertainments.

It shows itself in the lack of interest of one's brother, in the selfishness which crushes man with injustice and deprives him of his rights, in a word, in that concept of life which regulates all things only in terms of material prosperity and earthly satisfactions.

"And I will say to my soul," the rich man said, "Soul, thou hast many good things laid up for many years: take thy ease, eat, drink, be merry. But God said to him, 'Thou fool, this night do they demand thy soul of thee'." (Luke 12, 19-20).

To a society which in its public life often contests the supreme rights of God, which would conquer the universe at the expense of its soul (cfr. Mark 8, 36) and has hastened to its own ruin, the motherly Virgin sent out a cry of alarm.

May priests, attentive to her appeal, dare to preach the great truths of salvation without fear.

NO RENEWAL
WITHOUT FAITH

There can be no lasting renewal in fact, unless based on the unbreakable principles of faith, and it is up to the priests to form the consciences of Christian peoples.

JUST LIKE the Immaculate who, compassionate for our miseries but foreseeing our real needs, came to men to remind them of the essential and austere steps of religious conversion, so ought the ministers of the Word of God, with supernatural assurance, trace for souls the narrow road which leads to life (Matt. 7, 14).

THEY WILL DO THIS without forgetting to exercise the spirit of kindness and patience which they profess (Luke 9, 55), but without concealing anything of the demands of the Gospel.

At the school of Mary they will learn how to live only to give Christ to the world, but also, if need be, to await with faith the hour of Jesus and remain at the foot of the cross.

Assembled around their priests, the faithful must work together in this

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. SUBSCRIPTION RATES: single issue .25c; per year $2.50; two years $4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

Published with Ecclesiastical approval.

effort for renewal.

Wherever God has placed a man, is there not always more to be done for the cause of God? Our thoughts turn first of all toward the consecrated souls who, within the framework of the Church, devote themselves to innumerable good works. Their religious vows urge them more than others to fight victoriously under the aegis of Mary against the unleashing upon the world of the unreasonable greed for independence, for riches and pleasure.

ALSO, in appeal to the Immaculate, they will oppose the onslaught of evil with the weapons of prayer and penance, and with victories of charity.

A HISSION FOR FAMILIES

Our thoughts also turn to the Christian families, to ask them to remain faithful to their irreplaceable mission in society. May they consecrate themselves in this jubilee year to the Immaculate Heart of Mary!

THIS ACT OF PIETY will constitute a precious spiritual aid for married couples in the practice of the duties of chastity and conjugal faithfulness.

It will preserve purity in the atmosphere in which the children grow up.

Far more, it will make of the family, inspired by its devotion to Mary, a living cell of social regeneration and apostolic penetration.

In addition to the family circle, professional and civic relations offer a vast field of action to Christians desirous of working for the renewal of society.

Gathered round the feet of the Virgin docile to her exhortations, they will first of all turn a searching look upon themselves and they will seek to uproot from their conscience false judgments and selfish impulses, fearing the falsehood of a love of God which does not translate itself into effective love of their brothers (1 John 4, 20).

Christians of every class and every nation will seek to meet one another in truth and in charity, and to banish misunderstanding and suspicion. The weight of social structures and economic pressures burdening the good will of men is undoubtedly enormous and often paralyzes it.

BUT IF IT IS TRUE as Our predecessors and We Ourselves have insistently stressed, that the question of man's social and political peace is above all a moral question, no reform can be fruitful, no agreement can be stable without a change and purification of hearts.

The Virgin of Lourdes, in this jubilee year, recalls this to all men!

MARY'S LOVE FOR AFFLICTED

And if in this solicitude Mary looks upon certain of her children with special predilection, is it not beloved sons and venerable brethren, afflicted whom Jesus loved so much?

"Come to me, all you who labor and are burdened, and I will give you rest" she seems to say together with her Divine Son (Matt. 11, 28).

Go to her, you who are crushed by material misery, defenseless against the hardships of life and the indifference of men. Go to her, you who are in mourning and assailed by moral trials.

Go to her, beloved invalids and infirm, you who are truly welcomed and honored at Lourdes as the suffering members of Our Lord. Go to her and receive peace of heart, strength for your daily duty, the joy of sacrifice offered.

THE IMMACULATE VIRGIN, who knows the secret ways of grace in souls and the silent work of the supernatural leaven in this world, knows the great price which God attaches to your sufferings united to those of the Savior.

They can greatly contribute, We have no doubt, to this Christian renewal of society which We implore of God through the powerful intercession of His Mother.

MAY THERE BE added to the prayers of the sick, of the humble, of all the pilgrims to Lourdes, that prayer to Mary that she may also turn her maternal look toward those who are still outside the limits of the only fold, the Church, so that they may come together in unity. May she look upon those who seek and are thirsty for the truth, and lead them to the source of living waters.

May she cast her glance upon the immense continents and their vast human areas where Christ is unfortunately so little known, so little loved; and may she obtain for the Church the freedom and joy to be able to respond everywhere, always youthful, holy and apostolic, to the expectations of men.

'KINDLY COME...'

"Kindly come...", said the Virgin to Bernadette.

This discreet invitation which does not compel, which is addressed to the heart, and requests with delicacy a free and generous response, the Mother of God puts forward again to her sons of France and of the world. Christians will not remain deaf to this appeal; they will go to Mary.

And in conclusion of this letter it is to them that We wish to say together with St. Bernard: "In periculis, in angustiis, in rebus dubiis, Mariam cogita, Mariam invoca. Ipsam cogitans, non devias; ipsam rogans, non desperas; ipsam cogitans, non erras; ipsa tenente, non corruis; ipsa protegente, non metuis; ipsa duce, non fatigaris; ipsa propitia, pervenis ... (In dangers, difficulties and in doubt, think of Mary, call on Mary ... Follow her without swerving; call upon her with hope; think of her with confidence; with her support, you will not fail; under her protection, you may be fearless; under her leadership, be untiring; with her aid, you will persevere.)" (Hom. II on "Missus est").

We are confident, dear sons and venerable brethren, that Mary will hear your prayer and Ours. We ask her this on this feast of the Visitation, which fittingly celebrates her who a century ago visited the land of France.

AND, in inviting you to sing to God together with the Immaculate Virgin the Magnificat of your gratitude, We invoke upon you and your faithful, on the shrine of Lourdes and its pilgrims, on all those who bear the responsibilities of the centenary celebrations, the most bounteous effusion of grace. In token of which We impart with all Our heart and with Our constant and paternal benevolence, the apostolic benediction.

Given at Rome at St. Peter's on the feast of the Visitation of the Most Holy Virgin, July 2, 1957, the nineteenth of Our pontificate.

POPE PIUS XII.

ANNUNCIATION

by John P. Schaefer, C.SS.R.

WHEN the Archangel Gabriel appeared to Mary, and exclaimed: "Hail, full of grace," he was not merely greeting her. He was describing her. Nor were these merely the words of a lesser creature awestricken in the presence of a superior. The angel was the messenger of God: this was God's greeting, God's description.

God had created a masterpiece, the most beautiful and perfect of all His masterpieces — a woman designed to be His own Mother. And at the moment when He was about to make her His Mother, He described her through His messenger, in simple but profound words, as 'full of grace'.

To God this was a complete description of His masterpiece. But to men it has always been a matter of mystery and wonder, of study and discovery. What did God mean by 'full of grace'? In order to understand this we must first appreciate what grace is.

Sanctifying grace is something spiritual. It, therefore, defies all efforts at perfect description. Yet there are a number of ways in which it can be described; there are several ways in which we can be brought to appreciate it better. One description of sanctifying grace is to say that it is **life**. Just as truly a form of life as in the life that animates human beings or animals. Yet it is as far beyond these as God is above men.

Our Lord Himself gave us a clue to this understanding of sanctifying grace, when He taught us how to pray. "When you pray," He said, "say, 'Our Father." In other words, men are sons of God. They possess a life given to them by God, similar to that of God Himself. For a father gives life to his children — the same kind of life which he himself possesses. Therefore, in possessing sanctifying grace, men live the same kind of life which God lives — a spiritual life, a supernatural life, a kind of divine life. Now this life of sanctifying grace, evidently, is not the same **life** as God's, but the same **kind** of life as that of God — for by it men do not become gods, just as no parent confers his own life upon his offspring.

But because sanctifying grace is something spiritual, and, therefore, beyond the scope of human description and definition, it can best be described and appreciated by its effects, by what it does. It is such a sublime thing that it makes us 'children of God' — not, indeed, **natural** children of God, but — the next best thing — **adopted** children of God. It is such a beautiful thing that it makes us 'heirs of heaven'. In its possession we have been given a demand upon God to be admitted into heaven at our death.

And glory of all glories! Sanctifying grace is something so powerful and wonderful that it enables us to see God. By faith we are enabled to understand and appreciate God and divine things here on earth. In heaven it will enable us to see Him face to face! This is the glory and beauty which is sanctifying grace. This is the glory and beauty which the angel declared Mary to possess in its fulness.

To appreciate properly Mary's possession of sanctifying grace we must always remember that Mary, like us, was, and is, a pure creature. Wonderful though the gifts were which God poured upon her, they did not make of her a 'supercreature', a kind of goddess. Therefore, the grace which God conferred upon Mary differed in no way from the grace which sanctifies the ordinary human being. Her holiness consisted precisely in the same supernatural qualities which God bestows for the sanctification of any human soul. With this difference, however — that in Mary sanctifying grace was present in the most perfect manner possible to a human being.

The second point to be borne in mind is God's reason for conferring on Mary this perfection of grace. Her fulness of grace, like all her other sublime priviliges, must be proportionate

to the high dignity which was to be hers — to be the Mother of God! No human dignity could be so great. Therefore, no honor, no gift, no privilege within her capacity to bear it could be too great.

Keeping these things in mind: 1) that Mary was and remains a creature; and, 2) that Mary's fulness of grace must be proportionate to the dignity for which she was created, theologians speak of Mary's fulness of grace in three stages. 1) Our Lady's initial fulness of grace; 2) her growth in this grace; and 3) her final fulness of grace.

●

From the very instant of her conception Mary was preserved from original sin. This is her prerogative of the Immaculate Conception. This the Church demands that we believe. And since man has been raised to the supernatural order, there can be no middle state between grace and sin — man must exist either in the state of grace or in the state of sin. To be without sin, therefore, is to have grace; and conversely, to be without grace is to be in the state of sin. Mary's Immaculate Conception, then, is the same thing as her first sanctification. And we must believe that she was filled with grace from the first moment of her existence.

Since Mary was a creature, her fulness of grace evidently differed infinitely from that of her divine Son. Theologians term Christ's fulness of grace **absolute.** That is, Christ possessed grace in the most perfect degree possible. Mary's fulness of grace was **relative:** she possessed grace in a fulness befitting and necessary for her office as Mother of the Redeemer. The saints, too, possessed such a relative fulness of grace. But their fulness differed as vastly from that of Mary's as did their dignity from that of the divine maternity.

St. Thomas explains this comparison of Mary's sanctity with that of other saints very beautifully. He calls the fulness of grace of the saints a fulness of "sufficiency'. That of Mary he calls a fulness of 'redundancy'. In other words, the saints were granted a degree of grace by God **sufficient** for them to achieve the sanctity to which God had called them. Mary, on the other hand, needed to possess a degree of grace sufficient not merely for herself, but capable of **overflowing** upon others. This is not to be taken to mean that Mary was the 'author of grace': for only God can confer grace. But God saw to it that Mary possessed an 'overflowing' fulness of grace, fitting her to be the Mother of God and the Mediatrix of graces for all men, cooperating with her Son in the distribution of grace.

In measuring and describing Mary's fulness of grace at the instant of her conception theologians are wont to compare it with the degree of grace possessed by other creatures, angels and men. And all agree that Mary received a greater degree of sanctifying grace in the first moment of her existence than was granted by God to any individual saint or angel, whether in the very first moment of their sanctification or at the termination of their period of merit. For it would have been entirely unbecoming her, who was destined to become the Queen of angels and saints, ever to have been inferior to any of them in the order of grace. Because she was destined to be the Mother of God, Cardinal Lepicier argues, "she was loved by God more than any other creature was ever loved by Him."

But theologians are not content with thus extoling Mary, with maintaining that her initial grace was greater than that of any individual angel or saint. Many contend, and with a great degree of p r o b a b i l i t y, that Mary's initial grace surpassed that of all the angels and saints in heaven together. Upon first statement, these w o r d s may seem to be an exaggeration: to say that Our Lady as a tiny infant was h o l i e r than all the angels, the martyrs, confessors, virgins and apostles, even after long lives of labor and sacrifice.

But we must keep in mind that this tiny infant was destined by God to become the Mother of God. And even in the very first instant of her existence God had to prepare her to become the **worthy** Mother of God. There had to be a proportion between the dignity to which she was destined and the grace which fitted her for it. And not all the grace of all the angels and saints, taken collectively, would ever have any proportion to the divine maternity.

●

If Mary possessed such a fulness of sanctifying grace at the very first instant of her conception, it might well be asked, how can it be said that she grew and increased in grace all during her life? But increase in grace she did. And to understand this we must remember that Mary's fulnes of grace was a **relative** fulness: that is, one proportionate to her office as Mother of God. Such a fulness is a limited, a finite thing, and therefore capable of increase. Hence, at the moment of her conception Mary possessed a

fulness of grace befitting her as the **future** Mother of the Saviour. At the moment of the Incarnation, she possesed a greater fulness, one proportionate to the **actual** Mother of God. And so on throughout her existence, until her death.

Some early theologians contended that Our Lady increased in grace only up to the moment of the Incarnation. They held that she was then completely filled with grace and that further increase was impossible. However, it is universally taught today that Mary increased in grace after the Incarnation as well. For the nearer one approaches to the source of any perfection, and the longer one is in the presence of that perfection, the more one participates in its effects.

●

St. Thomas synopsizes this doctrine of Mary's possession of grace: "There was a threefold perfection of grace in the Blessed Virgin: the first consisted in a preparatory perfection, by which she was made worthy to be the Mother of Christ; and this was the perfection of her first sanctification. The second perfection of grace came with the actual presence of the Son of God Incarnate in her womb. The third is the final perfection which she has in heaven."

What was the extent of this final grace of Mary? Though it must be something which is entirely beyond the ability of words to describe, we must not make the mistake of considering it as something created, something finite.

No tongue or pen will ever be able to adequately express or describe her sublime holiness. But lest we succumb to the temptation to exaggerate, let us merely employ the words used by Pope Pius IX in declaring her to be immaculately conceived. They are as expressive and beautiful as any that can be found.

"God filled her above all creatures with such a wealth of heavenly grace, that, free from all taint of sin, beautiful and pure as she was, she possessed a fulness of innocense and sanctity greater than any conceivable in anyone outside of God Himself."

Education provides the basic technique to mold the Soviet man into the pliant image which his rulers have chosen for him.

The first Commissar of Education, A. V. Lunacharsky, once said: "We can mold a child of 5 or 6 years into anything we wish; at the age of 8 or 9 we have to bend him; at the age of 16 or 17 we must break him; and thereafter one may say, only the grave can correct a hunchback."

Your Place In Life

(S.S.V. Vocation Notes)

—Married

—Single

—Dedicated to God

ARE YOU GOING 'ROUND IN CIRCLES?

Let's suppose this incident. You saw a man walking hurriedly down the avenue. You inquired, "Where are you going in such a hurry, sir?" But he gave you only a blank stare and said quite helplessly, "Gee, I don't know. I haven't the slightest idea." Wouldn't you consider such a man rather foolish? He's going fast - nowhere! Now, you wouldn't, by any chance, resemble that man, would you? Do you know where you're going? Have you made up your mind? Maybe, up till now, your life has consisted of a round of duties, a round of entertainment, a round of prayers, a round of this and a round of that, but without any over-all purpose or goal. By all means decide on where you're headin' for, and don't just be going 'round in circles.

PROVIDENCE AND YOU

Every single one of us has a place in the plan of God, and God has given us special talents and graces which help us fill that place well. And do you know why God is so anxious to see us in a special place? Because He knows that it will be easier for us to sanctify ourselves and hence to come to Him from that place. That's what you call a real "vocation" - God calling you to Himself whether in the single state, or the married state, or in a state specially dedicated to Him: the Priesthood, Brotherhood, Sisterhood. Perhaps He's inviting **you** to enter the **seminary** or **convent.**

WHO? ME?

Certainly! Who else? Maybe you think that the people you call "Father" or "Sister" now were never little boys and girls? And maybe you think they never got a little bit excited when the idea came to their hearts that they might belong to God alone? And maybe you think they never

A Franciscan seminarian at study.

thought, as you are perhaps thinking, "I'm not really good, even though I try most of the time."

But they did, and they knew they had mighty little of themselves to give God. But they also knew that God had given them some things just so they would give back to Him; things like medium-good intelligence, medium-good health, and that spiritual generosity that makes man want to do what is right. You're right, though, you'd never amount to a stack of dishes if God didn't do most of the work of making you a good priest, or brother, or sister. You will pray, won't you, that He will keep on giving you all those things you need to be the "Father" and "Brother" and "Sister" of thousands.

"ALL YOU CAN LOSE IS YOUR HEART..."

Frequently, when boys and girls just can't make up their minds whether they have a vocation or not, this advice is given to them, "Why don't you go to the seminary or the convent and try it out?" I believe that it's good advice. Think of a few of the advantages of such a try-out. You'll be in a wonderful home with the best of companions. You'll have experts at hand to help you come to the definite decision. You'll receive a first-class training which will always stand in good stead even though you may decide to leave. Some of the best young men and women in our Catholic parishes today are those who have been in a seminary or convent for a while. So if you're wondering about your vocation and getting nowhere, why not give seminary or convent-life a try? As a well known advertisement puts it: "All you can lose is your heart" by possibly falling in love with Christ and His service.

JACK AND JILL FELL UP

Jack and Jill went **up** a hill before they fell down. Don't forget that. Some people are afraid that they won't make the hill when they go to a seminary or a convent. They think that people may point a finger at them and say they failed. Some foolish people might do that, but God surely will not. When a boy or a girl give their whole future to God, He loves them for their generosity, even if He decides that He doesn't want them in the religious state of life. When a boy or girl do come home again, it doesn't mean that they are **not good enough.** It simply means that God wants them some place else. But he will reward them for that try, and they will be much **higher** than they were before they "climbed that hill." If they do "fall," the only way they can go is **up** - up closer to God. There are a lot of "Ex's" who have gone on to do splendid work in the world, work they couldn't have done if they had not the special training given in the seminary and convent, a training God wanted them to have for His purposes.

DON'T WAIT

"Wait a few years" too often means "Wait until you forget about your vocation and lose it." When Jesus said to the Apostles, "Come follow Me," did they wait a few years...?

No boy is forced to become a priest. As a matter of fact less than one fourth of those who enter a seminary ever reach the priesthood. Those who leave have the satisfaction of knowing that they gave it a good try, and at no time in later life will they suffer regrets that they missed their vocation.

Generally the man who claims to be self-made had a wife who superintended the job.

- INFORMATION CENTRE -

14. Як то сталося, що українці мають більше свят ніж другі Західні народи?

(А. Ф., Вінніпег, Ман.)

В середніх віках число свят у східній Церкві доходило до 66; а в Західній Церкві до 50. 1642 р. папа Урбан VIII обмежив число свят до 36. У 18 ст. французька революція скасувала всі свята, так що 1806 р. у **Франції, Бельгії** та **Німеччині** Церква задержала тільки 4 свята, всі другі перенесла на неділю. 1850 р. в **Англії** Церква задержала 10 свят. 1884 р. в **З.Д.А.** Собор Балтиморський задержав 6 свят. 1918 р. Канонічне Право кан. 306 обов'язує в латинській Церкві заховувати 12 свят, хіба що декотрі краї звільнені від деяких свят.

Українська Католицька Церква: — 1720 р. Замойський Собор обмежив число свят до 33, включно з Великоднем і Сошествієм Св. Духа, які припадають в неділю. 1891 р. Львівський Собор вичисляє 36 свят, включно з Квітнею Неділею, Великоднем, Томиною неділею і Сошествієм Св. Духа. Три свята перестали бути обов'язкові: Перенесення мощів св. Николая, Успення Св. Анни та Сострадання Пр. Д. Марії. **Чотири** свята стали обов'язкові: Св. Димитрія, Велика П'ятниця, Світлий Понеділок і Світлий Вівторок.

Собор переніс **вісім** свят на неділю: Преставлення Св. Івана Богослова, Покров Пресв. Богородиці, Свщмч. Йосафата, Вмч. Юрія, Св. Апостола й Євангелиста Івана, Пророка Ілії, Усікновення голови Св. Івана Хрестителя та свято Пресв. Євхаристії. В 1909 р. установлено свято Христа Чоловіколюбця, яке також переноситься на неділю.

14) How come that the Ukrainians have more Holy Days of obligation than the Western nations?

(A. F., Winnipeg, Man.)

In the Middle Ages there were as many as 66 Holy Days in the Eastern Church and 50 in the Western Church. In 1642 Pope Urban VIII reduced the number to 36. In the 18th century the French Revolution abolished all the Holy Days. Thus in 1806 in **France, Belgium** and **Germany** the Church retained only 4 Holy Days. In **England** 1850 the Church retained 10 Holy Days. In **U.S.A.** the Council of Baltimore 1884—6 Holy Days. From 1918 Can. 306 obliges all latin rite Catholics to observe 12 Holy Days, unless certain countries have received dispensation from certain Holy Days.

As to the **Ukrainian Catholic Church** —In 1720 the Synod of Zamost has limited the number of Holy Days to 33 including Easter and Pentecost which fall on a Sunday. In 1891 the Council of Lwiw ennumerates 36 Holy Days, including Palm Sunday, Easter, St. Thomas Sunday and Pentecost. **Three** Holy Days ceased to oblige: Translation of the relics of St. Nicholas, the Assumption of St. Anne and the Feast of the Sorrowful Mother. **Four** more Holy Days became obligatory: St. Demetrius, Holy Friday, Easter Monday and Easter Tuesday.

The Council transferred **eight** Holy Days to Sundays: Death of St. John the Apostle, Patronage of the Bl. V. Mary, St. Josaphat, St. George, St. John the Evangelist, Prophet Elijas, Beheading of St. John the Baptist and the Feast of the Holy Eucharist. The Feast of the Sacred Heart was established in 1909 and is also transferred to Sunday.

15. Що значить Провінціяльний Собор Українців Католиків Канади?

(В. Х., Саскатун, Саск.)

Провінціяльний Собор Українців Католиків Канади значить збір усіх українських католицьких єпископів і представників-священиків під проводом митрополита, який рішає деякі справи, що відносяться до церковної карности після тутешніх обставин для духового добра всіх наших вірних у Канаді. Собор зобов'язує всіх з хвилею, коли апостольський Престол його потверджує.

16. Яка є різниця між католицькою а некатолицькою Біблією?

(О. Й., Вінніпег, Ман.)

а) Католицька Біблія є більша. — Протестанти викинули 7 книг із св. Письма: 1) Товії, 2) Юдити, 3) Премудрости, 4) Варуха, 5) Ісуса Навина, 6) І Макавеїв, 7) ІІ Макавеїв.

б) Католицька Біблія має потвердження Церковної влади, що дозволяє св. Письмо друкувати й читати. Напр.

—Позволяється друкувати
† Єпископ...

в) Католицька Біблія має примітки під текстом, які пояснюють трудніші місця св. Письма.

17) Чи можна читати некатолицькі Біблії?

(Й. Д., Вінніпег, Ман.)

Католикам не вільно читати некатолицькі Біблії. Чому?

а) Бо некатолицькі Біблії безправно викидають книги й тексти св. Письма. Отже не мають цілого об'явленого Божого слова.

б) Деякі тексти тих Біблій перекручені, а цього не можна робити (Обяв. 22, 18-19).

в) Некатолицькі Біблії не дають пояснень тих місць св. Письма, що їх тяжко зрозуміти. І так приватне пояснення доводить до помноження сект, знищення віри та погибелі душ. (2 Петро, 3, 16).

18) Чи Біблія посідає всю Богом об'явлену правду?

(Й. Я., Вінніпег, Ман.)

Ні, багато з того, що Христос і

15) What do you mean by a Provincial Synod of the Ukrainian Catholic Church in Canada?

(W. C., Saskatoon, Sask.)

By a Provincial Synod or Council we mean a meeting of all the Ukrainian Catholic Bishops of Canada with their representative priests under the leadership of the metropolitan. At such a synod certain disciplinary laws are decided upon according to circumstances for the spiritual good of all our faithful in Canada. The synod becomes obligatory only after the Apostolic See approves it.

16) What differences are there between the Catholic Bible and the non-Catholic Bibles?

(F. D., Winnipeg, Man.)

a) The Catholic Bible is **larger.** Protestants left out 7 books:

1) Tobias, 2) Judith, 3) Wisdom, 4) Baruch, 5) Ecclesiasticus, 6) I Machabees, 7) II Machabees.

b) The Catholic Bible has the Church's approval which means that permission is given to print and read the Holy Scriptures, e.g. Imrimatur,
† Bishop...

c) The Catholic Bible has footnotes which explain the more difficult texts of the Holy Scriptures.

17) Are we allowed to read non-Catholic Bibles?

(J. D., Winnipeg, Man.)

Catholics are forbidden to read non-Catholic Bibles. Why?

a) Because non-Catholic Bibles leave out certain books and texts of the Bible without any right to do so and therefore do not have all of the revealed truth. b) Some of the texts in those Bibles are mistranslated and it is wrong to do so (Apoc. 22, 18-19). c) Non-Catholic Bibles do not give explanations to the more difficult texts. Thus private interpretation leads to the multiplication of sects, destruction of faith and loss of souls (2 Peter 3, 16).

18) Does the Bible possess the whole revealed truth that God has given us?

(J. Y., Winnipeg, Man.)

No, there are many things that Christ

апостоли сказали не є записане у св. Письмі, а переховується у священнім Передані Христової Церкви. (Ів. 20, 30; 2 Сол. 2, 14; 21, 25).

19) Де знаходиться те Священне Передання?

(И. Я., Вінніпег, Ман.)

Священне Передання знаходиться у живім учительськім уряді Католицької Церкви, а проявлялося:

1) У писаннях Апостольських Отців,

2) У писаннях св. Отців та Учителів Церкви;

3) У Символах, і Визнаннях св. віри та в проголошених догмах.

4) У рішеннях вселенських соборів св. Церкви.

20) Якщо Священне Передання це Богом об'явлені правди від початку Христової Церкви, то чому Католицька Церква проголосила догму Внебовзяття Пр. Діви Марії тільки 1950 р.?

(О. Д. Вінніпег, Ман.)

—Цю догму й інші правди віри вірні принимали від початку св. Церкви в більше загальних правдах св. віри. Католицька Церква ці догми тільки точніше висловлювала та проголошувала так, як часи та обставини того вимагали.

and the Apostles have said which are not written in the Bible, but are contained in the Holy Tradition of the Church of Christ. (John 20, 30; 21, 25; 2 Thess. 2, 4.)

19) Where is that Holy Tradition found?

(J. Y., Dinnipeg, Man.)

The Holy Tradition is found in the living teaching authority of the Catholic Church and is shown:

1) in the Writings of the Apostolic Fathers;

2) in the Writings of the Fathers and Doctors of the Church;

3) In the Creeds, Professions of Faith and in proclaimed dogmas.

4) In the decisions of the General Councils of the Church.

20) If Holy Tradition is the revealed truth of God from the very beginning of the Church of Christ, why then was the dogma of the Assumption of the Bl. V. Mary only proclaimed in 1950?

(F. D., Winnipeg, Man.)

This dogma and others have been accepted by the faithful from the beginning of the Church of Christ in the more general truths of the faith. The Catholic Church only formulated them in explicit terms and proclaimed them as times and circumstances demanded.

LOST SOULS

This is the time of year when great emphasis is placed on the Passion of Christ, and well it should be; have we not neglected in some respect the other nearly 11 months of the year? We should proclaim Christ the Savior who died for the sins of the whole world, 365 days of the year and feel His nearness and help. So the verse in Jeremiah, 2:13, command our thoughts for a few minutes. In proclaiming to Jerusalem the words of the Lord, the prophet said: "My people have committed two evils, they have forsaken Me the fountain of living waters, and hewed them out cisterns, broken cisterns that can hold no water." A nation or people who turns away from God loses the "Fountain of Life" they lose happiness, they lose Him who said: "I am the light of the world." Then after they lost God out of their lives, the natural thing to do is to substitute for Him what Jeremiah terms "broken cisterns" or they rather join themselves to idols from whom they can receive neither temporal nor spiritual good. Many are in that state today. But in Psalm 34:18 we read: "The Lord is nigh unto them that are of a broken heart, and saveth such as be of a contrite spirit." Then the Apostle Paul writes: "For Godly sorrow worketh repentance to salvation."

TRAILS TO HAPPINESS

Rev. P. Maluga, CSsR.

WHEN OUR blessed Lord came to earth He proclaimed some new Commandments and made their meaning more clear. The Catholic Church, which is His Living Voice, continues to proclaim and explain them. Their message is Love of God and love of fellow-men. Love means action. "If you love Me keep My Commandments". Love means life, true life, a share in God's life. "This is eternal life: That they may know thee, the only true God, and Jesus Christ, whom thou hast sent." Our Redeemer made it clear that we cannot live alone. "If any man love Me, My Father will love him, and we will be closer to him, and dwell with him." We actually live when God lives in us. Our Lord specified that we cannot be happy without love, for life without love is death.

What does the First Commandment mean? It means that we must show our love for God by worship and prayer. Worship means honoring God in the highest possible way. We give honor to distinguished men and women whom we consider worthy of it. Honors, applause and rewards are different ways of acknowledging superiority. Monuments are raised to the memory of men in testimony of their excellence and in recognition of their accomplishments.

As Catholics we honor the Saints and Blessed Virgin Mary. But we do not worship them. We give Blessed Virgin Mary a very special honor, higher than any other Saints, on account of Her exclusive dignity as Mother of God. As God honored her in the highest way by sending His messenger, the archangel Gabriel, to greet her by saying: "Hail, full of grace", we do the same. She is God's Masterpiece. She is the most perfect of all God's creatures. Therefore, She holds a prominent place in the honor role of God. But still we do not worship Mary nor the Saints.

There is only One worthy of worship in the strict sense and that One is God. For when we worship we acknowledge God as the Supreme Being. This worship is called **adoration.** Only God is adored. We adore God by prayer. Prayer means

"raising of the mind and heart to God." By prayer we get in touch with God, and communicate with Him. The telephone is a useful instrument in our lives. We converse with distant friends, exchanging assurances of love and affection; we console the afflicted or derive consolations in our afflictions; we can procure the necessities of life and, in danger, summon assistance. Prayer is very similar. We can converse with God by means of prayer, exchange loving greetings and secure comfort and assistance in our daily troubles. By prayer we can inform God of our need of the ordinary things of life. When danger threatens we appeal to God for help. Such are the purposes and advantages of praying to One Who is willing to make proper use of prayer. With all these advantages, prayer is as necessary for the soul as breathing is for the body. Without prayer, the salvation of the soul is impossible!

We express our honor to God by worship and prayer. Before anyone can express his worship or prayer to God, he must first believe in Him. That is **faith**. According to St. Paul, nobody can please God without faith. He is not taking the word of anyone. If I am studying from a book, I believe the man who wrote the contents of the book. We believe in the existence of such cities as Rome, London, New York, although we may never have seen them. We believe the doctor who gives us a prescription, as a man who knows the laws of health.

Supernatural faith is taking God's Word. When I take the word of God and live up to it I worship God as He commands me to worship Him. I believe what God has revealed because all that He has said is truth. I take His Word on His Authority. I take it all and not just a part of it. I accept His mysteries as well as His statements. When God asks for our faith, He says to us: Will you take My Word, no matter how strange it may sound to you.

Faith is like the root of a tree, without which it cannot exist; it is the first step on the road to heaven; it is the key which opens the treasure-house of all virtues and sanctity. It is like a boat which carries passengers across the sea; as without a boat you cannot cross the sea, so without faith you cannot arrive at the port of eternal salvation. Without faith we can do no good works pleasing to God, or which will merit for us a reward in heaven.

Faith in God gives rise to a

love for Him, and confidence in Him, and this enables us to labor and suffer for Him. Faith encourages us in our toilsome journey through life. It provides us with means of resisting temptations. It is the shield that enables us to extinguish all the fiery darts of the wicked one.

We worship God by faith, hope and charity.

We fulfill the First Commandment when we worship God by believing what He has revealed on the authority of His Word. That is Faith. We worship Him by Hope, when, relying on His goodness and promises, we confidently ask and expect to attain Eternal Life and the necessary means to attain it. We worship Him by Charity when we love Him above all things for His own sake and observe His Law. We worship Him by the virtue of Religion when we honor and adore Him as the Supreme Being and obey His Holy Law. That is the real significance of religion!

HOW LAZY ARE YOU?

One form of laziness is that of the man who spends most of his time doing the wrong things; who spends as little time as possible doing the things he is in duty bound to do. Thus a father of a family may work hard at his golf, at preparing for his fishing trips, at activities connected with some fraternity or club to which he belongs, while he neglects the work of making a decent living for his family. Or, a mother may dash about busily on club work or social activities, while she leaves her home in a state of constant confusion and disorder. Both are lazy; they are dodging their responsibilities; they are weak and feeble characters.

Another form of laziness is that in which a person easily gives up a task that requires perseverance. Victims of this kind of laziness are they who are constantly changing jobs and looking for something easier to do; who get halfway through a job and then let it remain unfinished while they turn their attention to something more pleasant than work; who are always looking for something to turn up while they live in uncleanliness and disorder that could be easily cleared up by a little earnest toil.

Let those who neglect primary duties, or who seldom persevere at a job, take note of their weakness before they slip silently into the class of genteel vagabonds.

The Liguorian

The seven ages of women—the infant, the little girl, the miss, the young woman, the young woman and the young woman.

IS THE AVERAGE PERSON GIVING ACCORDING TO HIS MEANS?

CATHOLIC Americans' generosity is generally admitted without argument. In national collections for various causes here and abroad, the total received is impressive. And yet it may be that the average person's standard of giving is mediocre, if not altogether too small.

This assertion does not indict the father of a large family, a widow facing economic distress in rearing her children, or older working children who assist younger ones in acquiring an education. Their offering may be meager, but in God's sight it may reflect noble sacrifice.

Consider the tremendous sums paid each year for liquor, cigarettes, gum, candy, cosmetics, and various other items that high-pressure advertising assures people they really need. Consider that the average family pays about $45 a year just to receive a daily paper.

A layman writing in a national Catholic magazine points out that "too many persons are apt to interpret 'according to your means' rather lightly—if you consider the size of our incomes, the amount we pay the federal government, alone, in taxes, and the truly astronomical sums we spend each year for pleasure."

Do you figure, he asks, that you are getting by easily when you spend a few dollars for an evening at the movies, or the tab for taking some guests to dinner is only $15—and then look on $1 as a generous contribution to a church collection?

It may be that the average person could double his contribution to his parish church without placing himself in financial difficulty. Statistics show that church contributions, impressive though they might be, are far less than the total spent for the non-essentials of living.

Monthly bills for the parish pastor are as real as bills for the head of the family. Mortgage payments, utilities, food, maintenance, and other expenses can be as frightening in parish life as they are in home life.

The U.S., considered the wealthiest nation in the world, may give an impressive total as a country when compared with that of other countries. But the simple fact is that even meager offerings by a large population are bound to be greater than those given by a much smaller and less wealthy population.

Catholic education in America is doing a tremendous job that calls for real sacrifices and generosity. In 1956 Catholics supported 12,710 educational institutions, and teaching staffs comprised a record total of 135,406. In addition, Catholics supported the public school system of the land.

This would seem to indicate that the average person is really doing his share. Maybe so, but national figures spent for "all manner of petty creature satisfactions" still show church contributions are comparatively far down on the list.

If pastors, assistants, and teaching sisters received even half of a salary allowed for a comparable work in lay life, parish costs would soar enormously. Thus their contribution, viewed only in terms of less compensation, is tremendous.

No doubt many Catholics are giving "according to their means." But a little honest soul-searching by the average person might show he is giving according to his desires and propensity for material comforts.

THOUGHTS ON LENT

George J. Perejda, CSSR

Lent is often viewed in an unfavorable light. The following considerations are offered in the hope of inspiring a fresh slant on this important season of the Christian year. . . .

THE Church is that institution, founded by Jesus Christ, which is to teach all men how to live here on earth in order to gain the reward of heaven. And the Church, like a true Mother, is always striving to guide the feet of its children along the sure and certain path. The Church is a teacher, having received its teaching certificate from the Master Teacher, Who ordered His disciples to "Go, teach all nations"..... "..... who hears you, hears Me....." —a teacher that conscientiously inculcates the lessons that have to be known by anyone who wants to pass the great Final Examination.

It is with great care, then, that Holy Mother Church prepares her children to understand the life-giving doctrines that are to be learned from the feast days that she has instituted. Every holyday commemorates some important incident in the life of Jesus or Mary, or underlines, with the lives of the Saints, some practical example of how life should be lived.

But the Church, wise with the experience of hundreds of years, knows that if an event or a lesson is to be remembered, it must be prepared for. The visit of a queen, for instance, would cause but passing excitement and interest, would have no lasting influence, unless it were anticipated by a lengthy period of painstaking preparation. So, too, a holyday will leave no lasting impression—the lesson

will be but poorly learned, unless it be preceded by thoughtful preparation.

That is the reason why most feastdays are heralded by a period called PREDPRAZDENSTVO (pred - before; prazdenstvo - festivity), whose main purpose is to remind us continually that something big is on the way. The greater the holyday, the longer and more solemn the preparation for it. Thus, the lesser holydays have a preparation of one day; the more important ones are preceded by a few days of preparation; and the most important holydays are anteceded by many days of preparation—so many days, in fact, that they constitute a veritable season in the calendar of the Church. We have such seasons before the feasts of Easter, Christmas, Dormition (or falling asleep i.e. death) of Our Lady, and Sts. Peter and Paul.

Evidently, if the Church sets apart so much time to prepare its faithful for these feasts, it must consider them as very important events, most replete with lessons for all to learn. And, if the relative duration of these periods of preparation is any indication, we may infer—correctly—that Easter, the feast of Our Lord's resurrection, is the most important of the Christian holydays, ushered in as it is by seven weeks of special and specific preparation; Christmas, with its forty days of anticipation, is but little less in importance.

Lent—or the Great Fast, as it is called—is, then, the time during which the Church prepares us for Easter. Holy Mother Church does this by keeping before our eyes the story of Christ's passion and death, thereby reminding us that just as Christ had to undergo sufferings and death before He could attain the joy and triumph of Easter morning, so we, too, must pass through a period of suffering and death—a dying to our sins—before we can worthily taste of the joy and triumph of Easter. She gives her children a set of simple rules to follow at this time, a standard of minimum requirements, which all must in conscience follow.

But more than this—Holy Mother Church indicates very graphically the spirit in which this season should be passed, and what requirements are needed to make the most of Lent and, consequently, of Easter. She does this officially through her Liturgy, through her choice of special Gospel readings for the few Sundays immediately preceding Lent. These Sundays take their names from the days Gospels—the Sunday of the Publican and the Pharisee, the Sunday of the Prodigal Son—and pointedly describe their function in relation to Lent—Sunday of the Carnival (i.e. farewell to fleshmeat), the Sunday of the Farewell to Cheese (and all dairy products). Surely it is more than coincidence that these particular parables and scenes should be used on these particular Sundays.

Is it coincidence that, before this time of penance and preparation, the Church should remind us that it was not the Pharisee, so proud of his sinlessness, so smug in his better-than-thou attitude, who left the temple with the blessing of God upon him, but the humble publican, the public sinner who knew he had done wrong, repented of it, and asked God to have mercy on him?

Is it coincidence that the Church reminds us that, no matter how grievously we have hurt the heart of our heavenly Father, no matter how far we have strayed from home, how deeply we have sunk into the misery of sin, we can be certain of recovering our former good standing with our Father if we but act as did the prodical son of the parable—namely, if we pause and reconsider, think over our sad state of affairs, repent of having done wrong, determine to return to our Father's house, and carry out our resolve, fall down before Him and confess our wrong-doings to our heavenly Father, in the presence of His representative—our spiritual Father-priest?

Is it coincidence that, on the Sunday on which the Church obliges us to bid farewell to meat fare in preparation for the Lenten fast, we should be reminded of the Last Judgement, when we will be judged and sentenced to either right or left according to whether or not we had practised the good works of a Christian life? . . . .

Is it coincidence, again, that on the Sunday which is the last day before Lent actually starts, the Gospel should give us the teaching of Christ Himself on the subject of fasting, its purpose and method of observance? . . . .

Is all this merely coincidence? Or, rather, is it not a perfectly logical set of lessons, given to us by a loving Mother and Teacher, on what should be our thoughts, what should be our attitudes and conduct, during the holy preparatory season we call Lent—the GREAT FAST?

STEADY DATING IS FUN

PROBLEM: I am 16 years old and just read an article in which you said that a boy should not have steady dates with the same girl (once a week or oftener) unless he is old enough to get married or to look forward to marriage within a reasonable time. I cannot see how the Church can teach such a doctrine. If a boy likes a certain girl (or are we to cut off feelings of affection for anyone until we are old enough to marry?) he wants to see her more than once or twice a month. I don't think that is unreasonable. If they do not fall into sin, and can have good, clean fun together, it seems to me foolish that the boy should have to deny himself the companionship of a girl he really likes.

SOLUTION: We can readily see how the statement of the doctrine that steady company-keeping is lawful only as a possible preparation for marriage must seem unduly strict and joy-killing to many a teen-ager. Two things contribute strongly to this impression. The first is the great natural attraction that a boy may feel for a certain girl as he aproaches his middle teens. It is easy for the boy to think in his mind that he can surrender to this attraction and keep out of danger of sin. The second is the example that a boy sees all around him, of other boys and girls who keep steady company with one another without any serious idea of marrying for several years. There is fun in such company-keeping, and it is not right (so think the youngsters) for an old fogy of a priest to try to deprive them of that fun.

But behind the principle that is so resented by the teen-agers lie the experiences of all the ages and the knowledge that confesors and directors of souls have about the consequences of such company-keeping. Let it be remembered that there is nothing against a sixteen-year-old boy or girl keeping steady company if they are willing and able to consider marriage as a possibility within a year or so. In a majority of cases it seems inadvisable today for youngsters to marry at 17; yet it cannot be denied that they have the right to do so if they wish and all circumstances are favorable. If they cannot prudently look forward to exercising that right, then they may keep company as a preparation for it, that is, as a means of finding the right partner.

The question put to us here concerns a boy who has no intention of marrying for several years, but who wants to keep steady company with a girl just for the fun of it. The big problem is that of keeping the fun clean. For a few months it may be kept so. But there is an almost inevitable evolution of such boy-girl frienships. As they get to like each other more, they find themselves wanting to kiss each other; then to take part in passionate and prolonged embraces; then go even farther into the ways of immodesty and impurity. The very fact that marriage is, by their own decision, out of the question for some years, combined with the powerful physical attraction that they feel for each other, intensifies the temptations to "sneak" actions that they know to be wrong. For this reason steady dating for fun is forbidden to Catholic youth.

—The Liguorian

Devotion of Way of the Cross was born in idea in earliest days of Church

ON THE walls of many Catholic churches are 14 pictures of scenes from the Passion and Death of Christ, each of which is placed above or below a wooden cross. The crosses are known as the Stations of the Cross.

The devotion of the Stations, known also as the Way of the Cross, consists in walking around the church and visiting each of these 14 stations, meditating for a few moments at each on the events it recalls to our minds. The pictures are there to help us in this meditation. In public services, usually only the priest and the altar boys walk from station to station.

The way of the Cross is quite optional. The greatest possible freedom is allowed where personal and private devotions are concerned. What suits one may not suit another. No one could possibly take up all the particular devotions which different people have found helpful and which are approved by the Church.

The way of the Cross, however, is particularly recommanded, and it forms part of the public devotions of the Church during the season of Lent. It brings to our churches the spirit of those who, throughout the ages, have, actually or in desire, visited the Holy Land and the places particularly associated with the sufferings of Christ.

As early as the fifth century we hear of shrines being created in Europe intended to represent the more important shrines of Jerusalem, but it was only after about 1,000 years that the practice became fairly common. Encouraged by the Church, priests began to introduce the Way of the Cross, as we know it, about the end of the 17th century. It had, however, been foreshadowed centuries before.

Like most of the popular devotions of the Church, the Way of the Cross is richly indulgenced, but the stations must be blessed by a clergyman with special faculties to do this, if the indulgences are to be obtained. "The faithful who with at least a contrite heart, whether singly or in company, perform the pious exercise of the Way of the Cross, when the latter has been legitimately erected according to the prescriptions of the Holy See, may gain a plentary indulgence as often as they perform the same; another plentary indulgence, if they receive Holy Communion on the same day, or even within a month after having made the Stations 10 times; an indulgence of 10 years for each station, if for some reasonable cause they are unable to complete the entire Way of the Cross."

The method of making the Way of the Cross will usually be found in Catholic prayer boks, but there is no need to adhere to any strict formula. Visit the stations in turn, meditate on each, and try to make acts of love and sorrow.

Following are the Fourteeen Stations: (1) Christ condemned to death, (2) the cross is laid upon Him; (3)

His first fall; (4) He meets His Blessed Mother; (5) Simon of Cyrene is made to bear the cross; (6) Christ's face is wiped by Veronica; (7) His second fall; (8) He meets the women of Jerusalem; (9) His third fall; (10) He is stripped of His garments; (11) His Crucifixion; (12) His death on the cross; (13) His body is taken down from the cross; and (14) His body is laid in the tomb.

The Way of the Cross, made in this way, constitutes a miniature pilgrimage to the Holy Places at Jerusalem. The origin of the devotion may be traced to the Holy Land.

Via Dolorosa Known From Earliest Days

The Via Dolorosa at Jerusaiem (though not called by that name before the 16th century) was reverently marked out from the earliest times and has been the goal of pious pilgrims ever since the days of Constantine in the fourth century.

Tradition asserts that the Blessed Virgin used to visit daily the scenes of Christ's Passion and St. Jerome speaks of the crowds of pilgrims from all countries who used to visit the Holy Places in his day. He lived 340 to 420.

There is, however, no direct evidence as to the existence of any set form of devotion at that early date, and it is noteworthy that St. Sylvia (c. 380) says nothing about it in her **Peregrinatio ad Loca Sancta**, although she describes minutely every other religious exercise that she saw practiced there.

A desire to reproduce the Holy Places in other lands, in order to satisfy the devotion of those who were hindered from making the actual pilgrimage, seems to have manifested itself at quite an early date. At the Monastery of San Stefano at Bologna a group of connected chapels were constructed as early as the fifth century by St. Petronius, Bishop of Bologna, which were intended to represent the more important shrines of Jerusalem, and in consequence this monastery became familiarly known as "Hierusalem."

Devotion in Medieval Times

These may perhaps be regarded as the germ from which the Stations afterwards developed, though it is tolerably certain that nothing that we have before the 15th century can strictly be called the Way of the Cross in the modern sense. Several travelers, it is true, who visited the Holy Land during the 12th, 13th, and 14th centuries, mention a "Via Sacra," i.e., a settled route along which pilgrims were conducted, but there is nothing in their accounts to identify this with the Via Crucis, as we understand it, including special stopping-places with indulgences attached, and such indulgenced stations must, after all, be considered to be the true origin of the devotion as now practised.

With regard to the number of stations it is not easy to determine how this came to be fixed at 14, for it seems to have varied considerably at different times and places.

Pope St. Pius X said of the importance of the Catholic press:

"In vain you build churches, preach missions, found schools: all your efforts will be destroyed, if you cannot at the same time wield the defensive and offensive weapons of a press that is Catholic, loyal and sincere."

CONFESSIONS— GOOD and BAD

SOMETIMES the criticism is leveled at Catholics that sinning is made easy for them by their Sacrament of Penance or Confession, as it is more popularly called. The criticism is based on the idea that a Catholic need only go to confession periodically to tell the sins he remembers committing since his previous confession, be forgiven, and then go back and continue smiling. Unfortunately it seems as if some Catholics are also tainted with that same idea. They may be very conscientious about the detailed confession of their sins, but are unconcerned about those same or similar sins in the future.

1) The most important part of any confession is the sorrow the penitent has for past sins.

The Sacrament of Penance did not exist before the time of Christ, but sins were forgiven. With true sorrow sins can be forgiven even without the actual confessing of the sins, but without sorrow it is impossible even for God to forgive sins.

True sorrow for sins necessarily involves what is generally referred to as the purpose of amendment. There can be no true sorrow for sins unless the sinner intends to correct his sins. Nobody who claims to regret having done a particular act can be considered sincere if, at the same time, he intends to do the same thing over again. The boy who breaks a pane of glass is not sincere if he says he is sorry, but has no intention of taking the means that will prevent him from doing the same thing again.

When there is question of mortal sin, the penitent must be determined not to commit that same sin again. Anyone who has to confess several mortal sins must be determined to give up every one of them. Unless that determination is there his confession is bad. There is a contradiction between being in the state of grace and being willing to exist in the same person at the same time. Just as anyone would be determined

to give up a particular kind of food that he learned would cause his death, so likewise the penitent must be determined to give up any and all mortal sins which necessarily bring death to the soul by depriving it of the supernatural life of grace. This determination can exist even though the penitent is afraid that he will not live up to it, but unless it does exist at the time of confession there is no true sorrow and no forgiveness, no matter how many times or how well the priest tries to give absolution.

When there are only venial sins to be confessed, it is not absolutely necessary for a good confession that the penitent be determined to avoid completely every one of these sins in the future, but there must be some resolution to avoid at least some of them.

It is through the mercy of God that sins are forgiven, but even infinite mercy cannot be tricked into forgiving when there is lack of sincere sorrow.

2) Sacramental penance

To be sincerely desirous of making a god confession surely means that one is willing to fulfill the necessary conditions on his part. These are not difficult, they require only good will and honest effort. From genuine sorrow there flows a willingness to do penance for transgressions.

Surely it should be considered a [illegible] human instinct to repair and [illegible] for one's disobedience against [illegible] [illegible]

damages resulting from his carelessness.

It is the same principle which underlies the idea of offering penance and reparation to almighty God. When we offend Him, His justice requires that we do some sort of penance, even though far short of what sin actually deserves. It is not, of course, the fact that we do penance which actually wins forgiveness for us. The right to that forgiveness comes from our Saviour's death on the cross, that great act of penance by which Christ won redemption for all men, if they will accept it. But God is pleased to accept our own feeble efforts to atone, and to add them to the infinite merits of Christ. St. Paul used a daring phrase to describe how valuable these good actions are. He said that by them we can "fill up what is wanting" in the sufferings of Christ.

How does sacramental penance fit into this picture? It is a natural overflow of true sorrow. To give definite form to the penitent's desire for atonement the priest suggests a certain specified penance to be performed. This may range from the saying of a few Our Fathers or Hail Marys for lesser sins to several rosaries or something of the kind for more serious transgressions.

[illegible] actually [illegible] the [illegible] which [illegible] would [illegible] penance [illegible] willing- [illegible] should [illegible] cheer- [illegible] should be [illegible] pos- [illegible]

[illegible] further [illegible] in- [illegible] in

a spirit of atonement for one's own sins, and for the sins of others. With this attitude the rust of our native selfishness is gradually sandpapered from the soul, and thus the temporal punishment due to sin is taken away. One long range effect of this is that our eventual time in purgatory is shortened.

To ask for the grace of a good confession by the intercession of Our Mother of Perpetual Help is to ask also for a genuine spirit of penance and atonement.—

OPTIMISM—The philosophy that if it weren't for our troubles, we'd never be able to appreciate happiness.

"Pop, why do women live longer than men?"
"Because paint is such a good preservative."

THE CONVERSION OF AUGUSTINE

One day in the year 372, when he was 31 years old, a dissipated young rake by the name of Augustine, lying under a fig tree, heard a voice saying, "Take and read, take and read." He looked around, but there was no one there—so Augustine thought he had better obey the voice.

He went at once to his library, which was a large one, and opened the first scroll he picked up. And the first words he read were the 13th chapter of St. Paul's Epistle to the Romans: "Let us walk honestly, as in the day; not in rioting and drunkenness, not in chambering and wantonness."

This was enough for Augustine. The passage applied to him perfectly. He became a Christian.

He tells the story in his famous autobiography, "Confessions," which scholars say is the first completely honest book of self-analysis in the history of literature.

Actually, this experience was only the final episode in Augustine's conversion. He, like St. Paul, had spent a long time fighting against the pull of Christianity. He had, he said, "been salted with Christ's salt."

No one can say he did not put up a good fight. He had an answer for everything. When he was persuaded to read the Bible he resisted its influence by saying that he was "repelled by its vulgar style." He gave himself up to a life of promiscuous pleasure-seeking.

Jonas, St. Paul, and many others since have found out that the Lord has a way of getting His man, and in the end He got Augustine. Once the struggle was over, the former playboy turned out to be the greatest of that select group known as the Fathers of the Church. As Bishop of Hippo (in North Africa) he became one of the giants of Christian history. No one else, not even Thomas Aquinas, ever exerted so profound an influence on the development of Christian doctrine.

St. Augustine is the patron saint of theologians.

First Ukrainian Catholic Bishop of Canada dies in USSR concentration camp

By Rev. S. Izyk

WE HAVE recently received official confirmation through the Canadian Red Cross of the death on October 1st 1949, in a USSR Concentration camp, of the first Ukrainian Catholic Bishop in Canada, Bishop Nicetas Budka.

On April 11, 1945, Bishop Budka was arrested in Lviv by the communists and sent to Siberia. In 1946, his successor, Bishop B. Ladyka made an effort through the Canadian Government to have Bishop Budka freed, as he was still a Canadian citizen, but his endeavors brought no results. In 1956, Archbishop Maxim Hermaniuk renewed his appeals through Senator W. Wall, and with the help of A.J. Hicks, undersecretary of State for External Affairs, and the Red Cross, Bishop Budka was traced. The following are contents of a letter received from the Canadian Red Cross Society on January 9, 1958:

"We refer to your letter of May 10, 1956, File No. 25-LX-40, also subsequent correspondence on this enquiry, and give below the report which we have received from the Alliance of the Red Cross and Red Crescent Societies of the USSR—

'Budka, Nikita Michailovitch, 1877 native of Dombromirovka, Ternopolsky Territory, died in camp 1st October 1949.'
We are sorry to have such sad news for you on this case."

The following will give the readers an understanding of the late Bishop Budka's life, and his work in Canada:

Bishop Budka was born in a little village of Dobromirci, in Western Ukraine, in the year 1877. Son of poor peasants, he had to provide for his education by tutorship of younger fellow students. In 1905, he was ordained priest and seven years later, in 1912, was consecrated Bishop of the Ukrainian Catholic Diocese of Canada, just then erected. Two months later he came to Canada, where thousands of his subjects were scattered throughout the land, and more were arriving constantly.

The Ukrainian people were coming to Canada since 1880. They were mostly poor immigrants in a new land, and the majority of them could not understand the English language. As there were as yet no priests, they were in danger of losing their faith. Around 1904, a few priests arrived, but this was not enough to accomplish what had to be done. In 1910 the Canadian Ukrainians received a visit from Archbishop Sheptytsky, Metropolitan of Lviv, who visited the various settlements to see what could be done to safeguard their Catholic Faith. Later in Rome, he presented his views and plans to the Holy Father for his final decision. On July 15th, 1912, the Holy Father decreed the erection of the Ukrainian Catholic Diocese of Canada and the appointment of its first Bishop.

This was the first situation that faced the new Bishop Nicetas Budka upon his arrival in 1912. However, the groundwork for the build-up of his Diocese was well begun, and he received encouraging co-operation from the Latin Rite Catholic hierarchy. Together with five Basilian Fathers and seven diocesan priests, he began his work. To help him, he had four Belgian Redemptorists and five French-Canadian priests who had obtained special permission from the Holy See to join the Ukrainian Catholic rite. There were also four small communities of the Sisters Servants of the Immaculate Conception, who were busy teaching, nursing, and looking after church essentials. About 80 Ukrainian Catholic churches were scattered throughout the West, some spacious, but most of them only little chapels on the prairies.

Bishop Budka's task of building up his Diocese was a gigantic one. It required innumerable pastoral visits by train, sleigh or buggy, in all kinds of weather, on primitive roads, prairies and bush. He was well trained for long fasts, divine Service, preaching, confessions and other Sacraments.

On the other hand, the care of the diocese as a whole demanded new sacrifices during infrequent stays in his Winnipeg residence. Accumulated correspondence, as well as spiritual and temporal problems of the diocese added to his tasks.

Soon the results of his hard work began to show. Legal standing of the diocese was assured by the passing of the bill on diocesan Charter by the parliament of the three prairie provinces and by the federal parliament at Ottawa. An unpretentious residence for the Bishop had been acquired in Winnipeg. New priests began to arrive from the homeland, and a number of aspirants to priesthood placed in St. Augustin's Seminary in Toronto. Before long St. Joseph's College was built in Yorkton.

With the zealous paternal solicitude of Bishop Budka and the cooperation of the priests, the educational work of the Sisters Servants was expanding, and the Congregation was steadily growing. New elementary schools were started, with high school grades later added, night school on week days, catechism in rural parishes during the summer holidays, two orphanages for homeless children, were

some of the undertakings which contributed to the spiritual development of the diocese.

Years of hardship, however, had undermined the good Bishop's health, and he had to submit to strict medical care, and later to treatments at the Mayo Clinic. In 1927, Bishop Budka was advised to rest and for this reason he returned to Europe to recuperate. He never returned. He was succeeded in Canada by Bishop Basil Ladyka in 1928.

When Bishop Budka regained his health in Lviv, Metropolitan Sheptytsky made him his General Vicar, and thus he worked until the second invasion of the Russians in 1944. At this time the Communists insisted that the Catholic Bishops accept the Russian Orthodox Faith. When they refused, they were arrested in 1945, sent to Siberia, and finally tortured to death.

Ukrainian Catholic Bishops - Martyrs and Confessors

Metropolitan Joseph Slipy of Lviv; Bishop Gregory Khomyszyn of Stanislavia; Bishop Josephat Kocylovsky of Peremyshl; auxilliary Bishop John Latyshevsky of Stanislavia; Bishop Paul Goydych of Priashiv; auxilliary Bishop Gregory Lakota of Peremyshl; auxilliary Bishop Basil Hopko of Priashiv; Bishop Theodore Romzha of Mukachiw; Bishop Nickola Charnetsky of Wolynia; Bishop Nicetas Budka of Canada; and Rt. Rev. Peter Werhun, Apostolic Visitator of Berlin.

The Ukrainian people behind the Iron Curtain have lost their hierarcy, but not their Faith. Like the first Christians, they carry on their religious practices in catacombs. The suffering of these people is not in vain, for God has graciously aided us in developing the Greek Catholic Church on the North American Continent. Today in Canada there are four Ukrainian Catholic dioceses, and approximately 400,000 devoted Ukrainian Catholics. There are three dioceses in the United States, and recently a diocese has been formed in Great Britain.

The Ukrainian people have faith that the blood of their martyrs has not been spilled in vain, and that the Ukrainian Catholic Church will again be restored in Ukraine.

Lady-Holder

The doctor who had come to administer polio shots to class 1A asked Sister Anne for a holder. "A holder?" Sister asked.

"You know, somebody to hold the children. I've been getting kicked and scratched everywhere I go."

"I don't think that will be necessary here," Sister Anne said. "Why don't you start out with one and see what happens." The doctor was amazed at the tight-lipped silence of the little tots.

"Doesn't it hurt?" he asked Mary Susan, the tenth girl in line.

"It sure does," she said, "but I offered it up to Our Lady."

The doctor shook his head at Sister Anne. "I sure wish we had that lady in the other schools I go to."

—The Catholic Digest

Strange!!

. . . but that's the story of a Religious Vocation

St. Peter was called while fishing. St. Paul was called while he was riding a horse. SS. Francis and Ignatius were both called while they were in the army. This young man was called while watching a movie. And this is how it happened. . . .

"The work is rather slack now," slowly began the die shop foreman. "Perhaps you'd better stay home tomorrow. We'll call you in a few days."

But the "few days" passed into weeks and still no word came from the factory. Then one day while he was sitting in a theatre a sudden thought struck the young apprentice. Did he really want to go back to the "shop" and make factory life his life's work? It wasn't a bad job. But was there something else he could do? Something that would be more appealing to him? Just why, then and there, thoughts of the priesthood flashed through his mind only God knows. But before the young man left the theatre he had determined to look into the matter of a possible calling to the life of a priest.

The next few months found him at daily Mass. After several years in a seminary he was ordained a priest of God.

Even in the theatre God is able to call someone to a religious life if that person has but the courage to listen.

Особи, що помогли зорганізувати великий та успішний бінго, дохід з якого був призначений на старечий дім в Вінніпегу.

Organizers of the fund-raising project in aid of the Holy Family Home for the aged at Winnipeg, Man.

ХРИСТОВЕ ВОСКРЕСЕННЯ

о. Мих. Щудло ЧНІ.

СМУТОК і біль сповнили серця пригноблених апостолів у Великодню Пятницю. Це був найприкріший день їхнього життя зо Спасителем, Якого любили та за Яким пішли, покинувши родини та зайняття.

Христос обіцяв їм, що третього дня воскресне, але жах Голгофти так сильно послабив їх память, що вони зовсім забули Його приречення. Неодин із них почувся розчарований і став жалувати, що пішов за Спасителем. Деякі попросту зачали розходитися, затративши всяку надію!

Посеред загального смутку жінки принесли неймовірну вістку пригнобленим апостолам і учням: УЧИТЕЛЬ ВОСКРЕС! Ця новинка була така велика, що розчаровані та застрашені учні не сміли навіть вірити в неї. **Декотрі жінки, що були врано при гробі, здивували нас... Вони оповідали, що бачили й явлення анголів, які кажуть, що Він живий!** (Лк. 24, 22-23).

Треба було, щоб Сам воскреслий Христос зявився зневіреним учням і розбудив в них до краю послаблену віру в Його післаництво. **Чого ви стривожилися? І чому такі думки входять до ваших сердець? Погляньте на Мої руки та ноги, це ж Я Сам.** (Лк. 24, 38-39).

Воскресення Спасителя розбудило сливе зруйновану сумнівами віру учнів і розпалило їх запал до праці та труду над поширенням Христового Царства в світі. Його воскресле, блискуче та чарівне тіло краще сонця освітило та звеселило засмучені душі учнів.

Христос прогромив Сатану та смерть. Він через смерть дійшов до славного воскресення. Він упокорив Себе, стався чоловіком, бо така була воля Його Небесного Вітця. Він Спаситель світу. Хоч Сатана вважав себе непереможним володарем людства, яке стогнало в його неволі через гріх Адама та власні тріхи, смерть Спасителя розгромила царство диявола та започаткувала в світі Боже царство.

Не дивниця, що Христове Воскресення це найбільше свя-

то цілого Року, бо не було б інших свят, якщо б Христос був не став із гробу. Христос воскресінням поклав печать божества на Своє навчання та закони. Вони мають на собі Божу повагу, яка велить людям покірно приймати їх і скрупулятно застосовувати до них своє життя, бо Христос Бог, цар життя і смерти надав їх людям.

Як колись Христове воскресення розбудило в апостолах віру в кращу майбутність і вляло в їх серця відвагу до боротьби за поліпшення світу, так само сьогодні згадка про воскресення Господа Ісуса повинна викликати в усіх християнах духа бодрости та запалу до боротьби з ворогами Христа та людської гідности.

Сьогоднішній світ живе в страху, який ширяться з Москви. Войовничий матеріялізм, закрашений на червоно, обіцює людству "Боже Царство" на землі без віри в Бога, без пана та визискувачів народних мас. Червона зараза, яка змела з лиця землі мільйони українців, поширяється по всьому світу. Страх запанував між вільними народами, бо кожен боїться червоної московської гадини, яка готується затроїти життя мешканців землі під фальшивим позором пізнішого щастя, яке прийде тоді, як катування, вивози та рабство перетворять людей у "совітських громадян," людей без віри в Бога, без привязання до приватної власности та фанатиків в праці для "загального добра."

Що ж роблять вільні народи, щоб відогнати від себе червоних "визвольників?" Багато хто потішає себе, що демократія переможе тиранію.

Самі слова та віра в перемогу демократії над большевизмом не розгромлять московської тиранії, не визволять поневолених народів, ані не врятують вільного світу від посягань комунізму.

Що було б сталося зо світом, якщо б апостоли, зобачивши воскреслого Спасителя, були б заложили руки та при всяких нагодах кликали: "Христос воскрес, то Його правда та Євангелія запанують між народами та вчинять світ християнським!"

Світ напевно був би надалі залишився поганським, народи були б ніколи не чули про Христа та власне відкуплення, а чудова новина, що Христос приніс у світ, була б зо смертю апостолів зійшла до гробу в вічне забуття.

Тільки запал апостолів, їхня рішучість, готовість нести щасливу новину всім народам і страждати за неї вчинили світ

християнським, рознесли по всій землі славу Христа Спасителя. Світло Христового воскресення просвічувало апостолам дорогу в широкий світ і додавало їм відваги посеред страждань, шикан і спротиву, які Боже слово стрічало в боротьбі з поганством, заки дісталося до людських сердець і здобуло їх для Христа.

СВЯТІ БОРИС І ГЛІБ

Поміж 11 синами св. Володимира Великого був Борис, названий на св. хрещенні Роман, і другий: Гліб, названий Давид. Коли Св. Володимир Великий помер, на важкий жаль своєї великої держави, тоді Бориса не було вдома; він пішов був походом проти ворога України—Печеніга. І саме вертався з переможної війни, як довідався про смерть батька. Йому, Борисові, належалося перше місце. Але жадний слави Святополк наслав убивників на Бориса і вони закололи списом князя Бориса, який не хотів допустити до домашньої війни, щоб не ослабити цим Української Держави. Та Святополкові було цього мало. Він підступом заманив князя Гліба до Києва. Правда, князь по дорозі дізнався про лукаві наміри Святополка, та тоді вже було вертатися, бо всюди чигали вбивники наслані Святополком. І справді нещасного князя Гліба, що недавно втратив батька Володимира і брата Бориса, зарізав таки власний кухар. Але кров братів сплямила руки Святополка окаянного—і він таки не сів на київському престолі, бо те місце заняв славний і відомий Ярослав Мудрий. Він то поховав мощі св. Гліба коло гробу св. Бориса у київській церкві. Пізніше побудовано церкву в честь св. князів-братів, бо Бог дав їм по смерті ласку бути чудесними Заступниками свого народу.

Як бачимо, українські князі, вихована на великокняжому дворі, жили високим християнським життям, і навіть кров пролили, щоб не допустити до більшого лиха, до братньої війни. Молімся якнайчастіше до тих Св. Мучеників, щоб страдальна Україна засіяла ще такою славою, як була за часів їх батька Володимира Великого та їх почитателя Ярослава Мудрого.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

(Квітень)

Більше священичих покликань через Євхаристійне виховання

НЕДОСТАЧА священичих покликань відчувається в цілім світі, а зокрема в нашій Церкві. Хотяй у послідних літах до Канади і до ЗДА прийшла велика поміч через приїзд священиків з українських земель, всетаки ще нема досить духовенства. Наша Церква має в Канаді всього двісті сорокшість священиків, значить ледве оден священик на тисячу вірних. В Церкві латинського обряду в Канаді є один священик на 450 вірних. Ця справа виглядає ще сумніше, коли зважити, що наших священиків канадійського походження є в Канаді заледве 79. Подібний брак священиків американського походження є в ЗДА.

Тому свята Церква так запопадливо старається про нові покликання. Найлевнішою дорогою до розбудження священичих покликань це зближення молоді до Євхаристійного Христа або Євхаристійне виховання молоді.

1. Християнське Виховання. Правдиве виховання повинно зміряти до того, щоб через співдіяння з Божою ласкою, вчинити з людини досконалого християнина, цебто в душах відроджених хрещенням відтворити с а м о г о Христа. Християнське виховання повинно обіймити людське життя, щоб Христос цим життям к е р м у в а в, його усовершив Своїм прикладом і наукою.

Христос дійсно живе в Пресвятій Євхаристії, тому християнське виховання молоді повинно на собі носити Євхаристійне знамя. Нехай Христос, що Себе жертвує на вівтарях, стане осередком життя хлопців, джерелом їх сил. Нехай їх виховання зміряє до жертви Св. Літургії, що її суцільною частю є Св. Пригастя, та нехай їх життя якимсь способом з тієї жертви випливає.

2. Євхаристійне Виховання: Щоб молодь дійсно вела Євхаристійне життя, до цього треба, щоб хлопці: 1) вже у в ч а с н і м віці приступили до першого Св. Причастя. Приняття Св. Причастя у зарані життя легше захоронить їх від утрати невинности.

2) Часто, ба й навіть щоденно — побожно приступали до Св. Причастя. Через це життя хлопців з дня на день буде тісніше лучитися з Христом. Христос, присутній в їх душах, буде впливати на їх життя.

3) Побожно і радо слухали Сл. Божу і відповідно до ступеня свого розвою й зуміли. Тому то конечним є їх добре про це Таїнство повчати. Хлопець, що кожного ранку бере побожну участь в Сл. Божій, буде жити Нею протягом цілого дня через безнастанну боротьбу зо злими налогами. Так Сл. Божа зо Св. Причастям стане поволі осередком і джерелом любови до Христа в житті хлопця.

4) Як можливо часто і радо вілвідувати Ісуса утаєнного в святих Тайнах.

Євхаристійне виховання в Євхаристийній поході Апостольства Молитви

В Євхаристійній молоді життя хлопців формується через Пресвяту Євхаристію. Хлопці виховуються так, щоб вони активно брали участь в Жертві Сл. Божої так **зовнішньо:** хором відповідаючи чи співаючи в часі Сл. Божої і приступали до Св. Причастя, як **внутрішньо** через пожертвування себе Богові з Христом і через Христа.

Євхаристійний похід всіми силами старається, щоб хлопці часто приймали Св. Причастя все більш набожно і з обильнійшими овочами т а к, щоб вони були все більш злучені з Христом через любов.

Покликання ч е р е з Євхаристійне Виховання

Папа Пій XII промовляючи до Євхар. Конгресу в Болівії (1956), сказав: "Євхаристія це знаменитий середник до пізнання Ісуса Христа, зрозуміння Його великої місії до відчуття в собі потягу до самопосвяти через продовжування Його місії в священичім стані". Вид Агнця, що жертвується за спасіння світу, запалює бажанням пожертви для добра душ. В правдиво християнських родинах і середовищах п о б о ж н и х товариствах, що переняті євхаристійним духом, легко процвітають священичі покликання. Брак покликань в першій мірі є наслідком духовної слабосильности многих молодців, а вони слабосильні тому, що не споживають Христового Тіла і Крови, бо лиш той, "що споживає цей ХЛІБ буде жити" (Йоан 6, 59) Євхаристійне виховання спричинює і піддержує священичі покликання передусім з двох причин: 1) Часте Св. Причастя захоронює чистоту; 2) Євхаристійна круціята заохочує до любови Христа і готовости до жертви.

Просім Христове Серце через Непорочне Серце Марії,

щоб у родинах, товариствах і парафіях процвітало евхаристійне виховання. Це без сумніву спричинить численні і добрі священичі покликання.

Місійне намірення на місяць Квітень:

Щоб усі на Цейльоні щораз більше шанували Св. Церкву.

КОЛИ ЛЮДИ ЗГАДУЮТЬ БОГА?

Вийшов Св. Петро з неба на прохід і зайшов на землю. Люди веселяться, п'ють і танцюють, бо того літа був чудовий урожай. Пшениця мов ліс покрила поля. Виноградина ломалася під тягарем грон. А вівса, жита, кукурудзи то вже й не злічити.

Петро доволі довго забавився на землі, бо любо було йому серед загальної радости. Пробув три дні на землі і навіть не спам'ятався, що треба вертатися до неба.

"Де ж ти, Петре, пробував?"—питається Бог. "На землі... Трохи побавився з людьми. Там дуже добре. Музика грає, люди п'ють, танцюють і забавляються", відказав Петро.

"А згадує хто про Мене? Ходять до церкви? Моляться?" питається Господь.

"Ніколи не чув там Твого йменя, Господи. Навіть старі баби не згадують Тебе",—відповів Петро.

Минув рік. По жнивах Господь знову позволив Петрові пройтися по землі, але Петро скоро вернувся до неба, бо ніхто з ним не бавився, ані не просив у гостину, бо через посуху ніщо не вродилося.

"Чому ти так скоро вернувся?"—питається Бог Петра. "Нічого там було мені робити. Всі сумні, понурі. Бідують", каже Петро. "А згадують про Мене?"—каже Бог. На це Петро: "Вони невпинно кличуть: "Господи, змилосердися, пошли урожай на другий рік!"

Диявол негоден обманити Марію. Вона знає його тактику та штучки. Марія знає, що диявол бореться з Богом і душами, відколи звів Адама і Єву. Пекельний дух особливіше ненавидить Марію, бо вона привела на світ Спасителя, який розгромив Сатану та його царство: "Я бачив сатану, що немов блискавка спадав із неба". (Лк. 10, 18). Проте негоден пошкодити самій Марії, бо вона сильніша ніж ціле пекло. Ось тому силкується шкодити бодай її слугам і почитателям, щоб звести їх на манівці, відобрати освятну ласку, огірчити християнське життя, вмовити в них, що гріх—приємний, а чеснота—нудна, й так віддалити їх від Бога та Божої Матері. "І змій розлютився на жінку та пішов воювати з останками її насіння (дітьми), що вони бережуть Божі заповіді та мають свідоцтво Ісусове". (Апок. 12, 17).

ВЕЛИКДЕНЬ БАБУНІ

Іванна Петрів

СОНЦЕ СИПНУЛО на Великодніх радощах теплим промінням і освітило ніжним весняним сяйвом чепурні доми на периферіях міста. Пупянки на бузках набреніли, а травники перед хатами добирають собі кольори весняної зелені. Радісно й гарно на світі. Здається немає в цілому році кращої днини як Великдень.

Після Великоднього обіду бабуня сіла у вигідний фотель напроти великого вікна, що займає майже цілу стіну й виходить у молоденький вишневий садок. Вона любить цей садок, що нагадує їй дитинство й молодість на приходстві у свого батька. Найбільше життерадости вливає в її змаргане серце радісний безтурботній сміх дітей, що граються тепер у вишневому садочку. її внуки, її радість, продовження її власного життя.

Оксанка, це ж викапана бабуня. Ті самі очі, те саме волося, навіть усміх той самий. Ростик у батька вдався. Такий сам певний себе і такі самі в нього познаки шляхетної гордости, як у батька.

—Боже, дякую тобі, що позволив мені бачити, як ростуть мої внуки!—шепче бабуня.

—Дякую тобі, що позволив мені чути й радіти, як ніжно й солодко звучить рідна мова в їхніх дитячих устах.—

—Дякую Тобі, Боже, за ті пісні наші чудові та за цей мій голос, яким я ще сьогодні співаю внукам і вичаровую в їхніх мріях образ далекої України. О, як чваняться вони перед усіми цими піснями і цим садком вишневим, що ми його розвели біля хати на спомин Рідного Краю.—

—Кожна річка тут це для моїх унуків образ Дніпра, Дністра чи Дону. Кожний горбок це для них Карпати, Кавказ або бодай Володимирівська гора над Дніпром, або Високий Замок у Львові.—

—Дякую Тобі, Боже, що позволив мені навчати їх бачити у всьому Україну.—

Як легко та без труду вивчають вони мову англійського оточення. Це їм потрібне, це потрібне Україні, це потрібне їх новій батьківщині. О,

дякую Тобі, Боже, за цей дар. Їхні товариші забави люблять їх і цінять за знання двох мов. І вчителі в школі вдоволені з цього. Господи, Ти справедливий і колись наша мова буде така потрібна цілому світові як сьогодні англійська чи французька. Господи, мучеництво й жертви Ти оцінив. Вірність нагородиш.—

Бабуня примкнула втомлені очі. Лагідна усмішка вдовільна осяяла її обличчя.

Дзвінкий сміх дітей перервав її дрімоту. Вона поглянула у вікно. Пупянки на корчах бузків на очах наповняються, а пупянки вишневого квіту біліють й в е с н я н и м и пахощами наповняють садок і повітря у кімнаті.

—Боже, Ти один знаєш, як боліла моя душа, коли ми покидали Рідний Край. Жила надією, що війна прошумить і вернемося додому.

—Боже, Ти знаєш, як важко було покидати Европу, шукати нову батьківщину за морем. О, як жалко було мені, що мої внуки прийдуть на світ в новому краю. Вони не знатимуть чару української землі і ніякі євшан-зілля не пригадає їм запаху українських нив. Боже, Ти один знаєш мої турботи, бо ж Ти слухаєш мову душі моєї. А Ти, Божа Матінко, повірнице моя, Ти завжди вливала надію в стривожене серце моє. Ти казала стануги мені на сторожі біля моїх внучат. І я стою, Божа Матінко. Дякую Тобі за пораду!

—Чи бачила Ти, Божа Матінко, як раділа Оксанка, коли я казала їй прикрасити кошичок на свячене? Скільки дбайливости й дитячого захоплення було в цій її роботі. Чи бачила Ти, Божа Матінко, як вона добирала вишивані серветки, щоби було й гарно й достойно й по українському звичаю? А їй щойно вісім років. Ростик застеріг собі, що він буде нести кошик до церкви. Чи бачила Ти, Матінко, тоді його горду поставу, його поважну міну? А йому ж щойно шостий рік почався. А як вони співали! Чи подобався Тобі, Ісусе, їх спів у церкві? Я навчали їх співати це наше зворушливе "Христос Воскресе із мертвих..."

Мені завжди здається, що "Христос Воскресе" там на наших землях було якесь величніше й Тобі миліше...Пробач, Господи, це мені тільки так здається. Для Тебе цілий світ однаковий і всі люди Твої діти. Всі вони хвалять Тебе на свій спосіб, але я певна, що не любиш тих, що відрікаються свого. Господи, поможи мені вдержати моїх внуків при вірі батьків своїх, при рідній

мові, при українському народі!—

Бабуня поклала голову на м'який фотель і задрімала. Промінчики сонця граються її срібним волоссям, сковзуються по її обличчі, перескакуючи зморщини на чолі, через примкнені повіки зсуваються по блідих висках, щоб сісти на кінчику її бороди.

Надлетіла турма воробчиків у вишневий садок, що своїм голосним цвірінканням збудили бабуню.

—О, Господи, який гарний світ, яке миле Твоє сонечко. Сонечко Великодньої днини. Чи памятаєш, Господи, весну на Україні? Ніде на світі нема такої чарівної весни. Пригадуєш собі, Божа Матінко, як пахли фіялочки у нашому саду, як бреніла бджілка над жовтими, медом пахучими вербовими базьками?

—Таки найкращий Великдень на Україні, Матінко наша. Воскресна утреня...Вінок поважних господинь та гожих молодиць довкруги церкви, а перед ними великодні кошики з пасками...і то з якими!

А гагілки, а писанки, Матінко Божа! Памятаєш? О, напевнно памятаєш ці хороводи розспіваних дівчат, що їм весна фіялочками гляділа з очей.

Завтра будуть гагілки в залі під церквою, та це вже не те, ой не те, Матінко. Та все ж таки піду з унуками, нехай звикають.—

—Матінко, Ти бачила мої писанки вийшли несогірші. Це для них, для моїх унуків. Оксаночка вже теж починає писати. Он ця зкраю це її, Матінко.—

—Бабуню, бабуню! Коли гагілки під церквою?—перебила Оксаночка, вбігаючи до кімнати. —Ходім, ходім бабуню! Наша сусідка, пані Тікет дуже тішилася писанками. Вона хоче ще бачити українські гагілки й піде з нами. Її діти теж підуть.—

Мов в о р о б ч и к цвірінкала Оксаночка, а бабуня пригорнула її до себе й гладила по головці.

—Завтра гагілки Оксаночко, завтра. Сьогодні Великдень, усі вдома радіють святом.—

Ростик уже біжить до хати. Батько й мати натішилися своїм вишневим садком і теж ідуть до хати.

—Будемо співати, бабуню, добре? Заспівайте нам гагілок, заспівайте... — Сонце всім блиском освітило кімнату та сіло на жовті вербові базьки у вазах. Запахло медовим ароматом і ціла родина, мов на кивок батути, зачала радісне "Христос Воскресе..." Глибокий баритон батька надавав цій величній пісні незрівнаної

краси.

—А тепер гагілки, бабуню, жучка, жучка...—

Бабуня виводила своїм милим і таким ще свіжим голосом то жучка, то Галю, то Паняночку—Весняночку.

Діти гляділи в бабунині сині очі і в мріях своїх малювали давній Великдень в Україні.

ЯКИЙ ТИ ПАТРІОТ?

1) Національно свідомі люди, що люблять і цінять свою національну спільноту і здатні на посвяту й жертви для неї, отже люди, що їх називаємо звичайно патріотами, в різний спосіб виявляють назверх отой свій патріотизм. Велику ролю в формі того вияву грає рівень освіти, характер людини, її темперамент. Одні виявляють свій патріотизм у тихій, сірій, упертій, безкорисній, щоденній праці для нації, не вимагають за цю свою працю ніякого признання, ні похвал. Те, що вони задля нації зробили, вважають лише сповненням свого національного обов'язку. Це, нажаль, рідкий, але зате дуже позитивний і хосенний тип патріота.

2) Інший тип патріота це енергійна, ділова, а враз із тим амбітна людина, яка любить признання й похвали за свою громадську працю й навіть її вимагає, бо це вдоволяє її амбіцію. Похвали й признання за працю є для неї товчком до дальшої діяльности, до ще ширшого вияву. Цей тип патріота не злий, хоч він має свою слабу сторону, й коли його амбіція не є заспокоєна, він часто заломлюється або знеохочується до громадської праці.

3) Третій тип патріотів це вже "патріоти" в рукавичках, патріоти на губу, балакуни й пустодзвони, в яких на устах багато патріотичних фраз, а по суті вони нездатні до ніякої громадської, позитивної роботи. Гіршою відміною того типу це люди, які оперуючи високопарними патріотичними фразами, роблять собі з того зверхнього вияву свого "патріотизму" джерело доходу. Вони жирують на національних почуваннях, на патріотизмі маси.

"Хто не любить, той пробуває в смерті" (1 Ів. 3, 14).

Суддя: Чому ви забрали три сукні з крамниці, не заплативши за них?

Чоловік: Я тільки хотів показати їх своїй жінці та спитатися, чи вона не бажала б купити собі одну з них.

ДОБРЕ ЗНАЙОМІ. Пилип: Іване, я тебе знаю й ти мене знаєш уже більше ніж п'ять років. Ось тому маю приємність попрохати в тебе 50 долярів. Віддам за місяць.

Іван: Я тебе знаю й ти мене знаєш уже більше ніж п'ять років, і саме тому маю приємність взагалі нічого ніколи за ніщо в світі не позичати тобі.

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Віра—це основа надприродного Життя

ЧЕСНОТУ покори вважають за основу всіх чеснот у цьому значенні, що без неї не має жадної міцної чесноти, а з нею всі другі чесноти стають глибші й досконаліші. Одначе чеснота віри є основою самої чесноти покори, якої погани не знали й тому віра є в правдивішому значенні основою всіх чеснот.

Тридентський Собор твердить, що віра—це початок, основа та корінь усього виправдання, і тим самим усієї християнської досконалости.

Віра— це **початок** усього виправдання в цьому значенні, що вона є цим таємничим засобом, ужитим Богом, щоб запізнати людей з Його життям і дати їм можність пізнати Його як Він Сам знає Себе. З нашої сторони віра—це перше надприродне розположення до виправдання, без якого не можемо ні надіятись, ні любити. Це, щоб так сказати, посідання Бога та божих речей. А щоб перейнятись цим духовим життям і жити ним, треба вперед пізнати його, бо ж ніхто нічого не хоче, чого не знає. А до пізнання цього Божого життя приходимо через віру, нове світло, дане розумові, яке дозволяє нам поглянути в новий світ, надприродний світ. Віра—це неначе далековид, що дозволяє відкрити найдальші речі, невидимі для голого ока. Хоч це порівняння є досить недосконале, бо далековид—це зовнішній прилад, а віра проникає в найдальший закуток розуму та збільшає його силу пізнання і також його поле діяння.

Віра — це основа **духового** життя. Християнська досконалість—це неначе простора й висока будівля, якої основою є віра. Що глибші основи, тим вищу будівлю можна збудувати без небезпеки для її сталости. І тому дуже важливою річчю є скріпити віру в душі кожної людини, передовсім у духовних осіб, що обовязані провадити других, так, щоб на цій непохитній основі могла станути святиня християнської досконалости.

Вкінці віра—це **корінь** християнської досконалости. Як коріння шукає в землі потрібних соків до життя і росту дерева, так віра, запускаючи свої коріння в найдальші закутини душі і годуючи її Божими правдами, постачає досконалості життєвого соку. Як глибокі коріння постачають міцність дереву, яке вони підтримують, так душа змінена в вірі, опирається духовим бурям. Тому міцна віра має дуже велике значення в житті кожної людини, що хоче осягнути високий ступінь досконалости.

ВІЧНІСТЬ

Всім інтересуємося, за всім побиваємося, що хвилево спричиняє нам приємність або може спричинити поправу нашого матеріяльного положення. Рідко однак інтересуємось і думаємо про те, що чекає нас у вічності.

Боїмося думати про вічність, бо думка про вічність зневолила б нас змінити наше наставлення, наше життя на краще, ліпше по засадам Св. Євангелії.

Боїмося думки про вічність, бо тоді треба б вибрати тернистий шлях життя, йти слідами Спасителя та Божої волі шукати.

Людина, яка думає про вічність, не піде за першим-ліпшим подувом думки, за першим-ліпшим покликом світу, за гарними приманами, які хочуть завести її до погибелі. Вона добре призадумається, чи дана думка, поклик світу, його примана є правдивим світлом на шляху життя, чи може це тільки блудний вогник.

Людина, яка не думає про вічність, подібна до людини з зав'язаними очима. Вона не бачить нікого й нічого довкруги себе, а біжить навмання, минаючи красу, не спостерігаючи її, як також недобачуючи небезпек, які загрожують їй на шляху життя.

Не біймося думки про вічність! Застанова над вічністю пригадає нам нашу мізерію та нашу велич. У світлі застанови над вічністю пізнаємо, скільки то в житті тратимо дорогого часу на маловажні й непотрібні речі, які нас хвилево захоплюють, а для вічности не приносять жаного хісна. Застанова над вічністю отворить нам очі на нашу неміч, що є наслідком первородного гріха, як також на вашу велич в наслідок відкуплення.

Щоб не минув безслідно час нашого життя, щоб не полишився нам хіба жахливий спомин про вічність: "Запізно! Змарнував я життя!" —згадуй часто про вічність і формуй своє життя відповідно до цієї правди. Пам'ятай про вічність і ніколи не згрішиш!

Легенда про тернину

Олена Цегельська

І прийшла година страсти на Сина Чоловічого.

"Пилат звелів збичувати його".

"Вояки ж, сплівши із тернини вінка, Йому положили на голову, та багряницю наділи на Нього".

Там римські воїни пізно в ніч мучили Ісуса, били Його зв'язані очі, говорячи: "Коли Ти справді Бог, то відгадай, хто Тебе ударив?"

А Син Божий, заливаючись кривавим потом, мовчав. Тоді злоба підсунула їм більше жорстокі знущання. Насміваючися, зодягнули Його в багряну шату, дали в руки скипетр з тростини і, посадивши на стільці, покланялися Йому наче цареві. Вони ходили кругом Його і насмішливо вітали. Але на цьому не кінець злоби. "Та який же Ти цар, без корони на голові?"—кликали більше жорстокі.—"Нумо, укоронуймо нашого царя!"

Метнулися воїни, й угледівши на краю подвір'я кущ тернини, задумали диявольську іграшку. Воїни гострими мечами натинали гнучкі галузки і звинними руками плели терновий вінок на голову Спасителеві. Даремне пручалася тернина, підводила свої галузки вгору, колола своїми шпитальками жорстоко вояцькі руки і молила їх:

—О! лишіть мене в мирі! Не чиніть із мене знаряддя муки Синові Божому! Не стягайте на мене і плоди мої вічного проклятя!"

Не слухали. Не розуміли ніжного шуму мольби в її галузках. А що їхнім, запеклим в боях, вояцьких рукам, уколи тернини? Один сміх!

Так серед жорстокого сміху і грубих жартів було сплетено твердий, незугарний, терновий вінець і було положено його на найсвятішу голову світу. Безмилосердними, грубими кулаками було втовчено колюче терня у святе чоло і скрані. Жорстокий біль прошив голову Ісуса і каплини цінної крови потекли по обличчі та застигли рубіновими каплинками на висках. А кущ тернини, що ріс під муром, відчув наче жива істота, що сталося що неймовірно жорстоке, що з його віток учинено знаряддя ганьби і муки Синові Бога Творця. Він увесь задрижав, затрусився і похилився низько, низько до землі. Із шумом вітру почулися покірні слова молитви куща:

"—О! Ісусе, Спасителю світу прости, прости! Дай забуття ганьби! Дай мені силу оселитися далеко від людських осель і учини плоди мої терпкими та непридатними для споживання людям!"

І почув Ісус, умучений і поганьблений Син Божий благання куща. Зболілі уста шепнули: "Нехай станеться!"

Брізбейн, Ївшлевд, Австралія. Арх. Служба Бога 2. 2. 1958. З ліва на право: о. Степан Масло, ЧНІ., ВПресв. Митрополит Кир Германюк; о. Н. Копяківський, ЧНІ.

Пізнай Бога й будеш щасливий

С. Х.

В СТАРИННИХ Тебах, столиці давньої єгипетської держави у горішнім Єгипті, де сьогодні туристи всього світу відвідують артистичні гробівці єгипетських фараонів, була святиня присвячена богині Ізис. Єгиптяни вірили, що вона навчила людей плекати збіжжя, тому вважали її покровителькою урожаю. Жреці цієї богині мали жити в досконалій чистоті, голили наголо голови та ходили босо. Вони навчали, що ця богиня дала початок людству. Її статуя стояла в святині закрита блакитньо-золотою заслоною. Хто подивився на цю статую, той здобував глибоке знання про життя й усесвіт. Проте ніхто не міг відслонити заслони за винятком жреців.

Один юнак, бажаючи викрити тайни поганської віри та забобонів, сховався в святині. В ночі, коли жреці спали, наблизився до статуї богині та відкрив заслону тремтячими пальцями. Вранці жреці знайшли його сливе непритомного біля статуї. За заслоною не було нічого тільки звичайна статуя з мармуру. Ніякої мудрости він не здобув, хібащо викрив облуду й обман жреців, і переконався про фальш поганських вірувань. Це фатальне відкриття облуди позбавило його змислів.

Християнська релігія не лякається розшуків і науки, що помагають людям краще зрозуміти Бога та вселенну, твір Його всемогутньої правиці. Церква невпинно закликає християн: "Наближайтеся до Бога! Читайте зчаста й побожно Св. Письмо! Говоріть про Бога, думайте про Нього та намагайтеся щонайкраще зрозуміти Його!"

Щоправда людина не зможе ніколи вповні зрозуміти Бога, поки живе на землі, бо наш розум заслабий, щоб проникнути тайну всемогутнього Творця. Св. Павло каже: **Тепер ми бачимо ніби в дзеркалі, в загадці, але потім—обличчям в обличчя. Тепер я розумію частинно, а потім пізнаю так, як і я пізнаний.** (І Кор. 13, 12).

Навіть найбільші філософи людства негодні вповні зрозуміти Бога. Св. Августин (354-430), славний філософ і богослов, проходжувався по морським побережжі, намагаючись зрозуміти Бога. Там подибав

малого хлопчину, що випорпав собі в піску невеличку ямку та наповняв її водою, яку черпав із моря. "Що ти робиш, хлопче?", спитався задуманий Августин. "Хочу перелляти всю воду моря в цю ямку!", відповів хлопець. "Але ж це неможливе! Вся вода моря тут не зміститься, бо Середземне Море велике!", відказав Святий. Тоді хлопчина усміхнено споглянув на великого філософа та промовив: "Легше було б мені помістити всі води моря в цій ямці, як смертельній людині пізнати природу Бога та таїнство Пресвятої Трійці".

Це був ангел Божий, що повчив Св. Августина... Людина вповні не потрапить зрозуміти Бога, поки не побачить Його в небі при помочі блаженного видіння. Св. Іван пише до перших християн: **Подивіться, яку любов Отець дав нам, щоб ми звалися Божими дітьми, і ми ними є. Світ нас не знає тому, що Його не пізнав. Улюблені, ми тепер Божі діти, але ще не виявилося, що ми будемо. Та знаємо, що, коли явиться, то будемо подібні до Нього, бо будемо Його бачити так, як Він є.** (І Ів. 3, 1-2).

Хоч людина на землі негодна вповні пізнати Бога, проте вона може доволі багато довідатися про Нього, й це знання сповнить її неабиякою радістю, бо нема кращого в світі знання ніж знання Бога.

Чому ж властиво треба намагатися здобути це важне знання про Бога?

Бог це найкраща істота, що посідає всі можливі досконалості, які подивляємо в сотвореннях: Він мудрий, предобрий, всемогутній, милосердний... Сьогоднішнє людство захоплюється тайнами природи, розбиває атоми, студіює зорі, шукає за можливістю полетіти у всесвіт на інші планети. Людина більше жадна знання в сьогоднішніх часах аніж у минулому. Якщо ж так багато часу присвячуємо розшукам у всесвіті, то чому б іще більше часу не присвятити студіям, що допомогли б нам краще й обширніше запізнатися з Творцем вселенної? Хіба ж Бог не є ідеалом, початком і кінцем усього Чи Він не є ціллю людства й образом кожної людини, що її сотворив на Свою подобу? Чи не є Він найвищим законодавцем, суддею і керманичем світу? Хіба може щонебудь у світі статися без Нього? Чи блаженні в небі не знаходять у Ньому свого вічного щастя?

26 лютня 1955 р. Юрій Смит, 31-літній американський пильот, випробовував новий турбіновий літак коло Лягуна Біч у Каліфорнії. Літак піднявся на яких 7 км., досягаючи бажану височину. Смит летів понад 1000 миль на годину. Коли ж він бажав спростувати літак, щоб летіти просто, не підносячись уже більше вгору, зіпсувався контрольний апарат і літак почав стрімголов спадати вдолину. Тільки притомність і самоопанування врятували пильота від нехибної катастрофальної смерти.

Смит вискочив парашутом, але тиснення повітря через шаленну скорість літака було таке, що йому здавалося ніби він головою вдарив об мур. Потрясення й удар позбавили його свідомости. Одна третина парашута порвалася. Темрява сповила його пам'ять, як він, махаючись, спускався вдолину. Через закон тяготіння очі повилазили йому з очних ямок. Вітер зірвав з голови шолом. Шлунок надувся немов балон. Тиснення повітря зірвало йому з ніг черевики, скинуло перстень з пальця й рукавиці з рук. Кров спливала йому з носа, вух.

Найславніші лікарі оглядали Смита, як він опинився в шпиталі, де пробув пів року. Ніхто не сподівався, що він переживе свою катастрофу. Найславніший із лікарів, що перший зайнявся Смитом, Др. Самуїл Фрезер, виявляючи свій подив, що Смит не помер, як тільки вискочив з літака, заявив: "Там був напевно ХТОСЬ тоді, що подбав про Юрія Смита".

Коли ж Бог є всюди та завжди пробуває біля нас, ба й по словам Св. Павла: **І Він сотворив із одного** (Адама) **весь людський рід, щоб замешкував всю поверхню землі... щоб шукали вони (люди) Бога, чи не відчують і не знайдуть Його, хоч Він недалеко від кожного з нас, бо ми в Нім живемо, і рухаємося й існуємо, як і деякі з наших поетів казали: "Навіть ми Його рід"** (Дії: 17, 26-28).

Ми Божі діти, бо Бог сотворив нас. Лихі ж ті діти, що не цікавляться своїм батьком. Бог же наш Батько, бо ми походимо від Нього. Не було б нас, якщо б не був сотворив нас.

Дивуємося, що нераз люди не знають, хто їх сусід. Буває й таке, що сусіди, які мешкають з іншими в тім самім домі, не знають, хто мешкає біля них таки за стіною в тім самім будинку. Куди ж більше треба дивуватися, що люди не знають Бога, який живе з ними, і в якім вони проживають, ба й носять у своїх серцях, якщо пробувають в стані освятної ласки. **Як хтось любить Мене,** сказав Ісус Своїм учням, **той буде берегти Моє слово. І Мій Отець полюбить його, і Ми прийдемо до нього й оселю заложимо в нього** цебто замешкаємо в його душі. (Ів. 14, 23).

ДИВНЕ НАВЕРНЕННЯ

При церкві Внебовзяття Пресвятої Богородиці в Парижі довгі роки працював о. Андре. Його часто можна було бачити в сповідальниці, як припроваджував душі до Бога. Коли ніякого вже не було і церква була порожна, він з епітрахилем на шиї клякав у лавці коло сповідальниці і молився з часослова. Він наче чекав на тих, які хотіли очистити своє сумління.

Одного дня до церкви ввійшли два молоді старшини. Вони хотіли оглянути цінне церковне мальовило. Як тільки завважили священика, один з них сказав:

—Дивись,там клячить священик. Цікаво на кого він чекає?

—Може на тебе, відповів усміхаючися другий.

—Сумніваюся, була відповідь. Але... я собі з ним поговорю!

—Ти цього не зробиш!

Побачиш, що зроблю. Я навіть висповідаюся.

Військовик підійшов до священика, вклонився і щось шепнув йому до вуха. Священик пішов до сповідальниці, а коло неї клякнув старшина. За кілька хвилин устав змішаний і підійшов до свого товариша.

Але за кілька днів цей старшина прийшов знову до тої церкви. Тепер він поважно підійшов до священика, який клячав недалеко своєї сповідальниці і попросив висповідати його.

Цим разом сповідь була довга. Коли молодець встав, то на його обличчі відбивалася радість.

Пізніше він оповідав про цю подію таке: Коли я перший раз підійшов до священика і сказав, що хочу сповідатися, він відразу завважив, що я собі хочу з нього зажартувати. Одначе не говорячи нічого, сів до сповідальниці і звернувся до мене:

—Молодче! Ти насміхаєшся з мене. Це не є гарно, але я не гніваюся на тебе. Одначе, коли клячиш ось тут, то мусиш прийняти малу покуту. Сподіюся, що як старшина, виконаєш її совісно. Багато не вимагаю, тільки прошу через цілий тиждень раз на день сказати голосно:

Мушу вмерти, але я з того сміюся!
Будуть мене судити, але я з того тішуся!
Можу пропасти навіки, одначе з того собі нічого не роблю.

—Це все, закінчував священик. Тепер поблагословлю ще тебе і запевню, що буду за тебе молитися.

Спокій і доброта священика зробили велике враження на військовика.

Першого і другого дня він відмовляв покуту, не застановляючися над нею. Але на третій день його почав огортати страх. Не міг вимовити: **мене будуть судити, а я тішуся з того.** По кількох днях внутрішньої боротьби пішов до церкви, де щиро висповідався і знайшов спокій своєї совісти.

("Католицька Акція")

1) Моя сусідка насміхається з мене і каже що священики страшуть людей сповіддю, хоч Христос не змушував нікого сповідатись. Чи це правда?

Нехай ваша сусідка насміхається! Якщо ви ходите до церкви, то повинні знати, що священики не страшуть нікого сповіддю. Сповідь установив Сам Божественний Спаситель перед відходом до неба. Він дав апостолам і їх наслідникам владу прощати гріхи оцими словами: **Прийміть Духа Святого. Кому ви гріхи простите, то простяться їм, а кому задержите, то задержаться!** (Ів. 20, 22-3).

Як не священик годен простити гріхи, коли не знає їх? Ось тому каяшник мусить уперед визнати їх, покаятися, обіцяти поправитися, й аж тоді може доступити прощення за посередництвом священика, який представляє Христа й прощає людям гріхи в Його імені.

2) Мені часто насуваються гріхи проти Бога. Чи я грішу?

Не грішите, якщо негайно відкидаєте подібні гадки, бо гадки не є гріхом, поки людина свідомо та добровільно не погодиться на неї.

Треба негайно відкинути лиху гадку, от хоча б кажучи: "Боже, я люблю Тебе!—Боже, поможи мені!—Ісусе, Маріє, Йосипе, відженіть від мене Сатану!"

За відкинення лихої гадки маємо заслугу перед Богом, бо таким чином заявляємо, що любимо Бога більше ніж лиху гадку.

Лихі гадки це спокуси. Нема гріха, як людина відкидає спокуси та не має в них уподобання. З лихих гадок, що ми відкинули, не треба навіть сповідатися, бо там не було гріха.

3) Я маю приятеля некатолика. Часом зачну дискусію про католицьку Церкву, але він зараз перериває її та каже, що про це не хоче й чути. Чи він грішить?

Якщо він це робить тому, щоб не почути правди та не мусіти прийняти її то напевно грішить і відповідатиме Богу за це.

Неодин тримається здалека від католицької Церкви, бо не хоче прийняти її навчання, яке вважає застроге. Йому ніґдіннє проживати некатоликом, бо не треба постити в пятницю, ходити на Службу Божу в неділю та свята, не треба сповідатися з гріхів...

Справді воно легше жити некатоликам на цім світі, але за те куди тяжче вмирати та станати на Божий суд, на якім прийдеться здати рахунок з цілого життя. Хто знає або принаймні поважно підозрівав, що тільки католицька Церква є дійсно Христовою Церквою, але, відказується вступити до неї, бо вона

за строга, той не може спастися, бо не виконує волі Спасителя, який бажає, щоб усі люди належилали до Його Церкви, а не до церков основаних Лютром, Генрихом VIII, тощо...

4) Мій знайомий не вчить своїх дітей молитви та катехизму, бо каже: "Як підростуть, то підуть до церкви на катехизм. Там їх всього навчать!"—Чи так повинні поступати християнські батьки?

Ваш знайомий дуже лихо поступає, бо кривдить власні діти. Батьки повинні навчати діти про Бога, Ісуса, Божу Матір, небо і пекло, як тільки діти зачинають розуміти потрібні речі.

5) Мій син познайомився з німкою, яка є римокатоличкою. Не знає, ані не хоче знати поукраїнськи, хоч я прохала сина, щоб починав учити поукраїнськи свою майбутньою жінку. Син навіть не хотів слухати мене, а тільки заявив: "Женюся з нею, бо чужі дівчата кращі та ліпші ніж наші українські!" Чи він добре робить?

Ваш син терпить на почуття меншевартости. Не один попікся та досіль кається за свій нерозум. Ми не маємо нічого проти подруж між католиками різних обрядів. Вони дозволені та добрі самі в собі. Проте вже перед шлюбом треба точно окреслити, як має виглядати таке подружжя.

Всі діти, так хлопці, як дівчата, такого подружжя мають іти за батьком. Шлюб має бути в церкві хлопця. Діти мають бути виховані в обряді батька та хрещені в його церкві.

Як іде про українців, то подружжя між українцями та католиками іншого обряду представляють цю трудність, що українець чи українка матиме трудність зо своєю латинською партнеркою чи партнером через обряд і богослужения, бо вони відправляються в старослав'янській мові.

Оттому наші хлопці повинні подбати, щоб їх англійські жінки бодай трохи обзнайомилися з нашою мовою та обрядом, щоб опісля не було трудностей. Дуже добре роблять українці, що шукають собі партнерів чи партнерок між нашим народом, бо так усувають труднощі, що майже завжди виникають у подружжях, в яких одна сторона належить до одного, а друга до другого обряду.

6) За кого треба нам молитися?

Треба молитися за себе самих, за своїх батьків, свояків, приятелів і ворогів, за душі в чистилищі, за Папу, єпископів і священиків, за урядовців свого краю, за нашу рідну Церкву й Україну.

Деякі християни ухиляються від заховування Божого слова, кажучи: "Навіть сам проповідник не заховує його". Вони подібні до тих, що стрінувши на роздоріжжі дороговказ, не хочуть далі йти, та чекають, аж поки дороговказ рушиться з місця й піде наперед.

—(Св. Августин).

Замість нарікати, грішники повинні дякувати Богу за хрести та страждання, що ними опам'ятує та завертає їх із дороги загибелі, якою були б зайшли до пекельної безодні. "Господи,... Ти оздоровиш мене, подаруєш мені життя. Й ось моя гіркість вийшла мені на добро, бо Ти вирвав мою душу з погибельної ями, кинув позад Себе мої гріхи (Іс. 38, 16-17).

Нашим першим обов'язком є святість—навернення світу повинно початися нашим власним навернением.—Кардинал Сугард.

ХТО Є БОГ?

о. Мих. Щудло ЧНІ.

Є ОДНЕ ім'я в світі, що лунає щоденно по цілій земській кулі навіть поміж нецивілізованими народами, що покищо проживають по пущах і нетрях в Азії та Африці. Кожен повторює його в скорботах і радощах, особливо воно з'являється на устах у часі нещасть і хвороб. Це ім'я дуже коротке, бо складається тільки з трьох букв. Воно виявляє славний початок людського роду та почесне призначення людини. Люди по різних краях повторюють його від сходу до заходу сонця. Чиє ж це ім'я лунає по всьому світі? Може це ім'я славних полководців, що прославили себе й свої народи воєнними походами й світлими перемогами, про які історія так похвально висловлюється? Може це ім'я славних винахідників, що дали людству радіо, телевізію, літаки чи ракети або атомні бомби?

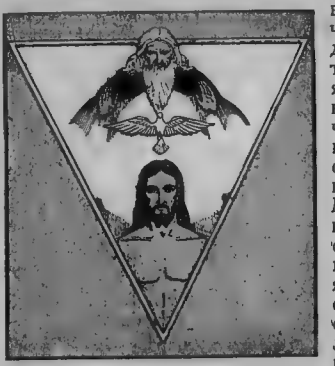

Ні, це коротке ім'я це БОГ. Повторюють його вчені та невчені, здорові та хворі, християни й погани, сивоволосі старці та малі діти. Лунає воно невпинно в небі, де анголи, припадаючи перед Божою величчю, кличуть токірно: **Свят, свят, свят Господь сил, вся земля повна Його слави!** (Іс. 6, 3).

Вчені студіюють початки й розвій різних мов світу від найдавніших часів. Слово "Бог" це одно з найдавніших і найстарших слів у кожнім народі. Розшуки та досліди старовини по різних частинах земської кулі наявно виказують, що вже передісторична людина вірила й почитала Бога. Віра в Бога така давня, як і саме людство. Віра в Бога зроджувалася в примітивній людині із оглядання світу, в якім вона проживала. Примітивний, доісторичний чоловік бачив світ, придивлявся до різних таємничих з'явищ, яких не міг вияснити без відклику до Бога. Схід і захід сонця, зміна пір року, рух зір на небі переконували примітивну людину, що у всесвіті мусить бути Бог, який рядить всесвітом.

Ім'я Бога невпинно на устах не тільки тих, що вірять і люблять

на спокійно страждати як це вчинив Гайн? Треба знайти якусь потіху в стражданні. Треба благати Бога: "Боже, не рятуй мене від цього страждання", але: "Боже, дай мені силу спокійно нести цей хрест!"

Страждання є таксамо часткою Божого Провидіння як і Його благословення. В всесвіті панує світло й темрява. Так і в житті людей є радість і смуток. Обидвоє важні в житті людини. Не заховуймося немов діти, що плачуть на вид лікаря, бо бояться застрику, який рятує їх від смерти. Лікар не дає хворій людині ліків, які перевищали б її сили. Бог допасовує хрести до наших сил. Ці хрести лікують нас із прив'язань до земських дібр, дають нагоду відпокутувати за минулі гріхи та зібрати багато заслуг для неба.

Нема щастя без Бога. Душа тратить Бога, як допускається смертельного гріха, от хоча б їсть м'ясо в п'ятницю, добровільно пропускає Службу Божу в неділю чи свято, штучно уникає дітей у подружжі, впивається так, що нічого не пам'ятає, любується дуже поганими гадками, веде дуже брудні розмови, допускається нечистих діл з собою чи другими, тощо.

Така душа проживає в невпиннім неспокою та замішанні, поки щирою покутою не перепросить свого Творця та не помириться з Ним.

За те душі злучені з Богом освятною ласкою та щирою лю-

ПОКЛОНИ

В середу ввечорі, четвертого тижня Вел. Посту, Східня Церква має спеціяльне покаянне богослуження, що зветься "Поклонами". Ця богослужба має канон Св. Андрея Критського зложений із 250 тропарів. По кожнім тропарі священик і нарід роблять поклін на знак покути та каяння за гріхи.

В відправі згадується велика каянниця Сходу, Св. Марія Єгипетська, що прожила в гріхах значну частину свого життя. Вкінці розкаялася, удалася на пустиню й так понад 20 літ покутувала за гріхи.

Покутою направила грішне життя. Дійшла до високої святости. Мала часті розмови з Ісусом Христом. Померла як велика свята. Св. Зосим похоронив її тіло.

Життя Марії Єгипетської—це доказ, що без покути нема дійсного покаяння та прощення. Хто дійсно кається за свої гріхи, той мусить робити за них покуту.

Оттому наша Церква в часі Великого Посту, яким згадує сорокденний піст Спасителя на пустині, має особливішу відправу "поклони", щоб дати своїм духовним дітям нагоду чинити публичну покуту за гріхи

Хтось був сказав Ісусові, що Пилат справив різню збунтованим мешканцям Галилеї. На це Спасителя відказав їм: "Чи ви думаєте, що ці галилейці, які так постраждали, були грішніші від інших галилейців? Ні, кажу вам. Але, якщо ви не покаєтеся, то всі так загинете!" (Лк. 13, 2-3). Гріх домагається кари. Хто не карає сам себе покутою за свої гріхи, того покарає Божа справедливість у цьому або в другому житті.

Його, але й повторюють його невпинно й ті, що борються з Богом і намагаються прогнати Його зо світу, що Він сотворив.

Марне зусилля безбожників, масонів і комуністів. Людина відчуває, що Бог існує. Серце, розум і почування запевнюють її про існування Бога, творця вселенної. Людина вірить у Бога навіть тоді, як устами, ради хліба чи праці, змушена промовчувати й заперечувати Його в тих країнах, що виповіли війну Богові. Нещасні мешканці цих країн.

Оцей факт потверджує наше твердження. Комуністична московська комісія заїхала в Україну, щоб провірити, як глибоко безбожництво увійшло в душу української молоді. Члени комісії провірювали молодих "комуністів", щоб довідатися, чи їхне політичне виховання в комуністичних ідеалах удалося. Отож провідник комісії спитався одного юнака:

"Хто такий Бог?". Юнак відповів: "Бог це байка й видумка буржуїв".

"Добре", каже голова комісії, "але що таке релігія?"

Юнак без вагання відказав, повторюючи те, що його змалку вчили по большевицьких школах: "Релігія це опій (отруя) народу".

"Добре", тягнув голова, "але що таке Церква? Пощо вона існує?"

Юнак мав теж готову відповідь, що звучала: "Священики заложили Церкву на те, щоб гнобити й застрашувати бідний, непросвічений нарід".

Члени комісії були задоволені відповідями молодого "комуніста", бо думали, що безбожна школа й пропаганда потрапили вирвати з його серця потребу й відчуття Бога. Голова комісії звернувся до юнака й промовив: "Знаменито. Гратулюю тобі, юначе. Ти здібний і переконаний комуніст безбожник, бо чудово здав свій іспит".

Задоволений похвалою юнак промовив: "Богу дякувати!" і перехрестився тричі на велике здивування публики. Цей приклад молодого комуніста наявно виказує, що ніяка сила негодна викоренити з душі потребу вірити в Бога, бо людина негодна жити без віри в Бога.

Австрійський композитор Йосип Гайдн (1732-1809), захоплював своєю музикою слухачів і завжди підбадьорював їх духа. Спитался його, чому його музика така підбадьорююча? Він відказав: "Заки зачну укладати, думаю про Бога. Уявляючи собі Його як люблячого батька, відчуваю радість у серці. Ця радість природно переливається в мою музичну творчість".

Християн повинен вносити цю радість у свою працю та щоденне пристава́ння з ближніми. Якщо вони зобачать Бога в тих, з ким пристають, то легко буде привести їх до Бога та віри.

Ця любляча згадка про Бога захоронює духа від пригнобленя. Великі нагоди до терпінь не чинять людей ані героями, ані підляками. Вони тільки виявляють, що варта людина. Як можна спокійно страждати як це вчинив Гайн? Треба знайти якусь потіху в стражданні. Треба благати Бога: "Боже, не рятуй мене від цього страждання", але: "Боже, дай мені силу спокійно нести цей хрест!"

Страждання є таксамо часткою Божого Провидіння як і Його благословення. В всесвіті панує світло й темрява. Так і в житті людей є радість і смуток. Обидвоє важні в житті людини. Не заховуймося немов діти, що плачуть на вид лікаря, бо бояться застрику, який рятує їх від смерти. Лікар не дає хворій людині ліків, які перевищали б її сили. Бог допасовує хрести до наших сил. Ці хрести лікують нас із прив'язань до земських дібр, дають нагоду відпокутувати за минулі гріхи та зібрати багато заслуг для неба.

Нема щастя без Бога. Душа тратить Бога, як допускається смертельного гріха, от хоча б їсть м'ясо в п'ятницю, добровільно пропускає Службу Божу в неділю чи свято, штучно уникає дітей у подружжі, впивається так, що нічого не пам'ятає, любується дуже поганими гадками, веде дуже брудні розмови, допускається нечистих діл з собою чи другими, тощо.

Така душа проживає в невпиннім неспокою та замішанні, поки щирою покутою не перепросить свого Творця та не помириться з Ним.

За те душі злучені з Богом освятною ласкою та щирою лю-

ПОКЛОНИ

В середу ввечорі, четвертого тижня Вел. Посту, Східня Церква має спеціяльне покаянне богослужения, що зветься "Поклонами". Ця богослужба має канон Св. Андрея Критського зложений із 250 тропарів. По кожнім тропарі священик і нарід роблять поклін на знак покути та каяння за гріхи.

В відправі згадується велика каянниця Сходу, Св. Марія Єгипетська, що прожила в гріхах значну частину свого життя. Вкінці розкаялася, удалася на пустиню й так понад 20 літ покутувала за гріхи.

Покутою направила грішне життя. Дійшла до високої святости. Мала часті розмови з Ісусом Христом. Померла як велика свята. Св. Зосим похоронив її тіло.

Життя Марії Єгипетської—це доказ, що без покути нема дійсного покаяння та прощення. Хто дійсно кається за свої гріхи, той мусить робити за них покуту.

Оттому наша Церква в часі Великого Посту, яким згадує сорокдневий піст Спасителя на пустині, має особливішу відправу "поклони", щоб дати своїм духовним дітям нагоду чинити публичну покуту за гріхи

Хтось був сказав Ісусові, що Пилат справив різню збунтованим мешканцям Галилеї. На це Спасителя відказав їм: "Чи ви думаєте, що ці галилейці, які так постраждали, були грішніші від інших галилейців? Ні, кажу вам. Але, якщо ви не покаєтеся, то всі так загинете!" (Лк. 13, 2-3). Гріх домагається кари. Хто не карає сам себе покутою за свої гріхи, того покарає Божа справедливість у цьому або в другому житті.

бов'ю завжди роскошуються щастям і вдоволенням, бо знають, що їх небесний Отець чуває над ними немов батько над улюбленими дітьми.

Ось Св. Петро опинився в в'язниці, бо відмовився послухати несправедливої заборони жидівських провідників, які заказали йому говорити народові про Ісуса та Його науку, бо ця заборона зовсім не зобов'язувала його. Було б навіть гріхом виповняти прикази світської влади, якщо ці прикази противляться Божим або церковним заповідям, як це виразно Петро заявив жидівському синедріонові. **Самі розсудіть, розсудіть, чи це справедливе було б перед Богом, а щоб слухати вас більше ніж Бога? Бо не можемо не говорити про те, що ми бачили та чули.** (Дії: 4, 19-20).

У в'язниці Петро почувається спокійний, бо він Христовий приятель і Божий слуга. Без Божої волі волосок не спаде йому з голови...

За те звироднілий первенець Адама, братовбийник Каїн, не годен ніде знайти спокою. Блукається по світі, тікає з місця на місце, хоч ніхто не гонить за ним... Нема в нього спокійної хвилини в житті...

Каїн промовив до Господа: **Оце проганяєш мене з землі, і буду ховатися від Твого обличчя, і буду волоцюгою й утікачем на землі.** (Бут. 4, 14).

Звідкіля в нього цей страх? Сумління гризе його злочинну душу, бо воно є Божим голосом, який невпинно дзвенить у людському серці: "Бог—справедливий Суддя, Який нагороджує за добро та карає за зло!"

КЛЮЧ ДО ВІЧНОГО ПРОВИДІННЯ

Андрій Х. скаржився на заряджения Божого Провидіння, бо воно видавалося йому незрозуміле, тому "недобре". Його приятель Семен, добрий християнин, працював у фабриці, в якій була дивна машина.

Машина стояла на підлозі в обширній залі, але була получена з мотором у замкненій кімнатці. Цей маленький моторик керував нею, хоч ніхто не бачив його хіба головний інжинер.

Андрій оглянув машину та страшно здивувався, як вона могла так майстерно та подивугідно функціонувати. "Це пречудна машина!"— закликав Андрій, "але я хотів би зобачити замкнену кімнатку, щоб зрозуміти, як ця машина може так штудерно функціонувати!"

"Це неможливе!" відказав Семен. "Головний інжинер має ключ від цієї кімнати і він нікого не впускає до неї".

Научка впала на добру землю. Застиджений Андрій зрозумів її та заявив свому другові: "Семене, від тепер я не буду скаржитися на заряджения Божого Провидіння, бо Бог має ключ від усього! Він знає, що робить! Все йде на Його славу та наше спасіння, щоб Він не післав людям!"

БАТЬКО ІЗРАЇЛЬСЬКОГО НАРОДУ

СТВОРЕННЯ маленької ізраїльської державки в Палестині викликало в світі подив для жидівського народу, що по стількох століттях (сливе 2,000 років) потрапив бодай частинно вернутися до своєї землі та заложити в ній свій власний дім державу.

Хто ж був батьком ізраїльського народу? АВРААМ. Св. Письмо отак оповідає про Авраама:

"Господь промовив до Авраама: Вийди зо своєї землі і від твого роду і з дому свого батька у ту землю, що Я покажу тобі. І зроблю тебе великим народом, і поблагословлю тебе і звеличу ім'я твоє і будеш благословен.

І благословлятиму тих, що благословлять тебе, а кленучих тебе проклину. І в тобі будуть благословені всі племена землі!

І пішов Авраам, як звелів йому Господь, і Лот пішов з ним. Авраамові було 70 літ, як вийшов з Харану.

І взяв Авраам Сару, свою жінку, і Лота, свого брата, і все своє майно... і прийшли в землі Ханаан". (Бут. 12, 1-5).

* * *

Авраам проживав в околиці Харан в Мезопотамії, цебто в сьогоднішнім Іраку, який межує з Сирією. Бог звелів Авраамові вийти з Харану, бо її мешканці стали ідолопоклонниками. Авраам мав бути батьком вибраного народу. Бог звелів йому вийти споміж ідолопоклонників, щоб не наражатися на небезпеку ідолопоклонства та не попасти в нього.

Вибираючись до обіцяної землі, Авраам забрав свого кузина Лота, все майно та челядь. Лот був кузином, а не братом Авраама. Єврейська мова не мала осібних слів на "брат" і "кузин". Усі називалися "братами".

Так Лот, як Авраам займалися випасанням худоби. Пастухи не годилися між собою, тому Лот і Авраам поділилися стадами. Один займав одну частину околиці, другий другу, щоб уникнути непотрібні спори та сварки. Мешканців тоді було мало в Палестині, тому хтонебудь зайшов туди, міг свобідно собі там проживати.

За послух Божому приказові та побожне життя Бог обіцяв

Авраамові, що він стане батьком великого народу. Хоч Авраам був уже старий і його жінка неплідна, всетаки він не тратив надії, що Бог виповнить Свою обіцянку. Так і сталося.

Сара, старенька Авраамова жінка, породила сина Ісаака. Ісаак мав двох синів, Якова та Ісава. Яків мав 12 синів, що стали патріярхами ізраїльського народу.

Сини Якова продали в неволю свого брата Йосипа, бо батько особливіше любив його. Проданий Йосип опинився в Єгипті, де згодом став заступником фараона. В часі голоду, що панував в Палестині, стягнув свого батька та братів до Єгипту.

З родини Якова розрісся великий ізраїльський нарід. Єгиптяни зачали лякатися, що жиди займуть Єгипет, тому стали гнобити та винищувати їх. Бог визволив Свій вибраний нарід із єгипетської неволі. Мойсей при помочі різних чуд змусив фараона відпустити жидів із Єгипту. По сорок роках блуканини по пустині жиди добилися до Палестини, куди впровадив їх Ісус Навин, наслідник Мойсея. Отак жидівський нарід зайняв Палестину десь 1,600 років перед народження Ісуса Христа. Це був єдиний у світі нарід, що знав і почитав правдивого Бога. Це був вибраний нарід Божий, з якого вийшов Месія, Спаситель світу, Христос Господь.

ХИТРИЙ ІВАСЬ. Учитель: Івасю, на столі сидять п'ять мух. Скільки лишиться, як забе'ш дві з них?

Івась: Дві, прошу пана професора.

Учитель: А чому тільки дві?

Івась: Забиті лишаться, а живі повтікають.

МІЖ ВДРУГЕ ПОЖЕНЕНИМИ. Ірена: Марусю, чи не жалуєш за своїм першим чоловіком, що так трагічно помер?

Маруся: Я не жалую, але за те мій другий чоловік жалуе за ним, що він так скоро погиб.

Жінка: Чому ти не хотів, щоб кельнер поміг тобі наложити плащ?

Чоловік: Бо я не був певний, чи цей плащ буде добрий для мене.

В Австр[illegible]: Н[illegible]касе[illegible]ь, церк[illegible]а [illegible] [illegible]родм[illegible]дов, знимка по Архиєрейській Сл. Божій, 9. 2. 1958. З ліва на право: о. Іван Бовден, авс[illegible]лійський Редемпторист, що прийняв наш обряд; о. Н. Коляківський, ЧНІ., [illegible]реосв. Митрополит, Кир Максим Германюк; о. Степан Масло, ЧНІ., о. Смит (гість).

Друже—не поможе тобі:

Покликуватися на честь своїх предків, якщо ти не намагаєшся жити так, як вони проживали...

Сподіватися добра, майна, заробітку, слави, пошани людей, якщо ти лінюхуєш і ненавидиш працю та зусилля, без якого ці добра неможливі.

Змагати до волі, якщо ти не хочеш боронити її своїм майном, часом, працею життям і кров'ю.

Благати в Бога едности для українського народу, але при тім не трудитися, щоб ця єдність запанувала поміж нашим народом.

Політикувати, але при тім не вміти ставляти загальних інтересів понад вузькі партійні справи, думаючи, що Україна це щось менше ніж партія.

Отож ти потребуєш:

Більше думати, а менше говорити, і не говорити, якщо вперед добре не обдумав того, що хочеш сказати, бо тяжко нераз направити нерозважно вимовлене слово.

Більше забувати про себе, а більше пам'ятати про свого ближнього та про добро України, що тепер змагається в смертельному бою з червоним Джінгісханом за своє національне існування.

Більше працювати, а менше критикувати, бо критика легка, праця ж тяжка. Критикувати потрапить і найбільший дурень, а жертвенна праця для ближнього та батьківщини це привілей великих і шляхетних душ.

Більше самопосвяти для загальних інтересів, а менше політиканства. Нещастя України в тому, що вона мала завжди багато політикантів, але мало справжніх політиків, що потрапили б поставити добро нації понад свій гаманець і партійницькі інтереси. Наші політиканти говорять: "Як не буде такої України, як я хочу, так нехай узагалі не буде її!" Це не політики, а розсварені діти...

Більше щирости в публичних справах, а менше удавання, лицемір'я, жадібности, погоні за портфелями, шахрайства, запродажности...

Більше пошани до своїх власних провідників, бо ж питоменність українців це ганебне та шкідливе почуття меншевартности своєї верхівки нібито наші провідники менше здібні ніж провідники інших народів. Через це почуття меншевартности наші люди по-рабському гнуться перед чужими, але зухвало та з п'ястуком ставляться до своїх.

Відректися провідників, що ставляють свою кишеню чи кар'єру понад інтереси нашого народу чи нашої Церкви, бо вони до добра нас не запровадять, але в найкритичнішу хвилину опустять свої становища, запродадуть нас ворогам або попросту перейдуть у чужий табір...

Більше правдивого та розумного відпочинку по праці ніж шкідливого розтріпання, що турбує серце, брудить твоє християнське сумління та перетворює тебе в безкорисного мрійника...

Більше приглядатися до геройських вчинків наших славних князів і гетьманів аніж вишукувати їх похибки та перейматися хаосом тих, що руйнували наш край і запродували Україну туркам, татарам, полякам і москалям.

Більше товариств науки та культурного виховання, менше коршем, пиятики, танців і гулянок, бо коршми та гулянки розм'ягшують характер і послаблюють волю, й так чинять нас щораз менше людьми.

Більше духа жертвенности, менше балаканини, бо людина здобуває вартість і велич ділами, а не словами...

Більше цінити духа ніж тіло, мораль аніж гроші, небо аніж землю...

Як теж обминай тих, що не мають:

Що сказати, хоч звичайно дуже багато та голосно говорять, щоб прикрити свою плиткоумність або брак ідеї.

Уникай тих, що не вагаються ризикувати чужим доляром, щоб не стратити власного сотика, бо такі люди це самолюби та галапаси.

Бережися неробів, бо вони забирають другим дорогоцінний час, хоч самі негодні знайти собі ніякого зайняття.

Уникай тих, що нарікають, бо вони кричать на всіх, хоч не мають на кого нарікати.

Уникай тих, що не мають про кого та про що думати, тому й думають про себе та про власні вигоди. Це люди непридатні до громадянської корисної праці.

Обминай тих, що не вміють дякувати за отримане добродійство, бо це невдячні серця та звітрілі душі.

Пам'ятай завжди:

Не вбогий той, хто навчився почуватися вдоволеним посеред добра та зла.

Не бідний той, що має розум заповнений знанням і серце шляхетними почуваннями, що становлять багатство людини.

Не слабий той, що вміє держати під контролею свої пристрасті, бо ж трудніше опанувати себе ніж найлютішого ворога.

Не самітній той, хто щирим серцем і великодушністю здобув собі приятелів, бо приятелі здобуті грошем так довго тривають, як довго в тебе гріш, хоч у модерніх часах наймогутніший і найпожадливіший приятель це банкова книжка.

Як люди тратять час?

Люди різно тратять дорогоцінний час, бо немало таких між ними, що немов безумні виртачують свої багатства на нісенітниці.

1) Одні люди тратять час на нісенітниці, займаючись речами, що ні Богові слави не приносять, ні користі їх душі. Це життя безкорисне, бо ж яка користь із нісенітниць?

2) Інші марнують час у безділлі, бо нічого не роблять, ані не хочуть робити, вимовляючись, що для них нема нічого до роботи.

3) Неодин чи неодна тратять час, бо не роблять того, що накладає на них обов'язок, але йдуть за своїми примхами, займаються речами непотрібними, занедбуючи сумлінне виповнення своїх обов'язків, що життя чи фах накладають на них.

Дитино, не трать часу. Працюй багато, ал енехай буде порядок і лад у твоїй праці. Роби все з Богом і для Бога.

Як відробити стрячений час?

Якщо сумління докоряє нам, що змарнували багато часу в минулому житті, то мусимо його відробити. Як же ж направимо страту часу?

1) Першзавсе покайся та перепроси Бога, що ти стратила стільки часу, в якому мала Йому служити.

2) Постанови собі на-майбутнє старанно використовувати кожну хвилину часу, щоб відробити змарнований час, з якого твоя душа не мала ніякої користи: **Уважайте, як маєте поступати обережно, не як немудрі, а як мудрі, викуплюючи час, бо дні лукаві. Через це не будьте нерозумні, але розумійте, яка є воля Господня..., дякуючи завжди за все Богові й Отцеві в ім'я Господа нашого Ісуса Христа.** (Єф. 5, 15-20). Змарнований на марниці час можна відробити подвоєною ревністю в Божій службі, збільшенням добрих діл і ревнішим життям.

3) Приймай із Божих рук усе, добро й зло, радості та страждання, які Господь посилає тобі. Я так завжди чинила, корячись у всьому зарядженням Божого Провидіння. Пам'ятай, що все походить від того самого Бога, чи приємне чи прикре воно для твоєї людської природи. Не забувай, **що страждання теперішнього часу не варті тієї слави, що має явитися в нас.** (Рим. 8, 18). За кожне страждання прийняте в дусі віри та покути дістанеш від Бога щедру нагороду в годині смерти.

4) Пробувай завжди в Божій ласці. Якщо б тобі трапилося нещастя стратити її через смертельний гріх, то негайно покайся, вдарся в груди, перепроси Бога й вчини якесь добре діло, щоб направити кривду свому Творцеві. **Господь милосердний і добротливий, і не відверне лиця від вас, якщо навернетеся до Нього.** (2 Пар. 30, 9). Вистерігайся лихих нагод, бо воин ведуть необережні душі до вічної загибелі: **Хто любить небезпеку, той загине в ній.** (Сир. 3, 27).

5) Чини все на Божу славу, щоб подобатися Творцеві та мені. Нехай твоїм гаслом буде оцей побожний оклик: "Все з любови до Ісуса та Марії!" **Тож чи їсте, чи п'єте, чи що інше робите, робіть усе на Божу славу!** (І Кор. 10, 31). Тоді кожне твоє діло буде миле Богові. Твої дні сповнятьяс заслугами й Божим благословенням. Будеш жити повним християнським життям, проживаючи для Бога двадцять чотири години на день. **Іди слід за Мною!**

ВЕЛИКОДНИЙ ОБОВЯЗОК

Всі католики зобовязані під карою смертельного гріха бодай РАЗ на рік відбути сповідь і прийняти Св. Причастя. Цей обовязок треба виповнити в великоднім часі, що зачинається в Великім Постом і кінчається Зшестям Св. Духа.

Хто занедбує цей обовязок, той доказує, що він не є добрим католиком і не дбає про свою душу.

Сповідь—це один із найкращих обявів Божого милосердя. Якийсь мудрагель заклинав: "Священики винайшли сповідь, щоб страшити людей!" На це одна жінка відповіла: "Пане, ми знаємо імена винахідників. Будь ласка, скажи нам, хто і коли винайшов сповідь!" Мудрагель замовк, бо не знав, що відповісти.

Христос установив сповідь по Своїм воскресенні, як надав апостолам і їх законним наслідникам право прощати гріхи. "Прийміть Святого Духа. Кому простите гріхи, то простятся їм. А кому задержите, то задержаться!" (Ів. 20, 22-3)

Хто занедбує великодний обовязок, той позбавляє себе права на християнський похорон і публичні молитви за його душу.

ВИХОВАННЯ

Учителька вихваляла маляра Михайла Ангола: "Він потрапив одним рухом пендзля міняти усміхнені обличчя в заплакані!"

На це маленька дівчинка закликала: "Пані учительо, це невелика штука. Мій татко потралить це саме зробити одним рухом ременя."

Батьки повинні добре виховувати свої діти. Це їх святий обовязок, бо відповідають за них перед Богом, Церквою та батьківщиною. Занедбане виховання дітей перемінює їх у злочинців та лихих християн.

Треба вчити дітей боятися Бога, шанувати Його закон, молитися, уникати лихі нагоди. Якщо дитина не слухає ласкавих упімнень, то треба покарати її, щоб прийшла до розуму. Краще, щоб батьки карали дітей, ніж мав би Бог карати так дітей, як і їх батьків.

РАБІН І БОЧКА ВИНА

Жиди справляли ім'янини свого рабіна. Зійшлись і врадили дати бочку вина в дарунку. Кожний жид мав принести кварту вина і влити до бочки. Але знайшовся один, другий, десятий жид, що так собі подумав: "Замість вина принесу кварту води. Чейже одна кварта води не зробить знаку в бочці вина".

Прийшов день уродин рабіна і кожний жид приніс замість вина кварту води. І наповнили бочку.

Це дотепне оповідання кривдить жидів, бо відомо, що жиди дуже шанують рабінів і ніхто з них не поважився б кривдити їх.

Читачі Голосу Спасителя люблять наш місячник прочитати, але не люблять за нього платити, ба—що гірше—люблять читати часопис забездурно і своєю несовісністю приводять наше видавництво до тяжких фінансових втрат. Думають собі так, як ті жиди з рабіновим вином: "Без моєї передплати газета не впаде. Нехай інші платять, а я маю час".

Нажаль між відборцями й читачами Голосу Спасителя маємо дуже багато таких, що так з обов'язком заплати передплати поступають, як ті жиди з рабіновим вином. Хоч вже давно пройшов час, щоб передплату заплатити, досі її не заплатили.

Читачу, чи ти вже відновив свою передплату й вирівняв заборгування? Не розпочинай Нового Року з таким довгом—заборгованням, як передплата за Голосу Спасителя.

СМІХОВИНКИ

Добре його знав:

Кум до перебраного кума: Ти лотре, ти драбе, ти п'янюго, ти...

Перебраний кум: Мовчи, бо не знаєш, з ким говориш.

Кум: Як не знаю, та ж іно сказав тобі, хто ти такий...

Лови мишку!

Івась до старшого брата Петра: Петре, ходи сюди до моєї кімнати. Тут є миш.

Петро з обуренням: Або мене що це обходить? Хіба я кіт, чи що?

Поняття свободи:

Директор, випускаючи арештанта, каже: Пане К., ви свобідні. Ідіть! Там ваша жінка чекає на вас на подвір'ю.

Арештант: Господи, і ви, пане, називаєте це свободою?

Второпний Дмитро:

Загнівана жінка: Дмитре, як ти поважився ганити мене перед людьми?

Дмитро: Жіночко моя, скажи мені, чи я відважився б це вчинити, як ми самі вдома?

Група Хористів Українських Католицьких Студентів "Обнова" зо Саскатуну
The Saskatoon Obnova Male Choir

Дівочий Хор Українського Католицького Юнацтва при Парохії Св. Петра і Павла
Sts. Peter and Paul U.C.Y. Girls' Choir—Nutana—Saskatoon

Члени Юнацтва, УКЮ, (Nutana), Саскатун, які загостилй до Йорктону 2. лютого, 1958

Saturday, February 2nd, the UCY of Yorkton played host to 70 UCY & University Students (Obnova) from Saskatoon. Some of the highlights of their two day visit included: two hockey games, a Social evening, Communion Breakfast, Turkey Supper, and a tour of the new Sacred Heart Academy building. A splendid concert was presented by the visitors which was enjoyed by all. On Sunday midnight, the tired but happy group boarded their chartered bus back to Saskatoon.

UCY (Nutana) Saskatoon & "Obnova" Clubs

-- 70 Strong --

INVADE YORKTON

Група Юнацтва, УКЮ, Йорктон.

Точка в Програмі підчас Виступу в Йорктоні

An Instrumental Item during the Concert

Забава Укр. Кат. Молоді з нагоди відвідин Саскатунського відділу Юнацтва в Йорктоні, дня 2-го лютого, 1958.

Saskatoon

and

Yorkton

U.C.Y. Social

ETERNAL TRIUMPH OF EASTER

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Easter is the day of days that **guarantees LIFE**, a guarantee for which mankind had always yearned and craved. Men somehow felt that death could not possibly be the end of the road for them, that they were not destined for extinction after death, but were destined to live on and on. But what final and convincing proof had they within the range of sound reason and sense, **that there was a life after death?**

It is true, that pagan philosophers, who had never seen the Sacred Scriptures, by the light of reason alone arrived not far from the truth that there was a life-giving God who promised man a life after his life on earth. But, on the other hand, man saw all around him the stark, brutal and unforgettable facts of death. Even the most beautiful and strongest human body eventually was forced to give way and slip into the rotting grave.

It is no wonder, then, that man has constantly lived under a cloud of fear, the great overwhelming, b r o o d i n g fear of death. Man lives, but with the knowledge that in the end the slow, steady stride of death will overtake him. Then what? The unknown, the mysterious...

Nevertheless, man **believed** that there was a life after death. In spite of the fact that he realized the appalling necessity of experiencing the paralizing kiss of physical death; in spite of the fact that death clearly seemed to spell the end of his existence, his whole nature and deepest reason r e b e l l e d against the thought. For if death was the end, then the God who placed in the soul the craving for happiness without end was cruel.

How could this all-loving God let His best creatures fall in love with life only to snatch that life away? How could He

be so cruel as to give them the power to see, if He meant in the end to strike them eternally blind; to set their curiosity going into discovering the endless wonders of the universe only to strike them into immobility and death after they had lifted a few small curtains and caught some faint glimpses of those wonders? If such were the case, then God would be a cruel God, indeed, a God who had played a trick on man.

But is is unthinkable that God would be so cruel. Hence, man firmly believed something awaited him beyond the grave — **Life**. He had not asked to be given life. But once given such a wonderful possession, he was certain it was given once and for all, and that his yearning for life would not be thwarted. Thus man believed, but with what guarantee?

That guarantee was finally given. It was given on the first Easter morning. Given by One Who gave the greatest possible reassurance to His followers: "I am the way, and the truth, and the life." Given by Him whose main purpose in coming to earth was precisely what human hearts craved for the most: "I am come that they may have **life** and may have it more abundantly.".

On this wonderful Easter morning, then, just as dawn was putting an end to the night, **Life** opened the sepulchre of death. The Saviour, who had promised life and granted life, Himself came forth alive.

He, who had become man and who like other man had been conquered by death, now turned the tables on death and conquered the deadly conqueror. Though He was cold in death, He rose to the fullest life that a man can ever know. Thus the battle of Calvary did not end in defeat, as it appeared at first, but in glorious victory for all mankind. For now, to the great human hope of life after death, was given the **guarantee** of the risen Saviour.

Hence, Easter is the triumph of the entire human race. Man no longer has reason to fear. Like Him our souls will leave our bodies for a short while, it is true, but only to find the fuller life. Like Him one day our bodies will also know the glory of resurrection, provided of course we walked His way and obeyed His law.

We have a Saviour who died briefly but lives forever. We serve a conqueror who took from death its sting and from the grave its terror. His way is our way. His Resurrection is the guarantee of our resurrection. Death will not mean "The End," but a "To Be Continued." Death will only open up to us the endless glory of resurrection and the eternal triumph of redemption.

SMART JACK

Jack had hardly paid off his debts on his house when he mortgaged it again to buy a car. Having bought the car, he went to the same bank and tried to mortgage the car to build a garage.

The banker had enough of Jack's smartness and said sarcastically: "Jack, if I give you the money for the garage, from where will you get the nickels to buy gas for the car?"

Jack smiled broadly and replied with selfconfidence: "If a man owns a house, a car and a garage, who would refuse to sell him gass on credit?"

HOW TO SPOIL A CHILD

1. Begin by giving him whatever he cries for, and whenever he wants it.
2. Tell your friends, in his presence how sharp and clever he is.
3. Let him hear his parents quarrel.
4. Tell him he is too much for you.
5. Let him stay away from school, and Mass on Sundays, if he wants to.
6. Show him that money is your chief aim in life.
7. Punish him if he annoys you, but not if he annoys other people.
8. Let him go where he likes.
9. Take his part against the teacher.
10. Tell him what he ought to do (especially when he is in bad temper); but avoid doing the same yourself.
11. Never mind what companions he chooses.
12. Discuss your acquaintances before him and show him how little you respect them

The Tablet

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. SUBSCRIPTION RATES: single issue .25c; per year $2.50; two years $4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

Published with Ecclesiastical approval.

THE LESSON OF LOURDES

Rev. Agostino Gemelli, O.F.M.

President of the Pontifical Academy of Science

IN 1958 Catholics will be celebrating the centenary of the apparition of the Virgin to St. Bernadette. In this our time, so pagan, rationalistic and blasphemous, in which the most diverse ideologies and social systems have made use of subtle and all pervading means to rob men of the patrimony of the Faith; God, through Lourdes, has wished to demonstrate that He is our Lord and Creator who controls the forces of nature. The miracles of Lourdes are a call to mankind to recognize God in all His omnipotence and mercy. For this purpose the Lord has availed Himself of the Immaculate Virgin in order to manifest to the peoples of our time, victims of impurity, the pristine and beautiful purity of the Immaculate Virgin, and to demonstrate the power of her intercessions at the throne of God. The Madonna is the one creature, above all others, preferred by God because she issued directly from His hands.

There is, however, another aspect of Lourdes which is necessary to mention because it is rich in lesson for Christians. Anyone who has witnessed the processions in the name of the Holy Sacrament that take place on the piazza of the basilica has found the spectacle of throngs of people publicly imploring the assistance of the Almighty a deeply moving religious experience. This fact is a recognition of the role that the Blessed Virgin plays in the life of the Church and in the supernatural life of every individual. It is evidence that the Divine word not only chose to become flesh among men by being born of woman, but that it also seeks to draw mankind to itself through a woman.

"To Jesus through Mary!" This is the motto which today resounds through Lourdes. On the one hand the Blessed Virgin, by drawing the masses of people to Jesus in the form of the Holy Sacrament, sheds light on the value and the efficacy of Eucharistic piety. And on the other hand, she provides a supernatural sanction for that Eucharistic momement to which all the Popes, from Pius X to Pius XII, have given such solemn and active support; just as she gave a similar sanction to the dogma of the Immaculate Conception when she appeared before Bernadette Soubirous. The throngs of pilgrims render homage to Mary in a thousand forms, always as eloquent as they are varied, imploring graces from her. And the Blessed Virgin responds with miracles that bear witness to Jesus Christ.

It is this dual aspect of Lourdes that I would like to discuss here. It will permit us to understand why the crowds of pilgrims that visit Lourdes return to their daily labors in homes, fatories, offices and private studies, bringing to their arduous tasks the vigor of a rekindled faith.

First let it be said that it is a fact that Lourdes presents a completely unique spiritual configuration, the importance of which can escape no observer and which merits our examination. This spiritual phenomenon presents a characteristic that I would call one of excessiveness, not in the etymological sense of the word but in its psychological sense. By this I mean that it is like an effervescent liquid that cannot be contained in the vessel out of which it flows.

For those who judge Lourdes without having ever visited the shrine the most salient fact is the miracle, the healing act. But for those who study Lourdes through its throngs of pilgrims, its rites and its ceremonies, the miracle ceases to be the central phenomenon. In other words, it ceases to be something in itself and which is incomprehensible; instead it enters into the order of all the other events that transpire in Lourdes, and becomes thereby a kind of warning that is most important for us to heed: the Virgin is calling us to a Christian life. Men accustomed to the mere gloss of human respect, literally dragged to the shrine by the piety of a mother, sister or wife, suddenly forget themselves and their own prejudices; they become Christians and approach the sacraments with a feeling infinitely deeper than mere respect. Woman, timid in their religious practices, take on a physiognomy illuminated by Christian courage. And young people who show the effects of a shakened faith accept with closed eyes what was formerly repugnant to their intellect.

The Chhistian piety at Lourdes is a Eucharistic piety par excellence. When the Eucharist is carried in processions by the crowds, when the crowds keep vigil for entire nights over the Eucharist, when the Holy Sacrament seeks out, so to speak, all the sick and consoles them one by one, the homage to Jesus assumes so solemn a form that it brings to mind the most sublime pages of the Gospels. How many times have I had to rub my eyes and ask myself: "Am I really alive? And do I see these things with my own eyes? Have I not been a witness to scenes out of the New Testament?"

During the unforgettable benediction on the piazza of the basilica, the crowds of pilgrims gradually get the upper hand over the austerity of the rites; they break and surge through the dikes of the solemn forms of the liturgy and in its place they substitute their own invocations which are the moving manifestations of their own richer, more genuine and simple faith.

The invocations that pour forth from the throats of the faithful on the immense piazza, when the Holy Sacrament is displayed in front of the Church of the Rosary, are not to be found in any book of the liturgy. Yet they are naught else but a repetition of the cries of love, faith and pity which the Savior Himself aroused during His wanderings in Galilee. They are the expressions preserved in the Gospels, they are the spontaneous explosion of many long-suffering souls who see in Him the only salvation. And this correspondence of words and feelings is the spontaneous demonstration of the fact that Jesus Christ alone is the luminous center toward which all humanity must aspire. "Lord, just say one word and I shall be cured," "Lord, let me walk again," "Lord, let me see," "Lord, let me hear once more." These exclamations in the vernacular are, to be sure, evan-

gelical expressions. But they are also expressions of fundamental, inextinguishable and indelible sentiments of the human spirit. They are not the collective cry of sick bodies, languishing under the pressure of physical pain; they are the cry of the Christian soul which sighs for eternal light and which feels the total imperfection and in completeness of earthly life. It is the cry of the creature to his Creator Who alone can understand and satisfy his needs.

Thus are the two great objects of Catholic devotion, Jesus and Mary, united intimately at Lourdes. Thus on the very ground where the apparitions of Mary first took place do we now have euchristic manifestations. The cures which are begun in the waters are completed during the procession of the Holy Sacrament, and the healing that are invoked at the grotto, where the Virgin Mary first appeared to Bernadette Soubirous, are obtained when Jesus passes by, in the form of the Blessed Sacrament. Thus it becomes impossible to separate the two objects of the cult, and we see realized in life itself the doctrine of St. Bernard, according to which the Virgin is the co-redeemer of the world, and the intermediary between the Savior and us. It is in this way that the eucharistic manifestations in Lourdes, religiously colored and enhanced by the beauty of the Most Holy Virgin, acquire a physiognomy peculiar to them.

The fruit of this Eucharistic piety is the transformation of souls. Lourdes itself offers no special natural attractions. In fact, more than other towns in southern France, it possesses those negative features common to the countryside between France and Spain, so devoid of natural beauties or works of art. The sky over Lourdes is frequently cloudy, and there is nothing inviting about its environs. And yet when you are there you have a feeling of joy, as though present at a feast of the heart. And the mystery of this feeling of well being is explained the moment you share the intimate life of the pilgrims. You see them fraternize among themselves, you approach them and they bare their souls to you, rich with sublime ingeniousness which excludes any thought of smiling over their manner of speech. If in you they see a god-hearted person, they will tell you about their troubles and misfortunes. They confide in one another, they help each other, providing examples of pity and charity. Lourdes is like a corner of the

MY MOMENT WITH GOD

Dear God, as I start this day, help me not to be disturbed because of seeming injustices and misunderstanding on the part of others. Sometimes it seems as though those who live ruthlessly have easy, pleasant lives, while we who try to follow Christ's teachings are overwhelmed with difficulties—often difficulties brought about because we try to live uprightly, and to act with kindness. Help me to remember that man's thoughts are not Your thoughts; neither are man's ways Your ways. God, help me to stay close to You today, and when I am too concerned about others' actions, let me remember Jesus' words to Peter, when Peter was concerned about John: "What is that to thee? Follow thou Me." Amen.

world in which egotism has been banished; it is a world in which the spirit of the Christian community lives and thrives.

The preachers at Lourdes do not strain for colorful images and carefully wrought phrases, yet they move their listeners to tears. The sick may at first offend you with their shameless exhibition of disease and infirmities; the crowd presses against you and suffcates you and seems to break the enchantment of your spiritual solitude and your colloquies with God. Still he who has faith and lives in the faith at peace. It is as though a sense of spiritual lightness were communicate to the body and you feel yourself being literally dragged to the feet of Jesus in the form of the Blessed Sacrament. In the night of vigil and adoration that every pilgrim keeps, the priests gather the fruit of all this intense spiritual activity that the Blessed Virgin effects in us without our knowledge. Only a priest who has sat in the confessional on such nights can attest to the profound changes that take place in many souls, changes that constitute the most beautiful miracle and which find their confirmation in the communion with others that renews the enchantment of the Last Supper. After a day spent in the practice of piety and in the procession, after the last strains of the religious hymns are lost in the darkness of early evening, and after the last torches are extinguished, the doors of the Church of the Rosary are opened for the pilgrims who want to spend the night before the tabernacle. All of them are tired after hours in crowded trains, but despite their fatigue they wish to bear Jesus testimony of their love, and with their penitence and adoration they wish to atone for the outrages that others commit against Him.

Among the numerous sick persons that I have accompanied to Lourdes and whom I have helped there, I have seen spiritual transformation of much greater value than the material benefits which they implored the Virgin of Lourdes. They were unhappy creatures, inexorably condemned to live in wheelchairs, or in beds; poor souls truncated in members and in their most legitimate aspirations as well; wretched broken souls held together by a mere thread of life. All of them, in the long days of their suffering in the empty silence of nights devoid of expectations and consolation, had entertained one siple hope: to be able to go to Lourdes, to feel, perhaps, the blood flow once again to their hearts and from there revitalize the rest of their bodies so they could once again feel the joy of life. But in Lourdes a complete change would take place. Many times I remember bending over the sick in the hospital trains in order to console them, or to render them a small service. The only desire that I ever heard them express was to have their health restored, and thereby life itself! It was difficult for me to restrain such sentiments and to do no more than suggest gently that the Christian must bow before the designs of Providence. But, as if by enchantment, a deep and amazing change would come over all of them once they were assigned to a bed in the hospital of Seven Sorrows, or immediately after their first visit to the grotto, or to the spring. It was a change that came over all of them, even among those who were the least spiritually prepared. The

change was the result of witnessing the diseases and the distress of others, of living in an atmosphere saturated with the Christian spirit, so that little by little these persons, sick as they were, began to see and evaluate their own misfortunes in a different light.

I have spoken of the marvelous flowering of piety that takes place in Lourdes. This is not completely comprehensible, however, unless I refer to another fact correlative to it and intimately linked with it: the eucharistic miracle.

The Jesuit priest, Tonquedoc, has already carefully noted that at Lourdes there is no continuity between piety and a miracle. The latter is prepared by acts of faith, hope and charity; it in turn, gives rise to new acts of similar virtue around itself. The miracle is suddenly seized, so to speak, by means of persistent prayer and, in its turn, it arouses and reanimates other prayers.

It is truly edifying to observe what happens when a sick person is cured; the story of his cure spreads quickly by word of mouth to all around him. Here the critical spirit should not insinuate that one should separate that which is true from that which is added by fantasy and the legends formed around the invalid. Even the unbeliever feels the influence of the action that radiates from the invalid and is then translated into works of mercy, and into the sudden conversion of other hearts. The invalid is surrounded by many persons who ask only one thing of him: to get closer to God. They feel that they are touching something which is of God when they are in contact with this creature in whom God has wished to show His power and mercy.

In my opinion this particular atmosphere that surrounds the miracle in Lourdes cannot be considered apart from the miracle itself, if the intimate significance of the miracle is to be really understood. I have affirmed this on several occasions during my discussions of the events of Lourdes.

If we take an animal, kill it and then make a minute anatomical study of it we shall learn about its most intimate inner structure. But we cannot grasp the phenomenon of life in all its palpitant reality because we no longer have it under hand, as it were. In order to know what life is we must study it among the living, in its marvelous manifestations, and in those secret connections which adapt the living organism to the milieu in which it lives, and to its needs.

Thus it is with the miracle. If we wish to understand it we must not analyze it with the instruments of criticism. By such a method we shall learn to know only the pathological elements, or that which constitutes

You Can Say THAT Again!

Take the advice of St. Bernard: "When things go wrong and you're worried, think of Mary. Don't let her leave your lips or your heart... Follow her and you'll never go astray. Beg her help and you'll never lose hope... Hang on tight to her hand and you'll never slip and fall. As long as you seek her protection, you won't have a thing in the world to fear. As long as you let her lead you, you'll never grow weary of fighting life's battles."

the physical condition. The essential element will escape us. In Lourdes this very element is given by the intimate nexus that exists between the Eucharist and the manifestations of the mercy of Jesus Christ. It is necessary, therefore, to study the miracle in its own atmosphere. Such a statement should occasion no wonder. The poor widow or the poor blind man of the Gospel understood the miracles of Jesus Christ much better than did the Pharisees who with their casuistic subleties lost sight of the essential element of the miracle. At Lourdes, to cite but one example among a thousand, a poor, ignorant woman, named Rouchel, was able to make the following serene reply to a commission of incredulous doctors indulging in subtle, scientific probing: "How I came to be healed I do not know. Nor do I know what was the nature of my disease. I know only that I have been healed because the Most Holy Virgin has interceded for me with her Divine Son. And for me this is enough. From now on I must love Jesus, in the form of the Holy Eucharist, more and more."/ On the one hand we have a wonderous wisdom under the humble appearance of ignorance, and on the other a gross ignorance hidden behind the trappings of modern science.

By this I do not mean that there must be no scientific research on the miracles of Lourdes. On the contrary such scientific research should be carried out with the utmost meticulousness, because it places in our hands a precious element for demonstrating the existence of supernatural fact at Lourdes. But let us not delude ourselves. My personal experience there permits me to make an important observation with respect to this. If we wish to understand the miracles of Lourdes, or any other miracles in the true sense of the word, we must not remove them from their ambience. We must study them on that holy ground, blessed by God. Only then will we be able to understand this intimate nexus that exists between the miracle performed through the intercession of the Virgin and the Eucharistic manifestations.

An anonymous taxpayer sent a letter to the state revenue department saying that he had cheated on his income tax 10 years ago and had not been able to get a good night's sleep since. He enclosed $25, and added "If I still can't sleep, I will send the balance."

A few days after his father died, little Joe was stopped in the street by a sweet old neighbor. She stopped him and asked, "And what, you poor dear, were your father's last words?"

"He didn't have any," Joe replied, "Mother was with him right to the end."

You do not have to stand on the street corner with an open Bible-although it would be wonderful if you had courage and zeal to do so-to be Christ's apostle. You can gain souls for Christ, make Him loved and served by your fellow men, if you are imbued with Christ, with His spirit of love and understanding, example and charity, because you will radiate Christ wherever you may be, bringing souls to Him.

—Married

—Single

—Dedicated to God

Your Place In Life

My Tomorrow

By Joyce Bachewich,

DEEP in my heart, as in the hearts of a thousand other teen-age girls, is a dream. It is a dream of tomorrow. What does it hold in store for me? My heart beats faster as I see before me a glamorous, beautiful life in the crowded avenues of a busy city, in a lavish night club as I dance in a crimson gown with my heart clamoring for the attention of some "Prince Charming." Illuminated before me I see the white bridal gown, the lovely wedding, then the happy life in a comfortable home, rearing strong healthy children. Suddenly my heart stops beating, for the dream has become a nightmare. I realize that the pleasures and good times have passed and death is near. I almost scream in terror, for, amidst those happy, carefree days of excitement I have forgotten that we must face death—that constant shadow which reminds all thinking beings that all earthly pleasures come to an end.

Another Dream

But deep in the hidden compartments of my heart is harboured another dream. It is a dream of some day becoming a nun; to join in the laughter of the merry novices, to look into the calm, smiling faces of the older women who have served God for long years and still see a rising crescendo of personal satisfaction and contentment in their life. They have scaled the heroic heights in the Savior's army of the Religious who constantly fight the forces of evil. They have truly earned the place of everlasting joy and bliss which God has prepared for His faithful servants. This heavenly dream offers no nightmare.

Which dream do I propose to make a reality, to make my tomorrow? Time can only tell the first, but the latter requires immediate attention, for that dream which has sailed in under God's guidance will not remain harboured in a heart which offers no response.

The greatest act of love is sacrifice and the greatest sacrifce is life. As I scrutinize the calm, reserved exterior of the woman called "Sister," I often wonder of the many sacrifices, big and small, which she has made. She has made the greatest of sacrifices—her life, and it was love that drove her to make that sacrifice. She no longer seeks a romance with some earthly being; here is divine romance, a romance that grows with each passing day and reaches out into eternity. She gives up all she possesses for the treasure of love which she finds hidden in God. She has laid aside all worldly pleasures. She has cast off forever gay pinks and merry yellows in favor of plain black and white. No longer will she shop for that long-desired dress for which she saved her money. Instead she must ply with her darning needle over her renovated habit. She has cast off her dancing slippers never more to mince along the dancehall floor; she has chosen to walk along hard corridors of the convent in oxfords which she herself does not own. Her challenge is not the prospect of winning medals and ribbons in a successful career but the prospect of winning souls for the kingdom of heaven. Never more will she get those heartfelt comments most women yearn for, as, "You look stunning in your new dress," or "Your perfume is simply out of this world." Her comment comes from God—it is grace, grace to give her strength, courage, and perseverance to carry on her humble duty. She has made this and many other sacrifices because she loves God and wants to show her love by putting her idealism and generosity at the service of God's Church.

The young woman who has challenged that dream was not

Joyce Bachewich is a student of the Sacred Heart Academy, Yorkton, Sask., whose essay "My Tomorrow" won second prize in the Regina Diocesan Vocation Program.

compelled to do so. She must have had the same dreams and aspirations as all teen-age girls have. Her own free will and love for God unfurled the sails of her precious vocation. She donned a uniform in the army of the Savior and with courage set out in the endless conquest of souls. Will I follow my beckoning Master and take up this challenge or will I take my place amongst the cowards, who are afraid of little discomforts and toil.

Will I choose to be a heroine of my faith and fight the evil which I have come to hate? My choice can be simpler than I let myself believe and faster than I permit myself to hope. I can surely gain strength by being humble and confident. And with this strength can I not take up the challenge? One need not be another Joe Louis to accept the challenge; it is strength of spirit, not physical strength that counts here. Can I not make tomorrow everyone's tomorrow?

The Will of God

Your Will is tremendous, God,
It reaches everywhere;
It probes the depths of earth and sea
And rules each creature there.

It keeps the sun straight on its course;
It guides each far-off star;
It leads the souls of men to Heav'n
Where Your best treasures are!

Yet we poor mortals fight it so—
We beg for little things,
While angels stand in grief and awe
And sadly beat their wings.

We daily pray, "Thy Will be done
On earth as up above,"
How oft' we contradict our prayer
And doubt Your mighty love!

Forgive us, Lord, we are so blind,
And grant that we may see
The pathway traced by your sweet Will
Straight to Eternity.

Sister Mary Agatha, O.P.

GOOD OLD MEDICINE

Winnipeg, Manitoba, in Canada is the only city where a strap may be used on children.

When all other means failed to discipline the school children, the Winnipeg school Board voted 11 to 3 to provide straps to be kept in every teacher's desk drawer. The strap may be used only on the palm of the pupil's hand.

Opinions of the members were various, ranging from "You should not lay a hand on the child, no matter what he may do", to "A good strapping might do a lot of good to a child."

The good old method is perfectly in accord with God's method, for St. Paul says: "For whom God loves, He chastises, and he scourges every son whom he receives." (Hebr. 12, 6).

KNOWING YOUR RELIGION

Rev. M. Schudlo, CSsR.

EVERY human being in the world, without exception, is in quest of God, although not everyone may be conscious of it. The human heart strives after happiness which some in ignorance, perversity, or weakness, identify with pleasures, honors or earthly wealth. It is as natural for the immortal soul to want God as for the body to want food and drink, but it is unnatural to satisfy that want with false gods or earthly goods which cannot fill the depths of man made in the image of an immaterial God.

We must know God. Religion shows us Who God is and what He did for us. Religion teaches us to know God better. In knowing God better we can love Him more and serve Him more faithfully in this life, because it is our most important duty to know, to love, and to serve God. Therefore He must come first in our daily life, for He said: I am the Lord, thy God. (Ex. 20, 2).

Religion shows us who made us and why. We were made by God and for God. It is our first duty to know Him and to serve Him. For such a life-long service He will bestow upon us everlasting happiness in heaven hereafter.

As we grow older we need more knowledge of God to lead a good life and save our soul: For what does it profit a man, if he gain the whole world, but suffer the loss of his own soul? (Matt. 16, 26). God wants us to know what is contained in the Apostles' Creed; He wants us to know the Commandments of the Church and the 10 Commandments that we may observe them intelligently. He wants us to grow with the years in the knowledge of our Catholic religion and the love of God. Hence we must study our Religion as long as we live on earth.

Without knowledge of Religion we do not know who we are, where we came from, what we are supposed to do here below and what is going to happen to us after we pass away.

Religion is the best consolation in troubles which abound in this world of ours. Nobody is perfectly happy on earth because the earth is not a place of perfect happiness. We are pilgrims toward our real country that is heaven, and religion shows us the way to follow in order to reach it. We must be saints, but it is not possible to become a saint without studying our religion. A Saint is a person who does what God wants him to do, and thus he fulfills the purpose for which God created him. But this is not possible without a thorough knowledge of religion.

A Catholic must always be ready to answer the questions of both Catholics and non-Catholics, and to defend his faith against any possible attack. But this is not possible, if he does not know his religion.

Religion is the most important study we can take up. When we die God will not ask us how many years we went to school, how much money

we left in the world or how many pleasures we enjoyed in life, but He will ask us whether we lived our lives according to His laws or not.

CATECHISM LESSON

1. **Why must we study our religion?**
   We must study our religion in order to know, love, and serve God, as He expects us to, because He is our Maker and Father. We cannot know much about Him and His laws unless we study them in the same way as we would study any other important subject.
2. **Why is religion the most important study we should pursue in this life?**
   Religion is the most important study we should pursue in this life because it shows us our origin, our way of life as God's children, and our last end. Upon our death God will not ask us about pleasures and riches, but He will ask us whether we served Him as He has commanded us.
3. **What is religion?**
   Religion is a virtue which helps us to believe everything God has taught us, and to observe all those things (the Commandments) He wants us to observe in order to please Him and to merit His fatherly blessing hereafter.
4. **Does religion bring happiness in this life?**
   Religion brings happiness in this life because God blesses those who know Him and serve Him faithfully. God's peace is upon them and their work.

PRACTICAL RESOLUTION:

I will always study my Catholic religion and defend it against anyone who dares to attack it in my presence.

Little Bobby Bratwell, caught in mischief for the tenth time one day, was asked by his mother, "How do you expect to get to Heaven?"

The lad thought a minute then replied: "Well, I'll just run in and out and in and out and keep slamming the door until St. Peter says, 'For Heaven's sake, Bobby, come in or stay out!'"

Little souls are tamed and discouraged by misfortune; but the great ones rise above it.

"We should never think that we have done enough when there is question of eternity," says St. Gregory the Pope.

Christianity is companion and guarantee of true liberty. Those who intend to abolish freedom of their subjects, start always with persecuting and suppressing Christianity.

St. Augustine: "Let us love our Lord, let us love His Church: Him as our Father, her as our Mother."

"To be ignorant of ones ignorance is the malady of the ignorant," says Alcott.

St. Bernard says: "It is the highest of honor and glory never to resist the authority of Mother Church."

Men judge themselves by what they feel capable of doing, while others judge them by what they have already done.

Humility

Rev. N. Hodowany, CSsR.

WORTH OF BEING HUMBLE IS STRESSED BY CHRIST

A striking lesson in humility was given by Christ to His disciples when He gently rebuked them for arguing among themselves as to who was the greatest. Their discussion came while He and they were on the road to Capharnaum, then their headquarters.

When they arrived home in Capharnaum, He asked them about what they had been arguing. Of course He knew; for He is God and nothing could be hidden from Him. The wonder is, rather, why they had engaged in such a discussion while He was out of hearing range, for they had been given many opportunities to know of His supernatural powers. Luke tells us that in this instance He knew "the reasoning of their heart."

The disciples kept silent at first when He questioned them. But they had come to Him with the subject they had been debating—"Who then is the greatest in the kingdom of heaven?" (Matt. XVIII, 1) They meant who of them was the greatest, for as Luke IX, 46, and Mark IX, 33, make clear, they had been arguing about themselves.

LET HIM WHO'S FIRST BE SERVANT OF ALL

Sitting down at home, Jesus discussed the topic with the Twelve, and gave them this lesson: "If any man wishes to be first, he shall be the last of all, and the servant of all" (Mark IX, 34).

He took a little child, and set it in the midst of the disciples, and then lifted it into His arms with the words: "Whoever receives one such little child for My sake receives Me; and whoever receives Me receives not Me but Him who sent Me." This is the verson in Mark IX.

The two other evangelists, who reported the incident add other ideas, and hence we repeat their words in full:

"Whoever receives this little child for My sake receives Me; and whoever receives Me receives Him who sent Me. For he who is the least among you he is the greatest" (Luke IX, 47).

"And Jesus called a little child to Him, set it in the midst of them, and said: "Amen I say to you, unless you turn and become like little children, you will not enter into the kingdom of heaven. Whoever, therefore, humbles himself as this little child for My sake receives Me" (Matt. XVIII, 2-5).

We have Jesus, in the three Gospel accounts, setting the little child beside Himself, putting it into the midst of the disiples, and taking it into His own arms. The child is not identified, but one can easily imagine the sanctification that came into that little life by being fondled by the Son of God Himself and being held up, with other little children, as the pinnacle of virtue to which men should aspire. The simplicity of children, and their angelic innocence, were here given the highest approbation possible.

ONE CAN LEAD AND BE HUMBLE

There is nothing in Christ's state-

ment that need keep His followers from rising to high position and making the best possible use of their talents, for it is possible to take a humble attitude and still to reach the pinnacle of Church or State or other leadership. We are most certainly not forbidden to make good use of the talents God has given to us, but our mind must not lose the right attitude.

Humility is a moral virtue that curbs our inordinate appetite for things which bring us into the limelight. To keep it in check, we have to know ourselves, quit fooling ourselves about our superior abilities and attaiments and keep our proper relation to God, who is necessarily of infinite perfection and power. Everything we have depends on Him. We should recognize our natural weaknesses and check presumption in ourselves. All of us are full of defects and all have sinned far too much. We should avoid vain and proud self-exaltation of ourselves over others, some of whom are strong where we are weak, and none of whom is wholly lacking in admirable traits. If we are to be normal, we must submit to others in the things over which they rightly have more power than we, and we should be as conscious of our defects as we are of our abilities. Every one of us is extremely limited in skill and in proper dispositions.

Humility is necessary to salvation. The humility of Christ, who has all the power of God, is one of the greatest lessons of the Gospel.

OUR LADY AND MARSHAL FOCH

The Generalissimo of the Allied Armies in World War 1, Marshal Ferdinand Foch, once told a French Army Chaplain: "I have said my Rosary every day of my life. I acquired the practice from my mother, who recited the Rosary more than once at the Grotto of Lourdes by the side of Bernadette herself."

The Priest to whom the famous Marshal confined this information, Canon Bellaney, wrote in 'La Croix', in Paris, of meeting the Military Leader at Lourdes shortly after the end of World War 1, and of listening to him reminisce about the Shrine city and its effect upon his life.

Marshal Foch told the Chaplain that his mother, who lived for a long time in Lourdes, knew St. Bernadette Soubirous well. She was living in Lourdes in 1858 and was kneeling near Bernadette at the grotto of Massabielle when the miracle of the Appearance of the Fountain took place. Madame Foch told her family of the miracle in a tone of great excitement, and the story made a lasting impression upon her 7-year-old son.

The Marshal said that he always had great faith in Our Lady of Lourdes. Despite the desperate anxiety which filled him at times during the War, the famous man related that he "never lost hope, never doubted my guiding star, the world of my generals, the courage of my 'poilus'. At the same time I also had in Our Lady of Lourdes the invincible trust a child has in his mother. I always invoked Her in crucial moments, She always brought me light and decision."

—The Age of Mary.

"Harder Here – Easier There"

Theodore Bleech

"Where your treasure is, there also is your heart," these words were spoken by Christ to warn us not to put too much store in worldly goods. We are obliged to take care of the material things entrusted to us, but not to become slaves to them. Too often people are possessed by their possessions instead of using worldly goods as a means for meriting eternal happiness in the next world.

We frequently hear of people accumulating extensive collections of bric-a-brac of one sort or another. They put all their love and industry into the gathering of collections merely for their esthetic value. When they leave this world, more often than not, it is a tedious job for the heirs to dispose of these encumbering accumilations because they usually prove worthless. Generally the "stuff" ends up on the trash pile or in the attic.

Life of numerous modern men is a constant effort in amassing as much as possible of this material bric-a-brac. Instead of using worldly conveniences to help us in our spiritual progress, we burden ourselves with the endless and never-satisfying desire and avarice to acquire more, **ad infinitum.** To keep us with Mr. and Mrs. "Bohatch" next door, we put ourselves into all sorts of miseries. We run up unnecessary bills which cause us worry and frustration; miseries multiply as the debts and obligations hound us without respite. Our worries plague us and upset the serenity of life so that the various frictions and tempers are resurrected in a futile attempt at justifying our wretched condition. The solace and comfort of faith fade into the background, obscured by the blinded drive for social recognition or some other inconsequential advantage. In the final analysis we might attain some semblance of an elegantly appointed house or some other material advantage but the displeasure and deterioration of home-life or the spiritual welfare of those entrusted to our care is the sad result of our perverted idea of happiness.

The way to work for happiness was aptly expressed by the great statesman and orator,

Daniel Webster:

"If we work upon marble, it will perish. If we work upon brass, time will efface it. If we rear temples, they will crumble to dust. But if we work upon men's immortal minds, if we imbue them with high principles, with the just fear of God and love of their fellow man, we engrave on those tablets something which no time can efface, and will brighten and brighten to all eternity."

An elderly woman, who gave generously to the poor, was asked whether she could afford it to which she replied:

"I'm seventy-four now. My husband—God rest his soul!—died twenty-three years ago. He wasn't able to leave me much money, so for all this time I've earned a living by scrubbing and washing. But I felt I should do more than that. I wanted to help those worse off than I am. God has been good to me. I have my health, a roof over my head, enough to eat. So many people don't have these blessings. And then I thought it would be better to work a little bit harder in this life and take my rest in the life to come."

Let's take the example of this woman and work for the important things of life. Let us build our lives and homes on the foundations of our faith. If the roots of family life are solidly imbedded in the faith there are no storms or difficulties of life that cannot be resolved or endured without benefitting us either here or in the next world. Through honest and presevering effort not a few of us have had a foretaste of the peace and joy that may be ours eternally. Busy people seem to get more done than those that have no time.

"Success is something we must find in our own way by co-operating with God. Poverty and hunger and neglect do not necessarily mean failure, though they are frequently mistaken for it. We fail only when we give ourselves up for lost, refusing the help of others, persisting in despair." (James Keller).

LACK OF LOVE — DENIAL OF GOD

The Madness of the People marked the first Good Friday. It was mob sentiment that impelled Pontius Pilate to deliver Jesus to execution.

What is more mad than to crucify the best friend this world ever had? What could be worse than to reject and spurn God's perfect love?

The same spirit of rejection exists in the world today, though in forms less repulsive.

Do something about it

The old lady was embroiled in a grim argument about the Bible. She maintained that every word was divinely inspired. Knowing her to be an ardent fighter for woman's rights, her opponent tried to corner her: "Do you believe what Paul said about women being subject to men." (Eph. 5. 22)

"Yes, I believe it," she snapped back, "but I don't agree with it."

We refuse to get into the argument, but we know a lot of people like that old lady. A prominent lawyer walked out of Dr. Fosdick's church when the minister criticised a Supreme Court decision. Some firms cancel their advertisment when the paper prints something contrary to their opinion. Don't they believe in democracy? In freedom of speech? Of course they believe, but they don't agree.

Another man doesn't vote. He will take no office. Or he discourages employee participation in politics. "Don't you believe in the necessity of good citizenship." "Certainly, but I don't agree."

This woman opposes all change. She votes against every new idea or new development whether it is fluoride or a new library. "Don't you believe in progress?" "Yes, but I don't agree."

This individual believes in Christ, but doesn't go to church. "But without the Church you wouldn't know about Christ. The Church is essential for a good community. Worship is essential. If you lose your sky, you will lose your earth. Further, don't you believe the Bible when it says that 'Christ loved the Church and gave himself for it'....The Church is Christ's body?" "Sure, but I don't agree."

Voltaire took off his hat to a religious procession. A friend was surprised, "I thought you did not believe in God?' The cynic replied, "We nod, but we do not speak," Yet "Thou shalt love the Lord thy God with all thy heart, and with all thy soul, and with all thy mind. This is the first and great commandment." Do we really love God? Then should we not make Him the center of our lives?

We need new words to give reality to vital truths once expressed by "Justification," "Adoption," "Sanctification," and "Convenant." Folks say "I believe,' but don't have the slighest idea what they mean. They dont expect anything great and wonderful to happen to them through their faith. They don't use it in solving their problems. They don't expect it to heal them. They don't take it into their business. Thus a nominal faith blocks the entrance into the life of a real faith. That is hypocrisy.

Think of the dynamic description of true Christianity by its Founder. "Rejoice . . . My joy... Peace I leave with you... Abundant life... Let not your heart be troubled, neither let it be afraid... If ye shall ask anything in my name I will do it." So Paul said his faith meant for him "Victory ... Power ... Peace ... A new man .. transformed." Multitudes of others have had the same experience. Most of us,

however, listen as if we were talking about a trip to the moon. "It won't work in business ... Can't help my problem ... My home situation is impossible ... I'm too sick, Too far down ..." So we actually call God a liar. Creed must be channeled into conduct. Get your faith into your feet. Otherwise our creed remains like the old defination of uranium— "a dull, metallic substance, without any important use." What a mistake!

Two Ukrainians were grilled by the Soviet secret police. The first was freed, the second sent to jail. The first managed to speak to the second before he was taken away.

"What did you say?" he whispered hurriedly.

"I admitted I bought black-market butter while the Germans were here," the other replied.

"Why were you so foolish as to admit that?"

"I had to," returned the jailed one. "The fellow examining me sold me the butter."

ST. JOSAPHAT AND HIS ADVERSARIES

The Saints of God may have enemies, but they themselves are enemies of no one. They love even those who hate them, trying to enlighten them and to lead them to Christ and His Church, outside of which there is no salvation for those who know that the Catholic Church is the only true Church, but refuse to join it.

St. Josaphat loved his people and employed all available means to persuade them to join the Eastern Rite Catholic Church. He often met with his adversaries, sat down in their midst, let them to propose their difficulties and explained why the Catholic Church is the only true Church, pointing out that Christ founded just one Church with one supreme Leader for all nations, all times and continents. There was always plenty of laughter among the listeners for no one could tell story or a joke with more wit in amusing the crowd.

Bishop Susha, a contemporoy of St. Josaphat writes of him in his autobiography: "He had an extraordinary sweetness in his speech, dignity in quotation and power in convincing his hearers. He was prompt to give a reply and unhesitating in the advices he gave. His complete knowledge of Holy Scripture furnished him with enlightening answers to the most ingenious arguments of his adversaries. He had at the same time a remarkable memory and could quote exactly the writings of the Holy Fathers and books of the Holy Scripture so that he nearly always convinced the adversaries of the Catholic Church and persuaded them to join it. His pleasant and kind manners drew many more to the Union." (Ch. 3, p. 58).

The people loved to hear him so much that, once during a sermon he stopped and said: "My children, I will not detain you any longer at this sermon", the numerous congregation replied: "Father, speak as long as you wish, even the whole day, for we will gladly listen to you."

Christ gave life dignity by taking man's form

Fulton J. Sheen

RELIGION is said to be on the increase. We actually overheard one woman say that this was evident from the "increased interest in opera." Apart from this rather silly justification, there is no doubt that there is more talking and writing about it. But would the situation be any different if it were said that there is an increased interest in ethics or morality? Is Christianity identical with a growth in moral beauty and a more profound interest in right and wrong?

When Buddhism, Confucianism, Taoism and Christianity are lined alongside one another, it appears, at first view that the difference between them is only one of taste or degree, but not of kind, all being systems of right and wrong.

In order that religion may be discussed intelligently, it must be borne in mind that Christianity is not a natural religion, like any of those mentioned. Its claims are totally different. The difference between Christianity and all other religions is like the difference between the organic and the inorganic. As Our Blessed Lord said: "He that is born of flesh is flesh; he that is born of Spirit is "Spirit."

In all other religions, man moves to God as the first of all movements; in Christianity, God moves to man and then man responds to that first impulse. No other religion except Christianity even makes this claim. The diffrence then between all natural world religions and ethical systems is the difference between sea shells and crystals; the difference between them and Christinity is the difference between a crystal and a living cell. The others are philosophy; Christianity is a spiritual biology.

A basic law of physics is that a body continues in its state of rest or uniform motion in a straight line, unless deflected by an outside force. The mineral in the earth remains mineral, until life seizes it and transmutes it; the natural or the human remains natural or human, until a Divine Life outside a man seizes him and elevates him to a dignity which he cannot achieve of and by himself This was the whole purpose of Christ becoming man: "I am come that you may have life."

Hence, through the Scriptures, there is a division of men into the living and the non-living: "You call yourself living, but yet you are dead." This means that some have a natural life; they breathe and walk and feel but, from a Divine point of view, they are lifeless; they lack that God-given life in comparison to which all else is dead.

The morality of Christianity, therefore, is not a mere crystallization of psychological, emotional and ethical norms; it is rather the possession in the soul of a Higher Life principle

called Charity or Divine Love. In the Christian order, as in the scientific, there is no spontaneous generation: Life must come from life; God-life must come from God. Hence, as the soul is the life of the body, so the God-life is the life of the soul.

There in no such thing as a man becoming more and more generous, less and less selfish, and then suddenly finding himself a partaker of the Divine Life. The sea shell cannot grow and grow until it becomes an elephant. As Our Lord said: "Unless you are born again..." It is important to know this in all discussions about religion, just as it is important to know the difference between chemistry and physiology.

The present tendency to identify Christianity with Freud, labor unions, playing at benefits, tolerance and social service takes the heart out of religion of Christ. Religion of this kind may be becoming popular under the name of Christianity; but whether Christianity will ever be popular is another matter. I doubt it, for Our Lord said: "I have taken you out of the world, therefore the world will hate you."

PLEASE OMIT SYMPATHY

When a person passes away, his relatives are usually deeply grieved over his loss. Their friends hope to lessen their grief by expressing their sympathies. Unfortunately their sympathies but too often increase pain instead of mitigating it.

We advise all who want to express their sympathies to avoid, above all, any sign of undue sympathy for the bereaved person. Instead of dwelling on the great loss that a person has suffered, it is much better to tell your bereaved friend: "Do not worry, my friend, you'll see him or her AGAIN!"

The thought of immortality is a heavenly medicine that has been given to us by Christ to help us bear such separations from our beloved which otherwise would be unbearable.

The idea of immortality reminds the grief-stricken people that their separation from their beloved ones is only TEMPORARY, if they were good Christians, faithful to the maxims of the Gospel, because those who die in Christ continue to love their beloved ones whom they left in in this world.

Let's remind ourselves that death does not separate those who were united in Christ. They continue to think and love one another till they meet again in heaven where "God will wipe away every tear from their eyes. And death shall be no more, for the former things have passed away." (Apoc. 21, 4).

Death is not terrible to those who love Christ and keep His commandments. It is instead the most awful thing to those who do not serve Christ and despise His law,because their death is just a beginning of eternal woes. "And it shall be," says St. Peter, "that every soul that will not listen to THAT PROPHET (Christ), shall be destroyed from among the people." (Acts: 3, 23).

I'D LIKE TO KNOW...

1. Is it true that bingo is sinful,

Bingo is a game. It is not sinful if no abuses are attached to it. Such abuses may be the losing of too much money needed for the support of the family, frequent absence from home with an evident damage to the education of children and other duties, etc.

If bingo is played as relaxation there is no sin no matter what some bigots may say.

2. I gave my wife a good home, security and other conveniences all women yearn for, but she still does not seem completely satisfied. What can I do for her?

It's clear that you're giving your wife all possible material comforts. But you should know that no amount of material goods can fully satisfy a human being made in the image of a spiritual God.

Are you giving your wife what she most expected on the day that you married her? Are you giving your wife love and full companionship? Arent't you always too tired at the end of the day's work? Don't you come home from work with only the "left-overs" of your vitality for your children and wife, mostly in bad mood and numorless? If so, that is the reason why your wife does not feel too happy.

Forget your troubles when you leave your job and leave them alone till the next day. Be good to your wife, tell some joke, play with your children and everything will be alright in your home.

3. Has the priest the right to refuse to marry a couple unless they promise to abstain from the practice of birth control? What business is this of the priest? This is a matter for husband and wife alone to settle.

The practice of birth control is a mortal sin. Furthermore, the resolution to practice birth control all through married life might make the marriage invalid from the very start. The priest is very much within his rights when he makes sure that the marriage ceremony he performs is the holy and sublime thing that God made of it and not the mockery that the prospective husband and wife would make of it by refusing to live up to the very obligation for which marriage was instituted—the propagation of the human race.

4. A close relative of mine was very sick. I called the priest who came at once and administered the last sacraments. A few days later the patient became much worse. I felt that I should call the priest

again. But I did not like the priest. I resented him. So I did not put in the call until the next morning. The patient was then unconscious. Did I do wrong?

The fact that the patient actually did receive the last sacraments should remove the worry from your mind. You might present the case to your confessor in order to obtain the peace of mind you desire.

5. If a child of non-Catholic parents is properly baptized, will that child go to heaven? My friend says that the child will not go to heaven. Is blesed water used for the baptism? I thought any clear water would do.

If a child of non-Catholic parents is properly baptized and dies before coming to the use of reason, that child will surely go to heaven. Yes, the priest uses blessed water for the administration of baptism. But plain water is valid and may be used for baptism when the other water is not available.

6. Who is a good Catholic?

A good Catholic is one who not only knows his religion, but practices it every day, and sets an example for other people. He would be constantly reading, and trying to learn more about his faith, because you'll never learn it all.

7. What is a Sacrifice?

A Sacrifice, in connection with religion, is defined as the offering of a sensible thing, involving its real or equivalent destruction, which is lawfully made to God alone, by a competent minister, in order to acknowledge God's supreme dominion, and, in the state of fallen nature, to repair the injury done to God by sin.

8. Why must man offer sacrifice to God?

Man is entirely dependent on God, and, even by natural law, he is bound to acknowledge this dependence. The only way in which man can pay proper homage is by offering sacrifice.

Sacrifice is demanded by the very nature of man, both as an individual and as a member of society. Man depends on God in his whole being, that is, in mind and body. The only way man can express this total dependence and subjection is through an external and sensible manner. He must, therefore, use some sort of external rite in order, as St. Thomas says, "to serve God with that totality that he has from God, that is, he must serve Him not only in his mind but also in his body."

Man is more than an individual; he also is a member of society, and that society, just as man, owes its very existence to God, and it must acknowledge that homage through acts of sacrifice that constitute public and external signs of society's dependence on God.

10. Please explain the proper way of making the Stations of the Cross privately in church and outside of church.

Making the stations privately in church, it is necessary to move from station to station and to meditate on the Passion of our Lord. More than this is not absolutely necessary. The form of the meditations is left to the liberty of the individual. When you write "outside of church," I presume that you have reference to using a crucifix which has been blessed for the purpose. In this case you hold the crucifix so blessed in your hand while reciting the Our Father, Hail Mary and the Glory twenty times.

DRINKING HUSBANDS

Donald F. Miller, C.Ss.R.

PROBLEM: When is drinking sinful? Almost once a week my husband calls me and says that a friend has come to town and invited him out for a drink. After about two drinks he forgets all about his home and before he knows it, it is three or four o'clock in the morning. He says there is nothing wrong with this, that many priests have told him that drinking is not a sin if one doesn't become drunk. But what about the bad example to other men? What about the example to our three little children? What about the lives he endangers when driving home almost sound asleep? What about the anxiety he causes his wife who must get up early the next morning and take care of three small children? Because he is a good provider, is he entitled to this kind of conduct?

SOLUTION: This problem stems from the false and selfish notion of some husbands that, so long as they provide sufficient money to maintain their home, they have little further responsibility toward their wives and children. There are entirely too many men who sum up their total obligation as husbands and fathers with words (or actions that mean the same thing) like these to their wives: "I bring in the money; don't bother me about anything else, and don't interfere with my pleasures."

The father who drinks practically all night on an average of once a week does a great injustice to his wife and will eventually do great harm to his children. He quotes priests as saying that it is not a sin to drink if a man doesn't become drunk; but he does not say that he told any priest that once a week he stays out all night drinking. If he did, he would be told that he is guilty of causing great worry to his wife, giving bad example to his children, hurting himself and endangering others. In fact, this is one of the sure ways to alcoholism; he may go just so long doing this without getting drunk, but the day (or the night) will inevitably come when the drink will get the better of him. His wife, like everybody else, knows that, and has to live in constant dread that some night he will end up in jail, or in a brawl, or in an accident. Only blind selfishness can induce the man to say: "That's my business; my wife should not worry about it." The husband has an obligation to spare his wife such unnecessary worry.

It is hard to change a man who has got into the habit of neglecting his wife and children for the sake of drinking bouts with his cronies. The habit seems to stulify a man's mind, and to make him incapable of recognizing the heart-aches he is causing others. We wish that there were some special treatment that could be given these "I. A.'S" (Incipient Alcoholics) that would sharpen their sensibilities and waken their responsibilities and make them realize in what terrible misery they may end.

(*The Liguorian*)

SAINT AMBROSE (340-397)

Easter Hymn of First Communion Candidates

The Lamb's high banquet we await
In snow white robes of royal state;
And now, the Red Sea's channel past,
To Christ our King we sing at last.

Upon the altar of the Cross
His body hath redeemed our loss:
And tasting of His roseate blood,
Our life is hid with Him in God.

That paschal eve God's arm was bared,
The devastating angel spared:
By strength of hand our hosts went free
From Pharaoh's ruthless tyranny.

Now Christ, our Paschal Lamb, is slain,
The Lamb of God that knows no stain,
The true oblation offered here,
Our own unleavened bread, sincere.

O Thou, from whom hell's monarch flies,
O great, O very Sacrifice,
Thy captive people are set free,
And endless life restored in Thee.

For Christ, arising from the dead,
From conquered hell victorious sped:
And thrust the tyrant down to chains,
And Paradise for man regains.

To Thee who, dead, again dost live,
All glory, Lord, Thy people give;
All glory as is ever meet,
To Father and to Paraclete. Amen.

By Father Victor

YOU and YOUR PERSONALITY

THE CHOLERIC TEMPERAMENT

1) **Pride** which shows itself in the following instances:

a) The choleric is FULL OF HIMSELF. He has a great opinion of his qualities and his successful work and considers himself as something extraordinary and as one called upon to perform great feats. He considers even his very defects as being justified, nay as something great and worthy of praise; for instance, his pride, his obstinacy, his anger and other defects are being protected as good qualities, as virtues.

b) The choleric is very STUBBORN and OPINIONATED. He thinks he is always right, wants to have the last word, tolerates no contradiction, and is never willing to give in.

c) The choleric has a great deal of SELF-CONFIDENCE. He relies too much upon his own knowledge and ability. He refuses the help of others and prefers to work alone, partly because he does not like to ask for help, partly because he believes that he is himself more capable than others and is sure to succeed without the help of others. It is not easy to convince the choleric that he is in need of God's help even in little things. Therefore he dislikes to ask God's help and prefers to combat even strong temptations by his own strength. Because of this self-confidence in spiritual life the choleric often falls into many grievous sins. This trait is one of the main reasons why so many cholerics do not acquire sanctity in spite of great efforts. They are infected to a great extent with the pride of Lucifer. They act as if perfection and heaven were not in the first place due to grace but to their own efforts.

d) The choleric despises his fellow man. To his mind others are ignorant, weak, unskilled, slow, at least when compared with himself. He shows his contempt of his neighbor by despising, mocking and belittling remarks about others and by his proud behavior toward those around him especially toward his subjects.

e) The choleric is DOMINEERING and INORDINATELY AMBITIOUS. He wants to hold the first place, to be admired by others, to subject others to himself. He belittles, combats, even persecutes by unfair means those who dare to oppose his ambition.

2) **Anger:**

The choleric is vehemently excited by contradiction, resistance, and personal offences. This excitement manifests itself in harsh words which may seem very decent and polite as far as phrasing is concerned, but hurt to the core by the tone in which they are spoken. Nobody can hurt his fellow man with a few words so bitterly as a choleric person. Things are made even worse by the fact that the choleric in his angry impetuosity, makes false exaggerated reproaches, and may go so far in his passion, as to misconstrue the in-

tentions and to pervert the words of those who irritated him, thus, blaming with the sharpest of expressions, faults which in reality were not committed at all. By such injustice which the choleric inflicts in his anger upon his neighbor he offends and alienates his best friends.

The choleric may even indulge in furious outbursts of anger. His anger easily degenerates into hatred. Grievous offenses he cannot forget. In his anger and pride he permits himself to be drawn to actions which he knows will be very detrimental to himself and to others; for instance, ruin of his health, his work, his fortune, loss of his position, and complete rupture with intimate friends. By reason of his pride and anger he may totally ignore and cast aside the very plans for the realization of which he has worked for years. Practice has proved that choleric prefers to die rather than to humble himself.

3) Deceit, Disguise and Hypocrisy

As noble and magnanimous as the choleric is by nature, the tendency to pride, and self-will may lead him to the lowest of vices, deceit and hypocrisy. He practices deceit because he is in no way willing to concede that he succumbed to a weakness and suffered a defeat. He uses hypocrisy, deception, and even outright lies, if he realizes that he cannot carry out his plans by force.

4. Lack of Sympathy.

The choleric, as said above, is a man of reason. He has two heads but no heart. This lack of human sentiment and sympathy is, in a way, of great advantage to him. He does not find it hard to be deprived of sensible consolations in prayer and to remain a long time in spiritual aridity. Effeminate, sentimental dispositions are repugnant to him; he hates the caresses and sentimentality which arise between close friends. False sympathy cannot influence him to neglect his duties or abandon his principles. On the other hand, this lack of sympathy has its great disadvantages. The choleric can be extremely hard, heartless, even cruel in regard to the sufferings of others. He can cold-bloodedly trample upon the welfare of others, if he cannot otherwise reach his goal. Choleric superiors should examine their conscience daily, to discover whether they have not shown a lack of sympathy toward their subjects, especially if they are sickly, less talented, fatigued, or the inferior-complex type. Cholerics also do not want others to sympathize with them. In regards to others cholerics possess great abilities and are capable leaders, but have not a heart nor feelings to understand those with whom they communicate, work and live.

FALSE SCIENCE

Some "scientists" pretend to be agnostic. They affirm that science cannot prove the existence of God. They give all their attention to their own little field of inquiry but they do not bother with a rational explanation of the universe as a whole. Thousands of great scientists have not been agnostic. The great Marconi says, "It is a mistake to think that science and faith cannot exist together. Faith in the Supreme Being whose rule we must obey can alone give us the courage and strength to face the great mystery of life."

Facts About Marriage Law in Catholic Fold

THE ordinary law of the Church to be observed at the wedding of a Catholic is this: A Catholic can contract a true marriage only in the presence of an authorized priest and two witnesses.

The laws of the Church require a Catholic to be married in the presence of the parish priest or the Bishop of the diocese, or a priest delegated by either of them, and before two witnesses.

The mariage of a Catholic before a minister or civil official, such as a judge, a justice of the peace, a squire, or any clerk of court, is not really a marriage.

Catholics who live together after such a marriage are living in sin just as much as if they had never gone through such a ceremony.

Catholics who attempt marriage in this fashion commit a mortal sin and incur other punishments of the Church.

Must Answer Questions Asked

Before Catholic marriage the contracting parties have a serious obligation to answer truthfully all questions asked by the priest concerning their freedom to marry. These questions are asked for the protection of the sacrament and the parties concerned.

The Church forbids Catholics to contract marriage with certain persons, and the following are examples:

First, a marriage with a non-Catholic (this is a mixed marriage): **second,** a marriage with a second cousin, or any relative closer than a second cousin.

Some other examples of marriages forbidden by the Church are, **first,** marriage of a boy who is not 16 years old, or of a girl who is not 14 years of age; **second,** marriage between a god-

parent and a godchild; **third,** marriage between a widow or a widower and the near relatives of the deceased spouse.

The Church forbids Catholics to marry non-Catholics because mixed marriages often bring about family discord, loss of faith on the part of the Catholic, and neglect of the religious training of the children.

"And it is better to die without children, than to leave ungodly children" Ecclesiasticus xvi, 4).

"You therefore, brethren, since you know this beforehand, be on your guard lest, carried away by the error of the foolish, you fall away from your own steadfastness" (II Peter iii, 17).

For grave reasons the Church sometimes permits mixed marriages or marriages between close relatives; such a permission is called a dispensation.

The divine law forbids mixed marriages as long as there is danger to the faith of the Catholic party or of the offspring.

The Church, before granting the dispensation for a mixed marriage, demands that this danger be removed and asks that guarantees to that effect be given by explicit promises made before a representative of ecclesiastical authority.

The non-Catholic party must promise not to endanger the faith of the Catholic; both parties must promise that the children born of the marriage will be baptized in the Catholic Church alone and educated solely in the Catholic religion. The Catholic party, moreover, must promise to strive for the conversion of the non-Catholic party by prayer and good example.

Those who do not understand that marriage is a sacrament divinely instituted and that only one Church was established by the Lord Christ are apt to consider these regulations of the Church rigorous and unreasonable.

But the Church is the divine guardian of faith and of the religion established by Christ.

The Church allows Catholics to marry in Lent and Advent, provided they do so quietly and without much pomp; a Nuptial Mass is forbidden in these seasons.

What Nuptial Mass is for

A Nuptial Mass is a Mass that has special prayers to beg God's blessing on the married couple.

Catholics who for any reason cannot be married at Mass should receive Holy Communion on the morning of the wedding day.

(What is said above about mixed marriages is based on long experience by the Church. Many Protestant ministers object seriously to them. When such a union has been validly contracted, however, the couple have all the permanent duties of their state in life. If married to a Catholic, a non-Catholic ought to be willing to look into the Catholic religion. If the marriage is not recognized by the Church as valid, it is extreme cruelty to interfere with getting it corrected in the eyes of God.)

HEART DISEASES—To avoid heart disease, the best thing you can do is exercise regularly and establish good eating habits. In a study of 100 men with coronary ailments, a Californian doctor found that seven out of ten had little exercise either at work or home and just as many lacked variety in their diets. Most of the heart patients were overweight and gulped their food rapidly. Men who were nervous, with feelings of frustration and suppressed hostility, found relief in food, which led to overeating. Liquor seemed to have no bad effect on coronary sclerosis; in fact there's evidence that moderate drinking may reduce the heart's work load and inmoderation alcohol may relieve anxiety contributing to heart pain. Smoking, he adds, hasn't been proved to produce coronary disease.

GOOSE OR HEAT?

Soon after birth—unless born simple,
On the face of the earth, man learns he's a pimple.

A young army recruit thought he had cancer in his head. An x-ray proved he had nothing.

A man is likened to a worm: he crawls around and waits for some chicken to pick him up.

One Catholic went to Church three times during his life-time. All three times proved to be unlucky. The first time they threw water at him, the second time rice, and the third time dirt.

Fatty: By the looks of you, there's been a famine.
Skinny: By the looks of things, you've caused it.

Pastor: It seems that people are getting richer.
Parishioner: What makes you think so.
Pastor: In this Sunday's collection plate, the buttons were more expensive.

Marriage is like a cafeteria. You take what there is and pay for it later.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS

Rev. R. Chomiak, CSsR.
250 Jefferson Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ
Пр. о. Р. Хомяк, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР
BUSINESS & PROMOTION
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXX, No. 4.
Рік XXX, ч. 4.

ЗМІСТ : CONTENTS

Христове Воскресення
о. Мих. Щудло, ЧНІ. ... 1
Місячне Намірення ... 4
Великдень Бабуні ... Іванна Петрів 7
Неоцінений Скарб
о. Роман Хом'як, ЧНІ. ... 11
Легенда про тернину ... Олена Петрівська 13
Пізнай Бога й будеш щасливий С.Х. 15
Дивне навернення ... 18
Хотів би ти знати? ... 19
Хто є Бог? ... о. М. Щ... ЧНІ 21
Батько Ізраїльського народу 25
Друже, не поможе тобі: 28
Як люди тратять час? 30

Eternal Triumph of Easter
Rev. N. Yakimishyn, CSSR 37
The Lesson of Lourdes
Rev. Agostino Gemelli, O.F.M. 40
Your Place in Life ... 46
Knowing your Religion
Rev. M. Schudlo, CSsR ... 49
Humility ... 51
Harder here—easier there ... Ilion Breed 53
Do something about it ... 55
Christ gave life dignity ... Fulton F. Sheen 57
I'd like to know ... 59
Drinking husbands ... D. F. Miller, CSSR. 61
You and your personality ... by Father Victor 63
Facts about marriage law in Catholic fold ... 65

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ТРАВЕНЬ 1958 MAY

REDEEMER'S

VOICE

ПРЕЧИСТА ДІВА МАРІЯ— ВЗІРЕЦЬ УСІХ МАТЕРЕЙ

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

В сьогоднішніх часах люди багато говорять про матір, ба й установили пам'ятковий день Матері, щоб ушанувати її гідність і виявити публичну подяку тим шляхетним жінкам, що з любови до Бога та людства стають матер'ями. Пречиста Діва це Мати найкращого, найбільшого та найславнішого Сина, що є її дитиною та Богом. Вона Мати Ісуса Христа, Сина Божого, що вибрав Собі її за матір, щоб статися людиною і відкупити світ від прокляття та Божого гніву.

Гідність материнства

Господь міг творити людей безпосередньо так, як учинив із Адамом і Євою. Проте у Своїй премудрості Творець бажав мати співпрацівників у ділі продовження людського роду на землі. Він поблагословив першого чоловіка та жінку та промовив до них: **Ростіть і множіться і наповняйте землю!** (Бут. 1, 28). Це було перше подружжя. Сам Бог злучив Адама із Євою, вказав на їхню місію в світі. Мали вони залюднювати новими людськими істотами землю й управляти її. Кожна жінка, що стала чи через християнське подружжя бажає стати матір'ю, повинна тішитися своєю почесною місією, бо ця місія перевищує своєю важливістю та гідністю всяку іншу

місію, що люди можуть мати в світі. Коли маленька дитинка прийде на світ, кожна християнська мати повинна радісно закликати з Євою, що захоплено промовила, як зобачила свого первенця: **Я придбала людину через Бога.** (Бут. 4, 1).

Чому ж Єва тішилася? Бо материнство підносить вартість жінки, оточує її новою гідністю та стягає на неї Боже благословення в цьому і вічну нагороду в другому житті. Св. Апостол Павло каже: **Адам не був зведений, але, зведена бувши жінка, попала в переступ. Та вона спасеться дітородженням, якщо пробуватимме в вірі й любові та в посвяті з невинністю.** (І Тим. 2, 14-15).

Ставши матір'ю, жінка стається співпрацівницею Бога в творенні нових людських істот. Бог творить безсмертню душу людини, а жінка куди краще ніж мужчина подає тіло новостворені людині, кормить її своєю кров'ю через дев'ять місяців у своєму лоні, поки не приведе на світ. Тут саме гідність жінки-матері. Люди подивляють артистів-малярів чи різьбарів за їхні малюнки та статуї. Куди ж більше треба б подивляти та прославляти кожну християнську жінку, що приведе на світ дитину! Мармурові статуї, артистичні картини повернуться колись у порох. Людина ж, що жінка-мати приведе на світ, житиме повік. Не бездушні ікони, не зимні статуї є архитворами світа, але жива людина, що сотворена на Божий образ. Мати ж співпрацює з Богом, щоб заселювати світ такими живими та розумними архитворами.

Материнство повинно бути мрією кожної замужньої жінки. Вона повинна повторяти молитовку Зелії, матері Св. Тереси від Дитятка Ісуса: "Господи, дай мені багато дітей і вчини, щоб усі вони належали до Тебе!"

Марія це взірець усіх християнських матерей

Дитино, каже Марія до кожної християнської матері, я знаю, що материнство це твоя прикраса та честь. Але й знаю я, що бути матір'ю це нелегка справа. Кожна християнська мати потребує взірця, щоб наслідувати його, і так стати досконалою матір'ю й подобатися Богові, виповняючи Його плян, який Він мав, як творив першу жінку.

Хто ж стане взірцем до наслідування для християнських матерей? Найкраща Мати, що колинебудь появилася в цьому світі. Хто ж це та пречудна Мати, що всі українські матері повинні якслід пізнати та пильно наслідувати, якщо бажають гідно носити ім'я "матері"?

Ця пречудна, одинока в своїм роді Мати—це Пречиста Діва, Мати Божого Сина. Було в світі багато славних матерей, що їхнє ім'я записала історія на пам'ятку майбутніх поколінь, але не було й бути не може кращої, ліпшої та легшої до наслідування ніж Пречиста Діва Марія, Мати Богочоловіка, Христа Господа, Спасителя людського роду.

Всі інші жінки, хоча б героїні християнства, були сплямлені брудом первородного гріха, що бодай до часу був учинив їх рабинями диявола. Марія, одна-одинока між дочками Єви була свобідна від первородного гріха через особливіший привілей Непорочного Зачаття.

Всі інші матері, хоча й канонізовані Церквою, були недосконалими, людськими істотами. Мали людські слабості та нераз допустилися гріха. Марія одна-одинока була вільна від усякої недосконалости та гріха, бо вона була Божою Матір'ю.

Всі інші матері бодай час до часу через людську кволість спроневірювалися своїм обов'язкам, за що опісля мусіли каятися та покутувати. Марія одна-одинока між матер'ями світу була завжди вірна всім своїм обов'язкам супроти свого Сина, Бога та ближніх.

Отож ні в небі, ні на землі не було та нема, іншої матері, що була б така гідна наслідування як Пречиста Діва, Мати Ісуса, посередниця між небом і землею, могутня заступниця усіх матерей перед троном Бога Отця, Батька всіх людей.

Слушно всі християнські матері захоплюються Пречистою Дівою Марією та вчаться від неї, як треба бути взірцевими матер'ями, ідуть вслід за нею та здобувають благословення перед Богом і пошану перед людьди.

Бог посилає страждання, досвіди та хрести, але й водночас дає силу спокійно та заслужливо нести їх: **Вірний Бог, Який не дозволить, щоб ви були спокушувані понад сили, але в спокусі подасть силу, щоб ви могли знести.** (І Кор. 10, 13).

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

(ТРАВЕНЬ)

Душпастирство у великих містах

ОСОБЛИВИМ явищем послідніх сто-п'ятдесяти років це величезний зріст великих міст. В році 1850 було в світі 94 міст, що мали понад 100 тисяч населення. В році 1901 було їх 291, а в році 1950 було їх вже 760. В році 1950 около 240 мільйонів людей жило у цих великих містах, значить 11% всіх людей на світі. Цей зріст зокрема прямо неймовірний у З.Д.А. і в Канаді. Вінніпеґ у 1870 р. мав 215 мешканців, а в 1951 році 218,785. Шікаґо мало в 1840 р. 4,478, а в 1930 р. 3,376,438. Торонто зачате в 1834 р. мало в 1931 р. 631,207. Сьогодні це майже мільйонове місто.

Душпастирство у великих містах, зокрема вірних нашого обряду, дуже утруднене з слідуючих причин:

1) Парафії дуже розкинені, вірні мешкають розсіяні серед іновірців. При тім число священиків мале.

2) Великі міста дуже різняться від містечок і сіл. Село, містечко—наче одна родина — всі себе знають. У містах часто найближі сусіди собі чужі. Знають себе ті, що разом працюють в тій самій фабриці, підприємстві.

3) Природний поділ і розклад часу і праці, день, ніч, будень, неділя і т.д. у великих містах дуже змінені. Тут рішає небувалий зріст індустрії. Працюють на так звані шихти, чи то вдень чи ночі, чи в неділю чи будні. Тому захована неділі і свята дуже терпить.

4) Родинне життя у великих містах захитане. Всі, що є в хаті, працюють. Чоловік, жінка і старші діти йдуть до праці в різнім часі. Дім, замість бути вогнищем, з теплом родинного життя, стає готелем, де чоловік, жінка і діти приходять відпочати по праці. Менші діти часто самі, без батьків, що на роботі. Це дуже зле впливає на їх виховання.

5) Парох не є в лучності з вірними тому, що їх доми розкинені, трудно застати їх вдома, дуже часто зміняють мешкання, а то й переносяться до інших міст, не повідомляючи про це душпастиря. Робітники, часто зв'язані зо своїми становими організаціями, нераз і по праці зайняті. Розуміється, до тих організацій належать всі

без різниці віроісповідання. Вірні по п'ятьдневній роботі в тижні бажають мати відпочинок (голидейс). Виїзджають автами поза місто, а недільна Сл. Божа часто сходить на послідній плян.

6) Рівень образования і суспільного життя вірних великих міст дуже між собою різниться.

7) Великі міста—велике згіршення і нагоди втрати віри і обичаїв. Часто різні сектанти активні в своїй ворожій Церкві пропаганді. Тож не диво, що релігійність великих міст часто менша ніж місточок і сіл.

Як цьому зарадити?

Душпастирська праця у великих містах є так утруднена, тому воно конечне, щоб світські апостоли помагали священикам:

1) У вишукуванні наших вірних і приєднуванні віддалених або відпавших від церкви;

2) В отворенні і утримуванні цілоденних парафіяльних шкіл, що є конечною умовиною розвитку і будучности нашої Церкви. Поміч у довоженні дітей до школи шкільними автобусами, де цього потреба.

3) В оживленім веденні церковних станових товариств: для мужчин, жінок, юнаків і шкільних дітей;

4) В улаштованні різних підприємств, концертів, академій і т.п., а також базарів, бінґа, і т. п. для матеріяльної піддержки парафії і школи;

5) Для ліпшого пізнання своєї релігії і оборони віри у веденні научних кружків (study clubs) і поширюванні доброї книжки і преси.

6) Своїми молитвами і побожним життям виєднувати благословення для парафії.

7) Часто наші вірні мають ближче себе католицьку церкву другого обряду. Вірні нашого обряду повинні уважати це за точку свого обов'язку супроти своєї духовної Матері, Української Католицької Церкви, бути на Сл. Божій і богослуженнях у своїй українській католицькій церкві. Це Божа воля, щоб ми заховували свій обряд і піддержували свою церкву. Це ясно з заряджень Апостольської Столиці, що приказує, щоб кожний заховував свій обряд. Тому Апост. Столиця установила для нас нашу єрархію, єпископів, дієцезії.

У своїй праці світські апостоли все будуть у єрархічній злуці зо своїми священиками і епископами. Ця злука і єдність дадуть силу, певність гарних успіхів і стягнуть Боже благословення на парафію і її вірних.

Просім Пресвяте Серце Христове через Непорочну Діву Марію, щоб благословило душпастирювання у великих містах.

Місійне наміpення на травень: Щоб в Індіях розвиток духовного життя не був менший чим матеріяльний.

Диявол страшно ненавидить тих, що служать Христові та Його Матері, бо ці вибрані душі мають запевнене спасіння та вічне щастя в небі, до якого Люципер ніколи не дістанеться. Згадка про втрачене небо викликає в ньому непогамовану лють. Ця ж лють спонукує його до боротьби з тими, що йдуть шляхом до неба. "Горе землі..., бо до вас зійшов диявол, маючи велику лють, знаючи, що має короткий час". (Апок. 12, 12). Цей короткий час то час пробування людини на землі. Якщо сатана не захопить душі за життя людини, то вона навіки пропаде для нього.

Сатана ненавидить Божу Матір, бо вона розчавила йому голову, подавши світові Спасителя, який направив помилку Адама і привернув людям Боже синівство та право до неба. Пекельні духи негодні пошкодити Пресвятій Богородиці, бо вона сильніша за ціле пекло. Отому намагаються шкодити дітям Марії, цебто її почитателям. "І змій розлютився на жінку та пішов воювати з останком насіння її, що вони бережуть Божі заповіді та мають свідоцтво Ісусове". (Ап. 12, 17).

Християни не повинні знеохочуватися та впадати на дусі на вид цієї боротьби, яка точиться в світі за людські душі між Христом і дияволом. Ця заїла боротьба покінчиться світлою перемогою Спасителя та повним розгромом пекельних сил, бо "як в Адамі всі вмирають, так само в Христі всі оживуть". (Рим. 15, 22). Оживуть вони зразу для життя ласки через повний зворот до Спасителя та поворот до Його Церкви, а при кінці світу через славне воскресення, що буде завершенням відкуплення, "бо Він мусить царювати, аж доки не покладе всіх Своїх ворогів під ногами Своїми. Як останній ворог—буде знищена смерть". (І Кор. 15, 25-26).

Всякий, хто слухає ці слова мої й виконує їх, буде подібний до чоловіка мудрого, що дім свій збудував на скалі; і пішли дощі, і ринули води, і подули вітри, та й наперли на той дім, одначе він не завалився, бо оснований був на камені. Всякий же, хто слухає ці мої слова й не виконує їх, буде подібний до чоловіка нерозумного, що свою хату збудував на піску; і полились дощі, і ринули води, і подули вітри, та й наперли на ту хату, а вона завалилася, й руїна її була велика. (Мат. 7, 24-27).

ЛЮРД— ВСЕЛЮДСЬКА ШКОЛА ХРИСТИЯНСЬКОГО ГУМАНІЗМУ

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

"ДІТИ,—любімо не словом, ані язиком, але ділом і правдою!" (І Ів. 3, 18). Великий бразилійський економіст Джозуе де Кастро приписує в великій мірі безсердечності багатих і власть імущих факт, що 2/3 людства ще й сьогодні страждають від голоду. Світ схожий на ці дві скриньки індійського царя Асоки: одна дерев'яна й зверху мізеран, та в середині сповнена дорогих світлосяйних самоцвітів (це люди сповнені братолюб'я, делікатної уважливости до ближнього). Друга—золота, а в середині сповенена хробаків і здохлятини: це люди гордопишні, дуже високої гадки про себе, а насправді в них замість серця—твердий камінь (порівнай притчу про правдиву вартість, пера Ів. Франка). Он чому Св. Отець Пій XII закликає: "Може ніде в світі людині так легко не приходиться молитись, смиритися та любити ближнього, як в Лурді. Як сильно посвячують себе носильники, яка погода духа у хворих! Яке братерство, що згуртовує під один поклик вірующих всякого племени. Як стихійно виявляється взаємодопомога та які ревні і щирі оці прочани навколішках перед яскинею! Самих лучших з людей кортить там життя своє повніше віддати служінню Богові й своїм братам. Менш ревним досадно стає за їх літеплість і віднаходиться їм шлях молит-

ви! Скам'янілих грішників самих та безвірників часто застукує ласка, або принаймні тоді їм зоставити нечутними для вияву сили-силенної богомільців, в яких "серце одно та й одна лиш душа" (Дії, 4, 32).

А є що людям лікувати в сьогоднішні дні, в св. Люрді. І є за що благати Небесну Матінку, зокрема нам, українцям в Україні й на чужині сущим! Ось в чому батько християнства каже людям обновити свого духа в Маріїській Рік 1958: це з жахливої спокуси матеріялізму.

"Матеріялізм знаходимо не тільки в засудженій філософії, що керує зараз політикою й економією частини людства! Лютує він і там, де люблять гроші. Його руйнування розтягається аж до міри модерних підприємств! Він і визначує, нажаль, стільки оречень, що пригнічують життя народів. Матеріялізм виображується теж обожненням тіла, незмірною гонетьбою за комфортом та утечею від будь-якої серйозности життя. Він заставляє й нехтувати людським життям, бо поштовхує вбивати життя, ще заки побачило денне світло! Його й побачите у невгамовній погоні за пожадою, що безсоромно розстиляється напоказ і звести хотіла б злою книжкою й видовищами й самі досі чисті серця! Матеріялізм знайдеш і в безтурботності про долю свого брата, у розторощуючім і граблюючім з прав себе людстві. Словом, у цьому понятті життя, усе нарегульоване в напрямку матеріяльного гаразду й земських удовільнень: "Дуже моя, чимало в тебе усякого добра, на довго-довго; спочинь собі, їж, пий, веселися. Але Бог йому сказав: Безрозумний, ще ночі цієї попрохають твоєї душі" (Лук. 12, 19-20). Енцикліка Пія XII в сторіччя Людських Появ).

Отак Люрд стає "цитаделею мира для вселенної через братерську єдність у лоні людських суспільств. Тут бо "усі суходоли збираються в одно, а не для багатих і бідних, не знайдеш тут і шовіністичних гегемоній! Який де й коли Форус, яка агора будьколи привели стільки людських істот! І вони гуторять і вони розуміються та й вони люблять себе, на еспланаді Масабіель!" (слова кард. Фельтена в журналі "Марія", Квебек, Канада, січень-лютий 1954). Он і чому:

"Ідімо всі до Людрської Пані:

Хто не молиться... гляди на її сплетені руки!

Хто жахається Бога... Вона Богомати і Мати Твоя!

Що всюди зориш зло... Вона і плямки не має!

Хто з вас забруднений... Помийтесь у її джерела, посповідайтесь!

Важко кому на дусі... Причащайтесь її Сином!

Ви, що старієтесь... Вона—невміруща юність!

Ви, що страдаєте... Сподобитесь радости!

Богородиця кличе нас зреформувати себе й від усіх сил попрацювати для порятунку світу". Не будьмо нечутні на зов Матері.

УКРАЇНСЬКІ ПРИКАЗИ ПРО МАТІР

Без батька—півсирота, без матері—вся сирота.
Чого мати навчить, того батько не перевчить.
У дитини заболить пальчик, а в матері серце.
На світі все знайдеш, крім рідної неньки.
Матір ні купити, ні заслужити.
Як мати рідненька, то й сорочка біленька.
Мати одною рукою б'є, а другою гладить.
Сиротою жити—сльози лити.

Перше св. Причастя дітей в Апостолес, Місіонес, Аргентина, 1958 року. Посередині о. ігумен Юрій Мельничин, ЧСВВ.

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Освятна сила чесноти віри

ЧЕСНОТА віри прямо лучить наш розум із Божою Мудрістю. Одначе тому що акту віри людина не може доконати без діяння волі, вона теж має участь у наслідках, що їх докону̀є чеснота віри в нашій душі. Чеснота віри є отже джерелом **світла** для розуму, джерелом **сили й потіхи** для волі та джерелом **заслуги** для всієї душі.

Чеснота віри—це **світло,** що просвічує розум людини й відрізняє християнина від філософа, як розум відрізняє людину від звіра. В людині є потрійне знання: **змислове,** набуте через змисли; **розумове,** набуте через розум і **духове** або **надприродне,** набуте через віру. Останнє знання є вище від двох попередніх.

Чеснота віри розширяє горизонт нашого знання про Бога та Божі речі. Розум мало говорить людині про природу Бога та Його інтимне життя, зате віра вчить, що Він є живим Богом; що від віків породив Сина та що з взаємної любови Отця і Сина походить третя особа: Святий Дух; що Син стався людиною для нашого спасіння і що ті, що повірять у Нього стають прибраними Божими синами; що св. Дух приходить, щоб мешкати в наших душах, щоб освятити їх і обдарити їх надприродним організмом, який дозволяє нам доконувати надприродних і заслуговуючих діл. І це тільки частинка того, що Бог об'явив людям.

Чеснота віри дозволяє людині **поглибити** правди, пізнані розумом. І тому евангельська мораль є точніша й досконаліша від природної моралі. Щоб переконатись про це, вистачить перечитати **нагірну проповідь.**

Від самого початку Н.Г.І.Христос не вагається проголосити **блаженними** вбогих духом, лагідних, голодних і жадних справедливости, милосердних і переслідуваних за справедливість. Він домагається від своїх учнів любити своїх ворогів, молитись за них і творити добро їм. Святість, яку Ісус Христос проповідає не є зовнішня, але внутрішня, оперта на любові Бога та ближнього. Щоб розбудити нашу ревність, Він предкладає людям найдосконаліший ідеал: Бога та Його досконалості. Одначе тому, що Бог видається нам надто віддалений від нас, Він посилає нам Свого Сина з неба, щоб став людиною, і жив нашим власним життям, і, щоб тим чином дав нам конкретний приклад досконалого життя, яке маємо провадити на землі. А, щоб дати нам силу й постійність, потрібну до такого підприйняття, Він не вдоволяється іти перед нами, але Він Сам приходить жити посеред нас разом із усіми Своїми ласками й чеснотами. Тому ми не можемо звинятн себе нашою неміччю. Він є Сам нашою силою, а також нашим світлом.

Що чеснота віри є джерелом **сили,** це знамените доказує св. Павло в листі до Євреїв (XI: 1-40).

Чеснота віри дає нам **глибокі переконання,** що сильно скріпляють нашу волю. Віра показує нам, що зробив Бог і не перестає постійно робити для нас, як Він живе й поступає в нашій душі, щоб освятити її, як Ісус Христос лучить нас із Собою і дає нам можність брати участь в Його власнім житті; а дивлячись на Ісуса Христа, творця і здвершителя нашої віри, що радше вибрав хрест і упокорення ніж радість і успіх: "який замість радости, що була перед ним, витерпів хрест і погордив соромом" (Євреїв 12: 2), відчуваємо силу сміло нести хрест за Ісусом Христом.

Чеснота віри завжди ставить перед очі людини **вічну нагороду,** що буде багатим овочем наших хвилевих терпінь: "Бо наше теперішнє легке горе приготовляє для нас вічну ваготу безконечно надмірної слави" (2 Кор. 4: 17), і за св. Павлом кажемо: "Бо думаю, що терпіння цього часу є недостойні будучої слави" (Рим. 8: 18) і подібно як він радіємо навіть серед досвідів тому, що кожний з них терпливо перенесений, заслужить нам на вищий ступінь Божого оглядання і Божої любови. Коли часом відчуваємо нашу неміч, віра пригадує нам, що Бог є Сам нашою силою і нашою підпорою, і що ми не маємо чого боятись, навіть коли світ і диявол лучаться проти нас: "І це є побіда, що побідила світ, наша віра" (I Ів. 5: 4).

Це є дуже очевидне в чудовій переміні, що її доконав св. Дух у душі Апостолів. Озброєні при Його зісланні Божою силою, вони що до того часу були боязливі й лініві, сміло

Справлення похибки

В "Голосі Спасителя" за квітень ц.р. в статті: **"Віра—це основа надприродного життя"** через помилку видруковано на стор. 12-ій, 2-ий стовпець, 3-тя лінійка згори так:

"...душа змінена в вірі, опирається духовим бурям", **а має бути:** "...душа зміцнена в вірі, опирається духовим бурям".

йдуть вперед, щоб стрінути всякого роду досвіди, бичування, ув'язнення, і навіть саму смерть, щасливі, що можуть терпіти задля Ісусового імени: "Вони ж пішли з-перед ради радіючи, що удостоїлися за ім'я Ісусове терпіти зневагу" (Дії, 5: 41).

Чеснота віри є також джерелом **потіхи,** не тільки серед досвідів і упокорень, але також тоді, коли відчуваємо біль по втраті наших батьків і приятелів. Ми не є з тих, що сумують, не маючи надії. Ми знаємо, що смерть є тільки сном, після якого вкоротці прийде воскресіння, і що через смерть перемінюємо наше переходове мешкання на вічне мешкання.

Наша головна потіха—це наука про **сполуку святих.** Ожидаючи дня, коли будемо злучені з тими, що відійшли від нас, ми з ними є злучені дуже тісними в'язами в Христі Ісусі. Ми молимося, щоб скоротити час їхньої проби й приспішити їх вхід до неба; а вони зо своєї сторони , певні свого спасіння, гарячо моляться, щоб одного дня ми могли злучитися з ними.

Чеснота віри є вкінці джерелом **многих заслуг.** Сам акт віри є дуже заслуговуючий тому, що він піддає Божому авторитетові те, що є найкраще в нас, наш розум і нашу волю. Ця віра є тим більше заслуговуюча, що в наших часах, вона є виставлена на многі напади й ті, що визнають свою віру, в деяких краях, є виставлені на кпини та переслідування.

Щобільше—це віра, що чинить наші інші діла заслуговуючими, тому, що вони не можуть бути заслуговуючими без надприродного наміру та помочі ласки; одначе віра, що спрямовує нашу душу до Бога та Ісуса Христа, дозволяє нам поступати в усіх ділах після надприродних намірів. І також віра, що виявляє нам нашу неміч і Божу всемогучість, велить нам гарячо молитися, щоб одержати Його ласку.

ПРОКЛОНИ

Учитель звелів дітям написати коротку на 200 слів задачу про "Наш новий автомобіль". Одна дівчина написала: "Минулого тижня мій батько купив новий автомобіль. На другий день взяв мамцю, мене та моїх братчиків на прохід. Кілька миль за містом через неувагу та за скору їзду їхав у рів і розбив авто. До міста було доволі далеко. Телефону не було близько.Решту слів мій батько виголосив, як ішов до телефону, але я думаю, що не повинна писати їх у зодачі!"

Проклони—це дуже лиха звичка, бо нею люди ображають Бога, гіршать власних дітей і накликають на себе не Боже благословенни, а кару.

ЯК ЖЕ Ж МОЖНА ОПАНУВАТИ ГНІВЛИВІСТЬ?

СХИЛЬНІСТЬ до гніву—це одна з немочей упалої людської природи. Треба вживати оцих засобів, щоб опановувати себе в хвилинах розбурхання.

Погляд на лагідного Спасителя

Гнів—це один із головних гріхів. Його треба поборювати лагідністю. Лагідність не є виявом нашої слабости, але доказом сильного характеру, бо воно легше вибухнути гнівом на кривду аніж гамувати обурення. Треба мати сильну самоконтролю над власним темпераментом, щоб не відповісти гнівом на гнів і обуренням на обурення. Треба сильної волі, щоб залишитися спокійним, як хтось словами чи ділами провокує нас до гніву.

Добре воно пригадати собі ласкавого Спасителя в хвилинах поденервування. Христос був ласкавий і спокійний з усіма, що наближалися до Нього. Не злостився на зневаги та інтриґи злобних фарисеїв, які посуджували Його, Божого Сина, що Він співпрацює з Сатаною, архиворогом Свого Небесного Вітця: **Він проганяє демонів силою князя демонів.** (Мт. 9, 34). В часі Страстей Спаситель спокійно без нарікання приймав зневагу, посмішки, бичування та кепкування від вояків і від черні.

Коли слуга первосвящеників намагався заарештувати Ісуса в Оливнім Городі і Петро в обороні Учителя відтяв йому праве вухо, Христос зганив Свого поривчастого апостола й улічив

слугу Малха: **Всунь меч до піхви!** (Ів. 18, 11).

Оттаке чудо Ісус учинив Малхові, хоч він прийшов з ворогами арештувати Його!

Спаситель дав нам приклад, як треба поступати з тими, що чинять нам прикрість, тому має право казати всім тим, що прийняли Його Євангеліє: **Навчіться від Мене, бо я тихий і покірний серцем, і знайдете спокій для своїх душ.** (Мт. 11, 29). Хто в гніві погляне на ласкавого Спасителя, тому легко приходиться гамувати своє обурення.

Святий Франциск Асиський проходив у зимі лісом і співав якусь побожну пісню на честь Творця вселенної. З укриття напали на нього розбійники та хотіли обрабувати його, але не було що грабити, бо Святий не мав ні сотика при собі, а одежа його це кропив'яний мішок.

Хто ти такий? — спитались розбійники. "Я герольд могутнього Царя!" відказав Святий. Розбійники розчарувалися та попали в лють. Схопили Святого угодника та кинули в яму повну снігу: "Лежи собі там, герольде Бога!" Розбійники сподівалися, що він загине від холоду і замерзне. Всетаки йому вдалося якось видряпатися з ями. Дякуючи Богу за рятунок, пішов дальше, прославляючи ще голосніше Вога та Творця.

Кожна людина є Божим образом

Бог сотворив людей на Свій образ, щоб піднести їх гідність. Крім цього прикрасив людські душі освятною ласкою, через яку вони **сталися учасниками Божої природи** (2 Пет. 1, 4). Освятна ласка чинить людей Божими дітьми та запевняє їм вічне щастя в небі. Без неї люди були б Божими слугами, а не дітьми.

Через освятну ласку людина родиться до Божого життя, яке має зростати, поки не розвинеться в вічну славу в небі. Ласка— це духовне надприродне зерно, яке стане по смерті квітом блаженного оглядання Бога лицем у лице: **Будемо подібні до Нього, бо побачимо Його як Він є.** (І Ів. 3, 2).

Чинячи людину Божою дитиною, ласка вдосконалює в душі Божий образ, який треба шанувати, не зважаючи на можливі його недосконалості, бо поки люди живуть на землі, поти навіть Божі речі та дари бувають у них недосконалі. Цей образ подібний до руди золота, яка пробуває в землі перемішана з глиною та землею. Всетаки руда має свою вартість і ніхто не гордить нею, бо вона змішана з землею. Таксамо слід шанувати в людині Божий образ, хоч інколи він недосконалий через людські немочі. Тільки в раю цей образ вповні очиститься від земських недосконалостей.

Святий Яків перестерігає людей, щоб не гнівалися: **Мої любі браття, нехай кожна людина буде скора слухати, повільна говорити та повільна гніватися, бо людський гнів не чинить Божої справедливости.** (Як. 1, 19-20). Ніхто не каявся, що змовчав зневагу, не дочув прикрого слова, але як часто люди жалують, що відповіли вибухом гніву на образу чи обмову. З приходом Христа Спасителя на світ минулися часи, коли люди відплачувалися людям зубом за зуб, ударом за удар, брехнею за брехню, бо подібний гнів знищив би нашу християнську цивілізацію, якщо б любов до ближнього та терпеливість на його промахи не лагіднила гніву й обурення.

Пригадка про лихі наслідки гніву

Скільки разів людина потрапить здавити в собі розбурхану пристрасть, як пригадає собі сумні наслідки нерозсудного поступку. Гнів має сумні наслідки, бо веде до сварні, бійки, ненависти та пімсти. Бог хоче, щоб люди жили в згоді та мирі, бо вони сини та дочки Небесного Вітця. Оттому пімста та сварка є злом, бо не вільно відплачуватися злом за зло.

Святий Дух упоминає нас: **Згадай про Божий страх і не гнівайся на свого ближнього. Згадай про Завіт Всевишнього і переочуй незнання свого ближнього.** (Сир. 28, 8).

Американський президент Авраам Линколн (1805-1865) був дуже поблажливий для тих, що образили його. Хтось спитався Линколна, чому він не нищив своїх ворогів. "Я нищу їх, —відповів президент Америки, "як ласкавістю перемінюю їх у своїх приятелів".

Гнівливий чоловік має мало приятелів, бо хто годен жити в згоді з тим, що за всяку дрібничку вибухає гнівом, клене, береться до бійки та не числиться зо словами? Крім цього гнів нищить здоров'я та псує добрий гумор. Гнів витворює в організмі спеціяльно трійливу їдь, що псує кров. Поденервування нищить добрий гумор і проганяє з серця веселість, а невеселому тяжко жити на світі. Для нього все чорне довкруги, бо він песиміст. Всі уникають його, бо ніхто не бажає мати з ним клопіт, а з гнівливою людиною на клопіт не тяжко. Він все знайде якусь причину, щоб вилаятися та вилляти на других свій гнів, бо негоден гамувати поденервування та здусити нездорове зворушення.

Св. Августин каже: "Оцет

псує посудину, де довго пробуває. Так і гнів нищить серце, якщо пробуває в нім з дня на день". Оттому Христос не казав: "Навчіться від Мене будувати хмародери, літаки, ракети, але вчіться бути лагідними в приставанні з ближніми".

Лагідність успокоїть затнівaного ближнього, бо, зобачивши нашу добру волю, він стане прихильний до нас. Лагідність усуває сварки, незгоду та направляє неодне лихо. Ласкава відповідь дитини загніваній матері негайно успокоїть її гнів. Оттому Fугон від Св. Віктора каже: "Хто переможе гнівливість, той поконає найбільшого ворога".

Спаситель перестерігає нас не гніватися, бо навіть внутрішній гнів буде покараний, якщо він несправедливий: **Я кажу вам, що кожний, хто має гнів на брата свого, підпадаю під суд,** цебто буде суджений, як стане на Божий суд. **А хто каже на свого брата дурень, підпадає геєнні вогненній.** (Мт. 5, 22). Отак Христос заявляє, що навіть внутрішній гнів може довести до убійства й через те він стається смертельним тріхом, за який Божа справедливість карає вічним пеклом.

МОЛИТВА МАТЕРІ

Маріє! Маріє
Рятуй нас як Мати!
Ти наша надіє,
не дай нашим дітям у тьмі пропадати,
Хай сонце над ними ясніє!
Маріє! Маріє!
Ти наша відрадо!
Поглянь на ті діти, хиткі як лелії,
Не дай на заграду!
Тобі ми над ними звіряємо владу!
Прийми серця жертву,
Прийми і моління:
Зверни наші діти на шлях просвітлін-
Маріє! Маріє! (ня!
Їх темінь убити не сміє!
Не сміє і ворог знущатись лукаво,
Лиш Бог і край рідний до них має право!
Нехай же ростуть всі на славу!
Хай сонце над ними ясніє!
Від зради, від зависти, страсти
Спасай їх як мати ласкаво,
Не дай їм упасти у сіти ворожі.
Хай будуть собою як квіти ті Божі...
Любов твоя чиста, огненна
І поміч твоя все спасенна.
Хай сонцем над ними ясніє...
Тебе за покров твій благаєм,
Єдина і благословенна Маріє!

У. Кравченко

Великий Папа, Пій IX, віддав ікону Неустанної Помочі моїм духовним синам, ОО. Редемптористам, з виразним наказом: "Обзнайомлюйте людей з Матір'ю Неустанної Помочі!" З того часу ОО. Редемптористи по місіях і апостольських працях не перестають голосити її ймення народам, яким проповідують вічні правди Святої Євангелії, виповняючи приказ Спасителя: "Ідіть по цілому світі і проповідуйте Євангелію всьому сотворінню". (Мар. 16, 15).

ПОЧАЇВСЬКА БОГОРОДИЦЯ РЯТУЄ МАНАСТИР

ПОЧАЇВСЬКИЙ манастир був осередком відпустових урочистостей нашої Церкви до 1831 року, московський цар Микола І не відобрав його та не передав московським монахам, щоб московщили наш нарід.

Переказ подає, що Пречиста Діва сама собі вибрала це місце, щоб людям роздавати Божі благодаті. Двічі вона там з'явилася: 17 квітня 1198 і 15 серпня 1209. За другим разом полишила відбитку своєї стопи на скелі, з якої негайно витрисnула цілюща вода. Про це згадує наша пісня:

Пасли пастирі вівці на горі,
Бачили Божу Матір на скалі,
На тій скалі стопу знати,
Де стояла Божа Мати;
З неї воду беруть,
Всім вірним дають.

Саму ж назву "Почаїв" виводять від київської річки Почайни або від скорочених слів: "Поча-Діва" цебто: за заохотою Діви Марії почався тут манастир.

Сам чудотворний образ зразу переховувався в домі Гойських. Родина Гойських дістала його з Царгороду, отож ікона є грецького походження. Анна Гойська мала сліпородженого брата, Пилипа. За її порадою Пилип почав сердешно благати уличення в Пречистої Діви перед її іконою. Марія вислухала благання. Пилип чудесно прозрів. Панство Гойських не вважали себе гідними тримати в власнім домі таку велику цінність, тому передали ікону до манастиря в Почаїві, де й приміщено її в манастирській церкві Успення Пресвятої Богородиці.

З того часу Почаїв відомий в історії нашої Церкви з двох дорогоцінних пам'яток: відбитка стопи Богородиці та її чудотворна ікона.

Пречиста Діва прославилася численними чудами в Почаєві, тому й народ щорічно відбував тоді побожні паломництва.

В 1675 році турки й татари напали на Україну. Бісурманські ватаги з наказу турецького султана Магомета IV, вступивши в Україну, почали руйнувати села та міста, вирізуючи в пень бідне населення. Хан Нуредін пройшов крізь Збараж і

наблизився до Почаєва, щоб знищити манастир і пограбити все, що там було.

Застрашене населення збіглося до Почаєва з цілої околиці, шукаючи захисту перед неволею чи мордами. Турки з татарами облягли місто та почали наступати на манастир, бо до нього схоронилися втікачі. Облога манастиря тривала від 20—23 липня.

Манастир був обведений високим дерев'яним частоколом. Ніяких охоронних мурів не було, тому й легко було туркам здобути манастир і в пень вирізати монахів і втікачів. Бійців і козаків було небагато в манастирських укріпленнях, тому й довша оборона була неможлива. Крім цього годі було звідкіля сподіватися людської помочі.

Ні монахи, ні населення з околиці, що заховалося до манастиря, не стратили надії. Вони щирими молитвами звернулися до Пречистої Діви, благаючи в неї рятунку. Турки тимчасом почали шаленний наступ, щоб покінчити зо слабо бороненим манастирем.

Атак турецький тривав цілий ранок 23 липня 1675 р. В найкритичнішій хвилині наступу, коли небезпека була найгрізніша, монахи почали акафист до

Божої Матері: **Воїзбранной Воєводі...** Тоді сталося довго вижидане чудо. Марія з'явилася над манастирем і розпростерла над ним свій могутній омофор. Так турки, як наш нарід бачили Божу Матір. Турки ж уважали це за звичайний привид, тому почали ще сильніше стріляти. Божа Мати відвертала ці стріли й вони верталися на турків і ранили їх. Наступаючі турки й татаро почали кричати: "Чудо! Чудо!" Все те спричинило страшне замішання в ворожих лавах. Перелякані музулмани почали втікати навмання. Оборонці ж манастиря, козаки та інші вояки кинулися в погоню за ними. Багато музулманів впало на полю бою. Рештки недобитків вернулися до Криму.

Цей факт чудесного врятування почаївського манастиря зазначений в історії. Вчені стверджують, що татари та турки залишили облогу манастиря, хоч легко можна було здобути його, бо був дуже слабо боронений.

Отак Пречиста Діва показала свою могутність, якій ніяка ворожа сила негодна опертися. Марієн омофор сильніший ніж яканебудь зброя ворогів.

В нашім народі відома пісня подяки, що вирятовані люди склали по розгромі ворога:

На хресті вона (Марія) стала
Кулі вертала, турків вбивала,
Манастир врятувала.
Турок не вірить, із лука мірить,
На манастир ціляє,
І тії стріли назад летіли,
Самі їх побивали.
Ми есть люди і всі християни,
Усі до Бога вдаряймо,
Матері Божій Почаївській
Усі поклон создаваймо.

Коли Микола І, московський цар, один із найбільших гонителів нашої католицької Церкви, відобрав василіянським монахам почаївський монастир, ченці, кидаючи його, забрали з собою дійсну чудотворну ікону, залишаючи її намальовану копію.

Правдива ікона почаївська лежить в укриті, поки Почаїв знову не стане католицьким. Тоді чудотворна ікона знову вернеться до своєї святині, щоб розділяти Божі ласки вірному народові.

"Оце моя заповідь, щоб ви любили один одного, як я полюбив вас. Ніхто не може мати любови більшої від тієї, щоб душу свою покласти за друзів своїх. Ви друзі мої, коли робите те, що я вам приказую. Вже більше не називаю вас слугами, бо слуга не знає, що робить пан його. Вас же назвав я друзями, бо все, що чую я від свого Отця, об'явив я вам. (Ів. 15, 12-15).

ОПЕРАЦІЯ МАТЕРІ З ДИТИНОЮ

"Я не є католиком, але моя сестра була вийшла заміж за католика. Я сильно обурений на католицьку Церкву, бо через заборону операції моя сестра передчасно зійшла з цього світу! Чому католицька Церква забороняє проводити операції на жінках, коли це конечне для рятування їх життя? Чи це справедливе, що мати мусить вмирати через своє ще ненароджене дитя?"

—

Цікаво про яку операцію говорить наш некатолицький читач? Католицька Церква зовсім не забороняє операцій на вагітних жінках, коли лікарі думають, що подібні операції конечні та безпотрібно не наражають на смерть ще ненароджену дитину.

Наш читач правдоподібно думає про ту поганську, жорстоку операцію, в якій несумлінні лікарі **безпосередньо** вбивають дитину у лоні матері під позором, що подібний мord невинного немовляти потрібний чи навіть конечний, щоб спасти життя матері. Ця поганська операція зветься **терапевтичним абортом.**

Католицька Церква, спираючись на п'яту Божу заповідь **"Не убий!"**, навчає, що лікар не сміє чинити нічого, що безпосередньо вбило б матір чи дитину, бо так мати, як ще ненароджена дитина мають право до життя. Ніхто хіба один Бог може відобрати життя людині.

Тільки люди без християнського світогляду можуть думати, що життя чи здоровля матері дає лікареві право вбивати невинну ще ненароджену дитину.

Інколи лікарі мусять провести операцію на матері, що посередньо спричиняє смерть іще ненародженої дитини. Такий випадок може трапитися, як лікар мусить вирізати опухлину в лоні матері, хоч подібна операція напевно спричинить смерть дитини. Така операція дозволена, бо вона тільки **посередньо** спричиняє смерть дитини.

Воно не те саме—усунути пухлину, що вбити невинну дитину. Оттому не вільно ніколи нічого чинити, що **безпосередньо** вбило б матір чи ненароджену дитину. Лікар повинен вчинити все можливе, щоб рятувати життя обидвох.

Якщо операція конечна, але можна її відложити, поки буде можна врятувати життя дитини, то треба підождати з операцією матері. Якщо ж не можливо ждати з операцією, тоді треба доложити всіх старань, щоб було бодай можливо охрестити дитину.

Так учить Церква, спираючись на Божім і природнім законі, який забороняє вбивати невинних людей, чи то дорослі люди, чи ще ненароджені діти. Ніхто не може змінити цього закону.

Всякий аборт — це мord. Аборт—це тяжчий гріх аніж мord дорослої людини, бо аборт позбавляє дитину не тільки природного, але й надприродного життя, позбавляючи ненароджене немовля можливости прийняти хрещення.

Хто допускається аборту, радить його, або помагає виконати його, той не тільки допускається смертельного гріха, але й буває виклятий із Церкви. Тільки епископ або уповажнений ним священик може простити цей гріх і зняти з винних осіб виклятя.

Продавець виставив оголошення: "Хто візьме цей уживаний автомобіль за $100.00?"

На другий день з'явився фармар і промовив: "Пане, мені не треба доплачувати. Я задармо заберу собі цю гару!"

Два куми пішли до театру. П'єса була довга і нудна. Один кум заснув і зачав хропіти. Другий кум штовхнув його в бік і сказав: "Куме, будьте трохи культурний! Ви так сильно храпите, що не даєте мені заснути!"

МОЯ НЕЩАСЛИВА МАТИ

М. Щ.

"Пане докторе, я негодна спати. Це дуже мучить мене. Може б я дістала трохи пігулок на спання?"—промовила я до нашого родинного лікаря.

Лікар ласкаво поглянув на мене: "Пані Розаліе, не бачу, чому властиво ви негодні спати? Вам добре поводиться. Маєте двоє діточок. Фінансових клопотів у вас нема, правда?"

"Ні, я маю гарну реставрацію біля великої фабрики. Багато робітників ходять до нас на обід і вечерю. Гроші постійно приходять нам із бизнесу. Моя мати є знаменитою менажеркою", відповіла я, дивлячись на його задумане обличчя. Лікар слухав, не перебиваючи.

"Нерідко жахливі сни мучать мене!" тягнула я свої виводи.

"Не журіться снами. Це тільки витвір уяви. Не вільно вірити в забобони. Ваша постійна втома спричиняє кошмарні сни. Мушу знайти джерела безсонности й усунути його. Інакше воно могло б спричинити вам нервовий розстрій", заявив лікар.

"Я сама не знаю, що мені сталося. Колись спала немов камінь", відказала я.

"Може ви журитеся здоров'ям свого чоловіка?" спитався лікар.

"Не тепер. Він уже вийшов зо шпиталю. Лікарі здержали його сухоти. Мусить бути здоровий, якщо його випустили з санаторії. Я молилася до Божої Матері, дала на три Служби Божі, й ласкавий Господь вислухав мене. Проте гризе мене одна непевність. Чому не вертається додому? Щоправда нерідко присилає чека на діти, але зовсім не пише до мене. Якщо б я знала, де він проживає, то сама поїхала б до нього".

"Це дивне з'явище", перервав лікар. "Михайло був такий прив'язаний до вас і дітей. Чи часом не написали до нього, що вам його непотрібно або що боїтеся заразитися його сухотами?"

"На милість Бога!"—закликала я вголос, "ні, ніколи! Та ж я присягала в церкві перед Христовим священиком досмертню вірність, любов і послух? Як могла б я відкинути його? Хіба

людина винна, що Бог із незнаних причин посилає їй хворобу?"

"А як мати ставиться до вашого чоловіка?" спитався лікар.

"Вона ніколи не любила його, бо він знівечив її пляни про мою майбутність. Мати завжди мріяла про учительську карієру для мене, тому сильно обурилася, як я вийшла заміж за Михайла".

"Як же ж вона почувалася, коли довідалася, що ваш муж мав вийти зо шпиталю?"

"Я не бачила в неї ніякої радости. Навпаки завважила тривогу. Мати панічно боїться сухіт, бо її мати померла на них. Шкода й переконувати її, що сьогоднішня медицина годна вилікувати сухоти".

"Дякую", промовив лікар, "здається, що тепер знаю, звідкіля береться ваша безсонність і нервозність. Я дістану лікарство на вашу хворобу, але треба буде трохи підождати. Моліться й довіряйте ласкавому Спасителеві, про якого каже Св. Євангелія: **І хто тільки доторкнувся** (Його), **той спасався** цебто ставав **здоровий.** (Мр. 6. 56).

Я сама негодна була вияснити таємничого зникнення мого мужа. Може була лихою жінкою? Не знаю... Але він ніколи не нарікав на мене. Принаймні ніколи не чула...

Хоч мати завжди змальовувала мужчин у дуже чорних кольорах, звучи їх "звірами, які негодні контролювати себе", і описувала подружжя "як звірячу установу, всетаки я бачила, що мій Михайло був ласкавий для мене та ніколи не вчинив жадної прикрости.

Справді, зразу я страшно лякалася його та дрижала перед виявами його подружої любови, але це тривало недовго. Його ніжність розвіяла всі мої побоювання як той вітер розганяє осінні хмари, що грозять полям зливою.

Я навіть звірилася мужеві зо своїми побоюваннями. "Хто дав тобі таке викривлене поняття про подружжя та його приємності?" спитався Михайло, тулячи мене до своїх грудей. "Якщо б подружжя було лихом, то Спаситель не був би підніс його до гідности тайни.

"Мати завжди докоряла батькові, скаржуючись на його брутальність, хоч він був дуже добрий для мене", відказала на його питання, "сама дивуюся, чому вона так фальшиво інформувала мене про подружжя".

"Либонь вона сама ніколи не зазнала щастя в подружжі, тому й не хотіла, щоб ти взагалі виходила заміж. Подружжя, моя голубко, це один зо станів життя. Якщо молодята вступа-

ють у цей стан із наміром подобатися Богові, спільно служити Йому та виповнити Його святу волю: **Ростіть, множіться й наповняйте землю** (Бут. 1, 28), то Його благословення спочиває на них, запевняючи їм щастя в цьому та в другому житті".

"Чому ж мати зовсім інакше дивилася на цю тайну? Чому вічно нарікала?"

"Либонь тому" — відповів муж, "що твоя мати в подружжі ніколи не зазнала задоволення. Часом так буває. Деякі жінки дивляться на подружжя як щось лихе, огидне та негідне людини. Оттому погорджують подружими правами, не слухають своїх чоловіків і так огірчують їх, що нерідко пхають їх на злу дорогу, не здаючи собі справи, що непослух чоловікові в подружих справах це тяжкий гріх".

Я була вдячна мужеві за це пояснення, бо поведінка матері з батьком була мені дивною, ба й прямо незрозумілою.

Наше подружжя було щасливе. Господь поблагословив нас двома діточками. Ми охрестили їх Марійкою і Федірком. Марійка була чемна, весела, любила забави, вчащала на танці, що відбувалися в парафіяльній школі. Мати ненавиділа її за те та "посвоєму" перестерігала перед небезпеками життя, викривлюючи ум моєї дочки. Я намагалася паралізувати її лихий вплив і це мені вдавалося, бо Марійка була доброю дитиною.

Аж тут нещастя стало на нас. Муж захворів на сухоти та мусів іти до санаторії, що була віддалена від нас на 300 миль. Я опинилася сама. Мусіла тяжко працювати в реставрації, щоб утримувати родину та платити за лікування мужа. Рідко відвідувала його. Діти взагалі не бачили батька п'ять довгих

ТАЙНА ЛЮБОВИ

Один учитель звелів учням університету виписати перші букви осіб, що їх вони не любили. Деякі учні не годні були вичислити навіть одної особи, інші вичислили 1, 2, 3 або й чотири. Декілька знайшли аж 14 осіб, до яких мали антипатію та відразу.

Диво ті, що не любили найбільше других, були саме тими особами, що їх другі найбільше не любили. Ото ж правдива та засада, яка каже: "Люби всіх і всі любитимуть тебе!" Хто не любить інших, того ніхто не буде любити. Хто не годен любити других, той повинен зробити добрий іспит сумління: "Чим я провиняюся? Чому не люблю інших?" Дуже часто люди не люблять інших саме через брак тих добрих прикмет, яких бракує їм самим. Отак гнівливий не любить тих, що люблять гніватися, обмовник ненавидить тих, що обмовляють, гордий не любить тих, що завжди вихваляють себе.

літ.

Щоправда щотижня писала до нього. Зразу відповідав, але згодом замовк і не відзивався на мої листи. Який рік тому повідомив мене, що вийшов з санаторії та знайшов собі працю в одного квітаря, але адреси не подав.

Тяжка щоденна праця в реставрації, зусилля виховати діточки, вічне шемрання матері, а що найгірше, хоч я не здавала собі з цього справи—невпинна туга за мужем, що без причини покинув мене й діточки, викликали в мене безсонність, спричинили брак апетиту та значно підорвали здоров'я.

Я тільки працювала. Мати займалася рахунками, вимінювала чеки, навіть мої, бо її письмо так подобало на моє, що в банку ніхто й не підозрівав її підпису.

Отак я проживала в тузі та праці. "Ну, що робити", успокоювала себе, "життя має тіні й світло. Нема одного без другого".

Одного вечора я пізно вернулася з реставрації. Застала Марійку в спазматичнім плачі. Мати сильно побила її за те, що пішла до сусідів дивитися на теливізійну програму. Це вже було забагато для моїх нервів. Мати не любила моєї дочки за її веселу вдачу.

На другий день раненько я спакувала свої речі та перебралася до двох кімнаток, що були над реставрацією, забороняючи Федіркові відвідувати бабуню, бо лякалася, щоб вона не зіпсувала його молоденького ума фальшивими поняттями про людей і життя.

Мати відписалася від реставрації за мої гроші, за які вона закупила собі уділи в копальні урану. Я стала єдиною власницею реставрації.

Проте неспокій і почуття нещасливости не покинули мене, ну й безсонність дальше докучала мені. Раз увечері, як я замикала реставрацію, якийсь мужчина ввійшов до середини. Дивлюся й очам своїм не йму віри! "Михайло, мій муж?! Господи святий! Який він худий і вичерпаний!..."

"Розаліе!", закликав, "я хочу подивитися на свої любі діточки. Працюю в одного квіткаря. Це недалеко, всього сорок миль. Знаю, що ти не бажаєш мене..."

Голос завмер мені в горлі... "Чому б мала не бажати тебе? Ти ж мій муж! Хіба ми не присягали собі проживати разом аж до смерти ", промовила я, здавлюючи сльози.

Муж видивився на мене: "Таж ти сама написала мені не вертатися, бо люди перестали б приходити до реставрації, якщо б побачили тут сухітника!"

"Що, що ти кажеш?—закричала я посеред голосного ридання. "Та ж я благала тебе щоскоріше вертатися додому, бо люблю й до смерти любитиму тебе! Але ти не вернувся... Навіть не відповів на мого листа. Чому, чому? Чим я провинилася проти тебе?"

Муж поклав руку на моє рам'я. "Розаліє, я щотижня писав до тебе, але ти ніколи не відповідала..."

Жахлива правда понурою дійсністю розкрилася перед моїми очима: "Ах, Михайле, Михайле... Все те —махінація моєї матері. Це вона написала тобі більше не вертатися, бо хотіла, щоб я працювала для неї. Її письмо зовсім схоже на моє. Вона переловлювала наші листи й нищила їх... Ох, мати, рідна мати!..." Буря ненависти та відрази зірвалася в моїй душі... Треба було силувати себе, щоб здавити їх, бо невільно ненавидіти власних батьків, хоча б лихі були вони...

Муж пригорнув мене до серця: "Голубко моя, не вільно ненавидіти власної матері. Пробач їй! Вона бідна та нещаслива. Дякуймо Богу, що справа вияснилася. Вже ніколи не покину тебе".

Моє щастя не знало краю. Я не забула своєї небесної Добродійки: "А тепер ходім, подякуймо Божій Матері!" Взявшись за руки, ми удалися до спальні, приклянули перед іконою Матері Божої та відмовили вервицю. Ох, як гаряче молилися! Діти вже були в ліжку.

Зобачивши батька вранці, дочка та син кинулися йому на шию, вкриваючи гарячими поцілунками. В неділю ціла родина удалася до церкви, прийняла Св. Причастя, дякуючи Господеві за Його ласкавість для нас.

Мати сама проживала у власнім домі. Федірко часто відвідував її. Вона була люта на мене й не відвідувала нас.

Одного пополудня Федірко зателефонував від неї: "Мамцю, бабця вмирає!" Мужа не було вдома. Я закликала таксівку та негайно подалася до матері. Останніми часами доля поглумилася над нею. Копальня урану збанкрутувала й мати стратила тсе своє майно. Муж щотижня возив їй усе потрібне до життя, отак віддячуючись за кривду, що вчинила йому. Був добрий християнин, тому віддячувався їй добром за зло: **Любіть своїх ворогів, чиніть добро тим, що ненавидять вас, благословляйте тих, що кленуть вас і моліться за тих, що чинять вам кривду.** (Лк. 6, 27-8).

Мати лежала в кухні на долівці. В очах світився страх, лице було болюче викривлене

від мозгового удару. Я негайно покликала лікаря. В шпиталі мати відзискала притомність.

Я й муж відвідали її. 'Діточки, пробачте кривду, що я вчинила вам. Я була лихою жінкою для вашого батька. Через мене й моє фальшиве ставлення до подружжя він нераз сходив на манівці та зневажав Бога", говорила вона з плачем.

"Мамо, не плачте! Бог милосердний. Забудьте минуле! Думайте про майбутність!" — промовила я, цілуючи її в руку.

"Хочу висповідатися й перепросити свого Творця. Ох, цілими роками я не приймала Св. Причастя! Бизнес, гроші й огірчення на життя віддалили мене від Бога. Що ж тепер мені лишилося? Ніщо! **Марнота марнот все марнота!** Тільки один Бог і вірність Його законові чинять людину щасливою в житті", говорила до нас.

Проминули три роки. Мати виздоровіла, але ум її трохи здитинів, проте вона все розуміє. Нам народилося ще двоє діточок. Усі здорові. Бог, очевидно, благословляє нас.

Мати проживає з нами, просиджуючи здебільша в гойданковім фотелі. Діти люблять бабцю й бабця дійсно любить їх і нас. Оповідає їм байки та бавить їх.

Зразу ми побоювалися, що буде намагатися панувати в нашій родині. Ні! Зовсім змінилася. Либонь уперше в житті відчула, що її люблять. Це викликало в ній почуття задоволення та щастя. Окружаючи її любов'ю, ми зреформували "дорогеньку бабцю".

Ціла родина почувається щаслива, бо всі сердешно любимо Бога й одне другого. Любов це єдиний засіб, щоб запевнити щастя й згоду в родині. . Ввечері спільно відмовляємо вервицю, пам'ятаючи про цю важливу життєву правду: "Щасливо проживає та родина, в якій усі спільно моляться".

МАРІЯ

Єсть ім'я жіноче, м'яке і ясне,
В йому і любов, і журба, і надія,
Воно як зітхання бринить весняне:
Марія.
Як запах фіялки в осінній імлі,
Як пісня дівоча в снігах і завії,
Зорею сіяє над смутком землі:
Марія.
Нехай я у серці святе погашу,
Нехай упаду в беззмістовній борні я,
Та слово останнє, що я напишу:
Марія.

Максим Рильський

Сусід: "Сусіде, чому ви завжди розмовляєте з самим собою?"
Сусід: "Вдома біда навчила мене. Як чоловік говорить сам до себе, то може перервати її, коли захоче. Не так воно буває в хаті, де чоловік мусить числитися з жінкою.

1)Я страшно злощуся і клену мов божевільний. Що маю робити, щоб поправитися?

Моліться і безмилосердно карайте себе за кожен прокляття. Зробіть собі маленьке пуделко та напишіть на ньому: "Пуделко для злосних". Кожен раз, що розлютитеся, покарайте себе, кидаючи 5ц., 10ц. або 25ц. до цього пуделка. Як буде вже повне, то вишліть ці гроші до якої добродійної організації.

Якщо хочете скоро позбутися цієї лихої звички, то кидайте по $1.00 або й по $5.00. Не бійтеся, погана звичка скоро зникне з ваших уст!

2) Чи вільно в неділю вишивати або плести?

Не вільно, бо неділя призначена на особливішу службу Бога та душевний і фізичний відпочинок.

Цілий тиждень працюєте для матеріяльного добробуту. В неділю займайтеся своєю душею: вислухайте Сл. Божу, читайте Біблію чи якусь католицьку газету, відвідайте хворих парафіян, учіть дітей катехизму.

3) Чому наші православні браття справляють весілля в п'ятницю та в часі гостини їдять м'ясо? Чи Східна Церква не забороняє їм цього? Чому їхні священики не звернуть їм уваги на це надужиття?

Наші православні браття мають таксамо як українці католики зберігати піст у п'ятницю. Як для них, так для нас їсти м'ясо в п'ятницю за винятком загальниці є смертельним гріхом.

Неодин православний священик мовчить на це надужиття, бо боїться, щоб люди не прогнали його з посади. У наших православних братів поширилося оце надужиття: не священики керують людьми, а люди священиками. Отак вівці пасуть пастиря, бо їхній пастир мусить слухати овець, інакше горе йому!

4) Я була в Римі і дістала папське благословення. Чи це благословення простило давні гріхи, що я зо стиду затаїла в сповіді?

Папське благословення не прощає гріхів. На це є тайна покути. Підіть щоскоріше до сповіді та полагодіть там непевні справи свого сумління. Спішіться, бо година смерти дуже непевна. Якщо захопить вас у стані смертельного гріха, то будете навіки прокляті.

5) Свідки Ягови голосять, що небо є, а пекла нема, бо милосердний Бог не може вічно мучити Свої сотворіння!

Не слухайте пустої балаканини Свідків Єгови. Христос виразно заявив: "І підуть ці на вічну муку, а праведники в життя вічне". (Мт. 25, 46). Кому треба вірити: Христові, Божому Синові, чи невченим бабкам, які ледве вміють читати і писати?

6) Мій син приснився мені, хоч він помер тому 10 років. Давав мені якісь знаки, яких я не зрозуміла. Що це все значить??

Нічого не значить! Сон це витвір уяви, якої розум не контролює в часі сну. Не вільно вірити в сни.

7) Мій чоловік—бодай так мені здається—більше любить куму ніж мене. Чи це не гріх?

Що значить любить? Чи він чемний для неї? Жартує в товаристві? Це ще не гріх. Не будьте нерозумно заздрісна. Непоміркована заздрість і неслушні підозріння здушують і нищать любов по родинах. Треба довіряти одне другому.

Якщо ця любов до куми поважно зменшує в чоловікові любов до жінки та буває нагодою до смертельних гріхів, тоді чоловік тяжко грішить. Скажіть отцеві парохові, щоб при нагоді пригадав йому подружу присягу: любов, вірність і подружу чесність.

Будьте доброю і люблячою жінкою для свого чоловіка. Це найкращий засіб, щоб зберегти його любов і вірність.

8) Чи сіяння та орання в дні обов'язкових свят є тяжким гріхом?

Якщо хтось довший час сіє та оре в полі в часі обов'язкових свят, то напевно допускається смертельного гріха. Проте бувають випадки, що Церква звільняє людей від обов'язку стримуватися від праці в неділі та обов'язкові свята. Таке може трапитися в часі жнив чи косовиці.

Хто мусить працювати в неділю чи обов'язкове свято, той уперед мусить вислухати Службу Божу та попрохати отця пароха, щоб звільнив його від цього закону. Ніхто не може звільняти себе від цього закону. На це є священики.

Слід завважити, що воно багато ліпше взагалі не працювати в неділю чи обов'язкові свята. Бог добрий. Він завжди благословляє тих, що зберігають Його закони та покладаються на Його батьківську доброту.

9) Святе Письмо ніде не каже, що Преч. Діва є Божою Матір'ю. Це видумка католицької Церкви!

Хоч Св. Письмо ніде не каже, що Преч. Діва Марія—це Божа Мати, проте виразно заявляє, що Ісус це Божий Син: "І те, що народиться з тебе, назветься Божим Сином" (Лк. 1, 35).

Чи не бачите, що Преч. Діва є Божою Матір'ю, бо вона породила Божого Сина? Чи звичайна логіка не каже вам цього? Чи Св. Єлисавета під впливом Св. Духа не назвала Марії Божою Матір'ю цебто "матір'ю мого Господа"? (Лк. 1, 43). Вона перша назвала Марію Божою Матір'ю.

Дивно, що протестанти вживають слова "втіленна", "Пресвята Тройця", хоч цих слів нема в Євангелії, але за те мають скрупул звати Марію Божою Матір'ю, хоч Св. Письмо виразно зазначує, що вона є Матір'ю Ісуса, Божого Сина. Коли ж вона породила Божого Сина, то вона—Божа Мати!

Панок обурився на послугачку в реставрації. "Я не буде платити за мухи в зупі!"

Кельнерка: "А хто вам, паночку, каже за них платити? Це тільки природна приправка, яку даємо задармо своїм гостям".

ДУША ЦЕ БОЖИЙ ОБРАЗ

Хто добачує в своїм ближнім живий образ Пресвятої Трійці, той шануватиме його, хоча б мав він багато людських уломностей і недосконалостей. Людські уломності не відбирають людині її надприродної гідности, хоч нерідко сильно притемнюють її в очах людей.

Одна багата пара, чоловік і жінка, прийшли до сиротинця, щоб дістати дитину, бо були біздітні. Керівник сиротинця радо прийняв їх і по виповненні приписаних формул заявив: "Тепер покажу вам двох найкращих дітей у нашім сиротинці!"

На це жінка відповіла: "Ми не бажаємо найкращих дітей. Ми хочемо взяти ту дитину, якої ніхто не хоче брати".

Кожен любить тих, що його люблять або природно подобаються йому. За те правдиві християни повинні любити всіх ближніх, тих, що мають гарний характер, і тих, що визначаються прикрою вдачею. Тут саме різниця між правдивими і фальшивими християнами. Хіба Спаситель не сказав: "Якщо любите тих, що люблять вас, то яку нагороду ви маєте- Хіба митники не поступають таксамо?" (Мт. 5, 46).

Один фармар мешкав на пограниччі між Америкою та Канадою. Прийшла спільна американсько-канадійська комісія, щоб вирішити, кому треба платити податки, Америці чи Канаді.

Рішили, що фарма знаходиться на американській стороні. Фармер побожно перехрестився і промовив: "Слава Тобі, Господи, бо мені казали, що в Канаді страшні зими!"

Подія, яка сталася в часі весілля в Кані Галилейській, недвозначно виказує превеликий вплив, що Марія мала на свого Божественного Сина. Пречиста Діва була правдоподібно кревною молодої пари, тому запрошено її на весілля. Під кінець весілля не стало вина. Це було велике впокорення для молодят не мати вина для гостей на закінчення весілля. Марія зауважила невідрадне положення та рішила порятувати їх. Удалася до Ісуса та промовила: "Не мають вина!" Ісус відказав їй: "Ще не прийшов Мій час!" На перший погляд, Ісус відкинув прохання Матері, але так воно не було. Він тільки заявив, що час чинити чуда, визначений Божим Провидінням був іще не настав. Всетаки вчинив чудо. Марія відійшла, кажучи до слуг: "Зробіть усе, що б Він вам не сказав!" (Ів. 2, 5). По її відході Спаситель звелів наповнити водою шість кам'яних посудин. Слуги виконали приказ. Христос перемінив воду в вино та звелів їм: "Тепер зачерпніть і занесіть весільному старості!" (Ів. 2, 8). Це було пречудне вино, що здивувало самого старосту та весільних гостей.

Якщо б Спаситель був відразу вислухав Марієне прохання, то це чудо видавалося б звичайним, подібним до тисячів, що Христос вчинив для тих, що благали в Нього різних ласк. Тимчасом розмова з Марією наявно виказує, що Божий Син тільки тому вчинив це чудо, що Марія, Його Мати, попрохала та заступилася за новоженцями. Чуда взагалі не було б, якщо б не Марія, бо це на її покірне благання Ісус приспішив час діяння чуд.

ВЕЛИКЕ ПИТАННЯ

ЯКИЙ НАРІД НІКОЛИ НЕ ЗАГИНЕ?

ЦЕЙ, що остане внутрішно сильний, морально здоровий,—а це залежить від його релігійности.

Даремні побіди над зовнішними ворогами, марні здобутки землі країв... наколи нарід дасть себе знищити внутрішними ворогами, що розтовчуть його опорольні сили. Тими внутрішними ворогами, стократно небезпечнішими від зовнішних, це безбожність, брак моральности, одним словом— нерелігійність.

Щоб нарід був релігійний, віруючий, мусить мати відповідне число священиків. Св. Павло питається: "Як повірять тому, котрого не чули?" (Рим. 10, 15).

Нема релігії там, де нема священиків. Чим більше ревних священиків, тим більше віри, більше релігійности. Щасливий нарід, блажений край, де є багато Христових священиків.

Наш український нарід має замало своїх священиків. Тому багато нашої молоді пропадає. Тому є багато нерелігійних українців між нами. В Канаді нам треба якнайбільше молодих, рухливих, невсипущих, святих українських священиків — тоді нарід не пропаде.

Щоб улекшити для української молоді приготовання до священичого стану є Колегія, Мала Семінарія Св. Володимира, де приймають хлопців, що бажають бути священиками.

ДЕ Є КОЛЕГІЯ СВ. ВОЛОДИМИРА?

ЦЯ ШКОЛА міститься в новім великім, мурованім будинку з північної сторони міста Роблин. Будівля ця положена в прекрасній околиці Західної Манітоби. Уладження модерне, гарна каплиця, ясні наукові залі, літом забавова площа, зимою ховзанка.

НАУКА В КОЛЕГІЇ

ПЛЯН науки школи відповідає плянові наук у Вищих Школах Канади, з особливішим узглядненням будучого звання молодців. Наука релігії, українознавства (українська література, українська історія) грає дуже важну ролю. Молодці пізнають тут наше Богослуження, наш гарний обряд і спів.

Навчають молоді, кваліфіковані Отці Редемптористи. Попри науку дістають тут солідне виховання на характерних юнаків, сильних духом, здорових тілом, свідомих українців католиків, будучих священиків.

ХТО МОЖЕ ВПИСАТИСЬ ДО КОЛЕГІЇ—МАЛОЇ СЕМІНАРІЇ СВ. ВОЛОДИМИРА?

ТІ ЮНАКИ, що бажають стати священиками або місіонарями. Вони мусять бути з чесної родини, українського обряду. Вони повинні мати скінчений принаймні 8-ий ґрейд.

УМОВИНИ ПРИЙНЯТТЯ

МІСЯЧНА ОПЛАТА виносить $40.00. Ця оплата покриває: помешкання, харч, прання й науку. Якщо родичі не зможуть заплатити все самі, Отці подбають, щоб хтось із добродіїв Колегії поміг їм.

ПРИ ПОДАННІ ТРЕБА ЗАЛУЧИТИ:

(а) Метрику хрещення.
(б) Свідоцтво лікаря, що молодець здоровий.
(в) Свідоцтво моральности від свого о. Пароха.
(г) Шкільне свідоцтво із останнього ґрейду.

ДОРОГІ РОДИЧІ—

КОЛИ маєте сина, що має охоту вчитись в Колегії Св. Володимира, не бороніть йому. Заохотіть його, моліться за нього. Ви ніколи цього не пожалуєте. Якщо Христос покличе його до Своєї служби, це буде особливий знак Його любови. Щаслива родина, з якої вийшов Христовий Священик.

Батьки! Поможіть своєму синові стати апостолом Христа й провідником рідного народу.

По всякі інформації треба звертатись на адресу:

FATHER DIRECTOR,
ST. VLADIMIR'S COLLEGE,
ROBLIN, MANITOBA, CANADA

МОЛИТВА

СПАСИТЕЛЮ світу, поглянь ласкавим оком на дорогу нашу українську молодь: дай їй щире бажання Тебе сердечно любити, Тобі вірно служити, з-поміж наших хлопців-юнаків поклич собі якнайбільше число священиків, монахів, місіонарів, проповідників Твоєї Правди, неустрашимих героїв Віри, Церкви та Народу. Вибери Собі теж на вірну службу і якнайбільше число наших дівчат. Надхни їх відвагою покинути все й посвятитись цілковито на Твою честь і славу.

ПРЕЧИСТА ДІВО, Царице України, випроси у Свого Сина ласку святого поклику для якнайбільшого числа наших хлопців і дівчат.

Roblin is but a whistle stop Northeast of Winnipeg. Each fall young men dismount here to commence or to continue their four-year course of preparation for the priestly life, at St. Vladimir's College.

St. Vlad's is a minor seminary for such boys as have hope to become priests. For that reason the training is more of less specialized. Not everyone who begins, completes the course.

YOU HAVE TO STUDY A LOT. You have all the High School subjects plus Religion, Ukrainian, Latin and French. After a while it seems easier.

Науковий плян школи відповідає науковим плянам вищих шкіл Канади, з особливішим узглядненням будучого звання молодців.

ST. VLAD'S COLLEGE CHOIR

ХОРИСТИ КОЛЕГІЇ СВ. ВОЛОДИМИРА

The student at St. Vlad's is taught to know and to respect his cultural background, the language of his parents, his rite, and religious traditions.

Наука релігії, українознавство (українська література, українська історія) грає дуже важну ролю. Молодці пізнають тут наше Богослуження, наш гарний обряд і спів.

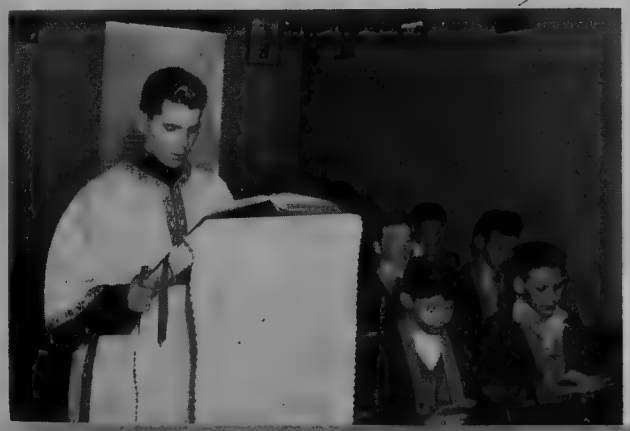

The chapel is the heart of St. Vlad's. Here the Fathers give the boys many talks and conferences. And as the months go by, they see more clearly the goal they are nearing.

КАПЛИЦЯ—ця душа Колегії Св. Володимира

FATHER DIRECTOR AND THE JUVENILES

"A healthy mind in a healthy body!" Good health is essential to future a priest. Athletics of all sports build strong bodies, as does manual labor. Working and playing together builds character in a ycung student

FATHER PREFECT AND THE MIDGETS

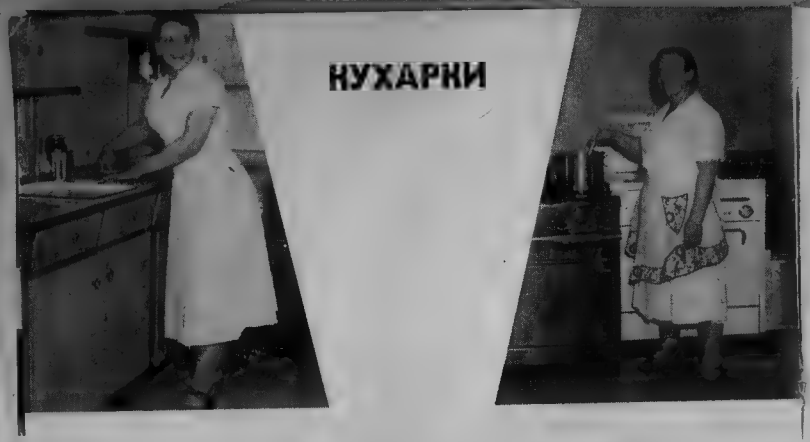

КУХАРКИ

В ЗДОРОВОМУ ТІЛІ ЗДОРОВА ДУША

AND SO, after four years of memorable good times, of hard study and many p r a y e r s, of sports and work and lasting friendships, a boy leaves St. Vlad's. Soon the second lap of his journey will begin, when he is vested in the cassock of a seminarian or the habit of a religious.

THE FINAL TALK WITH FATHER DIRECTOR

Студенти мають велике довіря до своїх професорів.
Студент радиться отця директора.

—Married

—Single

—Dedicated to God

Your Place In Life

Do you think you have a vocation to the Priesthood?

Father Director, of St. Vladimir's College, offers some

VOCATION HINTS

FIRST, THERE'S HEALTH....

You really don't have to be a genius to figure out that GOOD HEALTH could be the FIRST HINT about your vocation. After all, you've got to have what it takes. It takes strength to be a fighter. It takes talent to be an artist. It takes health to be a priest.

NEXT, THERE'S COURAGE...

Some fellows have health all right. But they scare easy. Of all those who would like to be priests, there's only about one in four who doesn't say, "Its too hard". So God's SECOND HINT is—COURAGE. The nerve you need to keep trying—always with God's help, of course—until you reach the top.

THEN, THERE'S BRAINS....

Naturally, if God wants you to be a priest, He must have given you brains enough to learn what you have to learn. He's not looking for geniuses. But He is looking for average and better-than-average scholars. So if you have no difficulty with school work, He might be giving you a HINT.

...AND MOST OF ALL

God's BIG HINT is in the kind of life that makes you a good boy. Maybe you aren't ready for a halo yet, but most of the time you're a "good Joe". You do what you're told, you pray and go to church always.

HOW'S THAT AGAIN?

You've got to be sure, of course. But you can't expect God to come whirring in on a flying saucer and suddenly appear to you and say, "I want YOU to be a priest". Sometimes miracles do happen. But you can't bank on them. God has other ways of telling you HIS plans. Maybe this is His way of speaking to you. It's up to you to take the HINT.

WELL, WHY NOT YOU?

Sure, I know what you're thinking. I laughed at the idea, too. But a priest once told me that anybody who is anybody, laughts at the idea at first. You think that you don't deserve a second look at God.

But figure it out. God must want **some** of us to be priests. Otherwise the Church would just fold up. And if He wants YOU, it's up to YOU to find out.

IF YOU WOULD LIKE TO KNOW MORE ABOUT HOW BOYS LIKE YOURSELF BECOME PRIESTS, DROP A LINE TO:

Father Director
St. Vladimir's College
ROBLIN, Man. Canada.

ST. JOSAPHAT AND THE UNFAITHFUL YOUNG MAN

Vocation to the religious life is a gift of God bestowed upon those whom He wishes to be His special cooperators in the redeeming work of Christ. Unfortunately numerous youths despise this precious gift of heaven for which God often punishes them. A young man who witnessed the ecstasies of St. Josaphat had such a gift, but refused to accept it because of his conveniences. He had, however, to pay for this refusal with his life.

Two young men curious as to what St. Josaphat was doing in church at night, obseved the Saint through the cracks of the church door and saw him scourging himself severely before the crucified Lord, while clouds of fiery light enveloped him in great brilliance.

Deeply impressed by the mysterious splendor the young men decided to dedicate themselves to the services of God and the salvation of the immortal soul. One of them kept his vow and soon became an examplary monk, while the other postponed it for a long time. At last he fell in love with a young lady. God punished his perjury with a sudden death. While he was dancing with her at a celebration, he slipped so violently that his skull was completely crushed against the wall. The unfaithful youth never recovered from the injury which ultimately brought him to the grave.

HOW VOCATIONS WORK IN CHURCH

A vocation is God's call to a special state of life, and in practice, as we use the word in the church, it is a call to the priesthood or life in a religious community, or both. All men and women are called to be saved, at least remotely, for they all were given sufficient grace to be saved. Both grace and obedience to it, we must remember, are needed.

In a wide sense, the term vocation is used for whatever job or calling in which we are placed; but the word has its specific ecclesiastical meaning in regard to the priestly or the religious life.

For a religious vocation there must be a fitness in the man or woman to bear the burdens of such a life and the right intention of serving God in it. No special inspiration or divine locution is necessary. A vocation to the priesthood demands the same fitness and intention, and health, mental balance, and good morals are considered.

Because the priesthood belongs to the public order of the Church, it falls under the external ecclesiastical authority, and the Bishop is the decider of a priestly vocation. The formal vocation is the summons by the Bishop to Major Orders. In the religious life, it is the call of the candidate by his religious superior to profession. The fact that a person feels himself or herself called does not bind the Bishop or the superior to accept him or her.

A vocation, of course, has its forerunning stage in the inclination of the candidate toward the priestly or the religious life. Acceptance is not up to the candidate alone, however, but the real vocation lies in the formal call by the Church authorities. One can easily see from this the value of prayers for the religious vocations.

PRAYER FOR VOCATION

THROUGH the most sacred mysteries of human redemption, send, O Lord, send laborers into Thy harvest, and spare Thy people. Through the merits and intercession of Thy most holy Mother and of all the angels and saints, send, O Lord, send laborers into Thy vineyard and spare Thy people.

O Queen of Apostles, O all ye angels and saints of God, pray to the Lord of the harvest that He send forth laborers into His people, that with Him and the Father and the Holy Ghost we may rejoice for ever and ever. Amen.

POPE SPEAKS ABOUT FASHIONS

"Style must never provide a proximate occasion of sin," His Holiness Pope Pius XII told a group of European fashion designers.

The Holy Father reminded leaders of the Latin Union of Fashion that avoiding the danger of giving a proximate occasion of sin is the absolute standard which must be preserved by fashion designers, no matter how broad and changeable the relative morals of fashion in clothes may be.

HYGIENE, MODESTY, DECORUM

The Pontiff said three fundamental reasons govern men's use of clothing: hygiene, modesty and decorum. He declared that these three principles are so deeply rooted in nature that they cannot be disregarded or contradicted without creating repulsive results.

By hygienic requirements, the Pontiff said, he meant those considerations concerned mostly with climate, its variations and other similar external factors. Even here, he said, climate conditions must not be used as a pretext to justify license.

DEMAND OF MODESTY

By the "natural demand of modesty," he said he referred to the obvious necessity of covering the body out of consideration for the sensitiveness of others and as a "shield against discorded sensuality."

The third reason governing clothing fashions, which is decorum, he said, responds to the innate need, especially felt by women, to enhance the beauty and dignity of the person.

ATTACKS MISCONCEPTION

The Pontiff attacked the notion that modesty is merely the result of a particular kind of education. He said:

"The singular opinion that attributes the sense of modesty to this or that education... is a false product of civilization, a stimulus for dishonest and a source of hypocrisy, and is not supported by any serious reason."

GUIDING PRINCIPLES

So that the style might "follow the right road and attain the end of being the faithful interpretor of civilized and Christian tradition," the Pope suggested the following guiding principles:

1) One should not attribute too little importance to the influence of style either for evil or for good.

2) Style should be dominated and controlled instead of being abandoned to caprice and abjectly served.

3) Moderation should be exercised in the entire field with the conviction that sobriety is the best quality of art.

Ukrainian Byzantine Rite Ordinations

Rev. R. Luzney

SUNDAY May 13, 1956! It was a wonderful day, a day to remember! On that beautiful Sunday morning, His Excellency Bishop Roborecki elevated Andrew and Tony to the Sacred Priesthood at the Cathedral Church. To the parents, relatives, friends and parishioners it brought a sense of accomplishment and called for rejoicing. Even the muralled Saints appeared more jubilant as they watched the Sacred Ceremonies in hallowed silence. The entire House of Prayer was hushed in reverence and awe, excepting here and there a muffled sob would break and many a face was moist with tears that could not be restrained. But these were tears of gladness, of joy and untold happiness!

Will there be another day to match the one this morning? When will St. George's have an ordination of one or more, or of two as was the case today?

Basil could not answer these and other questions which filled his mind as he sat at the dinner table with his family. He was in grade twelve. Another month and he must make his choice at the Crossroads of Life! He was pensive and silent. No, he wasn't worried about his examination —he was an honour student! Neither was he thinking about the Basket Ball game which his team must win on friday. Nor was his mind on Lil and the Rock and Roll to which he did have somewhat a relished liking.

"Dad!" he blurted a little hesitantly, "after seeing Andy—excuse me, Father Andy become a priest this morning, there's nothing more I would like than to be a priest too."

"Wonderful", replied dad, "I am very glad to hear this from you."

"Gee", said his sister Anne, "am I happy."

"Me too", said little Johnnie, "but will I have to call you Father Baz?"

"I've always prayed for this", added mother, "with God's help, you wil become a priest someday, surely."

Father Andy loved Baz and his exemplary family. Throughout his seminary years, he had kept a regular contact with them. Therefore it was nothing strange that he made a call on them that evening, not any more as Andy but as Father.

Their conversation waxed and waned from the Pontifical Mass, to the Ordination ceremonies, to the crowded Cathedral and then back to the Ordinations.

"I suppose", said Father, as he nestled comfortably in his favorite T.V. chair, "Baz has spoken his mind to you?"

"Oh yes", said dad and mother added, "you cannot imagine how happy we were to hear this!"

"Father", said Baz, "supposing you tell us what the steps are which lead to the Priesthood." Bazil had heard a bit before but now the entire family wanted more information, especially since their own son might become a priest.

"Well", said Father, as he surveyed the cosy living room through a halo of smoke from his cigarette, "Rome wasn't built in a day. The same is true for the Priesthood. It takes years of studies, of preparation and of prayer." And thus began the narrative.

In the Ukrainian Byzantine Rite, there are four Stages or Steps through which a young man must pass before he becomes a Priest. Last year, you might recall, I had taken the first three Steps. The first Step is called the Reader, the second —the Subdiaconate, the third—the Diaconate. This morning, you saw me take the fourth and final Step by which I became a priest forever. These steps or stages are also known as Degrees or Orders. Today, these steps or stages or degrees or orders are but stepping stones to the one above. However, we find that the opposite was true in the Early Church. There were some men who were ordained Readers, others as Subdeacons, another group as Deacons and finally a group as Priests. Each of these men had their specific duties and privileges within the Church for which they were ordained. Today we keep but the bare minimun of the former years. That is, no one remains a Reader all his life; he goes on to the Subdiaconate; from there to the Diaconate and lastly to the Priesthood.

In our Rite, these Orders are also called Minor or Major. The last two are called Major Orders because one is the Priesthood and the other is very closely related to the Priesthood. The first two are Minor Orders because their connection with the Priesthood is still a distance away.

Father drew out his note book and wrote:

A. Minor Orders

1. Reader.
2. Subdiaconate.

B. Major Orders

1. Diaconate.
2. Priesthood.

At this point mother ran into the kitchen and returned to give each attentive listener and eager narrator king size cokes. Father Andrew continued.

Before any of these Orders are received the young man applies to the Bishop of the Diocese. The Bishop in turn, having formally received him, enrolls him in a school known as the Seminary. Here the young man, now known as a Seminarian, will prepare for the Priesthood. Because so much is demanded of a priest today, he must spend from six to seven years in special studies. In the course of his studies three years are devoted to Philosophy. These Classes will give him a solid foundation for the following four years that he will spend in Theology. Theology, briefly, is an extended course in Cathechism. During this period of prayer, study, and of course, recreational activities, the young Seminarian attempt to adapt himself in as much as possible to the Priestly life ahead. At all times, if he so choses, he is free to leave and to resume a chosen profession in the world. Those that do leave haven't lost any precious time. These young men return to the world with a more solid understanding of their Christian Faith and therefore they are more capable to act without hesitation when principles of our Catholic Faith and Morals are at stake. But the men that stay continue their prayers, study and formation. Although some days appeared endless, the years rolled on very quickly. Vacations came and went. Scores of classmates which had preceded him, have been ordained Priests and are fast at work in the vineyard of Our Lord. Now his Seminary years are numbered too. He shall be taking his Steps too. Hence at the end of his third year of Theology, having been approvd by the Seminary Board of Discipline and accepted by his Bishop, the young Seminarian is promoted to the Orders named above.

Father lit another Buckingham and shifted his position. Little Johnnie was fast asleep upon the davenport.

"Now", said Father, just a brief explanation of each Order."

As a Reader, a young Seminarian is given the official duty of reading or chanting the epistle at Mass and at other Liturgical Services. He also reads or chants the responses. Because some of these are chanted he is also known as a Cantor. By receiving the first step or Order the young Seminarian is set apart as having a more prominent role in the Church than the faithful at large.

After this First Degree, the Reader is then prepared to receive the Second, which is the Order of the Subdiaconate. As a Subdeacon, the Seminarian accepts both the privileges and the duties of faithfully living a life becoming of a priest. Even though this is a Minor Order, the decree from Rome in 1949 has ruled that men accepting this Order are no longer free to get married. Should they decide to leave the Seminary at this stage and take up a profession in the world, they could only do so on condition that a special dispensation is granted to release them from this order. The Subdeacon has the duty of assisting the Deacon and the Priest. In the Ukrainian Byzantine Rite, it is customary for the Bishop to confer these two Minor Orders one after the other and on the same day. Likewise by custom, they are conferred immediately before Mass.

Usually within a few days, or weeks, the Subdeacon is advanced to the Third Degree, that is to the Order of Deacon. The general practise is that the young man remains a Deacon for a period of one year. In his final year at the Seminary, during which he is completing his fourth year of Theology, he is known by the title of Reverend. He wears street clothes identical to that of a priest and consequently people meeting him mistakenly call him Father. As a Deacon his duty is to assist the Priest. In the Liturgical Services, he chants the Litanies and the Gospel. At Mass he receives Holy Communion under both species just as the celebrating priest. He also incenses. At the end of the Divine Liturgy, he consumes the remaining species and purifies the Chalice.

Finally, the Order of the Priesthood. This is the last of the four steps, by which a young man's dream is fulfilled. By receiving it he becomes a Priest forever.

"You were eye witnesses of this Order this morning", said Father Andrew. "I shall return tomorrow evening to explain in some detail the ceremonies of these four Degrees."

A wise man knows everything; a shrewd one knows everybody.
Tertullian: The blood of the martyrs is the seed of the Church.
Carlyle: The Bible is one of the greatest things written with pen.
Longfellow: Nothing with God can be accidental.

MAYTIME

THE most beautiful season for the year is dedicated by the Church to Mary, the Mother of God. Maytime and springtime with its flowers and its new resurgence of life is the symbol of Mary. She comes to us to reawaken in our hearts and souls a new and devoted love for God.

Through Mary, God willed from all eternity that there should be fulfilled the promise of the Messias: "The Holy which shall be born of thee shall be called the Son of God." It was through Mary that Christ's body was formed. From her sanctuaried soul and body, He chose to take His own flesh and from her blood He took His own redemptive blood. The heart of Christ was formed in the womb of His Blessed Mother under the influence of the Holy Ghost. The heart of the Saviour that comforted the sinner, the tears He shed over our sins, the smile He benignly radiated, the reproving eye He cast upon the Pharisees—all these He assumed through Mary.

Mary alone, of all the daughters of Eve was conceived stainless and pure, for of her flesh Christ, the Son of God was born.

The doctrine of Mary's spiritual motherhood of men is contained in the fact that she is the antitype of Eve. Eve is our natural mother because she featured in the origin of our natural life. Mary is our spiritual mother because she was the instrument through which we were re-born in Christ. The new Adam is Christ, who is called "our brother," being "the first-born among many brethren." She became our mother at the moment she consented to the Incarnation of the Word, the Head of the Mystical Body whose members we are. She sealed her motherhood by consenting to the bloody sacrifice on the cross which is the source of our natural life.

In the Apocalypse we read a passage singularly applicable to Our Blessed Mother and one that seems particularly significant in these troublesome times: "And a great sign appeared in the heaven: a woman clothed with the sun, and the moon under her feet, and on her head a crown of 12 stars; and being with child, she cried travailing in birth, and was in pain to be delivered.

"And there was seen another sign in heaven: and behold a great dragon, having seven heads, and ten horns, and on his head seven diadems; and his tail drew the third part of the stars of heaven, and cast them to the earth; and the dragon stood before the woman who was ready to be delivered; that when she should be delivered, he might devour her son And she brought forth a man child, who was to rule all nations with an iron rod; and her son was taken up to God, and to his throne."

This applied to Mary, the Mother of Jesus because it is her Son who is to rule all nations, Christ the King. It was Mary's Son "who was taken up to God, and to His throne" at the time of the Ascension. The dragon or the devil of the earthly paradise endeavored to devour Mary's Son from the first moments of His birth. Owing to her unspeakable privileges, Mary may well be described as "clothed with the sun, and the moon under her feet, and on her head a crown of twelve stars."

It is indeed a great and distinguished privilege and a happy occasion beyond description to have visited the Annunciation Church at Nazareth and to have entered the grotto and to have read the words: "Verbum caro hic factum est," "here is the very place where the Word, Son of God, was made flesh."

It is indeed a happy memory to harken back to the visit of the Lourdes grotto and the pilgrimage to Fatima in the Holy Year. But it is greater blessing each Maytime to salute in spirit all the shrines of the Mother of God in all the world and to be renewed in faith by prayer and say again: "Holy Mary, Mother of God, pray for us sinners now and at the hour of our death. Amen.

MARY: HONOR OF THE SAINTS

In thee is the curse of Adam done away, and the debt of Eve is paid. Thou are the Ark of Noe and the bond (rainbow) of reconciliation with God in a new generation. Thou art the exceeding glory of the kingdom and the priesthood of Melchisedech; thou art the unshaken trust of Abraham, the burnt offering of Isaac. Thou art the Ladder that Jacob saw going up into Heaven, and the most noble of all his children. O purest! thou art the book of Moses, the law-giver, whereon the New Covenant is written with the finger of God. Thou art Aaron's rod that budded. Thou art as David's daughter, all glorious within, wrought about with divers colors. Hail! just hope of the Patriarchs. Hail! special honor of all the Saints.

O Virgin Mary, Mother of Jesus, make us saints. —(St. Joseph Benedict Cottolengo.

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. SUBSCRIPTION RATES: single issue .25c; per year $2.50; two years $4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

Published with Ecclesiastical approval.

Mother of All Living

Rev. Dr. Urban Mullaney, O.P.

Christian devotion to Our Lady has invented a host of gracious titles in which we might express our love and veneration of her. Her litany for example is such a list of some of her titles, though it by no means exhausts them.

Now her titles are many because in no one of them can we expess her many-sided greatness. But of all the titles that both study and devotion can devise there is none that comes more readily to our lips than the single name "Our Blessed Mother." The Christian soul, as it were, senses that she is indeed a mother to us, that the more child-like is its devotion to her the more sanctifying shall it be.

This attitude of soul, that the Virgin Mother of God is in truth our mother also, is not mere wishful thinking. It is Christian truth. It is taught by the Popes; it is constantly found in Christian literature from earliest Christian centuries; it is proclaimed in the liturgy.

But in addition, and most touching of all, we have Christ's last will and testament, framed only minutes before His death, bestowing upon us forevermore His final gift, the last thing he could call His own, "Woman behold thy son." And to St. John "Behold thy mother." Everything else, Christ had given, even the gift of Himself in Eucharist: but the gift of sonship of Mary, this was reserved to the last. By it we enter into Christ's own family: it is this last of gifts which bestows ease, spontaneity, of possession with regard to all the preceding gifts. This last testament gives as it were the external manifestation of our true adoption into the family of God, into real brotherhood with our Christ.

All the wealth—spiritual wealth —Christ gave is now ours by right of family claim.

In passing I may be permitted to point out that some have professed to see in these words of the dying Christ no implication of Mary's Motherhood of us. But that position is contrary to traditional Christian understanding of Our Lord's words; and, be it added, at least six Popes have taught that by these words the Savior gave us Mary as our Mother.

What is of greatest importance for us is to grasp the real, literal truth which is expressed in saying that the holy Virgin is our Mother. That is not merely a figure of speech, nor the language of exaggerated devotion. It is a very accurate statement: for our spiritual birth, life, and progress depend even more absolutely on our Lady than did our physical birth and life upon the mother who bore us bodily.

Just what is meant by the title mother. A mother is above all the woman who communicates life. This is no simple function. It involves first of all womanly cooperation in the beginning of new life; this we call conception. It involves also prolonged working for the complete self—identity of the new life; and that is achieved at the birth of the offspring. Motherhood does not end there, however. A mother continues to work for the fullest possible perfection of the life which began in her. So she both nourishes and safeguards that life: she assists its gradual growth and development. Because human motherhood is spiritual as well as physical a mother is also teacher and counseller; she shapes the moral and intellectual no less than the physical development of her child. Thus a mother conceives, brings forth nourishes, teaches and guides her offspring.

In Our Lady's activities for us is there a true parallel with these natural maternal function? The answer is decidedly affirmative.

Consider first the moment of the Annunciation. To what did Mary give her assent when she said "Be it done unto me according to Thy word"? She consented to this: that through her cooperation new life, Divine life and redemption, should come to us. For the purpose of Christ's coming was indeed that we "might have life" and Mary knew that. Her consent therefore was her active cooperation in the beginning of Divine life for men. So it can rightly be called her spiritual conceiving of us. So, St. Augustine could

write "She is the mother of Christ's members which we are."

Secondly Our Lady so to say bore us, gave birth to us on Calvary. St. Albert the Great expressly teaches that, "Mary," he says, "brought forth her first-born without anguish ... but she brought forth our whole race in the Passion of her Son. Then the mother of mercy cooperated with the Father of mercies in His supremely merciful work. She, together with Him, gave new life to all men."

On Calvary, you see, by the death of Christ and Mary's compassion we were all of us delivered from the divine sentence to spiritual death: no longer could Satan bind the souls of men, and prevent all alike from entering heaven. By Christ's Passion and Our Lady's cooperation in it grace, Divine life, pulsated in the infant Church of God. That is why the veil of the Temple was torn asunder as Christ died; it signified the bursting in of God's Spirit of life upon mankind, the destruction of the barrier that separated us from God's life. And in that Mary was deeply involved: involved as the woman, who in anguish, cooperated in the bestowal of life.

Because motherhood never ends at the birth of one's offspring Our Lady's maternal work was not ended by the birth of the Church. She conceived us by conceiving Christ; she bore us in the bitter struggle of Calvary; she nourishes, safeguards, directs, instructs us at every hour, in every need. For her motherhood is not just motherhood of mankind in general, it is a motherhood also of each individual soul, motherhood of you in particular.

How does our Blessed Mother achieve her constant fostering, developing, directing of Divine life in our souls? This she does as Mediatrix of all graces: for as the Popes have expressly taught no Divine life, no grace, comes at any time to any human person except through her. She is a source of life for all of us because first God wills to

OUT OF THE HEART THE MOUTH SPEAKETH

"Deacon White," said Parson Jackson softly, "will you lead us in prayer?" There was no answer.

"Deacon White," this time a little louder, "will you lead?"

Still no response. Evidently the deacon was slumbering. Parson Jackson made a third appeal and raised his voice to a high pitch that succeeded in arousing the drowsy man. "Deacon White, will you lead?"

The deacon in bewilderment rubbed his heavy eyes and blurted: "Lead yourself, I just dealt."

give us grace only in answer to her plea; and secondly God has made her His minister, his delegate, in actually bestowing graces on all men.

Yet we must appreciate that our natural life depends on Our Lady not only in its inception—Baptism, normally—but also in its ceaseless growth, development, activity. All our faith in God, our love of Him, the grace of every Sacrament we receive, each experience and conversation that helps to sanctify us, every good word we speak or hear; all this, the totality of our lives is from her. On her activity for us we are actually dependent at each instant. Therefore she is our mother in a more complete and absolute and continuous sense than is the mother who bore us physically.

From this truth of course many practical consequences come. There is one in particular which I should like to emphasize. It is this. A child normally bears resemblance to its mother. Physical likeness is natural enough; but that the child should be like his mother psychologically—that is in certain inclinations, tastes, in outlook—is usually inevitable for the child is imitative especially of those who are closest to him.

Similarly it is a law of supernatural life that we should be like our Blessed Mother. Lest that seems a vague generality let me be concrete. You have two spiritual powers: your mind and your free will. In them therefore you ought to be like her who is your true mother according to the spirit.

Now while Mary lived, as you now live, on this earth with what were her thoughts and her love—her mind and will—most often concerned? With the things of God, of course: but she expressed her devotion to God by her devotion to the holy family. Her concern for and love of Jesus her Son, and of St. Joseph, her husband: that was the manifestation of the total dedication of her mind and heart to God.

It is that in her that we should imitate. If her sanctity grew incredibly every day through her devotion to them shall not we be sanctified in imitating her devotion? God, you see, has brought it about that we can find true God in a human family. The more we, like Mary, are concerned with that holy family, the more our thoughts and our love center in it so much more perfectly shall we be adopted into it, and thereby made holy.

Do not think that this is too human, or mere sentimentality. No, this is the Divinely-given

way to draw close unto Christ. He gave Himself to us in that family: it is there we must seek Him.

If you are really devoted—as was Mary—to that family then St. Joseph will see that there flourishes in you a deep powerful devotion to Our Lady, for even to this day he loves nothing better than the exaltation of her whom he cherishes so deeply. And in turn Mary who doth magnify the Lord and whose spirit doth rejoice only in God the Saviour shall bring about in you a sharing of her sublime thoughts and her perfect love of Him, her Savior and her Son. Seek and thou shall find: provided that you seek Him where He has hidden Himself.

(Our Lady's Digest)

NOT EXACTLY

A traveler in the South chatted with an aged Negro, whom he met in the road.

"And I suppose you were once a slave?" he remarked.

"Yes, suh," the old colored man answered.

"And so, after the war, you gained your freedom," the gentleman said.

But the ancient one shook his head sadly.

"No, suh," he declared with great emphasis. "Not exactly, suh, I didn't git mah freedom, suh, after de war, I done got married!"

A BOOMERANG

A young girl came to Father Nicholas and confessed that she feared she had incurred the sin of vanity. "What makes you think that?" asked her father confessor.

"Because every morning when I look into the mirror I think how beautiful I am."

"Never fear, my girl," was the reassuring reply. "That isn't a sin; it's only a mistake."

"Waiter, I must say I don't like all the flies in this dining room."

"Tell me which ones you don't like and I'll chase them out for you."

St. Peter: "How did you get here?"

New Arrival: "Flu!"

- INFORMATION CENTRE -

Український Католицький **ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЦЕНТЕР** Селкирк і Арлінгтон ВІННІПЕҐ, МАНІТОБА Канада	СВ. ЙОСАФАТА ВІДДІЛ Л-К SAINT JOSAPHAT'S COUNCIL 4138	**Ukrainian Catholic** **INFORMATION CENTRE** Selkirk and Arlington WINNIPEG, MANITOBA Canada
Капелян: о. И. Денищук, ЧНІ. 250 Jefferson Ave. Winnipeg, Man.		Chaplain: Fr. J. Denischuk, CSSR. 250 Jefferson Ave. Winnipeg, Man.
Голова: І. Тимків Секретар: В. Гумницький ЛИЦАРІ КОЛЮМБА		Chairman: J. Tymkiw Secretary: V. Humniski KNIGHTS OF COLUMBUS

21. Які права має священик у парафії, а які права мають вірні напр.: заряд церковний чи інші парафіяльні організації?

(Л. К., Вінніпеґ, Ман.)

Коли єпископ назначує священика до якоїсь парафії, то він передає тому священикові ті влади, які він сам дістав від Апостолів, а вони від Ісуса Христа. Цебто, владу вчити людей (Мат. 28, 18-20); освячувати людей (Мат. 16, 19; Ів. 20, 22-23) та кермувати людьми (Мат. 18, 18; Лука 10, 16). **Священик**, отже, має велику відповідальність за духове та матеріяльне добро своєї парафії. **Вірні** в Церкві мають стільки прав і відповідальностей, скільки священик їм дає. Церковний заряд та інші парафіяльні організації є до **помочі** священикові. Якщо вірні добре зрозуміли б цю засаду, то вони самі краще працювали б при парафії, помогли б священикові добре сповняти його тяжкий уряд і запобігли б многим парафіяльним непорозумінням.

22. Що отже є Католицька Акція, на яку св. Церква так часто настає в сьогоднішніх часах?

(Л. К., Вінніпеґ, Ман.)

Католицька Акція—це "участь світських людей в апостольстві ієрархії (Папа Пій XI). Іншими словами, що вірні переймаються до глибини серця засадами св. Церкви, беруть на себе певні обов'язки, лучаться в сильні організації і стають провідниками в по-

21. What rights does the priest have in the parish, and what rights do the faithful have e.g., the church executive or the other organizations in the parish?

(K. C., Winnipeg, Man.)

When the bishop appoints a priest to any parish he gives him the rights which he himself has received from the apostles, and these in turn from Jesus Christ i.e., the right to teach the people (Mat. 28, 18-20), sanctify the people (Mat. 16, 19; John 20, 22-23), and lead the people (Mat. 18, 18; Luke 10, 16). The **priest** is therefore responsible for the spiritual and material welfare of his parish.

The **faithful** in the Church have as many rights and responsibilities as the priest gives them. The church executive and the other organizations **help** the priest to run the parish. If the faithful could but understand this very important principle of the Church they would be able to work much better in the parish; they would help the priest to fulfil his obligations and this would prevent many a misunderstanding.

22. What is the Catholic Action, which is so often insisted upon by the Church today?

(K. C., Winnipeg, Man.)

Catholic Action is the participation of lay people in the apostolate of the hierarchy (Pope Pius XI). In other words, the faithful become thoroughly convinced of the importance of the

ширенні Христового царства денебудь вони є; одначе, все за одобренням і вказівками церковної влади (єпископів і священиків). Цієї Католицької Акції нам тепер потрібно більше ніж колинебудь інде, бо ворожі сили лучаться та завзято боряться, щоб знищити Христове царство на землі.

23. Як повстала Католицька Церква?

(І. Ц., Вінніпег, Ман.)

Господь Наш Ісус Христос учив людей в які правди віри вони повинні вірити та як мають поступати, щоб дійти до вічного життя. З-поміж тих людей Він вибрав 12 апостолів і дав їм три влади: вчити, освячувати та провадити людей. З-поміж Апостолів Ісус Христос вибрав св. Петра на своє місце та передав йому найвищу владу—бути видимим головою своєї Церкви. Св. Петро був першим єпископом Риму і в Римі жив і в Римі помер. Від смерти св. Петра продовж майже 2000 років 260 єпископів Риму сповняли цей найвищий уряд як його наслідники в Христовій Церкві. Слово **папа** означає батько, духовний батько цілої Церкви.

24. Хто є відповідальний за ціле св. Письмо так, як ми нині його маємо?

(І. Ц., Вінніпег, Ман.)

У Старім Завіті тільки первосвященики з покоління Левіта берегли та пояснювали св. Письмо (Второз. XVII 8... Мал. II, 7).

У **Новім Завіті** Ісус Христос установив Католицьку Церкву, ще заки якабудь частина Нового Завіту була написана і вона займалась св. Письмом, берегла його та все вірно виясновала. **Св. Петро** перший видимий голова Христової Церкви сам написав два листи. **Інші апостоли** списали св. євангелії та листи до вірних зорганізованих церков в Европі, Азії та інших краях продовж цілого першого століття. **393 р.** Католицька Церква определила канон св. Письма, значить виразно сказала котрі книги належуть до св. Письма, а котрі ні, так щодо Нового як Старого Завіту.

У **4 столітті** св. Єронім видав ціле св. Письмо Ст. і Н. Завіту в латинській мові. Це є офіціяльне католицьке видання, так зване **Вульгата** (популярне).

У **9 столітті** св. Кирило і Методій переклали св. Письмо Ст. і Н. Завіту

In the Old Testament only the priests of the Levitical race kept the Holy Scriptures and explained them to the people (Deut. 17, 8... Mal. 2, 7).

In the New Testament Jesus Christ instituted the Catholic Church before any part of the New Testament was written and the Church took care of the Holy Scriptures and explained them faithfully to the people. **St. Peter,** the first Visible head of the Church wrote two epistles. The **other** apostles wrote their gospels and epistles to the faithful of organized churches in Europe, Asia and other countries during the first century.

In 393 the Catholic Church determined the canon of the Bible i.e., stated clearly which books of the Old and New Testament did belong to the Bible and which books did not.

In the 4th century St. Jerome edited the whole Bible, Old and New Testament in the latin language. **This is the**

на слов'янську мову. Це є офіціяльний католицький переклад, який уживається в наших церковних відправах по сьогоднішній день.

1450 р. перша друкована книга була св. Письмо. До цього часу католицькі монахи по монастирях соткали літ переписували св. Письмо і так його заховали в цілості.

1582 р. повстав офіціяльний англійський католицький переклад Ст. і Н. Завіту: переклад Вульгати.

1903 р. о. О. Бачинський переклав Новий Завіт на **українську** мову.

Тепер приготовляється в Римі до друку ціле св. Письмо Ст. і Н. Завіту в **українській мові.**

25. Про що властиво ходить в довгій історичній дискусії "і Сина"?

(Ю. К., Вінніпег, Ман.)

"і Сина" значить, що третя Божа Особа Св. Дух походить не тільки від Отця, але також і від **Сина.**

381 р. вселенський собор у Царгороді додав до Символу Віри ці слова: **"і в Духа Святого.. іже от Отца** исходящa..." проти еретика Македонія, який учив, що Св. Дух походить тільки від Сина й не є Богом. **Східня й Західня** Церква від початку принимала науку про божество Св. Духа та Його подвійне походження. На Сході вчили, що Св. Дух походить "від Отця **через** Сина", а на Заході "від Отця **і** Сина". **Патріярх Фотій** (в 9 ст.) та другі східні письменники завзято відмовились включати слова: "і **Сина"** до Символу Віри.

1215 р. вселенський собор в Лятерані проголосив походження Св. Духа від Отця **і Сина** догмою св. віри.

1439 р. вселенський собор у Фльоренції не вимагав, щоб східня Церква включала "і Сина" до Символу Віри, а вимагав тільки, щоб вона прийняла саму догму, на що вона погодилась.

1642 р. київський митрополит Антін Селява впровадив **"і Сина"** до Символу Віри в українськім обряді.

1941 р. Священна Конгрегація для Східніх Обрядів прийняла **"і Сина"** до нашого Символу Віри в лапках: (і

In the 9th century Sts. Cyril and Methodius translated the Bible, Old and New Testament ino the Slavonic language. This is the official Catholic translation used in our Church services up to the present day.

In 1450 the first book ever printed was the Bible. Till that time the Catholic monks copied the Bible by hand throughout the centuries and so preserved the Sacred Scriptures.

In 1582 the official Catholic English translation of the whole Bible was made from the Latin Vulgate.

In 1903 Father A. Bachynsky translated the New Testament into the Ukrainian language.

At present a new edition of the Ukrainian Bible, Old and New Testament is being prepared for publication in Rome.

25. What is the nature of the long historical dispute regarding the Filioque?

(J. K., Winnipeg, Man.)

Filioque means that the third Person of God, the Holy Ghost proceeds not only from the Father but also **from the Son.**

In 391 the General Council of Constantinople added to the Creed these words: "and in the Holy Ghost... Who proceeds from the Father..." against the heretic Macedonius who taught that the Holy Ghost proceeds from the Son only and is not God.

The Eastern and Western Church accepted the doctrine of the divinity of the Holy Ghost and His double procession from the very beginnings of the Church. In the East it was said that the Holy Ghost proceeds from the Father **through** the Son; and in the West from the Father **and** the Son.

Patriarch Photius (in the 9th century) and other Eastern writers obstinately refused to include the words "in the Son" (Filioque) in the Creed.

In 1215 the Lateran General Council of the Church proclaimed the procession of the Holy Ghost from the Father **and the Son** as dogma of Faith.

In 1439 the General Council of Florence did not require the Eastern Church to insert the Filioque in the Creed, but only to accept the dogma itself. They agreed.

Сина), значить, що слова "і Сина" в Символі Віри можна проголошувати або залишити після розпорядження місцевого єпископа, щоб тільки не заперечувати самої догми.

26) Некатолицький хлопець женить-ся з католицькою дівчиною й вона пе-реходить на його релігію. Відтак він бере розвід, стрічає другу католицьку дівчину бажаючи з нею оженитися та перейти на її релігію. Чи може він взяти шлюб у католицькій Церкві?

(Л. Т., Вінніпеґ, Ман.)

Кан. 85 каже, що для **католиків** шлюб є важний тільки тоді, коли він відбувається в присутності католиць-кого священика та двох свідків. Ви-глядає, що католицький священик не був присутний на шлюбі цих молодят. Цей шлюб отже є неважний не тільки для неї, але також і для **нього.** По-дружжя це контракт, який вимагає важної угоди з двох сторін. В такім випадку цей хлопець **може** взяти шлюб у католицькій Церкві. Одначе Церква не є за тим, щоб релігію та подружжя так легковажити. Релігія це не така справа, яку можна залиши-ти чи заміняти після своєї вподоби; це найважніша справа в життю й її треба серйозно трактувати.

In 1642 Metropolitan of Kiev An-thony Sieliawa introduced the "and the Son" (Filioque) into the Creed of our Ukrainian Rite.

In 1941 The Sacred Congregation for Oriental Rites accepted the Filioque into our Creed in brackets: (and the Son), which means that the Filioque may be pronounced or left out accord-ing to the regulations of the local bish-op, as long as the dogma is not re-jected.

26. A non-Catholic boy marries a Catholic girl and she gives up her reli-gion for his. Then he divorces her, meets another Catholic girl, wishes to marry her and give up his religion for hers. Can be get married in the Ca-tholic Church?

(L. H., Winnipeg, Man.)

Can. 85 says that for **Catholics** a marriage is valid only when it is held in the presence of a Catholic priest and two witnesses. It appears that this couple was not married by a Catholic priest. This marriage is therefore in-valid not only for her but also for **him.** Marriage is a contract and requires a valid consent of both parties concerned. In such a case the boy **can** get married in the Catholic Church. However, the Church is not in favor of regarding re-ligion and marriage so light-mindedly. Religion is not a thing that one can give up as one wishes, it is the most important thing in life and must be dealt with seriously.

MARY'S MIRACLE IN GERMANY

In the course of an article written by Mgr. Heinen in which the results of the Marian year in Germany were under survey the author had this to say: "The greatest miracle performed in Germany up to the present by the Mother of God is this: In past years priests, in an attempt to awaken the religious sense of the faithful, have relied too much on externals—organizatios, conferences, reunions, the use of press and radio. All this has not brought about the desired result. For we have forgotten the most important element of all—the grace of God for which we should ask. He who is convinced of this will soon find the correct attitude to adopt with regard to the apparitions of Our Lady, in which she brings to the modern world a message which can be resumed in these words, "Through Mary to Christ, Prayer, Penance and a full Christian life."

YOU CAN HELP CHANGE THE WORLD

Theodore Bleech

Currently enjoying wide-spread popularity is an or-ganization known as the "Chris-tophers", founded by a Catholic priest, Father James Keller. Its sole purpose is to "encourage each individual to show a per-sonal and practical responsibil-ity in restoring the love and truth of Christ to the market-place, especially 1) government, 2) education, 3) literature, 4) entertainment and 5) labor re-lations. Positive, constructive action is essential. Little is ac-complished by complaining and criticizing. **"Better to light one candle than to curse the dark-ness"** is the Christopher motto. As St. Paul puts it: **"Be not overcome by evil, but overcome evil by good."** (Romans 12:21). The aim and ideal of the Chris-tophers is contained in the very title of the organization: **Chris-topher,** which is taken from the Greek word "Christophoros", meaning "Christbearer" — one who carries Christ.

The aim is succinctly and clearly put: "To bring the love and truth of Christ back into our daily life, not just occasion-ally on Sundays, or in church, but everyday and in every-place." Our faith and charity must permeate all our actions. We are obliged to be apostles and missionaries of Christ's truth by our example. "Words arouse, but example draws"... this is why it is so urgent for Catholics to be conscientious in the discharge of their obliga-tions towards their Church be-cause people judge the truth and worth of our Church not by what we profess, but rather how we live it. We are our "brothers' keeper" and his indifference to Christ or the Church may be

the result of our own smugness or callous attitude towards Him. Sometimes it only takes a kind word, a smile, or even a casual invitation to some young [illegible] to [illegible] the acceptance of Christ.

We need not be blessed with the genius or talents of the saints and missionaries. All that is necessary are the teachings of Christ which are bestowed abundantly and freely on all who do good out of love for Him. When out in public we can dispel the darkness of sinful entertainment by not patronizing those places which find it materially lucrative to capitalize on human weakness; by buying wholesale Catholic books, periodicals and papers we can improve our own minds and those to whom we may pass them on after we are through reading them. We can help in many ways to improve education, government, labor relations and so on, by taking an active interest in community affairs. We can stop the infiltration of communism and other undesirable elements in labor unions and other vital organizations if Catholics and good citizens make it their duty to be at the meetings with their [illegible] and sense of right. Too often the success of communism can be ascribed to the default of Christians and citizens not voting or not being there at the P.T.A. meetings, the union meetings, the ballot box and in church on Sunday and for Christ on Monday.

Everyone is not called upon to be a national leader or an important public figure, but every individual is called upon to do good wherever he is. Everyone can help to change the world for the better by beginning right where he is in whatever small way that he is able. Father Keller sums it up in the following manner: "More to improve, fewer to disapprove. More **"doers"**, fewer **"talkers."** More to say **"It can be done."** fewer to say **"It can't be done."** More to inspire others with confidence, fewer to throw **"cold water"** on anyone taking even one step in the right direction. More to go into the thick of things and "do something about it," fewer to sit on the sidelines merely finding fault. More to point out what's right, fewer to keep harping on what's wrong. More to **"light a candle,"** fewer **"to curse the darkness."**

Someone once asked Lenin to what he attributed his success in Russia and he answered: "The weakness of our enemies. If there had been in Petrograd in 1917, only a group of a few thousand men who knew what they wanted, we would never have come to power in Russia."

There are certainly thousands of good people in Kiev, Kharkiw and other cities of Ukraine, when Russian Communists invaded Ukraine, but they had little or no vision, and felt no obligation to anyone but themselves.

Certainly, if a few can precipitate such disaster to a country, so also a few can bring peace. You can be among the few who can help bring about a better world.

Ukraine would had certainly become a great free nation had all Ukrainians understood the Red danger and acted accordingly.

BOTH WEAKLINGS

Li'l Oscar: Daddy, I just killed five flies. Two were ladies and three were gentlemen.

Daddy: Now Oscar, how on earth can you know that?

Li'l Oscar: Easy daddy. Two of 'em were on the mirror, an' three were buzzin' around the beer bottle.

A heroic person is the one that always knows how to sacrifice pleasure to duty.

Wise is the man who, having nothing to say, abstains from giving evidence of the fact.

Power brakes aren't very expensive. But the windshield they throw you through is.

A man telephoned the police to report that thieves had been at work on his car.

"They've stolen the steering wheel, the brake pedal, the accelerator, the clutch pedal and the dashboard," he complained.

A police sergeant said he would investigate. Then the telephone rang again.

"Don't bother," said the voice, this time with a hiccup. "I got into the back seat by mistake."

An angry woman telephoned her grocer.

"I sent my little boy to get three pounds of peaches and you sent me only two pounds."

"Madam," was the reply, "my scales are accurate. Have you weighed your little boy?"

Smart people speak from experience—smarter people, from experience, don't speak.

Pentecost and the Marks of the Church

cost, therfore, is the feast of the Manifestation of the Church to the world as Christ's Mystical Body and His Bride. It commemorates the day on which the Church began, in a pre-eminent way, to show that it is a living supernatural organism capable of gathering and assimilating to itself the great unleavened mass of mankind.

Our Catechism teaches us that the Church has four marks—unity, holiness, catholicity and apostolicity—by which she is manifested to the world as the true Church of Christ. That the Church possesses these marks is due to the work of the Holy Spirit, a work which was begun in a special way on Pentecost and which will continue until the end of time. It is interesting, therefore, to note that in the Byzantine Liturgy for the great feast which celebrates at once the descent of the Holy Ghost and the first great manifestation of the Church to the world, there occur passages which bring out the action of the Holy Spirit in producing the marks of the Church.

St. Paul tells the members of the early Church that they are a holy temple "built upon the foundation of the Apostles.... with Christ Jesus as the chief cornerstone" and that they are "built together" into a dwelling place for God in the Spirit." It is the Holy Ghost, then, who keeps the Church a compact organism, a true spiritual temple firmly grounded upon the Apostles and Christ Himself—or, in other words, the Holy Spirit preserves in the Church the mark of Apostolicity. But the Apostles themselves had to be rendered strong and firm so that they might become this solid foundation for the great structure of Christ's Church throughout the ages. That is one reason why the Holy Spirit descended in such great abundance upon the faithful Disciples of Christ as they were gathered together in the upper chamber that first Pentecost Day almost two thousand years ago. According to the Byzantine Liturgy, Christ had said to His Apostles: "Abide ye in Jerusalem until ye be endowed with power from on high; and I will send you another Paraclete, like unto Myself, Mine and the Father's Spirit, in Whom you will be made strong and firm" and on Pentecost "those who had been fearful became courageous when the Holy Ghost descended from on high upon the house of the Disciples."

It is the same Holy Spirit Who not only makes manifest the fruit of Christ's prayer that "they all may be one," but Who

is also the very font of unity in the Church. This necessary mark is alluded to by contrasting it with the confusion and division of the human race which occurred at the Tower of Babel: "When the Most High descending confounded the tongues, He scattered the nations; but when He distributed the fiery tongues, He called all men to unity." And because men are now closely knit together in the sweet bonds of Christ's Church, it is possible for them, as the Byzantine Liturgy declares, to "glorify in harmony the Most High Spirit."

In these last words, likewise, we may find a reference to the source of sanctity in the Church. To the Holy Ghost is appropriated in a special way the divine attribute of holiness; He is not only the Spirit of the Father and the Son, but also the **Most Holy** Spirit, and by dwelling within the Church, He sanctifies the whole spiritual edifice and is also the source of sanctity for each of those living stones which comprise it—the members of the Church. He cleanses them from sin and leads them to the glory of heaven where nothing defiled may enter it. For this reason on Pentecost especially, but also during the whole year, the Byzantine Catholic sings the following hymn: "O Heavenly King, the Paraclete and Spirit of Truth, Who art everywhere and fillest all things, the Treasury of blessings and Giver of life, come and dwell within us, cleanse us from all stain, and save, O Gracious Lord, our souls."

In passing let us remark that "O Heavenly King" holds in the Byzantine Rite a place quite analogous to that of the hymn "Veni Creator Spiritus" in the Roman Rite. It is used often in both liturgical services and in the extra-liturgical devotions of the faithful, and has become their most usual form of invoking the help of the Holy Ghost.

Perhaps it is the universality (or catholicity) of the Church which is most beautifully and poetically called to mind in the Byzantine Pentecost Liturgy. It is evident from the Acts of the Apostles that this glorious mark of the Church—from which is derived the name by which it is most commonly called, the CATHOLIC Church—was brilliantly brought into focus on the first Pentecost. Christ had commanded His Apostles to make disciples of all nations; it was a difficult task He had assigned them; but He made its beginnings easy for, in a very true sense, He brought all nations to hear their first sermons. When the Apostles were filled with the Holy Ghost they began to speak in foreign tongues, and "the multitude gathered and were bewildered in mind because each heard them speaking in his own language." Now this multitude was made up of adherents of the Jewish religion from "every nation under heaven." And so the Byzantine Liturgy sings: "Blessed art Thou O Christ, Who didst make the fishermen wise, sending upon them the Holy Ghost, and by them netting the whole world."

It is true, of course, that all the Apostles were Christ's fishermen, but that title in a particular manner belongs to St. Peter. Peter's first call to be an Apostle came when he and his brother, Andrew, were casting their nets into the sea, and Jesus, passing by, said to them: "Come, follow Me, and I will make you fishers of men." Later on to Peter alone, after a miraculous draught of fishes, Our Lord addressed the words: "Do not be afraid; henceforth thou shalt catch men." How fitting, then, it was that the first great draught into the net of Christ should have occured through Peter's preaching on Pentecost when about three thousands souls were added to the Church. And in that very sermon Peter emphasized the universality of the Church when he told his hearers that not only to the Jews, but "to all who are afar off," that is, to the Gentiles, had been made the promise of salvation. How fitting, too, that Peter's successor, Our Holy Father, the Pope, should glory in the name of the Fisherman.

Like the Catholics of the Byzantine Rite, so also the Orthodox make use of the Pentecost Liturgy from which we have chosen some excerpts to illustrate the marks of the Church. God grant that one day they too may be caught in the Fisherman's net, and may return home to that spiritual temple, built upon Peter, the Rock, within which the Holy Spirit continually dwells, and which alone can claim—and prove its claim—to be the One, Holy, Catholic and Apostolic Church.

Desmond A. Schmal, S.J.
("The Ark")

HIS KIND LITTLE HEART

Father: "So the teacher caught you using a bad word and punished you."

Tommy: Yes, and she asked me where I learned it."

Father: "What did you tell her?"

Tommy: "I did'nt want to give you away, pa, so I blamed it on the parrot."

WHY THE OBLIGATION?

E. J. Keegan

WHY must we go to Mass? Why the obligation?

Cannot we serve God without compulsion? May we not worship Him in the green fields, in the beauty of a flower, in the glory of His handiwork in nature, without being compelled to a set day and a scheduled service? Is it not possible for us to...well, you know the rest. You have no doubt heard it all many times, perchance from lapsed Catholics, who copy it from people outside the Church.

Of course, they can do all these things. God can be worshipped anywhere and at any time, but do our friends carry out their magnificent theories? Does a man who misses Sunday Mass stop his car en route to the beach, or the forest, in order to meditate for half an hour on the goodness of God and His infinite justice? Or is it not a fact proved time after time that a person who avoids the Sunday obligation never worries about v o l u n t a r y worship of God? This, in spite of all the fine talk and poetic effusions. In any case worship outwardly displayed by action is better than worship in words alone.

Some people speak of obligation as something horrifying and an imposition on their freedom. Well, in the first place there is no such thing as complete freedom. As soon as you exercise your freedom and make a choice you immediately limit that freedom. A man may be free to get married. He chooses to do so and at once he is bound by his choice for he can no longer live as a bachelor but is committed to the limitations of matrimony. He has used his freedom to lose some of it. If you decide to be a priest, a sailor or a chemist, then your choice precludes you from being a lawyer, a soldier, or a carpenter, as the case may be.

It is not only the Church that obliges us to do things, in this instance to attend Mass on Sundays. In almost every aspect of life we are obligated by some one or other. As citizens we are compelled by the State to maintain law and order. We may hold up a bank, set fire to a house, or run loose with a gun against all and sundry, but it will be no excuse to say that we do not believe in obligations.

The authorities will not believe in us either and will enforce their unbelief by clapping us in jail, to philosophize at our leisure on freedom. As children we are under the obligation of obeying our parents, teachers and elders generally. When we grow up we become obligated to our employers, our ecclesiastical superiors, our trade union, or to anybody else to whom we are contracted. We cannot avoid obligation in any sphere of life. Even socially we have them. When we join a club we are obliged to obey the rules or be asked to leave. The Church, therefore, is just as entitled as any other body to make something compulsory for her members.

In compelling us to attend Mass on Sunday she is giving effect to the direct order of God: "If you love Me, keep My commandments." A commandment necessarily entails obligation. If we object to that order on the score that it is compulsion then we must apply the same criterion to our own affairs. How do we judge the love of another for us? Is it not on the principle of sacrifice? We find that a person who loves us will go to any length to prove it. We know a person loves us by the fact that he will forgive us anything, go out of his way to share our burdens, and even in extreme circumstances lay down his life on our behalf. It is the person's continual abnegation for us that forces us to recognize his love.

We can, and often do, make conditions for our return love, but to the real lover this makes no difference. A woman who is being wooed by a man may insist, for example, that he eschew alcohol; that he drop the friendship for a person of whom she is suspicious; that he give up boxing or some other sport which she considers dangerous, before she will consent to be his wife. Some of these embargoes may be difficult for him but if he is her true lover he will not hesitate to fall in with her wishes.

Well, God through His Church also imposes conditions upon us in order that we may prove our love. We must assist at Mass on Sundays and holy days of obligation, we must confess and communicate at least once a year and so on. None of His commands are too onerous. It is, in fact, surprising that God asks so little of us. Yet, by carrying out the very minimum that He ordains it is sufficient to ensure that we shall not be lost to Him. And the amazing part is that even if we lapse entirely from our obligations

and have voluntarily excommunicated ourselves from the Mystical Body, He still loves us with an infinite love and yearns only to receive us back into His bosom.

To argue against obligations is futile. Obligation is bound up with authority. The State obliges us to do certain things because it has authority. The parent and the teacher can command by reason of authority. Equally, the Church can exercise her authority and order us to do this or not to do that. Here, let it be said that the Catholic Church is the only church that can oblige its members to do anything, for she has the Truth. None of the false religions can ever insist on obedience in the same way, simply because they lack authority. They can preach sermons, give homilies and implore cooperation from their members but they cannot prevent arguments or dissensions. The Catholic Church never argues. She lays down the law and we obey it at our peril.

The central doctrine of Catholicism is the Mass and if we do not go to Mass obviously we are off the beam. We are sailing our ship without a compass. It is the constant anxiety of the Church to keep us on the beam and such is our tendency to waywardness that she has to make regulations, the principal being the obligatory Mass. She binds us to this outward sign of worship as a prime necessity of our duty to God. It can be put like this. God is our Creator. We are absolutely dependent upon Him and therefore it is our duty to worship Him in order to retain a right relationship as between an affectionate father and an obedient son. Our worship must be both private and public. Private, acknowledging our own relationship to God and public, acknowledging the relationship to Him which we have in common with all men.

It is a case of giving and receiving and we find that in ordinary life we are constantly doing this. We depend upon thousands of our fellow men, apart from our dependence on God.

Our dependence is not only in goods received but in services rendered, for which we do not pay. In other words, our fellow men's goodness. Where would we be without the sympathy, kindness and encouragement of our fellow men? What do we owe to our parents, teachers, priests and friends in our tribulations and vicissitudes? Their patience and example is incalculable, but not half so immeasurable as our debt to God. We

are bound then in our public worship to acknowledge, along with the rest of the human family, our indebtedness to Him. We can worship God privately in any way that we wish, but our public worship must be in the way He decrees and not in any manner of our own devising. Through His mouthpiece on earth, the Catholic Church, His instructions are to assist at the Sacrifice of the Mass.

Knowing our propensity to weakness and vacillation, and bearing in mind the necessity for order and carefully defined instructions in dealing with such a large body of people, the Church has decided on settled days—Sundays and holy days of obligation. If she did not do this there would be wholesale confusion. Taking the rough figure of sixty obligation Masses a year — it differs in various countries — and allowing her members to choose their own days, we can imagine the perplexity that would ensue. Many people would be in a constant doubt as to how many Masses they had already attended and being human, in such diffculty would credit themselves with the benefit of the doubt. Others perchance would start off with a diary and then lose or mislay it — more benefit of the doubt — and others still would be more conscientious and complete their obligation in sixty days (not very likely we fear). Then for 305 days would feel free not to darken the doors of the church again until their next year's obligation was due.

Such conditions of service to God would lead to lack of cohesion among the faithful, dislocation of all sodalities and religious confraternities, an inversion of the friendship and social ties engendered by regular contact with other worshippers and would make congregations as fluid as the guests at a large hotel where people are constantly coming and going and nobody stays long enough to get properly acquainted. The Church is not a society of strangers, she is our Mother and she has a large family. And just as an ordinary mother with a large family cannot allow her children to choose their own meal times with consequent chaos, Mother Church must also regulate her spiritual table.

Remember, Christ, through His Church, orders you to attend Mass every Sunday and Holy day of obligation. To miss Mass through your own fault means God's displeasure, mortal sin and eternal damnation should you die, God forbid, without repenting for your carelessness

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

ЗМІСТ : CONTENTS

Пречиста Діва—Взірець всіх Матерей
о. Мих. Щудло, ЧНІ. ---------- 1

Місячне Намірення ---------- 4

Люрд—вселюдська школа христ. гуманізму
о. д-р Богдан Курилас, ЧНІ. ---- 7

Неоцінений Скарб
о. Роман Хом'як, ЧНІ. ---------- 10

Як же ж можна опанувати гнівливість --- 13

Почаївська Богородиця рятує манастир -- 17

Операція матері з дитиною ---------- 20

Моя нещаслива мати
М. Щ. ---------- 22

Хотів би ти знати? ---------- 28

Велике Питання ---------- 31

Your place in Life 42

How vocations work in Church 44

Ukrainian Byzantine Rite Ordinations
Rev. R. Luzney 46

Maytime 50

Mother of All Living
Rev. Dr. Urban Mullaney, O.P. .. 52

Information Centre 57

You can help change the world
Theodore Bleech 61

Pentecost and the Marks of the Church .. 64

Why the obligation 68

EDITOR

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS

Rev. R. Chomiak, CSsR.
250 Jefferson Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР

Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ

Пр. о. Р. Хомяк, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР
BUSINESS & PROMOTION

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXX, No. 5.
Рік XXX, ч. 5.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЧЕРВЕНЬ 1958 JUNE

REDEEMER'S

VOICE

ДЕНЬ БАТЬКА

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

В СВІТІ панує немало зіпсуття між молоддю, яка, здається, забула про всяку мораль і ганяється тільки за забавами, гулянками та розкошами. З зіпсуття родиться злочинність, що є вислідом занепаду релігії та почуття відповідальности, як і теж браку контролі над нищими пристрастями та тілесними забаганками.

Боротьба зо злочинністю, яка переважно поширилася поміж доростаючою молоддю, коштує річно саму Америку 20 більйонів долярів. Це страшна сума гроша. Америка видає хіба більше на одну тільки оборону країни. Шеф і керівник американської поліції, Едгар Гувер, свідчить, що на покриття коштів злочинности кожний американець чи американка річно платить 117 дол. Від 1951 р., каже Гувер, злочинність зросла на 46%. В своїм звіті закликає людей доброї волі доложити всіх зусиль, щоб поборювати злочинність між населенням, особливо між молоддю.

Звідкіля ж береться злочинність між молоддю? Бруклинський суддя, Самуїл Лейбович, що розсліджує злочини між молоддю, довгий час ламав собі голову, щоб знайти причину зіпсуття та злочинности. Їздив по різних краях світу, говорив із виховниками, учителями та поліцією. Нарешті приїхав до Італії і там знайшов відповідь на своє питання.

Яка ж це була відповідь? Суддя Лейбович дістав її від урядовців, поліції, учителів і виховників. Ось вона: **Італійська молодь шанує авторитет!**

Пошана до авторитету зачинається в родинах. Звідтіля переходить до шкіл, вулиць міста та до публичних будинків.

Хто ж в італійських домах має цей авторитет, що молодь, хлопці та дівчата, так високо шанують і слухають його? **Це батько родини.** Так жінка, як діти поважають авторитет і владу батька, бо уважають його за голову родини.

Батько панує в родині немов цар у своїм царстві. Рядить при помочі любови, лагідности, доброти та строгости. Накладає правила на свою родину і всі члени придержуються їх. Нагороджує добрі діти та карає злі й непослушні.

Розслідивши головну причину буйности, непослуху та злочинности між американською молоддю, суддя Лейбович подає отаку пораду американським родинам: **Приверніть батькам владу та повагу, якою кожен батько повинен втішатися у власній родині, і вилічите нашу молодь зо злочинности!**

Чому ж батько повинен мати авторитет і владу в своїй родині? Чому? Бо він голова родини. Людина не може жити без голови. Родина негодна нормально розвиватися, якщо в ній нема голови або якщо цей голова не виповняє належно своїх обов'язків.

Поети та письменники прирівнюють батька до голови, а матір до серця. Тіло потребує обидвох органів, щоб людина могла жити. Ніхто негоден жити, якщо заберуть йому серце з грудей, або зітнуть голову. Всетаки лікарі потраплять вийняти серце з грудей бодай на кілька хвилин і потім знову вставити його на своє місце. Бодай кільки хвилин людина годна жити без серця, але якщо комусь зітнуть голову, то він навіки помре. Отож без голови життя неможливе.

Те саме діється з родиною. Роля матері надзвичайно важна в родині, але ще важніша роля батька, бо він голова родини. Ніщо людині не заступить голови. Ніщо родині не заступить батька та його авторитету.

Отож сильно помиляються ті жінки, що хочуть панувати в родині та приказувати навіть своїм чоловікам. В родинах, в яких мати панує, діти не шанують батька, не слухають його, не числяться з ним. Це відбивається на матері і мститься на ній самій, бо діти, які не шанують батька, не будуть слухати власної матері.

Тільки пошана до батька та послух його приказам витворює в дітях пошану до нього. Якщо батько добрий і розумний, то діти легко бачать у ньому заступника Небесного Вітця. Шануючи свого земського батька, вони будуть шанувати Небесного Батька; тоді зберігання Божих заповідей стане легке для них.

Отож діти повинні бачити в своїх батьках представників Небесного Отця і знати, що, шануючи свого батька, шанують Небесного Вітця, і через те будуть шанувати своїх учителів, державних керманичів і всяку іншу законну владу, бо ті,

що мають владу законну, таксамо представляють Бога. Хто слухає їх, слухає Бога!

Українські батьки, шануйте самі себе, будьте добрими християнами, щоб ваші діти не мали трудности бачити в вас представника Небесного Вітця. Дбайте, щоб ваші діти знали та любили Бога, якого ви заступаєте їм на землі. Навчайте їх любити теж свій український нарід і святу Церкву бо добре виховання — це найкращий скарб, що батьки повинні дати своїм дітям, як виправляють їх на дорогу життя!

РОСЛИНА-КОМПАС

В Америці є одна рослина, що зветься "компасом-бусолею", бо вона завжди звернена своїми пелюстками до північного бігуна немов дійсна магнетична бусоля. Ні вітер, ні слота, ні дощ, ні буря негоді відвернути її від бігуна. Якщо хтось зблудить, той може легко віднайти напрям, як спогляне на цю дивну рослину-квітку.

Наше серце завжди рветься до Бога. Якщо б люди слухали свого серця та пішли за його поривами, то вони завжди знайшли б чи вернулися б до Бога. Ніхто негоден знищити в людині відчуття Бога та потреби звертатися до Нього особливо в стражданнях і небезпеках. Комуністи вже 40 років намагаються винищувати в Україні релігію в Бога, але їх зусилля не приносить безбожникам бажаних успіхів. Віра дальше живе в серцях української молоді, хоч вона мусить студіювати фальшиві теорії Маркса та Леніна, бо йнакше не перейде іспитів. Комуністична преса щораз більше скаржиться, що українська молодь, вихована в безбожницьких школах, щораз сильніше цікавиться Богом і ходить до церкви.

Отак справджуються слова Св. Павла: "Хто відлучить мене від Христової любови: Чи недоля, чи утиск, чи переслідування?... Ні життя. ні смерть не можуть розлучити нас від любови Божої, що в Христі Ісусі, Господі нашім". (Рим. 8, 35-39).

Кожний християнин повинен бути такою квіткою-бусолею для своїх ближніх, скеровуючи до Бога тих, що не знають або відреклися Його. Добрий приклад це найкраща научка, що можемо дати нашим ближнім!

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

Щоб люди в тривогах наших часів покладали свою надію в любові Ісусового Серця

Наміреня Апостольства Молитви на місяць червень благословлене Св. Отцем.

Св. Церква співає на Єрусалимській Утрені (Вел. Суботи): "Як з одного джерела ми знаходимо життя, що нас напоює подвійною рікою (кров і вода), що випливає з Твого Христе Боку (Серця)". Христове Серце є невичерпаним джерелом; "з Його повноти ми всі прийняли" (Іван 1, 16); Серце Ісуса—це наче всемогучий магнет, що всіх притягає до Себе не силою, але любов'ю, добротою, усім бажає дати всі потрібні їм ласки, всім приносить любов, щастя, спокій. Сьогоднішні часи більш, чим коли іноді, потребують порятунку, тому в Пресв. Серці теперішній світ повинен покладати всю свою надію.

І. Теперішній сумний стан. Тривожні заколоти й різні лиха напастують сьогоднішній світ; зростає сила безбожництва, що з пекельною ненавистю нападає на св. Церкву, Христового Намісника, стараючися всіх людей зловити в свої сіті. Безбожникам дорогу стелить розпаношений матеріялізм, гонення за грошем, догоджування непогамованим пристрастям. Одним словом: причиною нужди—надмір гріхів; дуже много людей покинуло Божий закон, Богом установлений лад, звідтіля заколоти. Сьогоднішні часи можуть похвалитися великанським поступом у зовнішних, матеріяльних речах, а зокрема в техніці. Однак щодо духа, то в людських душах велика порожнича, недостаток. Теперішній світ думає: "Я богатий і збогатів і нічого не потребую", а "не знаєш, що ти нещасний і нужденний і убогий і сліпий і нагий" (Об'явлення 3, 17).

ІІ. Спасення в любові Ісусового Серця. Св. Отець Пій XII у своїй енцикліці "Черпайте води" питає: Де шукати ліку на всі ті лиха і відповідає: "Чи можна найти яке набожество, що було б відповідніше, щоб прийти з поміччю сьогоднішнім потребам Церква і людського роду, як почитання Ісусового Серця? Чому це? Тому, що це почитання певно веде до Божої любови. А що є успішніше, чим Христова любов, щоб порушити вірних до ведення діяльного життя після евангельського закону, без чого як може бути правдивий мир між людьми?"

Причини, чому в набожествi до Христового Серця треба шукати рятунку:

1. Сила любови. В Пресв. Серцю живо й неначе очевидно представляється повнота любови Христа до людського роду. В цій набожності Христос закликає особливішим способом до пізнання Божої любови до людей.

2. Користи, що приносить почитання розбуджує дух взаємної любови поміж вірними: всі почуваються злучені любов'ю з Христом, Головою містичного Тіла—Церкви. Послідовно привертається поміж людьми суспільний та моральний лад, справедливість і мир, Боже царство в душах, родинах, народах основується якраз на Божій любові і в цій любові бере свій взір і силу.

В почитанні Христового Серця об'являється й уділяється особливішим способом безконечна любов і милосердя Бога зглядом людей. "Бог, каже св. Августин, більше хоче милосердитися, чим ми увільнитися від своєї нужди". Ця милосердна любов Христа є особливішою причиною успіху почитання Христового Серця. Тому Папа Пій XI називає почитання Ісусового Серця "надзвичайним засобом у надзвичайних потребах нашого часу" (Енцикліка "Любов'ю Христа"). Люди придавлені гріхами, непокоєні тривогами й журбами нічого так не потребують, як любови. Серце Ісуса є джерелом невичерпаної любови.

ІІІ. Наша надія в любові Христового Серця. Св. Отці: Лев XIII, Пій XI і Пій XII одноголосно закликають, щоб всю надію покладати в Серцю Христовім і в Ньому шукати спасення. Без надії слабнуть сили, щезає охота до праці. Тому треба надіятися на Христове Серце. Ця надія нехай кріпшає і стане повним довір'ям до Христового Серця. Христос об'явив милосердну любов Свого Серця в цих послідніх часах яко лік на сьогоднішні потреби.

Як в цій надії практично вправлятись? 1. Нехай наша віра в милосердну любов Христового Серця буде все сильніша й живіша. 2) Христовій любові відповідаймо все щиріше взаємною любов'ю. До цього поможе посвята Серцю Христовому, себе й своїх родин та всіх своїх справ. 3) Все більше перепрошуймо Пресв. Серце, винагороджаючи за злочини Божих ворогів і гріхи вірних. Св. Отець Пій XII кличе (промова 1. червня 1946). "Розброюйте караючу справедливість Господа

хрестоносним походом переблагань по цілому світі". 4) Наслідуймо приклад Христового Серця.. В нас повинно жити Христове Серце.

Вкінці пам'ятаймо, що до Христового Серця йдеться через Серце Марії. В Непорочному Серці Марії знайдемо дорогу і спосіб, як ліпше відповісти Божій любові.

Місійне наміреннa на місяць червень: Щоб у арабських народів панувала справедливість і мир. Арабські народи займають сьогодні далеко більший простір, чим сама Арабія. Вони мешкають у Марокко, Альжірі, Тунісі, Лібії, Єгипті, Лібаноні, Йорданії, Сирії, Іраці, Арабії Савдійській, Ємені й других менших країнах, разом понад 82 міліонів. У цьому числі магометанів є понад 61 міліонів, а католиків всього більше два і пів міліонів. У многих цих країнах тепер нема спокою. На особливіші наші молитви заслугує Лібанон, де майже половина вірить в Христа, а більш як одна четверта часть є католиків.

ДОКОРИ СУМЛІННЯ

Багатий купець вибрався з Голяндії в подорож до Англії. З ним ішов його слуга. В сні слуга замордував свого пана та забрав його багатства. Трупа пана вкинув у море, зайшов у невеличке містечко та заложив крамницю біжутерії.

По довгих роках так доробився та здобув таку пошану між населенням, що його вибрали на головного суддю міста. Трапилося, що привели на суд якогось убийника. Докази були ясні. Треба було видати вирок смерти, але головний суддя не потрапив цього вчинити. Розплакався та почав дрижати. Всі думали, що він нагло захворів. Прийшовши до себе, суддя промовив до народу: "Я негоден засудити цього чоловіка на смерть за вбивство, бо я сам колись убив свого пана! Бог—справедливий суддя. Вже минуло тридцять літ, як я допустився злочину, але сумління не дає мені ніколи спокою! Я сам на себе проголошую кару смерти!"

Нарід зжахнувся від здивування. Зразу ніхто не вірив, бо думали, що він збожеволів. Справа пішла до Голяндії. Прийшло потвердження злочину й убийник помер на шибениці.

Святе Письмо каже: "Злоба є страшною, бо вона свідчить про осудження: замішане сумління завжди заповідає страшні речі". (Прем. 17, 10).

Усе можна знищити в собі, тільки голосу сумління не можна здавити в душі. Щасливий той, хто має чисте сумління. Він завжди задоволений, чи люди хвалять, чи ганять його.

КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА І ПОЛІТИКА

о. Мих. Щудло, ЧНІ.

ПОШИРЕННЯ християнства це найбільша економічна, соціяльна й релігійна революція світу. Вона проголосила, що всі люди собі рівні, тому й мають ті самі права, бо вони є дітьми того самого Бога й мають те саме право до неба. Св. Петро каже: **Бог не дивиться на особу, але в кожнім народі приємний Йому той, хто боїться Його і чинить правду.** (Дії: 10, 34-35).

Проголошуючи загальне й всесвітнє братерство людей всіх рас і культур, Спаситель вчинив свою Церкву духовною Матірю для цілого людства, як довго воно існуватиме на світі. Навчання про рівність і братерства усунуло зо світу жахливі надужитя, які гнобили велику частину людей, рабів, рабинь і жінок. Христос учинив всіх людей Своїми учнями й привернув їм привілеї і права, що їх ніхто безкарно не може нарушувати, не стягаючи собі гніву й кари Божої. Отак поволі зникнуло рабство й невільництво в країнах, де запанувало християнство. Жінка стала товаришкою мужчини, свого чоловіка з рівними правами й обов'язками. Права, що людина має в християнськім світі, надані їй Богом, а не державою, тому ніяка влада не сміє позбавляти людей цих прав до свободи думки, праці й поведінки; розуміється це не абсолютна свобода без ніяких обмежень, бо такої свободи не може бути в світі. Людина—Боже сотворіння, тому й має підлягати законам, що Творець надав їй. Якщо б права людини були їй дані держа-

вою, то й держава могла б забрати ці права, як це діється в комуністичних країнах, де людина це незначний хробачок, що його держава може безкарно розторощити, коли він їй невигідний.

Ще більшу революцію християнство провело в політичному світі, бо воно повалило "всемогучість" держави й вбоготворення тих, що керували державами цебто цісарів.

Держава в поганському світі була правдивим божищем, що діяло через свого представника цісаря, царя, диктатора чи сенат. Крім політичної і цивільної влади поганська держава, яка б вона не була, римська, єгипетська, сирійська чи інша, засвоювала собі й релігійну владу. Нерідко бувало, що керівник держави бував водночас і найвищим "архиереем" релігії в даній державі. Релігія, право, уряд зливалися в одну цілість... Тоді держава ставала релігійною одиницею, цар—архиереєм божества чи божків, кожен урядовець бував заразом священослужителем і урядником держави.

Це помішання чи перемішання двох влад, Божої і царської, витворювало в світі жахливу аномалію, бо надавало державі та її керівникові божеський авторитет, перед яким усе мусіло схиляти голову. Держава ставала "божком", що міг свобідно домагатися жертв із людського життя, дібр громадян, свободи, приватного й публичного життя, душ і тіл. Перед цим божищем людина була безборонна. Вона не мала ніяких прав за винятком тих, що держава надала їй. Ці ж права не були вроджені людині, а тільки надані їй з ласки держави, тому її керманич міг свобідно забрати ці права, й ніхто не мав права скаржитися.

Римська держава це тип вбоготворення царя, бо кермавич римської імперії був божищем, який став для громадян джерелом всякого права, паном життя й смерти, предметом загального богопочитання. Поширення християнства знищило це викривлене поняття держави, зводячи її до звичайної організації, що існує для добра громадян, бо не громадяни мають служити державі, а держава має служити своїм громадянам. Де держава зорганізована на християнських засадах, там людина має ненарушні права, яких ніхто не може позбавити її, бо сам Бог надав їй їх і Він стереже, щоб ніхто не поважувався нарушати й кривдити Його сотворіння.

Якщо ж християнство зникне з якоїсь держави, то людина там стає іграшкою могутніх проводирів, безборонною ко-

машкою супроти тирана держави та її керівників. Комуністичні держави це відродження колишнього поганства та його тиранства над сумлінням безборонних людей.

Христові Апостоли стали в історії найбільшими історичними революціонерами, бо вони перетворили світ на подобу Божої родини. Своєю неустрашимою поставою супроти жидівської Синагоги й римських імператорів вможливили найбільше радикальну революцію в думанні й поведінці людей і держав, проголошуючи війну цезарям і могутнім цього світу в ім'я свободи людини, що своєю гідністю й вартістю безмірно перевищує державу й її владу.

Велика це була перемога, але й немало крови коштувала вона, бо 15,000,000 мучеників пролляли за неї свою кров, щоб грядучі покоління могли жити так, як повинні проживати Божі діти. Отак Христова Церква поставилася до римської цісарської політики. Вона перемогла, пережила своїх гонителів і відновила обличчя землі. Любов настала там, де панували тиранія і гнет слабих і немічних.

По трьох століттях кровавих гонень прийшла свобода для Христової Церкви. Вона не відступила від своїх божеських засад і ніколи не відступить від них, бо йнакше спроневірилася б своєму Основникові Христові, а це неможливе.

Проте могутні цього світу мали й завжди матимуть бажання абсолютно панувати над своїми підвладними. Абсолютизм це сливе природний гін усіх тих, що захоплять владу в свої руки. Кожен автократ бажає бути абсолютистом, бо це вже інтимна прикмета всіх тоталітаристичних режимів. Зразу згадані автократи шанують Церкву і релігію як чинник порядку та поміч, щоб спонукати громадян сумлінно виповняти громадянські обов'язки. Коли ж режим доволі закріпиться в якімсь народі, то він бажає щораз більшого впливу на сумління та діяльність підвладних. Тут зустрічається з Церквою, яка відважно боронить свободу людини й ненарушність її сумління. Зразу заходить тертя між Церквою і тоталітарним режимом, бо керівники режиму заздрісні на вплив Церкви на молодь і громадянство через її виховну діяльність. Це тертя нераз викликує конфлікти, бо диктатори не хочуть із ніким ділитися своєю владою. Вони бажають повного монополю не тільки в політичних, але й виховних, моральних і релігійних ділянках людського життя. Церква не може зректися сво-

єї місії навчати людей і керувати їх сумлінням, чувати над публичною мораллю, тому й її акція нераз викликує прикру реакцію в тих, що хотіли б всевладно панувати над своїми громадянами.

МІРЕННЯ ТЕМПЕРАТУРИ

Теплоту міримо:
Термометром Фаренгайта, який має 180 ступенів.
Термометром Ревміра, який має 80 ступенів.
Термометром Цельзія, який має 100 ступенів.

Щоби замінити температуру Цельзія на Фаренгайта, треба помножити цифру Цельзія через 9, поділити через 5 і додати число 32. На пр.:

20 ступенів Цельзія × 9=180; 180÷5=36; 36+32=68 ступенів Фаренгайта. Цифра 32 означає, що при 32 ступенях Фаренгайта замерзає вода, а в Цельзія і в Ревміра вода замерзає при О (зеро) ступенях.

При заміні Фаренгайта на Цельзія треба поступати противно: від числа Фаренгайта відіймити 32, поділити через 9 і помножити через 5. На пр.:

Від 149 ступенів Фаренгайта відіймити 32=117; 117÷9=13; 13×5=65 ступенів Цельзія.

Перемінюючи ступені Ревміра на Фаренгайта, треба цифру Ревміра помножити через 9, поділити через 4 і додати 32. На пр.: 36 (Р.) × 9=324÷4=81+32=113 ступенів Фаренгайта. З Фаренгайта на Ревміра противно: відіймити від цифри Фаренгайта 32, поділити через 9 і помножити через 4. На пр.: 98 (Ф.)—32=66÷9=7.333×4=29.332, або кругло 29.3 ступенів Ревміра.

Таку температуру (98 Ф., 36.7 Ц., 29.3 Р.) має людська кров.

Христос і Його навчання є тою гранітною скелею, якої бурі віків не зможуть зрушити. Тільки на них можна побудувати правдиво християнський світогляд і духовне життя людини. "Для того я схиляю коліна свої перед Отцем, що від Нього має йменння кожний рід на небі й на землі, щоб Він дав вам... зміцнятися через Його Духа в внутрішнім чоловікові, щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях, щоб ви, закорінені й угрунтовані в любові, змогли зрозуміти, що то ширина й довжина, і глибина і висота, і пізнати Христову любов, яка перевищає розум, щоб ви були наповнені всякою повнотою Божою" (Єф. 3, 14-19).

АПОСТОЛ ВАРТОЛОМЕЙ

Св. апостол Вартоломей походив із Галилеї і то мабуть із Витсаїди, де проживав апостол Пилип, бо Пилип добре знав молодого та отвертого Натанаїла, що опісля став апостолом Вартоломеєм, як подають Отці Церкви.

Он як тільки Пилип зустрінувся зо Спасителем і повірив у нього, так негайно удався до свого друга Натанаїла-Вартоломея та повідомив його про появу Месії поміж Ізраїлем. Вартоломей відразу спитався, звідкіля взявся цей Месія. Пилип простодушно відповів, що Месія походив із Назарету.

Назарет був маленьким, незнаним, галилейським містечком, яким усі Галилеяни погорджували, бо це містечко не мало за собою жадної історії та значення. Натанаїл-Вартоломей мав те саме поняття про Назарет, тому й промовив здивований: **Чи може бути щось добре,** чи може Месія, визвольник ізраїльського народу, **походити з Назарету?** Сказав він це простодушно так, як був би сказав усякий інший ізраїльтянин. Пилип не обурився на його слова, але додав: **Прийди та побач!** Людей не слід судити по їх походженні, але по особистій вартості. Натанаїл послухав поради та подався до Спасителя за Пилипом. **Ісус, угледівши Натанаїла, що до Нього іде, сказав про нього: Оце справді ізраїльтянин, в якім нема підступу!**

Натанаїл здивувався, як це Христос знав про нього, бо ж це була перша стріча, тому й промовив: **Звідкіля знаєш про мене?** Натанаїл не знав, що Христос був всевідучим Божим Сином, але вважав Його за якогось нового учителя, що з'явився в Ізраїлі, бо в тім часі Ізраїль мав багато вчителів закону, що оточувалися учнями та проповідали Боже слово.

Христос відкриває йому свою всезнаючість словами: **Я бачив тебе давніше ніж Пилип покликав тебе, як під фіговим деревом ти був.** Натанаїл відразу зрозумів, що тут має до діла не зо звичайною людиною, але з Божим Сином, хоч напевно не розумів, що воно таке бути дійсним Божим Сином, однородженим від Вітця. От і тому закликав він: **Учителю, Ти—Божий Син, Ти—цар Ізраїля!**

Для палкої та поривної вдачі

Натанаїла-Вартоломея не потрібно було багато доказів, щоб змінити свій погляд так про Назарет, як і про Того, яким декілька хвилин перед тим погорджував тому саме, що Він походив із незнаного Назарету. Так поступають усі запальні характери, що роководяться в житті не розумом, але почуваннями.

Заява Вартоломея та визнання Христового Божества та Божого Синівства подобалися Спасителеві, тому й Він надгороджує Натанаїла новою обіцянкою: **Більше від цього побачиш!** (Ів. 1, 46-50). Дійсно Натанаїл бачив багато чуд, що Христос учинив за час своєї апостольської діяльности та проповідування.

По оцій розмові зо Спасителем Натанаїл-Вартоломей став учнем і апостолом Спасителя. Бачив він Христові чуда, бачив Його воскресення, бачив прославлення та вознесення. Приставання з Христом тільки закріпило в ньому віру, що Христос це дійсний Божий Син і Спаситель світу.

По вознесенні Спасителя Вартоломей цілим серцем віддався апостольській праці. Він голосив Христову Євангелію в Індіях, Мезопотамії, Персії та в Малій Азії.

Передання каже, що Св. Вартоломей помер мученичою смертю в Альбанополісі в Вірменії. Кати зразу здерли з нього живцем шкуру та повісили стрімголов на хресті. Апостол відважно прийняв муки, бо бачив, як Христос помер з любови до нього та людського роду.

Українська Церква святкує пам'ять Св. Вартоломея 11 червня по старому стилі. Його приклад розпалює в усіх любов до Христа та бажання поширити Святу Євангелію поміж модерними поганами.

СМІХОВИНКИ

Українець до комуністичного шарлатана: Кажете, що ви українізуєте Україну... Чому ж наші вулиці звуться вулицями Пушкина, Леніна? Чи це українці?

Шарлатан: Малчить, послушать і не разсуждать! Понял, хахол!

ДОБРЕ ВИЯСНИВ. Мала італійка до батька: Яка різниця є між англійцем і американцем?

Батько: Англієць заходить до реставрації немов би вона була його власність, а американець зовсім не цікавиться, до кого належить реставрація.

ЧИ РОЗВІДНИКИ МОЖУТЬ ПРИСТУПАТИ ДО СВ. ТАЙН?

"Мій чоловік невпинно зраджував мене, поки не заявив, що бажає розводу. Я довгий час противилася, бо католицька релігія забороняє розвід: **Що Бог злучив, нехай чоловік не розлучує!... Хто покине свою жінку й оженеться з іншою, той чинить перелюб. І хто оженеться з розвідкою, цей чинить перелюб!** (Мт. 19, 6 і 9).

Я часто читала Св. Письмо, тому були мені відомі слова Св. Павла: **Не обманюйте себе: ні розпусники,... ні перелюбники, ні злодії, ні пияки... Царства Божого не наслідять!** (І Кор. 6, 9-10).

Але мій чоловік так сильно докучав, бив і знущався надо мною, що я мало з розуму не зійшла. Вкінці уступила та підписала бажаний розвід. Деякий час я була сильно огірчена на Бога, що допустив на мене таке велике нещастя, бо опинилася з двома малими дітьми, які стратили батька через нещасний розвід. Згодом я прийшла до себе, переболіла нещастя і знову зачала ходити до церкви. Я виховую діти по-католицьки та беру їх з собою на відправи.

Не зважаючи на все те, не смію наближатися до Св. Тайн. Чи мій страх оправданий? Що я маю робити?"

Католики не сміють без попереднього позволення від свого епископа зачинати ніяких заходів, щоб отримати розвід від уряду. Треба вперед через отця пароха отримати таке позволення.

Церква, хоч осуджує розвід, проте не вимагає неможливих речей від своїх духовних дітей. Розглянувши положення цієї нещасної жінки, епископ був би дав дозвіл отримати цивільний розвід від чоловіка, що так немилосердно знущався над своєю жінкою.

Отож ця жінка вчинила по-

милку, бо не порадилася свого отця пароха, що робити в подібнім положенні. Всетаки помилку можна направити. Треба удатися до свого отця пароха і виложити цілу справу. Опісля вчинити добру сповідь, визнаючи провину, якої допустилася, починаючи розвід без епископського позволення.

Цивільний розвід не дає нікому права вдруге виходити заміж або женитися, бо християнське подружжя триває аж до смерти партнерів. Цивільний розвід—це тільки державна формальність, яка береже перед докучуванням і іншими прикрощами тих, що з дуже поважних причин розійшлися. **Церква зве таку розлуку "сепарацією".** Сепарація дозволена в надзвичайних випадках, коли здоров'я чи віра одного з партнерів дуже поважно загрожена в подружжі.

Визнавши провину в сповіді, ця жінка зможе набудуче приступати до Святих Тайн і повинна навіть дуже часто приступати до них, щоб отримати ласку проживати по-християнськи, виминати нагоди до гріха та виховувати добре діти. При тім не сміє навіть думати про подружжя, поки живе її чоловік.

Часте принимання Св. Причастя і щоденна молитва подадуть їй силу нести життєвий хрест, поки буде така Божа воля. За покірне підчинення Божій волі отримає обильне благословення в житті та вічну нагороду по смерті. Дочасне земське життя має настільки значення, наскільки підготовляє душу до щасливої вічности.

М. Рильський

НОВЕ ЖИТТЯ

Як весело співуча буря рве
І розкидає злякане огнище,
Як дощ січе, як п'яний вітер свище,
Яким потоком далечінь пливе!
Радій же, земле! Пий напої різні,
Приймай поцілунок, як удар меча,
Впади в обійми радості залізні!
Вже ж виглядає зза твого плеча
Нове життя,—і голос солов'їній
Крізь грім і грюкіт котиться і лине.

Той має християнський світогляд, хто має в серці Ісуса Христа та завжди і всюди керується засадами Св. Євангелії. "Як Він прийде, то все розповість нам". (Ів. 4, 25). Христова Євангелія насвітлює справи та речі в Божім, необманливім світлі, бо "Христос пробуває повік". (Ів. 12, 34). Його навчання вміщає Божу правду, тому й не змінюється, бо Бог незмінний. Те, що в Христа є правдою сьогодні, залишиться навіки правдою.

1. Чи Христос святкував неділю?

Ні, Христос святкував суботу, яка була святочним днем у Старім Завіті. Христос закінчив Старий Завіт і започаткував Новий. Сам Він воскрес у неділю і в неділю післав Своїм апостолам Св. Духа.

Владою, що Христос подав Своїй Церкві **Що ти зв'яжеш на землі, буде зв'язане в небі** (Мт. 16, 19, Церква змінила святочний день із суботи на неділю, щоб ушанувати Христове воскресення і зазначити, що християни живуть у Новім Завіті. Хто слухає Церкву, той слухає самого Христа, бо сам Він заявив: **Хто слухає вас, той слухає Мене. А хто погорджує вами, той погорджує Мною.** (Лк. 10, 16). Не помилиться той, хто слухає Церкву. За те багато людей стратило віру за те, що не хотіли слухати Церкви.

2. Ісус Христос сказав: "Не називайте нікого на землі отцем!" (Мт. 23, 9). Чому ж люди звуть священиків "отцями"?

Христос не заборонив вживати слова "отець-батько", бо й Сам звелів шанувати "батька та матір".

Христові слова так треба розуміти, що Він заборонив так себе називати "Отцями і Учителями", як це робили фарисеї, які в гордості так виносилися, що прямо не признавали авторитету Бога або нехтували ним, як виясновали або радше перекручували Божий Закон.

Католики не звуть священиків "Отцями", щоб заперечити Божий авторитет. Навпаки, вони тим підкреслюють повагу своїх душпастирів, які для них предоставляють Бога, Небесного Вітця, бо дбають про святість і спасіння їх душ.

Католики дають Папі ім'я "Святіший Отець". Це недоконче значить, що кожен Папа є святим. Це тільки почесний титул для Христового Намісника на землі. Папа представляє Христа, тому християни звуть його Святішим Вітцем.

3. Моя дочка говорить по-англійськи, бо каже, що вона канадіянка, а ми її старенькі батьки "українці"! Чи вона добре робить?

Добре воно говорити по-англійськи. Добре й по-українськи. Але відмовлятися від української мови тому, що ваша дочка народилася в Канаді, це зовсім нерозумне, бо хто більше мов знає, той мудріший і того більше шанують мудрі люди. Наша укр. батьки повинні подбати, щоб всі наші діти вміли по-українськи, бо українська мова конечна, щоб діти розуміли Сл.

Божу та могли читати по-українськи. Мова це гейби ключ до культури народу. Хто не знає мови, тому трудно буде почуватися українцем.

4. Чи шлюб католиків східнього обряду заключений поза католицькою Церквою в Австралії є важний?

Це залежить. Якщо цей шлюб був заключений перед 1948 р., то він був важний. Якщо по 1949 р. цебто по проголошенні нового Східнього канонічного права, яке вийшло в 1949 р., то шлюб був неважний і його треба поправити перед католицьким священиком і двома свідками.

Хто не має важного шлюбу, той не може приступати до сповіді та Св. Причастя, поки не поправить шлюбу або не покине свого партнера чи партнерку.

5) Син мого сусіда женеться в некатолицькій церкві з некатоличкою. Мої сусіди—це католики і їх син досіль є католиком. Вони запросили мене на весілля, що відбудеться в некатолицькій церкві. Чи я можу йти на це весілля?

Католики не сміють **кооперувати** з тими, що допускаються гріха. Католики, що беруть "шлюб" у некатолицькій церкві, допускаються смертельного гріха, бо погорджують приказам Церкви. Католик не може взяти важного шлюбу поза католицькою Церквою.

Якщо католик бере шлюб поза католицькою Церквою, то не тільки не заключає важного подружжя, але й стягає на себе викляття з Церкви. Він не зможе приступати до сповіді та Св. Причастя, поки не поправить свого неважного шлюбу. Якщо б помер без розкаяння, то буде позбавлений католицького похорону.

З повище сказаного бачите, що католики не сміють іти на шлюб таких негідних католиків, що беруть "шлюб" поза католицькою Церквою. Хто йде на такий неважний шлюб, той одобрює гріх. Хто ж одобрює гріх свого ближнього, той сам грішить.

ЩО ТАКЕ ЗГОДА ТА ПІДЧИНЕННЯ БОЖІЙ ВОЛІ?

Згода чи підчинення Божій волі це злука нашої волі з Божою волею. Ця злука велить нам не бажати нічого іншого тільки Божого вподобання. Людина, що вповні здалася на Божу волю, бажаю всього того, що Бог бажає, приймає з Його рук усе те, що Він посилає їй, чи воно приємне чи прикре, згідне з її бажанням і природними схильностями чи противне її плянам і прагненням.

Людина підчинена Божій волі радісно й охоче чинить усе, що Бог або Його представники на землі велять їй, бо вона немов любляча дитина з повним довір'ям кидається в обійми свого дорогого Батька, Якому вповні та беззастережно довіряє. Підчинення Божій волі це свята байдужність супроти всього, що Господь міг би післати згаданій душі, бо вона знає, що люблячий Господь не пішле нічого, що було б їй на шкоду. Така душа рівнодушно, без подразнення, приймає все те, що Господь чинить з її здоров'ям, майном, рідними та приятелями, повторяючи за прикладом побожного Йова: "Господь дав, Господь взяв; сталося так, як подобалося Господеві; нехай буде благословенне Господнє ім'я!" (Йов: 1, 21).

ХРИСТОС ВИЯВЛЯЄ СВОЮ ЛЮБОВ

ІСУС Христос учинив багато чуд в часі Свого земського життя. **Народ не виходив із дива,** свідчить євангелист Матвій, **бо бачив, що німі говорять, каліки стають здорові, криві ходять і сліпі бачать, і славив він Бога Ізраїлевого.** (Мат. 15, 31).

Але найбільше чудо, чудо чуд—це Пресвята Евхаристія, про яку можна повторити слова Псальмопівця: **Він учинив памятку Своїх чуд, ласкавий і милосердний Господь.** (Пс. 110, 4), бо ця божественна тайна—це завершення всіх Його чуд і найкращий вияв Його любови. Це гейби печатка, яка завершує всю Його земську каріеру, що Він присвятив відкупленню та спасінню людей, своїх братів і сестер.

Пресвята Евхаристія—це не тільки одне чудо, але збірка прерізних чуд. Які ж ці чуда? Ісус уличив спараліжованого, щоб доказати фарисеям, що Він має владу прощати гріхи: **Щоб ви знали, що Син чоловічий має владу на землі прощати гріхи, тож каже Він спараліжованому: кажу тобі: Встань, візьми своє ліжко**— на якому принесли його до Ісуса, спустивши крізь дах, бо не могли до Нього дістатися дверми через натовп народу—**і йди додому! І він зараз устав, перед ними, взяв ліжко, на якім лежав, і пішов до свого дому, прославляючи Бога. І жах обгорнув усіх і вони теж славили Бога... говорячи: Ми бачили сьогодні пречудні речі.** (Лк. 5, 24-26).

Дивлячись і роздумуючи про

Пресвяту Евхаристію, християни теж бачать пречудні речі Христової любови, милосердя та всемогутности, на які тільки безмежна любов до людства могла спромогтися: **Полюбивши своїх, що у світі були, до кінця полюбив їх,** і цю незмірну любов до безсмертних людських душ припечатав установленням Пресвятої Евхаристії, де стався поживою наших душ. (Ів. 13, 1).

Як дивно почуваємося, як дрижить серце, коли, читаючи Св. Євангелію, зустрічаємо, що на слова Марії: **Нехай буде мені так, як ти кажеш.** (Лк. 1, 38), предвічний, всемогутній, безмежний Божий Син стався маленькою немічною дитинкою, подібною до всіх інших дітей, які щоденно приходять на світ. В тій хвилині, найважнішій в історії людства, скромна назаретська дівиця, Марія, перестала бути звичайною дівчиною подібною до мільйонів, що тоді проживали в світі. Вона сталася Божою Матірю. Ця гідність піднесла її не тільки понад усіх інших людей, але й понад самих анголів.

Яке це превелике чудо бачити всемогутнього Бога, що стався маленькою дитинкою, що лежить у бідних яслах, простягає рученята до своєї люблячої Матері, плаче і трясеться від зимна! Хіба подібне чудо не повторюється щоденно по всіх католицьких церквах світу, а саме на наших престолах, на яких 450,000 священиків відправляють Божественну Літургію? Як тільки священик виголосить над агнцем цебто хлібом слова освячення: **Це—Мое Тіло,** то на престолі повторюється чудо подібне до втілення Божого Слова в назаретській хатині, де проживала Марія. В хвилині воплочення Ісус зійшов з неба та прийняв людське тіло, стаючись нашим Братом, а в Пресвятій Евхаристії той сам Ісус знову сходить із неба та скривається під види хліба та вина, стаючись поживою наших душ, як це каже св. Августин: **В їхніх руках** цебто в руках священиків **Божий Син воплочується немов у лоні Пречистої Діви.**

Ба й треба сказати, що в Пресвятій Евхаристії Ісус виявляє більшу покору, ласкавість, самовинищення ніж у своїм тілеснім воплоченні. Це правда, що стаючись чоловіком, Ісус закрив Своє Божество, притемнив Свою славу, гейби зрікся Своєї всемогутности, бо з'явився під видом маленького немовляти. Хоч як Він принизив Свою божеську велич, але все-таки бодай затримав людський вигляд, бо був досконалою людиною, яка чарувала всіх божеським поглядом, бо в Його очах напевно відбивалася божеська повага, яка відрізнювала Його від усіх інших учителів і проповідників, що їх не бракувало в Ізраїлі в часах Спасителя.

В Пресвятій Евхаристії Ісус пішов дальше в Своїй покорі та самовинищенні. Тут уже не видно навіть Його людської природи. Наше око не бачить нічого хіба шматок білого хліба, тому тільки віра годна викрити, що під цим шматком хліба криється безмежний і безконечний Божий Син, наш люблячий Спаситель Ісус. Слушно кличе Св. Тома (1225-74), найбільший богослов католицької Церкви: **Тут закрите божество, тут закрите чоловіцтво** (людська природа Спасителя), **тільки видно любляче Серце!**

Аркадій, візантійський цар (395-407) здивував цілу східню імперію своєю любов'ю до невільника Евтропія, якого подибав на вулиці. Взяв цього невільника до цісарської палати та вчинив його премієром імперії. Куди більше був би викликав здивування, якщо б із любови до раба Аркадій був покинув царську палату та всякі почесті й поселився в убогій хатинці Евтропія,

Ніякий цар не вчинив і не вчинить такого дива. Але вчинив і щоденно чинить його Цар Вселенної Ісус Христос, що скриває Свою божеську велич під видами хліба та вина й пробуває з нами в маленьких кивотах по наших церквах. Ось чудо над чудами!

ЧИТАЙТЕ БІБЛІЮ!

Юрій Клеменс із Чікаго опинився на кілька днів у тюрмі за крадіж харчів для своєї вбогої родини. Відбуваючи коротку кару, попрохав в'язничного сторожа принести йому Біблію з в'язничної бібліотеки, бо мати навчила його розчитувати в Біблії у хвилинах горя, пригноблення та нещастя.

Читаючи Біблію, Юрій знайшов чека на 107,000 долярів, Цього чека лишив один мільйонер тому 20 років для того, хто перший із арештантів читатиме цю Біблію. Юрій був першим в'язнем, що прочитав її.

Компанія не хотіла виплатити такої великої суми. Справа опинилася в суді. Суддя прослідив справу та наказав виплатити Юрієві заслужені гроші, бо він виповнив бажання багатого промисловця цебто перший зацікавився в'язничною Біблією.

Скільки душевних користей люди мали б, якщо б часто та побожно розчитувалися в Біблії. "Де Біблія, там Бог", каже наша приказка. А німці додають: "Біблія або Вавилон"!

КАНАДА І ЇЇ НАСЕЛЕННЯ

КАНАДА має тепер 17 мільйонів населення. В 1947-му році схвалено закон, яким жителі Канади стали канадськими громадянами. До того часу не було канадського громадянства; канадці були лише британськими підданими. Однак канадська нація й далі залишилася мозаїкою різних етнічних груп, які, хоч і почувають себе канадцями, говорять мовами тих країн, з яких вони приїхали сюди. В статистиці знаходимо приблизно сорок етнічних груп, які разом творять канадську націю. Наприклад, у провінції Манітоба живуть 24 тисячі канадців, які не володіють ні англійською, ні французькою мовами, а говорять тільки своєю рідною мовою.

Приблизно 31 відсоток канадського населення є французького походження, 48 відсотків—британського. Канадські французи заселюють компактною масою провінцію Квебек, де вони становлять 82 відсотки всього населення. Частина канадських французів живе в приморських провінціях, а частина в провінції Онтаріо, де вони становлять 75 відсотків населення в провінції Нова Шотляндія і 70 відсотків у провінції Онтаріо і Британська Колумбія. Однак, у так званих степових провінціях—Манітоба, Саскачеван і Альберта — громадяни британського походження не становлять навіть половини всього населення. Тут переживає третя група, яка складається з народів, що прибули сюди з усіх частин світу. Ця третя — так би мовити — "міжнародня" група становить 21 відсоток усього канадського населення. Ця група зросла особливо в роки після другої світової війни. Як відомо, у післявоєнні роки Канада прийняла понад один мільйон нових імігрантів. У згаданій третій групі перше місце займають німці, яких у Канаді є 620 тисяч. Слов'ян нараховують 900 тисяч, у тому числі 400 тисяч українців і 220 тисяч поляків. Крім того, маємо в Канаді 280 тисяч скандинавців, 264 тисячі голяндців, 182 тисячі жидів, 152 тисячі італійців, дев'ятьдесят одну тисячу росіян, 53 тисячі азіятів та приблизно сто тисяч представників інших народів. Ще треба згадати 156 тисяч індійців і 10 тисяч ескімосів.

Канадські французи збереглися компактною масою в провінції Квебек. Однак, імігранти з інших країн, прибувши до Канади, також поселювалися близько своїх земляків і в наслідок цього постали етнічні скупчення, які збереглися і дотепер. Наприклад, одна третя всіх німців приблизно сто років тому поселилася в провінції Онтаріо, скупчуючись в містах, які часто мають німецькі назви. Дві треті німців живуть у степових провінціях, але там вони поселилися недавно. Слов'яни, зокрема українці, створили свої скупчення переважно в степових провінціях, особливо в провінції Манітоба. Скандинавці, цебто шведи, норвежці і данці, живуть переважно на далекому Заході Канади. Італійців і жидів найбільше в промислових центрах провінції Квебек і Онтаріо. Інші групи—бельгійці, чехи, словаки, фіни, угорці не створили окремих скупчень.

В Канаді живе 400 тисяч українців. Щодо кількости вони займають четверте місце після громадян британського, французького і німецького походження. Після минулої війни прибуло до Канади приблизно 30 тисяч українців. Перші українські імігранти почали заселювати степові провінції—Манітобу, Саскачеван і Альберту, де вони й справді були піонерами, які своїми руками перетворили дикий степ у житницю міжнародного значення.

Друга хвиля українська іміграції, від 1924 до 1939 років, складалася з людей різного соціяльного походження. Значна частина цих імігрантів поселилася в промислових центрах провінції Онтаріо та в інших районах. Третя хвиля українських імігрантів прибула до Канади після другої світової війни. Тепер понад 90 відсотків українців живе в провінціях Онтаріо, Манітоба, Саскачеван і Альберта.

Дев'ять відсотків живе в провінціях Квебек і Британська Колумбія. У деяких околицях цих провінцій українці мають абсолютну перевагу над іншими етнічними групами. Є фармерські райони, де українці становлять 86 відсотків місцевого населення.

В провінції Онтаріо українці поселилися переважно в містах Торонто, Гамільтон, Віндзор, Есекс, Лінкольн, Содбері, Тандер Бей та на Ніягарському півострові. У степових провінціях, околиці з перевагою українського населення, мають своєрідний український характер, який проявляється в будові і розміщенні господарських будинків, у плеканні улюблених в Україні квітів і городин, а найбільше у архитектурі українських церков, які своїми банями в стилі українського барокко надають цим околицям особливий чар.

Український вплив бачимо також в українських назвах містечок, сіл і вулиць.

Українські фармерські громади складаються з більшої чи меншої кількости хуторів. Їхнє громадське життя зосереджується насамперед у місцевих фармерських центрах, розташованих серед піль—звичайно на перехресті шляхів—де знаходиться церква, школа і народний дім. Останнім часом є тенденція зосереджувати громадське життя в містечках поблизу залізничних шляхів. Там є вже і крамниці, лікарні, місця розваги і різні урядові та громадські установи. По містах почали українці поселюватися під час другого і третього етапу української імміграції до Канади. Крім того, нащадки перших піонерів, здобувши в містах освіту і фахові знання, звичайно вже не повернулися "на фарми". Більшість українців, що поселилися в містах, працюють по фабриках або будівництві. Дедалі частіше зустрічаємо українців-купців, ремісників і навіть промисловців.

Українці, що вже народилися в Канаді, часто здобувають університетську освіту і стають лікарями, адвокатами, інжинерами або займають пости в державному, політичному і економічному житті.

В деяких містах також можна завважити тенденцію українців скупчуватися в окремих кварталах. Наприкінці треба ще зазначити, що серед канадських українців чоловіки мають кількісну перевагу над жінками. Цю аномалію можна пояснити тим, що до Канади еміґрували передусім неодружені українці, а жонаті часто із-за браку грошей були примушені залишати родину вдома. Однак статистика показує, що серед українців, які вже народилися в Канаді, ця пропорція змінюється на користь жінки. Отже є надія, що в майбутньому канадський українець без труднощів зможе підшукати собі подругу життя серед єдинокровних співгромадян.

("Голос Канади")

"Також і тих, що відділені від нас, від хвилі давного роздору, а їх Ми теж любимо Нашим батьківським серцем, запрошуємо, щоб разом з нами заносили такі мольби і благання, бо ж Ми добре знаємо, що вони особливо почитають Матір Ісуса Христа і святкують Її Непорочне Зачаття. Нехай ця Пречиста Діва Марія зглянеться на тих усіх християн, об'єднаних вузлом любови, як звертають до Неї свої благальні очі, серця й молитви і просять того світла, що просвічує уми надприродним сяйвом і благають тої єдности, що її вислідом буде одно стадо і один Пастир" (Ів. 10, 16).—Енцик. Fulgens Corona, 1953.

Пресвяте Серце рятує хворого Священика

С. Х.

ОТЕЦЬ Миколай Т., український парох Г., тяжко захворів на небезпечну шлункову хворобу, яка видавалася смертельною. Родина покликала місцевого лікаря, але він не потрапив розгадати сумної загадки.

Зажурена родина відвезла хворого священика до другого лікаря. Він тільки здвигнув плечима та заявив: "Це дуже дивна хвороба. Такої комплікації ще не стрічав у лікарській карієрі. Тут на провінції ніхто не поможе вам. Раджу відвезти хворого до клініки у Львові".

Не було іншого виходу. Родина відставила отця Миколая до клініки. Прибув туди ледве теплий. Спеціялісти обсервували його три дні, але не годні були определити, яка це хвороба. Порадили піддатися операції, бо не було іншої ради.

Операція мала бути дуже небезпечна, тому вислід її сумнівний. Хворий священик не погодився на лікарське предложення та напів мертвий поїхав додому.

Вся парафія заворушилася на чутку про критичну хворобу ревного душпастиря. Люди почали благати Пресвяте Серце Ісуса, молячись за його видужання.

Сам отець Миколай, гарячий почитатель Спасителя, звернувся до небесного Лікаря: "Ісусе", промовив вичерпаним голосом, "Твоє Божеське Серце має лік на всяку людську неміч. Земські лікарі опустили мене... Ти, любий Господи, змилосердися та приверни мені здоров'я, якщо така Твоя свята воля. Якщо ж бажаєш забрати мене з цієї долини сліз, то я покірно схиляю голову та радо піду до Твого Царства, де нема хвороб, болів і смерти!"

Отак у глибокій покорі та безмежнім довір'ї молився о. Миколай перед іконою Пресвятого Ісусового Серця, корячись зарядженням Божого Провидіння.

Покірна молитва Христового слуги зворушила Серце Спасителя, бо сливе негайно почув наглу полегшу й за кілька днів був вповні здоровий. За цю ласку ще ревніше трудився в Христовому винограднику, закликаючи всіх щиро любити та почитати премилосердне Серце Богочоловіка.

ВСЕ ЗАЧАЛОСЯ ТАК:

о. д-р Е. Курилас, ЧНІ.

НАД Піренеями стояв похмурний лютневий день. Засніжені верхи полоскались у холодних туманах. Тумани молочними згустками звалювались у доли й окутували наче сонні містечка й селища, заливали соснові колиби в полонинах. Крутими вуличками Люрду саме проїздив возом продавець дров. Він усміхався вдоволений і голосно покрикував на мулів, яких копита сковзались по ожеледі. "Гей швидше бо, мої коники, в такий холод заробимо багато. Поспродуємо усе дерево, усі в'язки хворосту, то й вам легше буде!"

Тут і там, з багатших домів підходили служниці й купували декілька в'язанок готових, нарубаних патиків.

Характеристичні вигуки продавця дров чула теж і Луїза Субіру і якже ж їй хотілося купити дров до хати! Саме в старовинній печі догоряли останні вуглики. В єдиній кімнаті їх помещкання так холоднувато, тимбільше, що мури з твердого піренейського каменя. Колись їм жилося краще у цьому млині над потоком. Чоловік мельникував; з усіх усюдів верховинці з'їздились ослами, нав'юченими міхами з зерном. Був рух, був зарібок; жилося веселіше. Це там, думала свої важкі думи енергійна ще з лиця Люіза Субіру, народилась найстарша дочка Іванка-Туанетта, а потім її Бернадетка!—І мати з ніжністю споглянула на свою крихотну доню, що в чотирнадцять літ виглядала ростом на дев'ять, сиділа тихо в кутку та зручно плела на дротах. Дитина була блідава личком, часто задихалася і кашляла, ще й до того саме того дня докучала їй грипа. І як же ж тут ховати мені діти, думала Люіза, як же ж можуть бути вони здорові, коли в хаті така біда, голод і холод! Відколи її чоловік, Николай, збанкрутував із млином, вони перенеслись з ласки міської ради в оцю міську тюрму, з заґратованим вікном. Добре, що хоч вдалося спродати млин і дім у руки сестри та її чоловіка Нікольо. Ще раз розглянулась жінка з болем по хаті; її очі тривожно спочивали на єдиному дзиглику, на кам'яній плиті, вмурований у стіну, що заступала стіл, врешті на три ліжка на шість осіб і на мале вікно з залізною решіткою. Саме тоді впоблизу знову заторохкотів віз і рознісся голос продавця опалу. Що ж ми зробимо, дітоньки,— вголос бідькалась Субіру. В кухні догаряють останні поліна, а ми не маємо зломаного гроша, щоб купити дров! Відай прийдеться сьогодні бути без обіду, в нетопленій хаті!—І Люіза розплакалась, закривши лице хвартушком. — Мамо, не плачте, закликала спочутливо Вернадета, ми обидві з Антошкою підемо в ліс над Ґавою та назбираємо ріща!

—Та де вже тобі, дитино, сьогодні в такий холод та ще й з нежитом іти до ліса! Лучче сиди мені в хаті й ані руш!

Саме тоді зо скрипом відкрились двері, й у кімнату вбігла сильна й життєрадісна приятелька Бернадети з сусідства, Іванка-Амадія. Їй так дуже кортіло погратись із своїми подругами. Дізнавшись про що мова, новоприбула закликала:

—Пані, дозвольте мені товаришити Антошці й Бернадеті по дрова. Я сильна, то радо поможу їм. Нанесемо в хату стільки дров, що вистачить вам до кухні аж по неділю!

Прихоже дівча говорило з такою впевненістю й так щиро усміхалось, що мати Субіру згодилася.

—Ну, хай буде, ідіть. В трійку—то що іншого! Тільки, Бернадетко, обов'язково накинь вовняну хустку.

І ось вже різько гуркотить об круглі каменюки вулиці, шість дерев'янок і дівчата голосно щебечуть на рідній говірці. Стара Сабіна, зачувши з боку, про що говорять підростки, кличе їм навздогін: "А підіть но, діти, на луку Масабіел. Там лісоруби звалили тополі. То назбираєте напевно чимало галуззя!"

От вони вже біля печери заростої блющем і кущами шипшини. Перед ними журчить по камінні малий потік, який відділяє їх від сіножати, де ще лежать деякі зо зрубаних дерев і сила-силенна уже засохлих віток. Як справжні верховинки, Іванка й Антонінка нашвидкуруч роззуваються й відважно бредуть струмок, жартівливо покрикуючи, що вода холодна, як лід. Крихотна й хвора астмою Бернадета просить отже свою сестру перенести її на плечах. Адже Туанета така дужа й велика.—Нудярка ти! Лишайся де ти є, страхопуде!" І дівчата побігли.

Бернадета остається сама. Присіла на камені, скинула обидві дерев'янки, роздягнула панчоху з правої ноги, береться до лівої. Коли знечев'я зірвався сильний вітер... Дівчина глянула тривожно. І ось над кущем шипшини з'являється Пані в білому і киває їй зблизитись...

В цей мент зачалась Марійська Епопея Люрду!

В КОЖНІЙ ЛЮДИНІ Є ЩОСЬ ДОБРЕ

ГАНС був німецьким вояком, що попався в англійський полон при капітуляції гітлерівської Німеччини в 1945 р. В 1948 р. англійці звільнили його. Вернувся до Німеччини. Його рідне село залишилося в Східній Німеччині під большевиками. Бажав зобачити родину, але большевики не впустили, бо три роки провів у капіталістичній Англії.

Намагався нелегально перейти границю. Комуністична варта зловила його, вибила печатку "Нелегальний перехід" і на щастя завернула до Західньої Німеччини замість висилати на Сибір як шпіона та саботажника.

Ганс подякував Богу, що так легко вирвався з комуністичних лапетів. Проте не піддався. Знав, що так легко не пройде, якщо вдруге зловлять його. Напевно справа не скінчиться печаткою на паспорті.

Відважний вояк почав завчати мапу границі, яку передав йому рідний брат. Знав місця, де стояла сторож. Відав час, коли змінялася. Сховав мапу за пазуху, поручив душу Богу і пустився на границю. Стояла темна ніч. Ліз рачки. Нараз роздався московський крик: **Стой!**

Ганс зачав тікати. Нагле світло обляло його. Два писка повалили його на землю. Два салдати звернули на нього холодні дула автоматів.

Зв'язали руки. Повели до тюрми. Вранці два сторожі завели його на допит до нервового майора. "Добридень, шпіоне!" привітав його совітський майор, який досконало говорив по-німецьки.

"Я не шпіон!" закликав Ганс. "Я хотів побачитися з родиною, але мене не впустили!"

"А мапа нащо? Це доказ твого шпигунства!" промовив майор. Поглянувши на паспорт, закликав гейби здивований: "Ти народився в Айстормі!"

Ганс мовчав. Майор дивився на мапу. "Г-м-м-! Гарний рисунок... Дороги, стежки, фабрики, місця сторожі і села та міста... Скільки платять тобі американці за шпигунську роботу?"

В'язень нічого не відказав, бо всяке виправдання було безкорисне... Сподівався дістати яких 10 років примусових робіт на Сибірі.

На другий день майор знову покликав його на переслухання. "Кого знав ти в Айстормі "...

Ганс вичислив декілька родин. "Що знаєш про родину Кріґерів?" спитався майор.

"Це була бідна та нещаслива родина", відповів Ганс. "Всі тяжко працювали. Старий Кріґер був шорсткою людиною. Його жінка немало натерпілася, але не нарікала, бо все жертвувала Богові за свого сина Йосипа, який покинув батьківський дім і втік до Чехословаччини!"

"Продовжай!" промовив майор. Його обличчя виглядало мов дерев'яна маска. Годі було завважити на ньому будьяке зворушення.

"По втечі сина батько став мститися на матері", тягнув Ганс. "Навіть не позволяв їй ходити на Службу Божу в неділю".

"Чому не позволяв?" перервав майор.

"Тому, що вона боронила сина!" відказав Ганс. "Мати померла два роки пізніше. Батько трудився сам на вбогім господарстві. Був старий. Одного дня дістав параліч. Мої батьки взяли його до себе, де й він помер.

"По смерті старого Кріґера ми знайшли молитовник пані Кріґер. Там була напись: "Тату, я покидаю дім і ніколи вже не вернуся, бо ти не любиш мене. Будь добрий для матері". Під написю був підпис: **Йосип.**

Ганс спинився та поглянув на мармурове обличчя совітського майора: "Чи тепер віриш, що я з Айстрому?"

Майор не відповів. "Вертайся до своєї келії!" видав шорсткий приказ.

Ганс вернувся до тюремної кімнати. Був певний, що за "шпигунство" дістане яких 10 років тюрми, бо майор не дав йому нагоди вияснити, чому мав при собі цю мапу.

Ніч пройшла серед тривоги та неспокоїв. Вранці сторож пробудив його: "Вставай! Відпровадимо тебе до Західньої Зони!"

Ганс не вірив. Ішли цілу годину. Побоювався совітського підступу. На границі віддали йому паспорт.

"Маєш щастя!" промовив салдат.

Він мав повну рацію. Ганс поглянув на свій паспорт і зобачив нову печатку: "Другий нелегальний перехід границі". Під печаткою виднівся підпис: **Йосип Кріґер.**

Один фармар пошахрував уряд, бо не заплатив належного податку. Десять літ пізніше вислав 10 дол. до податкового уряду: "Панове, вже 10 літ негоден спати через незаплачений податок. Якщо дальше не зможу спати, то пришлю решту!"

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

І. Конечність чесноти віри до спасіння

ЧЕСНОТА віри є конечна до спасіння людини. Св. Письмо виразно стверджує це. Ось що воно про це каже: **Хто вірує в Нього, не буде осуджений, а хто не вірує, той уже осуджений за те, що не ввірував у ім'я єдинородного Сина Божого** (Іван, 3: 18).— **Хто вірує в Сина, той має життя вічне, а хто не вірує в Сина, той не побачить життя, а Божий гнів пробуває на ньому"** (Іван, 3: 16).—**Бо коли не ввіруєте, що це Я, то помрете в гріхах ваших** (Іван, 8: 24).— **Це ж вічне життя, щоб пізнали Тебе, єдиного істинного Бога, і Того, що Ти послав, Ісуса Христа** (Іван, 17: 3).—**Бог є сила Божа на спасіння кожному віруючому, жидові вперед і грекові** (Рим. 1: 16).—**Думаємо отже, що чоловік оправдується вірою, без огляду на діла закону** (Рим., 3: 28).—**Оправдавшися отже вірою, маємо мир з Богом через Господа нашого Ісуса Христа** (Рим., 5: 1).—**Бо ціль закона— Христос для оправдання кожному віруючому** (Рим., 10: 4). —**Хто увірує і буде охрещений, —спасений буде, а хто не увіруе, буде осуджений** (Марко, 16: 15-16).—**Без віри ж неможливо подобатися Богові. Бо мусить вірити той, хто приступає до Бога, що Він є, і що нагороджує тих, котрі Його шукають** (Євр., 11: 6).

Чому Св. Письмо так сильно підкреслює конечність віри до спасіння? Тому, що людина, як розумне сотворіння, повинна певно пізнати свою останню надприродну ціль, щоб розумно могла осягнути її. Одначе цієї цілі без віри людина не може осягнути. Тому віра є конечна до спасіння.

Дехто твердить, що це байдужа річ, в що людина вірить, аби тільки чесно жила. Таке твердження нерозумне. Чому? Як дерево без кореня не може видавати овочів, так і людина без віри, що є початком, основою і коренем усього виправдання, не може виконувати заслуговуючих діл на життя вічне.

ІІ. Сама чеснота віри не вистачає до спасіння

Сама чеснота віри не допровадить людини до життя вічного. Св. Письмо знову виразно свідчить про це на многих місцях. Ось деякі з них: **Що за користь, мої брати, коли хто каже, що має віру, а діл не має? Чи зможе віра спасти його? Коли ж брат або сестра є нагі і потребують щоденної страви, а хтось з вас сказав би їм: Ідіть в мирі, огрійтеся і наситіться, а не дасть їм, що потрібне для тіла, що за користь? Так і віра, коли не має діл, є мертва сама в собі. Та скаже хто: Ти маєш віру, а я маю діла, покажи мені твою віру без діл, а я покажу тобі мою віру з діл. Ти віриш, що є один Бог; добре робиш; і чорти вірять та дрожать. А хочеш знати, о пустий чоловіче, що віра без діл є мертва? Чи наш отець Авраам не з діл оправдився, жертвуючи свого сина Ісаака на вівтарі? Бачиш, що віра співдіяла з його ділами, і з діл звершилася віра, і сповнилося Писання, що каже: Авраам увірив Богові й почислено йому в праведність і названо його другом Божим. Бачите, що з діл оправдується чоловік, а не тільки з віри. Так само і Раава, блудниця, чи не з діл оправдалася, принявши післанців і іншою дорогою їх випустивши? Бо як тіло без духа є мертве, так і віра без діл є мертва** (Яків: 2: 14-26).

Тих людей, що не виконували діл милосердя, Бог осудить навіки. (Гл. Мат., 25:41-46). З тієї причини, щоб дійти до вічного щастя, треба не тільки вірити в усі правди віри, що їх Бог об'явив, й Його одна, свята, католицька та апостольська Церква подає до вірування, але треба ще жити після тих правд віри.

ІІІ. Треба визнавати віру

Визнання віри є конечне до спасіння людини. Сам Христос виразно про це свідчить у Св. Письмі. Він каже так: **Кожного ж, що визнає Мене перед людьми, визнаю і Я перед Отцем Моїм, що на небі.** (Мат. 10: 32).—**Хто бо посоромиться Мене й Моїх слів, того й Син Чоловічий посоромиться, коли прийде у Своїй славі й Отця і святих анголів** (Мат. 9: 26).— **Бо серцем вірується для справедливости, а устами визнається для спасіння** (Рим. 10: 10).

З тієї причини людина завжди обов'язана визнавати віру тоді, коли того вимагає: належна честь Богові або спасіння ближнього. Належна честь Богові вимагає, щоб людина все визнавала віру тоді, коли її мовчанка була б знаком заперечення віри чи засоромленням у її визнаванні. Спасіння ближнього завжди вимагає визнавати віру, коли мовчазність була б для інших людей згіршенням, через яке вони відвернулися б від віри, чи захиталися б у ній або коли визнання віри причинилося б до навернення не-

вірних або більшого скріплення людей у вірі. Ніколи не вільно, навіть щоб уникнути кару смерти, словами чи ділами заперечувати віру. Також ніколи не вільно визнавати чи вдавати фальшиву релігію. Божий гнів стягає на себе та людина, яка більше боїться людей ніж Бога. Наш Спаситель учить: **І не бійтесь тих, що тіло вбивають, а душі вбити не можуть; а радше бійтесь того, що душу й тіло може погубити в пеклі.** (Мат. 10: 28).

Максим Рильський

ГЕЙ, УДАРМО...

Гей, удармо в струни, браття,
В золотії,
Розпалімо знов багаття
З іскр надії...
Гей, удармо в струни знову,
Заспіваймо,
А лихе вороже слово
Занехаймо.

Хай сміються з нас, глузують—
Нам байдуже,
Бо замовкнуть, як почують
Слово дуже.
Вдармо в струни разом, браття,
В золотії,
Розпалімо знов багаття
З іскр надії!

УКРАЇНСЬКІ ПРИКАЗКИ

За царя нема й сухаря.
Велика риба маленьку цілою ковтає.
Добре пісні співати, пообідавши.
Не лякайся врано встати, а кайся довго спати.
Батькова лайка дужча за материну бійку.
Малі діточки—що ясні зірочки: І світять, і радують у темну ніченьку.
Коли не має сили (в слабості), то й світ немилий.
Слова ласкаві, а думки лукаві.
Де чарка, там і сварка.
Буде з нього потіха, як з діравого міха.
Попросили б сісти, але нема що їсти.
Поберімся, небого, в тебе мало, а в мене нема й того.
Не був би багатий, якби не був свинуватий.
Хто багато говорить, той мало робить.
Язик без кісток; що хоче, те лопоче.
На чужій ниві все ліпша пшениця.
Життя як заросла терням нива. Не пройдеш нею, не вколовши ноги.
Держиться його голови немов пісок на вилах.
Так жінку пияк бив, що сам ледве втік.
Де пильність на сторожі, ворог шкодити нам не зможе.

РЕЦЕНЗІЇ

Видавництво "Добра Книжка" видала три нові книжки.

1. **"Записки політв'язня"**, спомин Ю. Мозіля з часів перебування в польській тюрмі перед другою світовою війною. Мова книжки добра, епізоди, які представляють різні типи в'язнів, цікаво виведені. Особливіше вдаряє читача останній в'язень, убийник Мельник, який мучений докорами сумління, сам іде до поліції, визнає свій злочин і домагається кари за вбивство свого суперника.

Книжка цікава з багатьох зглядів. Цікава вона особливо для тих українців, що самі неодин рік перемучилися в тюрмі за сміливе визнавання своїх політичних переконань. Ціна 1.50.

2. **"Свята Єлисавета"**, коротке життя Св. Героїні, дуже добре надається для читання для дітей. Книжечка видана ОО. Василіянами, заслуговує на поручення. Мова добра. Папір гарний. Ціна 25ц.

3. **"Виклятий Гетьман Мазепа"**,— брошурка на 28 сторінок, заслуговує, щоб кожен українець патріот обзнайомився з нею. В ній документально зобачить, що українцям не подорові з москалями. Книжечка наявно доказує що московське православ'я було вповні на послугах московського імперіялізму в Україні. Московське духовенство по цілій Україні щороку виклинало нашого великого гетьмана Мазепу за те, що намагався здобути волю Україні.

Ці книжки можна дістати від:

"DOBRA KNYZKA"
6 Churchill Avenue,
Toronto 3, Ont., Canada

4. **"Через Кападокію і Понт"**.

Ось книжечка, що подає спомини о. С. Фединяка, ЧОВВ., з його подорожі по старинних християнських землях Понту та Кападокії в Малій Азії, де славно трудився Св. Павло, найбільший ревнитель Христової Євангелії.

Автор не подає вражень із цілої своєї подорожі по Сході, але тільки частину, яка його найбільше цікавила.

Книжка видана старанно та на гарнім папері. Коштує 50ц. Її можна дістати в книгарнях ОО. Василіян.— Читачі Голосу Спасителя напевно знайдуть у ній дуже багато цікавих спостережень про ці місця Сходу, де в початках християнської ери християнство було найбільше поширилося.

Ця книжка заслуговує на те, щоб масово розійшлася по наших домах, бо вона відовіжить і пригадає читачам славні часи первісного християнства.

ВОСКРЕСНИ, ГОСПОДИ!

Крізь тем'яви сімох віків
До неба кличем, просим долі!
Царю небес, Царю Царів,
До Тебе кличем, просим волі.
О Господи, О Господи,
О, воскресни й землю суди!
Народам сонце Ти післав,
Нема його лиш в Україні!
Нас лютий меч розшматував,
І зойк у нашій всій родині!
Бездольні, скорбні лежимо,
В московській, темній домовині!
О Господи, О Господи!
Будучність нашу роз'ясни,
Дай волю й долю Україні!
О Господи, О Господи!
О, воскресни й землю суди!
Тебе благаємо в сльозах
Думами, не лише устами,
В'язні в тюрмах, мертві в гробах
Тебе благають разом з нами:
"Вкраїну нашу воскреси,
Щоб жила для Твоєї слави!"
О Господи, О Господи,
О, воскресни й землю суди!

Т. Душенко

ОКО ВОГНЕННЕ

Ні, безпроглядна тьма,
Хмарк понуро пливуть.
Вітер долоні жорстокі
Мені на повіки кладе.

Біль їх зранив слізьми,
Темрява всмоктує зір.
Камінь зневіри лежить
Горою мені на грудях.

Світла, хоч зорі тінь!
Де ж ОКО, дивишся Ти?
Око трисвітле, святе,
Відвічного Бога знак.

Раптом вогнистий струм,
Промінь з палаючих віч,
З духа посвячених сфер,
Заблиснув, пронизав мене.

Серце, забившись, воскресло
Кров'ю живучою повне,
Світлом небесним ясне,
Непереможеним сяйвом.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо за жертви. Подаємо їх в такому порядку, в якому прибули:

Олеська пані Марія, Кеселгар	1.00
З похорону М. Тріщ, Гвайтсенд	6.30
З похорону П. Лотоцького	7.00
Н. Нецембер, Гронлід	1.00
Похорон Ів. Цибульського	20.00
Ів. Щерба, Ванкувер	2.00
Стефан Гач, Торонто	1.50
А. Балак, Давфин	1.00
Алек. Мох, Торонто	1.00
Петро Бойко, Риджтавн	1.50
Тодорук С., Ніпава	.50
Ник. Хомин, Судбурі	.50
Ів. Коза, Едмонтон	.50
Гриценко Ів., Амстердам	1.00
Т. Позій, (П. Стецюк) Торонто	5.00
Сукнацький А., Вуд Мавнтен	1.00
Лівен Олекса, Вінніпег	2.50
Вол. Василевський, Овкбурн	1.50
Годований С., Торонто	2.00
Вавришин М., Торонто	1.00
З похорону М. З. Михайлюка	10.00
З похорону Мих. Чубака	16.00
Балик Гелена, Сенді Лейк	.50
Пані К. Розад, Престон	1.00
С. Ханас, Ле Корей	1.00
Мих. Довбуш, Нюарк	1.50
З похорону Вар. Юхта, Йорктон	10.75
Соня Дацишин, Грінфілд	1.00
Йов. Скрипка, Гримсбі	1.00
З похорону М. Свіданика, Гудзв	7.00
Ів. Волоський, Мавнтен Ровд	2.50
Андрей і Марія Лищишин ювілей	16.10
З похорону Докії Яримій	11.50
Анна Дубавка, Дітройт	12.50
Марія Ріпер, Порт Артур	.50
Марія Чарабарук, Монтреал	5.00
Олекса Климко, Форт Френсис	2.50
Всеч. о. Н. Сірий, Торолд	5.00

СМІХОВИНКИ

По конференції в Білім Домі хтось спитався Баруха, дорадника кількох американських президентів: "Пане, чи буде нова світова війна? Так говорять люди і пишуть часописі".

Барух посміхнувся і сказав: "Що більше читаю і говорю з людьми, то щораз більше переконуюсь, що анальфабетам, сліпим і глухим таки найліпше живеться на світі".

Пан до незнайомої добродійки, каже, витягнувши файку з кишені: "Чи дозволите закурите?"

Добродійка: "Куріть, куріть немов у себе вдома".

Пасажир почухався в потилицю і мовчки поклав некурену файку в кишеню.

OBNOVA - ОБНОВА

ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ КАТОЛИЦЬКИХ УНІВЕРСИТЕТСЬКИХ СТУДЕНТІВ

A UKRAINIAN CATHOLIC UNIVERSITY STUDENTS CLUB

The NATIONAL EXECUTIVE — ДОМІНІЯЛЬНА УПРАВА

Participants of the Third Obnova Congress held in Winnipeg, Sept., 1957.

Учасники Третього Конгресу, що відбувся у Вінніпегу в Вересні, 1957.

CONFERENCES...

...DISCUSSIONS

VARICUS

PROBLEMS

DISCUSSED

DURING THE CONGRESS

СЕСІЇ

В ЧАСІ

КОНГРЕСУ

Communion Breakfast for Participants of Congress

Congress ended with a Banquet and Dance

Graduation Banquet of the University of Alberta Obnova Club

There is an Obnova Club on the campus of most Canadian Universities to provide for the interests of the Ukrainian Catholic students. These Obnova Clubs are a center of Catholic instruction, information, spiritual and social activity. They try to safe-guard the spiritual well-being of the Ukrainian Catholic student who needs support in the practice of his religion; support which is best obtained through association with other Catholic students.

Майже при кожному університеті в Канаді є студентське товариство "ОБНОВА". Це є товариство Українських Католицьких Студентів. В обсяг товариства "Обнова" входять релігійні інструкції, зокрема обзнакомлення з нашим обрядом, та різні духовні й товариські дійства. Це одинокий спосіб, в якому студент університету, в товаристві з іншими студентами, здобуває те, що в університеті не подають, а що затратити легко.

Executive of the University of Alberta Obnova Club

Executive and members of Montreal Obnova.

Управа та члени Обнови в Монтреалі.

ACTIVITIES

University of Manitoba Obnova.

Обнова Манітобського Університету.

Grad's Farewell Banquet and Dance

Реколекції Обнови Манітобського Університету.

University of Manitoba Obnova at a Retreat.

Comunion Breakfast University of Sask. Obnova.
Спільне Снідання Обнови Саскачеванського Університету

Participants at the Congress of Ukrainian Canadian University Students held in Montreal.

Учасники Третього Конгресу Українського Університетського Студенства Канади.

The Twelfth Promise Fulfilled

God's Providence and love are oftentimes manifested in a wonderfully simple way. One finds himself frequently marvelling at the effects of God's grace and the manner in which it is bestowed. Of his many experiences as a priest, none impressed Father Eugene more than a fulfillment of the

"I promise thee in the excessive mercy of my Heart, that My all-powerful love will grant to all those who communicate on the First Friday in nine consecutive months, the grace of final penitence; they shall not die in My disgrace nor without receiving their Sacraments; My Divine Heart shall be their safe refuge in this last moment."

It was a Sunday in late Spring at the mission station of D.... Father Eugene had finished Holy Mass and his Sunday catechetical instructions to the children of this small Catholic mission located at quite a distance from the metropolitan city of P.... A few neighborhood calls in the neighborhood carried him well into the afternoon, before he was able to prepare to return home to the metropolis. Father felt tired after the long fast of the morning; and he had even grown somewhat drowsy. He locked the sacristy door and went out to his faithful "Chevy" that had brought him places these many years.

When Father had driven for quite some distance on the highway, he happened to place his hand into his pocket. He immediately noticed that he had come away from his little mission Church with his little sick-call case, containing the holy oils and the ritual. It was such a simple thing that he scarcely gave it a thought, and yet it seemed strange to him for it was something he had never done before.

His faithful old "Chevy" droned along at a moderate pace. Suddenly, Father Eugene realized, to his surprise, that he was not on the road leading homeward, but on the main highway to the neighboring town. The turn in the road was almost five miles back. Evidently in his drowsiness, he had passed it unwittingly.

"Well, you old Chevy," he said laughingly, "your 'self-will' will now mean about ten more miles of road for you to cover."

"Was it God's angel steering the wheel?" said Father to him-

self. "Why even on the darkest night, my faithful "Chevy" had always turned homeward at the fork in the road with scarcely any of my coaxing it to go that way."

Father Eugene now reached the town. As he drove along one of its quiet residential streets, he passed the house of a friend, a good Catholic business man, whom he had enrolled in the Apostleship of Prayer sometime ago and had even persuaded him to make the Nine First Fridays. Father decided to stop to pay the long-promised visit but was disappointed to find that his friend was away from home.

"Come in, Father, please do come in," his bright little boy of ten sweetly pleaded. "Daddy will be in on the five o'clock train and it is already half past four now." The mother and her four children hurried to the door while the affectionate little ones practically carried Father a prisoner into their living room. Father would always remember that living room because of the scene that followed. It was a Catholic living room with a beautiful picture of the Sacred Heart holding an honored place.

For some time they were conversing and then Father began to entertain his willing audience with a story, while the little ones clustered about him climbing on his knee and sitting all around him on the floor. Suddenly there came a long shrill whistle from the station below the hill. "That's Daddy's train." they exclaimed gleefully.

Yes, it was "Daddy's train." "Daddy's train!" prolonged one of the youngsters. All waited expectantly. Four men and a police official were in it. There was a child's scream of fright: "Look, look! It's Daddy, and they are carrying him in!"

It was Daddy stricken with a heart attack as he stepped down from the train. He had been rushed to his home in the car of the police surgeon. They laid him on the lounge. Father Eugene came closer; bending over him, with his fingers he gently opened his eyes. When Daddy saw the priest, he smiled and tried to make the Sign of the Cross.

Losing no time, Father whispered the Act of Contrition while the stricken father tried as best he might to repeat the words. As Father pronounced the words of Absolution, Daddy lapsed into unconsciousness. Drawing the sick-call case from his pocket, Father Eugene quickly administered the Sacrament of Extreme Uunction. Amid the frightened sobs of his little children and the tears of a devoted

wife, Daddy breathed his last.

"Oh, Father." rejoined the mother sadly, "God sent you here today to be with my husband. He finished the Nine First Fridays only two days ago."

* * *

Mere coincidence, the world will say, perhaps, but the priest was there with the holy oil of Extreme Unction and administered the Last Rites to the dying man. What else can one call this but the fulfillment of the Twelfth Promise of the Sacred Heart? By a private revelation to St. Margaret Mary, Christ promised that "in the excessive mercy of His Heart, He would, in His love, grant to all those who communicate on the First Fridays in nine consecutive months, the grace of final penitence and that they shall not die in His disgrace, nor without receiving their Sacraments."

"Their Sacraments" does not necessarily mean the attendance of a priest at death. In return for our love, Christ pledges that His love will give us the Sacraments we shall need at death.

It has been said that this Promise may cause presumption and lead some to make the Nine First Fridays in order to sin without fear or misgiving. Such Communions would be sacrilegious; they would not call for the fulfillment of Christ's promise.

The Twelfth Promise is a contract of love; in return for our love and our sympathy with Him for the sins of a cold world, the Sacred Heart pledges His love at the dread moment of death.

RESPECT YOUR PRIEST!— Many modern Catholics despise their priests. They should learn a good lesson from St. Francis of Assisi. This great mystic and saint and lover of nature used to say: "If I were to meet at the same time one of the blessed from heaven and a poor priest, I would go first to the priest to honour him and I would kiss his hands because they handle the Word of life and are something superhuman."

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. SUBSCRIPTION RATES: single issue .25c; per year $2.50; two years $4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

Published with Ecclesiastical approval.

HOLY COMMUNION: YOUR LIFE

Francis M. Lee

IF THIS were Capharnaum, and we the human beings of some two thousand years ago, a wondrous day would be upon us. The Master is passing through town. He is much loved in Capharnaum, and we men and women look up to see Him, and smile, and put away our work, and go out to Him. Capharnaum goes out to Him. And He leads us beyond the city walls, out among the hills. He will talk to us there.

And if we are much caught up with the beauty of His doctrine that we forget food as the hours glide, He does not forget, not our Master. Yes, we shall eat, and eat with a surpassing awe and wonder. He is feeding seven or eight thousand of us with five loaves of barley bread and a few fish.

Small wonder, then, that the next morning finds us waiting for Him. We run to Him in the festive mood of children on a holiday. The Master will provide. He has food for the soul

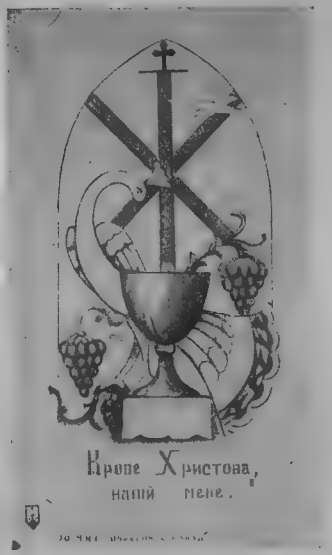

and food for the body, and we know not which is the more miraculous.

And then it happens. The crowd ahead of us breaks, leaving the Master alone in the middle. Men are arguing amongst themselves, crying, "How can this Man give us His Flesh to eat?" I move in to ask someone what has happened. This has happened: the Master has said:

"I am the bread of life, He that cometh to Me shall not hunger. I am the living bread that has come down from heaven. If anyone eat of this bread, he shall live forever."

Of course, I had seen Him work a miracle with bread on the previous day, but He will have to clarify what He has now said about bread in connection with Himself. I am a reasonable man, and had quietly waited for the Master to assure us that we were misunderstanding Him. He was probably dealing with some figure of speech, allegory perhaps, or a parable. He was quite fond of using these methods of illustration. Probably referring to the mental process of digesting His doctrine. He knew only too well, after all, that this crowd would turn their backs on Him if He insisted on the legerdemain, the magic at which His words hinted. There, He is raising His hand for silence.

"Amen, amen, I say to you, unless you eat the flesh of the Son of Man, and drink His Blood, you shall not have life in you."

The oath! The Master has taken the Jewish oath, "Amen, Amen," and He is driving His doctrine home with it! He is lost! He is mad! And we had thought Him our Messiah at last. Away! Leave Him! Back to Capharnaum!

So, the Master stood there. Yes, He had known that He would lose them. And they could all go, but the doctrine was there to stay. There, waiting for us, two thousand years later. And now it was time to investigate the faith of His future popes, His first bishops, His apostles who must carry this doctrine to a world that was waiting for them with stones. He turned to these disciples. They too must know their stand, their decision. Accept the Eucharist, or join the mob on the road back to Capharnaum, back to the sprawling cancer of doubt for the rest of their lives.

"Will you also leave Me?"

And Peter stood up. He was ready for this. Peter had heard many a rabbi in the synagogues, and now he had heard and watched and lived with this Man for two years. Yes, Peter was ready, and his tremendous answer must ever supply the last and only important line in the autobiography of each of us wanderers.

"Lord, to whom shall we go? Thou hast the words of eternal life."

Gloriously ended the day of the promise of the Eucharist. Holy Thursday would bring the fulfillment of that promise, at

the last supper. We, happily, live in the era of the fulfillment. We have it, every day, every hour, upon our altars. And thousands of Catholics live a mediocre, lukewarm life, because they will never face up to His words:

"Unless you eat My flesh, you will not have life in you." Life, spiritual life, the opposite of spiritual death, will not be in you. Life, the vibrant harmony of living close to the Master, opposed to the bleak discords of the feebly pulsed individual with his one yearly trip to the altar, marching up beneath the banner of that crowning insult, "under pain of mortal sin."

We rather address these lines to those who have found the truth of His words, the life of which He spoke, and wants to do something about it. These want to make Holy Communion the deep source of life and strength that He meant it to be, but they cannot quite put their finger on the cause of their coolness, their lack of devotion in the reception of the Holy Eucharist. There is a rule in Philosophy, which, if broken down, can help a whole lot here. It runs like this, "Whatever is received, is received according to the disposition of the receiver." It simply means that if you put water into a basket that is full of holes, the water will run right out. And if you put Holy Communion into a cold heart, you are going to have a cold reception. In other words, you have to get ready for It. Warm up! Make some plans. The story comes down about a little girl who was asked by a nun her plans for thanksgiving after Holy Communion. The answer came right out:

"Well, first, I am going to add for Him, then I'll say my ABCs, and then, if I have time, I'm going to tell Him a ghost story."

Say what you will, but that child was ready. She was the hostess, all set to entertain her Guest. She did not expect Him to do all the work. She was prepared.

Prepare. You might, even as you leave your place to go to the altar railing, reach back into that scene outside Capharnaum, and make your own the fine sentiment of Peter, "Lord, to whom shall we go?"

To Whom?

Here is our great act of faith. To think that I can answer that question in a manner beyond all the dreams of seers and prophets. To Whom? GOD! The completely lovable and loving One Who went through all the hell of Calvary so He could be waiting at that railing for me this morning. I am taking me and my problems up to my Almighty Friend, Who can spin worlds like this off His fingertips, by the millions. Walk faster, my feet, I do need Him.

From the beginning of time, human beings have always wanted their gods near them. The pagan Romans and Greeks were not content to leave their deities mere thin myths. No, they put them into human bodies, and had them dwell on a nearby Olympus. Anything at all to get a god out of his heaven and down to our level. We are born to the tangible, and we want to touch, taste, see, — even a God. Our God wanted that a lot more than we do, so the first Christmas morning happened. And because we of the twentieth century would want Him as much as they did back in the first century, the first Holy Thursday happened, and we are not orphans.

In poor human terminology, it must have been quite a decision for Him. To look forward down the years, and to know that at almost every heresy, men and women would rush to His tabernacles, take out the sacred Hosts throw Them into the mud, the sewers, beneath the hooves of horses. To look down and see the dark minds of the millions who would never know What was on those altars, and to see, worse still, the coldness of those who would know, and care nothing.

For you, He kept coming. Remember that as you walk down the aisle this morning. Walk down and make up to Him for the ignorance and the coldness of the millions who have never walked down an aisle to Him.

HOW MANY SCAPULARS ARE THERE?

Did you know that—besides the Brown Scapular of Our Lady of Mount Carmel, with which most Catholics are familiar—there are almost twenty other Scapulars officially approved by the Church?

There are four different Black Scapulars: The Passion, The Seven Dolors, St. Benedict and Help of the Sick. Of Red Scapulars there are two: The Precious Blood, and a second one of the Passion. White Scapulars are the most numerous: The Holy Face, Immaculate Heart of Mary, Mother of Good Counsel, Our Lady of Ransom, Sacred Heart of Jesus, and St. Dominic. Appropriately Blue is the Scapular of the Immaculate Conception. And — to complete the "Spiritual Color-Scheme" of these blessed sacramentals of our Holy Faith—there are also Scapulars of various hues: the Red-and-White of the Hearts of Jesus and Mary, the Violet-Gold-and-White of St. Joseph, the Blue-and-Black of St. Michael the Archangel and the Red-White-and-Blue of the Most Blessed Trinity and the Green Scapular of the Immaculate Heart of Mary.

To Whom do I go? My God, I believe!

To Whom do I go? I, the one approaching that altar. Who, what am I? It is time for our act of humility. Upon my poor tongue of clay, the great God is willing to lie. Humility is rather a natural comrade at the altar railing. Rising from the dust that is our humanity, we humbly proffer our tongues as a cradle for the immaculate God! My God, have mercy on me! Out of the depth of my misery, I cry unto Thee. Forgive me. Let me receive You as though this were my Viaticum. It may be.

And we look up to see the realtiy of humility, as He comes to us under the guise of a wisp of wheat.

Love and union. Union and love. Unfulfilled love sighs to be united. Such is our act of love as we wait at the altar railing. What will this union mean? For my soul?

"He who eats my flesh, and drinks My blood, abides in Me and I in him."

This, then, is the life of which He spoke. This is the Life that shall be in those who eat His Flesh. "He abides in Me, and I in Him." Did you ever see a ray of light strike into a dark shallow stream and light it right down to the bed-rock? That shaft of light is not going around the water, it is in it, part of it, burnishing from within each atom of the murky depth. In a hopelessly limping way, we might thus liken His abiding in our souls. Our soul is newly alight and alive with the presence of God, the shaft of God's life penetrates every cranny of our soul, and we live and breathe at His level. St. Paul strikes it: "You are gods, and sons of God!" This is what sanctifying grace means. This sanctifying grace you gained in baptism, and perhaps just yesterday, and won it again in the confessional. And now, Holy Communion is going to send that life surging through your soul with a new, sweet vehemence, a deeper brilliance, a finer abiding. And because of the greater life, you are further removed from the death of the soul, which is sin.

This strength pours over into our bodies. All the passions, as we ordinarily name them, such as anger, lust, and so forth, are primarily seated in the body, not the soul. For us, it means, practically, that one who is severely subject to temper and anger, can say, "In me today, so tempted to be quarrelsome and angered, there came the all-meek Christ, His Blood mingling with mine, His forbearance

tempering my habitual lashings out." "In me today, so tempted to impurity, there came the all-pure Christ, His Blood commingling with mine, the strength of a God to bulwark my sensual weakness. Whatever the passion, He came today, the perfection of the opposite virtue."

He came today to destroy my venial sins. The very meaning of venial sin is that I lack fervor in my love for Him. And here is the union to destroy all coldness between us.

And to think that I have denied myself all this for so many years! So many months! I told myself I was not worthy, but who is? Who is worthy to kneel and receive a God upon his tongue? And did I become any worthier by waiting these six months? No, I am six months less worthy. The only way to be worthy to receive Him next Sunday is to receive Him this Sunday, and thus make my heart a little more attractive to Him for next week. A little less cold.

The beloved St. Pius X broke through the cold barrier of a cold heresy called Jansenism that had left its mark upon more than one external practice of religion. Thus years ago, it had become the custom to receive Holy Communion but a few times a year. It was an unhealthy fear, and the great man of God, Pius X, crushed it out of existence. Out of existence? Look to yourself.

Oh, the children go. The little ones in the third and fourth grade brace the altar railing, God bless them, every Sunday and often daily. They hardly know what is meant by temptation, the world, the flesh, the devil. And then come the high school years. The pendulum swings insanely, for the little boys and girls have discovered the world, the flesh, and the devil, and now you can hardly see one out of ten at the altar railing on Sunday. Now, when they need Him.

How about it, parents? Quite a chore to tell a sixteen-year-old son or daughter that they must receive Holy Communion frequently, if you don't yourself. They don't have to talk back to you. They stand there with that look in their eyes, and you know the sheer tragedy of what it means. "If Holy Communion is not important to you, It is not important to me!"

How about it, parents? You were sixteen once, and you needed the strength of the Eucharist. Yes, I am intimating exactly what you are thinking. If your adolescents are not receiving Holy Communion frequently, if they are not getting the strength,...! If they had a

pain around the appendix, you would bundle them into the car and keep the accelerator on the floor for a hundred miles to get that divinized body to the doctor. In seventy years that body will be a decayed thing. The soul, the spark of life that gave grandeur and flower and human beauty to your married love, cannot decay. It's heaven or hell for your child. Will you lead him down that aisle next Sunday, and all the Sundays, to the Doctor, the Remedy, the Judge, the Redeemer, the Lover of his soul?

Your child, you, I, and all of us have the spark of immortality. It's eternity for all of us. Somewhere. Eternal life or eternal living death. Only One deals in eternal life, and He cries it from His tabernacle.

"If anyone eat of this Bread, he shall live forever.

(The Liguorian)

The Story of a Brave Girl

More than 100 years ago in France, priests were forced to hide in forests and caves. A wicked government said to them, "You may not read Mass. You may not hear Confessions. You may not give Holy Communion or any of the other sacraments."

During these times, a young girl whose name was Marie lived near the French border.

Marie was a good Catholic. She wanted to go to Confession, attend Mass, and receive Holy Communion. There was no chance, however, to do this in her own town. So she used to slip across the border into the neighboring country.

One day some French soldiers caught her as she was going home. They seized her as a spy, and took her to the general for questioning.

Maria was brave. She was not afraid to tell the real reason she had crossed the border.

"Sir," she said to the general, "I want to attend Mass and to receive Holy Communion."

"Do you know that you may be put to death for that?" the general asked. He felt sorry for Marie because she was so young. He urged her to give another reason for crossing the border. He wanted to save her life.

"But that would be a lie, sir. And I cannot tell a lie," she said.

The general pleaded and pleaded. But Marie would not yield. She would tell the truth, even if it cost her life. And it did. She was put to death for crossing the border and entering a neighboring country to practice her religion.

Wasn't Marie a brave girl? Don't you wish to be like her in telling the truth?

LOURDES JUBILEE (1858-1958)

M. Schudlo, CSsR.

Lourdes is one of the most popular centers of Catholic pilgrimages in the world. On Feb. 2nd, the Church has celebrated the centennial of the appearance of the Blessed Virgin Mary to a little poor and unlearned peasant girl, Bernardette Soubirous. Ever since the greatest shrine of our Lady has been established at Lourdes. Millions of people, from virtually every country in the world, come to pray before the statue of the Heavenly Queen in the famous grotto of Lourdes.

The sick and the healthy, Catholics and non-Catholics are among the pilgrims who come to see the famous grotto or to pray to the great Mother of God.

Lourdes became famous in the whole Christendom through the apparitions of the Blessed Virgin one hundred years ago. The famous shrine owes its origin to a series of visions to a poor sickly girl Bernardette. It all started on Feb. 11, 1858. A 14 year-old girl with two companions went to gather some firewood for her mother because the Soubirous family was very poor in earthly wealth. Bernardette was born in 1844.

While Bernardette was passing by the grotto she heard a sound of wind and then saw a beautiful Lady standing over the grotto in a niche. The Saint described how the smiling Lady looked:

"It was a girl of sixteen or seventeen years, dressed in a white dress with a blue sash, i.e, an ornamental band worn around the waist. She also had a white veil on her head falling down her back.

"You could hardly see her hair at all. Her feet were bare, and there was a yellow rose on each of them. On her right arm there was a rosary of white beads... and the chain was golden, like the two roses at her feet," says Bernardette.

The little girl was afraid, but the Lady assured her with her gracious look that there was nothing to fear. Bernardette began to say the rosary which she always carried around, and the Lady broke into a gentle reassuring smile. She was evidently pleased with Bernardette's gesture.

When the praying girl said: "Glory be to the Father...", the beautiful Lady repeated them with Bernardette.

The first revelation took place on Feb. 11, 1858 and the last on July 16, of the same year. At first the poor girl did not know who the beautiful Lady was. She asked her several times, but the Lady just smiled without answering her question. Finally the Lady yielded to continuous pleadings. "Tell me, O Lady, who are you?" When the Blesed Virgin smiled, the little girl said again: "Lady, please tell me who you are." And the Lady replied: "I AM THE IMMACULATE CONCEPTION."

Yes, the beautiful Lady of the grotto is the Immaculate Conception because she was not conceived like all of us in original sin. Due to the merits of her Divine Son Jesus she was preserved from the stain of original sin and her blessed soul was filled with sanctifying grace the **very instant** that God created it and breathed into her tiny body in her mother's womb.

Yes, Mary is Immaculate because of her future mission in the salvation of all men, as God has foretold at the beginning of the world when he punished their disobedience to His law: **I will put enmity between thee and the woman, and thy seed and her seed, and she shall crush thy head.** (Gen. 3, 15)

Yes, Mary is Immaculate because she is the arch-enemy of Satan, the great seducer of our first parents in paradise. She could not crush his proud head if she were not free from sin. The Immaculate Conception gave her the necessary power to do the work of our redemption and save us.

Lourdes is an ancient hamlet, now the little town in Southwestern France. The Romans built a castle at Lourdes before our Lord was born. It was a Roman fortress against the inroads of the barbaric tribes from Spain. After the occupation of the Spanish land by the victorious Roman legions the castle of Lourdes was partly neglected and abandoned.

During Charlemagne reign (742-814), king of the Franks, a continuous war was fought between Christians and Moslem Saracens who invaded France via Spain. It was about 800 year when the Frank troups began a vigorous attack against the Moors. One of the Moorish captains entrenched himself in the castle of Lourdes and defied all the attacks of Charlemagne's soldiers to dislodge him from it.

The seige would have been very long and bloody for both sides, had not the Blessed Virgin Mary interceded on behalf of her children. She inspired a chaplain in Charlemagne's camp to go to the Moorish camp and have a parley with its commander.

The priest went and tried to induce the Moorish commander to surrender the fortress, but he refused to bend before the superior and more numerous troups of the emperor. Then the priest said: "If you're too proud to surrender the castle to an earthly king who is an enemy of your people, would you consider surrending it to a noble Lady whom I love and who loves you and your soldiers?"

"Who is that noble Lady that loves Moors? I do not know her," replied the commander.

"But she knows and loves you," said the priest. "She is Mary, the great Mother of Jesus."

She did it. The Moor surrendered the castle. The Blessed Virgin did not forget why he did. He did it for her. She rewarded him with the gift of true Christian faith. He was baptized and received a new name, **Lapurdus,** from which the town of Lourdes later took its name.

This year of the centennial jubilee from seven to ten million pilgrims including more than fifty thousand sick, from all countries except those behind the Iron Curtain, will visit Lourdes. Why? Simply because one hundred years ago a peasant girl, Bernardette, had a vision of the Blessed Virgin and received some important lessons for herself and the whole world.

Men still try to rid God out of their lives.

There are a thousand ways of doing it, some of them apparently harmless. We reject Him when we forget our vow and duty of worshipping in His Church every Sunday. We say to our fellowmen that His worship is not important; that it does not have place in our schedule.

"We try to get rid of Him by dishonesty, for it hurts sometimes to be truthful. So we lie, or are silent in the presence of a lie, and thereby crucify Him.

We try to get rid of God in every act of disloyalty, in every act of selfishness, in every deed of covetousness, envy or unkindness. We do it most of all in our lack of charity.

But you don't get rid of God by drawing down the blinds. It is only the daylight that you shut out, and the gaze of men.

It is this kind of madness that crucifies Christ over and over again.

TRAILS TO HAPPINESS

Rev. P. Maluga, CSsR.

Man is composed of body and soul. In him spirit and matter closely unite to form one nature and one person. He is a little world gathering in itself all other worlds, a microcosm, showing forth the wisdom of God who united in this fashion two things so far apart.

This little world is full of life. In man we find three kinds of life: vegetable, animal and rational. Like plants man takes food, grows and reproduces himself. Like animal he is aware of sensible objects towards which he is drawn by sensitive emotions and passions. Like angels he has the gift of reason and may freely choose any object for his happiness.

These three forms of life blend and arrange themselves in such a way that they converge towards the perfection of the whole man. In man, the lower faculties, vegetable and sensitive, must subject themselves to reason and will. This is essential for human happiness. Whenever this subordination ceases, there is spiritual trouble.

Our life on earth is a continuous struggle. Our lower faculties continuously tend toward pleasure, while the higher ones seek moral good. Often conflict goes on between these faculties. Many times what pleases us, is not always morally good. To establish peace and harmony, the higher faculties must fight the hostile tendencies and actually overcome them. This is the fight of the spirit against the flesh which at times becomes hard and painful.

God, in His infinite goodness, was not satisfied with conferring upon man natural gifts. He willed to elevate him to a higher state by granting him still other gifts of a supernatural character. The supernatural life which, by virtue of the merits of Jesus Christ, is a participation in God's life through sanctifying grace. It is a life much higher and richer than our own natural life. As the life of the mind, that is, the intellectual life, is superior to vegetative or sensitive life, so the supernatural life infinitely surpasses mere rational life. Supernatural life is the growth of sanctifying grace in our soul through good works. It consists in making use of the divine gifts in order to live with God and for God, and render us more and more like to Jesus Christ. It is like a hidden treasure which we must hold dearer than all created things and protect against all destructive tendencies.

The greatest enemy of spiritual life is sin which may be either mortal or venial. A venial sin is a turning away from God without entirely separating us from His love and friendship. A mortal sin cuts off all communications with God, just like when you turn off the switch box in the power line; it cuts off all friendship between God and the individual soul; it stains the whole soul leaving the devil's stamp on it. It robs the soul of sanctifying grace causing spiritual death to the soul and draws down upon us God's terrible chastisements.

By sin you use God's gifts against Himself. God gave you those gifts that you may know and love Him and learn how to get to heaven. Whenever you sin you please the devil, who knows very well what sin is, since he was the first to commit it. Because of his hatred to God and his jealousy of you, he likes to see you use God's gifts to insult Him.

You must always remember that sin is not the same as temptation. Temptation is to sin, what cause is to effect. Temptation is only an encouragement or attraction to sin, whereas sin is a deliberate transgression of the law of God. But they have things in common — both are opposed to the divine Law.

Since mortal sin is so great an evil, because it deprives the soul of God's friendship and everlasting happiness, three conditions are necessary before a sin can be mortal: important matter, sufficient thought and full consent. If any of these conditions is missing, the soul does not make an enemy of God; in such a case the sin can be no more than venial .

Important matter is something which the law of God says is very displeasing to Him. For instance, missing Mass on Sundays and holy days of obligation, stealing a large sum of money, sins of impurity, murder, taking a false oath, etc.

Sufficient thought means that a person knows that he will commit a mortal sin if he does the act he is thinking of. He must know what he is doing. A person who is half asleep can't give sufficient thought to his actions, neither can a person who is thinking of something else at the time. Say, for example, a person ate meat on Friday, thinking that is Saturday, has not committed a mortal sin because he did not give sufficient thought to his action.

Full consent means that a person definitely decides to do something, even though he knows it is a mortal sin. Take, for instance, when an impure thought has been in a person's mind now and again, without his realizing it, and even though it keeps coming back as often as he gets rid of it, he does not have full consent. He has not committed a mortal sin.

Sin can be committed in three ways: by thought, by word and by deed. No sin can be committed unless it is first in a person's thoughts; otherwise it would not be a sin. Not every thought of evil is sinful. Say, for instance, a doctor studies anatomy or the structure of the human body; He is commiting no sin by studing the different parts of man to find out their position, relations, structure and function. A thought is sinful when a person willingly takes pleasure in the evil suggested or when he decides to do the evil if he has the chance.

Since there is a cause for everything in the world, so there is also a cause for sin. The chief source of all sins are pride, greed, lust, envy, gluttony, anger and sloth. If a person learns to detect and keep out these seven capital vices of his life, his soul will be in good spiritual condition.

Pride, the first of the capital sins, is too great a love for one's own qualities. It is an evil tendency to attribute to ourselves all the good that God bestowed upon us and to feel a certain amount of complacency in our own excellency, in our merits, in our good works, in our virtues; it leads us to desire and to seek the praise of men and renders us vain, ambitious and selfish.

Pride is the cause of every sin that is committed. The very first sin, the one committed by the angels, came from pride. Lucifer was guilty of pride because he wanted to be as great as God: 'I will exalt my throne above the stars of God ... I will be like the Most High." It was the sin of our first parents who ate of the forbidden tree because Satan promised that it would make them like God. Adam and Eve were guilty of pride because they wanted to know as much as God For that very reason pride is a serious sin — it aims directly against God, by taking away the glory due to Him and is the breeding place of all other vices. Holy Scripture tells us how abominable pride is in God's sight: "God resisteth the proud." "Everyone who exalts himself shall be humbled."

"TAKE IT EASY"

"Take it easy" is a popular phrase one readily chances upon in everyday life. It is usually employed in cautioning busy people to relax. It is another way of putting across the idea that our life should not be a monotonous hum drum of merely eking out a livelihood.

Too many capitulate under the constant awareness of "big money", "big deals", "big business", celebrity in all walks of life, rather than striving to bring about the successful fruition of goals and aims in life through the appreciation of the many so-called "little things in life" that make living, and having lived, so gratifying. We can build our happiness and success on the little lights of kindness, the thoughtful acts of appreciation and cheer, the words of encouragement and praise which are nutrients of brotherhood and love among men. This is how we discover "that peace which the world cannot give."

So in our everyday life: take things easy. Take them soberly and deliberately, in a manner that does not overtax our capabilities. Accomplish things little by little. Perfection comes about from the smoothing-over of the many little frictions and rough edges of life with the sparks of patience. Happiness and success are the fruits of doing the many little things of life everyday the easy-like way.

The glory and joy of victory is not so much victory itself as the satisfaction derived from effort and industry expended faithfully in its attainment.

Theodore Bleech

The teacher, always ready to introduce art to her pupils, held a copy of the Mona Lisa up before her class.

"Children," she said, "look at this carefully. It's one of the most famous paintings in the world. As a matter of fact, it is worth thousands of dollars, and was stolen from the Louvre years ago."

One little boy's expression was so eager that the gratified teacher beamed at him. "William, did you want to say something?"

"Miss Murphy," he said conspiratorially, "aren't you ever going to give it back?"

Salesman: "What happened to that absent-minded redhead that I met in this house a few months ago?"

Housewife: "Sir, I dyed my hair."

PRIESTS ARE NEEDED TODAY

Maurice Dzurman, CSsR.

How would you like to have Mass only once a month? Did you ever think what it would be like to die without a priest? Well, it's happening right now.

THE sacred work of the priest is to administer the Holy Sacraments, and only the priest can do this work. Christ instituted the Sacraments as a help to save immortal souls. How many more souls would be saved, how many more good people would become holy if only there were more priests to give the Sacraments to God's people!

In Canada and America there are hundreds of parishes that have Mass only once a month. Why? Because there are four or five other parishes which one priest must care for. How wonderful it would be if these people could have Mass twice a month or even every week. Just imagine what it would mean to these thousands of people if they could offer with the priest the Holy Sacrifice of the Mass — offer Jesus Christ to the Eternal Father in heaven fifty-two times instead of twelve times a year. A much greater abundance of graces would undoubtedly flow from heaven upon them and their children. How much closer they would be to God! If only there were more priests...

How often do the people in these mission parishes receive God into their hearts in Holy Communion? Twice a year — Christmas and Easter? If they had Mass every Sunday, there would be no reason why they couldn't go to Confession and Communion every week. What a difference more frequent Communion would make in their spiritual lives. But for this to come true we need more priests.

Maybe you are fortunate enough to live in a parish that has its own pastor and he has just that one parish to take care of. But did it ever occur to you that your pastor might be overworked. Is he forced to do the work of two or three priests? Can he fulfill all of his duties well? For instance, when young people prepare for mariage they should receive special pre-marriage instructions. These instructions are very important for their future marital happiness. If your pastor is doing the work

of two or three priests can he possibly give these instructions properly? Your son, your daughter need these instructions, they deserve them and yet they won't get this neccessary help as long as we do not have more priests.

A person should never forget the most important moment in life, the moment of death. At such a time as at no other time the Church shows her tender motherly care. She sends her priest not only with one but with three Sacraments — Confession, Viaticum and Extreme Unction. These sacraments console, prepare and fortify her faithful children to meet their Divine Judge. Did you ever stop to think how terrible it would be if your beloved wife, your dear husband, your teen-aged child were to die without Extreme Unction? Did it ever occur to you that YOU might have to die without a priest at your side to give you absolution? You say, "Oh, that won't happen to me!" But it DOES happen; it happens every day and it will continue to happen until we have more priests.

You see now how very important it is to you that we have more priests. Something must be done! What will you do? There is something all Catholics can do — men, women and children. Pray! Pray that God will give the Church many zealous and holy priests. Is it asking too much to add one **Hail Mary** to your morning and evening prayers that God may give us more priests? When you come to church on Sunday and see the priest at the altar that should remind you to ask God for more vocations to the priesthood. Teach your children to pray for this intention. Yes, first of all we must pray — BUT — prayer is not enough.

Dear parents, did you ever think that your son might have a vocation to be a priest? Your own son a priest, another Christ! What an honor! Your own son having the power to give the Holy Sacraments to other people. Have you ever talked to your son about the Holy Priesthood? Or has your son heard you talk about the priest only when you were criticizing your pastor? Have you ever asked the Blessed Mother to bless your family with a vocation to the priesthood?

If God does not call **your** son, you can always help somebody else's son to become a priest. There are many young men who are finding it very difficult to pay their way through the seminary. Could you not help one of these lads?

And you, my dear young man!

Is Christ calling you? Yes, — YOU! Absurd? Maybe not as absurd as it seems. Christ chose twelve ordinary men for his priests. They were not highly educated, wealthy, or great men. Most of them were just ordinary fishermen. Think about it. Pray for it. Talk it over with a priest — because priests are needed to-day.

Example of Obduracy

Emile Zola, French novelist visited Lourdes in 1892, having prepared himself for the experience with characteristic thoroughness. He read all the authorities on Lourdes and its miracles and travelled on the white train carrying the invalids. Therefore he cannot be excused on the grounds of ignorance for what he afterwards wrote in his novel 'Lourdes'. The respect which the novel shows for Bernadette is deceptive, since she is used as a tool of his innate anti-clericalism. The heroine of the novel is a young girl called Elsie Rouguet, whose picture is drawn from real life, as were most of Zola's portraits. On the train to Lourdes he had met a girl named Marie Lemarchand, a sufferer from the most painful forms of lupus. True to his literary technique, he made an intimate study of her malady, and even persuaded her to remove some of the bandages while he probed the terrible ulcers which had eaten away the membranes of her mouth and nose. At Lourdes he had the privilege of seeing the same girl being gradually cured, each stage of her cure being certified by Dr. Boissarie of the Medical Bureau. Still true to his technique of exact observation, Zola noted every change in her condition, the healing of the mucous membrane and the change of expression from wolfishness to handsome girlhood. It was a permanent cure, and the fortunate girl later married and became the happy mother of five children. In spite of all this, and his incontrovertible proof of the miracle, Zola made the girl in his novel die on the way back home, ascribing her temporary cure to mere auto-suggestion. Her disease is described as "an unknown formation of ulcers of hysteric origin."

Dr. Boissaire who, as we have said, certified the complete cure and permitted Zola to witness the various stages in the girl's improvement till her full health was restored, was naturally indignant at this base falsification of facts bordering on blasphemy. He confronted the novelist in Paris and asked him why he had made such a travesty of the truth and sought to discredit the Lourdes cures. Zola replied with irritation: "I suppose I am the master of the persons in my own books, and can let them live or die as I choose. And, besides I don't believe in miracles. Even if all the sick in Lourdes were cured in one moment I would not believe in them." Here is abuse of Grace to make us shudder.

Syrus: "He who overlooks a fault, invites the commission of another."

Ukrainian Byzantine Rite Ordinations

Rev. R. Luzney

It was a quite Monday evening. The sun was silently faing beyond the far horizon. In branches of the ancient maple trees the merry robins entoned their melodies of praise. Father Andrew was with the family again, relaxed in that easy T.V. chair.

"Last night," said Father, "I talked a little about the way in which a yong man progresses towards the priesthood. Today I want to explain the ceremonies of these orders or steps that are taken. Just for a review, the four Orders are; 1. Reader, 2, Subdiaconate, 3. Diaconate and 4. Priesthood. First then, about the ceremonies which take place when the Bishop confers the order of Reader upon the young Seminarian."

READER!

The first order bestowed upon the young man who is on his way to the Sacred Priesthood is the Order of Reader. Because it is a Minor Order and as such not as closely related to the Priesthood, it may be conferred at any time of the day. Customarily, the Bishop confers this Order immediately before the Divine Liturgy. The Order of Reader consists of one Degree or Step only. Nevertheless within the same ceremonies the young man is also officially installed as an Acolyte and by this he has the official privilege of carrying a candle during any of the Liturgical Services. Moreover in this Order of Reader the young man goes through the ceremony of Tonsure, by which he is dedicated in a special manner to the service of God.

The ordination ceremonies for the Order of Reader are as follows:

The Bishop vested in his Pontifical Robes is seated at the Royal doors. His head is adorned with the Episcopal Mitre while in his right hand he holds his Pastoral Staff. The archdeacon leads the prospective candidate for the Order of Reader into the middle of the Church. The Archdeacon is a priest who introduces the candidate for Ordination to the Bishop. He is vested in his priestly robes while in his hands he holds a cross and a burning candle. The candidate is lead into the middle of the Church because as St. Paul expressed in his letter to the Hebrews: "Every high

priest taken from among men is appointed for men in the things pertaining to God, that he may offer gifts and sacrifices for sins." The candidate is dressed in his seminary garb consisting of collar and cassock.

Commencing from the middle of the Church the candidate makes three profound bows with the last one at the Bishop's feet. After the third bow, he remains kneeling. At this moment the Bishop rises, blesses the candidate three times, then placing his right hand on the young man's head, recites the prayer of elevation to an acolyte. Having finished this prayer, the Bishop sits down. The Master of Ceremonies hand the Bishop a burning candle who in turn gives it to the candidate. Having received the candle, the candidate rises, withdraws a few steps and recites a series of prescribed prayers and troparions or collects. Then the candidate kneels at the Bishop's feet once more. He bends his head while the Bishop cuts locks of his hair in the form of a cross. This being over, the Bishop rises; he places his omophor, the sign of his Episcopal office and his right hand on the candidate's head asking God to "Accept this servant, sanctifying him and enabling him in all wisdom and understanding to exercise the study and the reading of the divine word, preserving him in the purity of heart."

The Bishop is seated again. The candidate remains kneeling. The new Reader accepts from the Bishop the book of Epistles, through which he receives the right of reading in the Church. Having received this office, the candidate rises and recites or sings the prokimen and the Epistle which follows after it.

This latter part of the ceremony consists of investing the Reader in a Stichar and cincture which will be his official vesture during his time in the Order. Thereupon the young Reader kneels once more before the Bishop and makes an act of Profession, which actually consists of reciting the Apostles Creed.

In concluding the ceremonies of the first Order, the Bishop admonishes the new Reader, that this is the First Step on the way to the Priesthood and urges him to prepare well to receive the higher ones.

"As I have mentioned earlier," said Father Andrew, "it is customary for the Bishop to proceed immediately to confer the Second Step upon the candidate."

2. Subdeaconate

The Reader vested in his stichar and cincture kneels down before the Bishop seated before the Royal Doors. The Bishop rises, blesses the Reader three times, and places his right hand upon the candidate's head, and then recites the prayer of elevation to the Subdeaconate. It is a beautiful prayer which he says for the new subdeacon. Among other things the Bishop asks God on behalf of the Subdeacon: "O Lord, preserve him undefiled in all things. And grant that he may love the beauty of Thy house... And make him Thy perfect servant in the time of Thy advent, that he may receive the recompense of those who are well pleasing in Thy sight."

At the conclusion of this prayer, the Bishop is once more seated, while the new subdeacon prostrates himself in the form of a cross before the altar. During the prostration, the Archdeacon has finished the invocations, the Bishop rises, and concludes the litany by sprinkling the Subdeacon with Holy Water and saying: "For Thou art our salvation and we render glory to Thee, Father, Son, and Holy Spirit, now and ever and unto ages of ages!"

The Subdeacon rises. He kneels before the Bishop who is once more seated; receiving a bowl, a cruet with water and a finger towel he washes the Bishop's fingers. Then the Subdeacon rises and recites the prescribed prayers and the Apostle's Creed. With this the ceremonies of the Order of Subdeacon are over. The young man has now received the two minor Orders and in only two steps away from the Holy Priesthood.

NAIL POLISH

Nail polish, if reasonably used, improves the appearance of your hands and makes them look more beautiful. That is why women use it. Do not try only to look your best, but endeavor to be your best.

Many things in our daily life are similar to nail polish. They are not absolutely necessary, yet they seem necessary to make us feel and be better. They also take time and effort. Do not mind this. They improve your character and personality.

Profit by little things of your daily life to improve yourself. Avoid anything that would make you less perfect and likeable. Working for years on your character will make you perfect. You can become a fine personality even if your face is ugly. Just work on yourself.

"Why do you talk so fast?"
"Because I ain't saying anything worth listening to."

Marrying a woman for her beauty is like buying a house for its paint.

I'D LIKE TO KNOW...

1. It seems to me that there is much cofusion when the question of our Rite comes up. How should we call it: Greek-Catholic, Eastern, Slavonic, Old-Slavonic, Byzantine, or Byzantine-Slavonic, Ukrainian, or what?

It's true that there has been some confusion about our Rite. Our Bishops from Canada and America held a meeting in Toronto, Ot., at the end of last year, at which they decided that from now on our Rite will officially be called "Ukrainian Rite." This is the proper name whereby it will be distinguished from all other Eastern Rites and thus any possible confusion will be eliminated forever. It must be noted, however, that Rite has nothing to do with the nationality of a person.

2. May a Catholic assist as witness to a "marriage" of a divorced Catholic friend before the justice of the peace?

No, Catholics may not act as witness to a "marriage" which cannot be validly contracted. If they do it, they give approval to a sinful life, concubinage, which is mortal sin. No married man or woman can enter another "marriage" if their lawful partner is still alive. An attempted second "marriage" is nothing but a legalized adultery. No Catholic may have part in contracting such a sinful "marriage." No Catholic is allowed to attend the wedding reception of an invalid and sinful "marriage."

3. What is a liturgical ceremony?

A ceremony is a liturgical action which enhances the majesty of the Divine Liturgy and helps us to recall the principle facts of our Lord's Life.

4. Which are the most important facts of Our Lord's Life?

The most important facts of Our Lord's Life are: His birth in Bethlehem, the three years of His public apostolic life, His Passion, resurrection and ascention into heaven.

5. How are these facts from Our Lord's life recalled in the Byzantine Liturgy?

All these facts of Our Lord's life are recalled throught the Ceremonies of the Byzantine Liturgy.

6. When a woman in the crowd praised the mother of Jesus, did He not spurn that praise? "A certain woman lifted her voice from the crowd and said to Him: Blessed is the womb that bore Thee and the breasts that nursed Thee. But He said: Rather, blesed are they who bear the Word of God and keep it." (Luke 11, 28).

Jesus does not spurn it at all, but directs the praise from physical motherhood to spiritual excellence, thus implicitly praising His own mother for still higher qualities than the woman had in mind. Since Mary was always a close follower of her Son (Acts 1, 14; John 19, 25) everyone knew that Jesus was far from excluding her from His praise in these words.

7. As our Lord is equal to God the Father why does He offer Himself for us in Holy Mass?

It was decided that the Second Person of the Blessed Trinity should become man, so as to be able to make adequate reparation for sin by dying on the cross. The Mass is the renewal of this sacrifice of the cross.

8. One of our close cousins married a first cousin. They cannot have children. Should they adopt some children?

It would be wonderful if they adopted some children. It would be a great act of charity. God would reward them.

9. When praying for the souls in Purgatory, should you pray for just one of them, or for all of them? Do you have to be in the state of grace to pray for the souls in Purgatory? Is Purgatory mentioned in the Bible?

It is good to pray both for all the suffering souls and also for individual souls. You don't have to be in the state of grace, although your prayers will not be of much value unless you are at least sorry for your sins. (See II Mach., 12, 46).

10. May a Protestant girl be bridesmaid for a Catholic girl's wedding?

She should not be. If you think you have a very special case, you should see the bishop of the diocese about it.

11. As I grow old I realize how many sins I committed in my youth. I want to do penance for these sins, but am too sick to perform physical penances. Instead I have been donating regularly to foreign missions. Is this work a good substitute?

Financial aid given to the missions, particularly when this entails some persoal sacrifice, is most certainly an effective means of reparation for past sins. The main thing is to give with the specific intention: In reparation for my sins. A person in the state of grace gains merit with every good act. An actual intention of reparation must have an effect the benefit of which can be measured only in heaven. And the intention can be attached to any good work.

The reception of the sacraments and devout attendance at Holy Mass are, of course, means par excellence of making reparation for sin. But even the infirmities of age, if they are borne in the spirit of Christ's sufferings, are of immense value to the soul.

12. I have been invited to a wedding party of a Catholic neighbor whose son got married outside the Catholic Church. Without much thinking I went and gave my present to the couple. Afterwards I had a scruple. Did I commit a sin by taking part in such a wedding. If I did, what kind of sin was it?

No Catholic is allowed to take part in the weddings of Catholics who defying the law of the Church are getting "married" outside the Church. Such unworthy Catholics do not contract a valid marriage in the sight of God and His Church. They are not, therefore, really married before God. They become guilty of mortal sin for which the Church excommunicates them on their "wedding-day."

They lose the right to approach the Sacraments. If they die without repenting, no church funeral will be

granted them.

Catholics who attend such invalid marriages or take part in such wedding receptions become guilty of sin because by their very presence they —at least exteriorly—approve the sin of those who "get married" in defiance of the Church law.

What kind of sin did you commit? If you did not know that Catholics are forbidden to attend such wedding receptions, you did not commit any sin. If you knew that it is a mortal sin to take part in such receptions you have committed a mortal sin.

It must be noted, however, that this prohibition rules the marriages of the Catholics alone.

MOTIVE MOST IMPORTANT IN GENEROSITY TO GOD

By Rev. Robert E. Kekeisen

There are some persons who, were one to judge by their attitude in giving, consider any money donated to the parish church as something purely gratuitous on their part—a manifestation of largesse not particularly owed. These are in the minority.

Others, approached for church aid, recognize the obvious fact that regular support of the parish is a duty truly owed to God, the payment, in some small measure, for the grand beneficence of the Creator. These individuals give in the true spirit of religion, which has been defined as a "binding of man to God." Their donation is as money set aside to pay a bill for goods received. And whence have more or better goods been received than from the hand of the Creator?

This second class of person makes up, it seems, the great bulk of faithful churchgoers and church-supporters. These are they who have built magnificent churches in testimony to their faith; well-equipped schools in testimony to their hope in the future of Catholic youth; well-provided hospitals and orphan homes in testimony to their charity.

But there is yet another class of giver. This class includes Catholics who count the act of giving financially to the church more a privilege than a debt, though they recognize their indebtedness to God besides. In fact, it is a recognition of God's bounty that makes the giving a privilage.

Such individuals who feel privileged to give something back to God are not afraid to make painful sacrifices in order to further the works of religion. Rather than hesitate to practice self-denial in order to assist the Church, they manifest a cheerful willingness to do even more than their part. These too, are in the minority.

It is good business, spiritually, to make one's motive in church support of the highest caliber. That way utmost merit is derived.

William Ross Wallace: "The hand that rocks the cradle is the hand that rules the world."

COMPOSER and CLERIC

Theodore Bleech

HAVE YOU ever considered the music to some of the stirring hymns we sing during the Divine Liturgy (Mass), or even some of the popular anthems our people are wont to sing at various convocations and assemblies such as the moving "Under Thy Patronage "(Pod Tvoju Milost); the national anthem, "Sche Ne Vmerla Ukraina" and others? Perhaps you may have heard of Verbitsky, who set to music some of the lovely prayers of the Liturgy. Father Michael Verbitsky was a Ukrainian Catholic priest who held pastorates in the Yaroslav and Yavoriw districts of Western Ukraine during the past century.

He was a gifted personality, widely-known and respected for his sanctity and humility. He was a man of simple tastes; he was a vegetarian, and neither smoked nor drank, although he was fond of the aroma of tobacco which he enjoyed sniffing. In keeping with his modest way of life, this zealous shepherd furnished his rectory with the barest of essentials so that when he was transferred from the village of district Yaroslav the sole luxury he brought with him to his new charge, was the pianoforte.

As soon as the strange "piece de resistance" was brought to the rectory of his new parish, word quickly spread among the simple folk of the village that his reverence has brought with him some supernatural phenomenon. A great crowd gathered at the rectory to see "the thing". At first, the humble priest declined to play, but after persistant entreaties he relented, improvising a few tunes to their great delight. As soon as he commenced the beautiful hymn to "The Patronage", the crowd dropped to its knees, chiming in, with the good father in the lead with his accomplished tenor voice. The people were drawn to tears, so overwhelmed emotionally, that they remained, long after the performance, to pray, reluctant to depart.

And so the fame of the humble village priest spread to neighboring villages.

His church became known for its exquisite singing and accomplished choir. The village of Mliny became known for its superb ecclesiatical chant. The music Father Verbitsky taught the parishioners to sing was admirably preserved through future generations long after he died.

Father Verbitsky was accustomed to praying his "chasoslow" (breviary) while walking around the charming parish church. Having finished his office, he would take his cane along for his customary daily constitutional walk, always mindful to fill his pockets with sweets for children, while on his tour of the village. He would often go into the woods and fields, whistling the various tunes and calls of the wild birds which responded to his skillful imitations. These birds approached the "holy father" without fear, eating from his hands; and in the winter they would fly to his window and await him, often pecking at the pane if he did not appear on schedule. The people referred to him as the St. Francis of Assisi, who enjoyed great felicity with the animals. Father Verbitsky also exercised great charm over the fish for they came to recognize his bounty and benevolent nature. The place along the water that he frequented soon became known for its abundance of fish.

Father Michael Verbitsky is reputed to have been the first Ukrainian composer to adapt the great works of Shevchenko to music. The beautiful "Testament" (Zapovit) of Shevchenko stems from the pen of the illustrious clergyman. Even the great composer, Lysenko, thought very highly of Verbitsky; it is reported that when he was visiting Lemberg (Lviw) he paid his respects to the mortal remains of the priest which are interred in the church cemetery at Mliny.

Besides choral compositions for mixed and male choirs, Verbitsky composed seven symphonies for a large orchestra. It is not known whether any of these works are extant since the communists have overtaken Ukraine, much of the native culture and treasure is being systematically destroyed. He has left a complete Mass and some dramatic opuses: "Mountain-Folk"; "Mountaineers"; "Halya" "Serfdom"; and "Village Plenopotentiaries". The majestic "Slava" and the gracious "Dostoyno Yest" are outstanding. The quality and quantity of his music is something admirably

surprising when taking into consideration the fact that this penniless, and humble priest had no conservatory training or education.

Any money that was occasionally given to him, he invested in books, musicpaper, journals and the like for his favorite vocation and love: music and books.

A conscientious priest, he discharged his office with scrupulous diligence. It was during one of his pastoral cares, while visiting the sick, that he contracted pneumonia from which he succumbed at the relatively young age of 55 in the year 1870.

To our priests and bishops, and the Ukrainian Catholic Church in general, we, the Greek Catholic faithful, owe much in the field of music, the social sciences, and culture in all its phases: the Sheptitskys, Shashkeviches, Voloshins, Verbitskys, Velikys and so on. The great Ukrainian Orthodox historian, Dmytro Doroshenko, had this to say in reference to our beloved Greek Catholic Church: "The unequivocal result of the Berest Union of 1596 was that it became firmly implanted in the Western Ukrainian lands, namely in Galicia. Here, during the XV111th century, it reformed the life of the Church, improved the education of the clergy, adopted a conservative outlook, and eventually, emerged as the great bastion of the Ukrainian nation against polonization. It was she, alone, who saved Galicia from national death. She became the national faith of the people who were firmly attached to her. From the ranks of the Greek Catholic priests the renaissance of the national life of Galicia was effected, and the Greek Catholic Church became the national Church of the Western Ukrainians. However, those, who expected that Church union would facilitate the latinization and polonization of the Ukrainians, were greatly disappointed. United to Rome, the Ukrainian Greek Catholic Church was reorganized with new vitality and strength which became evident in the devotion of the faithful. Having relinquished former "revolutionary" methods, it assumed a conservative aspect: in this territory, as Lipinsky states, she became a vigorous national force exhibiting great creativeness and accomplishing more than the Orthodox Church was capable of in the same territory." (Berlin, 1940, pg. 40).

The words of the great historian are based on knowledge from a life dedicated to unbiased historical research. It behooves every individual who cherishes his Catholic Faith and

rite to bear in mind these important words of a great historian, especially, when our precious Faith and rite is so indecently and baselessly attacked by those not blessed with the great love, culture and vivifying force that is our priceless Catholic heritage. This testimony amply refutes the ludicrous allegations of some prejudiced bigots that our Church is incapable of contributing to the cultural and sociological advancement of our people.

FREEDOM OF RELIGION IN ISRAEL?

The UPS monthly brings a distressing news that the newly-formed Isreal state is not as tolerant of the Christian religion as might have been expected of the Jews who are requesting freedom of professing the Jewish faith no matter where they live.

Recently a group of the Jewish refugees from Hungary came to Israel. Due to intermarriages there were many Christians especially among wives and children.

As soon as this group arrived at Isreal a campaign was started to lead them to Judaism. "Hatsofe", the conservative Jewish paper, expresses the general trend among the Jews: "We do not refuse to admit into Israel foreign wives and children, but the unity of our people requires that they become converted to Judaism!!!"

The Latin rite patriarch of Jerusalem laid a protest against such campaign of converting Christian wives to Judaism... We are just wondering why the Jews living among Catholic French or Italians don't become Catholic in order to strenghten the unity of the Italian or French nation? What would the world Jewry say if such action were taken in Spain, Italy or Argentina toward the Jews living in those countries?

St. Josaphat and the poor

The Saints see a privilaged portion of Christ's flock in their poor brethren. St. Josaphat Kuntsevych was no exception to the heroic rule of the Saints. One day a poor widow came to beg for alms. Josaphat had no money at all. He ordered his omophorion (the episcopal insignia) to be pawned and the money thus obtained to be given to her. The poor without any discrimination, Catholics, Orthodox and Jews were equally welcome at the Archbishop's palace, considering the income of the Church as dowry of the poor and needy.

ST. JOSAPHAT AND THE BLESSED VIRGIN

St. Josaphat Kuntsevych was a great devotee of the Mother of God and his favored archangel St. Michael, the leader of the heavenly hosts.

He liked best to pray before the Ikons of the Blessed Virgin who was a good Mother to him. He offered to her all his mortifications and penances, the wearing of the hair shirt and the scourgings. To her he turned with filial confidence in all his troubles and preoccupations. To her he commanded his people who opposed his work on behalf of the Union.

On Holy Days he celebrated the Divine Liturgy (Mass) in her honor. Her name was constantly on his lips. He mentioned her often in his sermons, encouraged his listeners to venerate and love her with their whole hearts. He promoted devotion to her whenever and wherever he had a chance to do so.

A Communist soldier pushed his way into the Carmelite Convent at Bui Chu and began to inspect the place from top to bottom. Arriving at the chapel, one of the nuns told him that he was in the house of God and ought to behave himself.

"Where is your god?" he asked.

She pointed to the tabernacle. Immediately he raised his rifle to his shoulder and fired point blank. To the horror of the poor nun, the bullet ripped through the door and the ciborium and scattered the Sacred Particles all over the place. She turned to the soldier with indignation. But suddenly her wrath was gone. For the blasphemous rifleman was frozen to the spot, his gun still raised in his arms. With sudden paralysis, God had taken His revenge.

No man minds taking all the credit for his successes alone, but he hunts for others to share the blame for his failures and mistakes.

Money can buy a man off in a corrupt court, but any clemency he gets after breaking God's law is free.

Bacon: They that deny God, destroy man's nobility; for certainly man is of kin to the beasts by his body; and, if he be not of kin to God by his spirit, he is a base and ignoble creature.

Ukrainian proverb: Never advise anyone to go to war or to marry.

A diplomat is a man who remembers a lady's birthday, but forgets her age.

Auerbach: He who believes in nobody knows that he himself is not to be trusted.

W. Hare: A Christian is God Almighty's gentleman.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS

Rev. R. Chomiak, CSsR.
250 Jefferson Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ
Пр. о. Р. Хомяк, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР
BUSINESS & PROMOTION
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXX, No. 6.

Рік XXX, ч. 6.

ЗМІСТ : CONTENTS

День Батька
о. М. Щудло ЧНІ. ---------- 1
Місячне Намірення ---------- 4
Католицька Церква і Політика
о. М. Щудло ЧНІ. ---------- 7
Апостол Вартоломей ---------- 11
Чи розвідники можуть приступати до Св. Тайн? ---------- 13
Хотів би ти знати? ---------- 15
Христос виявляє Свою любов ---------- 17
Канада і її населення ---------- 20
Все зачалося так:
о. д-р Богдан Курилас, ЧНІ. ---- 24
В кожній людині є щось добре ---------- 26
Неоцінений скарб
о. Р. Хом'як, ЧНІ. ---------- 28
Рецензії ---------- 31
Pictorial Section 32
The Twelfth Promise fulfilled 41
Holy Communion: Your Life
Francis M. Lee 44
Lourdes Jubilee
M. Schudlo, CSSR. 51
Trails to Happiness
Rev. P. Maluga, CSSR. 54
Priests are needed today
Maurice Dzurman, CSSR. 58
Ukrainian Byzantine Rite Ordinations
Rev. P. Luzney 61
I'd like to know 64
Composer and Cleric
Theodore Bleech 67

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ 1958 JULY AUGUST

REDEEMER'S

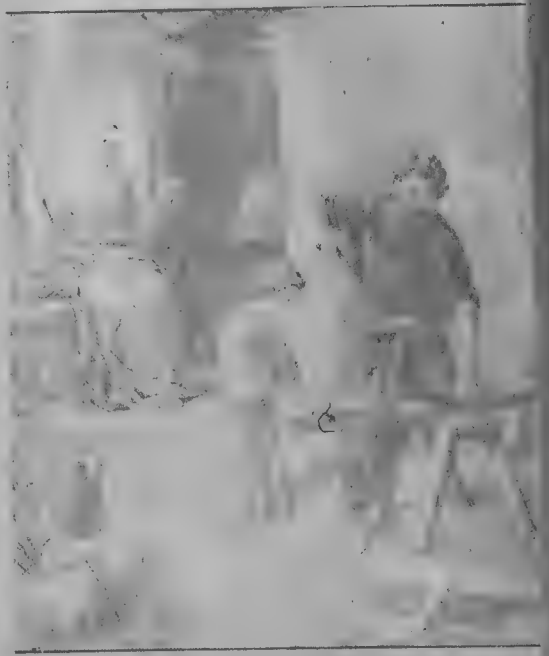

VOICE

СВЯТИЙ ІВАН ХРЕСТИТЕЛЬ

о. М. Щудло, ЧНІ.

БУВАЮТЬ національні герої яких громадяни вдячно згадують за добродійства та прославляють за чесноти. Проте ці похвали не завжди погоджуються з правдою, бо людське око негодне зглибити серця героїв. Люди бачуть зовнішні діла, за якими можуть легко скриватися притаєна гордість і самолюбство.

Якщо ж Бог хвалить людину, то ця похвала виявляє її внутрішню вартість. Ніхто ж із людей не дістав більшої похвали з уст непомильної Правди, себто Божественного Спасителя, як І в а н Хреститель. Христос отак прилюдно похвалив його: "Н а п р а в д у кажу вам: не було більшого між народженими від жінок, аніж Іван Хреститель". (Мат. 11, 11)

Ця похвала Спасителя виявляє небуденну святість Предтечі та його вплив перед троном Всевишнього, бо що душа святіша, то миліша вона Богові. Це підтвердив Ангел, який звістив Захарії й о г о близьке народження: "Він буде в е л и к и й перед Богом". (Лука 1, 15)

Іван провів на пустині тридцять років, приготовляючись до майбутньої місії. Ця ж місія — це підготування ґрунту для приходу Спасителя. А цей ґрунт це душі та серця жидівського народу, які треба було приготовити, щоб покірно слухали та практично вводили в життя навчання свого Спасителя: "Я голос того, хто кличе: Вирівняйте дорогу Господеві!" (Іван 1, 23).

Св. Іван це взірець для наших часів.

Кращого взірця годі підшукати між Святими в небі. Він боровся з прерізними труднощами, щоб належно виповнити наложену на нього місію, до якої змалку підготовлявся в пустині, бо передання подає, що мати Єлисавета винесла його в пустиню малим хлопятем ще тоді, як Ірод вигубляв вифлеємських діточок, намагаючись убити народженого Месію.

Коли Іван став проповідувати, ізраїльський нарід подобав на бідну отару овець без пастиря, бо його провідники були радше наємниками ніж пастирями.

Закон Мойсея був в поневірці, старі добрі звичаї в забутті, рідна мова без значення і народна гордість приблідла під чоботом гордого завойовника римлянина. Тільки в нечисленних серцях тліла надія на майбутне відродження через ожиданий прихід обіцяного Месії — визволителя. Не один тоді безнадійно похитував головою, заявляючи німим рухом, що слава Ізраїля навіки пропала, бо її притемнили крила римського вірла.

Аж тут нагло залунав могутній голос Предтечі: "Готуйте дорогу для Господа, бо ось-ось Він надійде. Рівняйте стежки Йому. Підготовляйте уми та серця, щоб зрозуміти боже навчання та прийняти його!... Тоді кожна людина побачить Боже спасіння". (Лк. 3, 4—5).

Переконливі, навіяні Божим духом слова розбудили в народі віру в кращу майбутність. Ціла Палестина заворушилася. Віджила давня віра. Пробудився духово заспаний вибраний нарід, який Предтеча звернув до Месії: "Могутніший від мене йде за мною!" (Лука 1, 7).

Святий Іван Хреститель є взором, який треба наслідувати, щоб уподібнитися до нього, бо він є духовним батьком громади.

Св. Іван Предтеча очаровує всіх подивугідними чеснотами, а саме:

1. **Глибокою покорою.** На питання фарисеїв відважно відповідає: "Я не Христос... Я негідний розвязати ремінців Його обуви". (Іван 1, 20 і 27). Покора зеднує людям Боже благословення, бо вона є підвалиною правдивого християнського життя. Де нема покори, там нема правдивого християнства. Хіба Іван не заявив публично, що Христові треба рости, а йому маліти?

2. **Ревністю за Божу славу:** Святий не дивився на людський згляд. Говорив правду народові та його провідникам. Розкаяному простолюддю подавав батьківські вказівки, як повинні проживати Божі діти, а саме помагати бідним братам, не чинити кривди, не робити другим прикрости і задоволятися власним станом, в якому Бог поставив кожну людину. (Лука 3, 10—14). Зате злобним безстрашно грозив Божими карами (Лука 3, 9).

3. **Неустрашимістю супроти зла:** Зло шириться в світі, бо добрі люди не мають відваги публично виступати та явно напятнувати його. Так чинили жиди в часах Івана Хрестителя, коли мовчали на страшне згіршення, якого допустився Ірод, цар Юдеї.

Один тільки Іван Хреститель не мовчав, бо дорожча була йому Божа слава ніж власне життя. Удався до Ірода та публично скартав його за згіршення. "Не вільно тобі мати жінку свого брата". (Марко 6, 18).

4. **Геройськістю в Божій службі:** За відвагу та публичне скартання згіршення святий Предтеча заплатив життям, бо на домагання Соломії, Іродіядової дочки, цар звелів стяти голову святому Предтечі.

Отак помер Святий як жертва ревности за Божу славу, даючи нам приклад і заохоту, щоб ми завжди ставляли Божу славу понад власні інтереси та вигоди, бо Христос повинен завжди та всюди займати перше місце в християнських серцях.

Вдивляймося в нашого славного Предтечу, Св. Івана, і молім його, щоб він своїм заступництвом у Ісуса допоміг нам йти його слідами та наслідувати його любов до Ісуса і ревність за Божу славу.

Святе Письмо згадує про столітнього молодця: "И століток умиратиме молодиком" (Іс. 65, 20). Хто ж вони ці столітні молодики? Це душі, які, вмираючи, не призбирали належних заслуг, які вчинили б їх дорослими в Божих очах і здібними до небесного Царства.

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

(Липень)

Захорона перед світовим поглядам на чистоту

В НАШИХ часах поширюється стремління до грішної широкої свободи в полових справах. Нерідко навіть між деякими католиками можна стрінути фальшиві погляди звироднілого натуралізму. Пригляньмося цим фальшивим поглядам світу: 1. **Блудні погляди про чистоту молоді.**

а) Сьогоднішній світ сміється з таких чеснот як стидливість, чистота, бо вважає все те за щось перестаріле і невідповідне для модерної людини. Тому світ тепер повний неповздержности і прямо надмірної свободи в говоренні, писанні, читанні і поступованні. Теперішня мода в одінні топче всяку скромність і приглушує її в душах навіть дітей. Кіно, сцена, представлення, радіо і телевізійні передачі [illegible] основи соромливости і моралі.

"[illegible] всіми силами треба [illegible] здобувати в молоді стидливість, яка велить [illegible] кожну ознаку розпусти, уникати кожну підозрілість в поглядах, дотиках, тощо, одним словом боятися всякої погані.

б) Світ легковажить і навіть висміває дівство. Св. Церква виразно навчає, що стан дівства є вищий аніж подружній.

в) Світ не дбає, ба навіть кпить собі з передшлюбної чистоти, заявляючи, що досконала повздержність неможлива. Проти всіх тих погубних блудів ставляймо правдиві християнські засади про захована чистоти. Св. Отець Пій XII в промові з 23. III. 1952 ясно навчає: "Божа заповідь чистоти душі і тіла має повну силу також для модерної молоді. Ця молодь має моральний обовязок і з поміччю ласки Божої також можність остатися чистою." . . .

II. Блуди проти подружньої чистоти:

Пій XI в енцикліці: "Чисте Подружжя" з 1930 року болів над цими блудами: "Сьогодні вже явно, без стиду, топчеться і висмівається гідність подружжя, а поширюється якийсь новий і то найбільше ложний рід подружнього життя". Пій XII (2 лист. 1950) каже: "Безладдя в подружнім житті так широко розпаношилося, що воно затроює сьогоднішнє суспільство наче якась зараза".

а) В уживанні подружжя легко і то свідомо позбавляється подружній акт його природної сили. Хто так живе, той тяжко грішить проти Божого і природного права.

б) Не уважається на це, що зачате дитя має ненарушиме право до життя і нікому не вільно прямо розпоряджати його життям. Тому пряме убиття ненародженої дитини (зігнання плоду) є злочином. Великою небезпекою є поширена сьогодні пропаганда за ограниченням народин. Майже в усіх краях є такі нечесні товариства, що письмом і радіом поширюють уживання різних середників, щоб ограничити народини. Звідси наслідок: в многих краях застрашаюче обниження числа народин. Це погубна язва, т. зв., біла смерть кличе о пімсту до неба. В наслідок того деякі народи на очах вимирають.

в) Подружня невірність перестає бути у многих і то навіть з імени католиків чимсь дуже мерзенним і гидким.

г) З подружньою невірністю йде в парі пошесть розводів. Їх число росте навіть у католицьких краях.

Деякі бажали б звільнитись від незмінних Божих законів і поширюють так звану "нову моральність", що ставляє людські пристрасти як норму поступування.

III. Як захоронити вірних від тих усіх блудів?

Треба всіми силами і засобами поширювати модерну науку про гідність і святість християнського подружжя. Це подружжя це не щось світське, але річ свята, це знак і джерело ласк. Через Тайну Подружжя посвячуються, щоб свої завдання законно сповняли. Подружжя це Боже діло, тому в нім має все панувати духовний чинник, а не тілесний. Подружній стан повинен посідати свою чистоту безпорочну. За ласку подружньої чистоти Церква молиться в часі гарного обряду Тайни Подружжя: "Щоб Бог дарував подружжя чесне і ложе нескверне!"

Пій XII у промовах до подругів (1939, 1940) каже: Листи Пія XI "Чисте Подружжя", підносить святі і незмінні права подружнього життя. Їх вірне захована нерідко вимагає від подругів сильного і навіть геройчного духа, а таких синівського довір'я до Божого провидіння. Однак їм дається ласка св. Тайни, щоб могли добре відповісти подружнім обов'язкам. На цю ласку їм треба кріпко надіятися". Дуже треба старатися про взаїмну подружню любов, що є охороною су-

пружньої чистоти і улегшує сповнювання всіх подружніх завдань.

Нехай подруги шукають обильних сил в Пресвятій Євхаристії, в набожності до Пресв. Серця Христового і Непорочного Серця Марії.

Місійне наміреннія на липень: Щоб питання, про життя і мешкання убогих у більших містах Африки полагоджено дійсно в християнськім дусі.

Наміреннія Апоґстольства Молитви на серпень: Щоб усі зрозуміли й з відразою відверталися від переворотних наук марксизму.

Місійне наміреннія: Щоб у нігерських краях процвітало правдиве християнство.

"Підчас коли з цілого серця тішимось, що всі християнські народи Сходу почитають гарячо св. Кирила, не менше нас засмучує те, що не всі вони погоджуються в цій найбільш побажаній єдності, яку він так палко полюбив і здійснив. Ще більше Нас болить, що це діється у наших часах, у яких потрібно, щоб усі християни, навипередки об'єднуючи наміри у зусилля, лучились в одній Церкві Ісуса Христа, щоб наче об'єднані в один фронт, густий, згідливий, непорушний, противились проти зусиль, намагань невірства, з кожним днем більше загрожуючого. Для осягнення такого наслідку абсолютно конечним є, щоб усі, наслідуючи св. Кирила, осягнули цю згоду духа, що має бути виповажена потрійним вузлом, яким Ісус Христос хотів, щоб вона була зв'язана й вдержувана разом, наче у високім незломнім союзі, Ним установленім; це значить: в однокій католицькій вірі, в одинокій любові до Бога й до всіх, і врешті, в одинокім послусі й підчиненні законній ієрархії, установленій Самим Божеським Основником Церкви. Ці три союзи є такі важні, що при відсутності котрогось із них, навіть не можна собі більше уявити у Христовій Церкві правдивої єдности й згоди...".

Вистачає заглянути до Св. Письма, щоб наявно переконатися, що кожна щира молитва доходить до Бога й Він вислухує її. "Все, чого в молитві попросите з вірою, то одержите". (Мт. 21, 22). "І коли щось будете просити в Моє ймення, то вчиню, щоб Отець прославився в Сині". (Ів. 14, 13). "Просіть і буде дано вам. Шукайте і знайдете. Стукайте і відчинять вам, бо кожен хто просить отримує, хто шукає, знаходить, а хто стукає, тому відчиняють. Або чи є такий чоловік поміж вами, що в нього син просив би хліба, а він подав би йому камінь? Або просив би риби, а він подав би йому гадину? Тож як-ви, бувши злі, потрапите добрі дари своїм дітям давати, то скільки більше ваш небесний Отець подасть добра тим, хто проситиме в Нього?" (Мт. 7, 7-11).

ВІСІМНАДЦЯТЬ ПОЯВ ВЕРНАДЕТІ

о. др. Б. Курилас, ЧНІ.

1 поява (11 лютого). Дія відбувається в саме полудне, в часі молитви на вервиці. Майже ввесь час Вернадетта сама перед печерою, бо її старша сестра Марійка, звана Туанетою, та молода сусідка Іванка Абадія зблизились до Вернадети лиш під кінець появи. "Дама" кладе на собі знак хреста, перебирає пальцями зернята вервиці, але не каже ні слова.

2 поява (неділя, 14 лютого). По головній Службі Божій Вернадета іде до печери з 12 школярками: сестра Туанета, Іванка Абадія, Павлина Бурди, Антонета Казала, Ганна Куреж, Тереза Куро, Катря Грамон, Марія Ільйо, Катря Манґо, Августина Сара, Юстина Субі... Дівчата моляться на вервиці. При кінці першої десятки паде друге захоплення. У цьому стані кропить свяченою водою "Паню", яка усміхається. Захват тривав цілу годину. Мельник Ніколо, враз із матірю й тіткою Вернадети, ведуть її з трудом аж на поріг близького млина. Тоді закінчилось захоплення.

3 поява (18. 2). По першій Службі Божій, біля 7 години врано пішла Вернадета на місце появ у товаристві пані Мілле й панни Пейре, що несла з собою каламар з чорнилом, ручку й картку паперу. Тільки стануло навколішки, кличе: "Вона є там!" В час цього третього захоплення не втрачає ані на хвилину володіння змислами. "Пані" сходить із ущелини праворуч в саму печеру. Дівчина підходить зовсім близько, випинається навшпиньки й простягає в руці папір. Поява не годиться написати своє ім'я. В перший раз Поява промовляє: "Воно не

кінче записувати на папері те, що маю тобі сказати! Трохи пізніше: **"Чи зробиш мені приємність і приходитимеш отут 15 днів?"** А заки зникнула, ще сказала: **"Не обіцюю тобі щастя в цьому, тільки в тому світі".** Захват тривав доброї пів години.

4 поява (п'ятниця, 19. 2). Знову в 7-ій годині врано, після 1-ої Служби Божої. З нею прийшла мати, тітка й хресна мати, Вернардао Кастиро й гурток жіноцтва з Люрду, як от Йосифіна Урос, замужня Варенге. При третьому "Богородице Діво" Вернадета впадає в приблизно пів-годинний захват. В часі захвату чує жахливі, грізні вигуки й погрозливу лайку в напрямі від річки Гави.

5-та поява (субота, 20. лютого). Знову насвітанку. Василія Кастеро, тітка Вернадети зізнає, що "мало людей" було біля печери. В той день з нею ще була мати Вернадети. Всежтаки насходилось тоді біля 30 душ. Ось деякі з них: панна Романа Манжелят, з селища Еспилюки, панни Розіна Казнаве й будуча шаритка Жермена Рівал, пані Ляне з домашньою служницею. Захоплення тривало 40 хвилин. Вервиця з перервами, в час яких скельна "Пані" навчає її, "слово в слово", молитви, **призначеної для неї одної.**

У вівторок, 23 лютого, Богородиця довірила Вернадеті три особисті для неї секрети. В середу 24-го 2., в прияві 400 до 500 осіб Поява сказала: "Покути... покути... покути...!"

В час 9-ої з'яви, в четвер 25 лютого, витриснуло з землі чудотворне джерело. В суботу 27-го лютого (10 з'ява), на приказ "Пані" Вернадета часто цілує землю, покутуючи за грішників. Чує приказ: "Піди й скажи священикам збудувати тут церковцю". У вівторок, 2. березня, в прияві 3000 осіб "Пані" каже, що їй хочеться, щоб тут приходили процесією". В четвер, 4-го березня (15-а з'ява). Біля яскині було 20,000 глядачів. В четвер, 25-го 3. заявляє Богородиця: "Я Непорочне Зачаття'. 18-а й остання з'ява відбулась в п'ятницю 16 липня 1858 року.

Багато бо хто поводяться як вороги Христового хреста. Їх кінець —то загибіль, шлунок—їх бог, а слова в їх соромі. Вони думають тільки про земне. Наше ж життя на небі, звідкіля й ждемо Спасителя, Господа Ісуса Христа, Який перемінить тіло нашого пониження, щоб стало подібне до Його славного тіла, силою, що нею Він може все покорити Собі. (Фил. 3, 18-21).

ПРАВДИВІ ХРИСТИЯНИ

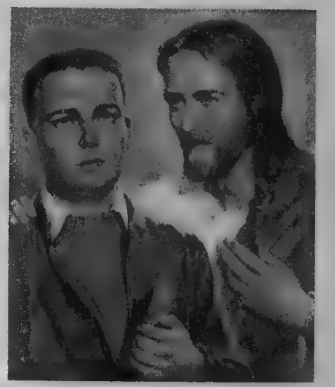

ІВАН був мудрагелем. До церкви не ходив, хіба на Різдво і Великдень, до сповіді та Св. Причастя не приступав довгі роки, церковного датку не платив, бо "Ісус Христос не потребує грошей", зо священиків насміхався, бо вони страшать людей "пеклом". Коли ж сусіди пригадували йому християнські обов'язки, Іван, усміхаючись, відповідав: "Не журіться мною та моєю душею! Я маю Христа, нікого не кривджу, не впиваюся, не краду, в Ісуса Христа вірю як у свого Спасителя, то чого ж мені боятися? Якось воно буде! Якщо ж я помилюся, то полагоджу справу з самим Христом, як стану по смерті на суд, щоб здати звіт зо свого життя!"

По якімсь часі мудрагель тяжко захворів. Смерть прийшла так несподівано, що Іван не мав часу відбути сповідь і прийняти Св. Причастя. Жінка випросила священика, щоб таки поховав Івана, бо інакше буде стид і ганьба для цілої родини. Священик уступив. Несли тіло Івана до церкви, але при дверях якась невидима сила не впустила трумни до церкви. Нарід налякався. Священик став молитися до Ісуса Христа: "Господи, прийми раба свого Івана... Змилосердися над ним!..."

На ці слова почувся з кивота голос Христа: "Він так рідко ходив до церкви, що Я зовсім не пригадую собі його. Я приймаю тих, що були мені добре знайомі за життя. Кого не бачив у церкві за життя, того не хочу бачити по смерті!"

Це тільки легенда, але вона вповні згоджується з погрозою, що Спаситель полишив усім мудрагелям, які сподіються дістатися до неба задурно цебто без доброго християнського життя, без ходження на Службу Божу та принимання Св.

Тайн. Ось Христові слова: **"Не кожен, хто говорить до Мене: 'Господи, Господи!' увійде до Небесного Царства, але той, хто виконує волю Мого Небесного Вітця. Багато-хто скажуть до Мене (в дні суду): 'Господи, Господи, хіба ми не пророкували Твоїм ім'ям, хіба не Твоїм ім'ям проганяли демонів, або не Твоїм ім'ям чинили багато чуд? Тоді ж Я скажу їм: Я ніколи не знав вас! Відійдіть від Мене ви, що чините беззаконня!** (Мт. 7, 21-23).

Християнська релігія не полягає тільки в тому, що хтось не чинить зла і не грішить, або як кажуть мудрагелі: "Я не вбив нікого, не підпалив, нічого нікому не вкрав!"

Христова Євангелія дає людям подвійне правило, якого треба придержуватися в щоденнім житті: **Деяких речей не вільно робити,** бо вони противляться Божому законові. Хто чинить заказані речі, той допускається гріха і стягає на себе Божу кару в цьому або й у другому житті.

Крім цього Христова Євангелія накладає на людей **деякі обов'язки.** Їх треба сумлінно виконати, щоб гідно зватися Христовим визнавцем. Хто занедбує ці обов'язки, той не слухає Христа, тому й не може сподіватися Його благословення ні в цьому, ні в другому житті. Коротко кажучи, Христовий закон зводиться до двох правил: **Уникай зло і чини добро!**—Свята Євангелія та навчання Христової Церкви виявляють людям, яке зло треба уникати та яке добре слід чинити, щоб гідно носити ім'я християнина. Хто не слухає навчання Церкви, той не знає, де є різниця між добром і злом, і тому ніколи не стане правдивим послідувателем Спасителя.

Хто вірить у Христа, але не живе так, як його віра наказує, той гіршить поган і нехристиян і сильно засмучує Христове серце. Розбіжність між вірою та життям це найбільша компромітація католицтва в сьогоднішніх часах, коли деякі змодернізовані чи краще спогані зовані християни, хоч признаються до Христа, не хочуть жити по-християнськи цебто не виконують того, що велять їм Євангелія та Христова Церква, бо каже українська приказка: "Воно тяжко заховати гріх, щоб люди не довідалися про нього".

Чотири розбишаки напали на одного купця. Купець не хотів віддати бандитам мошонки з грішми. Вони вбили та пограбили його майно. Між пограбованими речами була смачна шинка. Опоравшися з бідним убитим купцем, бандити забрали все, що могли, та подалися в глибокий ліс до печери. Там зладили собі смачну вечерю. Стали ділитися шинкою. Наразі один із них скрикнув: "Товариші, та ж сьогодні п'ятниця! Не вільно їсти м'яса! Церква забороняє їсти м'ясо в п'ятноньку!"

Ось дивогляд! Не мали скрупулу вбити невинного чоловіка, але боялися їсти шинку, щоб не образити Бога!

Сьогодні повно між християнами подібних дивоглядів. Закриваючись Божим іменем вони допускаються прерізних злочинів і чинять речі, що зовсім заперечують, що вони ніби християни.

Христос бажає таких визнавців, що вірять в усе, що навчає Його Церква та водночас живуть так, як велить їх віра, бо знають слова апостола Якова, який каже: **Мої браття, яка користь, коли хтось говорить, що має віру, але не має вчинків. Чи може віра спасти його?... Та й демони вірять і тремтять! — Хіба не знаєш, марна людино, що віра без діл є мертва?** (Як. 2, 14 і 20).

Отож тільки така віра, що є прикрашена християнськими чеснотами та добрими ділами є дійсною вірою, що веде людей до неба, бо чинить їх на землі улюбленими Божими дітьми!

ЗУХВАЛІСТЬ АТЕЇСТА БЕЗБОЖНИКА

Один французький безбожник пішов до церкви, став перед престолом і так закликав до Бога: "Боже, я не вірю, що Ти існуєш. Я ніколи не слухатиму Твого голосу та не зберігатиму Твоїх заповідей. Якщо Ти дійсно існуєш, пішли мені смерть, убий мене громом. Якщо грім поразить мене, то я переконаюся, що Ти існуєш. Чекаю на кару. Якщо ж Ти не пішлеш грому, і я вийду здоровий із церкви, то це буде доказом, що Ти не існуєш!"

Бог почув визов безбожника, але не відповів на нього. Безбожник вийшов цілий із церкви. Дехто може дивуватися, чому Бог не скарав цього безбожника, який богохулив свого Творця. Не слід дивуватися. Божі пляни зависокі та за глибокі, щоб ми могли зрозуміти їх. Св. Павло кличе: "О глибино багатства і премудрости і знання Божого! Які недослідимі Його присуди та недостижимі Його дороги! Бо хто пізнав Його розум!" (Рим. 11, 33-34).

Кілька літ пізніше згаданий безбожник повірив у Бога, розкаявся, став ченцем трапістом і в покуті за давні гріхи закінчив своє земське життя. Бог—це милосердний і вирозумілий Батько. Його милосердя безконечне. Людська злоба негодна рівнятися з Божою добротою. Оттому Він прощає безчисленні гріхи та навіть найбільших злочинців запрошує покаятися і стати Його улюбленими дітьми.

Подорож до Святої Землі

ПАЛЕСТИНА

о. М. Щудло, ЧНІ.

СКОРО минав час і треба було вибиратися з Єгипту. Оглянув тільки найважніші речі, щоб мати бодай приблизне поняття про цю дивну країну, яка завжди цікавила мене своєю старинністю. Так у 3-4 столітті було около 100,000 монахів єремітів. Єгипет був славний своїм монашеством, яке віддавалося контемплятивному життю, але й уміло вийти з пустині, щоб боронити християнську віру, як це чинив Св. Антоній у часі гонення викликаного арійськими візантійськими царями.

Палестина дорога кожному християнинові, бо це батьківщина Ісуса Христа та Його Пресв. Матері Марії. Отож не дивниця, що я бажав відвідати цю святу країну, де народився, жив і помер Спаситель світу, втілений Божий Син.

Вже оглядаючи Кайро, готовився я до від'їзду до Палестини. Треба було зарезервувати собі місце на літаку. Тут не було ніякої трудности, бо Arab Air-way— летунське товариство щоденно має літака, який перевозить пасажирів із Кайро до Єрусалиму.

Проте було трохи замішання з перевозом із міста до летовища. Я тричі питався, коли відходить авто з міста на летовище, і кожен раз дістав інакшу відповідь. Раз сказали мені: "О пів до п'ятої врано". Другий раз: "О п'ятій". Третій раз: "Около шостої". Невелика різниця... Тільки півтори години!

Ніколи не забуду комічнотрагічного припадку з одним англійцем. Приходжу до інформативного бюра, щоб зарезервувати собі місце на літаку до Єрусалиму і бачу в бюрі одного англійця, що нервово ходить по кімнаті. Ввесь червоний зо злости. Мене скортіло спитатися цього грубенького панка, що саме викликало його лють: "Дивіться, що вони зо мною вчинили!"— відповів англієць: "Перед учора приходжу сюди та питаюся: "Коли відходить літак до Арабії?". Вони відповідають мені: "Може сьогодні, може завтра, а може аж позавтра!". Нервозність англійця росла: "Якто може і може?..." Приходжу вчора, а вони кажуть мені, що завтра їде літак до Арабії. Приходжу сьогодні, щоб від'їхати, а ці пани кажуть мені, що літак вчора від'їхав. І як тут не злоститися?"

Цей припадок розсміяв мене. Приступив один агент, що зачув нашу розмову, поплескав англійця по плечах і заговорив: "Пане, не злостіться! На другий тиждень буде ще один літак! Чого вам спішитися?"

Около шостої години вранці 23 червня 1954 р. авто відвезло нас на летовище поза Кайром. Не летовищі провірили наші пашпорти, а летунське товариство подало всім пасажирам смачне снідання. Так перевіз, як і снідання були безплатні. Цим арабське летунське товариство різниться від американських і европейських, бо без заплати чоловік негоден рухатися ні в Европі, ні в Америці. За все кажуть: "Плати, небого, як хочеш їхати, а ні - то сиди вдома!"

На летовищі в Кайро стояв імпозантний американський літак компанії TWA, що приємно вразило американських туристів. Около пів до дев'ятої вранці наш малий арабський літак піднісся в повітря та забрав нас до Палестини. За яких дві години ми вже були в Аман, столиці Йорданії. Летіли понад каналом Суезом, який видавався малою річкою, що прорізує пісковату пустиню. Подекуди він доволі широкий. Його води блакитні. Сонце чудово відбивалося у водах каналу.

Проїхавши канал Суез, ми весь час їхали понад пустинею. Ніде не було ні трав, ні дерев, тільки піскова рівнина або горби.

В літаку було повно пасажирів. Одна із пасажирок, довідавшись, що я з Америки, почала скаржитися, що американці помагають жидам у Палестині, чим викликують обурення посеред арабських народів.

Ця молода туристка була студенткою дентистики. Вона студіювала в Кайро, щоб помагати бідним арабським жінкам, яким заборонено іти до дентистів мужчин, хоча б не знати, як буліли зуби. Казала, що все життя буде змагатися за висвободження-еманізипацію арабської жінки.

І. Минувшина Палестини

Палестина цікава для всіх християн, бо до Христа це була єдина в світі країна, де люди почитали правдивого Бога, Творця неба та землі, хоч нераз бували поважніші ухили в сторону ідолопоклонства, до якого тягнув жидів приклад поганських сусідних народів.

Початок жидівського народу виводиться від Авраама. Авраам був семітом і проживав у землі Ур в Халдеї. Одного дня Бог промовив до Авраама: **Вийди зо своєї землі і від свого роду та з дому батька твого у ту землю, що я покажу тобі, І**

зроблю тебе великим народом, і поблагословлю тебе, і звеличу імя твоє і будеш благословен. І благословитиму тих, що благословлятимуть тебе, а тих, що проклинатимуть тебе, Я проклену. (Бут. 12, 1-3).

Старенький, бо вже сімдесятилітній, Авраам послухав Бога та вибрався в далеку незнану йому країну. По довгій подорожі Бог запровадив його до Ханаану, теперішньої Палестини. Там Господь з'явився йому та промовив: **Я наділю цю землю твоїм потомкам.** (Бут. 12, 7). Це було около 2,100 року перед народженням Христа.

Авраам поселився в Ханаані та проживав собі так, як іще й сьогодні в Арабії живуть шеїки. Випасав худобу і з цього жив. Тут проживав теж і його син Яків зо своїми дванадцятьма синами. Сини ж Якова не любили свого найменшого брата Йосипа, бо батько надто пестив його. Одного дня схопили Йосипа та продали його мидіямським купцям, що йшли до Єгипту (Бут. 37, 28). Купці дали їм за те 20 срібняків. Отак Йосип опинився в Єгипті, де тоді панували фараони завойовники, з походження Гиксоси, які прийшли були з Палестини та зайняли Єгипет.

Купці продали Йосипа царському дворянинові Путифарові. Св. Письмо каже: **І був Господь із Йосипом так, що в усьому щастилося йому.** (Бут. 39, 2). Йосип відгадав дивний сон фараона про сім ситих і сім худих корів (Бут. 41, 2), за що цар учинив його своїм заступником у розлогому єгипетському царстві: **Ти будеш сам над моїм домом і все царство слухатиме твого слова. Тільки престолом я буду більший від тебе.** (Бут. 41, 40).

Сім ситих корів представляло сім урожайних літ. Сім же худих—це неврожайні літа та час посухи. Йосип, ставши заступником царя, видав розказ нагромаджувати збіжжя до шпихлірів, щоб зготовити запаси на неврожайні роки.

Коли ж ці літа посухи прийшли, ввесь тодішній азійський світ почав їти до Єгипту за збіжжям. Удалися туди й зрадливі брати Йосипа, хоч не пізнали, що єгипетський вельможа це їх брат Йосип. Страх напав на зрадливих братів, як Йосип дався їм пізнати. Але проданий брат не був злобною та мстивою людиною. Він успокоїв їх страх і промовив: **Не лякайтеся! Хіба я замість Бога? Хоч ви змовлялися проти мене, то Бог обернув те на добро, щоб так було, як тепер, щоб багато людей вирятувалося від голоду.** (Бут. 50, 20).

Ціла родина Йосипа переселилася до Єгипту. Фараон дав

їм дозвіл поселитися в плодючій околиці Ґошен, де вони випасали худобу. Ґошен це пасмуга землі біля Червоного Моря.

За династії фараонів з династії Гиксосів жидам-євреям добре жилося в Єгипті. Гикси були наїздниками та завойовниками країни. Євреї були подібні до Гиксів. Не дивниця, що ці фараони радо вітали в себе всяких чужинців, бо це послаблювало силу єгиптян. Приходьки чужинці були симпатиками та співпрацівниками гиксів, які дозволяли чужинцям мешкати та користати з зайнятої країни.

Ніхто не знає, як довго нащадки Авраама проживали в Єгипті. Назагал учені твердять, що пробування євреїв у Єгипті тривало около п'ять сот літ. За цей довгий час жиди страшно розмножилися та дійшли до сили й багатств. Тимчасом дійсно єгипетські фараони з Теб потрапили скинути та прогнати фараонів гиксів. З поваленням династії чужих фараонів почалася реакція проти всіх чужинців, особливо проти семітів, бо фараони завойовники самі були семітами. Жиди, що проживали в Єгипті, були підозрілі визвольникам і революціонерам, бо їх посуджували, що вони симпатизують із завойовниками гиксами. Не дивниця, що по прогнанні фараонів гиксів почалося гонення семітів-євреїв, які були доволі численні та багаті.

БАЛАКУНИ І КРИКУНИ

Генрих Карузо (1873-1921) був славним італійським співаком. Цілий світ подивляв його майстерні виступи. Він об'їхав сливе всі славніші міста світу. Раз Карузо приїхав до Аргентини і виступив у театрі. Захоплена публика страх оплескувала його, домагаючись, щоб деякі кавалки двічі повторяв. По закінченні концерту Карузо мило та задоволено споглянув на переповнену залю, усміхнувся та закликав: "Сердешно дякую всім за ласкаве та прихильне прийняття. Але мене дивує тільки те, чому ті, що сидять на бальконах і найменше заплатили за мій концерт, найбільше плескають мені?"

Таке й буває по громадах, товариствах і парафіях. Ті, що найменше роблять для спільного добра та найслабше причиняються до вдержання товариства чи парафії, звичайно найбільше галасують і критикують тих, що трудяться та працюють для спільного добра.

І промовив Давид до Натана: Я погрішився проти Господа. І відказав Натан Давидові: І Господь прощає тобі твій гріх, ти не помреш. (2. Ц. 12, 13). Як тільки Давид щиро розкаявся, Бог відразу пробачив йому гріх, за який хотів покарати смертю.

ЗАМОЛОДІ ПОДРУЖЖЯ

М. Щ.

"СИНУ, подружжя це дуже важна справа. Не вільно брати її легкодушно, бо за помилки в подружжі неодна пара карається в цьому житті, а може й у другому. Раз оженишся, то прийдеться все життя проживати з тою самою особою. Не поможе каятися, бо тут нема вороття. Спаситель учинив подружжя нерозірвальним: **Спочатку ж творення Бог сотворив їх чоловіком і жінкою; длятого чоловік покине батька та матір, і з'єднається зо своєю жінкою й стануть обидвоє одним тілом. То вже їх не двоє, а одне тіло. То ж, що Бог з'єднав, чоловік нехай не розлучує."**

А вдома учні знову питали Його. І каже їм: Хто відпустить свою жінку й оженеться з іншою, чужоложить з нею. І коли жінка покине свого чоловіка і віддасться за іншого, чужоложить. (Мар. 10, 6-12).

"Чи розумієш важність християнського подружжя" — отак мій батько намагався опам'ятати мене та відвести від плянованого подружжя з Орисею.

"Татку", відказав я, "все те мені ясне, але я люблю Орисю й хочу взяти собі її за жінку".

"Ти ще замолодий, Всеволоде. Тобі ледве 20 років. Орися ж ледве сімнадцятилітня дитина. Почекайте декілька років. Уперед піди до університету, покінчи школу, здобуть адвокатський диплом, і тоді вже женися. Ніхто не зборонює тобі. Мамця й я бажають твого добра. Все життя я тяжко працював, щоб вивести тебе в люди й дати краще життя ніж сам я мав!"—тягнув засмучений батько.

Нажаль я не послухав мудрої поради й пізніше мусів гірко покутувати за непослух. Любов засліпила мене: "Ми любимося. Все інше малозначне!"— відрубав я.

Батько дав мені позволення женитися, але виразно заявив, що ніякої фінансової помочі не дістанемо від нього. Я пристав на все і зрікся права до спадщини, викликуючи в ньому сильне обурення оцією дитячою заявою: "Не потребуватиму ваших грошей. У день буду працювати, а вечорами ходитиму до школи, бо хочу бути інжинером".

Розповів усе своїй нареченій. Недосвідчена та необзнайомлена з проблемами життя Орися ніжно поцілувала мене та самопевно закликала: "Не бійся! З нами Бог. Якось усе влаштується. Взаємна любов поможе нам перебороти всі труднощі".

Батьки Орисі справили скромне весіля, бо самі були небагаті. Відсутність Всеволодових батьків прикро вразила молодят і гостей. Шлюб, весільне прийняття та кількадневна медова прогулька трохи затерли неприємне враження.

Ми замешкали в невеличкім дімку, що закупили за скромне Орисине віно. Властиво дім не був наш, бо ми дали тільки завдаток, зобов'язуючись щомісяця виплачувати немалий довг.

Дім стояв на краю міста. До школи було зо 3 милі. Я знайшов собі роботу в столярськім варстаті. Платня була невелика, але вистачала на наші скромні видатки.

Я хотів відложити школу на два-три роки, щоб заощадити трохи грошей на книжки та шкільні оплати. Орися ж натискала, щоб я в осені зачинав інжинерський курс, бо хотіла щоскоріше "бачити свого мужа інжинером".

Отак я записався на курс. Моя подруга, не кажучи мені нічого, знайшла собі роботу в міськім муніципалі. Робота не була тяжка. Орися вела книги, відбирала гроші від клієнтів і порядкувала рахунки. Моя гордість була трохи зранена, бо "який з мене чоловік, якщо негоден дати одержання власній жінці?"

Мовчав, бо треба було грошей. Наша хата бідно виглядала. Було в ній кілька старших меблів, що їх подарували Орисині батьки. Всетаки наше подружне життя було щасливе. Нові враження, свідомість, що належимо одне до одного, а в прикрих хвилинах згадка про Боже Провидіння "Бог добрий" упріємнювали нам щоденне трудяще життя.

Орися верталася скоріше з роботи, щоб приготовити теплу вечерю. Хоч сама була змучена, проте не зважала на себе, бо її журила моя втома. По ве-

чері я мусів спішитися до школи на виклади. Вертався по 10-ій годині. Треба було братися до науки та задач. Нерідко йшов спати аж о першій годині в ночі й тоді негоден був заснути з перемучення. Вранці треба було йти до тяжкої праці в столярні та настоячки працювати вісім годин.

Одного дня здрімався при варстаті. Моя рука зсунулася між триби машини, яка сильно поторощила пальці. Жінка стала безконтрольно ридати, бо їй здавалося, що світ завалився.

Лікування тривало два місяці. Скромний заробіток Орисі не покривав наших видатків. Вірителі почали висилати нам погрозливі листи. Ох, як ми тоді молилися, благаючи Пречисту Діву чувати над своїми дітьми!

По двох місяцях я дістав іншу працю з меншою платнею. Треба було обмежувати видатки до конечности. Орися перестала купувати нові сукенки. Я брав собі канапки до праці, щоб не купувати їх у поблизькім ресторані.

Самі не ходили відвідувати давніх приятелів і не запрошували до себе, бо не мали чим приймати їх. Ми сливе забули, що таке кіно, хоч Орися колись сильно любила ходити до театру. Ми пересвідчилися на власній шкурі, що сама любов не вистачає, щоб розпочинати в світі йову родину.

Фінансові клопоти затроювали мені життя та відбирали охоту до науки. "Орисю", — заявив одного недільного пополудня своїй жінці, "перериваю інжинерський курс. Щомісяця не стає нам грошей на покриття видатків. Треба їсти, треба сплачувати довг, платити за школу... Ось наш старий автомобіль попсувався й навіть нема защо направити його. Мушу ходити пішки до школи, хоч у роботі працюю настоячки ціліський день!"

Орися рішуче спротивилася й дістала трохи грошей від батька. Для мене було соромно позичати гроші від незаможних Орисиних батьків, коли мої багаті батьки й сотика не дали нам.

Батькова допомога поліпшила наше фінансове положення. Я й жінка дістали підвишку платні. Здавалося, що небо випогодилося з понурих хмар, аж тут нагло помер Орисин батько. Сум укрив родину. Батькова асекурація була така незначна, що ледве покрила видатки похорону.

Ми мусіли взяти матір до себе, бо вона буквально не мала з чого жити. Сподівалися, що якось дамо собі раду, аж тут Орися стала вагітною.

"Мій Боже", закликала моя

жінка. "Що буде з нами? Як зможемо виживити дитину, коли трудно удержати себе та стареньку матір!"

"Не журіться, діточки", мати встрянула в нашу розмову. "Любіть Бога, зберігайте Його святі заповіді і Він не опустить вас. Хіба не молимося до Нього: **Отче наш,... хліб наш насущний дай нам сьогодні"...**

Старенька мати бачила нашу скруту й пішла на роботу. Довге вистоювання спричинило пухлину в її ногах. Двічі на тиждень мусіла ходити до лікаря. Наші довги зросли під небеса. Софа була єдиним новим меблем у хаті. Ще бракувало $35.00, щоб заплатити за неї. Не було звідки. Компанія відобрала нам її, бо три місяці не платили довгу.

Бувало, що я почувався сильно хворий. Замість лишатися в ліжку, всетаки мусів іти до праці, бо домашні потреби зростали з кожним днем.

Тільки сильне довір'я до Бога та щоденна молитва рятували нас від зневіри. Скільки разів наша вечеря складалася з сухого хліба, риби та чаю! І дійсно треба було нам цього довір'я, й то дуже багато!

Одної середи по скромній вечері прийшов післанець із банку та передав нам листа. Управитель банку грозив, що банк забере наш дім, якщо до двох днів не заплатимо тримісячного довгу: $180.00.

Ні я, ні моя дружина не могла заснути всю ніч. Ми страшно журилися: "Звідкіля взяти гроша? Ніхто не позичить нам. Якщо не заплатимо рати, то банк викине нас на вулицю!"

Хоч не бачив виходу, всетаки був певний, що ласкавий Бог не забув про нас. За те Орися переходила страшну спокусу, хоч наразі ховалася з нею передо мною.

Вранці пішла до праці. Була бухгальтеркою, тому реєструвала гроші та вкладала їх до каси. П'ятки, десятки, двайцятки викликали в ній спокусу взяти потрібні гроші й заплатити рату банкові.

"Візьми!" — якийсь понурий голос невпинно бренів в її ушах. "Опісля віддаси. Бачиш, що нема іншого виходу". Орися відкинула спокусу. В часі обідньої перекуски зателефонувала до банку, благаючи посеред сліз трохи підождати. Не було милосердя. Управитель безсердешно відрубав на її покірне благання: "Банк не може руйнувати себе через вас!"

По перекусці спокуса стала ще більше нагальна: "Бери, бери, бери! Бог бачить, що нема іншого виходу. Це не крадіж, бо згодом віддаш, ще заки викриється твій учинок".

Орися сильно змагалася, відмовляючи невпинно: "Пресвятая Богородисе, спаси нас!" Молитва врятувала її. "Ні, це крадіж! Бог не благословить злодіїв", промовила до себе, витягнула з торебки вервичку й пішла додому, відмовляючи її по дорозі.

І дійсно Пресвята Богородиця не опустила нас, бо ласкавий Господь вирятував нас від руїни, хоч, по-людськи говорячи, не було виходу з безнадійного положення.

Вечеря проминула в гнітучій мовчанці. Кожне з нас думало, що це востанне вечеряли у власнім домі. Ми готовилися на найгірше, аж тут новий автомобіль заїхав на подвір'я.

На наше превелике здивування мій батько й мати вісіли з нього та ввійшли до хати. "Що сталося?" подумав я. "Та ж він відрікся мене! Ні батько, ні мати не були в нас, відколи ми побралися".

"Слава Ісусу Христу!"—привітала нас моя мати. "Слава навіки!"—відповіли ми, не знаючи, як вітати їх і від чого починати розмову.

"Вже від кількох місяців", промовив батько, "різні бизнесмени докучають мені за ваші довги. Сьогодні пополудні управитель банку закликав мене і заявив, що викине вас з хати!"

Як батько говорив, мати оглядала нашу гостинницю: поломаний стіл, витерта підлога, старі й зужиті крісла.

Я намагався відгадати, що означали ці несподівані відвідини. Батько тягнув дальше: "Сину, лиха доля спіткала тебе".

"Чому?" спитався я, дивлячись йому просто в очі. "Чому?"—відповів батько. "Біда в хаті, нужденний дім, повно довгів, тяжка непоплатна праця за дня й школа ввечорі, і ти ще питаешся, чому?".

Моя подруга залилася сльозами. "Тому", промовив я, намагаючися успокоїти Орисю, "наш дім бідний, але це наш дім, в якім панують згода та любов. Тут нема жахливих сварок, вічних нарікань і криків"...

Я бачив, як моя мати прикусила губи та силувалася гамувати сльози, бо саме такий був дім, в якому я виріс. Там були гроші, нові меблі, гарний автомобіль, але бракувало згоди між батьками, тому й ні мати, ні батько не знали, що таке родинне вогнище та подружнє щастя.

Батько поглянув співчутливо на мене й Орисю та знову заговорив: "Управитель банку грозив мені, що виставить ваш дім на ліцитацію і впустить вас у газети. Я не міг би стерпіти

такого стиду... Оттому ми прийшли допомогти вам".

Ні Орися, ні я не вірили власним ушам. Та ж він відрікся нас! Що сталося?...

"Матінко Божа"!— закликала моя жінка й кинулася батькові в обійми. Він уперше пригорнув до серця й ніжно поцілував її в чоло, приймаючи за свою дитину.

Батько поплатив усі наші довги, ба й згодився покривати мої шкільні видатки, поки не покінчу курсів.

З тої пори доля всміхнулася нам. Наше фінансове положення значно покращало. Як Орися пішла до шпиталю, то батько заплатив усі видатки. Наша маленька донечка Настуся стала його улюбленицею. Щонеділі відвідує нас і бавиться з нею.

Ці відвідини благородно впливають на моїх батьків. Дивлячись на наше щастя, вони перестали сваритися та провадити "домашню війну". Мир запанував між ними. Нерідко бачимо їх у церкві, як обидвоє приступають до Св. Причастя.

Мені стало легше вдержувати родину. По шістьох роках покінчив студії та дістав інжинерський диплом. Тепер працюю як інжинер у військовій летунській фабриці. Добре живеться нам, за що сердешно дякуємо Богові та Преч. Діві Марії.

Проте, навчившись на власнім досвіді, радимо молодим хлопцям і дівчатам не вступати в подружий стан, якщо не мають будьякого, хоча б скромного, фінансового запевнення, бо годі щасливо жити "на самій любові".

ОКО ЧИ ДУША?

Одна багата американка вибралася автомобілем на прогульку. Стався прикрий випадок, ударилася з другим автомобілем і стратила вухо. Це було їй дуже прикре. Удалася до спеціяліста та благала рятувати її від стиду.

Хірург-спеціяліст обіцяв направити лихо, якщо хтось дасть їй оригінальне людське вухо. Пані втішилася та подала оголошення до часописей. Нарешті зголосилася одна вбога жінка, яка мала хворого чоловіка та сьомеро дітей.

Була добра нагода видобутися з фінансових клопотів і жінка рішила використати її. Написала до згаданої добродійки та пожертвувала їй власне вухо, за яке зажадала 4,000,000 долярів!

Невідомо, чи ці дві жінки зробили "якийсь інтерес". Проте варто б знати, чи ця жінка, яка жадала 4,000,000 долярів за вухо, так сильно цінила свою безсмертну душу? Духа вартіша за всі скарби світу! Христос не помер, щоб рятувати наше тіло від смерти, але щоб спасати душі від вічного прокляття.

1) Я чув, що гріх нечистоти з самим собою не позбавляє людину чистоти в очах Церкви, а тільки в очах Божих.

Це неправда. Свідоме та добровільне порушення чистоти обдирає душу з чесноти так у Божих, як і в очах Церкви, бо це смертельний гріх. Спаситель каже: **Блаженні чисті серцем, бо вони Бога зобачать.** (Мт. 5, 8). Треба негайно відкидати нечисті спокуси, відмовляючи якусь молитовку, робячи знак хреста чи вимовляючи: "Ісусе, Маріє, Йосипе, відженіть від мене диявола".

2) Я читала, що в часі війни японські летуни разом з літаками кидалися на ворожі кораблі. Самі гинули, але затоплювали їх. Чи це гріх самогубства?

Ці летуни належали до "батальйонів смерти". Члени цих батальйонів зобов'язані виконувати приказ своїх настоятелів, навіть як є певні, що виконання доручень спричинить їхню смерть. Вони не замряють убити себе, а знищити ворожий корабель. Смерть летуна є другорядним наслідком їх акції, тому вона не є самогубством."

3) Я взяв цивільний шлюб, бо посварився зо своїм парохом. Тепер каюся. Що маю робити?

Треба перепросити отця пароха, який часом має прикрий обов'язок звернути увагу своїм парафіянам, за що неодин чи неодна неслушно обурюються. Парох не може мовчати на надужиття. Якщо б мовчав, то зрадив би Христа, який поручив йому пасти Його вівці.

Щоскоріше поправте свій шлюб перед священиком і двома свідками. Цивільний шлюб для католиків є смертельним гріхом. Він не чинить людей дійсними подругами в очах Божих. Такі "подруги" не є чоловіком і жінкою. Вони є публичними грішниками, бо постійно живуть у тяжкім гріху. Церква не допускає їх до Святих Тайн, відмовляє християнського похорону та забороняє публично молитися за них, якщо вони померли без покути.

Покайтеся, попросіть священика поблагословити ваш шлюб і будете мати спокій сумління та Боже благословення. Кожен може зробити дурницю, але добрий християнин старається щоскоріше направити її.

4) Скільки є комуністів у Совітському Союзі?

Годі сказати, скільки в Совітському Союзі є дійсних комуністів. Микита Хрущов хвалився, що його комуністична Партія начисляє 8,000,000.

Слід підкреслити, що між тими комуністами є багато, може й половина опортуністів, які є комуністами для "гешефту", але в серці ненавидять комунізм.

Диявольська поліційна система Совітів так зорганізована, що противники марксизму прямо не мають змоги виявити потрібного спротиву та знищити її. Тільки в разі війни при чужій помочі противники комунізму зможуть підняти голову та стерти з лиця землі ту жорстоку систему, яка піде в історію як ганебний винахід ворогів людства та Бога.

5) Як був я малим хлопцем, то в сповіді затаїв один легкий гріх. Чи тепер маю відбути загальну сповідь

Якщо ви думали, що ваша сповідь була добра, хоч затаїли легкий гріх, то не треба відбувати загальної сповіді. Ви таксамо незобов'язані визнавати давній повседневний гріх, бо на сповіді треба обов'язково визнати **тільки** смертельні гріхи. Сповідь буде добра, навіть як хтось свідомо та добровільно не сповідається з легких гріхів.

Вистачає акт жалю чи любови, щоб простилися легкі гріхи навіть без сповіді.

Якщо ви думали, що ваша сповідь була недобра через те, що затаїли легкий гріх, то треба відбути загальну сповідь від того часу, коли затаїли цей гріх, бо через лихо поінформоване сумління сповідь була дійсно святокрадська. Вистачає проте визнати тільки смертельні гріхи та їх число, як будете відбувати загальну сповідь.

6) Як ми знаємо, що Бог завжди вислухує наші молитви, якщо ми належно молимося?

Знаємо, що Бог завжди вислухує наші молитви, якщо ми належно молимося, бо Ісус Христос сказав нам це словами: "Щонебудь попросите Отця в Моє ймення, Він дасть вам".

СМІХОВИНКИ

Михась був дуже збиточним хлопчиком. Мати хотіла опам'ятати його: "Михасю, як ти думаєш дістатися до неба, коли ти такий збиточник?"

Михась: "Я буду докучати Св. Петрові і так довго гримати в райську браму, що він вийде і скаже: "Михасю, йди до середини або геть звідсіля!" Тоді я негайно вскочу до неба!

Придорожний знак на гостинці в Флориді: "Поможіть нам держати Флориду зеленою! Привозіть багато грошей!"

Дочка: Татку, я сьогодні посварилася з нареченим. Хто з нас має уступити?

Татко: Тепер ти уступи його, а по шлюбі він сам уступитиме тобі.

Кум: Я чув про вас багато дечого.

Кум: А що ви чули?

Кум: Не журіться. Я певний, що все те брехня і видумки лихих людей.

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

ГРІХИ ПРОТИ ВІРИ

Християнин - католик грішить проти віри через невірність, відступництво, єресь, схизму, байдужність і чинну участь у некатолицьких відправах.

1. **Невірність,** властиво говорячи,—це брак віри в людині, що ще не прийняла тайни хрещення.

Позитивна невірність є тоді, коли людина не принимає Богом об'явленої правди, яку вже пізнала. Невірним був Апостол Тома, який мимо запевнення інших Апостолів, що Ісус Христос воскрес, не хотів вірити, доки не побачив на руках Його знаків від цвяхів, і не вложив пальця свого в рани від цвяхів, і не вложив своєї руки в Його бік. Таких людей, як Тома, є багато в світі. Вони вірять тільки в те, що бачать і чого можуть діткнутися, а все проче відкидати. Невірність, каже Св. Іван Золотоустий,—це пісковатий ґрунт, що не приносить овочів, хочби дощ р'ясно зрошував його. Позитивною невірністю людина тяжко зневажає Бога, бо не вірить Тому, Хто є самою правдою і нікого не може обманити. Через позитивну невірність людина допускається одного з найбільших гріхів. **"Хто не ввірує, буде осуджений"** (Марко, 16: 16).

2. **Відступництво (апостазія)** є тоді, коли людина відкидає **всі** правди віри, що їх Бог об'явив, і Його св. Церква подає до вірування. Блудяще та грішне життя часто провадить людину до відступництва. Відступник заперечує правди віри зо страху або сорому, чи з марних світових причин і людського згляду. Відступник відрікається самого Г.Н.І. Христа. Через те відступник підпадає карі вічного прокляття. Спаситель каже: **"Хто відречеться Мене перед людьми, і я відречусь його перед Отцем Моїм Небесним"** (Мат., 10: 33). Відступництво—це найтяжчий з цих гріхів.

3. **Єресь** є тоді, коли людина заперечує одну чи більше правд віри, що їх Бог об'явив і Його Церква подає до вірування. Єретик добровільно й вперто заперечує одну або більше правд віри. Єресь—це один із найбільших гріхів. Не кожний єретик є відступником. Звичайно говорячи, єретик не є відступником.

4. **Схизма** є тоді, коли людина не хоче піддатись владі Папи або єпископа. Схизматик звичайно заперечує ще й інші правди віри, що їх Бог об'явив, і Його св. Церква подає до вірування, тому він підпадає карам, що їх Церква накладає на єретиків.

5. **Байдужність (індиферентизм)** учить, що всі релігії є однаково добрі. Многі люди не хочуть завдати собі труду, щоб добре перестудіювати правди віри, які Бог об'явив, і Його св. Церква подає до вірування, і постепенно тратять віру. Людина потребує, щоб її постійно зміцняли правдами та практикуванням релігійних обов'язків. Чому Н. Г. І. Христос, а після Нього Апостоли, а відтак мільйони християн-католиків так багато були б терпіли й так сильно протидіяли численним переслідуванням, коли б без значення було те, в що людина вірить? Це ж абсурд припускати, що Бог не дбає, коли люди обвинувачують Його Сина як обманника та богохульника, чи почитають як Бога!

6. **Чому християнин-католик грішить проти віри,** коли бере чинну участь в некатолицькій відправі? Тому, що тоді він признає некатолицького служителя релігії і віддає шану релігійним церемоніян фальшивої релігії, дає лихий приклад іншим людям і наражує себе та других людей на утрату віри.

Людина може втратити віру через те, що: 1) добре не студіює науки св. Церкви; 2) добровільно сумнівається в правди віри, що їх Бог об'явив і Його св. Церква велить вірити; 3) читає книжки та інші писання, які поборюють правди віри; 4) бере чинну участь у зборах людей, чи товариствах, що є ворогами католицької релігії, і 5) занедбує виконувати свої релігійні обов'язки.

Знана є приказка: "Хто тратить майно, багато тратить; хто тратить життя, більше тратить; але хто тратить віру, усе тратить!" Горе цій людині, що втратила віру!

У НАС ВІРОЮ ТОРГУЮТЬ

Коли б до вашої хати прийшов незнайомий чоловік і зачав говорити "поступові" речі про родинне життя, про самопошану, про любов, про довір'я, і сказав, що він в те все не вірить, що то всьо забобони, кінські окуляри, що такі речі є добрі лише для людей неписьменних, що він те все нищить, висміває й старається жити якраз противно тим законам, то ви такому чоловікові їсти не дасьте й наніч не приймете. Ви його прожинете на сто вітрів, бо знаєте, що це значить. Ви пізнаєте, що то розбійник дому вашого, бо він висміває вашу віру, ваше довір'я, яке є підставою дому вашого.

Чи можна женитися з протестантами?

"Я покінчив гайскул. Сам є католик. Тепер працюю в фабриці та товаришую з протестантською дівчиною. Часто говоримо про подружжя, але я не раз казав їй, що не буду женитися хіба з католичкою. Вона заявила мені, що віра не має великого значення, бо остаточно католики та протестанти вірять у того самого Бога, Біблію, небо, тощо. Вона таксамо сказала, що погодиться, щоб я виховував діти по-католицьки.

"Нераз маю докори сумління, що ходжу з нею. Я хотів би, щоб вона стала католичкою, але не знаю, як їй це сказати, бо не бажаю, щоб думала, що я силую її. Чи я можу дальше товаришувати з цією некатолицькою дівчиною?

Відповідь:

Не було б гріха, якщо ви дійсно рішені не женитися з нею або маєте замір переконати її, щоб взяла інструкції про католицьку віру. Але це не сміє тривати довгий час. Якщо вона не погодиться обзнайомитися з католицькою вірою, тоді треба зірвати цю приязнь, бо що довше триває, то прив'язання стає сильніше, і через те тяжче буде розлучитися.

Двоє молодят, що сильно люблять ся, не добачують, яке то важне для католика не женитися з некатоличкою. Любов засліплює його та не дає бачити, що віра надзвичайно важна та конечна для щасливого подружжя. Оттому негайно треба обговорити з нею цю справу.

Розуміється, не вільно нікого силувати ставати католиком чи католичкою. Церква не бажає силуваних навернень. Оттому треба пояснити цій дівчині цілу справу: "Я не бажаю і не можу заключати подружжя з особою, що має відмінну від моєї віру, бо переконаний, що католицька Церква є одинокою правдивою Христовою Церквою. Якщо ти бажаєш вийти за мене заміж, то треба обзнайомитися з мою католицькою вірою. Якщо по належних інструкціях зобачиш, що католицька релігія є правдивою Христовою релігією, то зможеш стати католичкою.

"Католицька Церква вимагає від некатоликів, що бажають заключити подружжя з католиками, щоб обзнайомилися з католицькою вірою, бо інакше не зможуть розуміти свого подружого партнера чи партнерки та не потраплять помагати в католицькому вихованні дітей.

"Я ж сам негоден належно вияснити тобі католицької релігії. Чому б не піти до отця пароха? Він не буде силувати тебе ставати католичкою. Це буде залежати тільки від тебе. Якщо його вияснення не переконають тебе, що католицька Церква є єдиною Христовою Церквою, то зможеш свобідно перервати ці інструкції про католицьку релігію. Ніхто хіба твоє власне сумління може присилувати тебе вступити до католицької Церкви".

Якщо згадана дівчина не погодиться брати інструкції про католицьку віру, от треба зірвати з нею приязнь. Ви ще молоді. Будете мати неодну нагоду запізнатися з католицькими дівчатами. Якщо ж не зірвете цієї приязні, то вона напевно доведе вас до **мішаного** подружжя або й навіть до **грішного подружжя** поза Церквою.

Оттому ви поважно зобов'язані в сумлінні зірвати цю небезпечну приязнь, бо не вільно наражати себе на небезпеку мішаного подружжя. Крім цього діти мішаних подруж звичайно бувають стрчені для Церкви. Вони стають байдужні до всякої релігії, бо відмінні релігії батьків витворюють у них поняття, що всі релігії однаково добрі або що можна обійтися взагалі без релігії, бо вона не є найважливішою справою в житті людини.

Хто ж розумний може без гріха наражатися на подібні небезпеки для себе самого та своїх будучих дітей?

Поправді кажу вам: Коли двоє з вас згодяться на землі про всяку річ, станеться їм від Мого Отця, що на небі, бо де двоє або троє зібрані в Моє ймення, там Я посеред них. (Мт. 18, 19-20). Спільна молитва більше подобається Богові, бо звичайно вона буває ревніша та через злуку з іншими має більшу силу в Божих очах.

"Виявляйте цю Церкву, матір душ, видимою на горі, світлом народів; видимою в її житті, в її історії, в її змаганнях і тріюмфах, в її богослужбах, в її Тайнах, в її священиках, в її ієрархії, видимою в тому Римі, де заступник Христа є осередком її єдности і джерелом авторитету... Дбайте, щоб любили й шанували таку святу Церкву... Побуджуйте і відсвіжуйте у вірних, особливо в молоді, цю духову силу, так необхідну сьогодні, але якої їм дуже часто бракує: сенс католицької чести. Це похвала і подив сина для своєї матері. Це є те відчувати з Церквою. Це та свідомість, що для них релігія, Христос і Церква є одно і те саме".—Пій XII, з промови 17. 2. 1942.

ВІДВАЖНА ЖІНКА

В часі французької революції завзяті масони, безбожники зібрали ціле місто та звеліли голосувати, чи треба усунути Бога з публичного життя. Розагітована юрба підняла руки проти Бога. Тільки одна старенька жінка, піднявши догори руку, закликала: "Я голосую за Богом!" Це був єдиний голос за Богом.

Розлючена юрба на місці вбила старушку. Це приклад для всіх християн, як треба боронити свою релігію. Хоча б цілий світ ішов проти Христа та Його Церкви, добрі християни повинні навіть із нараженням життя боронити засади Св. Євангелії, Папу та священиків проти накидів Христових ворогів.

ЖЕРТВА АВРААМА

Бог мав великі пляни супроти Авраама, якого рішив вчинити батьком вибраного народу. Від таких людей Бог жадає великих жертв, якими вони виказуються гідними стати знароддям у Божих плянах.

Бог досвідчав віру Авраама. Ось одного дня отак промовив до нього:

Авраама, Авраме..., візьми свого сина (Ісаака), якого ти полюбив, і йди на гору Морія та принеси його там у жертву цілопалення! (Бут. 22, 1-2).

— — —

Бог домагався від Свого слуги Авраама дуже великої жертви. Треба було принести Богу одинака Ісаака, через якого старенький батько сподівався стати батьком вибраного народу, як Бог був обіцяв йому при виході з землі Харан.

Людина слабої віри була б захиталася та стала сумніватися, чи Бог дотримає дану обітницю. Авраам був мужем сильної віри. Не захитався посеред досвіду. На Божий приказ узяв свого єдиного сина, улюбленого Ісаака, та подався на гору Морію.

На горі збудував із каміння жертівник, наклав на нього дров і зв'язав сина, щоб убити його та принести Богу в жертву цілопалення.

З яким болем серця бідний батько піднімав ніж, щоб устромити його в серце свого улюбленого Ісаака. Любов до Бога перемогла любов до сина. Батько підняв ніж, щоб убити Ісаака, а тут Бог через ангола закликав до нього:

Авраама, Авраме..., не накладай своєї руки на хлопя і нічого не роби йому. Тепер я пізнав, що ти боїшся Бога, і не пощадив ради Мене свого улюбленого сина...

За те, що ти вчинив таку річ і не пощадив свого сина Мене ради, Я сильно поблагословлю тебе і розмножу твій рід як зорі небесні, і як пісок на березі моря... І в твоїм потомстві всі народи землі будуть благословенні тому, що ти послухав Мого голосу! (Бут. 22, 11-17).

Авраам оглянувся і в кущах зобачив ягнятко. Узяв його та приніс Богу в жертву, а з живим сином Ісааком повен щастя вернувся додому.

Приказуючи принести Собі в жертву Ісаака, Бог показав, що Він є абсолютним Володарем людського життя, бо воно є Божим даром, який Бог може в кожній хвилині відобрати людині. Відкликаючи приказ, Бог заявив, що не бажає, щоб люди жертвами людського життя признавали над собою Його володіння.

Божий приказ був досвідом Авраамової віри та послуху Богу. Авраам щасливо перейшов досвід, бо вповні довір'яв своєму Творцеві. За те Бог дотримав Свою обітницю. З потомства Авврама вийшов великий ізраїльський нарід, що сьогодні бувби одним із найславніших народів світу, якщо б жиди були не відкинули та не розп'яли воплоченого Божого Сина Ісуса Христа, за що стягнули на себе Боже відкинення та незлічимі кари, що до сьогодні спадають на колись улюблений Божий нарід.

др. В. Щурат

СЛОВО ІЛЯРІОНА

Володимировоб смерти
блаженно пам'ятна річниця!...
Вже того з пам'яти не стерти,
ким пам'ять давних діл держиться.

У Десятинній в світлі тоне
величня княжа домовина,
А Богородиця з ікони
глядить на батька, то на сина.

Над батьком тихі сльози ронить,
на сина навіває мрії
і Ярослав чоло вниз клонить
перед іконою Марії.

Й народ схилився, як повен колос..
Бо із високого амвона
паде, мов з неба, сильний голос...
могуче слово Іляріона:

"Хвалять всі землі, всі народи
своїх подвижників віддавна...

Апостол народів ядерно змалював вартість любови Бога в щоденнім житті християн: "Якщо б я говорив людськими й ангольськими мовами, а не мав любови, то я був би як дзвінка мідь або гудячий бубон.

"Й коли б я мав дар пророцтва і знав усі тайни й усе знання, і мав віру, щоб і гори переносити, а не мав любови, то я ніщо.

"І коли б я роздав усі маєтки свої, і якщо б віддав своє тіло на спалення, а не мав любови, то пожитку не матиму жадного". (І Кор. 13, 1-3).

Не забуваймо цієї важної правди, бо немало хто багато трудиться, але нагороди не дістане, бо не трудиться з любови до Бога та не звертає до Нього своїх діл при помочі доброго намірення. Добрий намір надає вартість навіть найменшим нашим ділам, бо чинить їх надприродними та милими Богу. Бог хоче, щоб люди так поступали, скеровуючи до Нього всі свої гадки, слова та діла. "Ті, що люблять Бога, придержуються Його дороги". (Сир. 2, 18).

"Ті, що належать до Ісуса Христа, розп'яли тіло з пожадливостями та похотями. Коли Духом живемо, то й Духом ходім!" (Гал. 5, 24-25).

Вінніпеґ став центром для ОО. Редемптористів

(Посвячення Провінціяльного Дому)

Східня, українська вітка Чину Найсв. Ізбавителя процвітає в Канаді вже понад 50 літ. Отже більше ніж пів сотки століття Редемптористів працюють між укр. народом над спасінням душ на американському континенті. Йорктон став осередком місійної праці Синів Св. Альфонса. Тут є великий монастир, чудова парафіяльна церква та друкарня і видавництво "Голосу Спасителя". Недалеко Йорктону є Айтуна, де є теж монастир і сиротинець. В Онтеріо є Духовна Семінарія ОО. Редемптористів у Медовейл, а монастир і церква в східній частині Торонта. В Манітобі в Роблині на місці колишнього Ювенату є зараз велика Колегія Св. Володимира—Мала Семінарія, а в місті Вінніпегу монастир і церква Св. Йосипа. В Нюарку є одна з кращих парафіяльних шкіл Св. Івана в Америці. Крім цього є церква і каплиця і плянується ще дві церкви. Те, що безбожний ворог знищив на Рідних Землях у Збоїсках, Голоску, Станиславові чи Волині—те сьогодні відроджується в новій батьківщині за океаном. Зогляду на те, що місто Вінніпеґ є не тільки столицею українських поселенців Канади, але від минулого року Вінніпеґ став осідком Української Католицької Митрополії—тому то й ОО. Редемптористи вибрали Вінніпеґ своїм центральним осідком. Біля парафіяльної церкви Св. Йосипа в дільниці Вест Кілдонен здвигнено великий монастир, що став Провінціяльним Домом ОО. Редемптористів для Канади й Америки. Посвячення і відкриття Провінціяльного Дому довершив у неділю 18 травня 1958 р. Високопреосвященніший Митрополит Кир Максим Германюк, ЧНІ., в асисті чисельного духовенства, як монашого так і світського. Як в часі Архиєрейської Служби Божої, так в часі посвячення Митрополит у своїх проповідях вказував на велику жертву монашого життя та значення і ролю монастирів між українським народом тепер та в майбутності. В імені дієцезальних священиків промовляв Всч. о. пралат Др. В. Кушнір, в імені провінційного уряду Манітоби промовляв досл. міністер справедливости М. Н. Григорчук. Від ОО. Василіян промовляв Впр. о. ігумен А. Винник, ЧСВВ. В імені управи міста Вінніпеґу та Вест Кілдонен промовляли панове Вагнер і Готієр. Пані К. Краве з Оттави зложила привіт від ЛУКЖ.

Кінцеву промову виголосив Протоігумен ОО. Редемптористів, Впр. о. Др. Володимир Маланчук, ЧНІ. Він висловив сердечну подяку ВПреосв. Митрополитові Кир Максимові за моральну допомогу при будові Провінціяльного Дому, а Пр. о. Й. Денищукові, ЧНІ., за фізичну працю при цій будові. Кінцевою частиною програми був надзвичайно успішний концерт хору студентів Колегії Св. Володимира з Роблину. Цим хором диригує Впр. о. Ярослав Дибка, ЧНІ., який є рівночасно професором у Колегії. Студенти виступили в козацьких строях. Пісні та деклямації були виконані чистою українською мовою, а під оглядом мистецьким дійсно були на високому рівні. На окрему увагу заслуговує мельо-деклямація на тлі хору поеми Т. Шевченка "Гамалія" аранжеровки Пр. о. Я. Дибки. З цього концерту стало всім ясно, що ОО. Редемптористи під проводом молодого, ідейного директора Впр. о. Нестора Годованого, ЧНІ. виховують студентів не тільки в релігійному, але й в глибоко патріотичному, українському дусі.

Посвячення монастиря та концерт студентів остануться глибоко в пам'яті для всіх приявних. Для загальної інфомації подається до відома, що в Провінціяльному Домі ОО. Редемптористів у Вінніпегу перебувають зараз Впр. о. Протоігумен, Др. В. Маланчук, Впр. о. ігумен Григорій Шишкович, Пр. о. секретар Роман Хомяк і парох церкви Св. Йосипа, Пр. о. Йосип Денищук.

о. С. Іжик.

СВОБОДА СЛОВА
в Росії

В Росії говорять:
Не думай!
Як думаєш—не розмовляй!
Як говориш—не пиши!
Як пишеш—не оголошуй!
Як оголошуєш—не підписуй!
Як підписав—не признавайся!

Жаль і біль мусять стискати серец Ісуса, як дивиться на безчисленні душі, що зійшли на манівці та пробувають у темряві і тіні смерти (Лк. 1, 79). Апостол плакав над загибеллю негідних християн: "Багато хто, що про них я вам часто казав, і тепер, навіть плачучи, говорю, поводяться як вороги хреста Христового. Їх кінець—загибель, шлунок їх—бог, а їх слава є в їх соромі. Вони думають про земські речі". (Фил. 3, 18-19).

Якщо апостолові було так прикро, що неодна душа загинула, то куди прикріше мусить відчувати загибель душ Христос, Відкупитель людського роду? Заблуканих намагається привести до опам'ятання й покаяння, а добрих утверджує в добрі, говорячи до них: "Отож, як ви прийняли Христа Ісуса Господа нашого, так і в Ньому ходіть, бувши вкорінені та збудовані на Ньому та зміцнені в вірі, як вас навчено, збагачуючись у ній з подякою. Стережіться, щоб ніхто не звів вас філософією та марною обманою..., а не за Христом, бо в Ньому тілесно живе вся повнота Божества. І ви маєте в Ньому повноту. ... І вас, що мертві були в гріхах..., Він оживив разом із Ним, простивши всі гріхи, знищивши рукописання проти нас, яке було вороже нам. Він і дійсно усунув його, прибиваючи його до хреста". (Кол. 2, 6-14).

Не дивниця, що Серце Христове крається з болю, як дивиться, що неодна душа добровільно іде на загибель, бо не хоче користуватися скарбами відкуплення та нехтує Божим милосердям і Кров'ю свого Спасителя.

Чи ж Він не прирік простити розкаяному грішникові? І безбожник, як відвернеться від усіх своїх гріхів, які вчинив, і виповнятиме Мої постанови і усе чинитиме по закону та справедливості, буде жити, не вмре. Усі його проступки, яких допустився, не пригадаються йому. Хіба люба Мені смерть безбожника, говорить Господь, а не те, щоб він завернувся зо своєї дороги та жив? (Єз. 18, 21-23).

What we need to safeguard men's lives is the ejection seat for the back seat passengers.

ЛЮРДСЬКІ ЧУДА

Відколи Божа Мати з'явилася в Люрді маленькій дівчинці Бернадетті, відтоді чуда не перестають діятися в цім чудотворнім місці.

Дехто думав би, що Церква признає кожне чудесне з'явище за чудо. Ні, бо самі лікарі засвідчили, що на 3,000 "лікарських" чуд цебто таких, що лікарі негодні вияснити ніяким природним способом, Церква признала всього 54 за дійсні чуда.

Ніхто хіба одна Церква, як непомильна вчителька людства, може авторитетно заявити, що "сталося чудо". Церква робить це дуже солідно, бо тільки тоді, коли є незбиті докази дійсного безпосереднього та надприродного Божого діяння.

Хоч не всі хворі отримують фізичне виздоровлення при людській ґроті, то всетаки їх поїздка до Люрду не залишається безкорисною. Вони обновляються духом, скріпляють свою віру в опіку Пресв. Богородиці, отримують від неї силу підчинятися Божій волі та спокійно нести хрест страждання, за який Бог щедро нагородить їх у вічності.

В Старім Завіті Господь заохочував людей молитися з повним довір'ям, що Він вислухає їхні благання: "Помолишся до Нього і Він вислухає тебе". (Йов: 22, 27). "Близький Господь усім, що Його кличуть, що правдою кличуть Його". (Пс. 144, 18). "Поклич Мене й Я обізвуся й об'явлю тобі велике й неописане, чого досіль ти не знав". (Єрем. 33, 3). Ізраїльтяни були свято переконані, що Бог завжди вислухує молитви Своїх сотворінь: "Де на світі такий великий нарід, в якого Бог такий близький як Господь, Бог наш. у всьому, про що тільки кличемо до Нього?" (Втор. 4, 7). Апостол народів чудово окреслює успішність молитви: "Кожен, хто покличе ім'я Господнє, буде спасений". (Рим. 10, 13).

Бог сотворив тебе, щоб ти йому служив на землі та поділяв Його щастя навіки в небі, бо "постійного місця тут не маємо, а шукаємо майбутнього" (Євр. 13. 14). Не забувай, що земля це місце твого вигнання, яке покінчиться смертю. Твоя ж правдива батьківщина це небо, для якого Бог сотворив тебе.

ПРЕС ФОНД ГОЛОСУ СПАСИТЕЛЯ

Щиро дякуємо нашим добродіям за надіслані жертви. Нехай Бог заплатить сторицею.

Готра Онуфрій, Евансбург	.50
Диба Юрій, Бронкс	1.00
Музика Д., Саскатун	.50
Король Г., Торонто	.50
Пані Д. Чиптій, Порт Артур	4.00
Мудрий Пані Марта, Йонґставн	.50
Герчак пані В., Шол Лейк	1.00
Гавридів Іван, Албаній	.50
Гринчишин Юлія, Чікаго	12.00
Музика М. М., ювілей	4.00
Воробець Юстин, Саскатун	.50
Козовий Марія, Осейдж	1.00
Аркатин п-і Марія, Філядельфія	1.00
Михайлюк Занхіра, з поминків	7.60
Лисак Григ., сріб. ювіл. Вішарт	12.20
Білинський Н., Красне, похорон	10.00
Сукнацький Андрей, В. Мавнтен	4.00
Скробала Гелена, Бофало	.50
Гривачевський В., Ділабов	1.00
Федун Гр., Гвайтсенд, похорон	12.00
Сеньо Марія, Торонто	1.00
Мазур Мих., Вішарт, ювілей	11.00

UKRAINIAN CATHOLIC RESIDENTIAL HIGH SCHOOLS IN CANADA

IMMACULATE HEART ACADEMY
165 Aberdeen East, WINNIPEG, MAN.
(High School for girls)

Welcome

in!

Archbishop
and Metropolitan
Maxime Hermaniuk,
pays a visit

A bit of gymnastics, too

Fresh air and exercise

Vocal cords
do not remain dormant

And then some home economics

AT

An attractive library to brouse around in

The student council in session

ST. JOSEPH'S COLLEGE, YORKTON, SASK.
(High School for boys)

. . . there are the cadets

. . a lot of wholesome sports and fun, besides the studies, of course

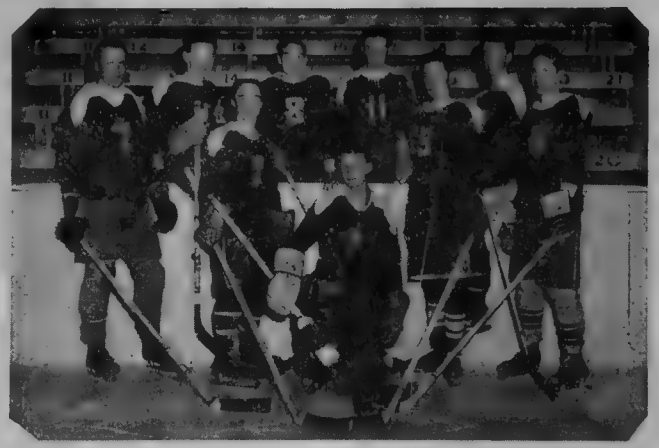

. . . hockey? Naturally

His Excellency Bishop A. Roborecky at the graduation exercises

St. Joseph's
1958
Graduating Class

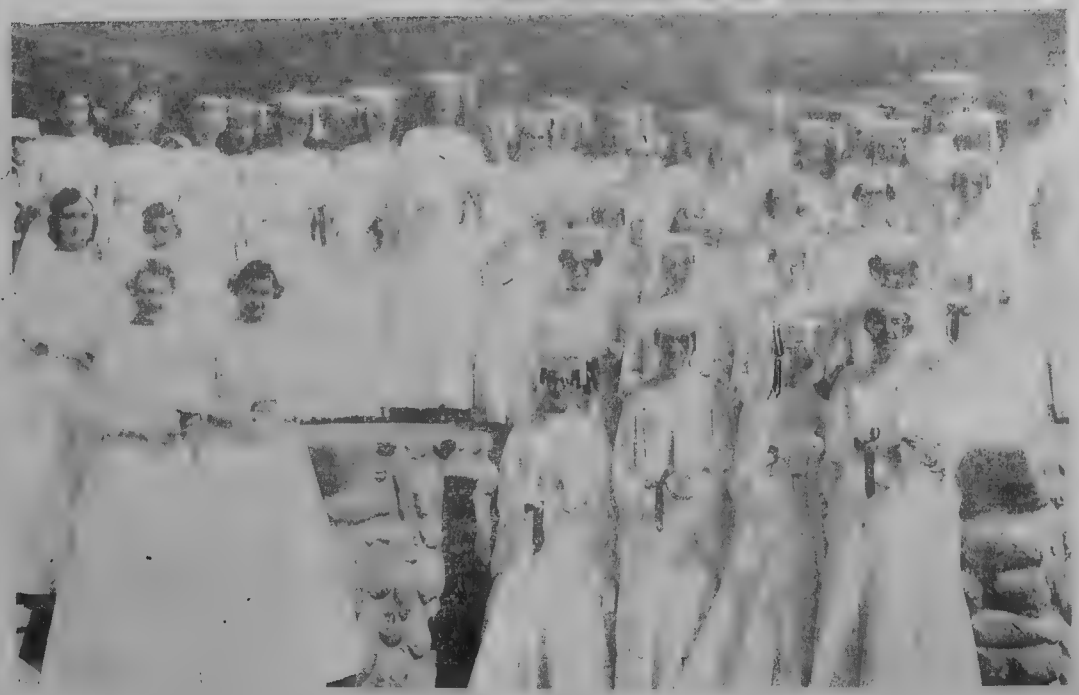

1958
graduating class from the
Sacred Heart Academy

The New Sacred Heart Academy, YORKTON, Saskatchewan
(High School for girls)

A science laboratory well-equipped

Opportunity for the fingers becoming skilled

A convenient library filled with books and books; 2100 of them

Future homemakers learning the trade

Cultural development is on the regular program

Relaxation comparatively easy in the lounge

ANCASTER, Ontario. St. Mary's Academy
(High School for girls)

A spacious dining room

Dramatics is in the program

Basis of happiness

There's fun

Even a Prom

1951 graduation group

—Married

—Single

—Dedicated to God

Your Place In Life

MARRIAGE AS A VOCATION

A vocation is a call from God to a more perfect way of life. This "call" does not necessarily mean a miraculous visit from an angel or something in that line. It is instead a realization which grows slowly within the heart that God wants you to serve Him in this particular state of life.

Now, marriage is a vocation of love. It is a free invitation to serve God in this particular way, an invitation which you can refuse if you prefer something else. It is a free invitation because God does not force the service of anyone.

One aspect of a vocation that people sometimes miss, whether it be a vocation to the priesthood, religious life or the married state, is that a vocation is answered not once but constantly. For example, a priest answers his vocation every day. He does not, because he cannot, decide once and for all to be a good priest; he must make this decision each day and with firmness and clarity that the day's tasks require.

The same applies to your marriage vows; God calls you to love each other. You cannot live on the echoes of your marriage vows and on the memories of the joys of the first days of your marriage; you must love each other every day of your life. The day when you do not, you are not answering your vocation,

and hence you are not living a way of life leading more directly to God.

SANCTITY IN MARRIAGE

Marriage is designed by God to give you new ways to love one another and to be good to one another. Thus marriage can make you better and bring you closer to God.

For many people holiness seems to be a series of "don'ts". They think that to be a holy person means that one must blind himself to many of the interesting things in this world and cut himself off from many of its pleasures. This is a distorted notion. Think of it this way: God made us, and He understands us and our needs better than we do ourselves. If we serve Him, if we sincerely try to make ourselves the kind of men and women He wants us to be, then we shall be following the sure course to happiness as well.

A good example. Let's say you buy a new car. With it you get a little manual which automobile makers include with all their new cars. It starts out, "Dear Chevrolet Owner: You have just purchased a fine mechanical instrument . . . For best results: Change the oil every thousand miles, check the transmission every five thousand miles . . . " and this continues for several pages. Now can you imagine a man glancing at this book and then discarding it angrily, "This is my car; I bought it, and no one can tell me what to do with it." And so, because he is a dairy farmer he fills the transmission with butter!

He can do this, but he will wreck his car. God has made us, and He has given us instructions on how human life has to be lived. "For best results, follow these ten Commandments carefully." We can live differently, but we should not be surprised if we wreck our lives.

Marriage, however, will help you not to wreck your life. It is possible to enjoy the interesting things in the world and the pleasures of life, of married life as well, and still be holy. If you thought differently, it is time to reverse your way of thinking. At one time or another young men and women, raised in Catholic homes, all consider a vocation to be a priest or sister. But they put this decision in unreal terms. They say to themselves, "Shall I be holy, or shall I get married?" This is a dirty trick upon your husband or wife. For marriage is no escape or refuge from the necessity of holiness; it is one of the ways to be holy.

FOR INSTANCE

One reason why marriage will be a more perfect way of life for you is that it will help you to overcome pride. Pride is the "me first" vice. It is the vice of the man or woman who feels, "What I want and what I think are the two most important things in the world." When a person is in love the happiness of the beloved comes first, and so a proud person cannot be in love. To the extent that you are proud you are not truly in love; and to the extent that you are in love you are not proud.

A girl who spends her day fighting back the tears because her washing machine just will not work properly, but who does her best to have a warm meal and a warm smile ready for her husband when he comes home; this girl can't be proud. A man waits patiently and with good humor while his wife gets dressed for a party he doesn't want to go to in the first place; this husband can't be proud. And he will probably have a good time at the party, too!

HUMILITY NECESSARY FOR SPIRITUALITY

Humility is absolutely necessary if we are to grow in spirituality. Humility is the virtue which teaches us to live in a world of reality and not in a world of daydreams. It knocks down all our silly pretenses. It shows us that we are worth by ourselves—exactly zero. Humility acts like a bulldozer in clearing away the rubbish of our self-conceit, and allows God to build our spiritual house on the firm foundations of complete reliance on Him.

WE ARE BEGGERS

How does humility make us grow in grace? When we are humble, we see that we can do nothing of ourselves, we begin to pray earnestly and regularly. When we are humble, we take no chances on occasions of sin: we stay away from this novel, or that person, or that show which is dangerous for us, because we realize our own weakness. When we become truly humble, we constantly thank God for forgiving us past sins and beg Him to preserve us from future sins. When we are humble, we go to the Sacraments regularly. We realize that we need a methodical check-up on our spiritual car. We let God overhaul the motor of our spiritual life regularly in Confession to prevent minor knocks from developing into something serious. We keep our spiritual fuel tanks constantly filled by the grace poured out in Holy Communion. In all things, we constantly stand pleading before God the cause of our weakness. We are beggers, and we know it. But we beg with confidence, remembering the words inspired by the Holy Ghost: "A contrite and humble heart, O God, Thou will not despise."

MARY'S ASSUMPTION

Since death is a punishment of sin, it would seem that Our Blessed Mother should have been exempted from it. All holy, and free from the slightest sin, we might also suppose that she should have been free from encountering the misfortunes to which all the children of Adam are subject. But God willed that Mary should resemble Jesus in all things. And since the Son died, it was becoming that the Mother should also die.

He wished that Mary should die for another reason also. He wished to give the just an example of the precious death prepared for them. Mary would die a sweet and happy death. Let us meditate for a moment upon the special favors with which her death was accompanied.

●

There are three things which render a death bitter: attachment to the world, remorse for sins, and the uncertainty of one's salvation. Mary's death, however, was entirely free from these causes of bitterness. For it was accompanied by three special graces, which rendered it precious and enjoyable. She died as she had lived, entirely detached from the things of this world; she died in the most perfect peace; and she died in the certainty of eternal glory.

There can be no doubt that attachment to earthly things makes death a bitter and miserable thing. For the Holy Ghost says: "O death, how bitter is your remembrance to a man who has peace in his possession!" But because the saints die in a state of detachment from things of this world, their death is not bitter, but sweet, lovely, and precious. St. Bernard remarks that such a death is worth purchasing at any price, no matter how great.

St. John writes in the Apocalypse: "Blessed are the dead who die in the Lord." It might well be asked, who are those who, though they are already dead, die? They are those happy souls who pass into eternity already detached, and, as it were, dead to all affections to earthly things. They are like St. Francis of Assisi, who found God alone to be his whole happiness, and who, with Him, could say, "My God and my All."

But what soul was ever more detached from earthly goods, and more united to God, than the beautiful soul of Mary? She was detached from her parents: for at the age of three, when children are most attached to parents, and stand in the greatest need of their assistance, Mary left them, and went to the temple, there to attend to God alone. She was detached from riches, contenting herself to always live poorly, supporting herself with the labor of her own hands. Though she could have claimed all the honors due to a Queen, for she descended from the kings of Israel, Mary was detached from all honors. She led a humble and abject life. Mary herself revealed to St. Elizabeth of Hungary, that when her parents left her in the temple, she resolved in her heart to have no father, and to love no other than God.

In his Apocalypse St. John describes Mary as the woman clothed with the sun, who held the moon beneath her feet. Interpreters explain the moon in this comparison as signifying the goods of this world. Like the moon, they are uncertain and changeable. Mary never had these goods in her heart, but always despised them and trampled them under foot. Mary lived in the world as a solitary in a desert, never allowing her affections to center themselves on any earthly thing.

Since Mary, therefore, always and in all things lived detached from the earth, and united to God alone, death could not be bitter to her. On the contrary, it was very sweet and dear to her. For it united her more closely to God in heaven by an eternal bond.

●

Peace of mind also renders the death of the just precious. Sins committed during one's life can be like worms that cruelly torment and gnaw at the hearts of poor dying sinners. About to appear before the Divine Tribunal, they see themselves at that moment surrounded by their sins. The vision terrifies them, and they cry out, according to St. Bernard: "We are your works, we will not abandon you."

Certainly, Mary could not be tormented at death by any remorse of conscience. For she was always pure and always free from the slightest stain of actual or original sin. From the

moment when she had the use of reason, that is, from the first moment of her Immaculate Conception in the womb of St. Anne, she began to love God with all her strength. And she continued to do so, always advancing more and more throughout her whole life in love and perfection.

All of Mary's thoughts, her desires and affections were of and for God alone. She never uttered a word, she never made a movement, or cast a glance, or breathed, but for God and His glory. Never did she depart in the slightest or detach herself for a single moment from the divine love. We can easily imagine, then, how all the lovely virtues she practiced during her life surrounded her blessed bed in the happy hour of her death. Her faith which had been so constant; her confidence in God so loving; her patience so unconquerable in the midst of so many sufferings; her humility, modesty and meekness; her compassion for souls, her incessant zeal for the glory of God; and especially her love most perfect towards Him—all of these virtues must have surrounded her and consoled her, saying: "We are your works. We will not abandon you." 'Our Lady and Mother, we are all daughters of your beautiful heart. Now that you are about to leave this miserable life, we will not leave you. We also will go, and be your eternal accompaniment and honor in heaven. By our means you will reign Queen of all men and of all angels.'

Finally, it is the certainty of one's eternal salvation which renders death sweetest of all. Death is called a passage. For by death we pass from a short to an eternal life. Just as the dread of those who die in doubt of their salvation, and who approach this solemn moment with well-grounded fear of passing into eternal death, is terrifyingly great. So, on the other hand, the joy of the saints must be proportionately great at the close of life. For they hope with some security to go and to possess God in heaven.

A nun of the order of St. Theresa, when the doctor announced to her the news of her approaching death, was so filled with joy that she exclaimed: "How is it, sir, that you announce to me such welcome news, and demand no fee?" When St. Lawrence Justinian was at the point of death, and beheld his servants weeping, he said: "Away with your tears, this is no time to mourn." It was as though he had said: "If you remain with me, rejoice, as

I rejoice, in seeing the gates of heaven open to me, that I may be united to my God."

The examples of so many other saints could also be accumulated. Of saints who, upon hearing that death was at hand, burst into exclamations of joy and gladness. Saints like St. Peter of Alcantara, and St. Aloysius Gonzaga. Yet they were not certain of being in possession of divine grace. Nor were they secure of their own sanctity, as was Mary.

Our Lady must have been overwhelmed with joy at receiving the news of her approaching death. For she had the fullest certainty of the possession of divine grace. At the Annunciation the angel Gabriel had assured her she was full of grace. And she well knew herself that her heart was continually burning with divine love. Bernardine de Bustis says: "Mary, by a singular privilege granted to no other saint, loved, and was always actually loving God, in every moment of her life. With such fervor did she love, that St. Bernard declares that it required a continual miracle to preserve her life in the midst of such flames."

The following words of the Canticle of Canticles are frequently applied to Mary: "Who is she who goes up by the desert, as a pillar of smoke, of aromatical spices, of myrrh, and frankincense, and all powers of the perfumer?" Her entire mortification typified by the myrrh, her fervent prayers signified by the incense, and all her holy virtues united to her perfect love for God, kindled in her a flame so great that her beautiful soul arose continually to God as a pillar of smoke. She was wholly devoted to and consumed by divine love, breathing forth on every side a most sweet odor.

As the loving Virgin lived, so did she die. Divine love had given her life, now it caused her death. For the doctors and holy Fathers of the Church generally agree that she died of no other infirmity than pure love. St. Ildephonsus says that Mary either ought not to die, or only to die of love.

But not only does Mary console and succor her servants in purgatory; she also releases them from this prison, and delivers them by her intercession. —(St. Alphonsus Liguori.)

Through Mary's intercession, many souls are in paradise who would not be there had she not interceded for them, for God has entrusted Her with the keys and treasures of the heavenly Kingdom. —(St. Thomas Aquinas.

WHY PRAY?

Scripture Teaches Great Power FOUND IN PRAYER

Scripture often teaches us the immense value of prayer. "The prayer of the humble and the meek hath always pleased Thee." (Jud. 1, 16).

"Again, when you pray, you shall not be like the hypocrites, who love to pray standing in the synagogues and at the street corners, in order that they may be seen by men. Amen I say to you, they have received their reward. But when thou prayest, go into thy room, and closing thy door, pray to thy Father in secret; and thy Father, who sees in secret, will reward thee." (Matt. 6, 5-6).

"Therefore I say to you, do not be anxious for your life, what you shall eat; nor yet for your body, what you shall put on. Is not the life a greater thing than the food, and the body than the clothing? Look at the birds of the air; they do not sow, or reap, or gather into barns; yet your heavenly Father feeds them. Are not you of much more value than they? But which of you by being anxious about it can add to his stature a single cubit? (Matt. 6, 25-27).

"Ask, and it shall be given you; seek, and you shall find; knock, and it shall be opened to you. For everyone who asks, receives; and he who seeks, finds; and to him who knocks, it shall be opened. Or what man is there among you, who, if his son asks him for a loaf, will hand him a stone; or if he asks for a fish, will hand him a serpent? Therefore, if you, evil as you are, know how to

give good gifts to your children, how much more will your Father in heaven give good things to those who ask Him!" (Matt. 7, 7-11).

"Hypocrites, well did Isaias prophesy to you, saying, "This people honors Me with their lips, but their heart is far from Me." (Matt. 15, 7-8).

HE WHO ASKS SHALL RECEIVE

"And all things whatever you ask for in prayer, believing, you shall receive." (Matt. 21, 22).

"But He spoke this parable also to some who trusted in themselves as being just and despised others. "Two men went up to the Temple to pray, the one a Pharisee and the other a publican. The Pharisee stood and began to pray thus within himself: "O God, I thank Thee that I am not like the rest of men, robbers, dishonest, adulterers, or even like this publican. I fast twice a week; pay tithes of all that I possess." But the publican, standing afar off would not as much as lift his eyes to heaven but kept striking his breast, saying, "O God, be merciful to me the sinner!" I tell you, this man went back to his home justified rather than the other; for everyone who exalts himself shall be humbled, and he who humbles himself shall be exalted." (Luke 18, 9-14).

"And whatever you ask in My name, that I will do." (John 14, 13).

"If you abide in Me, and if My words abide in you, ask whatever you will and it shall be done to you." (John 15, 7).

ASK IN NAME OF JESUS CHRIST

"Amen, amen, I say to you, if you ask the Father anything in My name, He will give it up to you. Hitherto you have not asked anything in My name. Ask, and you shall receive, that your joy may be full." (John 16, 23-24).

"Let us therefore draw near with confidence to the throne of grace, that we may obtain mercy and find grace to help in time of need." (Heb. 4, 16).

MARY

Mary, Virgin blest, at thy sweet name:
Angelic choirs burst forth in sweet acclaim.

At thy pure name the holy saint
Bows down in ecstasy;

In thy dear name the soul in strife,
Finds sweet tranquility.

O name, through many ages
Held in sacred reverie:

In poetry's verse and music's song,
Man sings his praise of thee.

THE SAINTS SPEAK

Mary holds dominion over purgatory. In that prison of souls who are spouses of Jesus Christ, Mary has a certain dominion and plentitude of power to relieve them, as well as deliver them from their pains... The servants of Mary, tormented by those pains, are often visited and succored by her. —(St. Bernardine of Siena.)

O how kind and beneficient is the Holy Virgin to those who are suffering in purgatory! Through her they receive continual consolation and refreshment. —(St. Vincent Ferrer.)

As the human race was condemned to death by a virgin, so it was by a virgin that it was saved.

St. Irenaeus.

When sin is mentioned, I cannot admit that it could refer to the Holy Virgin, and that, for the honor of the Lord.

—St. Augustine.

- INFORMATION CENTRE -

Український Католицький
ІНФОРМАЦІЙНИЙ ЦЕНТЕР
Селкирк і Арлінґтон
ВІННІПЕҐ, МАНІТОБА
Канада

Капелян:
о. Й. Денищук, ЧНІ.
250 Jefferson Ave. Winnipeg, Man.

Голова: І. Тимків
Секретар: В. Гумницький
ЛИЦАРІ КОЛЮМБА

Ukrainian Catholic
INFORMATION CENTRE
Selkirk and Arlington
WINNIPEG, MANITOBA
Canada

Chaplain:
Fr. J. Denischuk, CSSR.
250 Jefferson Ave. Winnipeg, Man.

Chairman: J. Tymkiw
Secretary: V. Humniski
KNIGHTS OF COLUMBUS

27. Яка є наука католицької Церкви про Пресвяту Тройцю?
(В. С., Вінніпеґ, Ман.)

Як видно зо Св. Письма та зо Св. Передання Церкви Бог є один у трьох Особах: Отець, Син і Святий Дух. Всі три особи є окремі й відмінні, однак всі є рівні. Отець не є Син, а Син не є Святий Дух. Ця ріжниця полягає в тім, що Отець є Сам від Себе від віків, Син родиться від Отця від віків, а Св. Дух походить від Отця і від Сина від вжів. Кожна Особа Божа є одним і тим самим Богом. Іншими словами є одна Божа природа в трьох Божих Особах.

28. Як можу прийняти такі речі, яких я не можу вповні розуміти?
(В. С., Вінніпеґ, Ман.)

Ви можете їх прийняти задля авторитету Божого й католицької Церкви. Існують чотири великі тайнства віри, яких ми напевно не можемо вповні зрозуміти. Є це: 1) **Пресвята Тройця** (один Бог в трьох Особах), 2) **Воплочення** (Син Божий стається чоловіком); 3) **Перестворення** (перемі-на хліба та вина в Пресвяте тіло та кров Ісуса Христа), та 4) **Вічність** пекла. Все ж таки, ми приймаємо ці тайнства як об'явлені Богом правди. Ці тайнства є можливі в Бога й певно не противорічать собі. Є багато речей на цім світі, яких ми не можемо вповні розуміти, однак ми їх приймаємо напр. електрики, зір, слух і т.д. Як нам тяжко прийняти деякі

27. What is the teaching of the Catholic Church on the Blessed Trinity?
(W. S., Winnipeg, Man.)

As is seen from Holy Scriptures and Holy Traditions of the church there are three Divine Persons in God: the Father, the Son and the Holy Ghost. They are separate and distinct from one another, and yet all are equal. The Father is not the Son, and the Son is not the Holy Ghost. The distinction consists in the fact that the Father is from Himself from all eternity, the Son is born from the Father from all eternity and the Holy Ghost proceeds from the Father and the Son from all eternity. Each Divine Person is one and the same God. In other words, one Divine Nature in three Divine Persons.

28. How can I accept things i cannot fully understand?
(W. S., Winnipeg, Man.)

You can accept them on the authority of God and the Catholic Church. There are four great mysteries of faith which we definitely cannot fully understand, i. e. 1) **the Blessed Trinity**, (three Persons in one God): 2) **Incarnation** (the Son of God becoming man): 3) **Transubstantiation** (the changing of bread and wine into the Body and Blood of Jesus Christ), and 4) **the eternity of hell.** Nevertheless, we accept these mysteries as revealed truths on the authority of God. They are possible with God and definitely are not contradictory. There are many

правди віри, ми повинні просити Бога про світло й поміч, а Бог напевно нам дастх цю ласку. Диявол часто непокоїть і святі душі спокусами проти віри. Ми одначе, зі своєї сторони повинні добре знати правди віри, а відтак вважати, щоб не входити в такі спокуси, але відразу відкидати їх кажучи: "Мій Боже, сильно вірую в усе те, що Ти об'явив".

29. Що значать ці слова Св. Альфонса: "Хто молиться — спасеться, хто не молиться—буде проклятий"?
(Й. Д. Вінніпеґ, Ман.)

Спасення нашої душі—це надприродна справа, що перевищає сили нашої людської природи. Щоб дійти до неба, нам треба ласки, цебто Божої помочі. Щоб отримати ласку, ми маємо молитися. Отже, молитва є конечно потрібна до спасення. Хто занедбує цей великий засіб спасення, той не зможе видержати в добрім до кінця й погубить свою душу.

30. Коли розсіяння є грішне під час молитви?
(О. К., Вінніпеґ, Ман.)

Розсіяння є тоді грішне під час молитви: 1) Коли його ми добровільно приймаємо; 2) коли добре ми не приготовляємось до молитви; 3) коли займаємося такими речами під час молитви, якими ми не повинні займатись; 4) коли ми спішимося з молитвою. Тут треба зазначити, що розсіяння не є грішне, коли ми недобровільно розсіваємося. Часто буває, що ми стараємося добре молитися, одначе так легко розсіваємося. Не знеохочуймося, наша молитва є добра, тільки стараймося зараз совокупитися, коли ми зауважили, що ми про щось інше думаємо.

31. Що значать слова: католик і православний?
(І. Т., Вінніпеґ, Ман.)

Слово **католик**—походить від грецького слова католікос—вселенський і означає що людина, що належить до вселенської Церкви, яку Ісус Христос установив для всіх людей, всіх країн і всіх віків.

Слово **православний**—походить від грецького слова ортодоксос—правовірний, православний і означає, цю людину, що вірить і визнає правдиву науку Ісуса Христа в цілості.

things in this world which we cannot fully understand, yet we accept them, e.g. electricity, seeing, hearing, etc. If it is difficult to accept certain revealed truths, we should pray to God for light and grace and God will certainly grant us this favor. The devil bothers even saintly souls with temptations against faith. We, however, should know our faith well and take care not to enter into such temptations, but reject them instantly by saying: "Oh my God, I firmly believe everything you have revealed."

29. What do these words of St. Alphonsus mean: "those who pray shall be saved, those who do not pray will be damned?"
(J. D. Winnipeg, Man.)

The salvation of our soul is a supernatural affair i.e. it exceeds the powers of our human nature. To attain salvation of our soul we need grace i. e. help from God. To receive grace we must pray. Therefore, prayer is absolutely necessary for salvation. If any one neglects this great means of salvation such a person cannot persevere in good and will lose his soul.

30. When are distractions sinful during prayers?
(O. K., Winnipeg, Man.)

Distractions are sinful during prayer 1) when we willingly accept them; 2) when we do not prepare well for prayer; 3) when we do things during prayer which we should not do; 4) when we hurry during prayer. It should be noted here that distractions are not sinful if they are not deliberate. Many times we try to say our prayers well and yet distract ourselves so easily. Let us not get discouraged. Our prayer is good provided we immediately recollect ourselves when we realize that we have gone astray.

31. What do the words: Catholic and Orthodox mean?
(J. T., Winnipeg, Man.)

The word **Catholic** is derived from the Greek word Katolikos—universal and means the person who belongs to the universal church founded by Jesus Christ for all peoples, all countries and all times.

The word **Orthodox** is derived from the Greek word Orthedokses — right believer and means the person who believes and professes the true doc-

Церква Христова була спочатку понад тисячу літ одна й з'єднена під проводом Христового Намісника на землі, Папи римського. Вона була католицькою і православною Церквою. Слово католик було більш уживане на Заході, а слово православний більше на Сході.

В половині XI. століття повстала **схизма** (роздор) в Церкві, і в висліді тої схизми розірвалась єдність Східньої Церкви з Апостольським Престолом у Римі. Помимо тої схизми Східня Церква надалі задержала слово православний, хотяй вже не мала права до того імени; бо як може право славити Бога той, хто не признає в Церкві верховної влади, що її Христос установив? Тим часом католицька Церква по нинішній день уживає тих двох висказів: католик і православний у первісному й правильному значенні.

32. Як дійшло до повстання так званих православних Церков?

(І. Т., Вінніпег, Ман.)

Від перших століть християнства існували в Христовій Церкві патріярхати: римський, александрійський, антіохійський і єрусалимський. У 4. столітті зачався творити патріярхат константинопільський. Головна причина повстання цього останнього була та, що цісар Константин Великий переніс 330 р. столицю римської імперії з Риму до Константинополя й випадало, щоб у столичнім місті був осідок патріярхату. Згодом під впливом цісарів константинопільський патріярхат зайняв перше місце між усіми східніми патріярхатами. Всі ці патріярхати довгі століття признавали першенство влади Папи римського в Церкві. В 1054 р. за патріярха Михаїла Керулярія дійшло до схизми, коли розірвалась єдність між константинопільським патріярхатами і Апостольським Престолом. Причини, які поволі довели до цієї схизми були різні: 1) інакша ментальність греків і римлян; 2) встрявання цісарів у церковні справи; 3) інша церковна дисципліна Східньої і Західньої Церкви; 4) зарозумілість і брак тактивности.

Наслідки цієї схизми були катастрофальні. Інші Східні патріярхати: Антіохійський, Александрійський і Єрусалимський, що були під панування мохаммедан, підо впливом константинопільського патріярхату також згодом відлучилися від Апостольського Престолу у Римі і таким чином повстали так звані православні Церкви.

In the beginning for over a thousand years the Church of Christ was one and united under the Vicars of Christ, the popes of Rome. It was Catholic and Orthodox. The word Catholic was used more in the west and the word Orthodox was used more in the East.

In the middle of the XI century a schism (breach) occured in the Church and as a result of the schism, the unity which existed between the Eastern church and the Apostolic See in Rome was broken. Nevertheless, the Eastern Church continued to use the word Orthodox, although it had no right to it any longer; for how can one continue to profess the true faith when one is not willing to accept the Supreme Authority that Christ has established in His Church. The Catholic Church in the meantime continues to use those two expressions, Catholic and Orthodox to the present day in the correct original meaning.

32. What led to the formation of the so-called Orthodox Churches?

(J. T., Winnipeg, Man.)

The following patriarchal Sees were formed in the early centuries of the Church of Christ: Rome, Alexandria, Antioch and Jerusalem. In the 4th century the patriarchate of Constantinople was being formed. The main reason for the formation of this last patriarchate was that the emperor Constantine the Great transferred the Capitol of the Roman Empire from Rome to Constantinople, and it was only proper that the patriarchal See should exist in the Capitol City. Gradually under the influence of the emperor the patriarchate of Constantinople occupied the first place among all the Eastern patriarchates. During many centuries all these patriarchates recognized the Primary and Supreme authority of the Pope of Rome in the Church.

In 1054 during the patriarchate of Michael Cerularius the schism took place which broke the bonds of unity existing between the patriarchate of Constantinople and the Apostolic See. Till that time there were many reasons which gradually led up to this schism. 1) different mentality of the Greeks and Romans; 2) the meddling of the emperor in Church affairs; 3) different Church disciplines in the Eastern and Western Church; 4) Arrogance and lack of tactfulness. The results of this schism was disastrous.

The other Eastern patriarchates of Antioch, Alexandria, and Jerusalem, being under the domination of the Mohammedans and influenced by the patriarchs of Constantinople in time also, broke away from the Apostolic See in Rome and that is how the so called Orthodox churches have originated.

33. Яку віру приняла Русь Україна за панування Св. Володимира Великого?

(І. Т., Вінніпег, Ман.)

В часі панування київського князя Володимира Великого, коли він сам і наш нарід прийняли християнство 988 р. існувала тільки одна св. Церква. В тому часі східні патріярхи жили в одности з Христовим Намісником на землі, Папою Римським. Іншими словами, Русь-Україна прийняла за панування Св. Володимира Великого віру вселенської Церкви, віру католицьку, віру православну в правдивому значенні того слова. І хоч константинопільські патріярхи сильно намагались втягнути українську Церкву у схизму, то наші українські єпископи та князі ніколи формально не зірвали св. одности з Апостольським Престолом у Римі. Навпаки, в боротьбі з константинопільськими патріярхами вони завжди стриміли до одности з католицькою Церквою, аж поки це не сталося в 1596 р., в часі Берестейської Унії, коли київський митрополит Михайло Рогоза, разом із другими нашими владиками київської митрополії, урочисто злучився із Апостольським Престолом у Римі.

34. Чому жиди відреклися Ісуса Христа?

(Ю. К., Вінніпег)

Жидівські провідники, книжники та фарисеї у своїй гордості й своволі прив'язались до своїх великих становищ і стратили правдивого духа релігії. В своїй сліпоті вони ідею духовного Месії заступили ідеєю великого світського володаря, і сподівались, що Ісус Христос буде тим царем, що висвободить їх від тиранії римлян. Христос не годився з їх земськими поглядами. І так більшість жидів пішли за своїми провідниками та своєю національною гордістю, розп'яли Христа та виреклись його.

33) What Faith did Ukraine accept during the reign of St. Vladimir the Great?

(J. T., Winnipeg, Man.)

St. Vladimir the Great the prince of Kiev accepted Christianity with our people in the year 988. At that time the Church was one and united. All the Eastern patriarchs were in union with the vicar of Christ on earth, the Pope of Rome. In other words, during the reign of St. Vladimir the Great Ukraine accepted the Faith of the universal Church, the Catholic Faith, the Orthodox Faith in the true meaning of that word. And although the Patriachs of Constantinople strived vigorously to draw the Ukrainian Church into schism, the Ukrainian Bishops and princes never broke officially with the Apostolic See in Rome. On the contrary, in their struggle with the patriarchs of Constantinople they always aspired to unite with the Catholic church. This actually happened in 1596 at the Union for Brest, when the metropolitan of Kiev Michael Rohoda together with the other bishops of his metropolitan See, solemnly returned to the unity with the Apostolic See in Rome.

34. Why did the Jews reject Jesus Christ?

(G. K., Winnipeg, Man.)

The Jewish leaders Scribes and Pharisees through pride and selfishness attached themselves to their high positions and lost the true spirit of their religion. In their blindness they substituted the idea of a magnificent temporal ruler for the idea of a spiritual Savior and expected Jesus Christ to be the king who would deliver their nation from the tyranny of the Romans. Christ did not fit in with their earthly notion. Thus the majority of the Jews followed their leaders and their national pride crucified Christ and rejected Him.

"To Be or Not to Be Ourselves"?

Rev. Nicholas Kushniryk, S.T.L.

ANYONE who believes in God must needs also admit the existence of Divine Providence. The latter is that infinite attribute whereby God governs the universe in its present and in its future. To the universe, as an integral part, belongs our earth whereon exist many peoples and nations. Amongst these, despite protestations to the contrary, is found in flesh and blood that mass of over forty million Ukrainians who, though deprived of independence, persist in existing. Fearless in the face of those who, armed to the teeth and form the powers that be, these Ukrainians live on, buttressed, as it were, by the invisible hand of Providence. For what purpose? Because they are necessary cogs in the superplan of the Divine Governor.

We too, though in a free land, belong to that Ukrainian mass, which is subject to that divine plan. According to it, it is not only an honour but a privilege and a sacred duty to be part of it. Perhaps it is not easy to remain what we are, or what Divine Providence intends us to be, but, frankly, is not every form of life a continuous struggle for survival?

We have a calling as a people. We must survive as Ukrainians and as Catholics of the Ukrainian Rite. Only timid and cowardly souls follow the line of least resistance or take the easy way out, giving in to the onslaught of assimilation and latinization.

We must survive as Ukrainians, even in a free democratic land, because that part of our Earth to which Providence destined our ancestors and their successors is subjugated and its population being strangled by enforced assimilation. It is our incumbent duty to voice out loud the injustice being perpetrated against the Ukraine and its noble people.

A comeback to the knowledge of our past history and native language is imperative. It is a paradox that, whereas all arguments in the past in regards to learning our mother-tongue failed, the threat of Communism is convincing many nowadays that the knowledge of Slav languages, the Ukrainian included,

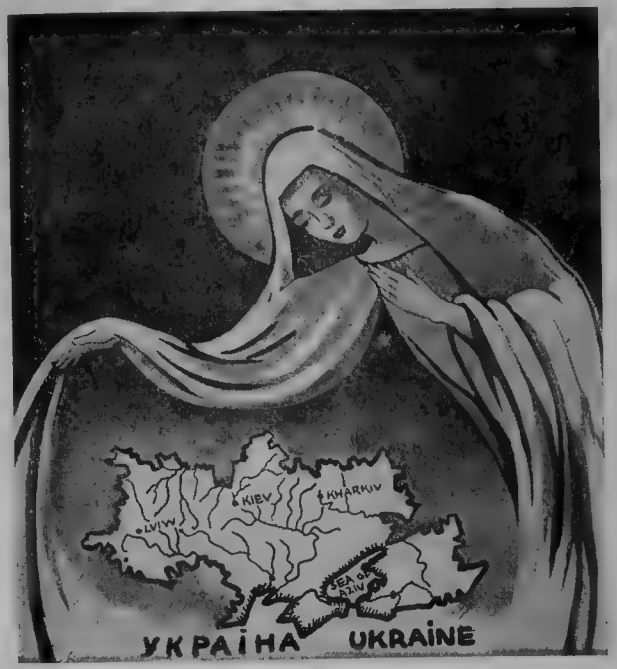

is a 'must'. Thanks to Communism, Ukraine and its people are being talked about as never before. Such are the mysterious ways of Divine Providence, which transforms evil into benefit for those who are deserving. Unwittingly Communism is working for us, if only we would all profit by and make use of the situation. Our duty always was, is and shall be to make the whole wide world know who and what we Ukrainians are. Freedom must not be considered as the prerogative of a few nations but of every people, which Divine Providence permitted to come into existence.

Besides remaining Ukrainians, we must strive to retain our

identity as Catholics of the Ukrainian (incorrectly called Greek) Rite. Now considering the wave of latinization which is sweeping North America, despite the desires of the Popes of Rome to the contrary, that does not seem to be an easy task. Some Catholics, confusing dogmatic unity with ritual uniformity, would saddle all Christians with the Rite of the majority. Such a narrowminded attitude in regard to the eventual reunion of the Christian Churches does not take into account the national elements (as did the Apostles during the primitive era of the Church), nor does it recognize that the return into Christ's Fold is certainly not primarily a ritual question, but a problem of Faith. Too, such persons seem to not have read at all the encyclicals of the Roman Pontiffs. The Popes have stressed that all Rites in the eyes of Mother-Church are equal. Not only the Rites, but also the customs and traditions of each Christian people must be preserved, since, in the words of His Holiness Pope Pius XII, they form that royal mantle which drapes the noble shoulders of Christ's Church. The non-Latin Rites must remain intact in their pristine purity not as mere museum-pieces or solely because of their ceremonial beauty, but as living elements which proclaim a sublime variety in perfect unity of Faith. They only dupe themselves those who envisage the conversion of the so-called Orthodox Churches and the dissident Christian East as being some day soon effected through the Latin or Roman Rite. It is entirely senseless to wish to force everybody into the same ritual mould. Is the voice of the Pope not to be heeded? Latinization, whether in the form of an official transfer to the Latin Rite or in the form of practicality, harms and hampers the work of reunion seriously begun by many a sincere Christian. We must be fully aware of the mentality of the dissident (not united with the Church of Rome) Christians. They have practically canonized their beautiful and symbolic Rites. They are sentimental traditionalists. Nor can they be blamed for being such, since many of their national customs originated from those same Christian Rites. If the Popes understand them and extend a sincere hand of welcome to them, who indeed are we not to follow suit?

Since many years already the Popes, through the Sacred Congregation for the Oriental Church have asked us Ukrainians to de-latinize our Rite, commanding us to revert to its pristine purity, which, let us be frank for once, had adopted many a Latin custom. We had worked into the hands of those who wish to latinize us or we were victims of a big sense of inferiority complex. Briefly we were not ourselves; our Rite was neither fish nor fowl. Purging our Rite of all manner of latinisms, we shall again become Catholics of the true form of the Ukrainian Rite. Of this latter we should be proud, not ashamed. Too, it is false to even dream that the Rite of the majority is an easier road to eternal salvation, as some heedless of Rome Catholics pretend. Each and every Catholic Rite is equally conducive to the salvation of one's immortal soul. We do not, and we cannot ever agree with those who consider us as some sort of second-rate Catholics. We must eliminate from the Catholic terminology and vocabulary even such seemingly harmless words as 'Uniate' etc. For such a term seems to connote a degree of inferiority. To buttress our latter statement let me quote His Emminence Cardinal Eugene Tisserant (prefect of the Sacred Congregation for the Oriental Church in Rome and an expert in matters pertaining to the Christian East). In March 1939 His Emminence wrote the following to the Abbot of St. Procopius' monastery in the USA. "I wish to draw your Lordship's attention to a matter which is apparently insignificant but which in fact is not without importance: I refer to the still current use of the terms 'unia', 'uniate', 'uniatism'. Your Lordship is well aware that these terms when applied to ALL Eastern Catholics are certainly wrong. Could one, for example, call the monks of Grottaferrata in Italy or the Byzantines of southern Italy, 'uniates'? Historically, these expressions could be applied to the Ruthenians (Ukrainians, etc.); but not to other Eastern Catholics. But it appears to me that they should NOT be applied even to the Ruthenians.

The matter might not have been brought up had the words in question not taken on a certain disparaging significance. But among certain people, who are not well informed, or are worked up by an extreme nationalism, their use would seem to result in a sort of graduation, thus: Catholics (Latins), Uniates, Orthodox, Protestant etc.; with the conviction, whether in good or bad faith, that the Catholic Church is Latin, and that the orientals of various Rites are merely TOLERATED, as Catholics of a lower grade.

Such an attitude must be opposed for it is absolutely foreign to the mind and practice of the Apostolic See (Rome). In the Catholic Church there are NOT "Latinists" and "Uniates" but simply Catholics, whatever Rite they may use, and the love of the Holy Father goes out without distinction to ALL His children, Latins and non-Latins. It seems to be therefore that the time has come to get rid of the use of these words "Unia", "Uniate", first [illegible] among better-educated people and then among the people at large and that we should simply say "Catholic" when that is enough, or Catholic of the Roman, Ambrosian, Byzantine, Alexandrian etc. Rite when it is necessary to make a distinction.

[illegible] shall be faithful Catholics of the Ukrainian Rite according to the plan of Divine Providence only if and when we [illegible] ALL follow the directives of the Holy See guided by the Holy Spirit in such matters. Today we need energetic young priests, more than ever Priests who will be formed in our grand seminaries. Otherwise we shall continue to flounder in what His Eminence calls "uniatism". The latter consists in the use of the external forms of a Rite by a person or group who remain intimately and tentatively animated by the spirit of another. The term of course has its historic origin in the Poland and Ukraine of the late 16th century, where the neologism "UNIA" served to indicate the Union of Brest as implying the subjection of the Ukrainian, culturally, socially, ecclesiastically to the Latin. Such a term is radically unacceptable. And methinks that the spirit of "Uniatism" has been mostly responsible for the gradual latinization of our traditional Rite. The great Metropolitan Andrew Sheptytsky felt that also.

His Grace Metropolitan Maxim Hermaniuk is seriously contemplating the erection of a grand seminary as soon as possible somewheres in Canada. It is our sacred duty to come to His aid financially and morally. Such also is the will of God Himself.

It is time we became something more than mere nominal Catholics and Ukrainians. We have a mission to accomplish in this world. However, that mission must first be based on our being, or continuing to be, or resuming to be OURSELVES, that is true Ukrainians and Catholics of the Ukrainian Rite.

LIFE CAN BE BEAUTIFUL

By Th. Bleech

NOT A FEW of us have at one time or another surrendered to the daily routine of "just getting by" after having reflected upon how unimportant or insignificant we might be to the world at large. But, fortunately, we Christians dispel these despondent and melancholy thoughts and daydreams upon sober reflection of Christ's salutary admonition that the least thing we do in this world for our fellow man will be ascribed to our merit because we have done it for Him, Who is the most important goal and aim in this life.

If we look at our significance in this life merely from the material or worldly viewpoint, then, perhaps, we might class ourselves as unimportant because our sights are short and aimless. Nothing thrills the world more than to see an individual do little things from a lofty motive or ideal.

Not long ago, we read of a sea captain who refused to give up his ship against overwhelming odds. Although everybody abandoned the vessel and the elements eventually destroyed his ship, this persistent captain with a strong sense of duty and loyalty, received world-wide acclaim with countless others who stick to their lot in life: working and living to the fullness of their talents and calling.

Too many of us get nowhere, or lead ineffectual lives because we think that we must be important socially, wealthy or famous in order to achieve worthwhile results. Sad to say we see the results of not few of the famous, wealthy and socially prominent people who live their wealth, fame and prestige in an unintelligent, selfish way. They are more interested in the

ephemeral pleasures and fleeting gratification of the senses which they indulge more luxuriously than the less affluent. We can readily see that it is not necessarily important to be blessed with fame and wealth in order to do good. The important thing is to have something "on the ball", to use a little language, to have an aim, an ideal, a point of departure so to speak. We must work from some higher motive, in other words, from a love of God and people. Some of the greatest Saints and world humanitarians were the poorest of the poor, yet their magnanimous efforts outshine all the wealth and prominence of the smart set.

The importance of each individual is strikingly pointed out in the following incident. In a small city in Japan recently, a poorly clad girl entered a prison and handed a parcel to the superintendent. "Give this to some condemned criminal," she said and then left. The package contained religious books and a comforting letter with these words, "... in the eyes of God a criminal is His child..."

This bundle of books was given to a man sentenced to die for the murder of three people.

The prisoner was deeply moved and wrote a letter to the girl. "... I, the most wicked villain, have been afraid of death which I must face in the near future. But now the fear has lessened... How great is the mercy of God to me, this sinner... May God bless you."

This little Japanese Christ-bearer should be our inspiration and example of doing little things for Christ, for your own peace and happiness and the happiness of those in your world wherever it may be. You can, if you help to bring Christ to the lives of others by bringing Him along with you wherever you go and whatever you do. Do it by your good example and happy spirit. Inconvenience yourself that others may have some of the advantages of soul and body that are yours. Share your good spiritual and material fortune with the less fortunate. The life you save may be your own. "I was in prison and you came to Me... Amen I say to you, as long as you did it to one of these My least brethren, you did it to Me."

Your good deeds need not bear the atmosphere of aura or heroism, they can be put to work in the immediate family as this example of a couple married for seventy-five years. In answer to the reporter's queries for their prescription of success the wife declared, "If

you get your feelings hurt, just shut your mouth real tight and never say a word. If you just have to say something, tell it to Him up there."

"It's silence when your words would hurt.
It's patience when your neighbor's curt.
It's deafness when scandal flows.
It's thoughtfulness for others woes.
It's promptness when stern duty calls.
It's courage when misfortune falls."

(—Just for today)

For those of us who become discouraged and disappointed at the rampant transgression of the laws and demands of decency and order this third Christopher incident should point out to us how to do something about it in our own way. Whenever, you see a good television program, read a good article or some good being done or accomplished, commend it, encourage it. Send your letter of praise and congratulations or offer your word of approval. If something pernicious or immoral is presented make your disapproval known and, if possible, offer a constructive idea. Just a few determined communists changed one third of the world for the worse; a few more determined Christians could change it for the better.

One reader didn't like some of the degrading and noxious articles being printed in a magazine that reaches many people, so she wrote to the editors and to her surprise they asked her to send in her criticisms and to present any suggestions she had that might improve the contents. They accepted her criticisms and suggestions and sent her a remuneration in appreciation for her thoughtfulness and courageous effort.

Rather than bemoan or curse the evils and wrongs in the world, let's light our candles of love and consideration for others by dispelling the darkness with our everyday acts of charity and thoughtfulness. Let's say a little prayer where no amount of remonstrance will help; let's stretch out our hand where advice is inadequate; let's be silent when vacuous words grate the ear; let's stop running long enough to catch up with ourselves, our duties and obligations—we might discover that long looked-for utopia is right in our hearts, in the peaceful backyard of our minds, in the relaxation of our souls. Your Happiness is there, Christ is waiting for you, to give your life direction, meaning and purpose.

The Lessons of Lourdes

By M. Schudlo, C.Ss.R.

THE Blessed Virgin brings some important messages from heaven when she comes to visit her children on earth. She is always God's messenger when she comes to see us. St. Bernadette saw the beautiful Lady and heard her messages. It was the Blessed Virgin that made the little unknown Lourdes of the past a flourishing town of some 13,000 people who live and work under the protection of the loving Mother of God.

What are these messages? ..Here are some things which the Blessed Virgin asks the world to do:

The Virgin of Lourdes is calling us to a Christian life.

Some superficial visitors of Lourdes are impressed by the miracles wrought at Lourdes. It's true, there are miracles in Lourdes. Thousands have been miraculously cured. But a miracle is not the central phenomenon of Lourdes. What is more important than miracles, i.e. physical cures, are spiritual miracles, i.e. conversions and moral changes which occur in numerous souls that come to Lourdes.

You can see people, young folks, who come to Lourdes literally dragged by their fathers or mothers, sisters or wives. They did not come to pray or to be cured. They came just because somebody asked them to go.

And these dissipated people, thoughtless as they come, suddenly are changed. They see the piety and devotion which surround the shrine. They see the sick and read their faith on their faces and in their eyes. They become serious, forget their prejudices and approach the Sacraments of confession and Holy Communion.

Young people, afraid to show their faith because of ridicule, gain courage to become fearless Christians and to show their faith.

If physical cures do occur at Lourdes, they have but one purpose, that is, to restore, strengthen or to reward the patient's faith.

Louis Olivari, a French Communist, was almost completely paralyzed. He could not use his arms or legs. No doctor was able to help him. But worse than his body, his soul was paralyzed by atheism and communism. He was discouraged because he had a wife and three children to support.

One day he said to Canon Testoris, chaplain at St. Roch hospital: "Father, I'm done forever. I'm good for nothing. I won't be able to walk and to work again."

The pious priest looked at the poor atheist and said: "Why don't you go to Lourdes?"

Olivari just shrugged his shoulders and said: "That would be the limit. Imagine me, believing in nothing, getting mixed up in that comedy of Lourdes!"

He refused to go, but his wife and other friends convinced him that he should try. There is nothing to lose in trying after all. "Go," they said, "it can't do any harm." Louis' comments on their eager suggestions were: "They are all nuts."

Nevertheless, the idea took hold of him and he went to Lourdes, although the doctor told him that his illness was incurable. He went to the shrine of our Lady, but as he confessed later: "I firmly decided not to take the baths or do any praying."

When at Lourdes, he kissed the stone near the source of the famous spring because other pilgrims did it although he still did not believe. A nurse asked him: "Why aren't you having a bath?" In spite of his protests the stretcher-bearers took him to a bathtub. As they lowered him into the bath, he cried out: "If you exist, please, God, help me."

When he was plunged into the vater, he felt a terrible shock. Suddenly he felt cured, got up and walked up. The news spread like lightening. His communist comrades began to boycott him. He is persecuted by them till this very day. And he ends his account with the following memorable words: "It is not my fault that I now believe in God."

Of course, miracles alone cannot restore man's faith if he spurns God's grace because God does not force anyone to believe in Him or to go to heaven. The good will is necessary before the grace of true faith will enter the soul.

Emile Zola, a French novelist and atheist (1840-1902), enemy of the Catholic religion, visited Lourdes in 1892. On the train to Lourdes he met a girl named Marie Lemarchang, who suffered from the most painful of lupus (a dreadful desease of the skin, characterized by ulcers which leave deep scars).

At Lourdes he saw that poor girl completely cured, a fact certified by Dr. Boisaire. It was a permanent cure. Marie later married and had five children. In spite of all this, Zola made the girl in his novel die on the way back home, ascribing her temporary cure to mere auto-suggestion.

Dr. Boisaire was naturally indignant at this base falsification of facts. When in Paris, Dr. Boisaire reproached the author for distorting the truth and discrediting Lourdes. Zola replied with irritation: "I am the master of the persons in my own books and I can let them live or die, as I choose. And, besides, I don't believe in miracles. Even if all the sick in Lourdes were cured in one moment, I would not believe in them!"

Zola is a terrible example of the abuse of grace to make us shudder. But Lourdes stands as a luminous beacon of the Catholic faith for all those who are willing to see the light of the Gospel and disposed to accept all the consequences of their vision. Nobility, heroism, altruism, love for God and one's neighbor are continually renewed and strengthened in countless hearts through the powerful intercession of the great Mother of God before her statue in the grotto of Lourdes, because the gates of hell shall not prevail against her.

A famous clergyman once remarked to his congregation that "every blade of grass is a sermon."

A few days later he was engaged in mowing the lawn when a witty member of the church passed by, and remarked, "Thats right, Reverend, cut your sermons short."

"Darling, this cake is delicious. Did you buy it yourself?"

Notice in a Scotch church: "Those in the habit of putting buttons instead of coins in the collection plate will please put in their own buttons and not buttons from the cushions on the pew."

First Professor: My wife doesn't understand me; does yours?
Second Professor: (absently): I don't know. I've never heard her even mention your name."

An Indian ordered a sandwich at a drugstore and then peered between the slices of bread.

"You slice um ham?" he asked the chef.

"Yes," replied the chef.

"Uh," grunted the Indian, "You pretty near missed him."

Millions Exist as Voluntary Exiles from God

RECENTLY it was announced that there are sixty million refugees in the world. These people exiled from their homeland because they believed in liberty were really more loving of their nations than the tyrants who stayed behind to sell out to Russia.

As these refugees drag themselves away from Iron Curtains and Bamboo Curtains, one recalls the ancient songs of the Jews who were refugees: "By the waters of Babylon we sat and wept."

Refugees thinking of their homeland, can repeat the plaintive cry of the Jews: "If I forget thee, O Jerusalem, let my right hand forget its cunning."

These exiled people are like the Christ Child exiled by Herod's sword; there are no words to express the loneliness of soul that must come over a Russian living in Paris when he sees his "Holy" Russia made unholy by the barbarian of the twentieth century. Forbidden to live in their own country, the Hungarians, the Slovaks and the others who come to our Ellis Island looking for sanctuary and a breath of the air of freedom, still love their land that gave them birth. Though there are more refugees in the world today than at any other period in history, their lamentations are one with all the people who have ever been torn up from their roots, such as the colored of Africa sold into slavery and who went back to the Hebrew songs to express the longing of their hearts: "Go down, Moses, and set my people free."

* * *

This Army of refugees of wandering Jews and Poles and Chinese and Latvians are the symbols of millions of spiritual refugees who are living in voluntary isolation and comradship from man's ultimate hope, which is the City of God. The whole world is in exile; exile from homeland, exile from the heart's rest; refugees from God.

Most of these refugees from Communist persecution may be less refugees than many living in our Western world. The former have not fled from God; they fled because they have committed the one unpardonable sin to a Soviet—believing that there is God above Stalin. But the other refugees, living in plenty, have forgotten the

God who blessed them. Why alcoholism, the increase of dope-taking, the increased victims on increasing psychoanalytic couches, if people are already not in flight from themselves; their hearts torn in twain, living in the city of confusion, knowing not they were made for the City of God. How explain this suicidal bent of Western civilization which blinds us to all warnings if it be not that we have abandoned God. What Isaiah described may be true of us: "The Eternal has described us with stupor, closing our eyes, covering up our heads, till the sight of danger is no more to us than words in a sealed scroll."

IT WAS OF THIS second kind of refugees that God spoke of in the Old Testament: "Can a girl forget her trinkets and the bride her sash? and yet my people have forgotten me days without n u m b e r. They have turned their backs to me and not their faces; and yet they cry when trouble comes: Arise and save us." As the first kind of refugees think of their homeland in a foreign land, so the second kind of refugees think of God when they are in trouble. It is an historical fact, as C. G. Jung, the great psychologist, has said: "The Image of the Saviour, the Redeemer, lies buried and dormant in man's uncounsciousness and it is awakened whenever the times are out of joint and a human society is committed to serious error."

The solution of the problem of the refugees is to return to their farms and homes and the fields which they love so much. The other refugees must return to God. There should be more pity shown to us Westerns exiled from God, than for the refugees. They kept God in their hearts, for which they were exiled; we have forgotten God with the freedom to believe. They are homeless away from home; we are homeless at home. We indeed must dread the ravages of the Communists who are anti-God, but we should dread still more our forgetfulness of God. The refugee problem will be solved when we end our own exile from the Heavenly Father.

A stranger brought to the police station for speeding, when asked his name, replied that it was Smith.

"Give me your real name," he was ordered.

"Well," said the stranger, "put me down as William Shakespeare."

"That's better," the officer told him. "You can't bluff me with that Smith stuff."

Ukrainian Byzantine Rite Ordinations

(Continued)

by. Rev. R. Luzney

3. DIACONATE

Whereas the First and Second Step towards the Priesthood may be conferred by the Bishop at any time of the day, the Diaconate is conferred within the Mass itself. After tre Consecration, and at the Hymn to Our Lady, and before the beginning of the Litany of Intercession, the Subdeacon is given the Third Step which is the Order of Deaconate.

Whereas for the first two Orders the Bishop is seated at the Royal Doors, now in elevating the Candidate to the Order of Diaconate he is seated at the Altar.

The archdeacon with burning candle and cross in his hands, leads the Subdeacon before the Royal Doors. The Archdeacon reads the mandate, petitioning the Bishop to raise the God-fearing Subdeacon to the Order of the Diaconate. Thereupon the Subdeacon makes a profound bow. Advancing with the Subdeacon through the Royal Doors to the Altar, the Archdeacon petitions the Bishop to bless the candidate. The Subdeacon bows again, and the Archdeacon standing at the side of the Altar asks the Bishop to pray for the Candidate. The Subdeacon makes a third bow at the feet of the Bishop and remains kneeling. He kisses the Bishop's hand, shoulder and Omophor.

From here, the Subdeacon follows the Archdeacon around the Altar three times. He kisses the four corners of the altar. During this ceremony the cantors and other designated persons chant the prescribed collects or troparions. At the conclusion of this dedication, the Subdeacon kneels with his forehead touching the altar for the second ceremony which will make him a Deacon. The Bishop, with his mitre removed, rises. Then placing his Omophor and his right hand on the Subdeacon's head, he recites the prayer of elevation to the Diaconate. Then removing the Omophor he blesses the new Deacon three times. Placing his right hand on the Deacon's head, the Bishop reads a prayer among others beseeching God: "O Sovereign Master, preserve also this man, whom Thou hast been pleased to ordain, through

me, by the laying of hands, to the service of the deaconate, in all soberness of life, holding the mystery of Faith in a pure conscience. Grant him the grace which Thou didst grant unto Stephen, Thy first Martyr...."

Thereupon the new Deacon prostrates himself before the Altar. The Bishop is seated once more vested with his crosier and mitre. The Archdeacon intones the litany of Peace, similar to that in the ceremony for the Subdeaconate. At the conclusion of this litany, the Bishop rises, sprinkles with Holy Water saying; "For Thou art Our Lord, and we render glory, to Thee Father, Son and Holy Spirit, now and ever, and unto ages of ages."

The Deacon now rises to a kneeling position. The Bishop places his right hand once more on the Deacon's head. He asks God to: "Fill also this Thy servant, whom Thou hast graciously permitted to enter upon the ministry of a deacon, with all faith, love, power and holiness, through the inspiration of Thy Holy and lifegiving Spirit... That he, being devoid of all sin, may stand blameless before Thee, in the terrible day of Thy judgement, and receive the unfailing reward of Thy promise."

After this the awaited moment of investitute arrives. The Bishop is seated, while the Deacon is kneeling before him. The Deacon receives a Dalmatic and an Orarion. This will be his vestments in the Order of the Diaconate. Besides the vestments he is given the book of the Holy Gospels, through which he receives the power of reading the gospel in Church. He also receives the censure by which he receives the power of offering incense.

This concludes the ceremonies of Ordination to the Diaconate. The young Deacon kisses the other deacons who may be in the sanctuary and then takes his place to read or to chant the remainder of the litanies in the Pontifical Mass.

(to be continued)

The father decided it was time to have a serious talk with his young son, who was showing signs of irresponsibility.

"Johnny," he said, "you're getting to be a big boy, and you ought to take things more seriously. Just think, if I died suddenly, where would you be?"

"I'd be right here," replied Johnny. "The question is, where would you be?"

Judging from some of the specimens they pick for husbands, no wonder brides blush.

TRAILS TO HAPPINESS

Rev. P. Maluga, CSsR.

As a result of original sin everybody has inherited pride from Adam and Eve. Being a special sin of Satan as well it is the most dangerous of all vices. The proud man considers himself more than he actually is in the eyes of God. He forgets that he is only a creature and that all his gifts come from God. Pride shows itself in various ways. It may boast and brag about our own accomplishments. A clear picture of pride is shown by the pharisee who came to the temple to pray, and in his prayer he relates the good works he performs. It manifests itself by disobedience to lawful authority and by insisting on one's own opinion or will in everything. It looks down upon others and criticizes them. It refuses to take advice or asistance from anybody else.

Suppose you suspect that you are proud, that you are guilty of one of these ways in which pride betrays itself. What can you do about it?

The best way to overcome pride is to learn the meaning of humility which is the foundation of all other virtues. Humility is that virtue which teaches us what we are before God and that without His help we can do nothing, except sin. In order to acquire humility a person must try to know himself, as the ancient greek philosophers used to say. Everyone has by nature the tendency to exaggerate his good qualities; hence, he must exert himself to obtain a clear knowledge of what he really is. He has to know his talents so that he can develop and use them to the fulest extent; he has to know his defects as wel, so that he can improve himself by correcting them. At all times he must remember that all he is and all he has come from God, except his sins. Before God man is really helpless; without God no one can go on living; in fact, without Him he cannot even begin to live. Without Him hecan do nothing to save his soul.

To understand what humility is we ought to study the life of Christ, Who asked us to imitate Him: "Learn from Me, for I am meek and humble of heart; and you will find rest for your souls." Christ humbled Himself

infinitely when He became man. He took orders from Joseph and Mary — two of His own creatures. He did everything His heavenly Father had asked Him to do, even accepting death on the cross.

How does humility show itself? Humility may manifest itself in many ways, for example accepting humiliations when they come. This is very important. There can be no humility without humiliations when they come. This is very important. There can be no humility without humiliations, and humiliations come every day. A correction by a teacher or friend, a mistake in doing something, even a breach of etiquette, can be an occasion for practising humility. Christ accepted the bitterest humiliation, not because He deserved them, but because He wanted to take them in our place.

A humble person is always ready to obey, whether it be at home, at school, at work, in your parish or in public life. He is always willing to ask advice and to accept it when given. He is ready to yield his opinion to that of others, even in important matters, such as come up constantly in daily life. A humble person doesn't show off in the way of dress. He is gentle and kind in dealing with others especially with those who are inferior in social status, education, wealth or talents. He is willing to do big or little favors for others that take time and effort on his part. Look at Christ, Nothing was too much for Him, when it was a question of doing good to someone.

Humility helps us to keep calm and undisturbed amid insults, misfortunes, delays and interference with our plans and programs. It seeks to avoid all self praise. Humility works in two ways. It always reminds us what we are asking God and induces us to render service To Him or anybody else whenever asked.

A little boy's school essay read, "The armistice was signed on November 11th, 1918, and since then we have had two minutes' peace every year."

A story is told about a government survey to determine whether a farmer's land was in New York State or just across the border in Canada. The two governments wanted to determine which one was entitled to the taxes. The surveyors finally determined that the farm was on United States territory.

"I'm so glad," said the farmer. "I've been told that the winters in Canada are terrible."

MIXED MARRIAGE PROMISES

Louis G. Miller, C.SS.R.

OBJECTION: I am a Protestant, and I wanted to marry a Catholic girl, but the priest told me I couldn't unless I signed certain promises. I refused to do this, and my fiancee promptly broke our engagement. Why does the Catholic Church interfere when two people love each other?

ANSWER: We sympathize with our objector in his broken romance, but at the same time we must confess admiration for the girl who had the courage to follow her convictions.

As for an explanation of her attitude, our objector must try to understand that to be a convinced Catholic, the one supreme purpose of life is to win heaven by his manner of life here on earth. Now Christ founded a religion precisely for this purpose, to guard and guide the soul on its way to heaven. Christ did not found many religions; He founded only one and Catholics believe that theirs is that one true religion founded by Christ. Nothing in life (not human romance, not money, not anything else) is nearly as important as preserving intact that gift of the true faith which offers a sure pathway to heaven.

Now past experience has made it clear that the Catholic who marries a non-Catholic is running a risk of losing the faith. In the close union of married life, lack of sympathy and understanding of one's religion on the part of one's married partner can easily have a wearing and corroding effect on one's faith.

The Catholic Church therefore has made it plain that she fears and in general does not approve of such marriages. If in exceptional cases she grants permission for them, it can only be because she has reassured herself that the faith of the Catholic party is properly safeguarded, and that the children of such a marriage be brought up in the faith which Catholics regard as the one true faith.

If the Church does not have these reassurances, she cannot in conscience approve of such a marriage. The promises which the non-Catholic is asked to sign are designed to give these reassurances. If he can sign them in conscience, and intends to keep them, well and good. If not, let him go his way with the realization that he will thus save himself and the one he had intended to marry much heartache and bitterness during the long years of married life. For only bitterness can result from promises made falsely and not kept in a marriage without union of minds in the most important area of life.

We pray for our objector, that he may find happiness in the truth, and for his former fiancee, that God may greatly reward her courage and her faith.

(The Liguorian)

An English paper published this advertisement: "For Sale—Baker's business; good trade; large oven; present owner has been in it for seven years; good reason for leaving."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS

Rev. R. Chomiak, CSsR.
250 Jefferson Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ
Пр. о. Р. Хомяк, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР
BUSINESS & PROMOTION
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXX, No. 6.
Рік XXX, ч. 6.

ЗМІСТ : CONTENTS

Св. Іван Хреститель
о. М. Щудло, ЧНІ. ---------- 1
Місячне Намірення Ап. Молитви ---------- 4
Вісімнадцять Появ Вернадеті
о. Б. Курилас, ЧНІ. ---------- 7
Правдиві Християни ---------- 9
Подорож до Св. Землі
о. М. Щудло, ЧНІ. ---------- 12
Замолоді Подружжя ---------- М. Щ. 16
Хотів би ти знати? ---------- 22
Неоцінений Скарб
о. Р. Хомяк, ЧНІ. ---------- 24
Чи можна женитися з протестантами? -- 26
Жертва Авраама ---------- 28
Вінніпег став центром оо. Редемптористів 30
Pictorial Section 33
Your Place in Life 49
Mary's Assumption 52
Why Pray? 56
Information Centre 58
"To be or not to be ourselves"?
Rev. N. Kushniryk, S.T.L. .. 62
Life can be beautiful
Theo. Bleech 67
The Lessons of Lourdes
Rev. M. Schudlo, CSSR. 70
Millions exist as voluntary exiles from God 73
Ukrainian Byzantine Rite Ordinations
Rev. R. Luzney, ... 75
Trails to Happiness
Rev. P. Maluga, CSSR. 77
Mixed Marriage Promises
L. G. Miller, CSSR. 79

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

SEPTEMBER

REDEEMER'S VOICE

РАДУЙСЯ— ЖИВОНОСНИЙ ХРЕСТЕ!

о. М. Щудло, ЧНІ.

СВЯТЕ Письмо Старого Завіту оповідає, що в земськім раю було дерево, з якого наші прародичі Адам і Єва не сміли їсти овочів під загрозою кари смерти. **І заповів Господь чоловікові, кажучи: з усякого дерева в раю можна тобі їсти до вподоби. З того ж дерева, що дає знання добра та зла, не важитимешся їсти, бо напевно помреш того дня, як скоштуєш його.** (Бут. 2, 16-17).

Якийсь час Адам і Єва виминали це смертоносне дерево та не доторкалися до його овочів. Але прийшла спокуса. Диявол з'явився під видом змія та намовив Єву переступити Божий заказ. Єва спонукала свого мужа Адама покоштувати овочу. Смерть зійшла на весь людський рід, і стала всевладною володаркою над Адамовими нащадками. Аж при кінці світу в дні загального воскресіння Христос розгромить смерть і приверне вічне життя всім людям.

Це ж вічне життя буде відмінне для добрих і злих. Для добрих воно буде початком вічних радощів для душі та тіла, а для лихих вступом до вічних страждань у пекельній безодні, звідкіля повік не буде виходу та рятунку. Людство, покоління за поколінням, прямує до остаточного воскресіння, одні до славного, другі до ганебного, добрі до неба, лихі до пекла, бо **перед людиною життя й смерть, добро та зло; дасться їй те, що вибере собі** добрим чи лихим життям. (Сир. 15, 18).

Прохання Соломії

Побожна Соломія мала двох синів, Якова та Івана. Спаси-

тель покликав обидвох до апостольського діла та вибрав на Своїх апостолів. За їх рішучість і поривчість прозвав їх "синами грому" (Мар. 3, 17). Спаситель любив цих щирих братів, що вповні віддалися Йому. Це мабуть зауважила їх мати Соломія та постановила використати Христову любов, щоб запевнити їм почесне місце в Христовому Царстві. Приступила до Спасителя з проханням. Він спитався її: **Чого хочеш?** Соломія відповіла: **Скажи, щоб обидва мої сини сіли в Твоїм Царстві, один праворуч, а другий ліворуч від Тебе.** Обидва браття правдоподібно підтвердили прохання матері, бо Христос ласкаво скартав їх, кажучи: **Не знаєте, чого просите.** Цим гейби заявив їм, що Бог нікому не дає задармо небесних почестей. Оттому звертається до них із питанням: **Чи можете ви пити чашу, що її Я сам буду пити?** Вони ж, не розуміючи, про що властиво йшло, відважно відказали: **Можемо!** (Мт. 20, 21-22). Спаситель відказав їм: **Будете пити Мою чашу!** (Мт. 20, 23).

Ні добродушна Соломія, ні її бурхливі сини, не розуміли, що властиво означала "чаша Спасителя".—Чаша Спасителя—це нічто інше ніж Його болюча смерть на хресті. Хто хоче участвувати в славі Спасителя, той уперед, мусить закуштувати Його гіркої чаші, бо ніхто не роздає задармо цінних скарбів, чи вони матеріяльні чи духовні. За скарби треба дорого платити, бо й Сам Христос не здобув неба, ані не виконав наложеної Отцем місії без гіркої чаші жахливих страждань.

Подвійне дерево

Через дерево прийшло прокляття на людський рід, через дерево мало прийти відкуплення та помирення людства з Богом. Хіба Христос виразно не заявив нам, що тільки через хрест прийде спасіння у світ? **Як буду піднятий із землі** (розп'ятий на хресті), **то Я притягну до Себе всіх.** (Ів. 12, 32). Дерево знання добра і зла в раю стало причиною страждання та прокляття для Адама та всіх людей. Дерево хреста на горі Голгофі, на якім помер Божий Син, направило лихо, звільнило людей від прокляття та запевнило їм майбутні вічні радощі в небі.

Тисячу літ перед народженням Христа грецький поет Гомер, найславніший поет світу, уложив дві поеми: **Іліяда** і **Одисея.** В Іліяді змальовує знищення малоазійського міста Трої грецькими військами, між якими Ахіль виступає як герой греків. Ахіль вбиває Гектора, героя троянців. Хоч Ахіль переміг Гектора, всетаки поема прославляє побитого Гектора, а не переможця Ахіля.

В Одисеї не король Одисей виходить героєм, але його жінка Пенелопа, яка двадцять літ залишилася йому вірна, хоч не знала, чи він жив чи помер. За цей довгий час зручно відкидала предложення тих, що старалися про її руку, вмовляючи в неї, що муж давно помер на війні та ніколи не вернеться до неї. Пенелопа сама говорила про себе: "Я—найсмутніша з усіх жінок".

Чому Гомер прославив переможеного Гектора та засмучену Пенелопу? Як може бути героєм той, хто зазнав погрому? Як можна прославляти того, хто погружений у смутку? — Поганам було тяжко зрозуміти становище Гомера, але для християн це ясне та зрозуміле, бо мають два приклади дані Богом: Христос тріюмфує на хресті, а Його Пресвята Мати Марія прославляється повік своїми болями та спочуттям для конаючого Сина під деревом хреста, бо відважно прийняла їх, не захиталася на вид розп'яття і не подалася в тугу на вид найбільшої людської несправедливости, яку колинебудь світ бачив: **Стояла під хрестом Його Мати** (Ів. 19, 25). Стояла, не припадаючи до землі та не мліючи із болю. Стояла, бо була героїнею відкуплення людського роду та співвідкупителькою людей.

Стояла Марія під хрестом і вчилася від Свого Божественного Сина, як слід приймати страждання та нести хрести в цім житті. Розуміла, що Спаситель народився на те, щоб померти на хресті. Це була гірка чаша Його земського життя. Зачав пити в зимній і брудній стаєнці в дні Свого народження та закінчив її на хресті словами: **Отче, в Твої руки віддаю Свого духа.** (Лк. 23, 46).

Все життя пив цю чашу наш Божественний Спаситель. Пив її в часі вигнання в Єгипті, пив посеред убогости в назаретськім домі, пив по смерті свого опікуна Йосипа, як перейняв

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ, це релігійний місячник, що його видають Отці Редемптористи. (В липні і серпні виходить тільки одне число). ПЕРЕДПЛАТА: Одне число 25ц.; один рік $2.50; два роки $4.50; три роки $6.00. ЗМІНА АДРЕСИ: Хто зміняє адресу нехай повідомить Адміністрацію Голосу Спасителя бодай один місяць наперед, подаючи водночас СТАРУ і НОВУ адресу. ВІДНОВА ПЕРЕДПЛАТИ потверджується тим самим, що далі одержуєте місячник зо зміною дати на коверті, яка вказує коли передплата кінчиться. АДРЕСА для адміністраційної кореспонденції: THE REDEEMER'S VOICE, 165 Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

Редактори не відсилають незамовлених артикулів, хібащо хтось виразно зазначить, що бажає їх звернення та прислав марку для відсилки.

Видається за дозволом церковної власти.

його робітню та тяжкою щоденною працею теслі заробляв на шматок хліба для Себе та Своєї люблячої Матері Марії. Пив гірку чашу в часі Свого апостольського життя, як нарід не розумів Його небесного навчання, як вороги перекручували Його науку, викривлювали Його слова, приписували Сатані Його чуда і звали Його божевільним: **Вийшли, щоб схопити Його, бо говорено, що Він ніби несамовитий. А книжники, що прийшли з Єрусалиму, казали: Він має Велзевула—** Велзевул це князь диявольців цебто Сатана—**і проганяє демонів силою князя демонів.** (Мр. 3, 21-22). Незрозуміння навчання народом, ба й навіть самими апостолами, хитість і непостійність слухачів, що скоро забували Його слова, злоба фарисеїв і садукеїв, становили чашу Спасителя в часі трилітнього проповідування, бо спричинили Йому немало розчарувань і сповидних невдач.

Скільки ж гіркощів зазнав Він в Оливнім Городі на передодні Своїх Страстей, скільки горячі закоштував, як невдячний учень Юда злобним поцілунком видавав Його в руки ворогів, як лицемірні судді установили глумливий суд, оскаржуючи Його різними наклепами, як примусили Пилата видати вирок смерти, хоч цей римський суддя виразно заявив, що Ісус був невинний, як бичували Його, як коронували терневим вінцем, як прибивали до хреста, як ходили з затисненими кулаками попід хрестом і визивали Його зійти з хреста... Ах, це була найгіркіша з усіх чаш, що хтонебудь пив у своїм житті. Інші п'ють чашу горя, але не всю. Декілька краплин вистачить, щоб затроїти їм життя та викликати пригнобленння духа й скарги. Тільки Спаситель випив усю чашу, випив її аж до дна без найменшої скарги та нарікання, бо Своїми гіркощами бажав запевнити вічні солодощі безмежних радощів Своїм братам по тілу, яких прийшов спасати від гріха та прокляття, яке стягнув на них їх прабатько Адам і яке згодом вони самі закріпили власними гріхами й упадками.

Ісус і Марія—це дві найневинніші особи в історії людства. Вони нічим ніколи не провинилися. Ісус був невинний, бо Він Божий Син. Марія не мала ніколи жадного гріха, бо була вільна від первородного гріха та всякої гріховної плями. Їхня невинність чинила страждання чутливішими, бо побільшувала їх. Хто страждає, той може за прикладом розбійника потішати себе: "Я заслужив на цю кару!"

Ісус на хресті мав тільки одну

потіху: був свідомий, що чинив Божу волю та відкупляв грішне людство гіркою чашою. Хто живе в бруді, той не розуміє, який бруд брудний. Хто проживає в гріхах, той не годен поняти, який гріх гидкий. Ісус, сама Божа невинність у людськім тілі, розумів гидкість гріха, тому й Його страждання були незмірно великі, а чаша болів непонятно гірка.

Проте Він не скаржиться. Покірно схиляє голову і п'є аж до дна чашу горестей, яку Отець подав Йому. Звичайно невинно засуджені на смерть люди бунтуються проти своїх несправедливих суддів і кличуть на знак протесту: "Я невинний! Судді підкуплені! Свідки фальшиві! Бог скарає вас за невинну жертву, безсумлінні судді-бандити!" Спаситель зовсім інакше поводиться на хресті, хоч Він із усіх засуджених був найбільше несправедливо засуджений на смерть. Дивлячись на Своїх ворогів, що злобно тріюмфували під хрестом на Голгофі та затисненими в Його сторону кулаками виявляли злорадну перемогу, Спаситель не кликав із хреста: "Я невинний!"—бо не людям судити Божого Сина. Не накликав теж Божої кари на голову несправедливих суддів і фальшивих свідків: "Кара Божа спаде на вас, брехливі свідки та несправедливі судді!" Ні, Він вперше в історії людства посеред мук розп'яття благає Свого Небесного Вітця пробачити Своїм катам: **Отче, прости їм, бо не знають, що роблять!** (Лк. 23, 34).

Отак під деревом у земському раю Адам і Єва стягнули на людство Боже прокляття та гнів. Через дерево ж хреста Божий Син і Його непорочна Мати Марія направили лихо вчинене людству Адамом і привернули людям усі затрачені в раю права та привілеї, хоч Боже Провидіння не все відразу віддає їм.

Бог подасть людям навіть дочасні добра, якщо вони корисні для душі, от хоча б здоров'я, успіх у бизнесі, тощо, бо ж Господь любляче піклується Своїми сотвореннями. "Не журіться про своє життя, що ви будете їсти та пити, ні про своє тіло, в що одягнетеся..., ваш небесний Отець знає, що всього того вам потрібно" (Мат. 6, 25 і 332).

— МІСЯЧНЕ НАМІРЕННЯ—

(СЕРПЕНЬ)

Щоб Боже ім'я й Божий Закон призивано й шановано у публічних радах народів

"Я є Бог твій" це найвищий закон, що його проголосив Бог через Мойсея на горі Синаю. Однак цей Божий закон голосить ціла вселенна від самого початку сотворення, цей закон гомонить у серцях усіх людей. Христос у молитві **"Отче наш"** поклав цей закон у першій просьбі: **Да святится ім'я Твоє.** Бог є найвищим Паном кожної людини, кожної родини, кожного народу, кожної держави, цілої вселенної. Всі, і одиниці і народи мають узнати свою цілковиту залежність від Бога-Творця, Його ім'я почитати і Його закон заховувати.

Нажаль у послідніх часах численні народи і їх провідники нехтують цим найвищим Божим законом. Тому Св. Церква раз по раз пригадує, що Бог є конечною основою і передумовою щастя народів, справедливости і спокою. Як довго народи й їхні провідники не повернуться до Бога, і не будуть будувати законів і публічного життя на Божій волі, то людський рід дальше буде котитися в пропасть загибелі.

Папа Пій IX в енцикліці "Яке велике старання" (1864) осуджує "безбожний і недоречний принцип натуралізму, який голосить, що в установі й кермуванні людської спільноти зовсім не треба числитися з релігією, або щонайменше зовсім не шукати правдивої релігії поміж фальшивими".

Папа Лев XIII в енцикліці "Недослідимі Божі" (21. IV. 1878) вичисляє різні сучасні суспільні нещастя і каже, що їх головна причина лежить у тім, що народи погордили й відкинули святу і найвищу власть Церкви, яка в Божім імені має провід людського роду і є оборонцем і защитою кожної правної власти".

Таксамо навчають слідуючі Христові намісники, Папа Св. Пій X особливо своєю акцією "все відновити в Христі", а Венедикт XV в своїх енцикліках, зокрема в листі "Про християнську угоду миру" (1920) підчеркує те, що віра конечна, щоб народи дійшли до правдивого миру. Пій XI в енцикліці "Тайним зарядженням Божого Провидіння" (23. XII. 1922) "Про шукання Христового миру в Христовім царстві" ясно навчає, що до миру конечним є те, щоб людське життя основувалося на Божім законі. Пій XII раз по раз пригадує в своїх промовах, що "Бог і Його закон є основою всякого ладу, миру і людського поступу".

Ті всі напімнення Христових Намісників не остались без спасенних наслідків. У многих околицях і народах католицькі мужі, порушені словами Вселенських Арихереїв, усіма силами,—чи то власною діяльністю, чи через організаційні установи,—працюють над тим, щоб Христовий закон мав узнання серед народів. Однак таких католиків, що боронять Божий закон в публічнім житті, є пропорціонально мало. Дуже много остає до роботи. Хоч у многих конституціях згадується на початку Боже ім'я, однак часто зовсім призабувається значення цього імення. Що гірше, є установи великих народів, де Боже ім'я зовсім усунено. Не стало місця на ім'я "Бог" в довжезнім акті миру заключеного в Версалі 1918 р. (Цей мир приніс другу світову війну). Також у тій славній "Декларації загальних людських прав" встановленій дня 10. XII. 1948 р. на зібранні "Злучених Народів" (U.N.) нема згадки про Бога.

Благаймо Пресв. Серце Христове через Непорочне Серце Марії, щоб людський рід сповнив свій основний обов'язок супроти Бога і узнав найвищу Божу власть в публічнім житті людської спільноти, цій Божій власті підчинився, і це стане певною основою правдивого миру.

Місійне намірення на вересень: Щоб учні азіятських і африканських університетів пізнали і цінили Христа.

Твоя душа це образ Господа Бога, Його жива відбитка. Відбитка має бути подібна до свого первовзору, фотографія має віддавати риси та вигляд людини, яку представляє, йнакше не буде доброю відбиткою та фотографією. Людська ж душа—це пречудна відбитка, це прегарна фотографія Пресвятої Тройці, Бога єдиного в трьох особах. "І сотворив Бог чоловіка на Свій образ". (Бут. 1, 27).

Як же ж твоя душа віддає в собі Божу подібність і схожість? Людська душа вподібнюється до свого Творця розумом і свобідною волею. Своїм розумом ти маєш змогу пізнати, що добре, гарне, досконале для розумної людини. Твоя ж воля дає тобі спромогу любити все те, що добре.

Енцикліка Папи Пія XII в сторіччя Людських Поява

о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.

СВЯТІШИЙ Отець Пій XII був у 1935-му році легатом Пія XI до Люрду, щоб там врочисто закінчити ювілей відкуплення. І ось як дослівно проповідав він на тому святому місці в дні 28 квітня 1935 року:

"Вона (Марія) зближається до Вернадети, робить із неї свою повірницю, співробітницю, знаряддя своєї материнської ніжности та милосерної всемогутности свого Сина, щоб обновити світ Христом у новім і незрівнянім розлитті відкуплення...".

"Ніколи та ніде на землі, на одне місце не зібралися стільки страждань, ніколи ще так не сяяв звідти мир, погода духа й радощі". А в енцикліці з нагоди сторіччя появ сказано:

"Ніколи не дізнаємось вичерпно про добродійства, що їх світ зазнав від Діви-Помічниці! О благословенна Яскине, оздоблена поглядом Богоматері! Шанидостойна скеде, звідкіля рясним джерелом ринули води життя!"

Дальше Св. Отець показує, як за сто минулих років "марійське почитання виткало тісні зв'язки між Петровим Престолом і Піренейською святинею, що визнаємо з приємністю. Чи сама Діва Марія не забажала цього наближення?"... Адже це в Римі несхибним Учительським Урядом орік найвищий Архиєрей, що Діва є Непорочна Богомати, благословенна серед усього жіноцтва. Здавалося б, вона сама хотіла потвердити цю правду власними устами, внедовзі з'являючись славно в Масабієльській печері ..." (з декрету про канонізацію Св. Вернадети, 2 липня 1933: Акти Апост. Престола XXV, 1933, стор. 377).

Вже в 1869 році Пій X, дня 4-го вересня, пише до Анрі Лясер листа, висловлює переконання, що труднощі з боку злих людей лиш "сильніш і очевидніш виявлять світлий факт" Люрду. Він і коронує статую Лурдської Богородиці. В 1892 р. встановив Лев XIII свято й потвердив службу Непорочному Зачаттю. В цій богослужбі перший раз офіціяльно Церква звертається до Богородиці прегарним віршем Пісні над Піснями:

"Уставай, моя ти люба, вийди пишна вродо!
Голубко моя в розколинах скельних,
Схована в дупловині"
(2, 13-14).

На схилку життя цей великий Папа католицького Маніфесту на захист робітників казав збудувати в Ватиканських садах копію Лурдської печери й одночасно склав молитву:

"Колись, Діво-Мати, Ти була силою своєю при народженні вірних у Церкві: І тепер спричиняй та доглядай за нашим спасінням. Врешті дай, щоб смерщій життя особисте й прилюдне повернулось до Ісуса Христа".

Йому належить полум'яний вислів: Богородиця поставила в Люрді "престіл своєї безмірної доброти" (Лист з 12 липня 1914).

В п'ятидесятиріччя проголошення догми Непорочного Зачаття Св. Пій X пише: "Тільки що Пій IX определив віру католиків у безгрішне зачаття Марії, сама Діва зачала чудодіяти в Люрді". (Енцикліка **До того дня** з 2 лютого 1904).

Цей евхаристійний Архиєрей підкреслив поєднання в Люрді евхаристійного богопочитання та марійської молитви: "Синівська пошана до Богородиці розцвітає там видатним та полум'яним богопочитанням Г. Н. Іс. Христа" (Лист з 12. 7. 1914).

А раніше: "Єдина (того рода) хвала людської святині є в тому, що Марія приваблює отам усі народи давати чолобитню Ісусові Христові в шанидостойній Тайні: Ось чому цей храм, бувши водночас осередком марійського культу й троном евхаристійної тайни, відай славою вищий за всі інші в католицькому світі" (Бреве з 11. 5. 1911).

З огляду на трагічні події 1. світової війни й коротке панування велів Венедикт XV лиш відзначити гідність людського єпископа правом послугуватись митрополичним палієм на місці появ.

Пій XI сам був прочанином у Люрд. Дня 8-го грудня 1933 канонізував Вернадету Субіру

(ур. 9. 1. 1944, † 16 квітня 1879). Врешті рішив закінчити ювілей відкуплення в Люрді при печері Масабієль, де: "Діва Марія Непорочна чимало разів з'являлась Вернадеті Субіру, де так любовно закликала людей до каяття і де, в самому місці чудної появи вдіяла стільки ласк і чудес" (Бреве з 11. 1. 1933 р.). Пій XII, що в 1950 р. проголосив догму Внебовзяття Пресв. Богородиці, тепер цією енцикликою закликає християн усього світу, щоб в час Ювілею вибиралися до Люрду з чистим бажанням навернутись до Господа, виректися раз назавжди своїх гріхів, усвідомити собі важкий стан сьогоднішнього світа й сучасні переслідування Церкви.

Ці спустошення спричиняють **"всі сучасні матеріялізми".** Врешті Папа закликає все людство цього ювілейного 1958-го року **до Марії, у її Людську святиню,** щоб отак викресати, як вогонь, вселенське зусилля обновити Христом усі громадянства і кляси. І Св. Отець склав спеціяльну молитву паломника", в якій називає Богородицю "Сніжнобілою Райською Появою" і просить пахощів Надії та вод божественної благодати для поодиноких душ і для всіх націй світу.

ЗГОДА З СУСІДАМИ

Нераз між сусідами буває ворожнеча, що веде до сварок і ненависти. Тільки християнська любов може справді полагодити спори та завести мир між сусідами.

Два сусіди в Україні мали поле один біля другого, переділене межою. Згодом посварилися. Іван подав Дмитра до суду. Прийшов день розправи, яка мала рішити, до кого належав шматок поля, що притикав до обидвох ланів.

Дмитро не мав часу йти до суду, бо був зайнятий. Попрохав Івана, щоб він представив судді цілу справу так, як Бог скаже йому!

По розправі Іван вернувся додому, але не до свого. Побіг до Дмитра і заявив: "Шматок поля належить до тебе!"—Дмитро відказав: "Дякую тобі, Іване".

Так закінчився довгий спір між сусідами, бо рішили так справу, як веліло християнське сумління. Св. Павло каже: "Нехай ніхто не шукає свого власного, але—того, що ближнього". (І Кор. 10, 24).

ЧИМ БУДЕ МОЯ ДИТИНА?

НЕМАЛО сьогоднішніх дітей і молоді стало проблемою для безчисленних батьків і державних керманичів. Неодин батько хапається за голову та безрадно кличе: "Що маю робити з таким сином? Годі дати собі раду з такою лихою дочкою!"

Часописі невпинно доносять людям про злочинність молоді, про бунт проти всякої влади та про різні проступки, що поважно загрожують життю громадян.

Кожен питається, що треба робити, щоб зарадити лихові та завернути молодь на добру дорогу? Нажаль за винятком скарг і нарікань мало хто береться за діло, щоб усунути хаос і замішання, що молодь спричиняє власним батькам, громадам, школам і державам.

Хто хоче розв'язати цю важливу проблему, той уперед мусить розглянути, звідки береться злочинна та зіпсута молодь. Всяка річ має свою причину.

1) Є багато чинників, що псують сьогоднішню молодь. Найперша причина зіпсутя молоді це **брак і занедбання виховання по родинах.** Родина є найпершою школою доброго виховання та духовним горнилом добрих людей. Якщо родина нездорова, лиха та неморальна, то лихі та злі будуть її діти, бо добре зерно не може розвиватися на лихій землі. Тільки добра земля є відповідним підложжям, на якім росте та дозріває добра пшеничка.

Те саме з родинами. Тільки добрі родини є відповідним середовищем, в якім зможуть зростати добрі діти. Годі сподіватися, щоб діти були добрі, якщо лихі їхні батьки. Хіба наша приказка не каже: "Яблуко не відкотиться далеко від яблінки".

Батько та мати, що не боятся Бога, не зберігають Божих і церковних заповідей, насмі-

хаються зо священиків, не моляться, не ходять до церкви або не дбають, щоб діти молилися, ходили на Службу Божу та приступали до Святих Тайн, не можуть сподіватися, що їхні діти будуть любити свою церкву, молитися та проживати як добрі християни, бо квасна деревина не зродить солодких овочів.

Якщо родина релігійно та морально нездорова, то лихі будуть діти, бо вони є плодом родини. Нездорова мати не приведе в світ здорової дитини. Батьки, які вічно сваряться, проклинають одне другого, обманюють одне другого, не можуть сподіватися, що їхні діти **якимсь** чудом будуть інакші ніж вони.

Отож батьки мусять бути добрі громадяни, побожні християни, проживати своєю вірою, якщо бажають, щоб їх діти були добрими людьми та практикуючими християнами.

2) Другий чинник виховання **це школа,** в якій діти проводять декілька годин кожного дня. Завдяки демократичній системі наші батьки в Канаді мають контролю над школами, в яких вчаться їхні діти.

Школа—це доповнення родинного виховання. Добра школа доповняє зачате в родині виховання. Зла ж школа нищить зародки доброго та побожного виховання, що батьки вщепили в душу дитини в родині, заки дитина пішла до школи.

Добрий чи лихий учитель або вчителі надають тон школі. Вони роблять школу доброю або злою, бо виховують діти на добрих або лихих людей. Вплив учителя такий великий на характер і вдачу дитини, що нераз надає їй тон життя аж до смерти. Масони, комуністи та всякі диктатори найперше захоплюють школи в свої руки, бо від шкіл залежить їхня доля та доля краю, над яким вони панують.

Одна московська учителька хвалилася, що вже 29 літ учить дітей по школах і впоює їм безбожництво в серця. На запит американського журналіста, чи її учні залишаються безбожниками, відповіла: "Досіль не знаю, щоб хоча б один із моїх вихованків став вірити в Бога!"

Українські батьки повинні дбати, щоб по наших школах були тільки добрі та богобійні учителі. Треба негайно усунути всяких комуністів, безбожників, відступників і лихих християн із учительських посад, бо вони своєю пропагандою та лихим прикладом псують наші діти та нищать те добре зерно, що батьки там засадили, заки дитина пішла до школи.

3) Діти і молодь зростають по містах і містечках. Християни мають дбати, щоб їх діти та молодь не були виставлені на лихий вплив негідних урядовців, лихої преси та телевізійних програм. Атмосфера заражена безбожництвом і згіршенням не впливає на добру поведінку молоді.

Не вільно вибирати на публичних урядовців людей без моральних засад, безвірків і масонів, бо вони витворюватимуть нездорову атмосферу, що псуватиме нашу дітвору та молодь.

За добре виховання дітей батьки дістануть від Бога обильну нагороду. За лихе виховання не тільки Бог, але й лихо виховані діти каратимуть своїх негідних батьків.

Суд засудив на смерть одного молодого хлопця за те, що вбив свого товариша. Злочинця привели на місце страчення. Мали його вішати. Поставили його на стільчик і кат затягнув шнурок довкола шиї. Тоді суддя спитався засудженого юнака, чи не бажав би ще побачити когось із дорогих йому осіб. "Так", промовив засуджений на шибеницю юнак. "Покличте мою матір".

Нещасна мати приступила до шибениці, щоб попрощатися з сином, а він копнув її в груди та закликав: "Геть мені сперед очей! Ти не моя мати. Ти мій найгірший ворог! Це ти привела мене до шибениці. Якщо б ти була мене добре виховала, брала до церкви, вчила молитися, пояснювала Божий закон, то я сьогодні не йшов би на цю шибеницю!"

От кара за занедбане виховання дітей!

Дорогі читачі, якщо Бог поблагословив вас діточками, то добре виховуйте їх, бо колись прийдеться здати за них рахунок всемогучому Богові. Хто добре та побожно виховав свої діточки, той отримає велику нагороду, а хто занедбав виховання своїх дітей, той дістане належну кару, бо не вистачає привести дитину на цей світ. Треба вчинити з неї добру людину та доброго християнина чи християнку!

Св. Павло описав теперішній світ: "Будуть люди самолюбні, грошолюбні, зарозумілі, горді, хулителі, батькам непослушні, злочинні, безсердечні, невірні, обмовні, нездержливі, немилосердні, ненависники, зрадники, напастники, горді, що люблять розкоші більше ніж Бога. Вони дійсно мають вигляд побожности, але сили її відреклися. Від таких відвертайся! Вони завжди вчаться, але не можуть ніколи прийти до пізнання правди. Як Янній і Ямврій противилися Мойсееві, так ці противляться правді, люди зіпсованого розуму, недосвідчені в вірі".

ХРИСТОВА ЄВАНГЕЛІЯ ТА ПРАЦЯ

(ДЕНЬ ПРАЦІ)

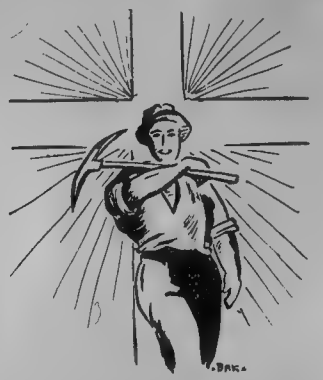

ПОХВАЛЬНІ є всякі засоби, щоб полегшити й упріємнити працю робітникам по фабриках, але вони ніколи не заступлять релігії. Нажаль немало працівників і організаторів робітничого руху не тільки не намагаються ввести релігію у ділянку праці, але й попросту відкидають її.

Вони докоряють, що релігія має малий вплив на економію, бо на їх думку релігія мало займається економічним життям народів, не розуміє потреб людини й не визнається на мотивах, що спонукують робітника до праці. Вони оскаржують Христову Євангелію, що вона здавлює в людині всякі енергії, велить підневолювати пристрасті, хоч не потрапила перетворити людину на ліпшу.

Вони твердять, що релігія велить людині займатися **тільки Богом і власним спасінням.** Громадянство ж і громадянське життя це тільки засоби, щоб осягнути щастя. Наслідок цього такий, що християнин, який проживає по засадам Св. Євангелії, забуває про соціяльні обов'язки супроти громадянства, занедбуючи все те, що не заторкує Бога й його самого. Релігія на їх думку негодна поліпшити економічного положення людства, бо вона подає недокладні норми, що їх трудно примінити до економічного ладу через те, що вони надто загальні.

Так говорять вороги Христа та Його Церкви, бо необзнайомлені з засадами Св. Євангелії. Це правда, що християнська релігія сперта на засадах нагірної Христової проповіді найперше змагає до спасіння душі людини, й через це проголошує, що щаслива вічність це найважніша справа чоловіка: **"Марто, Марто, турбуєшся й журишся про дечого багато, а потрібне ОДНЕ** (Лк. 10, 41-42). Правда ж і те, що людина не може так займатися власним спасінням, щоб занедбувати справи свого ближнього, що його має любити як себе саму, цебто має старатися, щоб ближньому так поводилося в житті, як вона цього бажає для себе самої. Людина проживає на землі. Земля—це країна подорожі до вічности, тому земля та небо деяк получені в християнськім світогляді про життя й працю. Християни проживають у світі, тому й Церква навчає їх, щоб сумлінно виповняли обов'язки супроти громадянства й тим самим вправлялися в соціяльній любові ближнього.

Хіба Божий Син, основник Церкви, не заявився за соціяльною справедливістю, як проголосив: **Вартий робітник своєї заплати.** (Лк. 10, 7). Чи Він не звелів Своїм визнавцям співпрацювати з законною владою батьківщини: **Віддайте кесареві те, що кесареве.** (Мт. 22, 21)? Невже ж не осуджує Він лінюхів і тих, що відмовляються від праці для добра загалу словами: **А слугу непотрібного вкиньте до темряви зовнішньої, там буде плач і скрегіт зубів.** (Мт. 25, 30).

Щоправда, Христова Євангелія, що обнимає всі часи та всі народи різних культур і підсоння, не є й не може бути підручником економії чи соціології, де подрібно вилоджений плян соціяльних реформ і економічних порядків. Це неможливе, бо Євангелія голосить вічні засади, тому не може подавати докладних напрямних про соціологію й економію. Але вона всетаки ясно накреслює загальні напрямні та подає всесвітні вказівки, як люди повинні співпрацювати між собою для загального добра світу та як розв'язувати його дочасні проблеми. Признає це навіть раціоналіст Гарнак, що отак пише: "Христос не накреслив соціяльної програми, якщо хтось бажає пошукувати в Євангелії за низкою інструкцій й директив. Христос тримався здалека від змінливих дочасних економічних проблем. Якщо б Він був зайнявся економічними проблемами, то був би хіба видав закони, що надавалися б для Палестини. Який же був би наслідок цього? Сьогодні ці закони сталися б шкідливі завтра нестійні, через що були б ушкодили й скомплікували Євангелію".

Ось тому Божественний Спаситель, що прийшов спасати

всіх людей відмінних рас, клімaтів і культур, подав такі засади, що їх можна застосовувати до різних часів і народів, бо вони спираються не на обставинах часу й клімату, але на природі людини, розумного Божого сотворіння, піднесеного до надприродного порядку ласки.

Керуючись засадами Євангелії, Святі Отці Церкви та Папи накреслили обов'язки християнина в різних ділянках життя, де він виконує свою працю. Папські енцикліки про соціяльну справедливість і робітниче питання застосовують природне право до новітніх часів і нових інституцій. Природне право це відблиск вічного Божого закону. Це неправда, що мораль Євангелії неокреслена й надто хмарна. Вона застосована до всіх часів і народів. Було б смішне вимагати, щоб Євангелія подавала подрібні норми для різних часів і держав, бо вона тоді мусіла б включати безконечну кількість розпорядків, між якими нерідко була б противорічність, бо народи різняться одні від других у культурі, світоглядах, звичаях і підході до питомих собі проблем.

ОБМОВА

Одна жінка, яка любила обмовляти своїх ближніх, прийшла до Св. Пилипа Нерія. Святий дав їй трохи гроша та звелів піти на ярмарок, купити зарізану курку та по дорозі обскубати її, розкидаючи піря. Жінка радо це вчинила, бо шанувала Святого. Він подякував їй і промовив: "Доню, вернися назад і позбирай порозкидане піря!"—На це здивована жінка відказала: "Отче, це неможливе, бо вітер Бог зна куди порозносив його!"

"Ось для тебе научка!"—промовив Святий. "Твої пльотки та обмови розходяться між людьми немов піря по полю. Ніхто негоден позбирати та направити їх!"

Жінка застидалася та поправилася. Люди часто провиняються обмовами й навіть не відчувають скрупулів, хоч звичайно лиха вчиненого язиком годі направити.

Ніхто не повинен слухати та вірити обмовникам, бо хто перед тобою обмовляє чи критикує свого ближнього, той перед іншими буде критикувати тебе!

НЕОЦІНЕНИЙ СКАРБ

о. Роман Хом'як, ЧНІ.

Чесноту віри треба практикувати

ЧЕСНОТА віри, — це **Божий дар** і **свобідна згода** розуму. Щоб зростати в вірі, треба опиратись на **молитві** й наших власних **особистих зусиллях.** Під цим подвійним впливом чеснота віри стане ясніша, простіша, сильніша й діяльніша.

Віруюча людина насамперед дякує Богові за цей превеликий дар, що є основою всіх інших, і з усієї душі повторяє слова Св. Павла: **"Дякувати Богові за Його невимовний дар"** (2 Кор. 9: 15). І це тим більше дякує Богові, що бачить многих байдужих і невірних. Тому вона благає в Бога ласки, щоб зберегти цей превеликий дар без огляду на всі небезпеки, що окружають її і просить у Бога навернення невірних, еретиків і відступників.

З покірним підданням і сильним переконанням віруюча людина проказує **акти віри,** говорячи з Апостолами: **"Додай нам віри"** (Лука, 17: 5). Крім молитви вона **студіює** або **читає** добрі книжки, що можуть просвітити й скріпити її віру. Люди нині читають багато, нажаль дуже мало читають поважних релігійних і духовних книжок. Яка велика помилка! Вони хочуть знати всі речі, за виїмком одної потрібної.

Віруюча людина дбайливо **уникає** те все, що могло б занепокоїти її віру: всі **небезпечні письма,** в яких правди віри поборюють, висміюють або ставлять у сумнів. Вона також уникає цю **гордість розуму,** що старається все понижити до свого власного рівня, і відмовляється прийняти те, чого він не може поняти. Вона пам'ятає, що понад усіми людьми є Дух, Якого безмежний розум бачить те, чого наш розум не може поняти; що Бог робить нам велику честь, виявляючи свою гадку. Коли, отже, людина впевнилась, що Він промовив, одинока розумна постава —це з вдячністю прийняти це додаткове світло. Коли людина схиляється перед людиною-генієм, що зволив дати їй дещо зо свого знання, чи з тим більшим довір'ям вона не повинна схилитись перед самою безконечною Мудрістю? **Як іде про спокуси** проти віри, то треба розрізнити між тим, що зали-

шаються **неясні** й тими, що точно зосереджуються довкола окремого предмету.

Коли вони є **неясні,** як напр. ця: **Хто знає, чи те все є правдиве?,** тоді треба спокійно пропнати їх.

Християнин, що належить до одної, святої, католицької і апостольської Церкви, посідає правду й це вистачає йому. Правди віри, які подає католицька Церква, опираються на солідних основах і це знову вистачає, бо ж не можна кожного дня витворювати сумнівів про речі, що вже є доказані. До цих спонук доброго змислу віруюча людина повинна додати молитву: **"Вірую, Господи, помоги моєму недовірству!"** (Марко: 9: 23).

Коли **спокуси є точно означені** й відносяться до деякої окремої науки, віруюча людина сильно придержується святої віри, бо посідає правду. Але користає з першої нагоди, щоб вияснити трудність, чи через особисті студії, коли має знання і потрібні документи або радитися отця пароха чи сповідника чи якоїсь іншої вченої людини, що може помогти легше розв'язати бажану проблему. Коли до цього дбайливого й льояльного пошукування вона додасть молитву, на розв'язку не буде довго ждати.

Все таки треба пам'ятати, що така розв'язка не завжди розв'яже **всі** труднощі. Деколи є історичні, критичні й екзегетичні закиди, які можна буде розв'язати тільки після довшого часу студій. Треба пам'ятати, що коли якась правда є доказана, второпність вимагає, щоб її прийняти навіть коли темрява залишається. Трудність не нищить основ віри, вона тільки виявляє слабість нашого розуму. Десять тисяч труднощів, звик був говорити кардинал Іван Г. Ньюман, не творять одного сумніву.

Віруюча людина з любов'ю читає Святу Євангелію, щаслива, що може крок за кроком іти за Н. Т. І. Христом, насолоджуватись Його засадами й подивляти Його приклади, щоб наслідувати їх. Христос стає осередком її гадок. Вона шукає його в своїх читаннях і своїй праці, хотячи краще пізнати Його, щоб більше любити Його.

Віруюча людина призвичаюється глядіти на всі речі з точки погляду віри. Вона бачить руку Творця в усіх **Його творах** і вона чує, як усі сотворіння повторяють: **"Він, не ми, сотворив нас"** (Пс. 100: 3). Тому вона всюди подивляє Бога. **Особи,** що її окружають, є для неї дітьми того самого небесного Вітця, братами в Христі Ісусі. **Події,** що часом так розстроюють

невірних, вона пояснює в світлі великої засади, що все є спрямоване для добра вибраних.

Віруюча людина передовсім намагається в усіх речах поступати згідно з засадами віри. Свої **осуди** основує на засадах Євангелії, а не на засадах світу. Свої **слова** намагається натхнути християнським духом, а не духом світу. Свої **діла** щораз більше наближає до діл Ісуса Христа, і тим чином уникає приклад світових людей. Одним словом, вона живе життям віри.

Вкінці віруюча людина намагається ширити довкола себе ту віру, якою є перейнята: а) через свої **молитви,** просячи Бога, щоб послав апостольських робітників ширити святу Євангелію між невірними й еретиками; б) через свій **приклад,** добре сповняючи всі свої обов'язки стану, щоб ті, що є свідками її життя, могли бути зрушені наслідувати їх; в) через свої **слова,** заявляючи в усій простоті, що вона знаходить в своїй вірі силу, щоб творити добро й потіху серед своїх досвідів; г) через свої **діла,** беручи чинну участь своїми щедрими офірами, жертвами й особистими зусиллями в моральнім і релігійнім навчанні та вихованні ближнього.

М. Рильський

ЖНИВА

Цілий день не втихала робота,
Віяв вітер і сонце пекло,
І німотне смеркання в ворота
Наче гість дорогий увійшло.
Вогкий гній розкидали по полю,
Гноєм пахнуть і руки і вилка,
Ноги терпнуть і мліють од болю.
Голова мов залізо тяжка.
Як бадужий, старий літописець,
Сам холодний, безсилий давно,
Людські сни переписує місяць
На широких небес полотно.

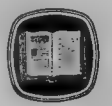

Добрі ж діла не завжди легкі для упалих нащадків Адама. Нераз труднощі уприкрюють їм туземнє життя, бо християнин нерідко мусить бути героєм, щоб залишитися вірний своїм хресним обітницям. Які б прикрі не були ці труднощі, всетаки не потраплять віддалити від Бога тих, що дійсно люблять Його. **Знаємо, що тим, які люблять Бога, які покликані Його постановою, все помагає на добро.** (Рим. 8, 28).

ІСАВ ПРОДАЄ СВОЄ ПЕРВОРОДСТВО

СИН Авраама, Ісаак, оженився з Ревекою, що породила його близнюків, Ісава та Якова. Ісав був сильний і відважний. Яків—тихий і несмілий. Батько любив відважного Ісава, а мати Ревека — тихого Якова. (Бут. 25, 28).

Ісав був первородним, бо перший народився. До первородного належало право первородства, яке давало йому дві третіх спадщини та владу над іншими молодшими братами і цілою родиною.

Одного дня Ісав вернувся голодний із поля та попрохав свого молодшого брата Якова, щоб дав йому щось з'їсти. Хитрий Яків промовив:

"Продай мені зараз своє первородство! Каже Ісав: Ох, мушу померти, то нащо ж мені це первородство? А Яків каже йому: Поклянися мені зараз! І поклявся йому.

"І продав Ісав Якову своє первородство. Яків же дав Ісавові хліба і варену сочевицю. Цей з'їв і напився, і, вставши, пішов геть. І зневажив Ісав своє первородство". (Бут. 25, 31-34).

* * *

Ісав дуже нерозумно поступив, як у голоді продав свою гідність і всі інші привілеї получені з первородством. Нерозважна поведінка позбавила його батьківського благословення та всіх інших дібр получених із ним. Голод і спрага так заслiпили Ісава, що первородство видавалося марницею.

Згодом старенький, сліпий Ісаак передав своє благословення молодшому Якову і вчинив його головою та провідником цілої родини. Як Ісав довідався про це, **заголосив великим і тяжким голосом.** (Бут. 27, 34). Плакав за проданим легкодушно первородством, але вже було запізно. Проміняне за миску сочевиці первородство вже не вернулося до нього.

Святі Отці Церкви порівнюють грішників до нерозумного Ісава. Як Ісав продав своє первородство за миску мізерної страви, так засліплені пристрастями грішники продають Боже благословення, вічне щастя в небі, Боже синівство та освятну ласку за хвилеве заспокоєння пристрасті, за коротко тривале змислове задоволення чи за вибух гніву або за незаконний і заборонений дочасний зиск.

Як Ісав опам'ятався, гірко оплакував свій нерозум, але його плач був марний, бо первородства вже не відзискав, так і по смерті неодин грішник оплакуватиме свій нерозум, але плач його буде безкорисний. Затрачене небо та вічне щастя ніколи не вернуться до нього.

1) Я замолоду допустилася гріха, але не знала, що це був смертельний гріх, ба й узагалі, що це був гріх. Тепер довідалася з Голосу Спасителя, що такі акти є смертельними гріхами. Чи маю сповідатися з цього гріха?

Ні, бо ви не знали, що це гріх. Людина допускається гріха, як свідомо та добровільно переступає Божий або церковний закон у важній матерії. Якщо вона несвідома, що зле поступає, як допускається подібного вчинку, то не грішить, ну й опісля не має обов'язку сповідатися, бо в згаданім випадку через її незнання не було гріха.

2) Інколи по часописах і магазинах стрічаються фотографії грецьких богів, Адама й Єви чи інші знимки без ніякої одежі. Чи це гріх приглядатися до них?

Треба вистерігатися приглядатися подібним малюнкам, бо довгий погляд легко викликає злі гадки та бажання, ба й нерідко веде до змислових гріхів. Хвилевий погляд на такі картини не буде гріхом для нормальної людини. Батьки зобов'язані дбати, щоб подібних магазинів не було в їх домах, бо діти приглядаються їм і легко грішать проти шостої Божої Заповіді.

3) Моя сусідка охрестила свою донечку та дала їй ім'я "Керен." Чи це християнське ім'я?

Керен це шведська форма імени Катерина. Її вільно вживати при хрещенні, бо Св. Катерина це велика християнська Свята. Але чому українці не вживають гарних українських імен? Чи погоня за чужими іменами не є часом підсвідомим виявом їхнього почуття меншевартости? Чи такі "модерні мамці" часом не думають, що через подібне ім'я їхня Керен буде ліпша ніж наша українська Катерина чи Катря?

4) Чи по молитовці "Ось я, добрий і пресолодкий Ісусе, упадаю на коліна...", що її відмовляємо по Св. Причасті перед іконою Розп'ятого, треба додати 1 Отче наш, 1 Богор. Діво і 1 Сл. Отцу чи шість, щоб зискати

повний відпуст?

Вистачає відмовити 1 Отче наш, 1 Богор. Діво і 1 Сл. Отцу в наміренні Святішого Вітця, щоб зискати повний відпуст. Цей відпуст можна зискати тільки раз на день тоді, як приймаємо Св. Причастя. Відпуст можна зискати для себе або відступити його душам в читилищі.

5) Хто є кумами при хрещенні дитини: ті, що тримають її, чи ті, що стоять збоку?

Хресними батьками є ті особи, що дійсно тримають дитину на руках у хвилині хрещення.

Слід зауважити, що церковне право забороняє брати некатоликів за кумів для католицьких дітей. Парох не має права звільняти від цього закону.

6) Моя невістка курить папіроски. Муж мовчить, бо його спротив нічого не поможе. Через те я перестала любити її.

Ваша любов до невістки мусіла бути дуже крихненька, коли папіросок розвіяв її.

Курення не є гріхом, хібащо воно таке нагальне та непомірковане, що поважно шкодить здоров'ю.

Лишіть невістку в спокою. Не мішайтеся в подружні справи, бо подібне вмішування звичайно робить більше зла ніж добра. Будьте виразумілі на цю слабість невістки та дальше любіть її.

7) Чи розтріпання в часі молитви завжди не подобаються Богові?

Розтріпання в часі молитви не є прикрі Богові, хібащо вони добровільні.

8) Я повдовіла тому два роки. Тяжко мені самій жити з малими дітьми. Чи могла б я вийти вдруге заміж чи краще лишитися вдовою?

Християнське подружжя це велика тайна. Отож воно добре. Проте самітній стан дівництво чи вдівство, краще за подружжя. Святий Павло каже: "Говорю ж нежонатим і вдовам: Добре їм, як вони полишаться так як я. Коли ж негодні бути повздержливими, так нехай женяться, бо краще женитися ніж розпалятися" від пристрастей і грішити поза подружжям. (I Кор. 7, 8-9).

Тому можете спокійно вийти вдруге заміж. Нема гріха у вашому бажанні та замірі. Канонічне право каже: "Хоч чисте вдівство краще, проте поновне подружжя важне та дозволене". (Кан. 131).

УКРАЇНСЬКІ ПРИКАЗКИ

Від Львова до Кракова—скрізь біда однакова.
Від багача не жди калача.
І маді камінці роблять синці.
Від одної біди тікав, а на другу натрапив.
Радість красить, біда палить.
Є що їсти та пити, а нема з ким говорити.
З краси не питимеш роси.
Старість іде і хвороби несе.
Смерть вістки не посилає.
Знаєш—кажи, а не знаєш—мовчи!

ПАЛЕСТИНА

(Подорож до Св. Землі)

о. М. Щудло, ЧНІ.

Сфінкс

ЗРАЗУ прийшли всякі обмеження й утиски на євреїв, як у 1580 р. перед Христом покінчилося панування гиксів у Єгипті. Утиски та упосліджування тривали декілька століть, поки Мойсей не випровадив жидів із Єгипту до Обіцяної Землі—Палестини.

Єгиптяни були лагідним і гостинним народом. Гонення жидів спричинив страх. Єгиптяни боялися, щоб у часі вибуху війни з семітами, які проживали в Палестині та Малій Азії, єгипетські євреї не перейшли до ворогів і так не послабили відпорної сили Єгипту.

Гонення та гноблення жидів тривали довгий час. Але здається, що вони дійшли до вершка за панування фараона Рамзеса II (1292-1225). Як довго тривало гонення? На це питання історія покищо не дала задовільної відповіді, і може ніколи не дасть її. Дехто здогадується, що жиди були упосліджені та переслідувані яких 300 років. Їх повернено в невільників. Як невільники мусіли виробляти цеглу, будувати доми, міста та виконувати інші тяжкі роботи. Останній фараон задумав зовсім знищити євреїв, що жили в Єгипті. Наказав акушеркам топити в ріці Нілю всіх хлопців, що родилися жидам. Якщо б цей приказ було виконано, то в протягу одного покоління було б нестало жидів у Єгипті. Але акушерки боялися Бога та не виконали приказу. (Ісх. 1, 17).

Гноблені та переслідувані жиди гаряче молилися Богу. Господь змилосердився над ними та послав їм спасителя, Мойсея. Мати Мойсея три місяці крилася з немовлятем перед єгипетськими шпигунами, заки пустила його в кошику в річку Ніль. Саме тоді вийшла була над річку фараонова дочка, зобачила гарного хлопчика в кошику, полюбила його, прийняла за свого сина та віддала матері, кажучи: **Візьми немовлятко та**

вигодуй мені його! Я заплачу тобі. (Ісх. 2, 9).

Мойсей зростав у виставній палаті фараонової дочки, але його серце не прилягло до багатств. Недоля рідного народу боліла його. По смерті фараона Рамзеса II— **І сталося по довгому часі, що вмер єгипетський цар** (Ісх. 2, 23), владу в державі перейняв слабодухий, але гордий і зухвалий Мернефтаг I (1225-1205).

Саме тоді Мойсей проживав у Ханаані, бо був мусів утекти з Єгипту перед пімстою фараона. Бог з'явився йому у горіючім корчі та промовив: **Ось іди, Я ж пішлю тебе до фараона, щоб вивести з Єгипту синів Ізраїля.** Мойсей налякався такого доручення: **Хто ж я такий, щоб мені йти до фараона та вивести з Єгипту синів Ізраїля?** Господь успокоїв його, кажучи: **Та ж Я буду з тобою!** (Ісх. 3, 10-12).

Як Мойсей і його брат Арон удалися до фараона та сповістили його про Божу волю: **Так каже Господь, Бог Ізраїля: Відпусти люди мої, щоб вони принесли мені жертву в пустині!** (Ісх. 5, 1), то гордий і зухвалий цар відказав: **Хто ж той Господь, щоб я послухав його голосу та відпустив сини Ізраїля? Не знаю Господа та не відпущу Ізраїля!** (Ісх. 5, 2).

Треба було численних кар "язв", щоб бодай трохи опам'ятати фараона та змусити його виконати Господній приказ. Страшні нещастя спали на єгипетський край: вода в ріці Нілю перемінилася в кров (Ісх. 7, 14-25), незвичайно велике число огидних жаб заповнили нещасну країну та доми, несучи всюди заразу та нечисть, хоч єгиптяни страшно любувалися в чистості (Ісх. 7, 25 і 8, 15), уїдливі комарі давістили Єгипет (Ісх. 8, 16-19), прийшли страшні мухи, які спричиняли сліпоту (Ісх. 8, 20-32), потім зараза кинулася між худобою (Ісх. 9, 1-7), згодом чиряки на людях і худобі (Ісх. 9, 9), град вибив весь урожай (Ісх. 9, 13-35), сарана поїла все на полях (Ісх. 10, 1-20), невидана дотіль темрява три дні панувала в країні так, що єгиптяни не бачили один другого, а тимчасом в околиці, де проживали ізраїльтяни світило сонце, і накінець прийшла смерть всіх первенців у цілім Єгипті. Ця остання кара "язва" змусила фараона уступити та випустити жидів із Єгипту.

Виходячи з неволі, жиди забрали з собою всі багатства. Сорок років блукали по пустині заки дійшли до границь обіцяної землі, Палестини. В часі подорожі по арабській пустині Бог подав жидам **10 Божих Заповідей.** Це перший писаний кодекс, яким Господь нормував

життя людини на землі. Бог був посеред народу та провадив його. Мойсей став посередником між Богом і народом. Нарід дістав цей закон через Мойсея. **Якщо будете слухати Мого голосу та зберігати Мій Завіт, то будете Моєю часткою між народами; Моя ж бо вся земля. І будете ви в Мене царством священним, народом вибраним.** (Ісх. 19, 5-6).

На границі обіцяної землі Мойсей помер. Ісус Навин перебрав провід і запровадив вибраний ізраїльський нарід до Палестини. Це сталося около 1250 р. перед народженням Христа. Боротьба за здобуття Палестини тривала два століття, бо там мешкали войовничі народи, от як фенікійці, що визначалися торговельними здібностями, арамейці, від яких походить альфабет, гітити, мистці в залізних виробах, і особливо відважні филистими.

Ввесь час ізраїльський нарід пробував під проводом **суддів,** що являлися національними героями, от як Сампсон, Єфтай, Гедеон і Самуїл. Потім жиди вибрали собі **королів.** Перший король це Савло. Савло помер у війні з филистимами. Давид став королем Ізраїля. Він підніс високо престиж народу, бо завоював усі дооколишні народи. Його син Соломон визначався виставністю, чим зразив собі північні племена. Ці племена по смерті Соломона відорвалися та заложили собі ізраїльське царство зо столицею в Самарії. За те Єрусалим залишився столицею маленького юдейського царства.

Не зважаючи на досяги Давида та Соломона, Ізраїль залишився незначним народом у світі. Він не вчинив нічого замітного для культури та матеріяльного поступу людства. За те Ізраїль дав світові поняття одного правдивого Бога, Єгови, Творця неба та землі. Тут саме заслуга ізраїльського народу. До приходу Христа він був єдиним народом у світі, що почитав правдивого Бога тоді, як цілий світ, не зважаючи на матеріяльний поступ і культуру, потопав у пітьмі поганства.

Згодом асирійці, потім вавилонці, потім перси зайняли Палестину. Накінець сирійці під

"Не судіть, щоб і вас не суджено колись; бо так само, як судите ви —і вас колись судитимуть; і якою міркою міряєте ви—такою й вам колись відміряють. Чого це ти дивишся на соломинку в оці брата твого, а поліна, що в твоєму власному оці, не чуєш? І як можеш ти казати братові твоєму: "Дай, вийму я соломинку тобі з ока", коли он у тебе самого в оці ломака стремить. Лицеміре, насамперед вийми в себе самого з ока ломаку, тоді й бачитимеш, як вийняти братові твоєму з ока соломинку." (Мат. 7, 1-5).

проводом безбожного Антіоха стали панами вибраного народу, поки Юда Макавей не звільнив країни від сирійського ярма. Накінець римляни в 59 р. перед народженням Спасителя завоювали Палестину. Від тоді вона стала римською провінцією. По розділі римського цісарства на східне і західне, Палестина ввійшла як частина до східнього грецького чи візантійського цісарства, поки араби не завоювали її.

23 червня 1954 р. я опинився в Палестині, землі Ісуса Христа та Преч. Діви. Душа сповнилася невимовним почуттям, коли літак присів на летовищі Аман, столиці сьогоднішньої Йорданії. Це ж батьківщина втіленого Божого Сина. Хто ж не радів би, що зміг стануги на ній та оглянути місця, якими проходив, сповіщаючи щасливу новину відкуплення, Божий Син, Спаситель світу?

II. Королівство Йорданії

"Поділ Палестини це головна причина нужди, яка панує між населенням", казали мені арабські студенти на літаку, якими вертался з Єгипту додому на вакації.

В 1948 р. Об'єднані Нації поділили Палестину на арабську частину "Йорданію" та жидівську "Ізраїль".

Йорданія це маленька арабська держава, яка начисляє 1,200,000 населення, з якого 400,000 є християнами, здебільша православного віровизнання. Йорданія це королівство.

До поділу Палестини на жидівську та арабську частину Йорданія звалася "Трансйорданією", бо вона лежала за річкою Йорданом. По поділі Палестини в 1948 р. долучено до неї частину, яка обнімає старинну часть Єрусалиму й інші території і переіменовано її на "королівство Йорданії".

Емірат "Трансйорданія" був штучним творивом англійської політики на Близькому Сході. Це відмежована від моря державка лежить між Ізраїлем, Сауд Арабією, Сирією й Іраком. Англія потребувала "творива Йорданії", щоб мати доступ до багатого на нафту Іраку, обминаючи Суезький канал, над яким єгиптяни вже віддавна намагалися виконувати строгу контролю.

Абдулляг став еміром Трансйорданії, яку при кінці першої світової війни відділено від турецької Сирії та віддано під опіку Англії. Англо-трансйорданський договір запевнив автономію Трансйорданії під покровом Англії, яка зобов'язалася покривати три четверті державних видатків нової держави. Без допомоги Англії державка Трансйорданія була б неспроможна існувати, бо це здебільша пустинна та дуже мало плідна країна. Тоді Англія дала Трансйорданії короля в особі Абдулляг'а, великого шеріша Мекки.

Англійський генерал Ґлаб Паша створив "арабський легіон" — мілітарну підпору нової державки. Всі вищі офіцери Трансйорданії були англійці. Ця державка перетворена в Йорданію в 1948 р. має всього 44,000 квадратових кілометрів.

Кажуть, що дев'ять десятих Йорданії це пісковаті простори, горбки чи кам'яниста пустиня, де сливе ніщо або зовсім ніщо негодне рости.

40,000 бедуїнів із бідними отарами скидаються по цих пустих місцях. Країна вижила б нечисленне населення, але що ж? Нема води, а дощі перепадають тільки в зимі або на весні. Оттому шість чи сім місяців нема там дощу. Спека вбиває всяку зелень. Нема де випасати худоби, бо брак трави. Жнива приходять у червні. Відтоді земля гола та суха аж до зими.

Всетаки велика частина могла б стати урожайною землею, як це було в давніх часах. На це потрібний великий капітал, машинерія та багато праці, щоб наводнити безводні простори. Йорданія не всилі цього вчинити, а добродіїв і охотників для чужого добра нема. Щоправда американці відкопують засипані піском тами і водозбірники, в яких затримувано дощівку для наводнення землі, але праця йде надто помало через брак великих капіталів.

Малощо експортується з Йорданії, а за те привезені товарі виносять кожного року 230,000 тон. Це спричиняє страшний дефіцит, який треба покривати іншими фондами. Єдиний порт, що його має Йорданія, це Акаба над Червоним Морем, але він мало корисний і невигідний, щоб через нього вилядовувати товарі привезені з Европи. Треба б перевозити їх через Суезький канал і платити грубі гроші за вживання каналу.

В 1951 р. арабські терористи вбили короля Адулаг'а, бо арабська Ліга підозрівала його, що він шукає мирного співжиття з жидами. Його наслідник це король Гусейн, який сьогодні має повно клопотів із Сирією, Ізраїлем і єгипетським диктатором Нассером, бо не хоче стати послужником Єгипту в його намаганні бути провідником цілого арабського світу.

Боже Провидіння Рятує Летуна

М. Щ.

БОГ чуває над Своїми дітьми, що люблять Його та зберігають Його святий закон. Він так керує людською долею, що вони виходять цілі та здорові з таких небезпек, де природно мали б загинути.

Ось історія англійського летуна, саржанта Миколи Алькемада. Микола уродився в Англії, де в 1940 р. записався до летунства. Мав тоді 18 літ. Був побожний, молився та вірно служив Богу. Саме тоді Европа палала в вогнях воєнної пожежі, що Гітлер спричинив нападом на Польщу.

Микола Алькемад був добрим християнином, любив свою батьківщину, тому радо вписався в ряди летунів, щоб захищати її перед налетами німецької повітряної флоти. Німці сильно бомбардували Англію. Англійці відплачувалися летунськими налетами, намагаючись нищити фабрики ворога. Микола бував нераз у повітряних боях із ворогом, але завжди виходив із них цілим і живим.

Нарешті надійшов пропам'ятний день 24-25 березня 1944 р. Бомбовик, до якого був призначений Микола, вирушив на Німеччину разом із іншими літаками. Його літак наблизився до столиці німецького райху, Берліну. Стояла темна ніч. Микола бачив, як німецькі рефлектори краяли небо, шукаючи ворожих літаків, що несли смерть мешканцям столичного міста.

Англійські літаки прорвалися крізь німецьку оборонну лінію та почали скидати бомби на нещасне місто. Німецька артилерія сильно відстрілювалася, намагаючись знищити їх. Довкруги атакуючих літаків тріскали бомби. Літак Миколи скинув бомби та почав вертатися до Англії. Здавалося, що спокійно зобачать свій рідний край, але сильно помилилися Миколові товариші. Летіли над околицею Рур. Нараз німці почали обстрілювати Миколового літака. Дві шрапнелі поцілили літака. Почулися страшні вибухи біля літакової вежі, в якій сидів Микола вбраний у військовий мундур, з

маскою на голові. Микола виглянув крізь вікно. Біля літака був німецький ловецький літак, що знищив його літака. Микола потрапив ще тричі вистрелити до нього. Літак зайнявся і пірнув вдолину в нічну темряву. Микола не мав часу дивитися, що сталося з німецьким літаком. Треба було рятувати власне життя. Хвіст його літака вже горів. Вибух збірник із бензиною.

Капітан літака дав приказ цілій залозі: "Панове, літак знищений. Негайно вискакуйте та рятуйте своє життя!"

Микола відчинив вежу, щоб дістати парашут, який лежав звинений у другім компартаменті. Запізно! Цілий компартамент був у вогні. Дим і вогонь змусили його завернути до вежі. Парашут уже згорів. Микола опинився 18,000 стіп у повітрі без парашута!

Страшний жах обняв його! Блиснула переражаюча думка: "Ось мій кінець! Боже, так скоро? Я ж такий молодий, бо мені щойно 21-ий рік минув!"

Полум'я горіючого літака вдерлося до вежі і стало палити Миколу по руках і обличчі. В душі мигнула думка: "Літак може в кожній хвилині вибухнути! Що мені робити? Залишатися в літаку та згоріти живцем чи скакати на землю, 18,000 стіп удолину?"

Страшний вибір. Треба негайно рішатися, бо буде запізно. І Микола рішився, хоч був певний, що всеодно помре! Скоренько відчинив двері горіючої вежі, перехрестився, поручився Богу та вискочив у темну ніч. Холодне повітря обняло його спечене обличчя. Почув відраду бодай на хвилину. Йому не здавалося, що падає. Навпаки, мав враження, що спочиває на м'якім легкім повітрі. Поглянув на долину і там побачив зорі. "Ах", подумав собі, "я падаю головою вдолину!"

Подумав про смерть, що ось-ось прийме його в свої ласкаві обійми. Пригадалися приятелі. Прикро було, що не зможе попрощатися з ними. Перед ним станула постать його нареченої Пелагії. Мали побратися, заложити нову родину, дати Богу нових почитателів. "Нехай діється Божа воля!"—прошепотів востанне, бо тоді саме либонь зімлів від скорого падання.

Бог чував над ним. Микола пробудився на землі. Поглянув догори. Там спокійно сяли Божі зорі тоді, як народи безмилосердно воювали між собою, вбиваючи одні одних. "Де я?" спитав здивований. Пригадав собі, що він без парашута вискочив із розбитого літака.

Ворохнувся набік. Лежав в снігу по шию на купі ріща. Довкола виднілися смерекові де-

рева. Це був ліс. Прийшовши до себе, почув, що зимно докучало йому. В плечах відчував страшний біль. Порухав ногами. Тіло ціле, є руки, є ноги, є голова. Все при купі! З душі вирвалося сердешне, зворушливе тремтіння: "Боже, дякую Тобі за рятунок від неминучої смерти!"

Хотів сісти, але біль не дозволив. Ноги закостеніли, бо повітря при спаданні зірвало черевики з ніг. Вояцький мундур був зовсім пошарпаний. "От впав цілий на землю!" подумав собі, "а тепер прийдеться замерзнути в лісі!"

Але Господь не опустив його. Поглянув на годинник. Він далі спокійно тикав собі гейби ніщо не сталося. Була 3.25 по півночі. Ось тут він уже лежав несвідомий більше ніж три години у снігу.

Пригадав собі, що мав на шиї свистка. Кожен летун носив його на шиї, щоб в разі розбиття літака на морю летуни могли держати контакт між собою. Приклав свистка до уст і почав свистати. Ніхто не відповідав, тільки ліс спокійно шумів, а зорі ясно блистіли над головою.

Микола не здавався. Свистав і свистав. Нарешті хтось відозвався. Ожила надія на рятунок у серці бідного летуна. На свист відповів свист. "Богу дякувати! Є люди. Я врятований!"

Заблимали електричні лямпки. Надійшло декілько мужчин. Почувся німецький розказ: "Вставай!" — Зобачивши, що Микола негоден підвестися, взяли та занесли його до недалекої хатчини. Господиня німка радо прийняла його та подала йому гоголь-моголь, яйце розбите в лікері.

Микола зачав приходити до себе. Над'їхало німецьке військове авто. Забрали та повезли до шпиталю, де лікарі зробили операцію. Ушкодження були доволі легкі на такий випадок: обпалені ноги, викривлене коліно, велика тріска вбилася в правий бік, звихнений хребет, попечене обличчя. Все те здебільша сталося йому, ще заки вискочив із літака.

Як же ж це сталося, що він не забився, як упав на землю? Ось вияснення: повітря спинило його спад на 122 миль на годину. Попав на соснове дерево й гілля ще більше припинило удар. Впав на велику купу снігу, що покривав ріща. Отак він врятувався від розбиття. Чи не Боже Провидіння так зарядило, щоб урятувати це молоде життя?

Німецькі військовики довго допитували його, бо не вірили, що він без парашута впав живий на землю. Коли ж Микола вказав, де був його згорілий парашут, німецька поліція віднайшла його в рештках розбитого літака. Тоді повірили, бо зразу думали, що Микола сховав його десь у лісі. Вояк приніс рештки парашута. Комендант здивовано закликав до своїх товаришів: "Товариші, це чудо! Чи не так?" Приступив до Миколи, сердешно стиснув йому руку та щиро заявив: "Гратулюю. Будеш мати що оповідати своїм дітям та правнукам!"

Приступили теж інші офіцери, стали плескати його по плечах і гратулювати за чудесне вирятування від смерти. Знайдений парашут був незбитим доказом, що Микола говорив правду. Німці по-джентельменськи повідомили англійську команду про те, як Микола чудесно врятувався від смерти.

Розбитий літак знайдено яких 20 миль від місця, де впав Микола. В ньому лежали спалені на смерть чотири англійські летуни. Німці поховали їх із військовими почестями, як героїв. З цілої залоги трьох летунів врятувалося, а чотири згинули, як літак вибухнув.

Микола одужав у шпиталі. Його перенесли до табору аліянських полонених. Німецький офіцер оповів його історію 200 англійським і американським летунам, що пробували в німецькім полоні. Люди ушам не хотіли вірити. Прийшовши до себе, стали обнимати й цілувати його. Кожен гостив Миколу, чим міг. Німці видали письменний документ, яким потвердили чудесне вирятування Миколи Алькемада.

По війні в 1945 р. Микола вернувся до Англії й оженився з Пелагією. Тепер він працює в крамниці, а Пелагія бавить двох маленьких діточок, Валерію та Миколу. Батько ж Микола ще й досіль подивляє Боже Провидіння та дякує ласкавому Небесному Батькові, що вирятував його від нехибної смерти. Проте не слід надто дивуватися. Хіба ж Спаситель не запевнив нас усіх: **Чи не два горобці продають за одного сотика? А ні один із них не впаде на землю без волі вашого Вітця. Й вам навіть волосся на голові пораховано. Отож не бійтеся, бо ви вартніші за багатьох горобців.** (Мт. 10, 29-31).

Спаситель заявив людям: "Я—виноградина, ви—галуззя. Хто в Мені пробуває, а Я в ньому, той рясно зароджує, бо без Мене не можете вчинити нічого. Якщо хтось не пробуватимме в Мені, той буде відкинений як галузка, і всохне. І громадять їх і кладуть у вогонь, і згорить" (Ів. 15, 5-6).

ПРАВДА ПРО РОСІЮ

"Ліга визволення України" видала цікаву книжку "Правда про Росію". Це скорочення тритомової книжки, що її тому 115 літ написав француз Астольф де Кюстін. Книжка видана на добрім папері, має 196 сторін і коштує $2.00. Її можна дістати:— "Homin Ukrainy", 140 Bathurst St., Toronto, Ont.

Французький автор змальовує в своїй книжці царську імперію Росіян. Він прирівнює її до великої тюрми, якої ключі тримає всевладний цар батюшка.

Поява книжки викликала страшну лють московських патріотів-імперіялістів, хоч автор подає тільки те, що бачив з московського життя в часі своєї тримісячної подорожі.

Головна характеристика московської держави це деспотія. Вона викликає всенародний страх і смуток посеред населення. Зо страху випливає мовчазність, яка характеризує російський нарід. Кожен мовчить, бо лякається кари від деспота царя.

Три деспотії створили московську державу: московсько-азійська Русь, Петерзбурська Росія і сучасна большевицька диктатура це та сама деспотія в різних видах (21 ст.), оттому московська імперія це нація рабів: уряд жорстокий, а нарід покірно слухняний: "Так Бог хотів і князь, а Бог та князь це знають!" (30 ст.). Росія не змінюється: "Царі і большевики це вічнонезмінна Росія" (31 ст.), бо "в Росії тиранія деспотизму це перманентна революція" (33 ст.).

Деспотія робить росіян нещасливими. Брехня характеризує ціле життя імперії; брехня в суспільнім житті це злочин.

Автор заповів, що Росія нападе на Европу. Це буде кара за роздори европейців (ст. 44). Панування її над побідними народами не буде довго тривати, бо москалі не мають ідей... (43 ст.).

Доносництво між москалями не є прикметою комунізму. Воно є московським явищем. В 1837 р. одна селянка донесла урядові, що її син утік з війська. За те цар дав їй золоту медалю як нагороду за "пильність". (77 ст.).

Маркіз де Кюстін твердить, що "Рим і ціле католицтво не має більшого і небезпечнішого ворога ніж імператор Росії" (119 ст.).

Московський грецький клер ніколи не був і не буде нічим іншим як поліцією вбраною в уніформи", каже автор (121 ст.). "Ця церква мертва" (123 ст.).

Москалі вірять, що Росія має зайняти цілий світ і спасти його, навертаючи "на їх віру і соціяльний лад" (128 ст.).

Редактор Гол. Спасителя.

ПРЕС ФОНД

Щиро дякуємо за нищеподані жертви на пресовий фонд Голосу Спасителя.

Семовоник Василь, Ошава ----	1.00
Всеч. о. М. Решетуха, Рама ---	5.00
З похорону Ан. Іляш, Йорктон	20.00
З похорону Ан. Газдевич, "	17.00
З весілля Ів. Іляш і Ад. Домший	9.30
З похорону Ник. Попович -----	19.00
Фуревич М., Брентфорд -----	1.00
З похорон. В. Данилишин, Рама	10.00
Бендина Катер., Філядельфія---	1.50
Стефанко Пані., Кірклєнд Лейк	2.00
Федорів П., Торонто ----------	.50
Марко Бойко, Клівленд --------	1.50
Росолович Анна, Ротставн ----	2.50
Пазюк А., Равнд Гил ---------	1.00
Мельничук Василь, Бедгем ----	1.00
З похор. М. Кулинич, Інвермей	8.00
Короташ Ів., Ансонія --------	2.50

ПОСВЯЧЕННЯ

НОВОГО ПРОВІНЦІЯЛЬНОГО ДОМУ

ОО. РЕДЕМПТОРИСТІВ, в Вінніпегу

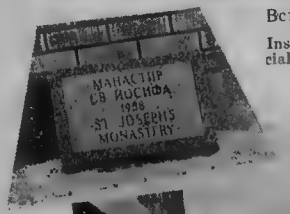

Вставлення угольного каменя

Inserting of the cornerstone in the new Provincial house of the Ukrainian Redemptorist Fathers Winnipeg, Manitoba.

По Архиерейській Службі Божій відбулася процесія до нового монастиря, де почався обряд посвячення. По скінченні урочистого Архиерейського посвячення монастиря, відбулося прийняття, при тій нагоді різні визначні особи склали свої привіти. На кінець, студенти Колегії св. Володимира з Роблину виступили з концертом.

A few other scenes of the day.—A solemn Pontifical Mass by His Grace Metropolitan and Archbishop Maxime Hermaniuk, C.Ss.R., was followed by a procession to the new monastery where the rite of the solemn blessing took place. After this there was a reception and finally a concert by the students of St. Vladimir's College of Roblin, Man.

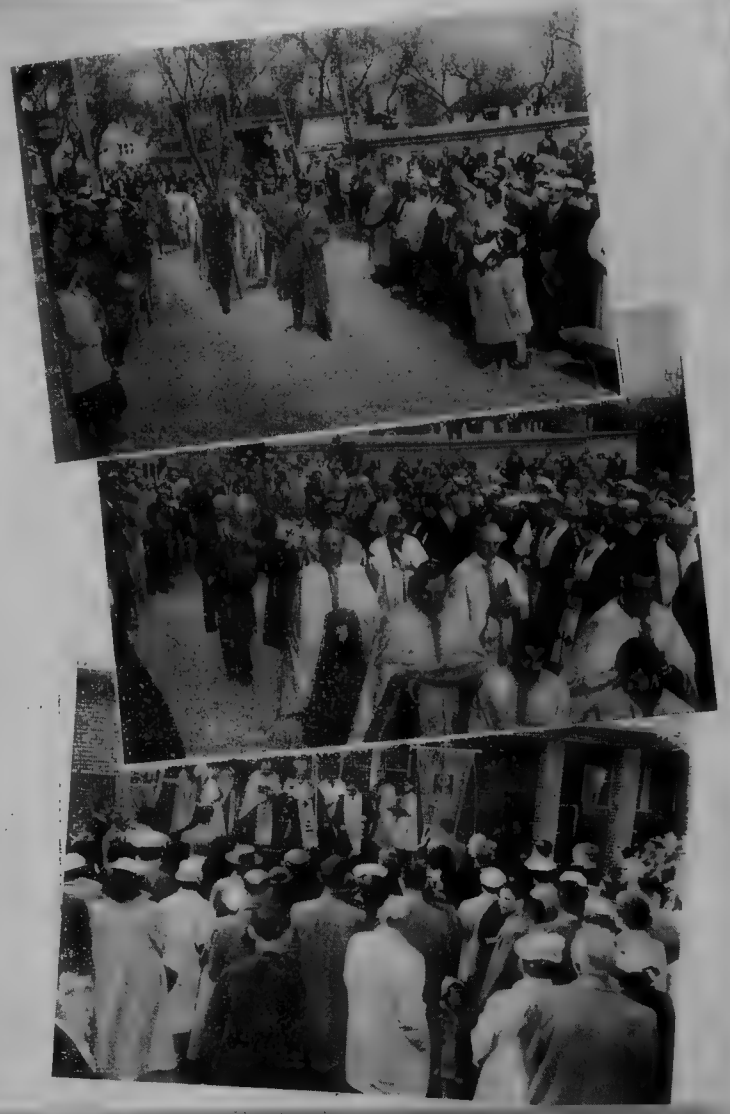

Його Ексцеленція Кир Андрей Роборецький
на авдієнції в Святійшого Отця цього року.

—Married

—Single

—Dedicated to God

Your Place In Life

B. J. Krieger

HOW TO RECOGNIZE A VOCATION

A certain man came one day to Jesus and asked Him this question: "Good Master, what good shall I do that I may have life everlasting?" And the Savior replied by telling him to keep the commandments. The young man evidently was not satisfied with the answer. "All these things have I kept from my youth, what yet is wanting in me?" In other words he meant to ask, "Is that all? Is there nothing more, nothing further that I can do?" And then Jesus, as St. Mark tells us, looked at him and loved him and said to him: "One thing is wanting to thee. If thou wilt be perfect, go sell what thou hast and give to the poor and thou shalt have treasure in heaven, and come follow me." St. Matthew tells us that when the young man had heard this word, he went away sad, for he had great possessions.' And, as we read in St. Luke's gospel: "Jesus seeing him became sorrowful." Here the story ends, except that our Lord did tell his apostles it would be difficult for many like him to enter heaven.

We wish that we could have been told more about this young man. It would be interesting to know just what happened to him and how he spent his life; how he came to his end and how he fared at the judgment seat of God. This is hidden from our view. Jesus did not deign to make this known to us. All we know is that the rich young man did not choose to follow the perfect way. He received a wonderful invitation to be one of Christ's followers, one of His co-workers in the salvation of souls, one of His bosom friends, and this invitation was offered by Jesus himself, but he did not accept it. It was too much for him. He could not take it; he loved his wealth and the pleasures that wealth could buy, and yet he was not happy. We know that he walked away sad. He rejected a great vocation.

When we speak of a vocation here we mean a call to a higher life, to a life out of the world, to a life in which we not only keep the commandments of God, but also observe the evangelical counsels. In other words, we mean the call to the priesthood, or to one of the religious brotherhoods or sisterhoods that exist

in the Church. A young schoolboy one day put this question to me: "How in the world does anyone ever know that he is to be a priest?" Most boys and girls have an erroneous notion about the nature of a vocation. They imagine that God picks out certain persons, and without regard to their likes or tendencies, destines them for the priesthood or the religious life in some convent or monastery, while He excludes others from this high privilege. They think that God does it all, that He, as it were, pulls some in and pushes others out and they can't do anything about it.

Now there is no doubt that God does sometimes give vocation in a very special way. Such was the call of the apostles; even Judas who became a renegade and betrayed his Divine Master, received such a call. St. Paul, too, in a very singular manner was enlightened on the road to Damascus; and so also such extraordinary calls did come to some of the great saints of the Church. But this is not the usual way that God acts towards those whom He wishes to follow Him.

A decree issued in July, 1912, and approved by the saintly Pope Pius X, contains this passage: "Vocation to the priesthood by no means consists, at least necessarily and according to ordinary laws, in a certain interior inclination of the person or the promptings of the Holy Spirit to enter the priesthood. But on the contrary nothing more is required of the person to be ordained, in order that he may be called by the Bishop, than that he have a right intention and such firmness of nature and grace as is evidenced in integrity of life and sufficiency of learning, which will give a well founded hope of his rightly discharging the office obligations of the priesthood." And surely one can reasonably infer from this that nothing more is required for a vocation to the religious brotherhood or sisterhood.

Therefore no one must expect a special divine revelation or an invitation ringing as it were, in his ear. No, no, you must not suppose your vocation will be miraculously made known to you in such a manner that you can hardly resist. No angel will arouse you from sleep in the night and say you have a vocation to the priesthood, or that you are called to serve God in the religious state. But the idea will enter your mind, just as any other holy thought, such as an inspiration to pray or to go to confession, and you may give earnest consideration to this idea or you may turn your mind away from it, just as you may banish any other thought you do not wish to entertain. And so this idea of vocation, like a delicate, tender plant, if you nurture it properly, may develop and grow to maturity; or again, if you neglect it, the cold wind of your indifference will cause it to wither and die.

True, there is such a thing as vocation by attraction. Some are carried away by the irresistible charm of the higher life and from their earliest childhood all their thoughts and longings are fixed on the goal of their ambition, and that is to become a priest, a brother or a nun. They feel that Christ wants them and they want Him. However, feeling is not always a reliable guide either in temporal or spiritual matters. The way of reason may be much slower, but it is the surer and the safer way.

Average young people feel the fascination of worldly things. They like a good time, they like agreeable games and company. They like to dress well, they enjoy the comforts and luxuries of a good home, and the pleasures of life. And oftentimes the bewitching image of the world, with the applause of others, human praise and popularity, takes a strong hold on their imaginations; but is this a sign that God has destined them for earthly vanity? All Christians are warned against the seductions of the world and the allurements of the flesh, and even those who remain in the world have to struggle against their passions and the temptations of their lower nature. Even natural aversion for the higher life, far from manifesting that God does not want you, may merely show that the forces of your lower nature are contending with the superior powers of your soul. In fact, when this opposition becomes intense, it may signify that a fierce battle is going on in the soul between nature and grace; and this could be a strong indication that grace is striving to get the upper hand in order to win you over to the cause of Christ.

Now who are called to the priesthood or the religious life? The Fathers of the Church are agreed that the invitation to follow Christ to the higher life is a general one. It falls upon the ears of everyone as often as the gospel of the rich man is read, but it does not make a lasting impression on all. It does not touch the hearts of all; and it is in the heart that it must find its response. It must sink in, it must strike roots. The human heart must listen to the heart of Jesus calling. "Heart speaketh to heart."

But are there no conditions? Can anybody at all enter the priesthood or the religious life? According to the teachings of theologians all that is required is to have a right intention, and to possess the **physical, mental, moral or spiritual qualifications** for this particular state of life and to be accepted by the Bishop or the religious superior of the order to which one applies.

1. First of all, then, let us speak of the **right intention.** That means that one must be prompted by a worthy motive. If one would enter the priesthood with the hope of accumulating wealth, or to be in a position of honor, or to secure the esteem of men, his motive would be ignoble, and he would not have a right intention. But if he embraces this vocation for the honor, glory and love of God, or to be more sure of saving his own soul, or to help in saving the souls of others, or to instruct the ignorant, or to lead a more holy life than ordinary worldlings, such a one would have a right intention. It is not necessary to have all these motives. Any one of them would suffice.

2. Moreover, an indispensable element of a religious vocation is **fitness for the work.** This must first of all be physical fitness. What does that mean? It means that you must have sufficiently good health to accomplish the work expected of you. You must be free from any chronic constitutional disorder or physical handicap that would render very difficult or practically impossible the fulfillment of the duties of your state in life. It does not mean that you have to be a champion wrestler or swimmer or a star football player or an all-round athlete, but you must have ordinary good health.

As regards mental fitness, you must possess the requisite talents, but you don't have to be bright. In fact the boy or girl of ordinary mental acumen with the gift of application to study is much to be preferred to the overly smart boy or girl who is lacking in this quality; because one possessed of average intelligence with good judgment, and with application to study, will actually accomplish a great deal more than one who is intellectually brilliant, but somewhat of an impractical dreamer.

Moral fitness means that the aspirant should be free from any habit of grave sin and have the firm determination to live up to the obligations of a higher vocation. It sometimes happens that young people greatly admire the religious life. They think it wonderful to serve the Church in that way, and they would like to hearken to the call of God, but they consider themselves unworthy. They know that if the priesthood or the religious state means anything, it means a life of perpetual chastity and perhaps their souls have been defiled with the sin of impurity. Now if such a one conquers this bad habit and gives conclusive proof that he can lead a pure life, God will permit him to enter His service in religion. God's grace made a holy and zealous bishop of Augustine, the sinner who became a great saint. He is one of the greatest doctors of the Church and also one of the brightest luminaries not only of his own age, but of all time. God does not regard our sinfulness and our unworthiness when we make up our mind to serve Him. Good will is all that He asks, and though the flesh lusteth against the spirit, if one has the courage and determination to correspond with grace, one can accomplish what others before him have done, and lead a noble, generous, unselfish, priestly or religious life.

Of one's fitness for such a life, the aspirant himself is not the judge. This is to be decided only after a time of probation and trial by the ecclesiastical or religious superior to whom one submits oneself. Even those who have the will to lead the higher life must be accepted by the proper ecclesiastical authorities. And having the requisite qualifications and being accepted by the bishop or the religious superior one may be sure that one has a genuine vocation.

Serious-minded boys and girls, as they reach their teens often ask themselves this question: "What shall I be when I grow up? What shall I make of myself?" The various walks of life are spread out before them like a vast network of tracks in a great railroad center, all leading to distant cities and faraway places. Trains are running in every direction. Each traveler goes to his own destination. One goes here, another goes there; so, too, with the occupations of life. No one is bound to engage in specific employment or business, but acording to one's temperament and character, ability and fitness, each one is at liberty to select any sphere of action or any occupation, or any career in life within reach of his capabilities and opportunities.

Let us suppose that Christ would appear before any large gathering of boys and girls to address them and explain to them what a wonderful vocation it is to follow Him in the higher spiritual life. After He had finished speaking, do you think He would select two boys out of the group, and say to one, "I want you to become a priest," and to the other "You must be a religious brother?" And then would He choose a couple of girls, and tell the first, "You are to be a teaching sister," and the second, "You are to spend your life as a hospital nun, caring for the sick?" Then, to the rest of that group of boys and girls, do you suppose He would continue thus: "Now pay strict attention to this. I forbid all other boys and girls here present to have such great expectations or to entertain such high aspirations. You are not fit for the higher life. You are not worthy of it. You must lead your lives on a lower level. The priesthood and the sisterhood and the brotherhood are not for you." Can you imagine such a thing as this? Do you think the loving Savior would speak in this fashion? And yet there are supposedly good Catholics who have this erroneous view, and are of the opinion that this is the very manner in which God acts in calling people to the higher spiritual life.

What Jesus would be likely to say, is something like this: "My dear boys and girls, I want all of you to strive to be saints. 'Be ye perfect as your heavenly Father is perfect.' To be sure I don't expect every boy to become a priest or a brother, or every girl to join a sisterhood, but I desire a sufficient number of you to do the work of the Church, and I am here to call for volunteers, for diocesan priests, for religious priests and brothers, for recruits for teaching and hospital sisters, and for members of the penitential and contemplative orders. I give to all of you the invitation to observe the evangelical counsels, provided you are not prevented by some serious obstacles such as bad health, lack of talent, home difficulties, such as being needed for the support of your family, or because you are eager to get married when you grow up and to have a family of your own. But any one of you who is willing to accept this invitation and practice the evangelical counsels, I shall be so very glad to accept, and I promise that I will help you with My grace to be faithful to the end. Of course, you have to do your part to correspond with this sublime calling." Jesus would exclude no one who has the ability and the character, and who is not prevented by other circumstances and conditions of life.

All the boys and all the girls in that gathering would have received the same invitation. How many of those boys and girls would accept it? We can't say. But we shall suppose that only one boy and one girl of that large group followed the call

REDEEMER'S VOICE is a religious monthly magazine (except in July and August when bi-monthly) published by the Ukrainian Redemptorist Fathers. SUBSCRIPTION RATES: single issue .25c; per year $2.50; two years $4.50; three years $6.00. Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa. CHANGE OF ADDRESS: one month's notice essential. Please give OLD as well as NEW address. RENEWAL OF SUBSCRIPTION acknowledged simply by the continued sending of the magazine and by the change of your expiry date on the envelope. Business Offices: THE REDEEMER'S VOICE, 1[illegible] Catherine Street, Yorkton, Sask., Canada.

The editors are not responsible for unsolicited manuscripts unless return postage is enclosed.

Published with Ecclesiastical approval.

of Jesus, and all the other boys and girls did not. What makes the vocation in each case? The reaction of the boy and girl who accepted the invitation and so the boy becomes a priest and the girl becomes a nun. Some of the others could have done the same, but they did not choose to do so.

Accordingly, if a young boy or a young girl clearly sees that they have sufficient talent and a steady disposition, and the duties of the priesthood or the religious state are not beyond their strength, in short that there is no hindrance but their own will, can such a boy or girl say: "God does not want me; I have no vocation?" Such a one may say, "I will not enter religion. I will not embrace the priesthood or the brotherhood," or a girl may say, "I will not enter the convent to become a nun because I would rather remain in the world. I don't have to follow that invitation. God does not obligate me to do so." But such a one cannot say: "I have not been given the invitation, and therefore, I have no vocation. God does not want me."

God does His part. He issues the call to all who are free from impediment or hindrance. Anyone who wishes can obey the call, and thus in a way make his or her own vocation; for God's necessary grace is ever ready at hand for all who wish to use it. Yes, this is the way Jesus acts towards the individual soul. And the reason all do not accept His invitation is because, for motives of their own, they do not want to follow the vocation of the higher life, and of course they are not obliged to do so. Like the man in the gospel, they can turn on their heel and walk away. And really God does not need any particular individual. There is no such thing as an indispensable person, but because it has pleased Him to make the furthering of His work dependent upon man's cooperation, He does need human agents for the work of His Church, in this sense that He deigns to use them just as He used the ass for His triumphant entry into Jerusalem.

Let me tell you the story of a boy who had not given the idea of entering the priesthood any thought at all, until one day, during vacation times, he and a number of other boys were playing ball on the parish school grounds. A priest from the rectory came over and called this boy. He told him that the rector of the little seminary was in one of the reception rooms of the parish house, about to give a written examination to a group of boys who had taken Latin for a year with the intention of going to the little seminary to begin their preparatory course in study and training for the priesthood. "I want you," the priest said to the boy, "to go in and take that examination." "But Father," the boy objected, "I don't know anything about Latin." "That's all right," the priest answered. "The examination is not in Latin or about Latin. It is only in subjects which any boy who has completed the eighth grade is expected to know."

So the boy went in with the nine other boys. He passed the examination and so did the other nine. The priest who called the boy from the baseball field said, "Listen, son, I think you ought to be a priest." Then he visited the boy's home that evening and spoke to his father, who did not like the idea at all. "This is something altogether foolish! My son

had no thought of entering the priesthood, he had never thought of going to the seminary: In fact, he was getting ready for high school. Of course, since you have put this notion into his head, he is carried away with the thrill of going away, but it won't last, it is just a childish fascination, a dream that will never come true. The boy will be back home in a few months." However, after several visits by the priest, the father at last consented to let his son enter the little seminary, convinced that before the end of the first term the novelty would have worn off and the boy would be glad to get back home again and to stay there.

So the ten boys left together on the same day and on the same train. And after the first vacation at home the boy returned to continue his studies; and so too, after the second and third vacations. And the years rolled on until the time of his ordination. He became a priest. Which goes to show that sometimes all that is necessary to start a boy or a girl on the road to a vocation is to remind them that there is such a thing as a vocation and that they may be one of the chosen ones. Now what about the other nine with whom this boy made his first trip to teh seminary? Year after year, one after another, they dropped away. Of the ten, he alone reached the goal. Now, while it is possible, it is highly improbable and very hard to believe that none of the rest had a vocation; and this means that any who did have one must have lost it, for a vocation can be lost.

Theologians teach that one does not commit a mortal sin if one refuses to follow one's vocation, because vocation to a higher life is an invitation, not a command. However, if through one's own fault, one makes a mistake in the choice of his or her vocation, that one in all probability will find it very hard to achieve salvation. Why? Because such persons lose the special graces God would confer on them in the particular state for which He has best fitted them, and which He desires them to enter.

Practically the course to be followed when you are considering your vocation is first of all to pray fervently to the Holy Spirit, and to Jesus and the Blessed Virgin Mary for light to know, and strength to do the will of God, and then to weigh carefully the reasons why you should or should not leave the world. Some of the reflections indicative of a vocation are present when one begins to realize that all earthly pleasures are but vanity and hollowness; that the joys of the world cannot satisfy the heart, or bring lasting peace and contentment to the soul; that the only happy death is a holy death; a death that is followed by a favorable judgment and the certainty of gaining heaven. Or the desire to gain greater merit in life by dedicating oneself to the service of God, or the wish to labor for the salvation of souls or to unite oneself more closely to God or to renounce all things for Christ in order to acquire greater perfection. Any one of these aspirations may be indicative of a vocation.

First, then, you must ask yourself such questions as these: "Can I do it? Is it best for me? Will I be able to save my soul more easily in that way? Will it be too hard for me to save my soul amid the perils of the

world?" After you have answered such questions to your own satisfaction, speak to your confessor and with all candor open your mind to him and you maybe sure that he will be a safe guide to help you to come to a final, correct decision in this important matter. And you may also be sure that no confessor or spiritual director will be so foolhardy as to attempt to induce anyone to assume so great a responsibility as the priesthood or the religious state if he has not the necessary requirements or is unfited for so sublime a calling.

But remember, the time at which the advice of the confessor will be most profitable comes after and not before you have taken the trouble to examine this problem for yourself. Generally speaking the counsel of a confessor can hardly be of much use to one who has not pondered well this subject and who has given little thought to the considerations for and against this venture in his own case.

However, if you are told you have a vocation, then be happy that God has chosen you and be grateful to Him for this wonderful favor, and thank Him for it every day of your life. There is nothing more sublime than to work for God. Love your vocation and do nothing to make yourself unworthy of it, or to lose it. Foster it by prayer and be faithful to your exercises of piety, because if you are unconcerned about it and neglect it, it may languish like some sickly plant, and in the end, wilt and die. Very many vocations are lost because they are not appreciated. But if you love and cherish your vocation it will entwine itself around your heart, and take hold of your whole being and it will be like a sturdy tree that strikes its roots deep into the soil, and is able to withstand the fury of the most violent storms.

HIGH COST OF LIVING

"How do you budget your expences?" the clerk asked a Negro applying for a loan.

"Well, suh," the applicant replied, "ah 'lows 40 puhsent for eating, 30 puhsent fo' rent, 20 puhsent fo' clothes, 10 puhsent fo' savn's and 20 puhsent fo' insuhdentals."

"But that adds up to 120 per cent," the clerk said. "That's impossible." The applicant sighed. "Brother, is you tellin' me!"

The rather expensively dressed customer finished his meal and said: "I'm sorry but I just haven't got the money to pay for the dinner." The waiter called for the manager and explained the situation to him.

"Well now," said the manager, "I quite understand. We'll just write your name on the wall, and you can pay the next time you come in."

"Oh, please don't do that," the customer pleaded. "Everybody that comes in will see it!"

"No they won't," assured the manager. "Your overcoat will be hanging over it."

Happy Birthday, Mother!

by Michael J. McAlph

TWENTY centuries ago, the world was in darkness of sin, the shadow of death... Then a child was born, a little girl whose very birth brought light to the weary world. At first her light shone only from earth to Heaven, gladdening the heart of God and His holy Angels. But as the child grew up, the brilliance of her light also increased, until today we can say, in all truth: "This is she whose glorious life has given light to the world".

That is why the Church each year solemnizes Mary's birthday with a special feast. When other men are born, they come into the world as enemies of God, stained with original sin and its consequences. But it was not so with Mary. Conceived Immaculate, her birth brought to the earth a purity it had never seen before. She was the shining star in the night of sin. Looking at her, His choice light, God could say with complacency: "O fairest among women... behold thou art fair, O my love, behold thou art fair, thy eyes are as those of doves. Behold thou art fair, my beloved and comely". Her immaculate beauty was the light that glimmered from earth to Heaven, and now encircles the whole globe.

In the Office for this feast, emphasis is laid not so much on the fact of Mary's birth, and the historical events that may have surrounded it, as on some of the glories of her life and the benefits that have come to the world through her. The day of her birth was just the beginning of the wonders of grace and glory that have followed! "This day is the Nativity of the Holy Virgin Mary whose re-

nowned life sheds luster on all the churches". She is the "sole boast of our tainted nature". Until the end of time, her glorious life will enlighten and inspire the members of the Church militant, struggling to follow in her steps and be numbered among her Heavenly Court, the Church Triumphant.

"This day was the Blessed Virgin Mary born...; through her the salvation of the world is made manifest to all believers". Again, the Church says: "Let us keep with solemnity on this day the Nativity of Mary, Mother of God and ever a Virgin, by whom the Most High came down upon earth". Yes, God Himself would come to earth to save the fallen, sinning human race. Mary's coming is the immediate preparation for the Redeemer, for He chose to redeem mankind only through one of His creatures, the one pure member of our race. Her birth heralded Christ's approach. It was the dawn of our Redemption, which would reach its climax when the aurora brought forth the brilliant Sun itself. That Sun was to bring to like those who were sleeping in the night, the death of sin. So it is, that as a joyous expectancy permeates the air at the hour of sunrise, so at Mary's coming we have even more cause for rejoicing. "Thy birthday, O Virgin Mother of God, announced joy to the whole world; for out of thee arose the Sun of Justice, Christ our God; Who taking off the curse, hath bestowed blessing; and defeating death, hath given us life everlasting".

We have the first indication that our Redeemer is close at hand; the one destined to be His Mother has entered the world! What can we do but rejoice? Moreover, our happiness at the approach of our salvation is included in our joy that in Mary, God is glorified more than in all other creatures combined... so it is only just that on her birthday we should refer all praise to Him: "With heart and mind let us sing glory to Christ on this sacred solemnity of Mary, the peerless Mother of God". The same thing is repeated in other words: "Let us celebrate the Nativity of the Virgin Mary; let us adore Christ her son".

Mary leads us to Jesus. Throughout this day of prayer, we repeatedly ask our heavenly Mother, just because it is her feast, to bring us to her Son". With joy let us celebrate the Nativity of Blessed Mary, that she may intercede for us to the Lord Jesus Christ". Or, more specifically, we ask: "Pray for the people, be the advocate of the clergy, intercede for all devout women, let all feel thy aid, who celebrate thy birthday".

That is how the Church characteristically celebrates this feast; love, praise and petition are on her lips from morning to night, forming a beautiful chorus of birthday greetings to Mary.

Mary's response is her humble reference of all praise to God. It is the refrain of "Magnificat", her prayer of thanks to God, Who created her, gave her life, and poured His gifts upon her in such abundance: "All generations shall call me blessed, because the Lord Who is mighty has done great things for me, and holy is His name. And His Mercy is from generation unto generation to those who fear Him".

So, "Happy Birthday, Mother", Mother of God and our Mother, too. Born of a noble race, God has made you the queen of the world. The prophets longed for the day of your birth, a feast, we are now privileged to celebrate. Pray for us to your Divine Son, that one day we may leave these feasts of time and rejoice with you in your eternal birth. But while we remain in happy anticipation of that great day, ask God, your Son, to give us His grace, so that we who celebrate the joyous feast of your Nativity may receive from Him an increase of peace.

UNWARRANTED CHARITY

A young man ordered two dozen roses to be sent to his fiancee, aged twenty-four, and he wrote on the card that was to go with them:

"A rose for every year of your precious life."

After he had gone, the florist said to his attendant, "Throw in an extra dozen. He's an extra good customer."

So far the marriage hasn't taken place.

I'D LIKE TO KNOW...

1. My sister is legally separated from her drunkard husband. May she go to confession and receive Holy Communion?

Yes, if she had sufficient reason to seek this separation and obtained the necessary permission from the bishop before she applied for separation or civil divorce, because no Catholic is allowed to apply for a civil divorce without his own bishop's previous permission. A person may be wrong in his grievances. That's why such permission is required.

Such persons should ask their pastor for advice before taking any steps in the matter. If permission is granted, a person with separation or civil divorce may approach the Sacraments. It must be noted, however, that civil divorce does not dissolve a valid marriage. A divorced or separated person must stay single as long as his lawful marriage partner is alive.

2. How did people attain forgiveness of their sins before Christ instituted the Sacrament of confession?

Confession of sins before a priest binds all men after the proclamation of the New Law by Our Lord, Who invested a special power of forgiving sins in His bishops and priests: **Receive the Holy Spirit; when you forgive men's sins, they are forgiven, when you retain, they are retained.** (John:20, 23).

People before Christ were able to secure forgiveness of their sins by sincerely repenting for them and doing penance. The same holds true of pagans living in the New Testament era if they without their own serious fault do not know Christ and His law. (See: Num. Ch. 15; 1 King Ch. 15; Is. Ch. 1,; Ps. Ch. 4, 39 & 49). God's powers are limitless. He can enlighten any soul and He does it

with the innocent souls which had no chance to come into contact with the Church.

3. I was surprised when I read that our Rite is going to be officially called 'Ukrainian Rite.' What's wrong with such names as 'Byzantine, Old-Slavonic' or 'Byzantine-Slavonic?'

It's true, that there has been some confusion in the matter, but fortunately it has been removed by the official declaration of our Canadian and American hierarchy at the end of the last year.

Our bishops decided to use "Ukrainian Rite" in order to remove any possible confusion in the minds of our young people and of the Latin Rite Catholics.

Such names as 'Greek-Catholic, Byzantine, Old-Slavonic, etc.' do not determine our Rite because various Rites come under the original Byzantine Rite. 'The Old-Slavonic' means rather the liturgical language than the Rite. 'Greek Catholic' was an artificial name given to us by the Austrian regime in the old country in order to place all three Rites on the same level: Greek-Catholic, Roman-Catholic and Armenian-Catholic.

The name "Ukrainian Rite" denotes the variation of the original Byzantine Rite as it is used by the Ukrainian Catholics.

4. My friend got acquainted with a non-Catholic girl and fell in love with her. Since she refused to sign up the conditions for dispensation, he married her outside the Catholic Church. I was invited to her "shower" and I went there. I even gave them a little present. Later on our pastor told me that I had committed a mortal sin by going to their shower. Is it true?

It's a sin to go to the "shower" of a Catholic who gets "married" outside the Catholic Church because such a marriage is not valid in the sight of God. It's a mortal sin to contract such a marriage. No Catholic can validly get married outside the Catholic Church.

The Church punishes with excommunication those disobedient Catholics that defy her laws.

Catholics who knowingly take part in such invalid marriages by going to the "shower", or the wedding ceremony or the wedding reception at least exteriorly approve such an invalid marriage, give scandal to their neighbor and therefore become guilty of sin.

Since you did not realize that you were forbidden to go to their "shower", you did not commit any sin.

Catholics should stay away from such defying marriages because they are nothing else in the sight of the Catholic Church but legalized concubinages.

5. After St. John the Baptist was beheaded where was he buried?

According to tradition his body was buried at Sebaste (Samaria), ancient city of Palestine. The small village of Sebastye now marks the sight of that city. One can still see the ruins of a church erected by Crusaders in the 12th century over the place where the body of St. John the Baptist was supposed to have been placed. His tomb had been desecrated about the middle of the fourth century and shortly thereafter some of the rescued relics were taken first to Jerusalem and then to Alexandria, there to be placed in a basilica on the site of the famed temple of Serapis. Many churches claim possession of a relic of the saint and possibly relics were distributed to several cities after being removed from Sebaste.

There is no certainty about the burial place of the head of St. John the Baptist. Some sources claim it was interred in Herod's palace at Jerusalem and later taken secretly to Emesa in Phoenicia. Although several churches claim the saint's head is buried in their structures, none can show proof of having the authentic relic.

6. What is the Holy Eucharist?

The Eucharist is the Sacrament of the Body and Blood of Christ. It is referred to by several names in Christian tradition. It is known as "the sacrifice" because it is a remembrance of Christ's Passion, and it is known as "Communion" because it is the cause of union between Christ and the members of His Church.

As a sacrifice it is renewal of Our Lord's Passion and death on Calvary and as a Sacrament it is divine food given to nourish the souls of men. As a sacrifice it is the Eucharist offered to God, as a Sacrament it is offered for men.

"Crop failure?" asked the old-timer. "Yep, I've seen a few of 'em in my day. Now in 1884 the corn crop was purt' nigh nothing. We cooked some for dinner one day, and paw ate fourteen acres of corn at one meal."

A Communist propagandist was praising the Soviet regime in a gathering at Lviv in Western Ukraine. Then a peasant stood up and asked him: "If everything is so good, as you say, why is everything so bad, as we see it?"

"Teacher asked about the family today, whether I had any brothers and sisters."

"That was nice of her to show interest in you, dear. What did you tell her?"

"I said I was the only child, and she said 'Thank Goodness!'"

"William, I used to have a luxurient beard like yours, but when I looked in the mirror I decided to shave it off."

Quick as a flash, William retorted: "Sir, I once had a face like yours, but when I saw myself in the mirror I decided to grow a beard."

Mother: Dearie, you are putting your rubbers on the wrong feet.
Marie: (puzzled) How can I? Those are the only ones I've got!

Timmie, seeing the lightning rod on a farmer's barn exclaimed: "Gee, look!" he said to his friend, "even the cows have television sets."

Laborare est Orare

AN American scientist has written a book based on the philosophy that work is "the best wonder drug ever devised by God", and advising everyone to try it. The idea is not, of course, new. From earliest times great men of every age have recognized and paid tribute to the value of hard work; not only for what it may bring to the worker in the way of material benefit, but also for its more intangible, but equally valuable, returns.

Those who have subscribed to this philosophy are those who have left their mark on the world. Horace observed that "Life grants no boon to man without much toil". The writer of Proverbs said: "In all labor there is profit". The ancient motto of the Benedictine monks was "Laborare est orare"—"To work is to pray". Leonardo da Vinci wrote, "O God, thou dost sell all good things to us at the price of labor". In more recent times it was Carlyle who wrote, "Work alone is noble", and Thomas Alva Edison, "There is no substitute for hard work". Bismark, the Iron Chancellor, had but three words of counsel to youth: "Work, work, work".

But latterly, for some reason, it has become unpopular to have anything good to say about work. With a sort of inverted snobbishness, many of us like to make ourselves out to be as lazy as we can get away with being. We are more likely to incline, publicly at least, to the view of work expressed by one of Jerome K. Jerome's characters—"I like work; it fascinates me. I can sit and look at it for hours"—than to that of the multi-millionaire, Charles M. Schwab—"Hard work is the best investment a man can make".

* * *

That, if it is our real attitude, is our loss. Because in spite of modern technology, of automation, of machines that do more and more of the jobs that men used to do, the intrinsic value of work remains as great today as it ever did. This fact was well expressed some years ago by a great Canadian elder statesman, Arthur Meighen, in a memorable address to the graduating class of a Montreal school. His observations are no less pertinent today.

The substance of Mr. Meighen's remarks was that nothing worthwhile in life, neither achievement, nor fame, nor joy, nor security, can come from other than work. Young men starting out in life today asked of their employers, "What is your pension scheme?" Mr. Meighen's answer was that no pension plan, no insurance policy, no trust fund, could bring the reward of work well done. So-called smart people asked: "Where does work get you? What's in it for me?" The answers were everywhere, everywhere that men have accomplished things. "Work gets you anywhere you want to go". That is the answer of all history, of all experience, with not a whit of subtraction from it by the conditions of our day. "Making and doing, whether it be physical or mental or both, is the only way to be fully alive".

"... ANDREW"

Theodore Bleech

IT borders on the superfluous in trying to recall to our people the heroic and prodigious life of our colossal, cultured and saintly metropolitan-archbishop of Lviw, Count Andrew Sheptytsky; the name, Sheptytsky, has become a household word. It seems that there is no facet in the national and religious life of our people that this incomparable international figure did not penetrate and influence.

He established new Catholic frontiers, churches, schools, orphanages, recreation camps, museums, scholarships. He defended the rights of the little man. He defended his Catholic people before the Tsar, even suffered imprisonment rather than betray them; he protected the Jew against Nazi barbarity; he was sorely tried when Orthodox Ukrainians were despoiled of their lovely, and often historic, churches. His soul cried out at the division of the Ukrainian Church into opposing camps. For the cause of Union he was willing to resign his august position as archbishop in order that there should be one fold. He was willing to accept martyrdom for the salvation of his people.

Today, the Catholic Church wishes to honor her valiant Son with the distinction and glory of sainthood, to raise him to the altars of the Church where he will be honored for all time as a great apostle of the Church Universal. In this role, he will be closer to us, near the altar of God, which he loved so wholeheartedly, in the august assembly of the myriads of Saints who adore the God that we worship at every holy sacrifice of the Divine Liturgy. He will be there to intercede for us if we show ourselves worthy of this great privilege by our prayers and sacrifices.

In these trying times, when our heroic Ukrainian Catholic Church has gone underground, into the catacombs of suffering and persecution under the Muscovite Reds, let us, in the blessed freedom of the Americas, beg God to elevate the patriarch of our Church to new heights, that he may shine as a beacon of hope and salvation for Holy Rus-Ukraine as the beautiful land of our forefathers is so aptly called because its enshrined earth is steeped with the blood of the many martyrs of its glorious history. He led us in life, let us not forget him in the afterlife; let us make him lead us from above by petitioning God and the Most Holy Mother of God, Mary, to raise him to the dignity of the altar. Let our good works and prayers storm the very gates of heaven. Our suffering and beloved Church and people need our prayers; what greater gift could we give them if not to have our beloved "Father" And-

rew declared a Saint? What joy would fill the hearts of these living martyrs in the catacombs of Ukraine and Siberia if they could lift their eyes to heaven, knowing that he is acknowledged in both heaven and earth as Saint.

Let's complete the title by inserting Saint before the name of Andrew? It will be done if our petitions never cease, nor our sacrifices slacken until, in God's good time, he will be so honored. Let us be worthy of this great privilege. It will be a sign of singular favor to have the founder of the Ukrainian Catholic Church in America and Canada thusly glorified. PODAY HOSPODY! Let it be so, O Dear God!

School Girl: "Why does your grandmother read the Bible so much?"
Companion: "Perhaps she is cramming for her finals."

Miami road sign: "Keep Florida green — bring money."

A marriage license is a paper that gives a woman the legal right to drive a man.

"Isn't automation wonderful?"
"Yes, I understand that they have a machine now so nearly human that it can do things without thinking."

You owe it to yourself to be successful. After that you owe it to the Bureau of Internal Revenue.

Amount of sleep required by the average American: 5 minutes more.

Drive carefully: Watch the car in back of the one in front of you.

Johnny had been trying to raise his marks in spelling with the teacher's help, and she suggested that he might remember the words better if he knew their meaning when he learnd to spell them. Then she said: "Now, Johnny, spell straight."

Johnny: "S-t-r-a-i-g-h-t."

Teacher: "Correct. Now what does it mean?"

Johnny looked up from his desk to reply: "Without ginger ale!"

Sylvia: "When I applied for a job that manager had the nerve to ask if my punctuation was good."

Mylvia: "What did you tell him?"

Sylvia: "I said I'd never been late for work in my life."

Gossip—the art of sticking pins in people with your mouth.

★★★ STARS IN YOUR MENTAL SKY ★★★

By FATHER NICK

***Twenty-five years ago around seven million Ukrainians were mowed down by the Red sickle of Stalin's artificial famine. Ukraine, once called by historians 'the bread-basket' of Europe was transferred into a vast graveyard. Praying for the immortal souls of those victims, one recalls Our Lord's famous words re those who can kill the body, yet are unable to break the spirit. Stalin is dead, but the Ukrainian spirit lives on, yea, even on the barren wastes of ill-famed Vorkuta. If your local parish or organization plan to create a public manifestation in order to commemorate that sad event, you should feel honoured to participate. *** The Holy See of Rome, by granting us bishops for Brazil and Australia, has once again proved its confidence in the sacred mission of the Ukrainian Catholic Church in the world. Besides His Holiness Pope Pius X11, we can thank His Eminence Cardinal Eugene Tisserant and His Grace Archbishop Buchko. ***It is bruited about that twenty-five friends of each and every member of the Moyseyev Ballet Group had to sign a document guaranteeing the return of their proteges. Why does Russia fear its own citizens, if all is so well therein? And why are Canada and the USA allowed to become an arena for propaganda in favor of the 'Red Paradise'? Alas, how easily, we who live in total freedom forget the millions who are enslaved by the self-legilized gangsters of the Kremlin! ***It warmed the cockles of my heart to see my personal friend Labor Minister Michael Starr conversing with our great and saintly Pope. ***The example so often given by Senator Wall and his charming Mrs. when they receive Holy Communion wherever they are is worthy of imitation by one and all, especially our intelligentzia. ***It is more than fashionable nowadays to know at least one Slavic language. So knowing Ukrainian is a 'must'. **Help your Pastor financially and morally to construct an Iconostasis in your local church. According to the beautiful Ukrainian Rite ikons are 'the thing', not statues. ***In some of our parishes the faithful receive Holy Commun-

ion standing up instead of kneeling. That should not be a cause for scandal. I can show you pictures depicting nuns of the Latin Rite doing that very same thing in American monasteries. Could be a genuine liturgical revival, no? ***Our Metropolitan would build a Grand Seminary if we would all just pitch in there and help him financially. Only such an institution will be able to form the caliber of priests we now need in Canada. Every one of our four dioceses in Canada needs a minimum of three young, energetic priests every year. But where are the candidates so sorely needed? I refuse to believe that our younger generation is all cowardly in the face of spiritual responsibility. *** Our hats are doffed before those young Redemptorists in Roblin, Manitoba, who are trying to do something about our having more vocations. St. Vladimir's College should have our moral and financial support. ***His Excellency Bishop Borecky apprizes me that the Basilians are planning a Boy's College in Toronto. More power to those enterprizing Fathers, for Eastern Canada has been for years clamoring for such an institution. ***If you are or going to be a university student, then you are morally obliged to belong to 'Obnova', which is not a social club but an organization embracing U k r a i n i a n Catholic Students, in order to buttress your spiritual and religious sides, and to prepare a true Ukrainian Catholic intelligentzia. Frankly, 'Obnova' can counterbalance that nefarious and subtle masonic and atheistic influence of some of our Canadian University professors. Science and knowledge without the true Faith is worthless or even dangerous. ***Hollywood actor Jack Palance admits he is Ukrainian. Natalia Wood is supposed to be also. ***Psychology has taught many that one of the best ways of becoming a better Catholic is to get to know your priest better. ***It is our duty to learn more about our Rite, in order to refute the arguments of those who confuse doctrinal unity with ritual uniformity. Rome does not wish Eastern Rite Catholics to be latinized at all. Tell those latinizing individuals to go and read the pertinent encyclicals of the latest Popes.

SOURCE OF SINS— From where do all sins and crimes such as thefts, divorces, blasphemies, talking back, greed, etc. come? From one source: man turns away from divine things and turns towards those which are mutable and uncertain.

WHAT ARE INDULGENCES?

John P. Schaefer

WHEN Jesus Christ founded His Church, He did not merely establish an external organization, a physical group of individuals bound by certain laws, directed to a common goal under a definite leadership. His Church was to be such a closely-knit organism as to receive very-early in its life the title "Mystical Body of Christ." It would possess such vitality that it would impart life to its members, and this life of sanctifying grace would be similar to the spiritual life of God Himself. And since it was to be a spiritual life, it would go on flowing through those members, who preserved it, for all eternity, entitling them to share the life of God Himself in heaven.

It is upon this beautiful doctrine of the Mystical Body of Christ that the doctrine of indulgences is founded. For, as all the members of a body share in the same life, so also do they profit by the activity and works of the others. Nor is this statement a mere pious platitude. To understand it we must realize that an individual's good and evil works, in so far as they merit a reward or a punishment, are his and his alone. No one can win heaven for you, save you yourself. It is a gift of God, extended to you, to be won by yourself in cooperation with the grace of God. Nor can anyone, even God Himself, deprive you of it, condemn you to hell, unless by your works you have deserved such a fate.

But good works do not only merit a reward. They are also capable of satisfying the justice of God, of atoning for the offenses committed against Him and against His law. But this is not meant that good works actually merit the **forgiveness** of sin. They merely remove, to a certain extent, the insult offered to God by sin. Christ Himself, for instance, by His death on the cross, did not forgive individual sins. He appeased the anger of God at sin, and merited that the means, the sacraments, especially those of baptism and penance, be made available to men for the forgiveness of their sins.

Thus by His life, His passion and death, Our Lord appeased the justice of God for all sin and every sin. But since Christ was God, each one of His ac-

tions possessed an infinite value; even one drop of His blood would have been sufficient to satisfy the justice of God. Thus, His **satisfactions,** as they may be called, have provided the Church and its members with an infinite treasury, which has come to be known as "the treasury of the Church."

Long before the Protestant "reformers" scoffed at and attempted to distort the doctrine of indulgences, Pope Clement VI wrote officially of this treasury of the Church: "The treasury of the Church is an infinite accumulation of the satisfactions which Christ the Lord offered to God the Father for the sins of men. Our loving Father, wishing to enrich His children, has acquired this treasury for the militant Church that the flow of such great mercy may not be rendered vain and superfluous. Hence, those who will can become partakers of the friendship of God. This treasury He has committed to be salutarily dispensed to the faithful by blessed Peter and his successors, at one time for the total, at another for the partial, remission of the temporal punishment due to sins. To the accumulation of this treasury are also to be added the merits of the Blessed Virgin and those of the elect of which they had no need themselves."

That the flow of these satisfactions of Christ and the blessed into the lifestream of the Church and its members might be constant, and that they might not lose their value, the Church has throughout its history dispensed them as a reward for the performance of certain works and prayers. These works and prayers are said to be **indulgenced,** while the application of the satisfactions of Christ is known as an **indulgence.** Canon 911 of the Code of Canon Law officially defines an indulgence as: "The remission before God of the temporal punishment due to sins which, in so far as their culpability is concerned, have already been forgiven. This remission the ecclesiastical authority grants from the treasury of the Church to the living as an absolution, to the departed as a request."

To better understand what an indulgence is, it will help to remind ourselves of the nature of sin. Every offence against God involves a twofold consequence in the sinner. He, first of all, incurs guilt, thereby separating himself from God, and deserving to be excluded from God's presence for all eternity. Secondly the sinner has done, in a certain sense, an injury to God,

which must be repaired. Hence, it is possible that, even though a sin be forgiven in so far as the sinner's guilt is concerned, a debt may be still owed to the divine justice before the sinner can be restored to the full favor of God. This is what is known as the temporal punishment due to sin.

That there is such a distinction between guilt and the debt owed to the one offended is recognized by the law of all civilized nations, and made abundantly clear by God in His revealed word. If, for instance, someone should unjustly attempt the overthrow of a legitimate government or commit a crime against the state or an individual, it is not sufficient that he be sorry for his offense but that he also restore the damage he has done, repair the honor of the state or individual by accepting the punishment prescribed by law for such an offense. The laws of states offer another example of this distinction in that they permit the pardoning of a criminal before he has served his full sentence.

In revelation God has also exemplified this distinction between the temporal punishment due to sin and that of eternal separation from God and the fires of hell. Adam and Eve, for instance, though their sin was forgiven, were punished severly by the deprivation of their wonderful gifts and finally by death itself. David, though he was assured by God of His forgiveness for the crime of adultery, was required to undergo a long and severe penance. And the very existence of purgatory is startling evidence to this requirement of the justice of God. For the souls detained there are separated from the vision of God only by that debt of temporal punishment which must be removed before their admission to the glory of heaven.

It can, therefore, be said that an indulgence is an extension of the sacrament of penance. For while one's sins are forgiven in confession, or by a perfect act of contrition accompanied by the desire of the sacrament, the temporal punishment is not always or at least not fully remitted, whereby the divine justice would be completely satisfied. The power of remitting this punishment was likewise granted to the Church for Christ placed no limitations or restrictions upon His words: "**Whatsoever** you shall bind on earth shall be bound in heaven; and **whatsoever** you shall loose on earth shall be loosed also in heaven."

A clearer idea of an indulgence can be gained by consider-

ing what it is not. The Code of Canon Law, we have said, states that an indulgence is the remission of punishment **before God:** that is, it is not the mere condoning of the penance imposed by the priest in the sacrament of penance, or of the ecclesiastical penalties imposed by the Church on certain sins. It is the actual satisfaction of the justice of God, in whole or in part, for the punishment due to sin.

Nor is an indulgence a remission of sin itself, whether it be a mortal or a venial sin. For mortal sin is forgiven only by the infusion of sanctifying grace into the soul, obtained by the worthy reception of the sacrament of penance or by an act of perfect contrition accompanied by the desire of the sacrament. Venial sins may be forgiven not only by sacramental absolution, but also by any action which is accompanied by a corresponding amount of love of God.

Protestant writers, therefore, who state that indulgences are "remissions of sin on payment of a sum of money," or "remissions of sin not yet committed," or even "a license to commit sin," grossly misunderstand this consoling doctrine. Cardinal Newman, for instance, in his book, **The Present Position of Catholics,** cites the story of a Protestant clergyman who had sworn that he had seen a price list of sins in the Cathedral of Brussels. Upon investigation, however, it was discovered that the terrible abuse was but a list of fees for the use of chairs in the church.

It must be further understood that indulgences do not free the repentant sinner from obligations imposed by the natural law itself upon certain sins. Such obligations are, for instance, the restoration of ill-gotten goods, the reparation of scandal, and the necessity of avoiding the occasions of falling back into sin. Nor, of course, does an indulgence ward off the natural consequences of sin, such as poverty, shame, sickness, the loss of reputation, of friends, and such similar results.

The Code of Canon Law states that an indulgence is the remission of temporal punishment due to sins, **which, in so far as their culpability is concerned, have already been forgiven.** For the punishment due to an offense cannot be forgiven as long as the offence itself, i.e., the guilt, remains.

Since the treasury of the Church, made up of the satisfactions of Christ, the Blessed Mother and the elect, is the property of the entire Church, it belongs to those who rule the Church to dispense it. And since

the Holy Father is the universal head of the Church, he has complete power to grant whatever indulgences he may wish or deem proper. However, it is the practise of the Holy See in the present day to grant indulgences through one of its congregations that of the Sacred Penitentiary, to which is attached a special division on indulgences, which, with the approval of the Holy Father, grants and interprets indulgences. And, since other leaders of the Church, such as Cardinals, Bishops, Abbots, Vicars and Prefects Apostolic, as well as other prelates, have partial jurisdiction over the Church they, too, have been granted a limited right to impart indulgences.

To the living, indulgences are granted as **an absolution.** That is, if the conditions for gaining the indulgence are properly fulfilled, the temporal punishment due to sin is actually removed according to the extent of the indulgence. However, an indulgence granted in favor of the departed is but a **request** of God for the remission of their remaining punishment. For the Church no longer has authority over the souls of the departed, and can, therefore, but implore God to accept this offering for an individual or for many souls in purgatory. Hence, when we offer an indulgenced work or prayer for a certain soul (if that soul be detained in purgatory), we cannot be certain that it will be applied to that soul, but must trust in the infinite goodness and mercy of God. However, we may be certain that our prayers and works are of great profit and consolation to them, for God Himself has revealed in the second book of Macchabees that "it is a holy and wholesome thought to pray for the dead."

Indulgences are of two special types: **plenary** and **partial** indulgences. A **plenary** indulgence is one which, according to the mind of the authority granting the indulgence, grants the remission of the total temporal punishment due to sin. This is not to say, however, that the performance of a work or prayer to which such an indulgence is attached always achieves this effect. For a plenary indulgence may be gained either in whole or in part according to the dispositions of the one performing the prescribed act. It is worthy of note that a plenary indulgence, according to the Code of Canon Law, may be gained only once on a given day, unless the grant of the indulgence expressly states otherwise.

A **partial** indulgence, on the other hand, is one which remits

only a part of the temporal punishment due to sin, for instance, an indulgence of one hundred days, three years, and so forth. Such indulgences, unless the grant of the indulgence states otherwise, may be gained as often as the prescribed work or prayer is fulfilled.

Such expressions, as **one hundred days, three years,** and so forth, which are to be found in any prayer book, are not to be understood in the sense that the amount of suffering to be endured in purgatory by any individual is shortened by such a length of time. For there is no measurement of time in purgatory. Rather, these expressions mean that as much remission of temporal punishment is granted to an individual as would have corresponded to the performance of one hundred days or three years of penance in the early Church. What this amounts to, we must again leave to the mercy and goodness of God.

To explain this, it must be stated that in the early centuries of the Church explicit penances such as fasting, abstinence, long prayers and so forth, were prescribed for certain sins by the penitential Canons of the Church. These, of course, varied in severity according to the gravity of the sin. We read, for instance, in a penitential Code of the 7th century, the following: "He who has led another into drunkness, shall do penance for 40 days. If anyone should fornicate with a virgin, he shall do penance for a full year; if he shall commit adultery, for four years. Should anyone kill another for vengence, he shall do penance as a murderer for 7 or 10 years."

Indulgences, whether they be plenary or partial, are often called personal, real or local indulgences. A **personal** indulgence is one which may be gained by a member of some pious organization. And though an indulgence can be gained only by a human being, indulgences are also called **real** and **local** indulgences in so far as they are attached to a pious article which may be carried about by the faithful or granted to those visiting some church or other holy place.

Because this doctrine of the Church on indulgences is a sort of supplement to that of the sacrament of penance, it is one of the most consoling and heartening in the possession of the Church. Yet it is not enough merely to know and appreciate what God has given us. It must have a corresponding effect on our lives.

HOW TO BE GOOD PARENTS

DONALD F. MILLER, C.SS.R.

Here are the principles, with some of the practical applications, that all parents must know and observe if they are to rejoice in the children whom God entrusts to their care.

IT is not easy to be good parents today. One may even go farther and say that it is never "easy" to be such, because parenthood begets very serious obligations, and fallen human nature rather instinctively rebels against being obliged to anything. Today it is especially difficult to be good parents because so many persons who have brought children into the world have taken the easy way out and evaded the obligations that parenthood imposed upon them.

It is good, therefore, to review the principles that underlie the obligations of parents toward their children, and to point out some of the practical applications that must be made of the principles by fathers and mothers. The fourth commandment of God reads: "Honor thy father and thy mother." Implicit in this command, which is directed primarily to children, is the law that parents must rightly fulfill their obligations toward their children. To fulfill those obligations, parents must know them and ponder on them often.

Since there is so much abdication of parental responsibility today, with the result that patterns of wrong conduct are widely followed in the world, it is important that individual parents not only read the following principles and explanations for themselves, but that they get together with other Christian and Catholic parents and set up patterns of conduct that will oppose the fashions and standards followed by parents who don't know or don't care to know how rightly to exercise their parental authority. Groups of parents, therefore, should study and talk about these principles together, and encourage one another to put them into practice.

PRINCIPLE I.

The authority of parents is a delegation of the authority of God, transmitted to them by the very fact of their becoming parents, through which they are to direct their children first, toward heaven, and second, toward a useful and happy life in this world.

God cooperates with parents in bringing children into the world, but God does the major part. He creates an immortal human soul for every child and has supreme authority over that soul. This authority He delegates to the parents for the proper upbringing of the child.

Therefore the authority of parents over their children must be exercised with definite ends in view, and with a clear knowledge of the proper means to those ends.

The first end is always the salvation of the child's soul. The secondary end is the living of a good and useful and happy life on earth.

The means are threefold: 1) a knowledge of God, attained through faith and reason, and of all that God has revealed to man; 2) observance of God's laws, as made known through the teachings of Christ and His Church; 3) the use of prayer and

the sacramental system Christ established as the means of growing in positive grace.

Leading a child toward its proper goals, through the right means, will require personal instruction, correction of faults, discipline of the will, and, at times, reasonable punishment.

PRINCIPLE II.

The authority of parents will never be effective in directing a child properly unless it be exercised against the background of manifest love.

God never commands human beings without at the same time showing His love for them. Indeed, all the commands of God are in some way expressions of His love. It was this love that inspired Him to go so far as to die for mankind.

Since the authority of parents is a delegation of the authority of God, its exercise must be accompanied by the same kind of love that God has shown to all His children. his love must be manifest, so that the children will see that the same parents who command them love them wholeheartedly.

The love of parents is made manifest only through sacrifice, respect for the human nature of their children, companionship and a deep interest in the studies, the work, the play and the progress of their children. It does not injure the children by coddling them; it does not stunt them by unreasonable severity in its demands and punishments. It makes the children constantly aware that the parents want their happiness, both eternal and temporal, even when discipline and correction and punishment are required.

PRINCIPLE III.

The authority of parents will rarely be effectively excercised unless it is backed up by their good example.

In all moral and spiritual matters, the example of parents should be the first teacher of their children; explanations, commands, prohibitions, corrections are of little lasting value unless the good example is there.

Thus parents who rarely receive the sacraments, who are guilty of frequent profanity and even obscenity in speech, who often quarrel with each other, will accomplish little or nothing by commanding their children to do otherwise than they do. The children may obey for a while, at least when they are very young; but almost inevitably and eventually the children will follow the example of their parents and not their commands.

PRINCIPLE IV.

The authority of parents must be exercised with full recognition of the differences of treatment required by the differences of treatment, sex and age in their children.

Every child born into the world is a distinct human personality, with its own particular disposition and temperament, with the special characteristics of its sex, and with a need for different kinds of treatment as it advances more and more toward maturity.

Basic to the needs of all children, however, is that they be trained to respect the authority of their parents from the earliest years. Parents who let their children have their own way throughout childhood will never win them to obedience in later years. It is hopeless to try to direct a child toward good and to rescue it from evil by beginning to exercise authority only when the child is advancing into its teens.

At the same time each child must be looked upon as an individual boy

or girl, as subject to growth and development requiring changes of approach on the part of parents as the child advances toward greater and greater maturity.

Thus the father will be on guard against trying to deal with his daughter in the same manner as he directs his sons; and the mother will beware of trying to mold a son's character according to the same pattern as that of a daughter.

Thus both parents will study to learn the individual temperaments of their children and to direct them accordingly. They will come to realize that a moody child needs encouragement and the bringing up of self-confidence: an extrovert child needs discipline, order and frequent correction; a child with a tendancy to want to dominate others needs praise and at the same time humility; a lazy or phlegmatic child needs frequent prods administered with patience and understanding. Despite all this no child can get along without respect for parental authority instilled at the earliest age.

As the child grows into its teens, the authority of the parents gradually expresses itself more often in suggestions, directives and even wishes rather than in sharp commands. This will work out only if the children have always been trained to respect the authority of their parents and to recognize their love. Too many parents make the mistake of commanding a fifteen-year-old to do things in the same manner as they would a five-year-old child.

PRINCIPLE V.

The authority of father and mother must be mutually exercised, each contributing what is most natural to their particular role.

The mutual exercise of parental authority means that neither one will abdicate authority, nor delegate to the other the making of all decisions concerning the direction, correction and punishment of the children. Fathers, in particular, do great harm to their children (and, incidentally, to their wives) who, in all problems and questions that arise concerning the children, say to them: "Let your mother decide."

Each parent has something to contribute toward the proper development of a child. By the design of nature, a father leans toward justice and severity; the mother toward mercy and leniency. Both these shadings of authority are needed for the rounded development of the child. Children need to see the father and mother working together, complementing each other, in bringing them up. Above all, it is important that they never be given grounds for "playing" their father and mother against each other.

Therefore the father must permit his masculine sense of justice to be tempered at times by the mother's leaning toward mercy; the mother must want her feminine leniency to be bolstered by the father's instinct toward strictness. Yet decisions must appear to the children as coming from both parents, the one always supporting and upholding the other when the decision has been mutually made.

PRINCIPLE VI.

The authority of Christian parents must be exercised with full recognition of the fact that false, dangerous and bad standards of conduct are approved and tolerated by many parents in the world today, and that Christian parents must band together to reject and resist all such standards.

The grave mistake of many Christian parents is to let themselves be swayed by customs, practices and permissions that are indulged by children who have parents "who don't care," or who are guided by wrong principles. They cannot resist the plaintive appeal of children: "Other parents allow these things; why shouldn't they be allowed for me?"

Children even in their teens, cannot be expected to make the distinction between the good and the bad, the dangerous and the harmless, in the customs that are prevalent around them. Indeed, they of all human beings are most apt to call upon the false principle that what is widely done is rightly done. At the same time, widespread experience proves that children want to be guided; they want to be told by their parents what they should do and not do.

Therefore parents are bound to use their own knowledge and experience, their own faith and principle, to guide and direct their children towards what is good and away from what is bad, no matter what the popular modes of juvenile conduct may be. And because the weight of false principle and bad example is so great, they need to get together with other parents like themselves, and to establish norms and rules that all will observe together. The effect will be that no child of Catholic parents will be able to say: "You are the only parents in the world who ask or demand such-and-such of me."

A number of clear examples of the contradiction between what is popular or widely permitted and what is right can be set down. Under each heading below the wrong principle or practice will be set down followed by the right.

1. Recreation outside the home.

Wrong: Parents need not be concerned about the circumstances in which their children seek recreation outside the home.

Right: Parents are bound to know and pass judgment on 1) where their children (including teen-agers) go for recreation; 2) with whom they go; 3) how long they will be away from home. In a rightly run home, definite rules regarding these three points will be laid down and enforced for the children from their earliest years to their late teens.

2. Recreation in the home.

Wrong: Parents are justified in discouraging gatherings or parties of their children with their friends in their own home. If on occasion such parties are permitted, the parents need not be bothered with supervising or chaperoning them in any way.

Right: Parents have an obligation to welcome the friends of their children into their homes for informal or formal gatherings, because this is the only adequate way in which they can get to know the kind of company their children keep. Further, they are **obliged** (this word should be unnecessary: it were better said, "they should desire") to chaperone and take part in such gatherings, and enforce definite rules concerning modesty, decency and propriety at all times. "Crashing" should be prohibited, and breaking-up times agreed upon and observed.

3. Company-keeping.

Wrong: There is no harm, and perhaps some good, in permitting a youngster in the eighth grade or in the three early years of high school, to keep steady company, that is, regularly to have "dates" exclusively with a certain individual.

Right: Steady company-keeping is lawful only when marriage is considered possible and desirable within a reasonable period of time, which may be estimated at about a year. There are two reasons for this. The first and most important is that steady company-keeping without prospect of marriage within a reasonable time practically always leads in due course to sins of impurity. The second reason is that no child can acquire a worthwhile high school education if it is distracted from its studies by an immature love-affair.

On this principle parents are bound to prohibit steady company-keeping to their children at least until the latter part of their senior year in high school. Even then it may be permitted only if the teen-ager is willing, with the seriously considered advice of parents, to face the prospect of marriage shortly after the completion of high school. If a high school senior seriously plans on going to college or university, the parents should inform him (or) her that steady company-keeping in high school represents a decision to give up all thoughts of college or university, and that they (the parents) will enforce this decision.

4.) Sex-instruction

Wrong: Parents may trust that their children will learn all they need to know about sex from their teachers, their companions, and from books and magazines.

Right: Parents have the primary responsibility for seeing to it that their children are not only properly informed on matters of sex, but prepared to meet the problems that will arise in this matter.

On no point in the upbringing of children, is it more important today that Christian and Catholic parents inform and train their children properly than in the matter of sex. On no point should they be more aware of the false principles their children may learn from companions and bad reading than here. For the task involved they should prepare themselves by well-directed Catholic reading and study, and by discussions with other responsible Catholic parents.

* * *

There are many other topics on which a false or dangerous principle for parents might be set down, and true norms succinctly stated. Some such topics are 1) the use of the family car; 2) money and allowances for children; 3) the use of alcohol; 4) the taking of jobs by children and the disposition of the income from such jobs; 5) proper attitudes toward school authorities, and toward the pastor and the parish church. Serious thinking about these matters, and discussions from other parents, against the background of the principles set down above, will reveal to them what sort of program will be to the best eternal and temporal interests to their children.

—The Liguorian.

REFLECT BETTER!— Nothing we are doing is senseless. It leaves a scar within our souls, whether it be a stroke of virtue or of vice. Good or bad actions form our habits, which are used for or against us when the temptation comes.

Not all women are guilty of repeating gossip. One of them had to start it.

When a woman suffers in silence, she's alone in the house.

Power of Prayer

Scripture often teaches us the immense value of prayer. "The prayer of the humble and the meek hath always pleased Thee" (Judith IX, 16). "Again, when you pray you shall not be like the hypocrites, who love to pray standing in the synagogues and at the street corners, in order they may be seen by men. Amen I say to you, they have received their reward. But when thou prayest, go into thy room, and closing thy door, pray to thy Father in secret; and thy Father, who sees in secret, will reward thee" (Matt. VI, 5-6).

"Therefore I say to you, do not be anxious for your life, what you shall eat; nor yet for your body, what you shall put on. Is not the life a greater thing than the food, and the body than the clothing? Look at the birds of the air; They do not sow, or reap, or gather into barns; yet your heavenly Father feeds them. Are not you of much more value than they? But which of you by being anxious about it can add to his stature a single cubit? (Matt. VI, 25-27).

"Ask, and it shall be given you; seek, and you shall find; knock, and it shall be opened to you. For everyone who asks, receives; and he who seeks, finds; and to him who knocks, it shall be opened. Or what man is there among you, who, if his son asks him for a loaf, will hand him a stone; or if he asks for a fish, will hand him a serpent? Therefore, if you, evil as you are, know how to give good gifts to your children, how much more will your Father in heaven give good things to those who ask Him." (Matt. VII, 7-11).

"Hypocrites, well did Isaias prophesy of you, saying, "This people honors Me with their lips, but their heart is far from Me" (Matt. XV, 7-8).

He who asks will receive

"And all things whatever you ask for in prayer, believing, you shall receive" (Matt. XXI, 22).

"But He spoke this parable to some who trusted in themselves as being just and despised others. "Two men went up to the Temple to pray, the one a Pharisee and the other a publican. The Pharisee stood and began to pray thus within himself: "O God, I thank Thee that I am not like the rest of men, robbers, dishonest, adulterers, or even like this publican. I fast twice a week; pay tithes of all that I possess." But the publican, standing afar off, would not so much as lift his eyes to heaven; but kept stricking his breast, saying, "O God, be merciful to me the sinner!" I tell you, this man went back to his home justified rather than the other; for everyone who exalts himself shall be humbled, and he who humbles himself shall be exalted" (Luke XVIII, 9-14)

"And whatever you ask in My name, that I will do" (John XIV, 13)

"If you abide in Me, and if My words abide in you, ask whatever you will and it shall be done to you" (John XV, 7).

Ask in the name of Jesus Christ

"Amen, amen, I say to you, if you ask the Father anything in My name, He will give it to you. Hitherto you have not asked anything in My name, and you shall receive, that your joy may be full" (John XVI, 23-24).

"Let us therefore draw near with confidence to the throne of grace, that we may obtain mercy and find grace to help in time of need" (Hebrews IV, 16).

Conjugal Occasions of Sin

Donald F. Miller, CSSR.

Problem: In one of your articles you had this statement: "If you find that anything, any person, is a cause of damnation to you, you must get that thing, that person out of your life". How can a married person do that? My husband constantly hinders me from doing what I would like to do to lead a good life. Before my marriage I was a daily communicant, but now I am lucky if I receive once a month. Recently, for example, when I was planning to receive Holy Communion, he made me so angry and caused such a brawl in our home that I could not receive. This is a minor instance; most things are much more serious. I have been beaten by him because I refused to do something I knew to be seriously wrong. How can I carry out your warning of giving up occasions of sin when I am bound to my husband "till death do us part?"

Solution: Even in marriage there is a point at which the eternal welfare of the soul of a husband or wife may demand a separation from a lawful spouse. However, this would have to be a very serious situation, in which every other means of avoiding sin had already been tried without success. And even then separation should not even be thought of without consultation with one's pastor or confessor and humble submission to his direction and decisions. It is for him alone to determine that a husband or wife is in imminent danger of losing his (or her) soul unless a separation be effected. It is for him to get the necessary permission of the bishop for such a separation. The principle remains true: we must give up anything, even a husband or wife, if it seriously endangers the salvation of our souls. In applying the principle to an individual case, however, many factors must be considered.

In most cases, with the aid of good direction from a confessor, a wife like the one in the case here presented can succeed in avoiding sin. The sin of anger, of taking part in "brawls", can be overcome by constant efforts at patience and silence under provocation, combined with prayer. There is usually some solution to the problem of a wife's being tempted to commit grave sins, for example, of impurity, other than separation. However, a wife who is often and seriously beaten for refusing to commit grave sins, would surely have the obligation of taking up the matter with one of her parish priests. Certainly when there is not only temptation to sin, but also constant danger of suffering physical injury, the time has come for some remedial action to be taken. But before that action is taken, the priest would have to find out in how far the wife herself has been guilty of provoking her husband's wrath, whether she has been rightly fulfilling her own duties, whether she is inclined to exaggerate her danger, and the like. And if there are children, their welfare must also be looked out for. For all these reasons, any wife whose husband seems to be a cause of spiritual and physical danger to her should seek out a good spiritual director and let him set a course for her to follow.

Epitath— The great Spanish composer, Manuel de Falla, provided that this inscription was to be read on his tomb: "Honor and glory are for God only."

ГОЛОС СПАСИТЕЛЯ

REDEEMER'S VOICE

EDITOR

Rev. M. Schudlo, CSsR.
Redeemer's Voice
Catherine St.,
Yorkton, Sask.

CO-EDITORS

Rev. R. Chomiak, CSsR.
250 Jefferson Ave.,
Winnipeg 4, Man.

Rev. N. Yakimishyn, CSsR.
Redeemer's Voice,
165 Catherine St.,
Yorkton, Sask.

РЕДАКТОР
Пр. о. М. Щудло, ЧНІ.

СПІВ-РЕДАКТОРИ
Пр. о. Р. Хомяк, ЧНІ.
Пр. о. Н. Якимишин, ЧНІ.

АДМІНІСТРАТОР
BUSINESS & PROMOTION
Rev. N. Yakimishyn, CSsR.

Volume XXX, No. 6.
Рік XXX, ч. 6.

ЗМІСТ : CONTENTS

Радуйся, Живоносний Хресте
о. М. Щудло, ЧНІ. ---------- 1
Місячне Намірення Апостольства Молитви 6
Енцикліка Папи Пія XII в сторіччя Людської Появи, о. д-р Б. Курилас, ЧНІ.---- 8
Чим буде моя дитина? ---------- 11
Христова Євангелія та Праця ---------- 14
Неоцінений Скарб
о. Р. Хом'як, ЧНІ. ---------- 17
Ісав продає своє первородство ---------- 20
Палестина
о. М. Щудло, ЧНІ. ---------- 23
Боже Провидіння рятує летуна
М. Щ. ---------- 28
Рецензії ---------- 32
Pictorial Section 33
Your Place in Life 37
Happy Birthday, Mother
Michael J. McAlp 45
I'd Like to Know 47
Laborare est Orare 50
...Andrew
Theodore Bleech 51
Stars in Your Mental Sky
Father Nick 53
What are Indulgences?
John P. Schaefer 55
How to be Good Parent
Donald F. Miller, CSSR. 61
Power of Prayer 66
Conjugal Occasion of Sin
D. F. Miller, CSSR. 67